KOMST EN WELKOMST TOT JEZUS CHRISTUS

Ene duidelijke en nuttige verhandeling over Johannes 6:37.

AANWIJZENDE DE OORZAAK, WAARHEID EN WIJZE VAN HET KOMEN EENS ZONDAARS TOT JEZUS CHRISTUS, BENEVENS ZIJNE GELUKKIGE ONTVANGST EN ZALIG ONTHAAL.

‘Dan zullen zij komen, die in het land Assur verloren zijn.’ Jesaja 27:13.
‘ALLES WAT DE VADER MIJ GEEFT, ZAL TOT MIJ KOMEN, EN DIE TOT MIJ KOMT, ZAL IK GEENSZINS UITWERPEN. Johannes 6:37.

In dit hoofdstuk kunt gij een weinig tevoren lezen, dat de Heere Jezus op de zee wandelde om naar Kapernaüm te gaan, zijne discipelen in een schip vooruit gezonden hebbende, maar de wind was hun tegen, waardoor het schip in zijnen tocht belemmerd werd. Omstreeks de vierde wake des nachts nu, kwam Jezus, wandelende op de zee en haalde hen in, toen zij hem zagen, werden zij verschrikt.
Opmerking. Wanneer de toekomst donker en verschrikkelijk is voor het volk van God, dan vertoont de Heere Jezus zich aan hen op ene wondervolle wijze, wat zij soms evenmin dragen kunnen, als de dingen, die tevoren voor hen zo verschrikkelijk waren. Zij waren bevreesd voor den wind en het water, ook waren zij bang voor hunnen Heer en Heiland, toen Hij in dien staat aan hen verscheen. Maar Hij zei: ‘Ik ben het, vreest niet.’
Opmerking. Het doel van de verschijning des Heeren Jezus aan zijn volk, al moge de wijze zijner verschijning ook nog zo verschrikkelijk zijn, is om hun vrees en verslagenheid te verminderen. Toen namen zij Hem op in het schip, en onmiddellijk was het schip aan land, waarheen het ging.
Opmerking. Wanneer Christus niet bij zijn volk is, gaan zij maar langzaam voort, en daarbij met grote moeilijkheid, doch wanneer Hij zich met hem verenigt, o, hoe vast vervolgen zij hunnen koers, en hoe spoedig hebben zij het doel hunner reis bereikt. Toen het volk, onder hetwelk Hij het laatst predikte, zag dat zowel Jezus als zijne discipelen weggegaan waren, gingen zij ook in een schip en kwamen te Kapernaüm, om Jezus te zoeken. En toen zij Hem gevonden hadden, vroegen zij Hem met verwondering: ‘Rabbi, hoe zijt gij hier gekomen? Maar de Heere Jezus sloeg geen acht op hun compliment, en antwoordde: Waarlijk, waarlijk, gij zoekt mij, niet omdat gij de wonderen zaagt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt geworden.
Opmerking. Een volk kan Christus zeer verre volgen om lage doeleinden, gelijk deze hem over zee navolgden om de broden. De buik eens mensen kan hem zeer tot godsdienstigheid drijven, ja de buik eens mensen zal hem drijven, dat hij het zeer ver voor Christus waagt. Merk wederom op: Het zijn geen geveinsde plichtplegingen, maar genadige bedoelingen, welke het werk in Christus oog de kroon opzetten, of aldus: niet de lasten en bezigheden der belijders, maar hun liefde tot Hem maakt dat Hij hen genegen is.
Nog ene opmerking. Wanneer de mensen een vriendelijk onthaal verwachten van de hand van Christus, als hun harten verkeerd zijn, dan zullen zij een bestraffing en een verwijt ondervinden: ‘Gij zoekt Mij, niet omdat gij de wonderen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt geworden.’
Merk toch wederom op: Hij weigert niet, zelfs niet aan dezulken goeden raad te geven: hij beveelt hun te werken voor de spijze, die duurt tot in het eeuwige leven. O! hoe gaarne zou de

Heere Jezus Christus zien, dat zelfs die belijders, welke slechts met voorwendsels tot Hem komen, oprechtelijk tot Hem kwamen, opdat zij mochten behouden worden.
De tekst, gelijk gij bevinden zult, werd door Jezus, na veel gesprek met en over dit volk, uitgesproken als het besluit der gehele rede, en betekent dat Hij, daar zij slechts voorgewende belijders waren, en derhalve de zodanige, waarin zijne ziel geen welbehagen vinden kon, zich tevreden stellen wilde met een overblijfsel, dat zijn vader Hem gegeven had. Als of Hij zeggen wilde: Ik zal niet verheerlijkt worden in uwe zaliging, maar de Vader heeft Mij een volk gegeven, en die zullen in waarheid tot Mij komen, en in hen zal ik verheerlijkt worden. De tekst dan kan genoemd worden: Christus rustpunt met welker vervulling Hij zich zelven tevreden stelt, nadat Hij vele werkzaamheden en vele predikatiën, als het ware ijdel verspild had. Gelijk Hij zegt door den profeet: 'Ik heb te vergeefs gearbeid, ik heb mijne kracht voor niet en te vergeefs besteed.' Jesaja 49:4.
Maar gelijk Hij daar zegt: 'Mijn oordeel is bij den Heere en mijn werk bij mijnen God, zo ook zegt Hij in dezen tekst: Alles wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, en hij die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. Door deze woorden dan, vertroost de Heere Jezus zich zelven onder de gedachte aan de veinzerij van enigen zijner volgers. Ook begaf Hij zich ter rust onder de gedachte aan de weinige uitwerking, welke zijne bediening had in Kapernaüm, Chorazin en Bethsaïda: 'ik dank U, o Vader, zegt Hij, Heere des hemels en der aarde, dat gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en ze den kinderkens hebt geopenbaard, ja Vader, want alzo was het welbehagen voor U.' Mattheus 11:25. Lukas 10:21.
In zijn geheel bestaat de tekst uit twee gedeelten, en heeft bijzondere betrekking op den Vader en den Zoon, gelijk ook op hun gemeenschappelijke handeling in het zaligen van het volk: ' Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, en hij die komt, zal ik geenszins uitwerpen.
Het eerste gedeelte van den tekst, heeft, gelijk duidelijk blijkt, betrekking op den Vader en zijne gave, het tweede gedeelte op den zoon en de aanvaarding van die gave.
Ten eerste. Aangaande de gave des Vaders moet dit opgemerkt worden, te weten: de gave zelf, dat is de gave van zekere personen aan den Zoon. De Vader geeft, en die gave zal komen: 'En hij die komt.' Die gave dan bestaat in personen, de Vader geeft personen aan den Heere Jezus Christus.
Ten tweede. Daarna volgt de ontvangst van deze gave door den Zoon en dat komt duidelijk uit in deze bijzonderheden: 1e. In zijne hartelijke erkentenis, dat het ene gave is: 'De Vader Mij geeft.' 2e. Daar hij op ene plechtige wijze acht slaat op alle en elk gedeelte der gave:' Alles, wat de Vader Mij geeft.'
3. In zijn besluit om ze tot zich te brengen: 'Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.'
4. En in zijn besluit, dat niets Hem nopen zal om hen die komen, af te wijzen: 'En hij die komt, zal ik geenszins uitwerpen.
Over deze dingen zou in het brede kunnen gesproken worden, als zij op deze wijze aan onzen blik worden voorgesteld: maar ik zal liever spreken over deze woorden Ten eerste: Bij wijze van uitlegging. Ten tweede: Bij wijze van opmerking.

Ten eerste: den tekst behandeld bij wijze van Uitlegging.
(De grootte der gave.)
Al wat de Vader Mij geeft.' Dit woord al wordt dikwijls in de Schrift gebruikt, en wordt in ruimer of enger betekenis opgevat, gelijk de waarheid of de bewijsgrond, waarvoor het gebruikt wordt, zal toelaten. Opdat wij dan te beter de bedoeling van Christus in het gebruik van dat woord aan deze plaats mogen vatten, moeten wij opmerken, dat dit woord is bepaald en begrensd tot diegenen slechts, welke zullen gezaligd worden, te weten, tot diegenen, welke tot Christus komen zullen, ja tot diegenen, welke Hij geenszins zal uitwerpen ' Eveneens moet het woord geheel Israël opgevat worden, schoon het soms genomen wordt voor het ganse

geslacht van Jakob. ‘En dan zal geheel Israël zalig worden’. Romeinen 11:26. Door gans Israël bedoelt Hij hier niet allen welke uit Israël zijn, ‘ noch omdat zij uit het zaad van Abraham zijn, zijn zij allen kinderen, maar in Izaäk zal uw zaad genoemd worden.’ Dat is, de kinderen des vlezes zijn niet de kinderen Gods, maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend’ Romeinen 9:6-8.

Deze woorden al, geheel, gans, moeten nu eens in engeren, dan weer in ruimeren zin opgevat worden, gelijk de waarheid of de bewijsgrond, waarvoor zij aangewend worden, zal toelaten, anders zullen wij en de Schriften, en de lezers, en ons zelven en allen schaden. ‘En Ik, wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zei Christus, zal u allen tot Mij trekken.’ Johannes 12:32.

Kan iemand zich voorstellen, dat Hij door het woord allen in deze plaats, elk en een ieder mens ter wereld bedoelt? Of zou het woord allen niet die betekenis hebben, welke overeenstemt met de betekenis van den tekst? En zo hij, door de woorden: ‘wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn’ zijne opname in den hemel bedoelt, gelijk Hij ook doet voorkomen, en zo Hij door ‘allen tot Hem te trekken, ‘ een trekken van hen naar die plaats der heerlijkheid bedoelde, dan moet Hij onder ‘allen’ diegenen en diegenen alleen verstaan, welke in werkelijkheid eeuwig zullen behouden worden van den toekomenden toorn. Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.’ Romeinen 11:32.

Hier leest gij wederom allen en allen, tweemaal allen, maar toch bestaat er een groot verschil tussen allen in de eerste plaats genoemd en allen in het tweede gedeelte van den tekst. Onder allen in het eerste gedeelte van den tekst worden al de Joden bedoeld, ja zij allen. Het tweede woord allen bedoelt datzelfde volk, maar toch slechts zo velen van hen, als God wilde genadig zijn. ‘Hij heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij allen mocht genadig zijn.’ Het woord allen in den tekst moet eveneens beperkt worden in onzen tekst tot de gezaligden, en tot hen alleen. En wederom: Het woord ‘geeft’ of ‘heeft gegeven’ moet op dezelfde wijze bepaald worden tot hetzelfde beperkte aantal. ‘Al wat de Vader mij geeft ‘ Niet allen die gegeven zijn, zo men de gave van den Vader aan den Zoon in de uitgebreidste betekenis neemt, want in die betekenis zijn er velen aan Hem gegeven, die nooit tot Hem komen zullen, ja, velen zijn Hem gegeven, die Hij zal uitwerpen. Ik zal u dan eerstelijk de waarheid hiervan aantonen, en dan u verklaren in welke betekenis de gave, in onzen tekst genoemd, moet genomen worden.

Eerstelijk: allen. Dit woord kan niet opgevat worden in zijne uitgebreidste betekenis. Dat allen die aan Christus gegeven zijn, zo gij de gave des Vaders aan den Zoon in de uitgebreidste betekenis opvat, niet die betekenis in den tekst heeft, is duidelijk, want:

1. Omdat dan alle mensen ja alle dingen op de wereld moeten behouden worden. ‘Alle dingen’, zegt Hij, ‘zijn Mij van den Vader overgegeven’. Mattheus 11:27. Tot dit besluit zal, geloof ik, geen redelijk mens ter wereld komen. Daarom moet de gave, in den tekst bedoeld, beperkt worden tot enigen, tot ene gave, welke op ene speciale wijze door den Vader aan den Zoon gegeven is.
2. Ook moet het niet in den zin genomen worden van allen, die op een of andere manier door den Vader aan Hem gegeven zijn, omdat de Vader enigen, ja velen aan Hem gegeven heeft die door Hem ‘in stukken zullen geslagen worden’. ‘Eis van Mij, zei de Vader tot Hem en Ik zal u de heidenen geven tot uw erfdeel en de einden der aarde tot uwe bezitting.’ Maar wat moet er dan met hen gedaan worden? Moet hij hen allen zaligen? Neen! ‘Gij zult hen verbreken met een ijzeren scepter, Gij zult hen in stukken slaan gelijk een pottenbakkersvat’. Psalm 2.

Aldus handelt Hij niet met hen, die Hij zaligt en behoudt door zijne genade, maar wel met diegenen, waarover Hij en zijne heiligen zullen heersen in rechtvaardigheid en strengheid. Openbaring 2:26,27. Toch zijn zij ook, gelijk gij ziet, aan Hem gegeven. Derhalve moet de gave in den tekst bedoeld, beperkt worden tot enigen tot ene gave, die als bij uitzondering door den Vader aan den Zoon gegeven wordt. In Psalm 18 zegt Hij duidelijk, dat enigen Hem

gegeven zijn, opdat Hij hen zou verderven. ‘En Gij gaaft Mij den nek mijner vijanden en mijne haters, die vernielde Ik. vers 41. Deze dan kunnen niet gerekend onder het getal dergenen, welke de gegevenen in onzen tekst genoemd worden, want dezen, ja deze allen zullen tot Hem komen, en Hij zal ze geenszins uitwerpen.’

3. Enigen worden aan Christus gegeven, opdat Hij door hen enige zijner hoge en diepe oogmerken moge uitwerken in de wereld. Aldus was Judas aan Christus gegeven, te weten, opdat Hij, gelijk te voren bepaald was, door hem ten dode zou gevoerd worden, en aldus de verlossing zijner uitverkorenen door zijn bloed zou teweegbrengen. Ja, en Judas moest deze zaak alzo uitvoeren, dat hij zelf voor eeuwig daardoor moest verloren gaan. Daarom beroept de Heere Jezus zich, zelfs toen Hij Judas verloor, op het oordeel zijns Vaders, alsof Hij in deze zaak niet goed gehandeld had, ja zelfs alsof Hij toeliet, dat Judas aldus zijnen Meester ter dood voerde, en hij door aldus te handelen, zijne eigene eeuwige verdoemenis uitwerkte.

Degenen, zei Hij, die Gij Mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde. Johannes 17:12. Laat ons dan vaststellen, dat Judas aan Christus gegeven was, maar niet gelijk anderen Hem gegeven zijn, niet als diegenen, waarvan in den tekst melding wordt gemaakt, want dan zou hij gefaald hebben om aldus door Christus ontvangen te zijn geworden en behouden ten eeuwigen leven. Inderdaad, hij was aan Christus gegeven, maar hij was aan Christus gegeven, om door Hem verloren te worden, in den weg, waarvan wij tevoren melding maakten, hij was aan Christus gegeven opdat Hij door hem zich in den dood begaf, gelijk tevoren bepaald was, en dat wel tot eeuwige vernieling van hem, die het deed. Ja, Hij moest zijn sterven voor ons teweegbrengen in het verliezen van het instrument, hetwelk Hem verried, opdat hij in zijne verderving de Schriften zou vervullen, zowel als in de behoudenis der overigen. ‘En niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis. opdat de Schrift vervuld worde.’

Ten tweede: Zij die in de gave bedoeld worden.

De gave dan in den tekst genoemd, moet niet opgevat worden in de uitgebreidste betekenis, maar gelijk het woord zal toelaten, te weten als zulk ene gave, welke Hij aanneemt, en waarvoor hij belooft een werkdadig middel tot eeuwige zaliging te zijn. ‘Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, en die tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen.’ Merk op! diegenen zullen komen, welke in het bijzonder aan Hem gegeven zijn, en die zullen geenszins verworpen worden. Want dit is de inhoud van den tekst. Zij dan, die in den tekst door de gave bedoeld worden, zijn diegenen, welke door het Verbond aan den Zoon gegeven zijn, diegenen welke in andere Schriftuurplaatsen ‘de uitverkorenen’, ‘de gekozenen’, ‘de schapen’, ‘de kinderen der belofte’ enz. genoemd worden. Dit zijn dezulken, die de Vader aan Christus gegeven heeft om hen te behouden, diegenen, aan wie Christus het eeuwige leven beloofd heeft, diegenen, aan wie Hij zijn woord heeft gegeven, en die Hij bij zich hebben wil in zijn Koninkrijk om zijne heerlijkheid te aanschouwen.

Dit is de wil mijns Vaders, die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, ik daaruit niet verlieze, maar hetzelve opwekke ten uitersten dage. Johannes 6:39. ‘En ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, en niemand zal hen uit mijne hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meer dan allen, en niemand kan ze rukken uit de hand mijns Vaders’. ‘Gelijk Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven zou geven aan zovelen, als Gij hem gegeven hebt. Zij waren Uwe en Gij hebt ze Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard, Ik bid voor hen, Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. En al de Mijnen zijn de Uwen, en de Uwen zijn de Mijnen en Ik word in hen verheerlijkt. Bewaar in Uwen naam degenen, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij mogen een zijn, gelijk Wij een zijn. Vader, Ik wil dat zij, die Gij Mij gegeven hebt, ook zijn mogen waar Ik ben, opdat zij mijne heerlijkheid mogen zien, welke Gij Mij

gegeven hebt, Want Gij hebt Mij liefgehad van voor de grondlegging der wereld. Johannes 17:1,6,9,10,24.
Al deze uitspraken staan in dezelfde betrekking met den tekst en de woorden allen, diegenen, zij enz. in de verschillende gezegden van Christus, zijn dezelfde als de gegevenen in den tekst. ‘Allen, die de Vader Mij geeft’. Zodat, gelijk ik vooraf zei, het woord al of allen en alle dergelijke woorden, niet moeten genomen worden in zulk ene betekenis, als onze dwaze verbeelding en ongegronde denkbeelden ons zouden willen opdringen, maar opvatten in ruimeren of engeren zin, naar de ware betekenis en bedoeling van den tekst. Daarom moeten wij ijverig de mening van den tekst raadplegen, door hem te vergelijken met de andere uitspraken van God, aldus zullen wij te beter de bedoeling des Heeren kunnen vatten in het woord, hetwelk Hij ons geeft, opdat wij het daardoor zouden weten.

DE GEVENDE PERSOON, DE VADER.

‘Al wat de Vader geeft’. Door dit woord ‘Vader’ beschrijft Christus de gevende persoon, waaruit wij vele nuttige zaken kunnen leren.

Ten eerste. Dat de Heere God en Vader van onzen Heere Jezus Christus met den Zoon in de zaliging zijns volks betrokken is. Het is waar, zijne handelingen met betrekking tot onze zaliging, zijn verschillend van die des Zoons. Hij kon datgene of die dingen niet voor ons doen, gelijk de Zoon deed, Hij stierf niet, Hij stortte geen bloed voor onze verzoening, gelijk de Zoon, maar toch had Hij een deel, ja een zeer groot aandeel in onze zaliging. Gelijk Christus zegt: ‘De Vader zelf heeft u lief’ en zijne liefde is geopenbaard daarin, dat Hij ons uitverkoren en gegeven heeft aan Zijnen Zoon, ja, daarin ook, dat Hij Zijnen Zoon voor ons tot een rantsoen overgaf. Vandaar wordt Hij genoemd: de Vader der barmhartigheid en de God aller vertroosting.’ Want hier heeft de Vader voor zich zelven enen weg gevonden en gemaakt voor Zijne genade om tot ons te komen door de zijde en het hartenbloed van zijnen veelgeliefden Zoon. Colossenzen 1:12-14. De Vader dan moet in gedachtenis gehouden en aangebeden worden, als die een voornaam deel heeft in de zaliging van zondaren. Wij behoren ‘den Vader te danken, die ons geschikt gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis der heiligen in het licht’ Colossenzen 1:12. Want ‘de Vader heeft den Zoon gezonden tot enen Zaligmaker der wereld’. Gelijk wij ook in den tekst lezen, de ‘Vader geeft den zondaar aan Christus om hem te redden.

Ten tweede. Christus Jezus, de Heere, wilde door dit woord ‘Vader’ den gever bij ons gemeenzaam maken. Natuurlijk is de naam van God schrikwekkend voor ons, vooral wanneer Hij aan ons ontdekt wordt onder die namen, welke zijne rechtvaardigheid, heiligheid, macht en heerlijkheid aanduiden, maar nu is het woord ‘Vader’ een gemeenzaam woord voor ons, het schrikt den zondaar niet af, maar neigt eerder zijn hart tot liefde en de gedachte aan Hem is hem aangenaam. Vandaar dat Christus, als Hij wil, dat wij met goddelijke vrijmoedigheid zullen bidden, ons ook dit woord ‘Vader’ in onzen mond legt, zeggende: Wanneer gij bidt, zo zegt: ‘Onze Vader, die in de hemelen zijt’, besluitende daardoor, dat door de gemeenzaamheid, welke door zulk een woord aangeduid wordt, de kinderen van God meer vrijmoedigheid mogen aangrijpen om grote dingen te vragen en af te smeken. Ik heb zelf dikwijls bevonden, dat, wanneer ik slechts dit woord ‘Vader’ zeggen kan, zulks mij meer goed gedaan heeft, dan wanneer ik Hem met enen anderen Schriftuurlijken naam noemde. Het is waard, dat gij opmerkt, hoe zeldzaam het was bij de heiligen uit den tijd van het oude Testament, dat zij God met zijnen betrekkingstitel noemden. Zelden vindt gij Hem met dezen naam genoemd, soms niet in drie of vier boeken, maar nu in de tijden van het Nieuwe Testament, wordt Hij daarna door de apostelen met genen anderen naam genoemd. Inderdaad was het de Heere Jezus, die dezen naam gemeenzaam maakte onder de heiligen en die hen leerde Hem in hun gesprekken als in hun gebeden en in hun geschriften zo dikwijls te gebruiken, als zijnde die naam Gode meer aangenaam, en meer geschikt om ons belang in God duidelijker te doen uitkomen dan ene andere uitdrukking, want door dezen enen naam mogen wij verstaan, dat alle barmhartigheden, welke wij ontvangen hebben, van God zijn uitgegaan, en eveneens wij, die als zijne aangenomen kinderen worden genoemd.

Belangrijkheid van het woord ‘geeft’

‘Al wat de Vader geeft.’ Dit woord ‘geeft’ is aan Christus eigen woorden ontleend en schijnt op het eerste gehoor aan te duiden, alsof de gave des Vaders aan den Zoon, gene handeling was, die voorbij is, maar die nog tegenwoordig is en voortduurt, terwijl inderdaad deze gave aan Christus was gegeven, toen het verbond, het eeuwige verbond, voor de grondlegging der wereld tussen Hen gesloten werd.

Waarom uit die andere plaatsen, waar van deze gave melding gemaakt wordt, zij steeds besproken wordt, als ene daad die voorbij is, als: ‘Al wat Hij mij gegeven heeft’, ‘voor zo velen, als Gij mij gegeven hebt’, en ‘diegenen, welke Gij mij gegeven hebt’. Daarom moet dit noodzakelijk de eerste en voornaamste betekenis van den tekst zijn, Ik bedoel van dit woord ‘geeft’, anders zal de leer der uitverkiezing en van het eeuwig verbond, hetwelk tussen den Vader en den Zoon gesloten werd, in welk verbond deze gave des Vaders op de zekerste wijze is besloten, geschokt of op zijn minst twijfelachtig gesteld worden door dwalende en goddeloze mensen, want zij zouden kunnen zeggen: Dat de Vader niet al diegenen, welke zullen gezaligd worden, aan Christus gegeven heeft, omdat dit ‘geven’ ene voortdurende handeling aanduidt.
En wederom, dit woord ‘geeft’ is niet verwerpelijk, want het heeft zijn bijzonder gebruik en kan ons aanduiden:
1. Dat, ofschoon de handeling van het geven onder de mensen den verleden tijd toelaat, of ook wel den toekomenden tijden daarover gesproken moet worden met betrekking tot zulk enen tijd, toch is dit niet zo bij God. Dingen die voorbij zijn, of dingen die nog komen moeten, zijn altijd tegenwoordig bij God en bij Zijnen Zoon Jezus Christus: ‘Hij roept de dingen die niet zijn, dat is voor ons, alsof ze van het begin of den aanvang der wereld bekend zijn. Alle dingen zijn tegenwoordig bij God, en alzo ook de gave van den Vader aan den Zoon, schoon zij voor ons is, daar zij ons door het woord geopenbaard is, als ene handeling die voorbij is. Handelingen 15:18.
2. Christus kan zich ook aldus uitgedrukt hebben om te tonen, dat de Vader Hem niet slechts dit deel gegeven had in deze ganse menigte, voor de wereld was, maar ook dat Hij diegenen, welke Hij aldus gegeven had, wederom geeft, dat is: hen weer tot Hem brengen zal op den tijd hunner bekering, want de Vader brengt hen tot Christus. Johannes 6:44. Gelijk gezegd is: ‘In gestikte klederen zal zij tot den Koning geleid worden’. Psalm 45:14, dat is in de gerechtigheid van Christus, want het is God, die dit geeft aan degenen, welke gezaligd worden. Een man geeft zijne dochter aan iemand ten ondertrouw, en dit ziet op den verleden tijd, en daarna geeft hij ze op den vastgestelden dag ten huwelijk. En in dezen laatsten zin kan misschien de tekst ene betekenis hebben, dat is: dat allen, welke de Vader, voor de wereld was, aan Jezus Christus gegeven heeft, wederom Hem gegeven, worden op den dag der bruiloft.
De dingen, welke onder de mensen gegeven worden, zijn dikwijls in het eerst het beste, namelijk, als zij nieuw zijn, en de reden daarvan is, dat alle aardse dingen verouderen, alzo is het niet met Christus.
Deze gave des Vaders is niet oud en misvormd en onbehaaglijk in zijn oog, en daarom is zij voor Hem steeds nieuw. Als de Heere zegt, dat Hij het land Kanaän aan de Israëlieten geven zal, zegt Hij niet, dat Hij het hun gegeven had of wilde geven, maar aldus: ‘De Heere uw God geeft u dit goede land’. Deuteronomium 9:6. Niet alzo, omdat Hij het hun gegeven had, toen zij nog in huns Vaders lendenen waren, honderden jaren tevoren, Toch zegt Hij nu, dat Hij het hun geeft, alsof zij dit land juist nu in bezit namen, alhoewel zij toen nog aan de andere zijde van de Jordaan waren. Wat zou daarvan de mening zijn? Wel, ik houd het er voor, dat het deze is: Dat het land hun steeds nieuw zou zijn, zo nieuw alsof zij er nu pas bezit van genomen hadden. En alzo is de gave des Vaders in den tekst vermeld, aan den Zoon gegeven, zij is steeds nieuw, gelijk zij altijd nieuw is.
‘Al wat de Vader Mij geeft, ‘ In deze woorden vindt gij van twee personen melding gemaakt, van den Vader en van den Zoon, de Vader die geeft, de Zoon die deze gave ontvangt of aanneemt. Dit toont derhalve in de eerste plaats duidelijk aan, dat, schoon de Vader met den Zoon en den Heiligen Geest een en dezelfde eeuwige God zijn, zij toch, met betrekking tot hun persoonlijkheden, verschillend zijn. De Vader is een, de Zoon is een, de Heilige Geest is een. Doch omdat er in dezen tekst slechts melding gemaakt wordt van twee der drie personen, daarom zullen wij een woord over deze twee spreken. De gever en de ontvanger kunnen niet in

eigenlijken zin dezelfde persoon zijn, eveneens is het met de daad van geven en ontvangen. Hij die geeft, geeft niet aan zich zelven, maar aan een anderen, de Vader geeft niet aan den Vader, namelijk aan Zichzelf, maar aan den Zoon, de Zoon ontvangt niet van den Zoon, te weten, van zichzelf, maar van den Vader, zo ook, wanneer de Vader een gebod geeft, dan geeft hij het niet aan Zichzelf, maar aan enen anderen, gelijk Christus zegt: 'Hij heeft Mij een gebod gegeven', Johannes 12:49. En zo wederom: 'Ik ben het, die van mijzelven getuig, en de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij. Johannes 8:18.

Verder ligt hierin iets opgesloten, hetwelk niet uitgedrukt is, namelijk, dat de Vader niet alle mensen aan Christus gegeven heeft, dat is, in die bedoeling, gelijk die in den tekst is vervat, hoewel Hij Hem in ruimere betekenis, gelijk te voren gezegd is, allen gegeven heeft, want dan zouden allen moeten gezaligd worden, hij heeft dus over enigen anders beschikt. Hij geeft enigen aan afgoderij, anderen aan onreinheid, sommigen aan schandelijke begeerten en aan een goddelozen geest over. Over deze nu beschikt Hij in zijnen toorn, tot hun verderf, opdat zij de vruchten van hun daden mogen oogsten en verzadigd worden met het loon van hun eigene wegen. Handelingen 7:42, Romeinen 1:24,26,28.

Doch niet alzo heeft Hij over alle mensen beschik, , Hij heeft uit barmhartigheid enigen voor deze oordelen bewaard, en dat zijn dezulken, die hij wilde genadig zijn, gelijk Hij zegt: 'Want ik zal ze vergeven, die Ik zal doen overblijven. Jeremia 50:20. Deze nu, heeft Hij gegeven aan Jezus Christus, als een legaat en deel bij testament. Vandaar dat de Heere Jezus zegt: 'Dit is de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat van allen die Hij Mij gegeven heeft, Ik niemand verliezen zou, maar hen zou opwekken ten uitersten dage. Johannes 6:39.

DE BEDOELING DES VADERS MET HET GEVEN.

Derhalve moet de Vader, door ze aan Hem te geven, ons noodzakelijk deze volgende zaken duidelijk maken:
Ten eerste. Dat Hij in staat is om te beantwoorden aan de oogmerken van God, namelijk, om hen te verlossen van alle zonde, en van de grootste verleidingen enz. Hebreeën 7:25. Vandaar wordt van Hem gezegd: 'Ik heb hulp besteld bij enen held, die machtig is om te behouden' Psalm 89:20, Jesaja 63:1. En vandaar wederom, dat God zelfs van ouds beloofde om Zijn volk 'enen Heiland, een grote' te zenden, Jesaja 19:20. Zalig maken is een gewichtig en groot werk en vereist almacht in den ondernemer, van daar wordt Hij genoemd de 'Machtige God, Wonderlijk, Raad' enz. De zonde is machtig, de Satan is ook machtig, de dood en het graf zijn eveneens machtig, desgelijks de vloek der wet, waaruit volgt, dat deze Jezus door God den Vader noodzakelijk almachtig moet gerekend worden, daarin dat Hij Zijne uitverkorenen aan Hem gegeven heeft, om hen te redden en hen te bevrijden van deze machten: in weerwil van al hun kracht en hun geweld.
En Hij gaf ons getuigenis van deze Zijne macht, toen Hij bezig was in dat gedeelte van onze bevrijding, hetwelk als ene verklaring daarvan dient. Hij ontnam den dood zijne macht, hij vernielde dengeen, die het geweld des doods had, Hij was de verderver van het graf, Hij heeft een einde aan de zonde gemaakt, met betrekking tot de verdoemende uitwerkingen op die personen, welke de Vader Hem gegeven heeft. Hij heeft den vloek der wet gevangen genomen, hem aan Zijn kruis genageld, aan Zijn kruis over hem gezegevierd, en stelde deze dingen openlijk tot een schouwspel. 2 Titus 1:10, Hebreeën 2:14,15, Hosea 13:14. Daniël 9:24, Galaten 3:13. Colossenzen 2:14,15. Ja nu is Hij, als een teken van zijn triomf en overwinning, uit de doden weer herleefd, en heeft de sleutelen der hel en des doods in Zijne eigene macht, Openbaring 1:18.
Ten tweede. Dat de Vader hen geeft aan Hem, om hen te redden, verklaart ons, dat Hij getrouw is en zijn zal, in Zijn ambt als Middelaar, en dat zij daarom zeker bewaard zullen zijn voor de vrucht en de bezoldiging der zonde namelijk den eeuwigen dood, door de getrouwe uitvoering van Zijn ambt.
En inderdaad is door den Heiligen Geest zelf getuigd: 'dat Hij getrouw was aan Hem, die Hem verordende', dat is tot zijn werk, om degenen te redden, welke de Vader Hem tot dat doel gegeven had, gelijk, Mozes getrouw geweest is in zijn ganse huis. Ja, ook getrouwer, want Mozes was getrouw in het huis Gods als een dienstknecht, maar Christus als de Zoon over zijn eigen huis' Hebreeën 3. En daarom is dezen Man meerdere eer waardig geacht dan Mozes, en wel om deze reden, dat Hij getrouwer was dan deze, en wegens de waardigheid van Zijn persoon. Daarom heeft God in Hem en in Zijne Oprechtheid en getrouwheid een welbehagen en heeft de heerschappij over dit volk op Zijne schouderen gelegd, wetende dat er niets in Hem ontbreekt, dat nodig is om op enigerlei wijze zijn oogmerk te volvoeren. En hiervan heeft Hij, namelijk de Zoon, reeds een bewijs gegeven. Want toen de tijd gekomen was, dat Zijn bloed door de Goddelijke gerechtigheid geëist werd voor hun verzoening, wassing en reiniging, goot Hij gewillig Zijn hartenbloed uit, alsof het water ware, uit een vat gegoten. Hij aarzelde niet om zijn eigen leven af te leggen, opdat het leven, dat voor Zijn volk was weggelegd, aan hen mocht worden gegeven. En. om deze reden, evenals om enige andere, is het dat God Hem 'mijn knecht de rechtvaardige' noemt. Jesaja 53:11. Want Zijne gerechtigheid. zou nooit volkomen hebben kunnen zijn, indien Hij niet tot in het uiterste getrouw geweest was in het werk, dat Hij ondernomen had, alzo is het, omdat Hij getrouw en waarachtig is, dat Hij oordeelt in gerechtigheid en werkt tot verlossing van Zijn volk. Hij zal getrouwelijk het vertrouwen volbrengen, dat op Hem rust. De Vader weet dit, en heeft Hem daarom Zijne uitverkorenen gegeven.

Ten derde. Daar de Vader ze Hem geeft, om hen te behouden, verklaart ons dit, dat Hij liefderijk en geduldig jegens hen is en zijn wil ondanks al hun verkeerde handelingen, tergingen enz. Men kan zich niet verbeelden, hoeveel beproevingen en tergingen de Zoon van God al dien tijd reeds ondervonden heeft van dat volk, hetwelk Hem gegeven is om het te redden: in waarheid wordt van Hem gezegd, dat hij 'een beproefden steen' is, want Hij is verzocht geworden, niet slechts door den duivel, de schuld der zonde, den dood en den vloek der wet, maar ook door de onwetendheid, teugelloosheid, struikelingen in de zonde, en geneigdheid tot afdwalen in leer en leven bij zijn volk. Konden wij maar eens zien, hoe deze Heere Jezus is verzocht geworden, zelfs door Zijn volk, sedert er ook maar een van hen in de wereld was, dan zouden wij verbaasd zijn over zijn geduld en liefderijk gedrag jegens hem. Er is naar waarheid gezegd: 'De Heere is zeer barmhartig, traag tot toorn en van grote goedertierenheid.' En waarlijk, indien Hij dat niet geweest was, dan zou Hij ook nooit hun handelingen hebben kunnen verdragen, gelijk Hij gedaan heeft van Adam tot heden toe. Daarom is Zijn mededogen en goedertierenheid verre verheven boven het mededogen en de liefde van ene moeder jegens haar kind. 'Kan ene vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij geen medelijden hebben zou met de vrucht haars buiks? Ja, en al kon zij vergeten, dan nog zou Ik u niet vergeten, zegt de Heere.' Jesaja 49:15.

God gaf Mozes, als den dienstknecht van Christus, een handvol van zijn volk om hen op zijn hart te dragen, doch niet verder dan van Egypte tot Kanaän, en deze Mozes, gelijk van hem door den Heiligen Geest gezegd wordt, was de zachtmoedigste man, die op aarde kon gevonden worden, ja, hij had zijn volk in ene zeer hoge mate lief, toch zou zijne zachtmoedigheid en zijne liefde het in dit werk niet uitgehouden hebben, hij faalde en werd toornig, zo toornig, dat hij zijnen God tot toorn verwekte onder dit werk. 'En Mozes zei tot den Heere: Waarom hebt gij uwen knecht kwalijk gedaan? Doch wat was die bedroeving? Wel, de Heere had tot hem gezegd: Draag dit volk in uwen schoot, gelijk een voedstervader den zuigeling draagt, naar het land, hetwelk gij aan hun vaderen gezworen hebt. En wat toen? Ik niet, zei Mozes, ik kan dit volk alleen niet dragen, omdat het te zwaar voor mij is. Indien Gij aldus met mij doet, dood mij toch slechts, indien ik genade in uwe ogen gevonden heb, en laat mij mijn ongeluk niet aanzien. Numeri 11:11-15.

God gaf hen aan Mozes, opdat hij ze in zijnen schoot droeg, opdat hij zich edel en geduldig jegens hen betoonde, onder alle tergingen, waarmee zij hem tergen zouden, van dien tijd af, totdat hij hen in hun land zou gebracht hebben, maar in dit werk faalde hij, hij kon dit niet uithouden, omdat hij geen geduld genoeg jegens hen had. Maar nu wordt er gezegd van den persoon, waarover in den tekst gesproken wordt: 'dat Hij de lammeren vergaderen zal in zijne armen en in zijnen schoot dragen en dat Hij de zogenden zachtkens leiden zal Jesaja 40:11, aanduidende, dat dit een van de hoedanigheden is, welke God verlangde, en Hij wist, dat die in Hem gevonden werd als Hij zijne uitverkorenen Hem gaf om hen te behouden.

Ten vierde. Het geven der uitverkorenen aan Hem door zijnen Vader, verklaart ook, dat Hij voldoende wijsheid bezit, die opweegt tegen al de moeilijkheden, die Hem wachtten om zijne zonen en dochteren tot heerlijkheid te voeren. Hij is ons geworden tot wijsheid, ja Hij wordt de Wijsheid zelf genoemd. 1 Corinthiërs 1:30. En God zei bovendien: dat Hij verstandelijk handelen zal.' Jesaja 52:13. En waarlijk, Hij die het op zich nemen zal om de Zaligmaker des volks te zijn, moest wel wijs zijn, omdat zijne tegenstanders sluw zijn boven velen. Hier moeten zij strijden met de slang, die door zijne sluwheid onze vader en moeder verschalkte, toen hun wijsheid op het hoogst was. Genesis 3. Maar zo wij van wijsheid spreken, onze Jezus is wijs, wijzer dan Salomo, wijzer dan alle mensen, wijzer dan alle engelen, hij is zelfs de wijsheid Gods. 'Christus is de wijsheid Gods. 1 Corinthiërs 1:24. En van daar is het, dat Hij de zonde, de verleidingen, de vervolgingen, de struikelingen en alle dingen ten goede doet keren voor zijn volk. Romeinen 8:28.

Deze dingen nu, aldus beschouwd, tonen ons ook de grote en wondervolle liefde des Vaders, daarin dat Hij iemand verkoren heeft, die in alle delen zo goed geschikt was voor het werk der behoudenis des mensen. Hierin bemerken wij inderdaad de liefde van God. Huran merkte op, dat God Israël liefhad, omdat Hij hun zulk een Koning als Salomo gegeven had. 2 Kronieken 2:11. Maar hoeveel te meer moeten wij de liefde bewonderen, die God ons bewezen heeft, daarin dat Hij ons aan Zijnen Zoon en ook Zijnen Zoon aan ons gegeven heeft?

DE AANNEMING DER GAVE DOOR DEN ZOON.

Al wat de Vader mij geeft zal komen. In deze woorden vinden wij een antwoord opgesloten aangaande het doel des Vaders, als Hij zijne uitverkorenen aan Jezus Christus geeft. Het oogmerk des Vaders was, dat zij tot Hem komen zouden, om door Hem behouden te worden, en dat zal gedaan worden, zegt de Zoon, zonde noch Satan, vlees noch wereld, wijsheid noch dwaasheid zal hen verhinderen tot Mij te komen. 'Zij zullen tot Mij komen, en hij die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

Hier dan is de Heere Jezus zeker besloten om zulk ene voldoende hoeveelheid van alle genade voort te brengen, dat deze belofte werkelijk in vervulling treedt. 'Zij zullen komen, dat is, Hij zal maken dat zij komen, door een werkenden zegen te leggen in al de middelen, die daartoe zullen worden aangewend. Gelijk gezegd werd tot den bozen geest, die gezonden werd tot Achab om hem te overreden, opdat hij gaan zou en vallen te Ramoth in Gilead: Ga, en gij zult hem overreden en de overhand hebben, ga heen en doe alzo. 1 Koningen 22:22. Zo zal ook Jezus Christus zeggen tot de middelen, die zullen aangewend worden om diegenen tot Hem te brengen, welke de Vader Hem gegeven heeft. Ik zeg, Hij zal ze krachtig zegenen tot ditzelve doel, zij zullen hen overreden, en ook de overhand op hen hebben, anders zou, gelijk ik zei, des vaders oogmerk verijdeld worden. Want het is des Vaders wil, dat van allen, die Hij Hem gegeven heeft, Hij niemand verliezen zou, maar hen zou opwekken ten uitersten dage. Johannes 6:39, zodat naast Hem, in Zijne orde, Christus de eersteling, en daarna zij die de Zijne zijn, bij Zijne komst zullen worden opgewekt. 1 Corinthiers 15. Maar dit zou niet kunnen geschieden, indien er een werk der genade, dat krachtig gewerkt is, zou worden gemist in slechts een van hen. Maar dit zal niet falen en zeker gewerkt worden in diegenen, ja in allen, welke de Vader Hem gegeven heeft, opdat Hij hen zalig make.

'Al wat de Vader Mij gegeven heeft, zal tot Mij komen' enz. Doch om duidelijker en nader te spreken over de woorden 'Zij zullen komen, ' wilde ik u in deze woorden twee zaken aantonen. Ten eerste. Wat het is tot Christus te komen. Ten tweede. Welke kracht er in deze belofte ligt, om te maken dat zij tot Hem komen.

WAT HET IS TOT CHRISTUS TE KOMEN.

Eerstelijk wilde ik u aantonen ‘wat het is tot Christus te komen’. Dit woord ‘komen’ moet geestelijk, niet vleselijk verstaan worden, want velen kwamen vleselijk of lichamelijk tot Hem, en van Hem geen zaligend voordeel genoten, Ene menigte kwam aldus tot Hem in de dagen Zijns vlezes, ja, ontelbare scharen. Ook is er in onze dagen ene vormelijke gewoonte om tot zijne ordonnantiën en verering te komen, die niets baat, maar met hen zal ik mij niet bemoeien, want deze worden niet in den tekst bedoeld. Het komen derhalve, in den tekst bedoeld, moet opgevat worden als een komen van den geest tot Hem, ja, als het uitgaan van het hart naar Hem. Ik zeg, het hart moet tot Hem uitgaan, ontstaande uit een diep gevoel van de volstrekte behoefte, welke een mens heeft aan Hem tot zijne rechtvaardigmaking en zaligheid.
Deze beschrijving van het komen tot Christus verdeelt zichzelf in twee hoofddelen: Ten eerste. Dat het komen tot Christus is een uitgaan van het hart naar Hem. Ten tweede. Dat dit komen ene beweging des geestes is naar hem toe, ontstaande uit een diep gevoel van de volstrekte behoefte, welk een mens aan Hem heeft, tot zijne rechtvaardigmaking en zaligheid.
Ten eerste. Wij willen eerst spreken over het eerste gedeelte: dat het komen is een beweging of uitgang des geestes naar Christus. Dit is duidelijk, omdat het hier of daar heengaan, zo het vrijwillig is, ontstaat door ene handeling van den geest of den wil, aldus is het komen tot Christus ene handeling, die door de geneigdheid van den wil ontstaat. ‘Uw volk zal gewillig zijn’. Psalm 110:3.
Deze gewilligheid des harten is het, dat den geest aanzet tot een uitgaan naar of achter Hem. De kerk drukt dezen uitgang des geestes naar Christus uit, door het ontroeren harer ingewanden. ‘Mijn liefde trok zijn hand van het gat der deur, en mijne ingewanden werden ontroerd om zijnentwil’, Hooglied 5:4. ‘Mijne ingewanden’ de aandoeningen mijns geestes, mijner genegenheden, welke aandoeningen der genegenheden uitgedrukt worden, door het reikhalzend verlangen en rommelen der ingewanden, het reikhalzend of hartstochtelijk werken, het rommelen derzelve, of ook dat zij een rommelen naar Hem doen horen. Genesis 43:30, 1 Koningen 3:26. Jesaja 16:11.
Dit is derhalve het komen tot Christus, ja een uitgaan of bewegen des geestes naar Hem. En het zal geschieden, dat alle ding dat leeft en zich beweegt, overal waar een der twee beken komen zal, zal leven. Ezechiël 47:9. Het water in dezen tekst is de genade Gods in derzelver leer. De levende dingen zijn de kinderen der mensen aan wie de genade Gods door het evangelie gepredikt wordt. Nu, zei hij, elk levend wezen, dat zich beweegt, overal waar een der twee beken komen zal, zal leven. Ezechiël 47:9. En zie nu, hoe het woord ‘uitgaan’, geroerd worden, ‘door Christus zelf is uitgelegd in het boek der Openbaringen’: ‘De Geest en de bruid zeggen ‘kom’. En dat Hij, die het hoort, zegge ‘kom’. En die dorst heeft, kome, en die wil, neme het water des levens om niet’. Openbaring 22:17.
Zodat dan het geroerd of geneigd worden in uw gemoed en wil naar Christus, is het komen tot Hem. Er zijn vele arme zielen, welke tot Christus komen, en die toch niet weten hoe zulks te kunnen geloven, omdat zij menen, dat het komen tot Hem een vreemde en wonderlijke zaak is, en dat is het waarlijk ook. Maar ik houd het er voor, dat zij de geneigdheid van hunnen wil, het geroerd zijn in hun gemoed en het rommelen van hun ingewanden naar Hem voorbij zien, en geloven, dat deze dingen geen wonderlijke en vreemde zaken zijn, hoewel het inderdaad een werk van het grootste wonder der wereld is, een mens te zien, dood in zonden, van den duivel bezeten, een vijand van Christus en van alle geestelijk goed, ik zeg, dat zulk een mens geroerd wordt in zijn gemoed en uitgaat naar Jezus Christus, dit is een van de grootste wonderen der wereld.
Ten tweede. Het is een geroerd zijn in zijn gemoed naar Hem, ontstaande uit een levendig gevoel van de volstrekte behoefte, welke een mens heeft aan Hem tot zijne rechtvaardigmaking

en zaliging. Want waarlijk, zonder dit gevoel van zijnen verloren toestand buiten of zonder Hem, ontstaat er geen geroerd zijn of uitgaan des gemoeds naar Hem. Een roeren van den mond, ja, dat kan er zijn 'Met hunnen mond maken zij liefkozingen'. Ezechiël 33:31. Zulk een volk zal komen even als het ware volk komt, dat wil zeggen, in schijn en naar het uiterlijke voorkomen. En zij plegen te zitten voor de dienaars des Heeren, gelijk het volk Gods daar zit, ook zullen zij zijne woorden horen, maar zij doen ze niet, dat is, zij willen niet komen, wat het inwendige, hun gemoed, aangaat: 'Want zij maken liefkozingen met hunnen mond, maar hun hart wandelt hun gierigheid na.' Dit komt nu, omdat zij geen krachtig gevoel hebben van de ellende van hunnen natuurlijken toestand, want zolang zij dat gevoel niet hebben, zullen zij in hun gemoed, niet komen achter Hem. Daarom wordt er aangaande degenen die in waarheid komen, gezegd: 'En het zal te dien dage geschieden, dat er met ene grote bazuin geblazen zal worden, dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn, en de heengedrevenen in het land van Egypte en zij zullen den Heere aanbidden op den heiligen berg te Jeruzalem. Jesaja 27:13. Het zijn dus, gelijk gij ziet, de uitgedrevenen en zij die in het land van Assur verloren waren, zij zijn het in der waarheid, welker gemoed krachtig geroerd en geneigd gemaakt is om tot Jezus Christus te komen. Het gevoel dezer dingen was het, hetwelk maakte dat de drieduizend kwamen dat Saul kwam, dat de gevangenbewaarder kwam en dat in waarheid allen doet komen, die in werkelijkheid komen. Handelingen 2:8,18. De vier melaatsen, waarvan gij leest in 2 Koningen 7:3, waren ene treffende afbeelding en gelijkenis van diegenen, welke in waarheid tot Christus komen.

De honger was in die dagen zwaar in het land, er was geen brood voor het volk, en wat de levensmiddelen aangaat, die men in de stad Samaria had, namelijk dood aas en duivemest daarin konden de melaatsen niet delen, want zij waren buiten de stad geworpen. Welnu, zij zaten daar voor de poort van de stad, en de honger had hen, als ik wel zeggen kan, tot zijnen laatsten maaltijd uitgekozen, en daar zij aldus reeds half dood waren, wat denkt gij dat zij toen deden? Wel, eerst maakten zij elkaar opmerkzaam op de treurige doodskleur, welke zich op hun gelaat vertoonde, en toen besloten zij wat te doen, zeggende: Indien wij zeggen: Laat ons in de stad gaan, zo is de honger in de stad en wij zullen daar sterven, en indien wij hier blijven, dan zullen wij ook sterven. Nu dan komt, laat ons in het leger der Syriërs vallen, indien zij ons laten leven, wij zullen leven en indien zij ons doden, wij zullen maar sterven.' Hier nu werkte de behoefte, de noodzakelijkheid, en deze noodzakelijkheid dreef hen uit om derwaarts te gaan, opdat zij mochten leven, terwijl zij anders nooit daarvoor zouden hebben uitgegaan. Alzo is het ook met hen die in waarheid tot Jezus komen. De dood is voor hen, zij zien hem, zij voelen hem, hij verteert hen, zal hen geheel opeten zo zij niet tot Jezus Christus komen, en daarom komen zij, ja uit noodzaak, omdat zij daartoe gedrongen worden door het gevoel, dat zij hebben van hunnen voor eeuwig verloren toestand, zo zij geen behoudenis bij Hem zoeken en vinden. Deze zijn het die komen zullen. Ja waarlijk, deze zijn het, die uitgenodigd worden om te komen: 'Komt tot Mij, allen gij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u ruste geven.' Mattheus 11:28.

Wij nemen een paar zaken om dit op te helderen, te weten: 'dat het komen tot Christus voortspruit uit een levendig gevoel van de volstrekte behoefte, welke een mens aan Hem heeft, gelijk te voren gezegd is.

1. Zij zullen komen met geween, en met smekingen zal Ik hen voeren, Ik zal hen leiden aan de waterbeken in enen rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten.' Jesaja 31:9. Let op, zij komen met geween en met smekingen, zij komen met gebeden en tranen. Gebeden en tranen zijn de uitwerkselen van een recht gevoel der behoefte aan genade. Derhalve kan een zondaar zonder dat gevoel niet komen, niet bidden, niet roepen, hij kan niet komen door het gevoel van hetgeen hij niet ziet, noch gevoelt. 'In die dagen en op dien tijd zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda te zamen, wandelende en wenende zullen zij heengaan en

den Heere, hunnen God zoeken. Zij zullen naar Zion vragen, op den weg herwaarts zullen hun aangezichten zijn, zij zullen komen en den Heere toegevoegd worden met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten. Jeremia 50:4,5.

2. Dat komen tot Christus wordt een lopen tot Hem, een vluchten naar Hem genoemd, een vlieden tot Hem van den toekomenden toorn. Door al deze uitdrukkingen wordt het gevoel voorgesteld van iemand die komt, te weten: 'Dat hij is bekommerd wegens het gevoel zijner zonde, en des doods, dien hij daardoor schuldig is, dat hij zich bewust is, dat de bloedwreker hem achtervolgt en dat het daarom verkeerd met hem uitkomt, zo hij zich niet haast naar den Zoon Gods om het leven te mogen ontvangen. Mattheus 3:7, Psalm 143:9. Vlieden is de laatste handeling van iemand, die in gevaar is. Allen die in gevaar zijn vlieden niet, neen, niet allen zien dat zij in gevaar zijn. Vlieden is het laatste werk van iemand, die in gevaar is, maar allen die van het gevaar horen zullen niet vlieden. De mensen overwegen eerst of er geen andere weg ter ontkoming is, voor zij vlieden. Daarom is, gelijk ik zei vlieden het laatste werk. Wanneer alle schuilplaats ontbreekt en iemand mag zien, dat er voor hem niets overschiet dan zonde, dood en verdoemenis, tenzij hij tot Christus vliedt opdat hij leve, dan vliedt hij, maar ook niet eerder.

3. Dat het oprechte komen tot Christus voortkomt uit een gevoel van de volstrekte behoefte aan Jezus Christus ten leven, ter zaligheid enz. is duidelijk door den uitroep, dien zij doen juist als zij tot Hem komen: 'Heere behoudt mij, of ik verga', 'Mannen broeders wat zullen wij doen?' 'Mijne heren, wat moet ik doen om zalig te worden?' en dergelijke. Mattheus 14:30, Handelingen 2:37, Handelingen 16:30. Deze woorden helderen voldoende op, dat de zielen, welke in waarheid komen, zielen zijn, die gevoelen dat zij Jezus Christus tot hun zaligmaking nodig hebben en bovendien, dat er niets anders is, dat hen helpen kan dan Christus alleen.

4. Ook is het verder duidelijk uit de weinige volgende woorden: 'Er wordt gezegd dat dezulken verslagen in het hart' zijn, dat is door het vonnis des doods, naar de wet, en de geringste slag in het hart doodt den mens. Handelingen 2:37. van dezulken wordt gezegd, gelijk ik te voren zei, dat zij wenen, beven en in zichzelven verbaasd zijn bij het gezicht van het duidelijk en onvermijdelijk gevaar, dat hen wacht, tenzij zij tot Jezus Christus vluchten. Handelingen 9:16.

5. Het komen tot Christus is vergezeld van ene oprechte en sterke begeerte om alles om Hem te verzaken: 'Indien iemand tot Mij komt, en niet haat vader en moeder, vrouw en kinderen, broeders en zusters, ja ook zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn.' 'En die zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, kan mijn discipel niet zijn.' Lukas 14:26,27. Door deze en dergelijke uitdrukkingen op andere plaatsen beschrijft Christus den mens, die in oprechtheid tot Hem komt, of die in werkelijkheid tot Hem gaat, zulk een is iemand, die alles achter zijnen rug werpt, alles verlaat, alles verzaakt, als dingen baat, die hem in den weg staan, ten einde hem te verhinderen om tot Jezus Christus te komen. Er zijn er ene grote menigte in de wereld, die voorgeven dat zij tot Jezus Christus komen, en dezulken gelijken zeer veel op den mens, waarvan gij leest in Mattheus 21:30, die op zijns vaders begeerte antwoordde: 'Ik ga, heer, en hij ging niet.' Ik zeg, dat er zeer velen zijn, die voorgeven tot Jezus Christus te komen, zij zeggen ook, als Christus door zijn evangelie roept: 'Ik kom, Heer!' en toch blijven zij in hun vermaken en vleselijke lusten. Zij komen in het geheel niet, zij behandelen Hem slechts heel beleefd, maar Hij slaat daarop geen acht, en laat het voor niet meer dan een leugen doorgaan. Hij zei: 'Ik ga, Heer, en hij ging niet', hij veinsde en loog. Geeft hierop wel acht, gij die u zelven vleit met uwe eigene misleidingen. Woorden vermogen niets bij Jezus Christus. Komen is komen, en niets anders dan komen zal bij Hem voor komen doorgaan.

TEGENWERPINGEN DIE GEWOONLIJK HET KOMEN TOT CHRISTUS IN DEN WEG LIGGEN.

Voor ik over de tweede hoofdafdeling spreek, zal ik enige tegenwerpingen beantwoorden, die gewoonlijk in den weg liggen voor diegenen, welke in waarheid tot Jezus Christus komen.

Eerste tegenwerping. Schoon ik niet ontkennen kan, dat mijn gemoed naar Christus uitgaat, en dat het ook daartoe bewogen is door een gezicht en gewaarwording aan mijnen verloren toestand, want ik zie, dat ik zonder Hem verloren ga, toch vrees ik dat mijne doeleinden in het komen tot Hem niet recht zijn.

Vraag. Wel, wat is dan uw doel met het komen tot Christus?

Antwoord. Mijn doel is, dat ik het leven moge ontvangen en behouden moge worden door Jezus Christus.

Dit is de tegenwerping. Welnu, laat mij u mogen zeggen, dat het komen tot Christus om het eeuwige leven te hebben en behouden te worden een geoorloofde en goede komst tot Jezus Christus is. Dit is klaarblijkelijk, omdat Christus het leven vooropstelt als het enige argument om de zondaars over te halen om tot Hem te komen, en zo ook bestraft Hij hen, omdat zij niet tot Hem komen om het eeuwige leven te hebben: ‘Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het eeuwige leven hebbet.’ Johannes 5:40. Bovendien zijn er nog vele andere schriftuurplaatsen, waardoor Hij de zondaars lokt om tot Hem te komen, waarin Hij niets vooropstelt, dan hun behoudenis. Als: ‘Al wie in Hem gelooft, zal niet verloren gaan’, hij die gelooft, ‘is overgegaan van den dood in het leven.’ ‘Die gelooft zal zalig worden.’ ‘Hij die gelooft wordt niet veroordeeld.’ En geloven en komen zijn volkomen één. Zo ziet gij dan, dat het komen tot Christus om het leven te hebben een geoorloofd en goed komen is. Daarin gelooft hij, dat Hij alleen ene verzoening aangebracht heeft voor de zonde. Romeinen 2. En laat mij nog daaraan toevoegen, dat iemand den Heere meer ere geeft als hij tot Christus komt om het eeuwige leven te hebben, al komt hij om niets anders dan het leven alleen.

1. Hij eert het woord van Christus en stemt zijne waarheid toe, en dat om deze twee hoofdpunten. Ten eerste. Hij geeft getuigenis aan de waarheid van al die uitspraken welke getuigen, dat de zonde op zichzelve en in zichzelve zeer afschuwelijk is, dat zij God onteert en de ziel des mensen verdoemt, want aldus zegt de mens, die tot Jezus Christus komt Jesaja 44:4, Romeinen 2:23, Romeinen 6:23, 2 Thessalonicenzen 2:12. Ten tweede. Daarin dat hij gelooft, gelijk het woord zegt, dat er in de beste dingen der wereld, hare gerechtigheid en alles, niets anders dan dood en verdoemenis is, want aldus ook zegt de mens, die tot Jezus Christus komt om het leven te hebben. Romeinen 7:24,25, Romeinen 8:2,3, 2 Corinthiers 3:6-8.

2. Hij eert den persoon van Christus, daarin dat hij gelooft, dat in Hem het leven gevonden wordt, en dat Hij hem redden kan van dood, hel, duivel en verdoemenis, want tenzij iemand dit gelooft, hij zal niet tot Christus komen om het leven te hebben. Hebreeën 7:24,25.

3. Hij eert Hem, daarom dat hij gelooft, dat de Vader Hem gemachtigd heeft om het leven te geven aan diegenen, welke daarom tot Hem komen. Johannes 5:11,12, Johannes 17:1-3.

4. Hij eert het priesterschap van Jezus Christus. Ten eerste. Daarin dat hij gelooft, dat Christus meer macht heeft om van de zonde te redden door de offerande, die Hij daarvoor geofferd heeft, dan alle wet, duivels, dood of zonde bezitten om te verdoemen. Hij, die dit niet gelooft, zal niet tomen tot Jezus Christus om het leven te hebben. Handelingen 13:38. Hebreeën 2:14,15, Openbaring 1:17,18. Ten tweede. Daarin dat hij gelooft, dat Christus, volgens zijn ambt, zeer getrouw en barmhartig zijn zal in de vervulling zijns ambts. Dit moet opgesloten liggen in het geloof van hem, die tot Christus komt om het leven te hebben. 1 Johannes 2:1-3, Hebreeën 2:17-18.

5. Verder kiest hij, die tot Jezus Christus komt om het leven te hebben, partij met Hem tegen de zonde en tegen de gehavende en onvolkomene gerechtigheid van de wereld, ja, en ook tegen de valse Christussen, en vervloekte dwalingen, die zichzelven stellen tegen de

waardigheid zijner verdiensten en algenoegzaamheid. Dit is duidelijk, omdat zulk ene ziel den Christus afzondert van die allen, als den enigen, die behouden kan.
6. Dus bereidt gij, even gelijk Noach, op Gods bevel, deze ark om uzelven te redden, waardoor gij ook de wereld veroordeelt, en een erfgenaam geworden zijt van de rechtvaardigheid, die uit het geloof is. Hebreeën 11:7. Daarom, gij zondaar die komt, wees tevreden, hij die tot Jezus Christus komt, gelooft ook, dat Hij gewillig is om genade te bewijzen en medelijden met hem hebben kan, die tot Hem komt om het leven te hebben, schoon hij zulks onwaardig is. En daarom ligt uwe ziel niet slechts onder ene bijzondere uitnodiging om te komen, maar ook onder ene belofte van aanneming en vergiffenis. Mattheus 11:28.
Al deze bijzondere delen en hoedanigheden des geloofs bevinden zich in die ziel, welke tot Jezus Christus komt om het leven te hebben, gelijk duidelijk is voor elk onpartijdig oordeel. Want zal hij, die het getuigenis van Christus niet gelooft aangaande de laagheid der zonde en de onvoldoendheid van de gerechtigheid der wereld, tot Christus komen om het leven te hebben?
Neen. Hij die dit getuigenis des woords niet gelooft, komt niet. Hij die gelooft, dat ergens elders het leven te vinden is, komt niet. Hij die in twijfel trekt, of de Vader aan Christus macht gegeven heeft om te vergeven, komt niet. Hij die meent dat er groter kracht is in de zonde, in de wet, in den dood en den duivel om te verderven, dan er in Christus is om te behouden, komt niet. Ook hij, die zijne getrouwe vervulling zijns priesterschaps tot zaliging van zondaren in twijfel trekt, komt niet.
Gij dan, die inderdaad een komende zondaar zijt, gelooft deze dingen. het Is waar, misschien gelooft gij niet met die volle verzekerdheid, noch hebt gij vrijheid om uw geloof op te merken aangaande deze onderscheidene geloofshandelingen, maar toch is dit geloof in zijn geheel aanwezig in hem, die tot Christus komt om het leven te hebben. En het geloof dat aldus werkt is het geloof van de beste en zuiverste soort, omdat zo iemand slechts als een zondaar komt en die ziet, dat het leven slechts in Jezus Christus is en kan gevonden worden.
Voor ik mijn antwoord op deze tegenwerping besluit, overweeg dan deze twee dingen:
Ten eerste. Overweeg dat de vrijsteden opgericht waren voor degenen, welke volgens de wet dood waren en toch door genade leefden, alsook voor diegenen, welke daarheen vluchten moesten om huns levens wil voor den bloedwreker, die hen achterna jaagde. En het is waard dat gij opmerkt, hoe diegenen, welke daarheen vluchtende waren, in het bijzonder het volk Gods genoemd worden: ‘Verhoogt de baan, bereidt den weg, neemt den aanstoot uit den weg mijns volks’, zegt God. Jesaja 57:14. Hiermede wordt het bereiden van den weg tot de stad der bevrijding of de vrijstad bedoeld, opdat de doodslagers daarin mochten ontkomen, deze vluchtende doodslagers worden hier met ene bijzondere bedoeling het volk Gods genoemd, ja diegenen welke daarheen vluchten om huns levens wil.
Ten tweede. Merkt op dat wat Achab deed, toen Benhadad tot hem zond om zijn leven te redden, zeggende: ‘Aldus zegt uw knecht Benhadad, ik bid u laat mij leven.’ Ofschoon Benhadad de kroon, het koninkrijk, ja het leven van Achab gezocht had, toch behaalde Benhadad de overhand op hem! Leeft Benhadad dan nog? vroeg Achab, hij is mijn broeder, ja, ga heen en breng hem tot mij. Alzo deed hij hem in zijnen wagen rijden, 1 Koningen 20.
O zondaar, die komt, wat denkt gij? Indien Jezus Christus even weinig goedheid bezat als Achab, dan kon hij den nederigen Benhadad het leven schenken. Gij smeektet hem noch om zijne kroon, noch om zijne waardigheid, het eeuwige leven zal aan uwe begeerte voldoen. Hoeveel te meer zult gij dan dat leven ontvangen, daar gij te doen hebt met hem, die de goedertierenheid en de barmhartigheid zelf is! Ja, dewijl gij ook geroepen wordt, ja daartoe grotelijks wordt aangemoedigd door ene belofte des levens, om tot Hem te komen ten einde het leven te hebben! Lees ook deze Schriftuurplaatsen. Numeri 35:11,14,15, Jozua 20:1-6, Hebreeën 6:16-20.

Tweede tegenwerping. Wanneer ik zeg dat ik slechts mij zelve zoek, dan komt het mij voor, dat ik Gods verheerlijking niet op het oog heb in mijne eigene behoudenis door Christus en dat is het dat mij doet vrezen, dat ik niet op de rechte wijze kom.
Antwoord. Waar eist Jezus zulk ene gesteldheid van degenen, die tot Hem komen om het leven te hebben? Kom gij tot Hem om het leven, en vermoei uw hoofd niet met zulke tegenwerpingen tegen uzelf, en laat het aan God en Christus over om Zichzelven te verheerlijken in de behoudenis van zulk een worm als gij zijt. De Vader zegt tot den Zoon: 'Gij zijt mijn dienstknecht, o Israël, in wien Ik verheerlijkt zal worden.'
God stelt aan zondaars het leven voor als de beweeggrond, ten einde hen over te halen om tot Hem te komen en het leven te hebben en Christus zegt duidelijk: 'Ik ben gekomen opdat zij het leven hebben, ' Johannes 10:10. Hij heeft uwe oogmerken niet nodig, maar gij wel de zijne. Eeuwig leven, vergiffenis van zonde, en behoudenis van den toekomenden toorn stelt Christus u voor, en dat zijn de dingen, die gij nodig hebt, bovendien wil God onwaardige ellendelingen genadig en barmhartig zijn: kom dan als zulk een, en leg u zelven gene struikelblokken in den weg tot Hem, maar kom tot Hem, opdat gij het leven hebt en leeft. Johannes 5:34, Johannes 10:10, Johannes 3:36. Mattheus 1:21, Spreuken 8:35,36. 1 Thessalonicenzen 1:10. Johannes 11:26-26.
Toen de stokbewaarder zei: Mijne heren! wat moet ik doen om zalig te worden? vroeg Paulus hen niet eens: Wat is uw oogmerk met deze vraag? Wenst gij wel de verheerlijking van God in de zaliging uwer ziel? Hij wist dat zulke vragen slechts dwaze praat zon zijn, in plaats van ene voldoende hulp op zulk ene gewichtige vraag als deze. Omdat deze arme ongelukkige de zaligheid zocht door Jezus Christus, ik bedoel, dat hij begeerde gered te worden van hel en dood, want hij wist nu, dat hij die verdiend had door de zonden, welke hij begaan had, daarom gebiedt Paulus hem, dat hij, als een arm doemwaardig zondaar zou voortgaan op dezen zijnen weg, om zich zelf te zoeken, zeggende: 'Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden, ' Handelingen 16:30-32. Ik weet, dat gij later begeren zult Christus te verheerlijken door te wandelen in den weg zijner geboden, maar nu begeert gij het leven, want de bloedwreker vervolgt u en de duivel is als een brullende leeuw achter u. Nu dan, kom nu, opdat gij het leven hebben moogt, en wanneer gij enige troostende overtuiging hebt, dat gij deelgenoten gemaakt zijt van het leven door Christus, dan en niet eerder zult gij zeggen: 'Loof den Heere, o mijne ziel, en al wat in mij is zijnen heiligen naam. Loof den Heere, mijne ziel, en vergeet gene van zijne weldaden, die al uwe ongerechtigheden vergeeft, die al uwe krankheden geneest, die uw leven verlost van het verderf, die uw kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.' Psalm 103:1-4.
Derde Tegenwerping. Maar ik kan niet geloven, dat ik op de rechte wijze tot Christus kom, omdat ik soms geneigd ben om te twijfelen aan zijn bestaan zelfs en aan zijn ambt als Zaligmaker.
Het is afschuwelijk aldus te doen, maar oordeelt gij niet verkeerd in deze zaak? Hoe kan ik verkeerd oordelen, als ik oordeel gelijk ik gevoel? Arme ziel! Ondanks dit alles kunt gij verkeerd oordelen. Wel, zegt de zondaar, ik geloof dat deze twijfelingen uit mijn hart voortkomen.
Laat mij u mogen antwoorden. Hetgeen uit uw hart voortkomt, komt voort uit uwen wil, uwe genegenheden, uit uwe bevatting, uw oordeel en uw geweten, want deze moeten berusten in, of genoegen nemen met uwen twijfel, zo uw twijfel uit uw hart voortkomt. En wat zegt gij, om niet meer te noemen, twijfelt gij met uwe genegenheden en uw geweten? Gij antwoordt, Neen, mijn geweten beeft, wanneer zulke gedachten in mijnen geest oprijzen, en mijne genegenheden gaan naar heel iets anders uit.
Dan besluit ik daaruit, dat deze dingen of plotseling ingeblazen worden door den duivel, of anders vruchten zijn van het lichaam der zonde en des doods, dat nog in u woont, of misschien

wel van beide. Zo zij geheel van den duivel komen, gelijk het schijnt, omdat uw geweten en genegenheden daartegen zijn, of zo zij voortkomen van het lichaam des doods, hetwelk in u is, wees niet te nieuwsgierig om te vragen van waar zij komen, de veiligste weg is, dat gij voldoende aan uw eigene deur de wacht houdt, niets van deze dingen behoort uw komen te verhinderen, noch u te doen besluiten, dat gij niet op de rechte wijze komt.
En voor ik u verlaat, laat mij u over deze zaak een weinig ondervragen.
1. Hebt gij gaarne te doen met deze goddeloze lasteringen?
Antwoord. Neen, neen, hun tegenwoordigheid en werkingen doden mij.
2. Betreurt gij ze, bidt gij tegen hen, en haat gij uzelf om deze dingen?
Antwoord. Ja, ja, maar wat mij zozeer bedroeft is, dat ik ze niet overmeesteren kan.
3. Zoudt gij, indien gij de keus had, oprechtelijk begeren, dat uw hart mocht aangedaan en ingenomen worden met de dingen, die de beste zijn, de hemelse, de heilige dingen?
Antwoord. Van harte gaarne en liever wil ik over een uur sterven, zo het Gods wil ware, dan aldus tegen Hem zondigen.
Welnu dan, uw afkeer van deze dingen, uw berouw daarover, uw gebed daartegen, en uw afkeer van uzelf, om dezer dingen wil, benevens uwe oprechte begeerte naar die gedachten als uw vermaak, welke hemels en heilig zijn, bewijzen duidelijk, dat deze dingen niet gekoesterd worden door uwen wil, uwe genegenheden, uwe bevatting, uw oordeel of uw geweten, en dat dus uw hart ze niet voortbrengt, maar dat zij eerder onmiddellijk van den duivel komen, of oprijzen uit het lichaam des doods, dat is, uit uw vlees, waarvan gij aldus behoort te zeggen: ‘Nu dan, ik ben het niet meer, die deze dingen doet, maar de zonde die in mij woont’, Romeinen 7:17.
Ik wil u een duidelijk voorbeeld geven. In Deuteronomium 22 kunt gij lezen van een verloofd meisje, iemand die verloofd is met haren beminde, iemand die hem hart en mond gegeven heeft, gelijk gij uzelf aan Christus gegeven hebt. En dat meisje werd, als zij in het veld wandelde, verkracht door iemand, die haar ontmoette, omdat hij sterker was dan zij. Welnu, welk oordeel velt God, de rechtvaardige rechter, hierom over deze maagd? ‘De man, die haar verkracht heeft, zal sterven, zegt God. Maar de maagd zult gij niets doen, want er is in die maagd gene zonde, die des doods waardig is. Want gelijk wanneer iemand opstaat tegen zijnen naaste en hem slaat, evenzo is deze zaak, hij vond haar in het veld en de verloofde maagd riep, maar er was niemand om haar te redden. Deuteronomium 22:25-27.
Gij zijt deze maagd. De man die u verkrachtte door deze godslasterlijke gedachten, is de duivel, en hij trof u aan in een geschikte plaats, in het veld, als gij Jezus Christus na wandelde, maar gij riep uit en bewees door dit uw roepen, dat gij zulke goddeloosheid verfoeide. Welnu, de Rechter over de ganse aarde zal recht doen, Hij zal de zonde niet aan uwe deur leggen, maar aan de deur van hem, die geweld gebruikte. En overweeg dit tot uwen troost, dat Hij kwam om te genezen hen, die van den duivel bezeten waren.’ Handelingen 10:38.
Vierde Tegenwerping. Maar, zegt een ander, Ik ben zo harteloos, zo langzaam, en naar ik meen, zo onverschillig in mijn komen, dat ik, om de waarheid te zeggen, niet weet of de wijze van mijn komen een komen tot Christus kan genoemd worden.
Antwoord. Gij weet, dat ik u in het eerst zei, dat het komen tot Christus is een uitgaan van het hart en de genegenheden naar Hem.
Maar, zegt de ziel, mijne loomheid en onverschilligheid in alle heilige plichten toont, dat ik kom zonder dat het hart er bij is, en komen zonder dat het hart er bij is, betekent in het geheel niet met al.
1. Het uitgaan van het hart naar Christus kan niet op alle tijden onderscheiden of gekend worden aan uwe gevoelige en hartelijke vervulling der plichten, maar eerder aan die heimelijke zuchten en klachten, die uwe ziel voor God uitbrengt tegen die traagheid, welke u in al uwe plichten aankleeft.

2. Maar stel, dat het is, gelijk gij zegt, dat gij zo langzaam komt enz., toch zullen zij, die komen, aangenomen worden, daar Christus diegenen roept om te komen, welke in het geheel niet kwamen, al waren zij ook aangedaan met die zwakheden, waaronder gij nu zucht. Hij zegt: 'En hem die tot Mij komt', Hij zegt niet: zo zij komen met gevoel, zo snel en haastig, maar enkel: 'En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. Evenzo zegt Hij in het negende hoofdstuk van de prediker: 'En hij, wie wijsheid ontbreekt, ' dat is een hart (want dikwijls wordt de wijsheid of het verstand voor het hart genomen), kome en ete van mijn brood en drinke van den wijn, dien Ik gemengd heb.'
3. Gij kunt hartstochtelijk zijn in uwen geest in het komen tot Jezus Christus, en toch gekweld worden door ene merkbare traagheid, zo was het met de kerk toen zij uitriep: 'Trek mij en wij zullen u nalopen', Zo was het met Paulus, toen hij zei: 'Wanneer ik het goede doen wil, ligt het kwade mij bij', Hooglied 1:4, Romeinen 7:21 Galaten 5:19. De werken, worstelingen en tegenwerkingen des vleses zijn meer openbaar dan de werken des Geestes in onze harten en daarom worden zij ook eerder gevoeld. Wat dan? Laat ons niet ontmoedigd zijn op het gezicht en het gevoel van onze eigene zwakheden maar te haastiger tot Christus vluchten om gezaligd te worden.
4. Maak dat uw hart warm wordt door de zoete belofte, dat Christus den komenden zondaar aannemen zal, en dat zal u meer haast doen maken om tot Hem te gaan. Ontmoedigende gedachten zijn gelijk aan koud weer, zij verkleumen de zinnen en maken, dat wij onverschillig aan onze bezigheden gaan, maar de aangename en warme stralen der belofte, zijn als de lieflijke stralen der zon, die verlevendigen en verkwikken. Gij weet, hoe zelden de bij en de vlieg 's winters in de lucht spelen, waarom? de koude verhindert hen zulks te doen, maar wanneer de wind en de zon warm zijn, wie zijn er dan zo bezig als zij?
5. En wederom, hij die tot Christus komt, vliedt om zijn leven te redden. Nu, er is niemand, die tot redding zijns levens vlucht, welke meent dat hij zich genoeg haast op zijne reis, neen, zo hij kon, hij zou gaarne met elken tred ene mijl afleggen. O, mijne traagheid en harteloosheid, zegt gij! 'O, dat ik vleugelen had ener duive, want dan zou ik heenvliegen waar ik blijven mocht. Ik zou haasten, dat ik ontkwame, van den drijvenden wind, van den storm'. Psalm 55:7,9.
Arme komende ziel, gij zijt gelijk de man, die in volle galop rijden en diens paard nauwelijks draven wil! Nu, de begeerte zijns gemoeds wordt niet beoordeeld naar den langzamen tred van zijnen tragen ouden knol, waarop hij rijdt, maar naar zijne onrust, zijn schoppen, zijn aansporen met zijne sporen, wanneer hij op den rug van het paard zit. Uw vlees is als die trage knol, het wil niet galopperen, Christus achterna, het wil altijd achteraan komen, al staan uwe ziel en den hemel op het spel. Maar wees welgemoed, Christus oordeelt niet naar de felheid der uitwendige beweging. Markus 10:17, maar naar de oprechtheid des harten en van het binnenste. Johannes 1:47, Psalm 51:6, Mattheus 26:41.
6. Naar den schijnt kwam Ziba veel sneller tot David, dan Mefiboseth deed, maar toch was zijn hart niet zo oprecht voor David als het zijne. Het is waar, Mefiboseth kreeg ene berisping van David, want hij zei: 'Waarom zijt gij niet met mij getogen, Mefiboseth? Doch toen David herinnerd werd, dat Mefiboseth lam was, want dat was zijne verontschuldiging: 'uw dienstknecht is lam' 2 Samuel 19, toen was hij tevreden en besloot daaruit, dat Mefiboseth haastiger tot hem zou gekomen zijn, als hij maar kon, en Mefiboseth beriep zich op David, die in die dagen was als een engel Gods, om te weten alle dingen welke op de aarde geschieden, zo hij niet geloofde dat de reden van zijn achteraankomen in zijne lamheid lag en niet in zijn gemoed te zoeken was.
Welnu, arme komende zondaar! Gij kunt niet tot Christus komen met die uitwendige snelheid van enen loper, gelijk anderen, maar ligt de reden van uw achteraankomen in uw gemoed en uwen wil, of in de traagheid van uw vlees? Kunt gij in alle oprechtheid zeggen: 'de Geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak'. Mattheus 26:41. Ja, kunt gij u beroepen op den Heere Jezus,

die de geheimste gedachten van uw hart volkomen weet, dat dit waar is? Neem dan als uwe vertroosting aan, dat Hij gezegd heeft: Te dien dage, spreekt de Heere, zal ik haar, die hinkende was, verzamelen, en ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel. Micha 4:6-7, en ik zal de hinkenden behoeden. Zefanja 3:19. Wat kunt gij meer en beter horen van de gezegende lippen des Zoons van God? Maar:

7. Ik lees van enigen, die Christus moeten volgen in ketenen, ik zeg, hem achteraankomen in ketenen. Aldus zegt de Heere, de arbeid der Egyptenaren en de koophandel der Moren en der Sabeërs, der mannen van grote lengte, zullen tot u overkomen en zij zullen de uwe zijn, zij zullen u navolgen, in boeien zullen zij overkomen, en zij zullen zich voor u buigen, zij zullen u smeken, zeggende: Gewis er is anders geen God om te behouden'. Jesaja 45:14. Zeker zij, die in ketenen Christus navolgen, komen met grote moeite tot Hem, omdat hun voetstappen door de ketenen belemmerd worden. En welke ketenen zijn zo zwaar als die welke u ontmoedigen? Uw keten, die van schuld en onreinheid gemaakt is, is zwaar, een ellendige band om uwen nek, waardoor uwe krachten falen, Klaagliederen 1:14, 3:18. Kom toch, al komt gij in ketenen, het is ene heerlijkheid en eer voor Christus, dat een zondaar in ketenen achter Hem komt. Het gerammel van uwe ketenen, hoewel onaangenaam en lastig voor u, is gene belemmering voor uwe zaligheid, en kan het ook niet zijn.

Het is Christus' werk en roem, om u te bevrijden van uwe ketenen, om uwe voetstappen te verruimen en u in vrijheid te stellen. De blinde man kon, ofschoon hij geroepen was, zeker niet haastig tot Jezus Christus komen, maar Christus kon stilstaan en op hem wachten. Markus 10:49. Het is waar, 'Hij rijdt op de vleugelen des winds', maar toch is Hij lankmoedig en Zijne lankmoedigheid is zaligheid voor degene, die tot Hem komt. 2 Petrus 3:9.

8. Gij hadt eens diegenen moeten zien, die tot den Heere Jezus kwamen in de dagen Zijns vlezes, hoe langzaam, hoe stommelend en strompelend zij tot Hem kwamen wegens hun zwakheden, maar ook hoe vriendelijk, hoe innemend en genadig Hij ontving en hun de begeerte hunner harten gaf, dan zoudt gij, gelijk gij nu doet, niet zulke tegenwerpingen tegen uzelven maken, aangaande uw komen tot Jezus Christus.

Vijfde Tegenwerping. Maar, zegt een ander, ik vrees dat ik te laat kom, ik twijfel of ik niet te lang gewacht hebt, ik ben bang dat de deur der genade gesloten is.

Antwoord. Gij kunt nooit te laat tot Jezus Christus komen, zo gij maar komt. Dit is door twee voorbeelden opgehelderd.

1. Door den man, die ter elfder ure tot Hem kwam. Deze man had den gansen dag in luiheid doorgebracht. Hij had een gehelen dag der genade om in te komen, en hij verbeuzelde dien geheel, behalve het laatste uur. Maar ten laatste ter elfder ure, kwam hij, en ging werken in den wijngaard met de andere werklieden, die den last en de hitte des daags gedragen hadden. En hoe werd hij ontvangen en behandeld door den Heer des wijngaards? Wel, toen de tijd om te betalen aanbrak, kreeg hij evenveel als de anderen, ja hij ontving zijn geld het eerst. Het is waar, de anderen murmureerden over hem, maar wat antwoordde de Heere Jezus hun? 'Is uw oog boos, omdat ik goed ben? Ik wil dezen laatsten ook geven, gelijk als aan u'. Mattheus 20:14,15.

2. Het andere voorbeeld is de kwaaddoener aan het kruis. Hij kwam ook laat, ja pas een uur voor zijnen dood, ja hij bleef van Christus verwijderd, zolang hij de vrijheid had om een kwaaddoener te zijn, en langer zelfs, want zo hij den rechter had kunnen misleiden, en door leugenachtige woorden aan zijne rechtvaardige veroordeling had weten te ontsnappen, dan was hij, voor zover ik kan nagaan, nog niet tot zijnen Heiland gekomen, maar overtuigd zijnde, en veroordeeld om te sterven, ja aan het kruis genageld, om als een schurk te sterven, gelijk hij zijn ganse leven geweest was, zie toen zegt de Heere Jezus tot hem, toen deze goddeloze barmhartigheid vraagt van zijne hand, zonder in het minst hem zijn vroeger verkeerd doorgebracht leven te verwijten: 'Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.' Lukas 23:43. Dat

niemand deze genade Gods in wulpsheid verkere. Mijn oogmerk is nu de komende ziel aan te moedigen.
Tegenwerping. Maar is niet de deur der genade voor enigen toegesloten voor zij sterven?
Antwoord. Ja, en God verbiedt, dat er gebeden voor hem of hen zullen gedaan worden. Jeremia 6:16, Judas1:22.
Vraag. Waarom kan ik ook niet een van deze zijn?
Antwoord. Volstrekt niet, wanneer gij tot Jezus Christus komt, omdat God aan diegenen, voor wie de deur der genade gesloten is, geen begeerte in het hart geeft om tot Jezus Christus te komen. 'Niemand komt, dan wie het van den Vader gegeven is. Maar gij komt, daarom is het u van den Vader gegeven.
Wees daarom verzekerd, zo de Vader u een hart gegeven heeft om tot Jezus Christus te komen, dat de poort der genade nog voor u openstaat. Want het is niet overeenkomstig de wijsheid Gods, dat Hij kracht zou geven om tot de geboorte te komen, en toch in de baarmoeder zou opsluiten, Jesaja 66:9, om genade te geven ten einde tot Jezus Christus te komen en toch de deur zijner genade voor u te sluiten: 'Neig uw oor, zegt Hij, en kom tot Mij, hoor, en uwe ziel zal leven, en ik zal een eeuwig verbond met u maken, en u geven de gewisse weldaden van David.' Jesaja 55:3.
Tegenwerping. Maar er wordt gezegd, dat enigen aanklopten. toen de deur gesloten was.
Antwoord. Ja, maar de teksten, waarin van deze aankloppers melding gemaakt wordt, hebben betrekking op den dag des oordeels en niet op het komen van den zondaar tot Christus in dit leven. Zie de teksten, Mattheus 25:11. Lukas 13:24,25.
Deze dan, hebben hoegenaamd gene betrekking op u, die tot Jezus Christus komt, gij komt nu! 'Nu is het de wel aangename tijd, nu is het de dag der zaligheid, 2 Corinthiërs 6:2. Nu zit God op zijnen genadetroon, nu zit Christus nevens Hem, aanhoudend de overwinning zijns bloeds voor zondaars bepleitende, en nu, zolang deze wereld bestaan zal, zal dit woord van den tekst steeds vrij zijn en geheel vervuld worden: 'En hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.' Zondaar! hoe groter zondaar gij zijt, des te meer behoefte hebt gij aan genade, en des te meer zal Christus door u verheerlijkt worden. Kom dan, kom en zie, kom, smaak en zie, dat de Heere goed is voor enen nietswaardigen zondaar!
Zesde tegenwerping. Maar, zegt weer een ander, ik ben gevallen sedert ik tot Christus begon te komen, daarom vrees ik dat ik niet op de rechte wijze kwam, en dat bij gevolg Christus mij niet aannemen zal.
Antwoord. Struikelen en vallen is gevaarlijk, want zij onteren Christus, wonden het geweten, en geven de vijanden oorzaak dat zij God lasteren. Maar het is toch geen goed argument, Ik ben gevallen en daarom kwam ik niet op de rechte wijze tot Jezus Christus. Indien David, en Salomo, en Petrus zich zelven aldus tegenwerpingen gemaakt hadden, dan zouden zij hun smarten zeer vermeerderd hebben, en toch hadden zij daartoe evenveel reden als gij. Iemand wiens voetstappen door den Heere bestuurd worden, en in wiens gangen de Heere vermaak schept, kan toch overvallen worden door ene aanvechting, die hem zou kunnen doen vallen, Psalm 37:23,24. Viel Aäron niet en Mozes zelf niet? Wat zullen wij zeggen van Hiskia en Josafat? Er is dus onderscheid tussen vallen en vallen. Er is een vergeeflijk vallen en een onvergeeflijk vallen. Onvergeeflijke struikelingen en vallen zijn struikelingen en vallen tegen het licht, van het geloof, om de Heere Jezus Christussen zijne heerlijke werkzaamheden te verachten en met voeten te treden, Hebreeën 6:2-5, Hebreeën 10:28,29
Nu, wat dezulken aangaat, er blijft voor hen geen slachtoffer meer over voor hun zonde. In waarheid hebben deze geen hart, geen verlangen, gene begeerte om tot Jezus Christus te komen, opdat zij het leven hebben, daarom moeten zij verloren gaan. Ja, zegt de Heilige Geest, het is onmogelijk dat dezulken vernieuwd zouden worden tot boetedoening en berouw.' Daarom heeft God geen medelijden met hen en behoren wij ook niet te hebben, maar wat de

andere struikelingen aangaat, schoon zij verschrikkelijk zijn, en God zijn volk daarvoor kastijden zal, zij bewijzen niet, dat gij een mens zoudt zijn zonder genade, iemand, die niet tot Christus komt om het leven te hebben.
Er wordt gezegd van het kind in het evangelie, dat, terwijl hij kwam, de duivel hem neerwierp en hem scheurde, ‘ Lukas 9:42. Ontmoedigde zondaar, het is geen wonder dat gij gestruikeld en gevallen zijt, terwijl gij tot Jezus Christus kwaamt. Is het niet eerder om zich te verwonderen, dat gij voor dezen niet duizendmaal gevallen zijt? in aanmerking nemende: 1e. Welke dwazen wij van nature zijn. 2e. Welke zwakheden ons aankleven. 3e. Welke sterke machten de gevallen engelen, onze onverzoenlijke vijanden, zijn. 4e. Als ook als wij aanmerken, hoe dikwijls de komende ziel op zijnen tocht door den nacht wordt overvallen en welke struikelblokken er in zijnen weg liggen. 5e. Ook zijne kennissen, die tevoren zijne vrienden waren, welke nu waken om hen tot staan te brengen en bepeinzen door welke middelen zij hem kunnen doen vallen door de hand hunner machtigen. Wat dan? Moeten wij, wegens deze aanvechtingen geneigd zijn om te vallen? Neen! Moeten wij dan voor geen vallen vrezen? Ja! ‘Die meent te staan, zie toe dat hij niet valle.’ 1 Corinthiërs 10:12. Dat hij niet geheel ontmoedigd en terneergeslagen zij! ‘De Heere ondersteunt allen die vallen, en Hij richt op alle gebogenen. Acht het vallen niet gering! En toch zijt gij gevallen? ‘Gij hebt, zei Samuel, ‘al deze ongerechtigheden gedaan’, wijkt toch niet af van den Heere na te volgen, maar dient Hem met een volkomen hart, en wijkt niet af, want de Heere zal zijn volk niet verzaken, ‘ en daaronder rekent hij den komenden zondaar. ‘Omdat het de Heere behaagt heeft u tot zijn volk te maken.’ 1 Samuel 12:20-22.

WELKE KRACHT ER GELEGEN IS IN DE BELOFTE, DAT ZIJ TOT CHRISTUS ZULLEN KOMEN.

Ten tweede. ‘Zal tot Mij komen’. Nu moeten wij u aantonen, welke kracht er gelegen is in de belofte, dat zij tot Christus komen zullen. ‘Al wat de Vader mij geeft, zal tot Mij komen, ‘ Ik wil deze belofte bespreken, ten eerste In het algemeen, ten tweede In het bijzonder.
Ten eerste. In het algemeen. Dit woord zal is beperkt tot alles, wat aan Christus gegeven is. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.’ Daaruit besluit ik:
1. Dat het komen tot Christus op de rechte wijze een uitwerksel daarvan is, dat zij tevoren door God aan Christus gegeven zijn. Merk op, zij zullen komen. Wie? Zij die gegeven zijn. Zij komen dus omdat zij gegeven zijn. ‘Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven.’ Dit nu is waarlijk een bijzondere troost voor allen, die in waarheid tot Christus komen, dat zij geloven mogen, dat de reden, waarom zij komen, is, omdat zij tevoren door den Vader aan Hem zijn gegeven geworden. Dus mag alzo de komende ziel bij zich zelven redeneren, als hij komt. Kom ik in waarheid tot Christus? Dit mijn komen moet niet toegeschreven worden aan mij of mijne vroomheid, maar aan de genade en de gave Gods aan Christus. God gaf eerst mijn persoon aan Hem, en daarom heeft Hij mij nu een hart gegeven om te komen.
2. Deze woorden, zal komen, doen uw komen niet slechts kennen als de vrucht van de gave des Vaders, maar ook van het doel of oogmerk des Zoons, want deze woorden behelzen een goddelijk oogmerk, zij tonen ons het hemelse besluit des Zoons. De Vader heeft ze Mij gegeven, en zij zullen, ja zij zullen tot Mij komen. Christus is even volkomen in zijn besluit om diegenen te zaligen, welke Hem gegeven zijn, als de Vader is in zijn geven aan Hem. Christus stelt de gave Zijns Vaders op prijs. Hij wil geen derzelve verliezen. Hij is besloten hen in allen dele door zijn bloed te zaligen en ze op te wekken ten laatsten dage. En aldus vervult, volbrengt Hij den wil zijns Vaders, en vervult zijne eigene begeerten. Johannes 6:39.
3. Deze woorden, zal komen, duidt ook aan dat uw komen eveneens de vrucht is van ene volstrekte belofte, komende zondaar, gij zijt in die belofte begrepen, uw komen is de vrucht van de getrouwe nakoming ener volstrekte belofte. Het was uit kracht dezer belofte, dat gij eerst kracht ontving om te komen en uit kracht van deze belofte zult gij werkelijk tot Hem gebracht worden. Tot Abraham werd gezegd: ‘Op dezen tijd zal Ik komen en Sara zal enen zoon hebben, ‘ Deze zoon was Izaäk. Merk op! ‘Sara zal enen zoon hebben, ‘ dat is de belofte, en Sara kreeg enen zoon, dat was de vervulling der belofte. Daarom werd Izaäk het kind der belofte genoemd. Genesis 17:19. Genesis 18:10. Romeinen 9:9.
Sara zal enen zoon hebben. Maar hoe, indien Sara over hare jaren was? Wel, toch houdt de belofte vol en zegt: Sara zal enen zoon hebben. Maar hoe, als Sara eens onvruchtbaar was. Wel nog luidt de belofte: Sara zal enen zoon hebben. Maar als het lichaam in Abraham reeds gestorven is? Wel, de belofte is nog de zelfde: Sara zal enen zoon hebben. Aldus ziet gij welk ene kracht er gelegen is in ene volstrekte belofte, het draagt genoeg in zich zelven, om de beloofde zaak te vervullen, of er middelen in ons worden gevonden of niet om die belofte te verwezenlijken. Omdat derhalve deze belofte in den tekst ene volstrekte belofte is, komen wij uit kracht dezer belofte tot Christus Jezus, en niet uit kracht van ons zelven of van onze beweegredenen, want aldus luiden de woorden van onzen tekst: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.’
Daarom wordt elke oprechte komer tot Christus Jezus ook een kind der belofte genoemd. ‘Wij nu broeders, zijn kinderen der belofte, gelijk Izaäk was. Galaten 4:28, dat is, wij zijn de kinderen, die door God aan Jezus Christus beloofd zijn, zij zullen tot Hem komen. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.
4. Deze woorden, zal komen, verbindt Christus om alle genade te bewijzen aan diegenen, welke aldus aan Hem gegeven zijn, opdat Hij hen werkelijk tot zich doe komen. ‘Zij zullen

komen, ‘ dat is, niet alsof zij willen, maar alsof genade, enkel genade, kracht, wijsheid, een nieuw hart, de Heilige Geest, en alles bij elkaar hen zullen doen komen. Ik zeg, dat dit woord, zal komen, volstrekt zijnde, niet afhankelijk is van onzen eigenen wil, of onze macht, of onze geschiktheid, maar het betrekt daarin voor ons God-zelf, Christus zelf, den Geest zelf. Toen God de volstrekte belofte aan Abraham deed, dat Sara enen zoon hebben zou, zag Abraham niet naar enige hoedanigheid in zichzelven, omdat de belofte daarvan niet sprak, maar daar God door de belofte hem volstrekt enen zoon beloofd had, daarom nam hij zijn eigen na verstorven lichaam nu niet in aanmerking, noch de onvruchtbaarheid van den schoot van Sara. ‘En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende Gode de eer, en ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen Hij beloofd had, Hij ook machtig was te doen.’ Romeinen 4:20,21. Hij had het beloofd, ja had het volstrekt beloofd, dat Sara enen zoon hebben zou. Daarom geloofde Abraham, dat Hij, namelijk God ook de voorwaarde der belofte moest vervullen. Ook wordt deze opvatting van Abraham door den Heiligen Geest niet afgekeurd, maar als goed en prijzenswaardig aangemerkt, daar het juist daardoor was, dat hij Gode de ere gaf. De Vader heeft eveneens aan Christus een zeker aantal zielen gegeven, om die voor Hem te behouden, en Hijzelf heeft gezegd, dat ‘zij tot Hem komen zullen.’ Dat dan de kerke Gods leve in de blijde verwachting, dat deze belofte allervolkomenst wordt vervuld, want zeker zal zij vervuld worden, en geen duizendste deel van een tittel zal daarvan vallen Zij zullen tot Mij komen.

Ten tweede. In het bijzonder. En nu, voor ik verder ga, wil ik meer in het bijzonder vragen naar de natuur ener volstrekte belofte.

1. Wij noemen zulk ene belofte, ene volstrekte, ene absolute belofte welke zonder enig beding of enige voorwaarde gedaan wordt, of meer volledig aldus: dit is ene absolute belofte van God of van Christus, welke aan dezen of dien persoon een of andere zaligende, geestelijke zegening schenkt, zonder dat er ene voorwaarde van onze zijde moet worden vervuld, om de vervulling dier belofte te verkrijgen. En de belofte, die wij nu behandelen, is zulk ene. Laat de knapste Meester in de Kunsten, die er op aarde is, mij aantonen, zo hij kan, dat er ene voorwaarde in dezen tekst genoemd wordt, welke afhankelijk gesteld wordt van een of andere hoedanigheid in ons, welke niet door dezelfde belofte ingesloten is, of zij zal door den Heere Jezus in ons uitgewerkt worden.

2. Ene volstrekte belofte is dus, gelijk wij zeggen, zonder indien of als, dat is, zij vereist niets in ons opdat zij vervuld worden moge. De tekst zegt niet: ‘Zij zullen komen, indien zij willen, maar zij zullen komen, niet, ‘zij zullen komen als zij de middelen aanwenden, ‘ maar: Zij zullen komen. Misschien zegt gij: dat een wil, en het aanwenden der middelen wordt verondersteld, al is zulks niet uitgedrukt. Doch ik antwoord: Neen volstrekt niet, dat wil zeggen als ene voorwaarde voor de vervulling dezer belofte. Zo zij allen opgesloten liggen in de belofte, zijn zij daarin opgesloten als de vrucht van ene absolute belofte, niet alsof zij de hoedanigheid verwacht, om in ons te ontstaan: ‘Uw volk zal gewillig zijn op den dag uwer heirkracht.’ Psalm 110:3. Dat is alweder ene absolute, volstrekte belofte. Maar onderstelt die belofte soms ene gewilligheid in ons als ene voorwaarde waarom God ons gewillig maken zou? Zij zullen gewillig zijn, indien zij gewillig zijn, of zij zullen gewillig zijn, zo zij gewillig zullen worden. Dit zou belachelijk zijn. Niets hiervan wordt verondersteld. De belofte is absoluut als voor ons, al wat er mede gemoeid is opdat de belofte vervuld worde, is de almachtige kracht van Christus en zijne getrouwheid om haar te vervullen.

3. Het verschil derhalve tussen de volstrekte en de voorwaardelijke belofte, is dit:

(1) Zij verschillen in hare uitdrukkingen. De absolute belofte zegt: Ik wil en gij zult, de voorwaardelijke echter: Ik zal, indien gij wilt, of: Doe dit en gij zult leven. Jeremia 31:31-33. Ezechiël 36:24-34, Hebreeën 8:7-13, Jeremia 4:1, Ezechiël 18:30-32, Mattheus 19:21.

(2) Zij verschillen in de wijze, waarop zij de goede dingen aan de mensen mededelen, de volstrekte beloften delen de dingen vrijwillig mede, slechts uit genade, de andere daarentegen indien die hoedanigheid in ons aanwezig is, welke de belofte vereist, anders niet.
(3) De volstrekte belofte verbindt God, de andere verbindt ons, ik bedoel, God alleen, en ons alleen.
(4) Volstrekte beloften moeten vervuld worden, voorwaardelijke beloften kunnen, of kunnen niet vervuld worden. De absolute beloften moeten vervuld worden, omdat God getrouw is, de andere kunnen soms niet vervuld worden, omdat de mensen ontrouw zijn.
(5) Volstrekte beloften hebben daarom voldoende zekerheid in zich zelven om hare eigene vervulling voort te brengen. De voorwaardelijke belofte heeft dat niet. De volstrekte belofte is daarom ene wel voorziene belofte, omdat zij voor ons ene volheid van alle begeerlijke dingen in zich bevat, en wanneer de tijd der vervulling dezer belofte gekomen is, zal zij aan ons, stervelingen, datgene mededelen, wat ons waarlijk behouden zal, ja ons ook in staat stellen om te beantwoorden aan de voorwaarden der voorwaardelijke belofte.
4. Daarom, ofschoon er een werkelijk, ja een eeuwig verschil bestaat in deze dingen en anderen, tussen de voorwaardelijke en de absolute belofte, toch is er wederom in andere opzichten ene heerlijke overeenstemming tussen beide, gelijk uit deze bijzonderheden kan gezien worden.
De voorwaardelijke belofte vraagt berouw, de absolute belofte geeft het. Handelingen 5:31. De voorwaardelijke belofte vraagt een nieuw hart de absolute belofte geeft het. Ezechiël 36:25,26. De voorwaardelijke belofte vraagt heilige gehoorzaamheid, de absolute belofte schenkt die, of verwekt haar. Ezechiël 36:27.
5. En gelijk zij harmonisch hierin overeenkomen, zo wederom zegent de voorwaardelijke belofte den mens, die door de volstrekte belofte met hare vruchten is verrijkt. Als, bijvoorbeeld, de absolute belofte den mens oprecht maakt, dan volgt de voorwaardelijke belofte, zeggende: ‘Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des Heeren gaan’ Psalm 119:1. De absolute of volstrekte belofte geeft dezen mens de vreze des Heeren, en dan volgt de voorwaardelijke belofte, zeggende: ‘Welzalig is elk die den Heere vreest.’ Psalm 128:1. De volstrekte belofte geeft geloof, en dan volgt de voorwaardelijke belofte, zeggende: ‘Welgelukzalig is zij, die geloofd heeft.’ Zefanja 3:12, Lukas 1:45. De volstrekte belofte geeft vergeving van zonden uit vrije genade, en dan zegt de voorwaardelijke ‘Welzalig zijn zij, wier ongerechtigheden vergeven, wier zonden bedekt zijn.’ Romeinen 4:7.
De volstrekte belofte zegt: dat de uitverkorenen Gods volharden zullen ten einde toe, en daarop volgt de voorwaardelijke belofte met hare zaligspreking: ‘Die volharden zal ten einde toe, zal zalig worden.’ 1 Petrus 1:4-6, Mattheus 24:13. Zo dienen de beloften allerheerlijkst elkaar en ons in hare harmonieuze overeenstemming. De belofte nu, welke wij beschouwen, is ene absolute belofte: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’. Deze belofte dan is, gelijk gezegd is, ene welvoorziene belofte, en bevat in zich al die dingen om aan ons te geven, welke de voorwaardelijke belofte van onze hand eist. Zij zullen komen! Zullen zij komen? Ja, zij zullen komen. Maar hoe dan, indien hun die dingen, die genade, kracht, geneigdheid, dat hart ontbreekt, zonder welke dingen zij niet komen kunnen? Wel, zij zullen komen beantwoordt dit alles en alle andere zaken, die op deze wijze daartegen kunnen worden ingebracht. En hier zal ik de vrijheid nemen om deze zaken uiteen te zetten.

TEGENWERPINGEN TEGEN DE VOLSTREKTHEID DEZER BELOFTE-DE KRACHT DER WOORDEN ‘ZAL KOMEN’ BEANTWOORDT.

Eerste Tegenwerping. Maar zij zijn dood, dood in zonden en misdaden, hoe zullen zij dan komen?’
Antwoord. Wel, het woord ‘zal komen’ kan hen uit dezen dood opwekken. ‘De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze horen zullen leven.’ Zo is dan door de uitdrukking ‘zal komen’ dit beletsel uit den weg geruimd. Zij zullen horen, zij zullen leven.
Tweede tegenwerping. Maar zij zijn de gevangenen des Satans, hij houdt hen gevangen naar zijnen wil, en hij is sterker dan zij, hoe kunnen zij dan komen?
Antwoord. Wel, het woord ‘zal komen’ heeft ook hierin ene hulp verschaft. De Satan had die dochter Abrahams ook zo gebonden, dat zij zich volstrekt niet kon oprichten, maar toch maakte het woord ‘zal komen’ haar vrij, zowel naar lichaam als naar ziel. Christus zal hen afkeren van de macht des Satans tot God. Maar hoe! Moet dat gebeuren, zo zij zich zelven afkeren, of is er iets in hen, dat Hem beweegt hen af te keren? Neen, Hij wil het gewillig, uit vrije genade doen. Helaas! De mens, wiens ziel in de macht des duivels is, wordt omgevoerd, waarheen die beheerser wil, wordt gevangen gehouden door hem, ondanks zijn natuurlijke kracht, naar zijnen wil, maar wat zal hij doen? Zal hij hem vasthouden, wanneer het woord ‘zal komen’ ook op hem betrekking heeft, zal hij hem dan verhinderen om tot Jezus Christus te komen? Neen, dat kan niet zijn. Zijne macht is slechts de macht van een gevallen engel, maar het woord ‘zal komen’ is het woord van God. Daarom zal het woord ‘zal komen’ moeten worden vervuld ‘en de poorten der hel zullen dat woord niet overweldigen.’
Zeven duivelen waren erin Maria Magdalena, te veel om van onder hun macht bevrijd te komen, maar toen de tijd gekomen was, dat het woord ‘zal komen’ aan haar moest vervuld worden, toen weken zij, zij vloden van haar en zij kwam in waarheid tot Jezus Christus, volgens hetgeen geschreven staat: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’. De man, die het legioen had, Markus 5, was ook te zeer in hun macht, dan dat hij door menselijke kracht komen kon, al had hij alle mensen onder den hemel te baat genomen om hem te helpen, indien Hij, die zei: ‘Hij zal komen’, hun machtige kracht niet gekeerd had. Maar toen deze belofte aan hem moest worden vervuld, toen kwam hij, en kon al hun macht zijn komen niet verhinderen. Ook was het dit woord ‘zal komen’, hetwelk hem voor den dood bewaarde, toen hij door deze boze geesten herwaarts en derwaarts geslingerd werd, en het was uit kracht van dit woord ‘zal komen’, dat hij ten laatste van hen bevrijd en werkelijk in staat gesteld werd om tot Christus te komen. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’.
Derde Tegenwerping. Zij zullen, zegt gij, maar hoe dan, indien zij niet willen, en als zulks het geval is, wat zal dan het woord ‘zal komen’ uitwerken?
Antwoord. Het is waar, er zijn enige lieden, die zeggen: ‘Wij zijn heren’, wij willen niet meer tot u komen. Jeremia 2:31. Maar gelijk God spreekt op ene andere plaats, indien zij besloten liggen onder het woord ‘zal komen’, dan zullen zij weten wiens woord bestaan zal, het Mijne of het hun Jeremia 44:28. Hierin dus bestaat het geval, wij moeten nu zien wie de leugenaar zijn zal, hij die zegt: ik wil niet, of Hij die zegt: Hij zal tot Mij komen. ‘Gij zult tot Mij komen’ zegt de Heere, ik wil niet komen, zegt de zondaar, Nu dan, zo zeker als hij besloten ligt onder het woord ‘zal komen’, zal God maken dat die man zijne eigene woorden zal teniet doen want ‘ik wil niet’, is het ondoordacht besluit van enen waanzinnigen zondaar, maar het woord ‘zal komen’ werd gesproken door Hem, die machtig is om dat woord te vervullen. ‘Zoon, werk heden in mijnen wijngaard’, zei de Vader. Maar hij antwoordde en zei: Ik wil niet. Wat nu? Zal hij zijne weigering gestand kunnen doen, zal hij zijn wanhopig verzet doorzetten en volhouden? Neen, naderhand kreeg hij berouw en ging. Doch hoe kwam hij aan dat berouw? Wel, dat lag

voor hem opgesloten in de absolute of volstrekte belofte en daarom had hij, niettegenstaande hij zei, niet te willen, daarna berouw en ging heen.
Door deze gelijkenis doet Christus de hardnekkigheid van de zondaars dezer wereld aangaande hun komen tot Hem, duidelijk uitkomen. Zij willen niet komen, schoon zij gedreigd worden, ja, schoon het leven hun aangeboden wordt op voorwaarde dat zij komen. Maar nu, wanneer het woord 'zal komen' de volstrekte belofte van God vervuld wordt aan hen, dan komen zij, omdat door die belofte een middel is aangewezen tegen den opstand en het verzet van hunnen wil. 'Uw volk zal gewillig zijn op den dag uwer heirkracht'. Psalm 110:3. Uw volk, welk volk? Wel, het volk dat Uw Vader U gegeven heeft! De hardnekkigheid en de plage in den wil van dat volk zal weggenomen worden en zij zullen gewillig gemaakt worden. 'Zal komen' zal hen gewillig maken om tot U te komen.
Hij, die Paulus gezien had te midden van zijne woede tegen Christus, zijn evangelie en zijn volk, zou nauwelijks geloofd hebben, dat hij ooit een volger van Jezus Christus zou geworden zijn, vooral daar het niet tegen zijn geweten streed, dat hij hen zo vervolgde. Hij geloofde werkelijk, dat hij zulks doen moest. Maar nu kunnen wij zien, wat 'zal komen' doen kan, wanneer dat woord staat vervuld te worden aan de ziel van enen rebellerenden zondaar, hij was een uitverkoren vat, door den Vader aan den Zoon gegeven, en nu de tijd gekomen was, zal 'Zal komen' hem ter hand nemen, zie, toen werd hij overmeesterd, verbaasd en wordt hij met beving en eerbied in een ogenblik gewillig om der hemelse roeping gehoorzaam te zijn. Handelingen 9.
En waren zij niet reeds ver heen, waarvan gij leest in Handelingen 2, welke hun handen en harten hadden bezoedeld met den moord van den Zone Gods, en die, om hun vast besluit te tonen, dat zij nooit daarover berouw zouden hebben, uitriepen: 'Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen' Maar moet hun hardnekkigheid heersen? Moeten zij door het verzet van hunnen onbuigzamen wil tot hun eigen verderf gevoerd worden? Neen, niet zij, die van hen door den Vader aan Christus gegeven waren, waarom 'Zal komen' ter bestemder tijd onder hen inbrak, de absolute belofte nam hen ter hand, en toen kwamen zij in waarheid, roepende tot Petrus en tot de overige apostelen: 'Mannen broeders, wat zullen wij doen? Geen hardnekkigheid van den wil des mensen kan het volhouden, wanneer God volstrekt het tegendeel gezegd heeft: ' 'Zal komen' kan hen doen komen 'als duiven aan het raam, ' die te voren besloten hadden, nooit tot Hem te komen.
De Heere sprak tot Manasse en zijn volk door de profeten, maar wilde hij horen? Neen, dat wilde hij niet. Zal dan Manasse er zo afkomen. Neen dat zal hij niet! Omdat hij ook een dergenen was, welke de Vader aan den Zoon gegeven had, en dus binnen de grens en het bereik van het 'zal komen' viel, daarom nam 'zal komen' hem ten laatste ter hand en toen kwam hij werkelijk. Hij kwam neigende en buigende, vernederde zich zelven grotelijks en smeekte den Heere en bad tot Hem, en de Heere liet zich van Hem verbidden en was hem genadig, 2 Kronieken 30:9.
De moordenaar aan het kruis bespotte met zijnen medekruiseling eerst den Heere Jezus, maar hij was een der genen, welke de Vader aan Christus gegeven had en daarom nam 'Zal komen' hem en zijnen weerstrevenden wil onderhanden. En zie, zodra hij uit kracht dier absolute belofte behandeld werd, hoe spoedig gaf hij toe, verliet zijne spotternij, begint den Zone Gods om genade te smeken, 'Heere', zegt hij, 'gedenk mijner als Gij in uw koninkrijk zult gekomen zijn.' Mattheus 27:44, Lukas 23:40-42.
Vierde Tegenwerping. Zij zullen komen, zegt gij, maar hoe, indien zij blind zijn en den weg niet zien? Want enigen worden van Christus verwijderd gehouden, niet slechts door de weerspannigheid van hunnen wil, maar ook door de blindheid huns gemoeds. Als zij nu blind zijn, hoe zullen zij dan komen?

Antwoord. De vraag is niet, zijn zij blind? Maar, zijn zij binnen het bereik en de macht van het woord ‘Zal komen’? Indien zulks zo is, dan zal Christus, die zei, dat zij komen zullen, hen ogen schenken, of een gids, of beide om hen tot Zich te voeren. ‘Moeten is het woord des Konings’! Wanneer zij zullen komen, dan zullen zij komen, Geen beletsel zal dat verhinderen. De duisternis der Thessalonicenzen verhinderde hen niet kinderen des lichts te zijn. ‘Ik ben gekomen’, zei Christus, opdat zij, die niet zien, zien mogen En indien Hij zegt: ‘Ziet, gij blinden die ogen hebt, ‘ wie zal dat verhinderen? Efeziërs 5:8, Johannes 9:39, Jesaja 29:18, Jesaja 43:8.

Deze belofte dan is, gelijk ik zei, ene welvoorziene belofte, daar zij in zich alle zaken bevat, welke bijdragen zullen en samenwerken tot hare volkomene vervulling. Zij zullen komen. Maar er is de tegenwerping gemaakt, dat zij blind zijn. Welnu, ‘Zal komen’ is steeds nog dezelfde en gaat voort met te zeggen: ‘Zij zullen tot Mij komen’. Daarom zegt Hij wederom: ‘Ik zal de blinden brengen in enen weg, dien zij niet geweten hebben, Ik zal hen leiden op paden, die zij niet gekend hebben, Ik zal de duisternis voor hen in licht verkeren en het kromme recht maken. Deze dingen zal Ik hun doen en zal hen niet verzaken. Jesaja 42:16. Merk op: Ik zal hen brengen, al zijn zij blind, Ik zal hen brengen op enen weg, dien zij niet weten, Ik zal-Ik zal, en daarom ‘zullen zij tot Mij komen’.

Vijfde Tegenwerping. Maar hoe dan, zo zij velen in zonde overtroffen hebben en alzo zich zelven als te verfoeilijker gemaakt hebben? Zij zijn b.v. de belhamels van de zondaars uit den omtrek, de stad of het huisgezin?

Antwoord. Wat zal dat nog? Zal dat de uitvoering van het ‘Zal komen’ verhinderen? Zo zij door den Vader aan Christus gegeven zijn om door Hem gezaligd te worden, zullen noch overtredingen, noch zonden, noch al hun overtredingen in al hun zonden deze belofte verhinderen aan hen in vervulling te komen. ‘In die dagen en op dien tijd, zegt de Heere, zal Israël’s ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden, Jeremia 50:20. Niet, wijl zij er gene hadden, want zij hadden vele overtredingen, 2 Kronieken 33:9. Ezechiël 16:48, maar God behaagde het ze te vergeven, te bedekken, te verbergen en weg te doen uit kracht van deze zijne absolute belofte, waardoor zij aan Christus gegeven zijn, opdat Hij ze behoude. ‘En Ik zal hen reinigen van alle hun ongerechtigheid, met dewelke zij tegen Mij gezondigd hebben, en Ik zal vergeven alle hun overtredingen met dewelke zij tegen Mij gezondigd, en tegen Mij overtreden hebben. En het zal Mij zijn tot enen vrolijken naam, tot enen roem en tot enen sierraad bij alle heidenen der aarde, die al het goede zullen horen, dat Ik hun doe, en zij zullen vrezen en beroerd zijn, over al het goede en over al den vrede, dien Ik hun beschikke. Jeremia 33:8,9.

Zesde tegenwerping. Maar hoe, indien zij geen geloof hebben, noch berouw? Hoe zullen zij dan komen?

Antwoord. Wel, zal Hij, die zegt, ‘dat zij komen zullen’, alles niet wel maken? Zo zij komen zullen, dan zullen zij komen, en zo geloof en berouw de weg is om te komen, gelijk dat ook waarlijk zo is, dan zal Hij, die gezegd heeft, dat zij komen zullen, hun ook geloof en berouw schenken: want het woord ‘zal komen’ moet aan hen vervuld worden.

1. Geloof zal hun gegeven worden. ‘Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk, die zullen op den naam des Heeren vertrouwen. Zefanja 3:12. Er zal zijn de wortel van Jessai, en die opstaat om over de heidenen te gebieden, op Hem zullen de heidenen hopen. Romeinen 15:12.

2. Zij zullen berouw hebben. Hij is verhoogd om berouw te geven: ‘Zij zullen komen, wenende en den Heere, hunnen God zoeken.’ En wederom: ‘Zij zullen komen met geween en met smekingen zal Ik hen voeren.’ Jeremia 31:9.

Ik zei u te voren, dat ene absolute belofte alle voorwaardelijke beloften in zich bevat en alle dingen, om aan al die hoedanigheden te beantwoorden, welke zij voorstellen aan hem die naar

hun voordeel zoekt En het moet zo zijn, want zo het woord ‘zal komen’ ene absolute belofte is, gelijk die ook waarlijk is, dan moet die ook vervuld worden aan elk dergenen, die daarin betrokken zijn. Ik zeg, het moet vervuld worden, indien God door zijne genade en absoluten wil dat woord vervullen kan. Bovendien, daar komen en geloven hetzelfde is, volgens Johannes 6:35, zal ‘hij die tot Mij komt nimmermeer hongeren en hij die gelooft nimmermeer dorsten, dus wanneer Hij zegt, dat zij komen zullen, betekent het evenveel als te zeggen: zij zullen geloven en bijgevolg berouw hebben, tot redding hunner ziel.

Zo dan kan het ontbreken van geloof en berouw deze belofte Gods niet te niet maken, omdat deze belofte in zich bevat om te geven, wat anderen nodig hebben en verwachten. Ik zal hun een hart geven, Ik zal hun mijnen Geest geven, Ik zal hun berouw geven, Ik zal hun geloof geven. Merk op deze woorden: Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel, maar hoe is hij een nieuw schepsel geworden, daar niemand scheppen kan dan God alleen? Wel, God maakt hen werkelijk tot ‘nieuwe schepselen’. ‘Zie’, zegt Hij, ‘Ik maak alle dingen nieuw’. En hieruit volgt, nadat Hij gezegd had, dat zij ‘nieuwe schepselen’ zijn, dat ‘alle deze dingen uit God zijn’ dat is, deze gehele nieuwe schepping bestaat in de verschillende werkingen en bijzondere bewerkingen van den Geest der genade, welke God is. 2 Corinthiërs 5:17,18.

Zevende Tegenwerping. Maar hoe zullen zij aan al die gevaarlijke en verfoeilijke meningen ontkomen, welke als rotsen en drijfzand zich bevinden in den weg, dien zij gaan?

Antwoord. Deze eeuw is waarlijk een eeuw van dwalingen, zo er ooit ene eeuw van dwalingen in de wereld geweest is, maar toch kan de gave des Vaders, waarop de Zoon aanspraak maakt, Hem niet ontgaan en moet eindelijk tot Hem komen. Er zijn ene menigte uitspraken als deze woorden ‘zal komen’ in den Bijbel, die ze Hem verzekeren, niet dat zij door hen niet zullen aangevallen worden, ja, en ook in dezen tijd verward en vastgehouden worden door den Bisschop hunner zielen, maar al die woorden ‘zal komen’ zullen die ketenen en boeien waarin diegenen, welke aan Christus gegeven waren, verbreken en zij zullen komen, omdat Hij gezegd heeft, dat zij komen zullen.

De dwalingen zijn in waarheid gelijk aan die hoer, van wie gij in de Spreuken leest, die in de hoge plaatsen der stad op haren stoel zit, om te roepen degenen, die op den weg voorbijgaan, die hun paden recht maken.’ Spreuken 9:15. Maar de personen, welke, gelijk ik zei, door den Vader aan den Zoon gegeven zijn om hen te redden, te behouden, zijn ten allen tijde in zekerheid door het woord ‘zal tot Mij komen.’

En daarom wordt van dezulken gezegd, dat God hen geleiden zal met zijn oog, met zijnen raad, door Zijnen Geest, en dat in den weg des vredes, tot de fonteinen der wateren en in alle waarheid. Psalm 32:8, Psalm 73:24. Johannes 16:13, Lukas 1:79, Jesaja 49:10. Zo dan, hij die zulk enen Gids heeft, en allen, die de Vader aan Christus geeft, zullen dien hebben, hij zal aan die gevaren ontkomen, hij zal niet dwalen in den weg, ja, al ware hij een dwaas, hij zal daarin niet dwalen. Jesaja 35:8. Want van elk derzulken wordt gezegd: ‘uwe oren zullen een woord horen achter u, dat is de weg, wandel in dezelve, wanneer gij u ter rechterhand wendt en wanneer gij ter linkerhand gaat.’ Jesaja 30:21.

Er waren dieven en moordenaars vóór Christus kwam, gelijk er ook nu nog zijn, maar, zegt hij: ‘De schapen hoorden hen niet’. En waarom hoorden zij hen niet, enkel omdat zij onder de macht verkeerden van het woord ‘zal komen’, die absolute belofte, welke die genade in zich bevatte, om haar aan hen te schenken, opdat zij in staat werden gesteld om de stemmen recht te onderscheiden. ‘Mijne schapen horen Mijne stem ‘ Maar hoe kwamen zij die dan te horen? Wel, aan hen was het gegeven om te kennen en te horen en dat wel met het oordeel des onderscheids. Johannes 10:8,16. Johannes 5:25, Efeziërs 5:14.

Verder voorziet de zeer duidelijke zin van den tekst tegen al deze zaken, want zij luidt: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, dat is zal niet opgehouden of tegengehouden worden,

of aangelokt worden om zich met minder dan Mij tevreden te stellen, noch zullen zij terzijde afkeren om te vertoeven bij iemand anders behalve Mij.

BELANGRIJKHEID VAN DE WOORDEN ‘TOT MIJ.’

Zal komen tot Mij. Door deze woorden wordt verder gezinspeeld op-hoewel niet uitgedrukt-ene dubbele oorzaak van hun komen tot Hem.
Ten eerste. Er is in Christus ene volheid van algenoegzaamheid van datgene, ja van alles, wat nodig is om ons gelukkig te maken.
Ten tweede. Zij die waarlijk tot Hem komen, komen daarom tot Hem, opdat zij het van zijne hand mogen ontvangen.
Ten eerste. Aangaande de eerste dezer oorzaken: Er is in Christus ene volheid van algenoegzaamheid van dat alles, wat nodig is om ons gelukkig te maken. Vandaar wordt er gezegd: Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou.’ Colossenzen 1:19. En wederom: ‘Uit zijne volheid hebben wij allen ontvangen, genade voor genade.’ Johannes 1:16. Ook is er van Hem gezegd, dat zijne rijkdommen onnaspeurlijk zijn-‘de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus’ Efeziërs 3:8. Hoor, wat Hij van zich zelven zegt: ‘Rijkdom en ere is bij Mij, ja, duurachtig goed en gerechtigheden. Mijne vrucht is beter dan goud, ja dan fijn goud en mijne inkomsten dan uitgegraven zilver. Ik leid in den weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des rechts, opdat ik mijnen liefhebbers doe beërven hetgeen bestendig is. En ik zal hun schatkamers vervullen. Spreuken 8:18-21.
Dit in het algemeen. Maar meer in het bijzonder:
1. Er is in Christus zulk een licht, dat voldoende is om hen van en uit die duisternis te leiden, in welks midden de anderen- behalve zij die tot Hem komen-struikelen, vallen en omkomen: ‘Ik ben het licht der wereld, ‘ zegt Hij, ‘hij die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.’ Johannes 8:12. De mens is van nature in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij henen gaat, want de duisternis heeft zijne ogen verblind, ook kan niets of niemand anders dan Jezus Christus de mensen uit de duisternis uitvoeren. Het natuurlijk geweten kan dit niet doen, de tien geboden, al zijn zij in het hart des mensen, kunnen dit niet doen. Dit prerogatief, of recht, komt alleen Jezus Christus toe.
2. Er is zulk een leven in Christus, dat nergens elders kan gevonden worden, Johannes 5:40. Het leven, als een beginsel in de ziel, waardoor zij zal bewerkt en bekwaam gemaakt worden om datgene te doen, dat door Hem Gode welbehaaglijk is. Hij die in Mij gelooft, of tot Mij komt, zegt Hij, gelijk de Schrift gezegd heeft: stromen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeien. Johannes 7:38. Zonder dit leven is een mens dood, of hij slecht zij of goed, dat is, goed in de ogen van zich zelven en anderen. Er is geen waar en eeuwig leven, dan wat in Hem gevonden wordt, die in dezen tekst spreekt.
Ook is er leren voor degenen, die tot Hem komen, hetwelk zij deelachtig worden door het geloof in zijn vlees en bloed. Die Mij eet, dezelve zal leven door Mij.’ En dit is een leven tegen dien dood, die komt door de schuld der zonde en den vloek der wet, waaronder alle mensen liggen, en voor altijd blijven moeten, tenzij hij Mij ete, die in den tekst spreekt’. ‘Die Mij vindt’, zegt hij, ‘vindt het leven’, verlossing van dien eeuwigen dood en ondergang, die zonder Mij, hem verslinden zullen. Spreuken 8:35.
Niets is begeerlijker dan het leven, vooral voor hem, die het vonnis des doods en der verdoemenis in zich heeft, en hier slechts wordt het leven gevonden. Dit leven, te weten het eeuwige leven, dit leven is in zijnen Zoon, dat is, in Hem die in den tekst spreekt: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’, Johannes 6:37.
3. De persoon, die in den tekst spreekt, is diegene alleen, tot wie arme zondaars toegang hebben, en door wie zij aangenomen worden door den Vader, wegens de heerlijkheid zijner gerechtigheid, door en in welke Hij hen beminnelijk en vlekkeloos doet zijn in zijne ogen, ook is er geen andere weg buiten Hem, om aldus tot den Vader te komen: ‘Ik ben de weg, ‘ zegt Hij, ‘en de waarheid en het leven’, niemand kan tot den Vader komen, dan door Mij’, Johannes

14:6. Alle andere wegen tot God zijn dood en verdoemenis: de verdervende Cherub staat daar met vlammend zwaard, dat zich omkeerde om alle anderen uit zijne tegenwoordigheid te verwijderen. Genesis 3:24. Ik zeg, alle anderen, behalve diegenen, welke door Hem komen. 'Ik ben de deur', 'zo iemand door Mij ingaat', zegt Hij, 'die zal behouden worden', Johannes 10:9. De persoon die in den tekst spreekt, is HIJ en HIJ alleen kan bestendige en eeuwige rust geven, daarom zegt Hij, 'Mijnen vrede geef ik u'. Mijn vrede, die een vrede is met God, een vrede des gemoeds, der consciëntie, en die van eeuwigen duur is. Mijnen vrede, een vrede, die niet kan geëvenaard worden, 'niet gelijk de wereld hem geeft, geef ik hem u, want de vrede der wereld is slechts vleselijk en vergankelijk, maar de Mijne is goddelijk en eeuwig. Van daar wordt hij den vrede Gods genoemd en die alle verstand te boven gaat

4. De persoon, die in den tekst spreekt, heeft ene volheid van alle dingen, welke waarlijk geestelijk goed zijn om de begeerten van elke hunkerende ziel te bevredigen. 'Jezus stond en riep, zeggende, Indien iemand dorst, die kome tot Mij en drinke'. En aan hem, die dorst heeft, zal Ik geven te drinken uit de fontein van het water des levens om niet.' Johannes 7:37, Openbaring 21:6.

5. Bij den persoon, die in den tekst spreekt, is macht om te volmaken, te verdedigen en te bevrijden diegenen, welke tot Hem komen om ene schuilplaats. 'Alle macht zegt Hij, is Mij gegeven in hemel en op aarde.' Mattheus 28:18. Aldus zou ik dergelijke voorbeelden in overvloed kunnen bijbrengen. Maar,

Ten tweede. Zij die in waarheid tot Hem komen, komen daarom tot Hem, opdat zij het van zijne hand zouden ontvangen. Zij komen om licht, zij komen om genade, zij komen om met God verzoend te worden, ook komen zij om vrede, zij komen, opdat hun ziel moge verzadigd worden met geestelijk goed, en dat zij door Hem mogen beschermd worden tegen alle geestelijke en eeuwige verdoemenis, en Hij alleen is in staat om hun dit alles te geven, opdat hun vreugde volkomen vervuld worde, gelijk zij ook bevinden zullen, wanneer zij tot Hem komen Dit is duidelijk:

1. Uit de heldere en duidelijke verklaring van diegenen, welke reeds tot Hem gekomen zijn: 'Gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben wij vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus, door wie mij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade in welke wij staan, en roemen in de hope der heerlijkheid Gods. Romeinen 5:1,2.

2. Het is ook duidelijk hieruit, zolang zij hun ogen op Hem houden, begeren zij nooit Hem voor enen anderen te verwisselen, of tegelijk met Hem, iets anders te bezitten, om hun geestelijke vreugde daarin te vinden. 'God verhoede' zegt Paulus, 'dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van Christus.' 'Ja, ongetwijfeld acht ik alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijnen Heer: om wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen. En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijne gerechtigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof. Filippenzen 3:8,9.

3. Ook is zulks duidelijk uit hun ernstige begeerte, dat anderen ook deel hebben mogen in hun zaligheid. 'Broeders', zei Paulus, 'de begeerte mijns harten en het gebed dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid.' Dat is, op zulk ene wijze, als hijzelf verwachtte zalig te worden. Gelijk hij ook tot de Galatiërs zegt: 'Broeders, zegt hij, Ik smeek u, weest gelijk ik ben, want ik ben gelijk gij zijt', dat is: ik ben een zondaar, gelijk als gij. Nu smeek ik u, zoekt het eeuwige leven, gelijk als ik dat eeuwige leven zoek, alsof hij zeggen wilde: Want er is ene genoegzaamheid in den Heere Jezus Christus, beide voor u en mij.

4. Dit is ook duidelijk uit de overwinning welke zulke mensen over al hun vijanden behalen, zowel naar het lichaam als naar den geest: 'Maar Gode zij dank', zegt Paulus, 'die ons altijd doet triomferen door Jezus Christus.' En ' wie zal ons scheiden van de liefde van Christus, onzen Heer', en wederom 'O dood! waar is uw prikkel? O graf, waar is uwe overwinning? De

prikkel nu des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet, maar Gode zij dank die ons de overwinning geeft door Jezus Christus, onzen Heere!' 2 Corinthiërs 2:14, Romeinen 8:35, 1 Corinthiërs 15:55,56.
5. Eveneens is dit duidelijk daaruit, dat zij door de heerlijkheid van datgene, wat zij in Hem gevonden hebben, kunnen lijden en verduren wat hel en duivel zelven hebben uitgevonden of konden uitvinden als een middel om hen van Hem te scheiden. Wederom: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' Zullen wederwaardigheden, of verdrukkingen, of vervolgingen, of hongersnoden, of naaktheid, of gevaar, of zwaard zulks vermogen? gelijk geschreven is: 'Want om uwentwil worden wij den gansen dag gedood, wij zijn geacht als schapen ter slachting. Ja, in alle deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars door Jezus Christus die ons liefgehad heeft. Want ik ben overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige dingen, noch toekomende dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere' Romeinen 8:35-39.

'Zal TOT MIJ komen'. O! die hartaangrijpende heerlijkheid, die in Jezus Christus is, wanneer Hij wordt geopenbaard, hoe trekt zij diegenen tot Hem, welke aan Hem door zijnen Vader gegeven zijn, daarom gaven zij, die van ouds gekomen zijn, dit als de oorzaak: op van hun komen tot Hem: 'En wij hebben zijne heerlijkheid aanschouwt, als die des eengeborenen van den Vader'. Johannes 1:14. En de reden waarom anderen niet komen, maar in hun zonde omkomen, is, omdat hun het gezicht van deze heerlijkheid ontbreekt: 'Indien ons evangelie bedekt is, is het bedekt voor diegenen, welke verloren gaan: In dewelke de God dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is. 2 Corinthiërs 4:3-4.
Er is dus hart aantrekkende heerlijkheid in Jezus Christus, welke, wanneer zij ontdekt wordt den mens tot Hem trekt, waarom Christus, door de woorden 'zal tot Mij komen' kan bedoeld hebben, dat, wanneer zijne heerlijkheid geopenbaard wordt, zij tot Hem komen moeten, zij dan tot Hem komen zullen. Daarom, gelijk de oprechte komers, schreiende en vertederd tot Hem komen, zo wordt er wederom gezegd 'dat de verlosten des Heeren zullen wederkeren en tot Sion komen met gezangen en eeuwige vreugde op hun hoofden, zij zullen vreugde en blijdschap verkrijgen, maar hun verdriet en zuchten zullen weg vlieden. Dat is, op het gezicht van de heerlijkheid van die genade, welke zich nu aan hen vertoont in het aangezicht van onzen Heere Jezus Christus, en in de hope, dat zij met Hem zullen zijn in de eeuwige tabernakelen. Daarom zegt Gods woord wederom: 'zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging, zij zullen ingaan in des Konings paleis' Jesaja 51:11, Psalm 45:15. Er is dus ene hart aantrekkende heerlijkheid in den Heere Jezus Christus, welke, wanneer zij ontdekt wordt het hart aan het Woord onderwerpt en ons tot Hem doet komen.
Er wordt van Abraham gezegd, dat, toen hij in Mesopotamië woonde, de God der heerlijkheid aan hem verscheen, zeggende: 'Ga uit uw land.' En wat toen? Wel hij ging heen van zijn huis en zijne vrienden, en de hele wereld kon hem niet doen blijven. 'Wie is, ' gelijk de Psalmist zegt, 'die Koning der ere?' en er wordt geantwoord: De Heere is geweldig in den strijd' Psalm 24:8. En wie was dat anders, dan Hij die 'de overheden en machten beroofde, ' toen Hij aan het kruis hing en daarover hen triomfeerde? En wie was dat anders dan de Heere Jezus Christus, de persoon, van wie in den tekst gesproken wordt?
Daarom wordt van Abraham gezegd: 'Hij heeft zijnen dag gezien. Ja, zegt de Heere tot de Joden, 'uw vader Abraham heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijnen dag zien zou, en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest. Colossenzen 2:15, Johannes 8:56. In waarheid, de vleselijke mens zegt, ten minste in zijn hart: Er is gene gedaante noch heerlijkheid in Christus, en als wij Hem aanzagen, zo was er gene gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Jesaja

53:2, maar hij liegt. Dit zegt hij, omdat hij Hem nooit gezien heeft. Maar zij, die in zijn huis staan, en Hem aanzien door den spiegel zijns Woords, door de hulp van den Heiligen Geest, die zullen u andere dingen vertellen. ‘En wij allen, ‘ zeggen zij, met ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heeren als in enen spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, ‘ 2 Corinthiërs 3:18. Zij zien heerlijkheid in zijn persoon, heerlijkheid in zijne onderneming, heerlijkheid in de verdienste zijns bloeds en heerlijkheid in de volmaaktheid zijner gerechtigheid, ja, hart aantrekkende, hartverzachtende en hart veranderende heerlijkheid!

Inderdaad is deze heerlijkheid door enen sluier bedekt, en kan niet gezien worden, dan wanneer zij ontsluierd wordt door den Vader. Mattheus 11:27. Zij is gesluierd door het vlees, de geringheid zijner afkomst naar het vlees, en den smaad en de schande, welke Hem in het vlees vergezelde, maar zij kunnen in het licht Gods door deze dingen heen zien, zij zullen heerlijkheid in Hem zien, ja, zulk ene heerlijkheid, die hun harten tot Hem trekken zal.

Mozes was de aangenomen zoon van Farao’s dochter, en naar ik gissen kan, zou hij ten laatste koning geworden zijn, zo hij zich slechts overeenkomstig de tegenwoordige ijdelheden, welke daar aan het hof heersten, gedragen had, maar hij kon, hij wilde dat niet doen. Wel, wat was daarvan dan de oorzaak? Omdat hij meer heerlijkheid zag in het geringste in Christus, (sta mij die uitdrukking toe) dan in de beste aller schatten van Egypteland. Hij ‘weigerde een zoon van Farao’s dochter genaamd te worden, verkiezende liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor enen tijd de genieting der zonde te hebben, achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte, want hij zag op de vergelding des loons. Hij verliet Egypte, niet vrezende den toorn des Konings’. Waar wat verstoutte hem om aldus te handelen? Wel, ‘hij hield vast’, want hij had een gezicht van den persoon, die in onzen tekst spreekt. ‘Hij hield vast, als ziende den Onzienlijke.’ Maar ik vraag, zou een gezicht van Jezus het hart van Mozes zo afgetrokken hebben van ene kroon en van een koninkrijk enz., als hij niet door dat gezicht meer in Hem gezien had, dan in al die dingen konden gezien worden? Hebreeën 11:24-26.

Daarom, als Hij zegt ‘zal tot Mij Komen’, dan bedoelt Hij daarmee, dat zij de heerlijkheid der genade, welke in Hem is, ontdekken zullen, en de schoonheid en heerlijkheid derzelve is van zulk ene kracht, dat zij met ene gezegende kracht de harten dergenen, welke gegeven zijn, dwingt en noodzaakt.

Mozes, van wie wij daar straks spraken, was geen kind, toen hij zo ingenomen was met de schone heerlijkheid zijns Heeren. Hij was veertig jaren oud en bijgevolg in staat, daar hij een man van zulk ene wijsheid en ontwikkeling was, om een zeer goed oordeel te vellen over de zaken en het goede, dat er in het land van Egypte voor hem te verkrijgen lag. Maar hij, ja hij was het, die de heerlijkheid van Egypte weinig achtte, en als niet waard, dat hij zich er mede ophield, toen hij een gezicht had van dezen Heere Jezus Christus. Deze goddeloze wereld denkt, dat de denkbeeldige grillen van enen hemel en de gelukzaligheid hiernamaals goed genoeg zijn om het hart in te nemen van de zodanige, die de goede dingen dezer wereld niet bezitten om daarin hun vermaak te vinden, of der dwazen, die daarin hun vermaak niet vinden kunnen. Maar laat hen wederom weten, dat er mensen van allerlei rangen en hoedanigheden geweest zijn, die ingenomen waren met de heerlijkheid van onzen Heere Jezus en alles achtergelaten hebben, om Hem te volgen, zoals Abel, Seth, Henoch, Noach, Abraham, Izaäk, Jakob, Mozes, Samuel, David, Salomo en wie al niet, die allen de genade bezaten om de hemelse dingen te mogen smaken? In waarheid, niemand kan van Hem verwijderd blijven, noch langer het tegen Hem uithouden, aan wie Hij de heerlijkheid zijner genade openbaart.

DE BELOFTE AAN DEGENEN, DIE TOT CHRISTUS KOMEN.

‘EN HEM, DIE TOT MIJ KOMT, ZAL IK GEENSZINS UITWERPEN’.

Door deze woorden geeft onze Heere Jezus de grote goedheid zijner natuur jegens den komenden zondaar meer in het brede ons te kennen. Tevoren zei Hij: ‘zij zullen komen’ en hier verklaart hij, ‘dat Hij hen met hartelijkheid en genegenheid ontvangen wil.’ Maar laat Mij onderwijl een paar woorden spreken met betrekking tot de zo schijnende voorwaardelijkheid van deze belofte, waarmee wij nu te doen hebben. ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Sommigen mogen zeggen, dat daaruit blijkt, dat het van ons komen afhangt, dat Christus ons tot genade aanneemt, en dat dus onze behoudenis door Christus voorwaardelijk is. Indien wij komen, dan zullen wij aangenomen worden, zo niet, dan zullen wij ook niet aangenomen worden, want dat wordt door deze woorden duidelijk aangetoond. De belofte der aanneming is slechts aan hem, die komt. ‘En hij, die komt.’

Ik antwoord, dat het komen, in deze woorden vermeld als ene voorwaarde om ten leven aangenomen te worden, dat komen is, hetwelk beloofd is, ja besloten is om in ons uitgewerkt te worden door de voorafgaande belofte. In deze laatste woorden wordt het komen tot Christus onvoorwaardelijk van ons geëist, maar in de voorafgaande woorden wordt die genade ten stelligste beloofd, welke ons kan doen komen. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, ‘ en hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Vandaar dat wij tot Christus komen, omdat er gezegd is, dat wij komen zullen, omdat het ons gegeven is te komen. Derhalve is de voorwaarde, door Christus in deze laatste woorden uitgedrukt, volstrekt beloofd in de voorafgaande woorden. En waarlijk, het komen dat hier bedoeld wordt, is niets anders dan het uitwerksel van de belofte ‘zal tot Mij komen.’ Zij zullen komen, en Ik zal hen niet uitwerpen.

‘EN HEM, DIE KOMT.’

Hij zegt niet, ‘en hem, die gekomen is, ‘ maar ‘hem, die komt.’ Wij spreken over deze woorden, ten eerste In het algemeen, ten tweede Meer in het bijzonder.

Ten eerste. In het algemeen. Zij stellen ons deze vier dingen voor:

1. Christus Jezus bouwt er op dat, daar de Vader zijn volk aan Hem gegeven heeft, zij ook in staat zullen gesteld worden en bekwaamd om tot Hem te komen. ‘En hem, die komt.’ Alsof Hij zeggen wil: Ik weet, dat, daar zij aan Mij gegeven zijn, zij bekwaamd zullen worden om tot Mij te komen. Hij zegt niet, zo zij komen, of, Ik veronderstel, dat zij komen zullen, maar enkel: ‘en hem, die komt, ‘ Door deze woorden dan toont Hij ons aan, dat Hij zich gereed maakt om diegenen te ontvangen, welke de Vader aan Hem gegeven heeft, opdat zij door Hem behouden worden. Ik zeg, Hij maakt zich gereed, bereidt zich voor om hen te ontvangen. Waardoor Hij, gelijk ik zei, tot een besluit komt of er op rekent, dat zij werkelijk tot Hem komen zullen. Hij wacht, dat de Vader hen in zijne armen voeren zal, en dus staat Hij gereed om hen te omarmen.
2. Christus duidt ook door deze woorden aan dat Hij zeer wel weet, wie aan Hem gegeven zijn, niet door hun komen tot Hem, maar omdat zij aan Hem gegeven zijn. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en hem die komt, ‘ enz. Hij weet dat deze ‘hem’ een dergenen is, welke de Vader Hem gegeven heeft. En daarom neemt Hij hem aan, omdat hij een gegevene des Vaders is. Johannes 10. ‘Ik ken mijne schapen’ zegt Hij. Niet alleen diegenen, welke Hem reeds kennen maar ook degenen, welke Hem nog niet kennen. ‘Ik heb nog andere schapen, ‘ zei Hij, ‘welke van dezen stal niet zijn, ‘ Johannes 10:16, niet uit de joodse kerk, maar die nog in hun zonden liggen, als de ruwe en barbaarse heidenen. Daarom zei de Heere Jezus tot Paulus, toen hij vreesde om te Corinthe te blijven, daar hij onderstelde dat daar enig kwaad hem overkomen mocht: ‘Wees niet bevreesd, maar spreek, en zwijg niet, want Ik heb veel volks in deze stad.’ Handelingen 18:9,10. Het volk, waarvan de Heere hier spreekt, was op

dezen tijd nog niet als het zijne gerekend, omdat het werk der bekering reeds in hen uitgewerkt zou zijn, maar uit kracht van de gave des Vaders, want Hij had ze aan Hem gegeven. Daarom moest Paulus daar blijven, opdat hij het Woord des Heeren tot hen spreken zou, en opdat door zijne prediking de Heilige Geest krachtig op hun zielen werken zou ten einde hen tot Hem te doen komen, die gereed stond om met hart en ziel hen te ontvangen.

3. Ook duidt Christus door deze woorden aan, dat er in waarheid niet meer tot Hem komen, dan Hem door den Vader gegeven zijn. Want die 'hem' in dezen tekst, is een van die allen, welke door Christus tevoren genoemd zijn. 'Al wat de Vader mij geeft, zal tot Mij komen' en 'elke hem van die allen, zal ik geenszins uitwerpen.' Hierop zinspeelt de Apostel, waar hij zegt: 'Hij heeft sommigen gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars, tot de volmaking der heiligen tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van Christus, totdat wij allen komen zullen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den zone Gods, tot enen volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus Efeziërs 4:11-13.

Merk op, gelijk in den tekst, zo spreekt hij hier van allen. 'Totdat wij allen komen zullen.' Wij allen! Wie? Ongetwijfeld 'Allen, die de vader aan Christus geeft'. Dit wordt verder aangeduid, omdat hij deze allen het lichaam van Christus noemt, de mate van de grootte der volheid van Christus, daarmee bedoelt hij het ganse getal der gegevenen, te weten: de ware uitverkoren kerk, welke gezegd wordt het lichaam en de volheid van Christus te zijn. Efeze 1:22,23.

4. Christus Jezus duidt door deze woorden verder aan, dat gij tevreden is met de gave, door den Vader aan Hem gegeven. 'Al wat de Vader Mij geeft, zal tot mij komen, en hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.' Ik zal hartelijk, gewilliglijk, en met grote tevredenheid des gemoeds hem ontvangen en aannemen. Deze woorden leren ons ook, dat de liefde van Christus in de aanneming even groot is als die des Vaders in het geven en niet groter. Vandaar dankt Hij zijnen Vader voor zijne gave en dankt Hem ook, dat Hij Hem en zijne zaken voor de anderen, de goddelozen, verborgen heeft. Mattheus 11:25, Lukas 10:21. Maar: ten tweede en meer in het bijzonder: 'En hem, die komt.'

BELANG VAN HET WOORD HEM.

‘En hem.’ Door dit woord hem ziet Christus terug op de gave des Vaders, niet slechts op de massa en het geheel der gave, maar op elke hem van die massa. Alsof Hij zeggen wilde: Ik neem niet slechts de gave mijns Vaders in het algemeen aan, maar heb bijzonder het oog op elk van hen in het bijzonder en wil niet slechts enigen in veiligheid brengen, of het grootste gedeelte, maar elke hem, elk deeltje der massa. Geen klauw zal verloren gaan of achtergelaten worden. Waarlijk hierin stemt Hij toe in zijns Vaders wil en keurt die goed, welke is, dat van allen, die Hij aan Hem gegeven heeft, Hij geen verliezen zou. Johannes 6:39. ‘En hem’ Als Christus Jezus aldus de gave zijns Vaders in hem’s verdeelt en over hen spreekt in het enkelvoud, dan toont Hij ons daardoor, welk een bijzonder werk er zal uitgewerkt worden in elk een van hen op den tijd door den Vader bepaald. ‘En het zal te dien dage geschieden, ‘ zegt de profeet, dat de Heere dorsen zal, van den stroom der rivier af tot aan de rivier van Egypte, doch gij lieden zult opgelezen worden, één bij één, o, gij kinderen Israël’s. Hier zijn de hem’s, één bij één, die voor Hem door zijnen Vader vergaderd worden. Jesaja 27:12.

Ook toont Hij hierdoor, dat nog afkomst, noch geslacht, noch betrekking door een of andere vleselijke vereniging nuttig zijn kan voor den persoon, welken de Vader aan Christus gegeven heeft. De mensen maken een grote drukte over de kinderen der gelovigen, en och, die kinderen der gelovigen. Maar indien het kind van den gelovige niet die hem is, welke in deze absolute belofte betrokken is, dan kan noch het grote geroep der mensen, noch wat de ouders of het kind doen kunnen, het belang doen stellen in deze belofte van den Heere Jezus, in deze absolute belofte.

‘EN HEM.’ Er zijn verschillende personen, welke de Vader aan Jezus Christus gegeven heeft, wij zijn niet allen van enen rang, van ene en dezelfde hoedanigheid, enigen zijn hoog, anderen laag geplaatst, sommigen zijn wijs, sommigen dwaas, enigen zijn meer beschaafd en volgens de wet, anderen minder beschaafd en afkerig van Hem en zijn Evangelie. Daar nu degenen, welke Hem gegeven zijn in zekeren zin zo verschillend zijn en wederom, daar Hij zegt: ‘En hem, die komt, ‘ enz. geeft Hij ons daardoor te verstaan, dat Hij niet is gelijk de mensen, die uitzoeken en kiezen, om enen besten te nemen en enen slechte te laten liggen, maar Hij neemt hem aan, dien de Vader aan Hem gegeven heeft, en die tot Hem komt. ‘Hij zal niet vermangelen, noch hetzelve verwisselen, een goed voor een kwaad, of een kwaad voor een goed.’ Leviticus 27:10, maar Hij zal hem nemen zoals hij is en zal zijne ziel redden.

Vele treurige ongelukkigen zijn door den Vader aan Christus gegeven geworden, en niet een van hen is door Hem verworpen of veracht. Er wordt gezegd van diegenen, welke de Vader aan Christus gegeven heeft, dat zij slechter gehandeld hebben dan de heidenen, dat zij moordenaars, dieven, dronkaards, onreinen en wat niet al waren, maar Hij heeft hen ontvangen, gewassen, gered. Een passend beeld van dezen aard is dat ongelukkige voorbeeld in het 16de hoofdstuk van Ezechiël vermeld, die uitgeworpen was in enen stinkenden toestand, tot afkeer van hare persoon, in de dagen toen zij geboren werd, was zij een schepsel in zulk enen allerellendigsten toestand, dat geen oog medelijden over haar had om enige der dingen, daar vermeld, aan haar te doen, noch mededogen met haar had, geen oog, dan dat van Hem, die in den tekst spreekt.

‘En hem.’ Laat hem zo rood zijn als bloed, zo rood als karmozijn. Sommige mensen zijn bloedrode zondaars, karmozijnrode zondaars, zondaars van ene dubbele kleur, tweemaal geverfd, voor zij tot Jezus Christus komen. Zijt gij, die deze regelen leest, zulk een? Spreek uit, man! Zijt gij zulk een? en komt gij nu tot Jezus Christus om de genade der rechtvaardigmaking, opdat gij moogt wit gemaakt worden in zijn bloed en bedekt worden met zijne gerechtigheid? Vrees niet, aangezien dit uw komen een teken is, dat gij een zijt van het getal dergenen, welke de Vader aan Christus gegeven heeft, want Hij zal u geenszins uitwerpen. ‘Kom nu, ‘ zegt

Christus, ‘en laat ons samen richten, al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.’ Jesaja 1:18.
‘EN HEM.’ Er was menige vreemde ‘HEM’, die tot Jezus Christus kwam in de dagen zijns vlezes, maar Hij ontving hen allen, zonder iemand weg te zenden, dan sprak Hij tot hem ‘van het koninkrijk Gods, en die genezing van node had, maakte Hij gezond’ Lukas 9:11. Deze woorden ‘EN HEM’ zijn dus woorden, die onze bewondering opwekken. Dat derhalve niemand dergenen, die uit kracht van de gave des Vaders en zijn trekken tot Jezus Christus komen, ik zeg, dat niet een dergenen, wat zij ook mogen geweest zijn, wat zij ook mogen gedaan hebben, verworpen, of terzijde gesteld, maar toegelaten worden zal om deel te hebben in zijne reddende genade. Er wordt gezegd in Lukas, dat het volk zich verwonderde over de aangename woorden, die uit zijnen mond voortkwamen. Lukas 4:22. Nu is dit een van Zijne aangename woorden, deze woorden zijn als honingdruppels, gelijk gezegd is: ‘liefelijke redenen zijn een honigraat, zoet voor de ziel, en medicijn voor het gebeente.’ Spreuken 16:24. Dit zijn in waarheid aangename woorden, zo vol aangenaamheid als een getrouw en barmhartigen Hogepriester uitspreken kon. Luther zegt, ‘wanneer Christus spreekt, heeft Hij enen mond zo wijd als hemel en aarde, ‘ dat is dat Hij zo spreekt tot aanmoediging van elke zondigen ‘hem, ‘ die tot Hem komt. En dat dit woord zeker en gewis is, hoor, hoe Hij zelf het bevestigt: Hemel en aarde, ‘ zegt Hij, ‘zullen voorbijgaan, maar mijne woorden zullen geenszins voorbijgaan’. Jesaja 51:6. Mattheus 24:35.
Ook wordt dit bevestigd door het getuigenis van de vier evangelisten, die een getrouw verhaal gegeven hebben van zijne liefderijke ontvangst van allerlei komende zondaren, onverschillig of zij tollenaars, hoeren, dieven, van duivels bezetenen, krankzinnigen en wat niet al waren. Lukas 19:1-10, Mattheus 21:31. Lukas 16, 23:43, Markus 16:9, 5:1-9.
Dit toont ons dan:
1. ‘De grootheid der verdiensten van Christus.’
2. ‘De gewilligheid zijns harten om die verdiensten te schenken aan de grote zondaars, indien zij komen’.
1. Dit toont ons de grootheid van de verdiensten van Christus, want men moet niet veronderstellen, dat zijne woorden groter zijn, dan zijne waardij. Hij is machtig om zijn woord te vervullen. Hij kan het doen, zowel als zeggen. ‘Hij is machtig meer dan overvloedig te doen boven al wat Wij bidden of denken, ‘ Efeziërs 3:20. Nu dan, daar Hij elke ‘HEM’, die komt, uitnodigt moet men ook besluiten, dat Hij van de allergrootste zonde kan redden, allen die tot Hem komen.
Meent gij, zo vraag ik, dat de Heere Jezus niet dacht, vóór Hij sprak? Hij spreekt in alle gerechtigheid en daarom moeten wij naar zijne woorden oordelen, hoe machtig Hij is om te behouden. Hij spreekt in gerechtigheid in ware getrouwheid, toen Hij dit heerlijke evangeliegebouw-den tekst-begon te bouwen, had Hij eerst neergezeten en de kosten overrekend, en daarom was Hij in staat, dit wist Hij, om het ook te voleindigen! Wat, Heere! elke ‘hem, ‘ elke ‘hem, ‘ die komt? Dit is een Christus, waardig om dien te zoeken, dit is een Christus waardig om tot hem te komen! Dit moet ons derhalve leren de natuurlijke kracht van elk woord Gods wel te overwegen, en te oordelen over Christus bekwaamheid om te behouden, niet naar onze zonden, noch naar onze oppervlakkige begrippen zijner genade, maar naar zijn woord, dat de geijkte maat der genade is. En zo wij niet aldus oordelen, zullen wij zijne genade oneer aandoen, de weldaden huns woords verliezen en nodeloos ons zelven verschrikken in vele ontmoedigingen, schoon wij tot Jezus Christus komen. ‘Hem, elke hem, ‘ die komt, heeft genoeg aan dit woord van Christus om zichzelf met de hope der zaligheid te voeden. Daar gij dan komende zijt, o, gij komende zondaar, oordeel dan, of Christus u kan behouden, volgens de ware betekenis zijns woords, oordeel, o komende zondaar, over de

kracht zijns bloeds, over de volkomenheid zijner gerechtigheid, en over de geldigheid zijner tussenkomst volgens zijn woord.
‘En hem, ‘ zegt Hij, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Geenszins, ‘ dat is, niet om de zonde. Oordeel dan naar zijn woord, hoe machtig Hij is om u te behouden. Er wordt gezegd van de woorden Gods aan de kinderen Israël’s, ‘Er viel niet één woord van al de goede woorden, welke de Heere gesproken had tot het huis van Israël, het kwam allemaal. Jozua 21:45. En wederom: ‘Niet een enig woord is er gevallen van al die goede woorden, welke de Heere, uw God, over u gesproken heeft, zij zijn u allen overkomen, er is van dezelve niet een enig woord gevallen’ Jozua 23:14.
Komende zondaar, welke belofte gij ook vindt in het woord van Christus, toets en doorzoek die waar gij kunt, zo gij ze maar niet verkeert, en zijn bloed en verdienste zal alles verantwoorden, wat het woord zegt, of elke juiste gevolgtrekking die daaruit is afgeleid, daarop mogen wij ons stoutmoedig verlaten. Gelijk Hij hier in den tekst zegt: ‘En Hem die komt, ‘ geheel onbepaald, zonder de minste zinspeling op het verwerpen van iemand, al ware hij ook nog zo groot zondaar, zo hij maar een komende zondaar is. Neem het dan als zeker aan, dat gij, wie gij ook zijt, zo gij komt, in deze woorden bedoeld wordt, ook zal het gene belediging voor Christus zijn, zo gij, gelijk Benhadads knechten Achab deden, Hem op zijn woord vangt. ‘De mannen nu, ‘ zegt de tekst, ‘namen naarstiglijk waar, ‘ of er een woord van hem kwam, te weten een woord van genade, ‘en vatten het haastelijk.’ En het gebeurde, dat Achab Benhadad, zijnen broeder genoemd had. Daarop antwoordde de man: ‘Uw broeder Benhadad, ‘ 1 Koningen 20:33, hem vattende op zijn woord.
Zondaar, komende zondaar, doe ook alzo bij Christus, en Hij zal zulks vriendelijk van uwe hand aannemen. Toen Hij in zijnen bewijsgrond de Kanaänietische vrouw een hond genoemd had, vatte zij Hem op dat woord en zei: ‘In waarheid Heere, maar de honden eten toch ook van de kruimels, die van de tafel hunner heren vallen. Ik zeg, zij vatte Hem aldus op zijn woord, en Hij nam het vriendelijk en goedwillig van haar aan, zeggende: ‘O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiedde gelijk gij wilt’ Mattheus 15:28. Vat Hem op zijn woord, komende zondaar, zeker zal Hij het vriendelijk opnemen en zich door u niet beledigd gevoelen.
2. Het andere punt, dat ik u noemde, en aangeduid wordt door deze woorden, is dit, De gewilligheid des harten van Christus om zijne verdiensten ten leven aan den grootsten zondaar toe te rekenen, indien hij komt. ‘En hem die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’
De ontwaakte zondaar, die komt, betwijfelt niet zo licht de macht van Christus om hem te redden, als wel zijne gewilligheid daartoe. Heere ‘zo gij wilt, gij kunt, ‘ zei er een. Markus 1:40. Hij gebruikte dat woordje ‘zo’ of ‘indien’ niet met betrekking tot zijne macht, maar tot zijnen wil. Hij wist dat Hij kon, maar hij was niet zo ten volle overtuigd, dat Hij wilde. Maar wij hebben dezelfden grond om te geloven dat Hij wil, als om te geloven dat Hij kan. En er is inderdaad grond voor beide te vinden in het Woord van God. Indien Hij niet gewillig was, waarom beloofde Hij het dan? waarom zei Hij anders, dat Hij den zondaar, die komt, aannemen wil? komende zondaar, merk hierop! Wij zijn gewoon bij de mensen op daden aan te dringen, en waarom niet eveneens bij God? Ik ben zeker, dat wij voor het ene niet meer grond hebben dan het andere, want wij kunnen pleiten op de belofte van enen getrouwen God. Jakob vatte Hem daarop: ‘Gij hebt gezegd, ‘ zei hij, ‘dat Gij zeker wel bij mij doen zult.’ Genesis 32:12. Want uit deze belofte leidde hij af, dat er naar reden uit volgde, dat Hij gewillig moest zijn.
De tekst geeft ook aan ons enigen grond, om daaruit dezelfde gevolgtrekking af te leiden: En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Hier wordt zijne gewilligheid bevestigd, zowel als zijne macht ondersteld. Het is waard dat gij opmerkt, hoe Abraham’s geloof veel meer op Gods macht dan op zijne gewilligheid zag, dat is: hij ontleende zijne gevolgtrekking: ‘Ik zal enen zoon hebben’ uit de macht, welke God had, om zijnen belofte, aan hem gedaan, te

vervullen. Want hij besloot, dat Hij gewillig was om hem enen zoon te geven, anders zou Hij er geen beloofd hebben. ‘En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de ere, en ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen’ Romeinen 4:20,21.
Maar werd niet zijn geloof geoefend, op de proef gesteld, ook omtrent zijne gewilligheid? Neen, geen schijn van reden daarvoor, omdat Hij het beloofd had. Inderdaad indien Hij het niet beloofd had, dan zou het hem geoorloofd zijn te twijfelen, maar daar Hij het beloofd heeft, was er geen grond tot twijfel overgelaten, omdat zijne gewilligheid om enen zoon te geven, daaruit duidelijk werd, dat Hij hem enen zoon beloofde. Deze woorden dan, zijn een voldoende grond om elke komenden zondaar aan te moedigen, daar Christus zijne gewilligheid voegt bij zijne macht om hem aan te nemen, en daar Hij ook macht heeft om te doen wat Hij wil, wordt er volstrekt geen grond overgelaten voor elke komenden zondaar om meer te twijfelen, maar in de volle verwachting der aanneming te komen en dat hij tot barmhartigheid en genade aangenomen wordt. ‘En hem die komt.’ Hij zegt niet: en hem, die gekomen is, maar hem, die komt, dat is hem, wiens hart naar Mij begint uit te gaan, die alles om Mijnentwil verlaat, hem die uitziet naar Mij, die tot Mij komt. Wij moeten dus een onderscheid maken tussen komen en gekomen zijn. Hij, die tot Hem gekomen is, heeft met meer bewustheid datgene verkregen, wat hij tevoren gevoelde, dat hem ontbrak, dan hij, die nog slechts tot Hem komt.

VOORDELEN VOOR DEN MENS, DIE TOT CHRISTUS GEKOMEN IS.

Een mens, die tot Christus gekomen is, heeft veel vooruit op hem, die nog slechts tot Hem op weg is, en dat wel in zeven zaken:

1. Hij die tot Christus gekomen is, is dichter bij Hem, dan degene, die nog slechts tot Hem komende is, want hij, die nog maar tot Hem op weg is, is in zekeren zin nog op enigen afstand van Hem, gelijk gezegd is van den komenden verloren zoon: En als hij nog verre van Hem was. Lukas 15:20. Hij nu die dichter bij Hem is heeft het beste gezicht van Hem en is bijgevolg in staat om het beste oordeel te vormen van zijne wonderlijke genade en schoonheid, gelijk God zegt: 'Laat ze toetreden, laat ze dan spreken' Jesaja 41:1. En gelijk de apostel Johannes zegt: 'En wij hebben gezien en betuigen, dat de Vader den zoon gezonden heeft tot enen zaligmaker der wereld. 1 Johannes 4:14. Hij die nog slechts komende is, al komt hij, is nog niet geschikt om, daar hij daartoe inderdaad nog niet in staat is, zulk een oordeel te vormen van de waardij en heerlijkheid der genade van Christus, als hij die tot Hem gekomen is en Hem gezien en aanschouwd heeft. O, zondaar, schort daarom uw oordeel op, totdat gij nader gekomen zijt.

2. Hij die tot Christus is gekomen heeft voor boven hem die nog slechts komende is, dat hij van zijn zondepak bevrijd is, want hij die nog slechts komende is, is niet van zijn zondelast verlost. Mattheus 21:28. Hij die gekomen is, heeft zijnen last op den Heere geworpen. Door het geloof heeft hij zichzelf daarvan bevrijd gezien, maar hij die nog slechts komende is heeft dien, met betrekking tot zinnen en gevoel, nog op zijne schouders: 'Komt tot Mij, allen gij die vermoeid en belast zijt, ' sluit in zich, dat hun last, schoon zij komende zijn, nog op hen drukt, en blijven zal, totdat zij tot Hem gekomen zijn.

3. Hij die tot Christus gekomen is, heeft ook voor boven hem, die nog slechts komende is, dat hij gedronken heeft van den aangenamen en zielverkwikkenden drank der wateren des levens, maar hij die nog slechts komende is, heeft dien nog niet gedronken: 'Indien iemand dorst heeft, die kome en drinke.' Johannes 7:37. Merk op: Hij moest tot Hem komen vóór hij drinkt, volgens het woord des profeten: O alle gij dorstigen! komt tot de wateren' Jesaja 55:1. Hij drinkt niet als hij komt, maar wanneer hij tot de wateren gekomen is.

4. Hij die tot Christus gekomen is heeft ook hierin voor boven hem, die nog slechts komende is, dat hij niet zo verschrikt wordt door het geraas en, als ik het zo noemen mag, getier en geschreeuw, dat de bloedwreker maakt op de hielen van degene, die tot Christus komende is. Als de doodslager op zijne vlucht was naar zijne vrijstad, vervolgde het gedruis of de vrees des bloedwrekers hem op de hielen, maar als hij tot de stad gekomen, en haar binnengetreden was, dan hield die verschrikking op. Juist zo is het met hem, die nog slechts tot Christus komt, menig verschrikkelijk gedruis hoort hij, geluiden des doods en der verdoemenis, waarvan hij, 'die gekomen is, ' nu bevrijd is. Daarom zegt Hij: 'Kom en Ik zal u ruste geven.' En zo zegt Hij wederom: 'Wij die geloofd hebben, gaan in de rust, enz. Hebreeën 4.

5. Hij derhalve, die tot Christus gekomen is, is niet zo onderworpen aan die ontmoedigingen en neerslachtigheden, van wege de woede en aanvallen des bozen, als de mens die nog slechts tot Jezus Christus komende is, af heeft hij ook verzoekingen te doorstaan. 'En nog als hij naar Hem toekwam, scheurde hem de duivel en verscheurde hem' Lukas 9:42. Want hij heeft, al moge de satan hem aanbrullen, die proefondervindelijke vertroostingen en verkwikkingen, namelijk in zijne schatkamer, om zich daarmee te verkwikken in tijden van aanvechting en strijd, welke hij, die nog slechts komt, niet bezit.

6. Hij die tot Christus gekomen is heeft ook hierin voor boven hem, die nog slechts tot Hem komt, dat hij met het bruiloftskleed bekleed is, enz., maar hij die nog komende is, heeft dat niet. De verloren zoon was met niets dan lompen bekleed en gekweld door enen ledigen buik, toen hij bij zijnen vader te huis kwam, maar toen hij gekomen was, wordt het beste kleed voorgebracht, alsook den gouden ring en de schoenen, ja zij worden hem aangedaan tot zijne

grote vreugde. Het gemeste kalf wordt voor hem geslacht, er werd muziek gemaakt om hem vrolijk te stemmen en alzo zong de vader van hem: ‘Deze mijne zoon was dood en is weer levend geworden, was verloren en is gevonden’ Lukas 15:32.
7. In een woord, hij die tot Christus gekomen is ziet zijne zuchten en tranen, zijne twijfelingen en vreze in gezangen en lof veranderd, want hij heeft nu de bevrediging ontvangen, en de vrucht zijner erfenis, maar hij die nog komende is, heeft niet dien lof en die gezangen van bevrijding en verlossing op zijne lippen, ook heeft hij nog de bevrediging niet ontvangen en de vrucht zijner erfenis, welke is het verzegelend getuigenis des Heiligen Geestes, door de besprenging des bloeds van Christus op zijn geweten, want hij is nog niet gekomen. Romeinen 5:11, Efeziërs 1:13, Hebreeën 12:22-24.

BELANG VAN HET WOORD KOMT.

‘En hem, die KOMT’. Uit dit woord ‘komt’ zijn de volgende bijzonderheden af te leiden:
1. Dat de Heere Jezus Christus zijn oog gevestigd heeft op de eerste beweging of uitgangen des harten eens komenden zondaars naar Hem, en dat Hij die gadeslaat. Komende zondaar, uwe begeerten kunnen niet uitgaan naar Christus, of Hij ziet de werking dezer begeerten in uw hart: ‘Heere!’ zegt David, ‘voor U is al mijne begeerte, en mijn zuchten is voor U niet verborgen’ Psalm 38:9. Dit sprak hij, als hij wederkeerde tot den Heere Jezus Christus, nadat hij was afgeweken. Er wordt gezegd van den verloren zoon, dat zijn vader hem reeds zag, toen hij nog verre van hem verwijderd was, zijn oog op hem had en op de uitgangen zijns harten naar hem. Lukas 15:20.
Toen Nathanaël tot Jezus Christus gekomen was, zei de Heere tot degenen, die voor Hem stonden: ‘Zie, waarlijk een Israëliet in wie geen bedrog is’. Maar Nathanaël antwoordde Hem: ‘Van waar kent gij mij?’ Jezus antwoordde: Eer u Filippus riep, daar gij onder den vijgenboom waart, zag ik u. Daar had Nathanaël, gelijk ik vermoed, zijne ziel voor God uitgestort om genade, of dat Hij hem een goed begrip mocht geven van den Messias die komen zou, en Jezus zag op dat ogenblik de gehele werking van zijn eerlijk hart. Johannes 1:47,48.
Zachéüs had ook enige innerlijke bewegingen des harten, zoals zij dan ook waren, naar Jezus Christus, toen hij vooruitliep en op enen boom klom om Hem te zien, en de Heere Jezus had zijn oog op hem, toen Hij aan de plaats gekomen was, zag Hij naar hem op en gebood hem af te komen, ‘want heden’, zei Hij, ‘moet Ik in uw huis blijven’, te weten, om het werk der genade verder in de ziel uit te werken. Lukas 19:1-9.
Onthoud dit, komende zondaar!
2. Even als Jezus zijn oog heeft op den komenden zondaar, zo staat Zijn hart open om hem te ontvangen. Dit wordt duidelijk aangewezen door den tekst: ‘En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.’ Dit wordt ook openbaar, uit het toebereiden van den weg door Hem, uit het vergemakkelijken deszelven, als het ware, door Hem, voor de komenden zondaar, welke toebereiding is openbaar geworden door deze heerlijke woorden: ‘Ik zal hem geenszins uitwerpen, ‘ waarover meer, wanneer wij aan die woorden genaderd zijn. ‘En als hij nog verre verwijderd was, zag hem zijn vader, en had medelijden met hem, en liep toe, en viel aan zijnen hals, en kuste hem.’ Lukas 15:20. Al deze uitdrukkingen bewijzen zeer sterk, dat het hart van Christus open staat, om den komenden zondaar te ontvangen.
3. En gelijk het oog van Jezus is op, en zijn hart open staat voor den zondaar om hem aan te nemen, zo heeft Hij alrede besloten, dat niets zijn hart verkeren zal van de aanneming eens komenden zondaars. Geen zonden van den komenden zondaar, noch de lengte des tijds, dien hij in de zonde doorgebracht heeft, zullen op enigerlei wijze den Heere Jezus noodzaken om hem af te wijzen. Komende zondaar, gij zijt komende tot enen liefderijken Heere Jezus!
4. Deze woorden kwamen daarom van zijne gezegende lippen, opdat de komende zondaar moed mocht grijpen om op zijne reize voort te gaan, totdat hij inderdaad tot Jezus Christus gekomen was. Het was ongetwijfeld ene grote aanmoediging voor den blinden Bartimeüs, dat Jezus stilstond en hem riep, toen hij uitriep: ‘Jezus, gij zone Davids, ontferm u mijner! Markus 10:46 enz. Wanneer nu ene roepstem om te komen zoveel aanmoediging in zich bevat, hoeveel te meer dan de belofte van den zodanige aan te nemen? En merk op, schoon hij geroepen was om te komen, hoewel hij gene belofte had, was zijn geloof genoodzaakt te werken op ene blote gevolgtrekking, zeggende: ‘Hij roept mij, en zeker, omdat Hij mij roept, zal Hij mijne begeerte mij toestaan. Maar, o komende zondaar, gij behoeft in deze zaak geen gevolgtrekkingen te maken, want gij hebt de duidelijkste beloften: ‘En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.’

Hier is ene volle en zo duidelijke aanmoediging, als men maar wensen kan, want onderstel dat u toegestaan werd zelf ene belofte te maken, en dat Christus verzekerde die te zullen vervullen aan elke zondaar die tot Hem kwam, kondt gij dan ene betere belofte maken? Zoudt gij ene meer volle, uitgebreide en vrijgeviger belofte kunnen uitdenken? Ene belofte die zo ziet op de eerste bewegingen des harten naar Jezus Christus? Ene belofte die verklaart, ja die verbindend stelt, dat Jezus Christus zijn hart opent om elke komenden zondaar te ontvangen? Ja verder, ene belofte, die betuigt, dat de Heere Jezus besloten is de ziel van den komenden zondaar uit vrije genade te ontvangen, en dat Hij haar geenszins zal uitwerpen, noch afwijzen. Want dit alles ligt ten volle in de belofte opgesloten en vloeit natuurlijk daaruit voort. Hier behoeft gij geen gebruik te maken van vergezochte gevolgtrekkingen, noch hebt gij uwe hersenen te vermoeien om aanmoedigende argumenten uit den tekst te halen. Komende zondaar de woorden zijn duidelijk: ‘En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

TWEE SOORTEN VAN ZONDAREN, DIE TOT CHRISTUS KOMEN.

‘En hem, die KOMT.’ Er zijn twee soorten van zondaren, die tot Jezus Christus komen.
Ten eerste. Hij die nooit te voren, maar pas onlangs begon te komen.
Ten tweede. Hij die tevoren reeds kwam, en daarna terugkeerde, maar sedert tot inkeer kwam, en nu wederkomt. Beide deze soorten van zondaars worden bedoeld met het woord ‘HEM’ in den tekst, gelijk duidelijk is, omdat beide nu de komende zondaren zijn. ‘En hem, die komt.’
Ten eerste. (De pas ontwaakte zondaar.) Aangaande de eerste soort: den zondaar die nooit tevoren, maar pas onlangs begon te komen, de weg derzulken is gemakkelijker. Ik zeg niet helderder en meer open dan die des anderen om tot Christus te komen, daar zij niet dat blok van een beschuldigend geweten om de zonde der afwijking, hetwelk aan hun hielen gekluisterd zit, te slepen hebben. Toch zijn al de aanmoedigingen die daarin vervat zijn voor de komende zondaars, even vrij en even open voor den een als voor den ander, zodat zij met dezelfde vrijheid en gerustheid, als uit het Woord, belang mogen stellen in de belofte. ‘Alle dingen zijn gereed, ‘ alle dingen voor den afgewekene zowel als voor de anderen: ‘Komt tot de bruiloft.’ ‘En die dorst heeft, kome.’ Mattheus 22:1-4. Openbaring 22:17.
Ten tweede. (De wederkerende afgewekene.) Daar ik reeds over de eerste soort gesproken heb. zal ik over dezulken hier niet verder spreken, maar een paar woorden spreken over hem, die komt, na afgeweken te zijn, om bij Jezus het eeuwige leven te hebben. Uw weg, o zondaar van ene dubbele kleur, uw weg staat open om tot Jezus Christus te komen. Ik bedoel u, wiens hart, na lang van Hem afgeweken te n, weer tot Hem denkt weer te keren. Uw weg, zeg ik, staat open om tot Hem te komen, zowel als de weg van die andere komenden, zoals uit hetgeen volgt blijken zal:
1. Omdat de tekst gene uitzondering met u maakt. Hij zegt niet: Iedere, ‘hem’ behalve een afgewekene, elke zondaar, behalve zulk een. De tekst maakt zulk ene tegenwerping niet, maar breidt zijne gouden armen onbepaald en wijd uit voor elke komende ziel, zonder de minste uitzondering, daarom moogt gij komen. En wacht u dat gij die deur niet door ongeloof voor uwe ziel toesluit, welke God door zijne genade voor u geopend heeft.
2. Wat meer is, de tekst is er zover af om u van het komen uit te zonderen, dat hij eerder sterk doet uitkomen, dat gij een der zielen zijt, welke bedoeld worden. O, gij komende zondaar! waartoe zou die sluitreden er dan zo ingevoegd zijn: ‘Ik zal hem geenszins uitwerpen’. Alsof Hij zeggen wilde: Schoon dezulken, die nu komen, vroeger afvalligen of afgewekenen waren, toch wil Ik en zal Ik den hoereerder, den gierigaard, den spotter, den dronkaard of andere gewone zondaars, noch ook den afvallige geenszins uitwerpen.
3. Dat de afvallige of afgewekene bedoeld wordt is duidelijk.
(1) Omdat hem met name ene boodschap gezonden wordt: ‘Ga, zeg zijnen discipelen en ook aan Petrus’ Markus 16:7. Maar Petrus was een godzalig man. Dat is waar, maar hij was ook een afgewekene, ja een wanhopige afvallige, hij had zijnen Meester eens, twee, driemaal verloochend, vloekende en zwerende, dat hij Hem niet kende. Als dit niet afvallen of afwijken was, als dit geen grote en onheilspellende afwijking was, ja nog groter afwijking dan gij ooit begaan kunt, dan heb ik altijd verkeerd gedacht.
Wederom, toen David was afgeweken en in zijne afwijking overspel en moord begaan had, moest hem met name ene boodschap gezonden worden, ‘En’, zegt de tekst, ‘de Heere zond Nathan tot David’. En Hij zond hem, om hem te zeggen, nadat Hij tot ongeveinsde bekentenis gebracht was: ‘De Heere heeft uwe zonden weggenomen’. 2 Samuel 12:1,13.
Deze man was ook al ver afgeweken: hij nam zijns naasten huisvrouw en doodde haren man en trachtte alles te bedekken met goddeloze veinzerij. Hij bedreef dit, zeg ik, nadat God hem verhoogd en hem grote gunst bewezen had, waarom zijne overtreding ook door den profeet vergroot werd met erge verzwarende omstandigheden, toch werd hij aangenomen, ja met

blijdschap aangenomen, bij den eersten stap dien hij zette op den weg der wederkering tot Christus. Want de eerste stap, dien een afgewekene op den weg der wederkering zet, is duidelijk en ongeveinsd te kennen geven: 'Ik heb gezondigd', maar niet zodra had hij aldus gezegd of vergiffenis werd hem verkondigd, ja in zijn hart uitgestort, 'En Nathan zei tot David: 'De Heere heeft ook uwe zonde weggenomen'.
(2) Evenals de persoon des afgewekenen genoemd wordt bij name, zo ook zijne zonde, opdat, zo mogelijk, uwe tegenwerpingen tegen uw terugkeren tot Christus mogen uit den weg geruimd worden. Ik zeg, uwe zonde wordt ook bij name genoemd, en vergezeld, gelijk vermeld is, met woorden van genade en gunst: Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben.' Hosea 14:5. Wat zegt gij na, gij afgewekene?
(3) Wat meer zegt, gij zijt niet slechts bij name genoemd en uwe zonde naar haren aard, maar gij wordt zelf, die een wederkerende afgewekene zijt, gesteld:
a. Onder het Israël Gods: 'Bekeer u, gij afgekeerde Israël! spreekt de Heere, zo zal Ik mijnen toorn op ulieden niet doen vallen: want Ik ben goedertieren, spreekt de Heere, Ik zal den toorn niet in eeuwigheid behouden Jeremia 3:12.
b. Onder zijne kinderen, onder zijne kinderen, die Hij getrouwd heeft. 'Bekeert u, gij afkerige kinderen, want Ik heb u getrouwd. Vers. 14.
c. Ja, na dit alles, voegt Hij, alsof zijn hart zo vol genade voor hen was, dat Hij zich haastte om dit voor hen uit te spreken, daarbij: 'Keer weer, gij afkerige kinderen, en Ik zal uwe afkeringen genezen, ' vers. 22.
(4) Ja, verder heeft de Heere in aanmerking genomen, dat de schaamte over uwe zonde uwen mond gesnoerd en u bijna tot een gebedenloos mens gemaakt heeft, en daarom zegt Hij tot u: 'Neem deze woorden met u en bekeer u tot den Heere, zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid en neem ons genadiglijk aan.' Aanschouw zijne genade. Daar Hij zelf woorden van aanmoediging in het hart eens afgewekenen geeft, gelijk Hij zegt op ene andere plaats: 'Ik nochtans leerde Efraïm gaan, en nam ze op mijne armen.' Dit mag wel leren gaan genoemd worden, als Hij ze vasthoudt op zijne armen. Hosea 14:2, 11:3.
Uit hetgeen gezegd is besluit ik, gelijk ik tevoren zei, dat de 'hem' in den tekst, en 'hem, die komt' beide soorten van zondaren insluit, en dat beide daarom vrijmoedig komen mogen.
Vraag
1. Maar waar spreekt de Heere Jezus in al de woorden des Nieuwen Testaments ergens expresselijk met woorden van genade en vrede tot enen wederkerenden afgewekene? Want wat gij tot nog toe hebt aangevoerd uit het Nieuwe Testament, is niets anders dan gevolgtrekkingen, uit den tekst afgeleid. In waarheid is er een geheel tekst voor vleselijke, onwetende zondaars, die komen, maar voor mij, die een afgewekene ben, geeft het maar weinig troost.
Antwoord. Wat! Maar weinig aanmoediging uit den tekst, wanneer er gezegd wordt: 'Ik zal geenszins uitwerpen.' Wat kon er meer gezegd worden? Wat is hier dan vergeten, dat er nog had moeten ingevoegd worden, om de belofte meer volledig en vrij te maken? Ja, neem al de beloften in den Bijbel, al de meest vrijgevige beloften, benevens al die afwisseling van uitdrukking van welken aard of strekking ook, zij kunnen slechts de uitdrukkingen van deze zelfde belofte vermeerderen: 'Ik zal geenszins uitwerpen ' Ik zal om niets hoegenaamd, volstrekt niet, om geen enkele reden, hoe zij ook gezondigd hebben, hoe zij ook afgeweken zijn, hoe zij ook tot toorn hebben verwekt, de komende zondaars uitwerpen.
Vraag
2. Gij zegt: Waar spreekt de Heere Jezus in al de woorden des Nieuwe Testaments tot enen wederkerenden afwijker met woorden van genade en vrede, dat wil zeggen, onder den naam eens afwijkers?

Antwoord. Waar zo vele voorbeelden van de aanneming der afwijkers voorhanden zijn, daar zijn tot dat doel minder woorden nodig, ene belofte, als de tekst, met de voorbeelden die daaraan toegevoegd zijn, zijn waardige plaatsvervangers van vele beloften. En bovendien, ik reken, dat de daad der aanneming even goed, zo niet beter is om aan te moedigen, dan enkel ene belofte der aanneming, want de daad der aanneming is gelijk de belofte en hare vervulling daarbij, zodat men in het Oude Testament de belofte en in het Nieuwe Testament derzelver vervulling vindt, en dat wel in verscheidene voorbeelden:

1. In Petrus. Petrus verloochende zijnen Meester eens, twee-, driemaal en dat met enen openlijken eed, toch nam Christus hem weer aan, zonder de minste aarzeling of terughouding. Ja, hij glijdt, struikelt, valt wederom in volkomen veinzerij, tot schade en val van vele anderen, maar geen van deze overtredingen maakt Jezus tot een slagboom om zijne zaligheid te beletten, maar ontvangt hem wederom als hij zich bekeerde, even alsof Hij niets van zijne zonden wist. Galaten 2.

2. In de overige discipelen. Alle overige discipelen weken af en verlieten den Heere Jezus in zijne grootste aanvechtingen, ‘Toen verlieten alle discipelen Hem en vloden’, Mattheus 26:56, zij keerden weer, gelijk Hij voorzegd had, een iegelijk tot het zijne en verlieten Hem, maar ook dit ging Hij voorbij als ene zeer lichte zaak. Niet, dat het op zichzelf zulk ene lichte zaak ware, maar de overvloed van genade die in Hem was, wentelde hun overtredingen zeer gemakkelijk weg, want na zijne opstanding, toen Hij het eerst aan hen verscheen, geeft Hij hen niet de minste berisping over hun slechte handelingen met Hem, maar begroet hen met woorden van genade, zeggende: Vrede zij ulieden’! ‘zijt niet bevreesd, vrede zij u’! ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde’. Het is waar, Hij bestrafte hen om hun ongeloof, en voor die zonde verdient gij dezelfde bestraffing. Want het ongeloof alleen houdt Christus en zijne weldaden van ons verwijderd. Johannes 16:22, Mattheus 28:9-11, Lukas 24:39. Markus 16:14.

3. In den man, die na ene openlijke belijdenis bij zijns vaders huisvrouw lag en alzo aan ene grote overtreding zich schuldig maakte, ja, aan zulk ene misdaad, zoals op dien tijd niet genoemd werd, zelfs niet onder de heidenen. Deze man was derhalve een wanhopige afwijker, toch werd hij, toen hij wederkeerde en zich bekeerde, ontvangen en weer tot genade aangenomen. 1 Corinthiërs 5:1,2, 2 Corinthiërs 2:6-8.

4. Den dief, die gestolen had, werd gezegd niet meer te stelen, niet twijfelende of Christus was gereed om hen deze daad der afwijking te vergeven. Efeziërs 4:28.

Al deze voorbeelden nu, zijn bijzondere voorbeelden van Christus gewilligheid om de afwijkers tot genade aan te nemen, en merk wel op, dat voorbeelden en bewijzen, die Hij gegeven heeft, voor onze ongelovige harten sterkere aanmoedigingen zijn dan de blote belofte, dat Hij zulks doen wil. En wederom: de Heere Jezus heeft voor de zich bekerende afwijkers om hen aan te moedigen om tot Hem te komen, daaraan toegevoegd:

(1) Een roepstem om te komen, en dat Hij ze aannemen wil. Openbaring 2:1-5, 14-16, 20-22, Openbaring 3:1-3, 15-22. Waarin de Nieuw-Testamentische afwijkers aanmoediging vinden om te komen.

(2) Ene verklaring, dat Hij gereed is om dezulken die komen, te ontvangen, gelijk hier in den tekst, en in zoveel andere plaatsen, hetgeen duidelijk is. Daarom: ‘Richt u merktekenen op, stel u spitse pilaren, zet uw hart op de baan, op den weg, dien gij gewandeld hebt, keer weer, o Jonkvrouwe Israël’s, keer weer tot deze uwe steden’. Jeremia 31:21.

‘En hem, die komt’. Hij zegt niet, en hem, die spreekt, die belijdt, die vertoning maakt, of gedruis, of iets dergelijks, maar, hem, die komt. Christus zal heengaan om te oordelen, wie onder de velen, die gedruis maken, degenen zijn die werkelijke tot Hem komen. Niet hij, die zegt: ik kom, noch hij, van wie anderen bevestigen, dat hij komt, maar hij, van wie Christus zelf zegt, dat hij komt, wordt in dezen tekst bedoeld.

Toen de vrouw, die den vloed des bloeds had, tot Hem kwam om van hare ziekte genezen te worden, waren er anderen zo wel als zij, die zich grote moeite gaven om bij Hem te komen, Hem aanraakten, ja verdrongen. En Christus kon die vrouw wel van alle andere mensen onderscheiden. ‘En hen allen van rondom aangezien hebbende, zocht Hij de vrouw die Hem aangeraakt had’. Markus 5:25-32. Hij bekommerde zich niet over het gedrang of de aanraking van de overigen, want dat was maar toevallig, of op zijn best, ontdaan van de reden, waarom hare aanraking bij Hem aannemelijk was. Daarom moet Christus rechter zijn, om te beslissen wie zij zijn, die in waarheid tot Hem komen. ‘Alle wegen des mans zijn zuiver in zijne ogen, maar de Heere weegt de geesten. Spreuken 16:2. Iedereen heeft het dus in zijne hand om te weten of hij tot Christus komt, want zoals uw komen is, zo zal ook uwe behoudenis zijn. Zo gij in waarheid komt, zo zult gij ook in waarheid behouden worden, maar zo gij slechts in uiterlijken schijn komt, zo zal ook uwe behoudenis zijn, maar over het komen, zie wat tevoren gezegd is en ook later in het gebruik en de toepassing zal gezegd worden.

‘En hem, die TOT MIJ komt’. Op deze woorden ‘tot Mij’ moet wel acht geslagen worden, want door deze woorden toont Hij aan, dat Hij, evenals Hij diegenen redt, welke tot Hem komen, zich niet bekommert over diegenen, welke in hun komen tot Hem nalatig blijven of terzijde afwijken om tot anderen te gaan. Want gij moet weten, dat niet iedereen, die komt, tot Jezus Christus komt, sommigen die komen, komen tot Mozes en tot zijne wet, om daar het eeuwige leven te vinden, op deze slaat Christus geen acht, met deze heeft zijne belofte niets te maken. ‘Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden, gij zijt van de genade vervallen. Galaten 5:4. En wederom, sommigen die kwamen, kwamen niet verder dan tot de evangelische ordonnantiën en daarbij blijven zij. Zij kwamen niet door hen tot Christus, ook over dezulken bekommert hij zich niet, ook zal hun ‘Heere, Heere’! hen niets baten in dien groten en voor hen rampzaligen dag. Iemand kan komen tot, en gaan van de plaats en de ordonnantiën der godsverering, en toch niet door Christus gekend worden. ‘Alzo heb ik ook gezien de goddelozen, die begraven waren’, zei Salomo, ‘en degenen die kwamen, en uit de plaats des Heiligen gingen, die werden vergeten in die stad, in dewelke zij recht gedaan hadden.’ ‘Dit is ook ijdelheid’. Prediker 8:10.

‘TOT MIJ’.

Deze woorden zijn dus door Jezus Christus zeer voorzichtig in den tekst ingevoegd, en dienen tot ene waarschuwing en tot ene aanmoediging, tot ene waarschuwing, opdat wij tot niets en niemand anders dan tot Christus komen zouden, en tot ene aanmoediging voor diegenen, die in hun komen alles zullen voorbijzien, tot zij tot Jezus Christus komen. ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

Lezer, indien gij uwe ziel liefhebt, neem dan deze waarschuwing dankbaar van de hand des Heeren Jezus Christus aan. Gij ziet uwe ziekte, uwe wonde, uwe noodzakelijkheid om behouden te worden. Welnu, ga niet tot koning Jareb, want hij kan u niet genezen, noch uwe wonde helen. Hosea 5:13. Neem de waarschuwing ter harte, zeg ik, opdat Christus, in plaats van enen Zaligmaker, niet voor u een leeuw, een jonge leeuw worde, die u verscheurt en weggaat Hosea 5:14.

Er is een komen, maar niet tot den Allerhoogste, er is een komen, maar niet met het ganse hart, doch als het ware geveinsd, neem daarom deze waarschuwing welwillend aan. Jeremia 3:10, Hosea 7:16.

‘En hem, die TOT MIJ komt’. Christus wil een enige zaligmaker zijn, omdat zijn arm alleen Hem heil gegeven heeft Hij wil niet met Mozes verenigd worden, noch toelaten dat Johannes de Doper den tabernakel met Hem deelt. Ik zeg zij moeten verdwijnen, want Jezus zal alleen overblijven. Lukas9:21-36.

Ja, God de Vader wil het zo, daarom moeten zij van Hem weggaan, en ene stem moet van den hemel gehoord worden, dat de discipelen slechts den veelgeliefden Zoon moeten gehoorzaam zijn. Christus wil niet toelaten, dat ene wet, ordonnantie, instelling of oordeel met Hem deel hebbe in het werk der behoudenis eens zondaars. Ja, Hij zegt niet, ‘en hem, die komt tot mijn woord, maar: ‘en hem, die tot Mij komt.’ De woorden van Christus, zelfs zijne aller heerlijkste en vrijgevigste beloften, zoals hier in den tekst, kunnen de Zaligmaker der wereld niet zijn, want dat is Christus zelf en Christus alleen. De beloften derhalve dienen slechts om de zondaar aan te moedigen om tot Jezus Christus te komen en niet in haar te berusten, maar om door Hem behouden te worden. ‘En hem, die TOT MIJ komt’.

De mens derhalve, die op de rechte wijze komt, werpt alle dingen achter zijnen rug, en ziet om naar niets anders en heeft zijne verwachting op niets anders dan alleen den Zone Gods, gelijk David zegt: ‘Mijne ziel wacht slechts op den Heere, van Hem is mijne verwachting. Hij is immers mijn rotssteen en mijn heil, Hij is mijne sterkte, ik zal niet bewogen worden.’ Psalm 62. Zijn oog is op Christus, zijn hart gaat uit naar Christus, en zijne verwachting is van Hem, van Hem alleen. Daarom heeft de mens, die tot Christus komt, een diep gevoel van zijne eigene ongerechtigheid en hoge gedachten van het bloed en gerechtigheid van Jezus Christus, ja, hij ziet, gelijk ik gezegd heb, meer kracht in het bloed van Christus om hem te behouden, dan in al zijne zonden om hem te verdoemen. Hij stelt derhalve Christus voor zijne ogen, er is niets in den hemel noch op de aarde, dit weet hij, dat zijne ziel kan redden, en hem behouden van den toorn Gods, dan Christus, dat is, niets dan zijne persoonlijke gerechtigheid en zijn bloed.

BELANG VAN HET WOORD GEENSZINS.

‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. GEENSZINS, door deze woorden is: ten eerste Iets uitgedrukt, ten tweede Iets verzwegen.
Eerstens. Hetgeen uitgedrukt is, is het onveranderlijk besluit van Christus Jezus, om den komenden zondaar te behouden. Ik zal hem geenszins uitwerpen, of hem de weldaad mijns doods en mijner gerechtigheid ontzeggen. Dit woord is dus gelijk aan dat, hetwelk Hij sprak omtrent de eeuwige verdoemenis des zondaars in het hellevuur: ‘Hij zal daar geenszins uitkomen’, dat is, nooit of nimmer daaruit komen, in alle eeuwigheid niet. Mattheus 5:26, Mattheus 25:46. Zodat even gelijk hij, die verdoemd is in het hellevuur, geen grond der hope heeft om van daar uit te komen, zo ook heeft hij die tot Christus komt geen grond om te vrezen, dat hij ooit daarin zal neergestoten worden.
‘Aldus zegt de Heere: Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fondamenten der aarde beneden doorgrond kunnen worden, zo zal ik ook het ganse zaad Israël’s verwerpen om alles, wat zij gedaan hebben, spreekt de Heere’ Jeremia 31:37.
‘Zo zegt de Heere: Indien mijn verbond niet is van dag en nacht, indien Ik de ordeningen des hemels en der aarde niet gesteld heb, zo zal Ik ook het zaad van Jacob en van mijnen knecht David verwerpen’ Jeremia 33:25-26. Maar de hemelen kunnen niet gemeten, noch de fondamenten der aarde gevonden worden, zijn verbond is ook van dag en nacht, daarom zal Hij ook het zaad van Jacob (dat zijn de komenden) niet verwerpen, maar hen zeker behouden van den verschrikkelijken toekomenden toorn. Jeremia 50:4,5. Hierdoor is dan openbaar, dat het niet de grootheid der zonde was, noch het lange volharden in de zonde, zelfs niet de afwijking noch de verdorvenheid uwer natuur, welke een slagboom kunnen vormen, noch ene verhindering van de behoudenis eens komenden zondaars. Want zo zij dat waarlijk konden, dan zou deze plechtige en volstrekte verzekering des Heeren Jezus van zelf ter aarde vallen en nutteloos en krachteloos worden gemaakt. Maar: Zijn raad zal bestaan en Hij zal al zijn welbehagen doen’, dat is, zijn welbehagen hierin, want zijne belofte aangaande dit onveranderlijke besluit ontstaat uit zijn welbehagen, Hij zal die gestand doen en haar vervullen, omdat het zijn welbehagen is. Jesaja 46:10,11.
Onderstel dat iemand de zonden had van, of evenveel zonden als honderd man, en een ander had er nog honderd maal zoveel, dan toch worden beiden gelijkelijk gewaarborgd, indien zij komen, door dit woord ‘Ik zal hen geenszins uitwerpen’.
Onderstel dat iemand ene begeerte heeft om behouden te worden en dat hij tot dat doel in waarheid tot Jezus Christus komt, maar dat hij door zijn goddeloos leven velen in de hel heeft gebracht, welnu, voor zulk enen staat de deur der hope even ver open door deze woorden, als voor degene, die niet het duizendste gedeelte zijner overtredingen heeft. ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’
Onderstel dat iemand tot Christus komt om behouden te worden, en niets heeft dan zonde enkel zonde en een slecht besteed leven, om den Heere te tonen, welnu laat hem komen, en hij is welkom bij Jezus. ‘En Hij zal hem geenszins uitwerpen’ Johannes6:37. Is dit gene liefde, die aller verstand te boven gaat? Is het niet deze liefde, die aan engelen bewondering afdwingt? En is niet deze liefde aller aanneming waardig, door de handen en harten van alle komende zondaars?

BELETSELEN IN HET KOMEN TOT CHRISTUS.

Ten tweede. Wat verzwegen is in deze woorden is:
1. De komende zielen hebben zulke hindernissen en beletselen, welke aanhoudend aan Jezus voeten liggen om hen af te stoten.
2. De komende zielen zijn bang, dat zij Christus zullen overhalen om hen te verwerpen. Want deze woorden zijn gesproken om ons gerust te stellen en onzen geest in te zetten tegen deze twee gevaren: 'Ik zal geenszins uitwerpen'.
1. Aangaande het eerste: komende zielen hebben beletselen, die aanhoudend aan Jezus voeten liggen, om hen terug te stoten. En er zijn drie dingen, die zich aldus tegen den komenden zondaar stellen.
(1) Daar is de duivel, de aanklager der broederen, die hen voor God dag en nacht beschuldigt. Openbaring 12:10. Deze vorst der duisternis is onvermoeid in zijn werk, hij is gelijk gij ziet, dag en nacht bezig, dat is, zonder ophouden. Hij levert onophoudelijk zijne aanmaningen tegen hen in, opdat hij de overhand moge hebben. Hoe spande hij zich in tegen dien vromen man Job, opdat hij, zo mogelijk, bewerkte dat deze man vernield werd door het hellevuur? Hij bracht tegen hem in, dat hij God niet om niet diende, en verzocht God, om zijne hand tegen hem uit te strekken, aanvoerende, dat zo hij zulks deed, Job hem in zijn aangezicht zou vloeken, en dit alles deed hij, gelijk God getuigt, zonder oorzaak. Job 1:9-11, 2:4,5. Hoe deed hij zijn best bij Christus tegen Jozua, den hogepriester? 'En Hij toonde mij Jozua, den hogepriester', zegt de profeet, staande voor het aangezicht van den ENGEL DES HEEREN, en de Satan stond aan zijne rechterhand om hem te weerstaan. Zacheria 3:1.
Om hem te weerstaan, dat is, om Christus over te halen, om hem te weerstaan, tegen hem aanvoerende de onreinheid en de ongeoorloofdheid van het huwelijk zijns zoons met de heidenen, want dat was de misdaad, die de satan tegen hem aanvoerde. Ezra 10:18. Ja, en voor zoveel ik weet, was Jozua ook daaraan schuldig, en zo niet daaraan, dan toch van misdaden, die niet minder waren, want hij was bekleed met vuile klederen, als hij voor den engel stond. Ook had hij geen woord om zichzelf te verontschuldigen tegen alles wat de boze tegen hem in te brengen had. Doch ondanks dit alles kwam hij er goed af, en daarvoor mocht hij den liefderijken Heere Jezus danken, omdat Hij hem niet weerstond, integendeel, Hij nam zijne zaak op en pleitte tegen den duivel, terwijl Hij zijne zwakheid vergaf en klederen der gerechtigheid hem aantrok voor het aangezicht zijns tegenstanders.
'En de Heere zei tot den Satan: De Heere schelde u, gij Satan! ja de Heere schelde u, die Jeruzalem verkiest. Is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Toen antwoordde Hij en sprak tot degenen, die voor zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uwe ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen' Zacheria 3:2,4.
En wederom, hoe spande de Satan zich in tegen Petrus, als hij hem begeerde in zijne macht te hebben, opdat hij hem mocht ziften als de tarwe? dat is om, zo mogelijk, alle genade van zijn hart af te scheiden, en hem niets dan vlees en onreinheid over te laten, met het doel, dat de Heere Jezus hem dan zou verwerpen met afschuw. 'Simon, Simon', zegt de Heere Jezus, 'de Satan heeft begeerd u te ziften als de tarwe', en kreeg hij de overhand tegen hem? Neen, 'want Ik heb voor u gebeden opdat uw geloof niet mocht ophouden'. Alsof Hij zeggen wilde: Simon, de Satan heeft Mij verzocht, dat Ik u aan hem zou overgeven, en niet slechts u, maar alle overigen uwer broederen, want dat is de betekenis van het woord 'U', doch Ik wil u niet in zijne hand en macht geven, Ik heb voor u gebeden, uw geloof zal niet ophouden, Ik wil u bewaren voor de hemelse erfenis. Lukas 22:30-32.
(2) Evenals de Satan, zo ook verheft elke zonde des komenden zondaars hare stem tegen Hem, of zij niet misschien Christus mogen bewegen om de ziel te verwerpen. Toen Israël uit Egypte

tot Kanaän kwam, hoe menigmaal hadden hun zonden hen niet van de genade Gods verstoten, had Mozes als ene type van Christus, zich niet in de bres gesteld om zijnen toorn van hen af te keren! Psalm 106:23. Onze goddeloosheden getuigen tegen ons en zouden zeker de overhand tegen ons hebben tot onze algehele verwerping en verdoemenis, indien wij genen voorspraak hadden bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige. 1 Johannes 2:1,2.
De zonden der oude wereld riepen hare bewoners ter helle, de zonden van Sodom bracht vuur over hare inwoners van den hemel, hetgeen hen verslond, de zonden van de Egyptenaren riepen hen ter helle, omdat zij niet tot Jezus Christus kwamen om het leven te hebben. Komende zondaars! uwe zonden zijn geen tittel geringer dan enige hunner, wat meer is, zij zijn misschien zo groot als de hun tezamen. Hoe komt het dan, dat gij leeft, terwijl zij dood zijn en dat gij ene belofte van vergeving hebt, en zij niet? Wel, omdat gij tot Jezus Christus komt, en daarom zal de zonde uw ondergang niet zijn
(3) Evenals de Satan en de zonde, zo ook doet de wet van Mozes, daar zij, ene volmaakt heilige wet zijnde, hare stem tegen u verheft voor het aangezicht Gods. ‘Die u verklaagt is Mozes, ‘ door zijne wet. Johannes 5:45. Ja, zij beschuldigt alle mensen van overtreding zo velen tegen haar gezondigd hebben, want zo lang zonde zonde is, zal er ene wet zijn om van zonde aan te klagen. Maar deze aanklacht zal de overhand niet hebben op den komenden zondaar, omdat Christus gestorven is, en die altijd leeft, om een voorspraak te zijn voor degenen, die door Hem tot God gaan. Romeinen 8. Hebreeën 7:25.
Deze dingen, zeg ik, beschuldigen ons voor Christus Jezus, ja ook voor ons eigen aangezicht, of zij niet misschien de overhand tegen ons krijgen kunnen. Maar deze woorden: ‘Ik zal geenszins uitwerpen, ‘ beveiligt den komenden zondaar voor die allen.
De komende zondaar wordt niet behouden, omdat er niemand tegen hem uittreedt, maar omdat de Heere Jezus hun beschuldigingen niet horen wil en den komenden zondaar niet wil uitwerpen. Toen Simeï afkwam David tegemoet om vergiffenis te vragen voor zijn verzet, vliegt Abisaï op en brengt zijne beschuldigingen zeggende: zal Simeï om dit alles niet gedood worden? Dit is de toestand van hem, die tot Christus komt. Hij heeft ook zijn Abisaï en deze Abisaï treedt aanstonds tegen hem op, zeggende: ‘Zullen de zonden van dezen opstandeling hem niet verderven in de hel? Lees verder. Maar David antwoordde: ‘Wat heb ik met u te doen, gij zoon van Zeruja, dat gij mij heden ten satan zoudt zijn? zou heden iemand gedood worden in Israël? want weet ik niet, dat ik heden koning geworden ben over Israël? 2 Samuel 19:16-22.
Dat is Christus antwoord in den tekst op al de beschuldigingen tegen de komende Simeï’s. Wat heb Ik met u te doen, die den zondaar die tot Mij komt, beschuldigt. Ik houd u voor satans of tegenstanders, die er tegen zijn, dat Ik aan hen genade bewijs. Weet Ik niet, dat ik heden verhoogd ben om Koning der gerechtigheid en Koning des vredes te zijn? ‘Ik zal hen geenszins uitwerpen.’
2. En wederom, deze woorden bevatten bedektelijk dat de komende zondaars bang zijn, dat deze beschuldigers de overhand tegen hen verkrijgen zullen, gelijk duidelijk is, omdat de tekst uitgesproken werd tot hun troost en bemoediging. Want dat zou niet nodig zijn, indien degenen, die komen, niet omtrent deze zaak onderworpen waren aan vrees en ontmoediging. Helaas! er is schuld en de vloek rust op het geweten des komenden zondaars!
Bovendien gevoelt hij het zelf levendig, welk een slecht mens, welk een ongelukkig zondaar hij tegen God en Christus geweest is. Ook weet hij door een jammerlijke ervaring, hoe hij satan op zijne wenken en de beweging van elke lust heeft gehoorzaamd. Nu heeft hij ook andere gedachten van de heiligheid en rechtvaardigheid Gods. Ook gevoelt hij, dat hij niet nalaten kan, tegen Hem te zondigen. Want de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, werkt nog in zijne leden om den dood vruchten te dragen’ Romeinen 7:5. Maar niets van dit alles behoeft ene ontmoediging te zijn, daar wij zulk enen goeden, teerhartigen en getrouwen Jezus hebben,

om tot Hem te komen, die liever hemel en aarde zou laten voorbijgaan, dan toelaten dat er een tittel van dezen tekst vallen zou. ‘En hem, die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

BELANG VAN HET WOORD UITWERPEN.

Nu moeten wij nog onderzoek doen naar twee zaken, die in dit woord opgesloten liggen, waarover tot hiertoe nog niets gezegd is. Als: ten eerste. Wat het is uitgeworpen te worden. Ten tweede. Hoe het blijkt dat Christus macht heeft om te behouden en uit te werpen?
Ten eerste. In het algemeen.
1. Uitwerpen is geringschatten, en verachten, en verafschuwen, gelijk gezegd werd van Sauls schild: 'het werd smadelijk weggeworpen' 2 Samuel 1:21, dat is veracht en verafschuwd. Zo zal het gaan met den zondaar, die niet tot Jezus Christus komt. Hij veracht en verafschuwd dezulken, dat is 'werpt hen uit.'
2. Weggeworpen dingen worden geacht als maanstondelijke klederen en als het slijk der straten. Jesaja 3:24, Psalm 18:42. Mattheus 5:13, 15:17. Alzo zal het zijn met de mensen, die niet tot Jezus Christus komen, zij zullen als maanstondigen gerekend worden en als het slijk der straten.
3. Uitgeworpen of weggeworpen te worden, is der genade en des medelijdens onwaardig gekeurd, maar tot eeuwige schande gesteld te worden. Psalm 44:9, Psalm 89:38, Amos 1:11.
Maar:
Ten tweede. Meer in het bijzonder om tot den tekst te komen.
Het uitwerpen, hier genoemd, is niet beperkt tot dit of het andere kwaad, daarom moet het uitgestrekt worden tot de uiterste en hoogste ellende, of aldus: Hem, die tot Christus komt, zal het niet aan iets ontbreken, hetwelk hem evangelisch gelukkig maken zal in deze wereld of in de toekomende, aldus zal het hem, die niet komt, ook niet aan iets ontbreken om hem geestelijk en eeuwig rampzalig te maken. Maar verder. Gelijk het in het algemeen is, met betrekking tot de dingen die nu zijn, zo zal het ook zijn met betrekking tot de dingen die hiernamaals zijn zullen.
1. Aangaande de dingen die nu zijn, zij kunnen beschouwd worden:
1. Meer in het algemeen of
2. Meer in het bijzonder.
1. Meer in het algemeen, aldus:
(1) Betekent het 'uitgeworpen te worden' uit de tegenwoordigheid en de gunst Gods. Aldus was Kaïn uitgeworpen: 'Zie, Gij hebt mij heden verdreven van den aardbodem, of uitgeworpen, voor uw aangezicht, dat is van uwe gunst, zal ik verborgen zijn.' Ene verschrikkelijke klacht! Doch een uitwerksel van een nog verschrikkelijker oordeel! Genesis 4:14 Jeremia 23:39, 1 Kronieken 28:9.
(2) 'Uitgeworpen te worden' is verwijderd te worden van uit Gods gezicht. God zal niet meer naar hen omzien, zich niet meer om hen bekommeren, noch zal Hij langer ten goede over hen de wacht houden. 2 Koningen 17:20, Jeremia 7:15. Dezulken nu, worden overgelaten als blinde lieden, om voort te wandelen en neer te storten in den put der hel. Dit is dus ook een treurig oordeel! Hier is dus de genade en barmhartigheid voor degenen, die tot Christus komen. Hij zal niet overgelaten worden om in het onzekere te dalen. De Heere Jezus zal hen houden als een herder zijne schapen. Psalm 23. 'Hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uit werpen.'
(3) 'Uitgeworpen te worden' is een plaats ontzegd te worden in het huis Gods, en achtergelaten te worden als vluchtelingen en landlopers, om enen kleinen tijd door te brengen in dit leven en daarna den dood tegemoet te gaan. Galaten 4:30, Genesis 4:13,14, Genesis 21:10. Hier dus is de weldaad voor hem, die tot Christus komt, hem zal geen plaats in Gods huis ontzegd worden. Zij zullen niet als vagebonden in de wereld aan zich zelven overgelaten worden. Hem, die tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen' Zie ook Psalm 14:7, Jesaja 56:3-5, Efeziërs 1:19-22, 1 Corinthiërs 3:21-23.

(4) In één woord, ‘Uitgeworpen te worden’ is uitgestoten te worden, gelijk de gevallen engelen. Want hun eeuwige verdoemenis begon, toen zij uit den hemel in de hel neergestoten zijn geworden. Zo dan, niet uitgeworpen te worden is daar ene plaats te ontvangen, een huis, ene woning, en deel te hebben in de voorrechten der uitverkoren engelen. Deze woorden dan, ‘Ik zal geenszins uitwerpen, ‘ zullen blijken woorden van grote betekenis te zijn op dien dag voor diegenen, welke tot Jezus Christus komen. 2 Petrus 2:4, Johannes 14:31, Lukas 20:35.
Ten tweede. Meer in het bijzonder.
(1) Christus heeft een eeuwig leven voor dengenen, die tot Hem komt, en zij zullen nooit verloren gaan, ‘Want Hij zal hen geenszins uitwerpen, ‘ maar wat de overigen aangaat, zij worden verworpen, ‘uitgeworpen’ en moeten verdoemd worden. Johannes 10:27,28.
(2) Christus heeft eeuwige gerechtigheid voor diegenen, die tot Hem komen, en zij zullen daarmee als met een kleed bekleed worden, maar de overigen zullen gevonden worden, gehuld in de vuile lompen hunner eigene stinkende onreinheden, als in een windsel, en dragen aldus hun schande voor den Heere en voor de engelen. Daniël 9:27, Jesaja 57:20, Openbaring 3:4-1 8, Openbaring 15 en 16.
(3) Christus heeft kostelijk bloed, dat, als een open fontein, vrijelijk voor hem toegankelijk is, die tot Hem komt om het leven te hebben, ‘en Hij zal hem geenszins uitwerpen, maar zij die niet komen worden verworpen om daarin deel te hebben, en worden overgelaten aan de verbolgen wraak over hun zonden. Zacheria 13:1, 1 Petrus 1:18,19, Johannes 13:8, Johannes 3:16.
(4) Christus heeft kostelijke beloften, en zij die tot Hem komen om het leven te hebben, zullen daarin delen, want ‘Hij zal hen geenszins uitwerpen’ Maar zij die niet komen, zullen daarin niet delen, omdat zij in waarheid slechts in Hem gevonden worden, want in Hem en in Hem alleen, zijn alle beloften ja en amen. Zodat zij die niet tot hem komen, niet de minste nuttigheid van hen hebben. Psalm 1:6, 2 Corinthiërs 1:20,21.
(5) Christus heeft ook ene volheid van genade in zich voor degenen, die tot Hem komen om het leven te hebben: ‘En Hij zal hen geenszins uitwerpen.’ Maar zij die niet tot Hem komen, worden in hunnen genadelozen staat gelaten, en daar Christus hen verlaat, worden zij door den dood, de hel en het oordeel gevonden. ‘Wie Mij vindt, ‘ zegt Christus, ‘vindt het leven en zal gunst vinden en welgevallen van den Heere’. Maar hij, die tegen Mij zondigt, doet zijne ziel geweld aan: allen die Mij haten, hebben den dood lief’ Spreuken 8:35,36.
(6) Christus is een middelaar en leeft altijd om ene voorspraak te zijn voor degenen, die tot God komen door Hem. ‘Maar de smarten dergenen, die enen anderen god begiftigen, zullen vermenigvuldigd worden, ‘ namelijk hun zonden en lusten. ‘Hun drankoffers zal ik niet offeren, noch hun namen op zijne lippen nemen.’ Psalm 16:4.
(7) Christus heeft een wondervolle liefde, ingewanden der barmhartigheid en des medelijdens, voor diegenen, welke tot Hem komen, want ‘Hij zal hen geenszins uitwerpen’. Maar de anderen zullen in Hem een verwoede leeuw vinden, Hij zal eens hen allen in stukken scheuren. ‘Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure en niemand redde. Psalm 50:22.
(8) Christus is degene, door en om wiens wil, zij die tot Hem komen, hun personen en handelingen zien aangenomen door den Vader: ‘En Hij zal hen geenszins uitwerpen’, maar de anderen moeten vlieden tot de rotsen en de bergen om ene schuilplaats te zoeken, maar alles te vergeefs, zij zullen zich niet kunnen verbergen voor zijn aangezicht en zijnen toorn. Openbaring 6:15-17.
2.. En wederom: Dit woord ‘UITWERPEN’ ziet bijzonder op hetgeen hiernamaals zijn zal, op den dag des oordeels. Want dan, en niet eerder zal het grote anathema en uitgeworpen openbaar gemaakt worden, ja geopenbaard, door de uitvoering daarvan op den dag des gerichts. Daarom zullen wij dit en dat bespreken onder deze twee hoofdpunten. Als:

Ten eerste. Het uitwerpen zelf, bestaande in de twee volgende zaken:
1. In een voorbereidend werk.
2. In de wijze der uitvoering.
1. Het voorbereidend werk bestaat in deze drie delen:
(1) Het bestaat in het scheiden dergenen, die niet tot Hem gekomen zijn, van degenen, die zulks wel gedaan hebben op dien dag. Of aldus: Op den dag der grote uitwerping zullen diegenen, welke dan niet tot hem gekomen zijn, afgescheiden worden van degenen die wel gekomen zijn, want deze wil Hij niet uitwerpen. Wanneer de Zoon des mensen komen zal in zijne heerlijkheid en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon zijner heerlijkheid, en voor Hem zullen alle volkeren vergaderd worden, en Hij zal hen van elkaar scheiden, gelijk een herder de schapen van de bokken scheidt! Mattheus 25:31,39.
Deze verschrikkelijke scheiding dan, zal op dien dag gemaakt worden tussen hen, die NU tot Christus komen en hen, die niet komen. En om gezonde redenen, want daar zij nu niet met ons tot Hem wilden komen, nu zij tijd hebben, waarom zouden zij dan bij ons blijven, wanneer het oordeel gekomen is?
(2) Zij zullen voor Hem geplaatst worden volgens hunnen toestand: degenen, die tot Hem gekomen zijn, in grote waardigheid, ja, aan zijne rechterhand, ‘want Hij zal hen geenszins uitwerpen’, maar de anderen zullen geplaatst worden aan zijne linkerhand, de plaats der verachting en schande, want zij kwamen niet tot Hem om het leven te hebben. Ook zullen zij door passende benamingen onderscheiden worden, deze, die tot Hem kwamen, noemt Hij de schapen, maar de anderen zijn halsstarrige bokken, ‘en Hij zal hen van elkaar scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt, ‘ en de schapen zullen aan zijne rechterhand geplaatst worden, naast of dichtbij de hemelpoort, want zij zijn tot Hem gekomen, maar de bokken aan zijne linkerhand, om van Hem uit ter helle te varen, omdat zij niet van zijne schapen zijn.
(3) Dan zal Christus diegenen overtuigen, die niet tot Hem kwamen en zal zeggen: ‘Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet geherbergd, of zijt niet tot Mij gekomen. Hun verontschuldiging zal Hij verachten als slijk en overgaan tot hun eindoordeel.
2. Als nu deze rampzalige verwerpers van Christus, aldus voor Hem zullen gesteld worden in hun zonden en overtuigd, dan is dit het voorbereidend werk, waarop de wijze van uitvoering van dat vonnis onmiddellijk volgt, hetgeen geschieden zal:
(1) In de tegenwoordigheid van al de heilige engelen.
(2) In de tegenwoordigheid van al diegenen, welke in den tijd huns levens tot Hem kwamen, als Hij tot hen zeggen zal: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, dat voor den duivel en zijne engelen bereid is, met de reden daaraan toegevoegd: Want gij waart wreed voor mij en de mijnen, hetgeen Hij bijzonder uitdrukt in deze woorden: ‘Want Ik was hongerig, en gij hebt mij niet te eten gegeven, Ik was dorstig en gij hebt Mij niet te drinken gegeven, Ik was een vreemdelingen gij hebt Mij niet geherbergd, naakt en gij hebt Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij zijt niet tot Mij gekomen.’ Mattheus 25:41-43.
Ten tweede. Nu blijft er voor ons over te spreken over de plaats, waarin zij zullen geworpen worden waarvan gij in het algemeen reeds gehoord hebt, te weten: het vuur, dat voor den duivel en zijne engelen bereid is. Maar in het bijzonder, wordt zij dus beschreven:
1. Zij wordt Tofeth genoemd: ‘Want Tofeth is van gisteren bereid, ja hij is ook voor den koning bereid. Hij heeft hem diep en wijd gemaakt, het vuur en hout van zijnen brandstapel is veel: de adem des Heeren zal hem aansteken als enen zwavelstroom.’ Jesaja 30:33.
2. Zij wordt de hel genoemd. ‘Het is u beter, kreupel of lam tot het leven in te gaan, dan de twee voeten hebbende, geworpen te worden in de hel’. Markus 9:45.

3. Zij wordt genoemd: de wijnpersbak des toorns van Gods:' En de engel zond zijnen sikkel op de aarde en sneed de druiven af van den wijngaard der aarde en wierp ze in den groten wijnpersbak des toorns van God.' Openbaring 14:19.
4. Zij wordt een poel des vuurs genoemd: 'En wie niet gevonden werd, geschreven te zijn in het boek des levens, die werd geworpen in den poel des vuurs'. Openbaring 20:15.
5. Zij wordt een kuil genoemd: 'Gij zei in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijnen troon boven de sterren verhogen en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. Ja in de hel zult gij neergestoten worden, aan de zijden van den kuil.' Jesaja 14:13,15.
6. Zij wordt genoemd: de put des afgronds, waaruit rook en sprinkhanen te voorschijn kwamen en waarin de grote draak geworpen was, en zij wordt put des afgronds of bodemloos genoemd, om de oneindige diepte van den val aan te wijzen, welken degenen zullen doen, welke in den tijd der aanneming niet tot Jezus Christus kwamen. Openbaring 9:1,2, 20:3.
7. Zij wordt genoemd: de buitenste duisternis:' Bind hem handen en voeten en werp hem uit in de buitenste duisternis, en werp den onnutten dienstknecht uit in de buitenste duisternis, aldaar zal wening zijn en knersing der tanden. Mattheus 22:13, 25:30.
8. Zij wordt de vurige oven genoemd: 'Gelijkerwijs dan het onkruid vergaderd en met vuur verbrand wordt, alzo zal het ook zijn in de voleinding der wereld. De zoon des mensen zal zijne engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn koninkrijk vergaderen al de ergernissen en degenen die de ongerechtigheid doen, en zullen dezelve in den vurigen oven werpen, daar zal wening zijn en knersing der tanken.' 'Alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen: de engelen zullen uitgaan, en de bozen uit het midden der rechtvaardigen afscheuren. En zullen dezelve in den vurigen oven werpen, daar zal wening zijn en knersing der tanden.' Mattheus 13:40-51.
9. Ten laatste kan het niet verkeerd zijn, zo ik om dit te besluiten in weinige woorden aantoon, waarmee de dingen, die hem knellen zullen in dezen toestand, vergeleken worden. Inderdaad zijn enigen derzelve reeds bij geval vermeld, zij worden vergeleken:
(1) Met brandend hout.
(2) Met vuur.
(3) Met vuur en sulfer. Maar:
(4) Ook vergeleken bij een worm, een knagende worm, een knagenden worm die niet sterft, Zij zijn geworpen in de hel, 'waar hun worm niet sterft, ' Markus 9:44.
(5) Zij worden een onuitblusselijk vuur genoemd: 'Hij zal zijne tarwe in de schuur vergaderen, maar het kaf zal Hij met onuitblusselijk vuur verbranden.' Mattheus 3:12, Lukas 3:17.
(6) Die toestand wordt het eeuwige verderf genoemd: 'De Heere Jezus zal geopenbaard worden van den hemel met de engelen Zijner kracht: met vlammend vuur wrake doende over degenen, die God niet kennen en over degenen, die het evangelie van onzen Heere Jezus niet gehoorzaam zijn, dewelke zullen tot straf lijden het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid zijner sterkte'. 2 Thessalonicenzen 1:7-9.
(7) Hij wordt genoemd de onvermengde wijn des toorns Gods, en wordt ingeschonken voor hen in den drinkbeker zijns toorns, 'Indien iemand het beest aanbidt en zijn beeld, en ontvangt het merkteken aan zijn voorhoofd, of aan zijne hand, die zal ook drinken uit den wijn des toorns Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker zijns toorns en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het lam.' Openbaring 14:9,10.
(8) Hij wordt de tweede dood genoemd: 'En de dood en de hel werden geworpen in den poel des vuurs, dit is de tweede dood.' 'Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding, over dezen heeft de tweede dood gene macht.' Openbaring 20:6,14.
(9) Hij wordt de eeuwige verdoemenis genoemd: 'Maar hij die den Heiligen Geest zal gelasterd hebben, zal nooit vergeving ontvangen, maar is in gevaar van de eeuwige verdoemenis.' Of

ook met deze drie woorden. Eeuwige straf, eeuwige verdoemenis, En voor eeuwig en altoos. Hoe zullen zij alle verwachtingen van de weggeworpen zondaars op het einde der ellende doorknagen en opeten. En de rook van hun pijniging gaat op voor eeuwig en altoos, en zij hebben ene rust dag noch nacht, enz. Openbaring 14:11.

Hun wedervaren in de hel wordt naar ik meen, door vier zaken voorgesteld:

(a) Door het roepen om hulp en troost, maar te vergeefs.

(b) Door het wenen,

© Door rouw te bedrijven,

(d) Door het knersen der tanden.

DE MACHT VAN CHRISTUS OM TE BEHOUDEN EN UIT TE WERPEN.

Ten tweede. En nu komen wij tot het tweede gedeelte, waarnaar wij onderzoek doen moeten, namelijk: Hoe het duidelijk wordt, dat Christus macht heeft om te behouden en uit te werpen. Want door deze woorden: 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' verklaart Hij, dat Hij macht heeft om beide te doen. Dit onderzoek staat ons toe twee zaken na te sporen: Ten eerste. Hoe het blijkt, dat Hij macht heeft om te behouden, Ten tweede: Hoe het blijkt dat Hij macht heeft om uit te werpen.

Ten eerste. Dat Hij macht heeft om te behouden, blijkt uit hetgeen volgt:

1. Als wij slechts van Hem spreken als middelaar: Tot dit gezegend werk was Hij gemachtigd door zijnen Vader, vóór de wereld was. Vandaar zegt de apostel: Hij heeft ons in Hem uitverkoren, vóór de grondlegging der wereld. Efeziërs 1:4. Benevens als die dingen welke krachtdadig onze zaligheid zullen uitwerken. Lees hetzelfde hoofdstuk, in verband met 2 Timotheus 1:9.
2. Hij was aan onze voorvaderen beloofd, om in de volheid des tijds der slang den kop te vermorzelen, en gelijk Paulus het verklaart, diegenen te verlossen, die onder de wet waren. Van daar wordt Hij sedert dien tijd gerekend als gedood voor onze zonden. Door dit middel werden onze vaderen allen onder het Oude Testament beveiligd voor den toekomenden toorn, en daarom wordt Hij genoemd: 'Het Lam dat geslacht is van vóór de grondlegging der wereld. Openbaring 13:8, Genesis 3:16, Galaten 4:4,5.
3. Mozes gaf getuigenis van Hem, door de typen en afschaduwingen en bloedige offeranden, welke hem bevolen waren door den mond Gods, om aangewend te worden tot versterking van het geloof zijns volks, tot den tijd der vervulling, welke was de tijd van Jezus dood. Hebreeën 9:10.
4. Op den tijd zijner geboorte werd van Hem getuigd door den engel: 'Dat Hij zijn volk zou zalig maken van hun zonden.' Mattheus 1:21.
5. Er werd van Hem getuigd in de dagen zijns vlezes, dat Hij macht had om op de aarde de zonden te vergeven. Markus 2:5-12.
6. Ook werd van Hem getuigd door den apostel Petrus, dat 'God Hem verhoogd had aan zijne rechterhand om te zijn een vorst en een Zaligmaker, om aan Israël te geven bekering en vergeving van zonden'. Handelingen 5:31.
7. In een woord, dit wordt overal van Hem getuigd, zowel in het Oude Testament, als in het Nieuwe. En met reden, opdat Hij erkend en vertrouwd zou worden als een Zaligmaker.

(1) Hij kwam van den hemel neer om een Zaligmaker te zijn. Johannes 6:38-40.
(2) Hij werd gezalfd, toen Hij op aarde was, tot enen Zaligmaker. Lukas 3:22.
(3) Hij deed het werk eens Zaligmakers, Als:

a. Hij vervulde de wet en werd het einde der wet tot gerechtigheid voor degenen, die in Hem geloofden. Romeinen 10:3,4.
b. Hij legde zijn leven af als een Zaligmaker, Hij gaf zijn leven als 'een rantsoen voor velen', Mattheus 20:28, Markus 10:45, 1 Timotheus 2:6.
c. Hij heeft den dood verslonden, den duivel te niet gedaan, de zonde weggenomen, de sleutelen der hel en des doods ontvangen, is opgevaren ten hemel, daar door God ontvangen en door Hem gesteld aan zijne rechterhand als enen Zaligmaker, en dat wel, omdat zijne offerande voor de zonde Gode behaagde. 2 Timotheus 1:10, Hebreeën 2:14,15, Efeziërs 4:7,8, Johannes 16:10,11, Handelingen 5:30,31:Hebreeën 10:12,13.

(4) God heeft Hem uitgezonden en uitgeroepen als een Zaligmaker, en zegt der wereld, dat wij verlossing hebben door zijn bloed, dat Hij ons rechtvaardigen zal, zo wij geloven in zijn bloed en dat Hij het getrouwelijk en rechtvaardiglijk doen zal. Ja, God smeekt ons, dat wij ons met Hem verzoenen zullen door zijnen zoon, hetgeen niet zou kunnen, indien Hij niet tot ditzelfde

doel door Hem gezalfd ware, en ook niet indien zijne werken en ondernemingen niet door Hem werden aangenomen als van een zaligmaker, Romeinen 3:24,25, 2 Corinthiërs 5:18-21.
(5) God heeft reeds millioenen zielen in zijn paradijs ontvangen, omdat zij dezen Jezus aangenomen hebben als hunnen Zaligmaker, en Hij is besloten om diegenen af te snijden en uit zijne tegenwoordigheid te verstoten, die Hem niet als hunnen zaligmaker willen aannemen. Hebreeën 12:22-26.
Ik wil hier kort zijn, daarom nog een woord over het tweede en daarmee besluiten wij.
Ten tweede. Hoe het duidelijk wordt, dat Hij macht heeft om uit te werpen. Dit wordt ook duidelijk uit hetgeen volgt:
1. De Vader heeft Hem, om den dienst, dien Hij Hem bewezen heeft als enen Zaligmaker, tot enen Heere gemaakt van alles, ja tot enen Heere over leven en dood. ‘Want daartoe is Christus ook gestorven en opgestaan en weer levend geworden, opdat Hij beide over doden en levenden heersen zou’, Romeinen 14:9.
2. De Vader heeft Hem gegeven levend te maken, dien Hij wil, te weten door behoudende genade, en uit te werpen, dien Hij wil, om hunnen opstand tegen Hem. Johannes 5:21.
3. De Vader heeft hem gesteld tot enen rechter over levenden en doden en heeft al het oordeel aan den Zoon gegeven en bepaald, dat allen den Zoon zouden eren, gelijk zij den Vader eren. Johannes 5:22,23.
4. God zal de wereld oordelen door dezen man, de dag is bepaald voor het oordeel en Hij is aangewezen tot een rechter. In Handelingen 17:31 lezen wij: ‘Hij heeft een dag gesteld, op welken Hij de wereld rechtvaardiglijk zal oordelen door dien Man. Daarom moeten wij allen verschijnen voor den rechterstoel van Christus, opdat een ieder wegdrage, naar dat hij gedaan heeft in het lichaam, zo zij zich bij Hem gevoegd hebben, de hemel en de zaligheid, zo niet, dan de hel en de verdoemenis.
En om de volgende reden moet Hij rechter zijn:
(1) Wegens Zijne vernedering, omdat Hij op Zijns Vaders woord zich zelven vernederd heeft en gehoorzaam geworden is tot den dood, ja, den dood des kruizes. Daarom heeft God hem uitermate verhoogd, en Hem enen naam gegeven, welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus Christus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders. Dit heeft betrekking op zijn rechterschap en zijn zitten om engelen en mensen te oordelen. Filippenzen 2:7-11, Romeinen 14:10,11.

(2) Opdat allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren, ‘want de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon overgegeven, opdat allen den Zoon zouden eren, gelijk zij den Vader eren’ Johannes 5:22,23.
(3) Om zijn rechtvaardig oordeel, dit werk past voor geen schepsel: het past enkel voor den Zone Gods. Want Hij zal een iegelijk vergelden naar zijne werken. Openbaring 22:12.
(4) Omdat Hij de zoon des mensen is. Hij heeft Hem macht gegeven om ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is. Johannes 5:27.

TEN TWEEDE, DE TEKST BEHANDELD BIJ WIJZE VAN OPMERKING.

Aldus heb ik in het kort dezen tekst doorlopen bij wijze van uitlegging. Mijn volgende taak is daarover te spreken bij wijze van opmerking. Maar ik zal ook daarin zo kort zijn als de natuur der zaak zal toelaten.

‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Johannes 6:37.

En nu kom ik tot enige opmerkingen om daarover een weinig in het kort te spreken en dan het geheel te besluiten. De woorden, aldus verklaard, geven ons veel te leren, enige punten daaruit zijn deze:

1. Dat God de Vader, en Christus, zijnen Zoon, twee verschillende personen in de Godheid zijn.
2. Dat door Hen, den Heiligen Geest niet uitgesloten, de zaliging van de gevallen mensheid is beraamd en bepaald.
3. Dat deze beraming van zelf besloten ligt in een verbond tussen deze personen in de Godheid, welke bestaat uit het geven van de zijde des Vaders en het ontvangen of aannemen van de zijde des zoons. ‘Al wat de Vader Mij geeft’ enz.
4. Dat een ieder, dien de Vader aan Christus gegeven heeft, volgens de bedoeling Gods in den tekst, zeker tot Hem komen zal.
5. Dat het komen tot Christus derhalve niet voortkomt uit den wil, de wijsheid of de macht des mensen, maar uit de gave, de belofte en het trekken des Vaders. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.’
6. Dat Jezus Christus zorgvuldig ontvangen en geenszins uitwerpen zal diegenen, welke komen of tot Hem komende zijn. ‘En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. Behalve deze zijn er nog andere waarheden in deze woorden besloten. Als:
7. Zij die tot Jezus Christus komen, zijn dikwijls bevreesd, dat Hij hen niet aannemen zal.
8. Jezus Christus begeert niet, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, eens denken zullen, dat Hij hen uitwerpen zal.

Deze opmerkingen zijn alle in deze woorden opgesloten en worden overvloedig als waarheid door de Schriften bevestigd, maar ik zal nu niet over die alle spreken, doch zal de eerste, tweede, derde, vierde en zesde met stilzwijgen voorbijgaan, ten dele omdat ik kort zijn wil, en ten dele omdat zij reeds aangeroerd zijn in het verklarend gedeelte van den tekst. Ik zal dan beginnen met de vijfde opmerking en die in de volgende verhandeling tot het eerste punt nemen.

HET KOMEN TOT CHRISTUS GEEN VRUCHT VAN DE MACHT DES MENSEN MAAR VAN HET TREKKEN DES VADERS.

Eerste opmerking: Het komen tot Christus is niet uit den wil, noch de wijsheid, noch de macht eens mensen, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders.
Deze opmerking bestaat uit twee delen: Ten eerste. Het komen tot Christus is niet den wil, de wijsheid noch de macht des mensen, ten tweede, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders. Gij zult bevinden, dat de tekst deze waarheid in zich besluit, als gij het eerste gedeelte van des zelfs verklaring inziet. Ik zal dan hier bij wijze van uitlegging vervolgen, dat is, aantonen:
Ten eerste. Dat het komen tot Christus niet is uit den wil, de wijsheid of de macht des mensen. Dit is waar, omdat het Woord ten stelligste zegt, dat het niet zo is.
1. Het Woord ontkent geheel, dat het komen tot Christus een vrucht zou zijn van den wil des mensen. ‘Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des mans, noch uit den wil des vlezes geboren zijn. Johannes 1:13. En wederom. ‘Het is noch dengenen die wil, noch dengenen die loopt.’ Romeinen 9:16.
2. Het ontkent, dat het een vrucht van de wijsheid des mensen zou zijn, gelijk duidelijk is uit deze overwegingen:
(1) Het behaagde God in zijne wijsheid, dat de wereld door hare wijsheid Hem niet kennen zou. Indien zij nu door hare wijsheid Hem niet kennen kan, dan volgt daaruit, dat zij door die wijsheid niet tot Hem komen kan, want het komen tot Hem gaat niet vóór, maar volgt op enige kennis van Hem. 1 Corinthiërs 1:21, Handelingen 13:27. Psalm 9:10.
(2) De wijsheid der mensen wordt bij de kennis van Christus in de schatting Gods dwaasheid gerekend. ‘Heeft God niet de wijsheid dezer wereld dwaasheid gemaakt?’ 1 Corinthiërs 1:20. En wederom, ‘De wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God.’ Als God de wijsheid dezer wereld tot dwaasheid gemaakt heeft, en wederom, als de wijsheid dezer wereld dwaasheid bij Hem is, dan is het waarlijk toch niet waarschijnlijk, dat door haar een zondaar zo wijs zou worden om tot Jezus Christus te komen, vooral wanneer gij overweegt:
(3) Dat de leer eens gekruisigden Christus en der zaligheid door Hem, juist de zaak is, die bij de wijsheid der wereld dwaasheid gerekend wordt. Als nu de leer van enen gekruisigden Christus dwaasheid gerekend wordt door de wijsheid dezer wereld, dan kan het niet zijn, dat iemand door die wijsheid zon getrokken worden in zijne ziel om tot Hem te komen 1 Corinthiërs 3:19.
(4) God rekent de wijsheid dezer wereld een van zijne grootste vijanden, derhalve kan door die wijsheid niemand tot Christus komen. Want het is niet waarschijnlijk, dat een van Gods grootste vijanden een mens zou trekken tot hetgeen God het alleraangenaamst is, om tot Christus te komen. Nu is het duidelijk, dat God de wijsheid dezer wereld een zijner grootste vijanden rekent. (
a.) Omdat zij de grootste verachting werpt op de ondernemingen zijns Zoons, gelijk te voren is bewezen, daarin dat zij zijne kruisiging dwaasheid rekent, hoewel dat juist een van de grootste blijken zijner goddelijke wijsheid is. Efeze 1:7,8.
b.) Omdat God gedreigd heeft haar te vernietigen, en tot niets te brengen en haar te verderven, hetgeen Hij zeker niet doen zou, zo zij geen vijand ware, zo zij de mensen voerde tot, en ze verenigde met Jezus Christus. Jesaja 29:14, 1 Corinthiërs 1:19.
c.) Hij heeft haar verworpen om ene hulp te zijn in de bediening zijns woords, als ene nutteloze bezigheid, en iets dat tot niets leidt, 1 Corinthiërs 2:4,6,12,13. (
d.) Omdat zij ten verderve voert allen die haar zoeken en najagen, 1 Corinthiërs 1:18,19.
e.) En God heeft verkondigd, dat zo iemand wijs wil zijn in deze wereld, hij een dwaas zijn moet volgens de wijsheid dezer wereld, want dat is de weg, om wijs te zijn in de wijsheid

Gods. ‘Zo iemand onder u dunkt, dat hij wijs is in deze wereld, die worde dwaas, opdat hij wijs moge worden. Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God.’ 1 Corinthiërs 3:18-20.
3. Het komen tot Christus is niet uit de macht des mensen. Dit is deels duidelijk:
(1) Uit hetgeen vooraf gaat. Want de macht des mensen om in deze zaak op te treden, is of opgewekt door liefde, of uit gevoel van noodzaak, maar de wijsheid der wereld geeft iemand noch liefde voor, noch gevoel van behoefte aan Christus, daarom ligt dien aangaande zijne macht werkeloos.
(2). Welke kracht heeft hij, die dood is, gelijk elk mens is naar zijnen geestelijken toestand, dood in zonden en misdaden? Dood, even dood voor de Nieuw-Testamentische dingen Gods, als hij die in het graf ligt, dood is voor de dingen dezer wereld. Welke kracht heeft hij dan, waardoor hij tot Jezus Christus komen zou? Johannes 5:25, Efeze 2:1, Colossenzen 2:13.
(3) God verbiedt dat de sterke zich beroeme in zijne sterkheid en zegt ten stelligste ‘Een man vermag niet door kracht, ‘ en wederom ‘Noch door kracht, noch door geweld, maar door mijnen Geest, zegt de Heere’ Jeremia 9:23,24, 1 Samuel 2:9, Zacheria 4:6, 1 Corinthiërs 1:27-31.
(4) Paulus erkent dat de mens, zelfs de bekeerde mens, uit zich zelven geen voldoende macht bezit om iets goeds te denken, noch het geringste te doen, want denken is lichter dan komen, derhalve kan niemand door zijn eigen kracht tot Jezus Christus komen. 2 Corinthiërs 2:5.
(5) Vandaar wordt er gezegd, dat wij gewillig gemaakt worden om te komen door de kracht Gods, opgebeurd worden uit enen staat van zonde en gebracht tot enen staat van genade door de kracht Gods, en te geloven wat toekomstig is door de uitnemende grootheid zijner almachtige kracht. Psalm 110:3, Colossenzen 2:12, Efeze 1:18,19. Job 23:14. Dit zou echter niet nodig wezen, indien de mens of macht of wil had om te komen, of slechts, kon denken dat hij gewillig was om uit zich zelven tot Jezus Christus te komen.
Ten tweede. Ik behoor nu tot het bewijs te komen van het tweede deel der opmerking, namelijk, dat het komen tot Christus een gevolg is van de gave, de belofte en het trekken des Vaders, maar dat is reeds bij geval geschied in het verklarend gedeelte van den tekst, waarheen ik den lezer verwijs, want ik zal hier slechts enen tekst of een paar teksten u geven voor datzelfde doel en aldus komen tot het gebruik en de toepassing.
1. Er wordt uitdrukkelijk gezegd: Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader die Mij gezonden heeft hem trekke. Johannes 6:44. Door dezen tekst wordt niet slechts aangeduid, dat in den mens gebrek is aan macht, maar ook aan wil om tot Jezus Christus te komen, zij moeten getrokken worden, zij komen niet, zo zij niet getrokken worden. En merk op, noch de mens, noch alle Engelen in den hemel kunnen enen zondaar tot Jezus Christus trekken. Niemand komt tot Mij, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.
2. Wederom: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij het hem van mijnen Vader gegeven worde’ Johannes 6:65. Het is ene hemelse gave, die een mens tot Jezus Christus doet komen.
3. Wederom: ‘Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van den Heere geleerd zijn. Elk mens dan, die gehoord en geleerd heeft van den Vader, komt tot Mij, Johannes 6:45. Ik zal niet verder uitweiden, maar een gebruik en toepassing maken, en aldus komen tot de volgende opmerking.

GEBRUIK EN TOEPASSING VAN DE EERSTE OPMERKING.

Eerste gebruik. Is het aldus? Is het komen tot Jezus Christus geen vrucht van den wil, de wijsheid of de macht des mensen, maar van de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Dan zijn zij te berispen, die roemen op den wil, de wijsheid en de macht des mensen, als zaken die voldoende zijn om de mensen tot Christus te brengen.

Er zijn enige mensen, die menen, dat zij niet mogen tegengesproken worden, wanneer zij spreken ten gunste van den wil, de wijsheid en de macht des mensen in betrekking tot de dingen, die het koninkrijk van Christus aangaan, maar ik zal tot zulk enen man zeggen, dat hij nog nooit verstaan heeft, dat hij is, wat de Schrift omtrent hem leert, dat hij nog nooit geweten heeft, wat het komen tot Christus is door de onderwijzing, de gave, en het trekken des Vaders. Hij is zulk een, die den vijand Gods tegen Hem opgezet heeft, en die voort gaat in zijne uittartende handelingen, en de Schrift leert ook, wat het einde van zulk enen mens zijn zal, zonder ene nieuwe geboorte, maar wij zullen dit voorbijgaan.

Tweede gebruik. Is het aldus? Is het komen tot Christus ene vrucht van de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Laat dan de heiligen hier leren hun komen tot Christus toeschrijven aan de gave, de belofte en het trekken des Vaders. O Christen, loof den Heere, die u door de belofte aan Jezus Christus gegeven heeft, en wederom, loof God, dat Hij u tot Hem getrokken heeft. En waarom u, en geen ander? O, dat de heerlijkheid der uitverkiezende liefde op uw hoofd rusten moest, en dat de heerlijkheid van de alles overklimmende genade Gods op uw hart vat moest hebben, en u tot Jezus Christus brengen!

Derde gebruik. Is het aldus, dat het komen tot Jezus Christus een werk des Vaders is, gelijk te voren gezegd is? Dan behoort dit ons te leren, dat wij hoge achting moeten koesteren voor degenen, welke in waarheid tot Jezus Christus komen, Ik zeg, ene hoge achting hun toedragen, om Diens wil, door wiens genade zij getrokken zijn om te komen tot Jezus Christus.

Wij zien, dat, wanneer de mensen door menselijke bekwaamheden tot kennis komen van datgene, of datgene aanwenden, dat, als het geschied of gedaan is, een wonder voor de wereld is, zulk een mens of die mensen geacht en geroemd worden, ja hoe worden zijne kundigheden, zijn vernuft, zijne vlijt en zijne onvermoeidheid in alles niet bewonderd, en toch is zulk een man, wat dit aangaat, slechts van de wereld, en zijn werk het product van zijne natuurlijke bekwaamheden, de dingen die door hem verkregen zijn, eindigen in ijdelheid en kwelling des geestes. Verder zondigt hij misschien in het voortzetten van zijne werken tegen God, verspilt zijn tijd nutteloos, en ten langenleste verliest hij zijne ziel door betere dingen te verwaarlozen, maar toch wordt hij bewonderd. Doch ik zeg, indien de talenten, het werk, de vlijt en dergelijke dezen man zulk ene toejuiching en achting in de wereld toebrengen, welk ene achting behoren wij dan niet te hebben voor zulk enen, die door de gave, de belofte en de macht van God tot Jezus Christus komt?

1. Dit is een mens, met wie de Heere is, in wie God werkt en wandelt, een mens welks gangen worden beheerst en bestuurd door de machtige hand Gods, en de krachtdadige werking zijner macht. Hier is een man!
2. Deze mens is door de sterkte van Gods macht, die in hem werkt, bekwaam om ene gehele wereld achter zijnen rug te werpen, met al hare lusten en vermaken en zich een weg te banen door al de moeilijkheden, die de mensen en de duivelen hem in den weg leggen. Dit is een man!
3. Deze mens reist naar den berg Zion, het hemels Jeruzalem, de stad des levenden Gods, en naar de ontelbare menigte engelen, en de geesten der volmaakt rechtvaardigen, naar God, den Rechter over allen en naar Jezus Christus. Dit is een man!
4. Deze mens kan den dood met vreugde in het aangezicht zien, kan lachen wanneer het verderf komt, en verlangt om het geluid van de laatste trompet te horen, en zijnen Rechter te zien komen op de wolken des hemels. Dit is zowaar een man!

Dat dan de Christenen elkaar als zodanig achten. Ik weet dat gij zulks doet, maar doe het meer en meer. En dat men deze drie zaken daarbij moge overwegen:
(1) Dat zij de voorwerpen van Christus achting zijn. Mattheus 12:48,49. Mattheus 15:22-28, Lukas 7:9.
(2) Dat zij de voorwerpen van de achting der engelen zijn. Daniël 9:12. Daniël 10:20,21, Daniël 12:3,4, Hebreeën 2:14.
(3) Dat zij de voorwerpen van de achting der heidenen geweest zijn, als zij slechts omtrent hen overtuigd werden, Daniël 5:10,11, Handelingen 5:15, 1 Corinthiërs 14:24,25. Dat dan de een den ander uitnemender achte dan zich zelven. Filippenzen 2:3.
Vierde gebruik. En wederom: Is het zo, dat niemand tot Jezus Christus komt door de wil, de wijsheid en de kracht des mensen, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Dan toont ons dit hoe vreselijk onkundig diegenen zijn, welke den mens, die tot Jezus Christus komt, tot het voorwerp hunner verachting en woede maken. Dezulken zijn dus onredelijke, goddeloze mensen, mensen in wie geen geloof is, 2 Thessalonicenzen 3:2. O zondaars, wist gij maar eens, welk ene zalige zaak het is tot Jezus Christus te komen, door de hulp van de trekkingen des Vaders, zij komen werkelijk tot Hem, dan zoudt gij liever duizend jaren in de hel willen liggen branden, vóór gij uwen geest keerde (gelijk gij doet) tegen hem, dien God tot Jezus Christus trekt, en eveneens tegen dien God, die hem trekt.
Maar, ongelovig zondaar, laat ons over de zaak een weinig uitweiden. Wat heeft deze man, die tot Jezus Christus komt, u gedaan? Waarom maakt gij hem ten voorwerp van uwen smaad? Zijt gij beledigd, omdat hij tot Jezus Christus komt! Zijt gij beledigd, dat hij zijne eigene zaligheid najaagt? Zijt gij er door beledigd, dat hij zijne zonden en vermaken verzaakt? Arme komende zondaar! 'Indien wij der Egyptenaren gruwel voor hun ogen offerden, zouden zij ons niet stenigen'? Exodus 8:26. Maar ik vraag, waarom zijt gij hier over beledigd? Is hij er te slechter om, als hij tot Jezus Christus komt, of als hij den Heere Jezus lief heeft en dient? Of is hij zoveel groter dwaas, als hij datgene ontvliedt, wat hem in het hellevuur slepen zal en hij het eeuwige leven zoekt?
Bovendien, ik smeek u, mijne heren, overweeg het, dit doet hij niet uit zich zelven, maar door de trekking van den Vader. Kom, laat mij u, die zelf niet tot Hem komen wilt en anderen, die willen, hindert, het volgende in het oor fluisteren:
1. Gij zult geoordeeld worden als iemand, die Jezus Christus, tot wie deze arme zondaar kwam, gehaat, kwalijk gehandeld, gesmaad hebt.
2. Gij zult ook geoordeeld worden als enen, die den Vader gehaat heeft, door wiens trekken deze zondaar komt.
3. Gij zult gevangen genomen en geoordeeld worden als enen, die den Geest der genade smaadheid aangedaan heeft in hem, die door zijne hulp tot Jezus Christus komt.
Wat zegt gij nu? Wilt gij in uwe handelingen volharden? Zult gij voortgaan den levenden God te verachten en te smaden? Denkt gij dat gij het vrij goed zult doorstaan op den dag des oordeels? Zal uw hart bestaan, zullen uwe handen sterk zijn, in de dagen, als Ik met u 'handelen zal' zegt de Heere! Ezechiël 22:14. Johannes 15:18-25, Judas 1:5, 1 Thessalonicenzen 4:8.
Vijfde gebruik. Is het zo, dat niemand tot Jezus Christus komt, door den wil, de wijsheid noch de kracht des mensen, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders! Dan toont ons dit, hoe het mogelijk is, dat zwakke middelen zo krachtig zijn kunnen om de mensen uit hun zonden te voeren en ze te brengen tot ene hartelijke navolging van Jezus Christus. Toen God Mozes gebood om tot het volk te spreken, zei Hij: 'Ik zal u raden en God zal met u zijn' Exodus 18:19. Wanneer God spreekt, wanneer God werkt, wie zal dat verhinderen? Niemand, niemand, dus gaat het werk voort! Elia wierp zijnen mantel op de schouderen van Elisa, en welk een wonderlijk werk volgde! Toen Jezus met het kraaien van den haan omzag, wat een

werking ontstond daar niet? O, wanneer God slechts in de middelen is, dan zullen die middelen-hoe zwak en verachtelijk ook op zich zelven-wonderen uitwerken. 1 Koningen 19:19. Mattheus 26:74,75, Markus 14:71, 72, Lukas 22:60-62.
De wereld verstond niet en geloofde niet, dat de muren van Jericho zouden vallen op het geklank van den ramshoorn, maar als God werkt, dan moeten de middelen krachtdadig zijn van uitwerking. Een woord, op zwakke wijze gesproken, gesproken met grote moeite, in verachting en te midden van grote verachting en diepen smaad, werkt wonderen, als de Heere uw God medewerkt.
Zesde gebruik. Is het zo? Kan niemand tot Jezus Christus komen door den wil, de wijsheid en de kracht des mensen, maar enkel door de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Dan is hier aanleiding voor de Christenen om stil te staan en zich te verwonderen over de krachtdadige werking van Gods voorzienigheid, welke hij gebruikt heeft als een middel om hen tot Jezus Christus te brengen.
Want ofschoon de mensen getrokken worden tot Christus door de kracht des vaders, toch openbaart die kracht zich slechts in het gebruik der middelen en deze middelen zijn verschillend, nu eens deze, dan weer andere, want God is vrij om te werken door datgene en wanneer en op de wijze, die Hij wil, maar de middelen mogen zijn wat zij willen en zo verachtelijk als het maar kan, toch kan God, die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis schijnen zou, en die het sterke uit het zwakke kan doen voortkomen of het zwakke versterken, van zeer geringe en naar menselijke inzichten ongepaste middelen gebruik maken (gelijk Hij soms ook doet) om de bekering en de behoudenis zijns volks uit te werken. Daarom, gij die tot Christus gekomen zijt, en dat door geringe middelen, o, staat even stil en bewondert, en verheerlijkt al bewonderende de almachtige kracht, door wier werking de middelen gezegend en vruchtbaar gemaakt werden om u tot Jezus Christus te voeren.
Wat was de omstandigheid, welke God als een middel gebruikte, hetzij meer verwijderd of meer naderbij, om u tot Jezus Christus te brengen? Was het de verandering uwer woonplaats, de verandering van uwen toestand, het verlies van betrekkingen, goederen of zo iets dergelijks? Was het de blik, dien gij op een of ander goed boek wierp, het horen van het gesprek uws buurmans over de hemelse dingen, de beschouwing van de uitvoering van Gods oordelen over anderen, of dat gij van dezelve zijt bevrijd gebleven, of dat gij op ene vreemde wijze werd gebracht onder de bediening van een of ander godvruchtig leraar? O, geef toch acht op zulke omstandigheden! Zij werden gezonden en bestuurd door ene almachtige kracht om u wel te doen? God zelf, zeg ik, ‘heeft zich bij dezen wagen gevoegd, ‘ ja en dien zo gezegend, dat hij niet faalde om de zaak te volbrengen, waartoe Hij dien zond.
God zegent niet voor een ieder op deze wijze zijne omstandigheden. Hoeveel duizenden zijn er in deze wereld, die elke dag onder dezelfde omstandigheden doorbrengen, maar God is daarin niet, om dat werk in hen uit te werken, dat Hij in uwe arme ziel uitgewerkt heeft, door zijne krachtdadige werking in haar. O, dat Jezus Christus u in deze omstandigheid, in deze bedeling of in die ordonnantie moest ontmoeten. Dit is inderdaad genade! Het zal derhalve uwe wijsheid zijn hierover in bewondering weg te zinken en hiervoor den Heere God te loven.
Sta mij toe u ene proeve te geven van enige dezer omstandigheden, welke vruchtbaar geweest zijn onder de besturing Gods om de zaligheid te brengen aan de zielen van zijn volk,
(1) De eerste zal zijn, die van de vrouw van Samaria. Het moest zo gebeuren, dat zij noodzakelijk moest uitgaan uit de stad om water te putten, niet eerder en niet later, maar juist toen Jezus Christus, haar Zaligmaker, van verre gekomen was en zich, vermoeid zijnde, neerzette bij den put om uit te rusten. Wat een gezegende omstandigheid was dit! Ja, ene omstandigheid, door de almachtige wijsheid en de almachtige kracht bestuurd tot bekering en behoudenis van dit arme schepsel. Want door deze omstandigheid werd dit arme schepsel en

haar zaligmaker tot elkaar gevoerd, opdat dat gezegende werk mocht vervuld worden in de vrouw volgens het plan, tevoren door den Vader bepaald. Johannes 4.
(2) Wat ene omstandigheid was het, dat er een boom stond op den weg voor Zachëus om daarop te klimmen en daardoor aan Jezus gelegenheid te geven om dien oversten der tollenaren tot zich naar huis te roepen, zelfs vóór hij afkwam. Lukas 19.
(3) Was het ook niet wondervol, dat de moordenaar van wie gij in het evangelie leest, door de voorzienigheid Gods in de gevangenis moest geworpen worden en op dezelfde terechtzittingen moest veroordeeld worden, waarop Jezus Christus zelf veroordeeld werd om te sterven, ja en dat het gebeuren moest, dat zij naast elkaar moesten gehangen worden aan het kruis, opdat de moordenaar den Heere Jezus in zijne laatste woorden mocht zien en horen en hij voor zijnen dood door Hem mocht bekeerd worden! Lukas 23.
(4) Wat ene vreemde omstandigheid was het, en even vreemd werd zij door God bestuurd, dat Onesimus, toen hij van zijnen meester weggelopen was, zou gevat worden, en naar ik meen, in dezelfde gevangenis geworpen worden, als waarin Paulus gebonden lag om het Woord des evangelies, opdat hij door hem mocht bekeerd en daarna weer naar zijnen meester Filémon teruggezonden worden. Aanschouw toch dat ‘dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar zijn voornemen geroepen zijn.’ Romeinen 8:28. Ja, ik heb zelf enigen gekend, die gaan moesten om het Woord te horen prediken tegen hun eigen wil, anderen, die niet gingen om te horen, maar om te zien en gezien te worden ja, om anderen te beschimpen en te smaden en ook om dingen te bevitten en te bespotten. Enigen ook, die hun wulpse ogen kwamen voeden met het gezicht van schone voorwerpen, en toch heeft God zelfs van deze dingen gebruik gemaakt, ja zelfs van de goddeloze en zondige voornemens der zondaren om hen onder de genade te brengen, opdat hun zielen zouden gered worden.
Zevende gebruik. Komt niemand tot Jezus Christus, dan door het, enz. van den Vader? Laat mij dan hier die arme zondaars waarschuwen, die aanschouwers zijn van de verandering, welke God in diegenen gewerkt heeft, welke tot Jezus Christus komen, dat zij dit werk en die verandering niet toeschrijven aan andere dingen of oorzaken.
Er zijn enige arme zondaars in de wereld, die zeer duidelijk ene verandering, ene krachtige verandering waarnemen in hun buren of betrekkingen, die tot Jezus Christus komen. Maar, gelijk ik zei, omdat zij onkundig zijn, en niet weten vanwaar dit komt en waartoe het leidt, want ‘zo is het iegelijk die uit den Geest geboren is’ Johannes 3:8, daarom schrijven zij deze verandering toe aan andere oorzaken: als melancholie, alleen zitten, te veel lezen, te dikwijls naar de kerk gaan, te veel overdenken en bepeinzen wat zij horen.
Derhalve besluiten zij, dat het aan de andere zijde voortkomt uit gebrek aan vrolijk gezelschap, uit gebrek aan geneesmiddelen, en daarom raden zij hen aan het lezen, alsmede het naar de kerk gaan, en het gezelschap van vrome lieden na te laten, en vrolijk te zijn, gezellig verkeer te zoeken, zich te bemoeien met de dingen dezer wereld, niet alleen zitten te peinzen. enz.
Maar kom, arme onkundige zondaar, laat mij met u handelen. Het schijnt dat gij een raadgever des satans geworden zijt: Ik zeg u dat gij niet weet wat gij doet. Wacht u, dat gij uw oordeel op deze wijze zoudt vellen, gij oordeelt dwaselijk en zegt hierdoor aan elk, die voorbij gaat, dat gij een dwaas zijt. Wat! overtuigingen van zonde, treuren om de zonde, en berouw over de zonde voor melancholie rekenen? Dit is even als met diegenen welke zeiden: ‘Deze mensen zijn vol zoeten wijns’ enz. Of gelijk hij, die van Paulus zei, ‘dat hij raasde’ Handelingen 2:13, 26:24. Arme onkundige zondaar! kunt gij niet beter oordelen? Wat, is het alleen zitten, nadenken onder de hand Gods, het lezen der Schriften, het horen van predikatiën enz. de weg om te gronde te gaan? De Heere opene uwe ogen, opdat gij uwe dwaling moogt zien!
Gij hebt uzelven tegen God gesteld, gij hebt het werk zijner handen gesmaad, gij hebt getracht zielen te vermoorden. Wat! kunt gij geen beteren raad geven aan diegenen, die God gewond

heeft, dan hen te zenden naar de ordonnantiën der hel om hulp te erlangen? Gij raadt hen vrolijk en luchthartig te zijn, maar weet gij dan niet, dat 'het hart der zotten in het huis der vreugde is' Prediker 7:4. Gij raadt hen, het horen van donderende predikers na te laten, maar is het niet beter te horen de bestraffing des wijzen, dan dat iemand hore het gezang der dwazen'? Prediker 7:5. Gij raadt hen, zich te bemoeien met de dingen dezer wereld, maar weet gij dan niet, dat de Heere zegt: Zoek eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid' Mattheus 6:33. Arme onkundige zondaar! hoor den raad Gods aan dezulken en leer zelf wijzer te worden: 'Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde. Is iemand goedsmoeds, dat hij psalmzinge' Jakobus 5:13. 'Welgelukzalig is de man die Mij hoort' Spreuken 8:32. En hoor voor het vervolg: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht. Handelingen 2:40. 'Onderzoekt de Schriften' Johannes 5:39. 'Houdt aan in het lezen' 1 Timotheus 4:13. 'Het is beter te gaan in het klaaghuis' Prediker 7:2,3.

En wilt gij hem oordelen, die aldus doet? Of zijt gij soms gelijk Elymas, de tovenaar, die de gezanten van het geloof zocht af te keren. Gij zoekt te verkeren de rechte wegen des Heeren. Wacht u opdat u geen zwaarder oordeel overkome. Handelingen 13:8-13. Wat! de mensen leren hun overtuigingen uit te doven, de mensen af te trekken van een ernstige overdenking van het kwaad der zonde, van de verschrikkingen der toekomende wereld, en hoe zij die zullen ontvluchten? Wat! de mensen leren om God en zijn woord uit hun gedachten te stellen door vrolijk gezelschap, de wereld, beuzelpraat na te jagen? Dit is even goed alsof gij hen aanraadt tot God te zeggen: 'Ga weg van mij, aan de kennis uwer wegen hebben wij genen lust! of, Wie is de Almachtige, dat wij Hem dienen zouden? en welk voordeel is het ons, zo wij zijne wegen bewaren? Hier is een doortrapte duivel! Wat! de mensen aanraden te wandelen 'naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, naar den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid.' Efeziërs 2:2.

TWEE TEGENWERPINGEN BEANTWOORD.

Tegenwerping.
1. Maar wij weten niet, dat dezulken tot Jezus Christus komen, inderdaad staan wij over hen verwonderd en geloven dat zij dwazen zijn?
Antwoord. Weet gij niet, dat zij tot Jezus Christus komen? Zij mogen dan tot Hem komen, voor zover gij weet, maar waarom wilt gij dan erger zijn dan het redeloze vee, om kwaad te spreken van de dingen die gij niet kent? Wat! zijt gij gesteld om gegrepen en verdorven te worden? Moet gij dan geheel in uwe verdorvenheid verdorven worden? 2 Petrus 2:12. Kent gij hem niet? Laat hen dan begaan. Zo gij dan geen goed van hen vertellen kunt, spreekt dan geen kwaad van hen! 'Houdt af van deze mensen, en laat hen begaan, want indien deze raad of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden, maar indien het uit God is, zo kunt gij het niet breken, opdat gij niet misschien bevonden wordt tegen God te strijden.' Handelingen 5:38,39. Maar waarom verwondert gij u over het werk der overtuiging en der bekering? Weet gij dan niet, dat dit het oordeel Gods is over u, gij verachters, ziet dan toe, en verwondert u en verdwijnt, ' Handelingen 13:40,41. Maar waarom u verwonderd en gemeend dat zij dwazen zijn? Is de weg des rechtvaardigen ene verfoeiing voor u? Zie deze passage en wees beschaamd: 'Hij die oprecht is in zijnen weg is ene verfoeiing voor den goddeloze' Spreuken 29:27. Dat Gij u over hen verwondert, bewijst, dat gij vreemdelingen zijt voor uzelven, voor de overtuiging van zonde en van de hartelijke begeerte om zalig te worden, alsook van het komen tot Jezus Christus.
Tegenwerping.
2. Maar hoe zullen wij weten, dat zulke mensen tot Jezus Christus komen?
Antwoord. Wie kan diegenen ziende maken, die Christus blind gemaakt heeft? Johannes 2:3,9. Desniettemin, omdat ik tracht u tot overtuiging, bekering en tot de zaligheid te brengen, geef ik u op te merken: Klagen zij over zonde, daarmee belast zijnde, als over ene zeer bittere zaak? Vluchten zij daarvan weg, als van het aangezicht ener dodelijke slang? Klagen zij over het onvoldoende van hun eigene gerechtigheid om gerechtvaardigd te zijn voor het aangezicht Gods? Roepen Zij tot den Heere Jezus om door Hem behouden te worden? Zien zij meer waarde en verdienste in één droppel van het bloed Christi om hen te redden, dan in al de zonden der wereld om hen te verdoemen? Zijn zij teder in het zondigen tegen Jezus Christus? Zijn, zijn naam, persoon, ondernemingen kostelijker voor hen, dan de heerlijkheid dezer wereld? Is Zijn woord hun dierbaar? Is het geloof in Christus (van welks noodzakelijkheid zij door den Geest Gods zijn overtuigd geworden en dat zij zonder dat geloof nooit met Christus verenigd worden kunnen) hun dierbaar? Smaken zij Christus in zijn woord, en verzaken zij de gehele wereld om zijnentwil? Zijn zij gewillig om door de hulpe Gods alles te wagen om zijnen naam, om der liefde wil, die zij Hem toedragen? Zijn zijne heiligen hun dierbaar? Als deze dingen dan alzo bij hen zijn, of gij het ziet of niet, dan komen deze mensen tot Jezus Christus. Romeinen 7:9-14, Filippenzen 3:7, 1, Psalm 54:1, Psalm 119:26, Handelingen 16:30, Psalm 51:7,8, 1 Petrus 1:18,19, Romeinen 7:24, 2 Corinthiërs 5:2, Handelingen 5:41, Jakobus 2:7, Hooglied 5:10-16, Psalm 119, Johannes 13:35, 1 Johannes 4:7, 1 Johannes 3:14, Johannes 16:9, Romeinen 14:23, Hebreeën 11:6, Psalm 19:10,11, Jeremia 15:16, Hebreeën 11:24-27, Handelingen 20:22-34, Handelingen 21:13, Titus 3:15, 2 Johannes 1 , Efeziërs 4:16, Filemon 1:7, 1 Corinthiërs 16:24.

KOMERS ZIJN DIKWIJLS BEVREESD DAT CHRISTUS HUN NIET ONTVANGEN ZAL.

Tweede opmerking. Ik kom nu tot de tweede opmerking, die ik mij voorstelde te bespreken, namelijk: Dat zij, die tot Jezus Christus komen, dikwijls bevreesd, zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal.

Ik zei u, dat deze opmerking in den tekst vervat is, en dat merk ik op:

Ten eerste. Uit de breedte en duidelijkheid der belofte: 'Ik zal geenszins uitwerpen.' Want ware er gene aanleiding in ons geweest om 'te vrezen, dat wij zouden uitgeworpen worden, ' dan had Christus als het ware onze vrees niet behoeven te wederleggen, gelijk Hij doet door deze grote en heerlijke belofte: 'Geenszins, En hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.' Er had, als ik het zo zeggen mag, zulk ene belofte door de wijsheid des hemels niet behoeven uitgevonden en op zulk ene wijze uitgedrukt te worden, als het ware met het doel om met enen enkelen slag al de tegenwerpingen van komende zondaars in stukken te slaan, zo zij niet geneigd waren om zulke tegenwerpingen voet te geven tot ontmoediging van hun eigene zielen. Want dit woord 'geenszins' snijdt alle tegenwerpingen af, en werd door den Heere Jezus tot dat doel uitgesproken, ten einde het geloof, dat met ongeloof gemengd is, te helpen. En deze is, als het ware, de som van al de beloften, ook kan er gene tegenwerping gemaakt worden van de onwaardigheid die gij in u vindt, die deze belofte niet zal ontzenuwen.

Maar ik ben een groot zondaar, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik ben een oud zondaar, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik ben een zondaar, met een verhard hart, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik ben een afvallig zondaar, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen' zegt Christus. Maar ik heb den Satan al mijne dagen gediend, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik heb tegen het licht gezondigd, zegt gij 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik heb tegen de genade gezondigd, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik heb niets goeds in mij om mede te brengen, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus.

Zo zou ik tot het einde met u kunnen voortgaan, en u aantonen, dat juist deze belofte was gegeven om alle tegenwerpingen te beantwoorden, en ze beantwoordt ook. Maar ik zeg, wat zou het nodig zijn, indien zij, die tot Jezus Christus komen, niet soms, ja dikwijls van harte bevreesd zijn, dat Jezus Christus hen uitwerpen zal?

Ten tweede. Ik wil u nu twee voorbeelden geven, die de waarheid van deze opmerking schijnen aan te duiden.

In het negende hoofdstuk van Mattheus, in het tweede vers leest gij van enen man, die geraakt was, en hij kwam tot Jezus Christus door zijne vrienden gedragen wordende op een bed, hij kwam ook zelf en dat wel om een andere reden, dan een zijner vrienden vermoedde, namelijk om vergeving van zijne zonde en de zaligheid zijner ziel. Zodra hij nu in de tegenwoordigheid van Christus gekomen was, zegt Hij tot hem: 'Wees welgemoed.' Het schijnt dus dat zijn hart twijfelmoedig was, maar wat was de oorzaak van zijne twijfelmoedigheid? Niet zijne lichamelijke zwakheid, tot welker genezing zijne vrienden hem tot Christus brachten, maar de schuld en last zijner zonden, om welker vergiffenis hij zelf tot Jezus kwam, daarom gaat Hij voort en zegt: 'Wees welgemoed, uwe zonden zijn u vergeven.' Ik zeg, Christus zag hoe hij in zijn gemoed wegzonk, als hij dacht hoe het met zijn edeler deel gaan zou, en dus wendt Hij zich om die reden het eerst tot hem. Want ofschoon zijne vrienden geloof genoeg hadden voor de genezing van het lichaam, toch had hij zelf weinig genoeg voor de genezing zijner ziel, daarom vat Christus hem op als een neerzinkenden moedeloze en zegt: Zoon, wees welgemoed, uwe zonden zijn u vergeven.'

Wat wij lezen over den verloren zoon schijnt ook in deze zaak zeer duidelijk.

‘Tot zich zelven gekomen zijnde, zei hij: Hoeveel huurlingen mijns Vaders hebben overvloed van brood en ik verga van honger. Ik zal opstaan en tot mijnen Vader gaan.’ Zeer hartelijk gesproken, maar hoe volbracht hij zijne belofte? Ik denk, niet zo goed als hij zich wel voorstelde te doen, en de grond voor mijne gedachte is, omdat zijn vader, zodra hij tot hem gekomen was, hem om den hals viel en hem kuste, mij dunkt, dit duidt aan, alsof de Verloren zoon op dat ogenblik neerslachtig was in zijn gemoed, en dat daarom zijn vader hem de plotselingste en gemeenzaamste tekenen van verzoening geeft. En een kus werd oudtijds dikwijls gebruikt om twijfel en vrees te doen verdwijnen. Daarom kusten Laban en Ezau Jakob. Daarom kuste Jozef zijne broederen, en evenzo David zijnen zoon Absalom. Genesis 31:55, Genesis 33:1-4, Genesis 48:9,10. 2 Samuel 14:33. Het is waar, toen hij pas zich op weg begaf, sprak hij, gelijk ik zei, zeer hartelijk, gelijk soms de zondaars ook doen, wanneer zij tot Jezus beginnen te komen, maar kan hij niet, en het is zeer waarschijnlijk, tussen den eersten stap, dien hij deed, en den laatsten, waarmee hij zijne reis voltooide, vele gedachten, dan hierover, dan daarover gehad hebben, als: of zijn vader hem ontvangen zou willen of niet? Bijvoorbeeld: ‘Ik zou wel tot mijnen vader willen gaan.’ Maar hoe dan, als hij, wanneer ik bij hem kom, mij vraagt: ‘Waar zijt gij al dien tijd geweest? Wat moet ik dan zeggen? Of als hij mij vraagt: ‘Wat is er geworden van het deel des goeds, dat ik u gaf? Wat zal ik dan zeggen? Indien hij mij vraagt: ‘Wie zijn uwe gezellen geweest? Wat zal ik dan zeggen? Indien hij mij ook zal vragen: ‘Wat hebt gij gedaan in al den tijd uwer afwezigheid van mij? Wat zal ik dan zeggen? Ja, indien hij mij vraagt, waarom ik niet eerder te huis kwam? Wat zal ik dan zeggen?

Aldus, zeg ik, zou hij bij zich zelven kunnen geredeneerd hebben, en in zich zelf gevoelende, dat hij op deze vragen maar een slecht antwoord zou kunnen geven, dan is het geen wonder, dat hij het eerst van al behoefte had aan enen kus van zijns vaders lippen. Want zo hij de eerste vraag naar waarheid had beantwoord, dan had Hij moeten zeggen: Ik ben een bezoeker geweest van herbergen en kroegen, en wat mijn deel des goeds aangaat, dat heb ik doorgebracht in een overdadig leven, mijne gezellen waren hoeren en slechte mensen, en aangaande mijn ambt, de hoogste waardigheid, die ik bekleed heb, was zwijnenhoeder, en de reden, waarom ik nu pas huiswaarts kom, is, dat ik niet langer wegblijven kon, anders had ik nu niet aan uwe voeten gelegen om genade te vragen.

Ik zeg, als ik deze dingen overweeg en nog eens overweeg, dan wordt het duidelijk hoe geneigd een arme ziel is, wanneer zij in waarheid ontwaakt is, om voet te geven aan mistrouwen en twijfelmoedigheid, geen wonder dat hij moedeloos wordt, tussen den tijd, toen hij eerst begon te lopen en het ogenblik toen hij bij zijnen vader kwam.

Ten derde. Maar ten derde heb ik, dunkt mij voor de bevestiging van deze waarheid het getuigenis van alle heiligen, die onder den hemel zijn, te weten, Dat zij, die tot Jezus Christus komen, dikwijls hartelijk bevreesd zijn, dat Hij hen niet aannemen zal.

Vraag. Maar wat zou de reden zijn? Ik zal op deze vraag aldus antwoorden:

1. Het is niet uit gebrek aan den geopenbaarden wil van God, dat grond voor het tegendeel oplevert, want die is op voldoende wijze duidelijk uitgesproken, ja, de tekst zelfs geeft een voldoenden grond tot aanmoediging voor diegenen, welke tot Jezus Christus komen. ‘En hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.

2. Ook niet uit gebrek aan een of andere uitnodiging om te komen, want die zijn volledig en duidelijk, ‘Komt tot Mij, gij allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven’ Mattheus 11:28.

3. Noch uit gebrek aan ene betuiging van Christus gewilligheid om hen aan te nemen, gelijk die teksten, boven aangehaald, benevens die, welke volgt verklaren: ‘Indien iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.’ Johannes 7:37.

4. Evenmin uit gebrek aan zeer grote en kostelijke beloften om diegenen aan te nemen, welke komen: ‘Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan

hetgeen onrein is, en Ik zal u lieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige.’ 2 Corinthiërs 6:17-18.
5. Niet uit gebrek aan enen plechtigen eed en verbintenissen om hen te behouden, die komen. ‘Opdat’ en Hij zwoer bij zich zelven, omdat Hij bij geen hoger persoon zweren kon-wij door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is, dat God liege, ene sterke vertroosting hebben zouden, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben om de voorgestelde hoop vast te houden.’ Hebreeën 6:13-19.
6. Noch ook uit gebrek aan grote voorbeelden van Gods genade, die tot Jezus Christus gekomen zijn, van wie wij zeer overvloedig in het woord lezen. Derhalve moet men besluiten, dat zulks voorkomt uit hetgeen volgt:

WAT HET IS, DAT HET KOMEN TOT CHRISTUS VERHINDERT.

Ten eerste: Het komt voort uit gebrek aan de kennis van Christus.
Gij weet slechts weinig van de genade en liefderijkheid, welke in het hart van Christus gevonden worden, gij weet slechts weinig van de kracht en de verdienste zijns bloeds, gij weet slechts weinig van de gewilligheid, die er in zijn hart gevonden wordt, om u te behouden, en dit is de reden dat er vrees in uw hart oprijst, die u doet twijfelen of Christus u wel zal willen aannemen. Ongeloof is het kind der onkunde. Daarom zegt Christus: 'O gij onverstandigen en tragen van hart om te geloven.' Lukas 24:25.
Uwe traagheid des harten om te geloven, komt voort uit uwe onkunde in de dingen van Christus, dit is duidelijk aan allen, die met zich zelven bekend zijn en den Heere Jezus Christus zoeken. Hoe meer onkunde, hoe meer ongeloof. hoe meer kennis van Christus, hoe meer geloof, 'En die Uwen naam kennen, zullen op U vertrouwen.' Psalm 9:10. Hij derhalve, die pas onlangs tot Christus begon te komen, vreest dat Christus hem niet zal aannemen. Maar hij, die langer met Hem bekend is geweest, hij 'is sterk en heeft den boze overwonnen' 1 Johannes 2:13.
'Toen Jozefs broeders in Egypte kwamen om koren te kopen, zo staat er, kende Jozef zijne broeders, maar zijne broeders kenden hem niet. Wat volgde daaruit? Wel, een groot mistrouwen des harten aangaande den goeden afloop, vooral, toen Jozef hen slechts kortaf antwoordde, hen verspieders noemde, hun oprechtheid in twijfel trok en dergelijke. En merk op: zolang zij onkundig bleven van hunnen broeder, legden zij alles wat Jozef ook deed, ten kwade uit. Bijvoorbeeld: Eens gebood Jozef den hofmeester zijns huizes hen ten zijnent te brengen, opdat zij met hem spijsden, ja opdat zij in Jozefs huis zouden eten. En hoe wordt dit door hen opgevat? Wel zij werden bevreesd. 'En de mannen vreesden, omdat zij in het huis van Jozef hunnen broeder, gebracht werden.' En zij zeiden: Hij zoekt ene oorzaak tegen ons en wil ons aanvallen en ons tot slaven maken en onze ezelen nemen. Genesis 42-43. Wat! bevreesd om naar Jozefs huis te gaan? Hij was hun broeder, hij dacht hen te onthalen, hen te trakteren en met hen feest te houden. Maar ach! zij waren onkundig en wisten niet dat hij hun broeder was. En zo lang hun onkunde duurde, zo lang werden zij door hun vreze verschrikt. Juist zo is het met den zondaar, die nog slechts kort tot Jezus komende is. Hij is onkundig van de liefde en het mededogen dat Christus heeft voor en met komende zondaren. Daarom twijfelt hij, daarom vreest hij, daarom ontgaat hem het hart.
Komende zondaar, Christus nodigt u om met Hem te eten en avondmaal te houden. Hij nodigt u uit tot een maaltijd van wijn ja om in zijn wijnhuis te komen, en zijne banier over u zal liefde zijn' Openbaring 3:20. Hooglied 2:5.
Maar daaraan twijfel ik, zegt de zondaar, doch er wordt geantwoord: Hij roept u, nodigt u tot zijn feestmaal, zijne flessen en appelen, tot zijnen wijn, en tot het sap zijner granaatappelen. 'O, ik vrees, ik twijfel, ik wantrouw, ik beef, omdat ik het tegendeel verwacht!' Ga uit van den mens, gij bedeesd makende onkunde! Vrees niet, komende zondaar, geloof alleenlijk! 'Hem, die tot Christus komt, zal Hij geenszins uitwerpen.'
Laat de komende zondaar dan zoeken naar meer goede kennis van Jezus Christus. Jaag haar na, zoek haar als zilver, graaf naar haar als naar verborgen schatten. Dit zal u stoutmoedig maken, dit zal u hoe langer hoe sterker doen worden: 'Ik weet in wie ik geloofd heb, ' ik ken Hem, zegt Paulus, en wat volgt er? Wel dit: en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.' 2 Timotheus 1:12. Wat had Paulus aan Jezus Christus toevertrouwd? Het antwoord is: Hij had Hem zijne ziel toevertrouwd. En waarom vertrouwde hij zijne ziel Hen toe? Wel, omdat hij Hem kende. Hij kende Hem als den Getrouwe, als den Liefderijke. Hij wist, dat Hij hem niet wilde laten verloren gaan, noch

verloochenen en daarom legde hij zijne ziel aan ‘s Heilands voeten neer en vertrouwde haar Hem toe, opdat Hij haar bewaarde tot dien dag. Maar:
Ten tweede. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen, kan ook een gevolg zijn van uwe ernstige en vurige begeerte om door Hem behouden te worden. Hierbij merk ik op, dat sterke begeerten om te bezitten vergezeld gaan van ene even sterke vrees, dat men daarin falen zal. Waar de mens het meest zijn hart op zet, en waarnaar zijne begeerten het meest uitgaan, dat vreest hij dikwijls niet te zullen verkrijgen. Evenzo had de man, de overste der Synagoge ene sterke begeerte, dat zijne dochter mocht leven, en die begeerte was vergezeld van vreze, dat zij niet zou leven. Daarom zegt Christus tot hem: ‘Vrees niet’ Markus 5:36.
Veronderstel dat een jongeling zijn hart zeer gezet heeft op ene maagd om die tot zijne vrouw te hebben. Zo hij ooit vreest dat hij haar niet krijgen zal, dan is het wanneer hij haar begint te beminnen. Nu, denkt hij, zal iemand anders zich stellen tussen mijne liefde en het voorwerp mijner liefde, of misschien vindt zij mijn persoon, mijn staat, mijn toestand of iets anders niet goed. Dan beginnen de gedachten te werken: zij is mij niet genegen of zo iets. En evenzo is het met de ziel die pas tot Jezus Christus komt, zij bemint Hem, en hare liefde verwekt jaloersheid en die jaloersheid verwekt dikwijls vreze.
Nu vreest gij de zonden uwer jonkheid, de zonde uws ouderdoms, de zonden uwer roeping, de zonden uwer Christelijke plichten, de zonden van uw hart of iets anders, dan weer denkt gij, dat het een of ander het hart en de toegenegenheden van Christus Jezus van U zal afkeren, of gelooft gij, dat Hij iets in u ziet, waarom Hij uwe ziel afwijzen zal. Doch wees gerust en goedsmoeds, een weinig meer kennis van Hem zal maken dat gij meer moed grijpt, uwe ernstige begeerten zullen dan niet vergezeld gaan van zulke brandende twijfelingen, hierna zult gij zeggen: ‘Dit is mijne ziekte’. Psalm 77:10.
Gij zijt ziek van liefde, ene zeer zalige ongesteldheid, en toch heeft elke ongesteldheid een of andere zwakheid, die haar vergezelt. Echter wenste ik wel dat deze ongesteldheid, als ik het zo noemen mag, wat meer epidemisch was. Gaarne zou ik aan zulk ene ongesteldheid sterven, dit is beter dan het leven zelf, al is zij ook van vrees vergezeld. Maar gij roept: Ik kan het niet verkrijgen! Wel, wees niet te haastig om gevolgtrekkingen te maken. Als Jezus Christus zijnen vinger niet gestoken had in het gat van de deur, dan zouden uwe ingewanden niet over Hem ontstoken zijn. Hooglied 5:4. Merk op hoe de profeet het wist: ‘Zij zullen den Heere achterna wandelen, Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte en als ene duif uit het land van Assur’ Hosea 11:10,11. Wanneer God brult, (gelijk de komende ziel Hem dikwijls hoort brullen) welk mens, die komt, kan dan anders doen dan beven? Amos 3:8. Maar al bevende komt hij, ‘Hij sprong in en kwam bevende en viel voor Paulus en Silas neer’ Handelingen 16:29.
Indien gij hem, dien wij nu beschreven hebben eens vraagt: Hoelang is het sedert gij begon te vrezen, dat gij het meisje niet krijgen zoudt, dat gij zo beminde? Dan zal het antwoord zijn: Sedert ik haar begon lief te hebben. Maar waart gij dan te voren daarvoor niet bang? Neen, en zulks zou ik ook nu niet vrezen, ware het niet, dat ik haar vurig beminde. Kom zondaar, laat ons dit toepassen. Hoe lang is het, dat gij begon te vrezen, dat Jezus Christus u niet zal aannemen? Uw antwoord is: Sedert ik begon te begeren, dat Hij mijne ziel mocht redden. Ik begon te vrezen, toen ik begon te komen, en hoe sterker mijn hart van begeerte naar Hem brandt, hoe levendiger ik gevoel, dat mijn hart vreest, niet door Hem gered te zullen worden. Ziet ge nu, heb ik u niet gezegd, dat uwe vrees een bloot gevolg der sterke begeerte was? Nu dan, vrees niet, komende zondaar, duizenden van komende zielen verkeren in uwen toestand en toch zullen zij veilig aan Christus hart komen. ‘Zegt’, spreekt de Heere, den bevreesden van hart: ‘weest sterk en vreest niet, uw God zal komen en ulieden verlossen. Jesaja 35:4.

Ten derde. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen, kan ontstaan uit een gevoel van onwaardigheid. Gij ziet welk een arm, ellendig, onwaardig schepsel gij zijt, en dit ziende, vreest gij, dat Christus u niet zal aannemen. Helaas, zegt gij, ik ben de slechtste van alle mensen, een groot zondaar, een zondaar voorop. Niet slechts ben ik zelf een zondaar, maar ik heb anderen tweemaal zo slecht gemaakt, als de kinderen der hel zelven. Bovendien, nu mijn gemoed enigermate geroerd en gewekt is om mijne behoudenis te zoeken, juist nu vind ik dat mijn hart oproerig, vleselijk, hard, verraderlijk, wanhopig is, geneigd tot ongeloof, tot wanhoop, het vergeet het Woord, het dwaalt en loopt tot de einden der aarde. Ik ben overtuigd, dat er niet een is in de gehele wereld, die zulk een ongelukkig goddeloos hart bezit, als het mijne is, mijne ziel is zorgeloos om goed te doen, doch gene ziel is ernstiger in de weer om te doen wat kwaad is.

Kan zo iemand, als ik ben, in heerlijkheid leven? Kan een heilig, een rechtvaardig en volmaakt God er aan denken (tot eer zijns naams) om zulk een slecht schepsel als ik ben te behouden, te zaligen? Dit vrees ik. Zal Hij wonderen doen aan zulk enen doden hond als ik ben? Dit betwijfel ik. Ik ben uitgeworpen tot afkeer van mijn persoon, ja, ik heb afkeer van mij zelven, ik verspreid een slechten reuk in mijne eigene neusgaten. Hoe kan ik dan aangenomen worden door een heilig God en die de zonde verfoeit? Psalm 38:5-7, Ezechiël 11, 20:42-44. Gered, behouden wenste ik te worden, en wie is er, die zulks niet zou begeren, als zij in mijnen toestand waren. Inderdaad, ik sta verwonderd over de stompzinnigheid en dwaasheid van anderen, als ik hen zo onbezonnen zie dansen en huppelen bij den mond der hel. Stoutmoedige zondaar, hoe durft gij God uittarten door te lachen om het breken van zijne heilige wet? Maar helaas! zij zijn van den enen kant niet zo slecht, of ik ben aan den anderen kant nog slechter! Ik wenste dat ik maar iemand anders ware, en toch weet ik hier wederom niet, wat ik wensen zou. Als ik diegenen zie, van wie ik geloof, dat zij tot Jezus Christus komen, o wat noem ik hen gelukkig. Maar ik ben in mijzelf wanhopig als ik zie hoe ongelijkvormig ik ben aan elk vroom mens ter wereld. Zij kunnen lezen, horen, bidden, in gedachtenis houden, berouw tonen, ootmoedig zijn en alles beter doen, dan zulk een slecht ongelukkig zondaar als ik ben. Ik, slecht en rampzalig mens, deug nergens toe dan om te branden in het hellevuur, en wanneer ik daaraan denk dan ben ik wanhopig daarbij.

Aldus verwekt het geval van onwaardigheid ene vrees, en vermeerdert die vrees in de harten dergenen, die tot Jezus Christus komen, dit moest toch niet zo zijn, want wie heeft den medicijnmeester nodig, dan die ziek zijn? Of waarom kwam Christus in de wereld anders dan om de grootste zondaren te redden? Markus 2:17, 1 Timotheus 1:15. Daarom, hoe meer gij uwe zonden ziet, hoe sneller gij tot Jezus Christus vlucht. En laat het gevoel van uwe onwaardigheid u nopen om sneller voorwaarts te gaan. Gelijk het is met den man, die met zijn gebroken arm in een draagband tot den heelmeester gaat, als hij aan zijn gebroken arm denkt en zijne pijnen en smarten gevoelt, verhaast hij zijne schreden naar den heelmeester. En als de Satan u ontmoet en u vraagt: Waarheen gaat gij? Zeg hem dan dat gij verminkt zijt en dat gij tot den Heere Jezus gaat. Als hij uwe eigene onwaardigheid u tegenwerpt, zeg hem dan, dat, even gelijk de zieke den medicijnmeester zoekt, en die zijn arm gebroken heeft hem die hem zetten kan, gij eveneens tot Jezus Christus gaat om genezing en heling voor uwe zonde-zieke ziel. Maar het gebeurt dikwijls, dat hij, die vliedt om zijns levens wil, wanhoopt aan de ontkoming en aldus zich zelven overlevert in de handen van den vervolger. Maar kom, kom, zondaar, wees welgemoed, Christus kwam om de onwaardigen te redden, wees niet ongelovig, maar gelovig. Kom voort, man, de Heers Jezus roept u zeggende: ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

Ten vierde. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen, kan ontstaan uit een gevoel van de zeer grote genade, gered te zijn. Soms is de behoudenis in het oog van hem, die haar begeert, zo groot, zo onmetelijk, zo wonderlijk ene zaak, dat zelfs de gedachten aan hare uitnemende

heerlijkheid ongeloof verwekt aangaande hare verkrijging in de harten van diegenen, die ongeveinsd haar wensen te bezitten. ‘Schijnt het u, zei David, ene lichte zaak des Konings schoonzoon te worden’? 1 Samuel 18:23. Evenzo de gedachte aan de grootheid en de heerlijkheid van de voorgestelde zaak, als hemel, eeuwig leven, eeuwige heerlijkheid, met God te zijn, met Christus te wezen en de engelen, dit zijn grote dingen, dingen die veel te heerlijk zijn, zegt de ziel, die klein is in zijn eigen oog, dingen die voor mij te rijk zijn, zegt de ziel, die waarschijnlijk arm van geest is.

Bovendien heeft de Heilige Geest ene wijze om de hemelse dingen te vergroten voor het begrip eens komenden zondaars, ja, en tegelijkertijd ook de zonde en onwaardigheid van zulk enen zondaar vergroot voor te stellen. Nu komt de ziel schoorvoetend in bewondering, zeggende: Wat! den engelen, Christus gelijkvormig gemaakt, in eeuwige gelukzaligheid te leven en in eeuwige vreugde en heerlijkheid! Dit is voor engelen en voor hen die als engelen kunnen wandelen. Als een vorst, een hertog, een graaf eens (door de hand van zijnen dienaar) zond om een arm, ongelukkig, behoeftig bedelaarsmeisje, om haar te nemen tot zijns gebieders vrouw, en de dienaar kwam en zei: Mijnheer en meester heeft mij tot u gezonden, om u hem ter vrouw te nemen, hij is rijk, schoon en van uitmuntende hoedanigheden, hij is beminnelijk, zacht, nederig, van goeden naam enz. Wat zou nu dit arme, ongelukkige, behoeftige schepsel denken? Wat zou zij zeggen, of hoe zou zij een antwoord vormen? Toen koning David om dezelfde reden tot Abigaïl zond, en schoon zij ene rijke vrouw was, zei zij toch: ‘Zie, laat uwe dienstmaagd ene dienares zijn om de voeten der knechten mijns heren te wassen, 1 Samuel 25:41. Zij was verslagen, zij wist niet wat zij zeggen zou, het aanbod was zo groot, boven hetgeen redelijkerwijze kon verwacht worden

Maar onderstel, dat deze grote persoon zijn aanzoek zou herhalen en wederom tot dit ongelukkig schepsel zond, wat zou zij nu dan zeggen? Zou zij niet zeggen: Gij spot met mij? Maar zo hij betuigt, dat hij in ernst handelt en dat zijn heer haar tot ene vrouw hebben moet, ja, onderstel dat hij haar overhaalde om zijne boodschap te vertrouwen en zij zich voor hare reis gereed maakte, maar zie, elke gedachte aan hare afkomst maakt haar vervaard, verslagen, ook doet het gevoel, dat haar alle schoonheid ontbreekt, haar beschaamd staan, en zo zij maar denkt dat zij zal omhelsd worden, dan brengt het ongeloof, dat met die gedachte verbonden is, haar in siddering, en nu noemt zij zichzelve een dwaas, omdat zij de boodschap geloofd heeft, en neemt zich voor niet te gaan, als zij denkt stoutmoedig te zijn, dan bloost zij, en de geringste gedachte, dat zij zal afgewezen worden, wanneer zij tot hem komt, doet haar er uitzien alsof zij den geest zal geven.

En is het dan een wonder, dat ene ziel, die overstelpt door het gevoel der heerlijkheid en hare eigene nietswaardigheid, in zichzelve verslagen is, en vreest dat die heerlijkheid te groot, te goed en te rijk is voor zulk ene? Die zaak, hemel en eeuwige heerlijkheid is zo groot, en zou ik, nietig, ongelukkig schepsel, dat willen begeren, de gedachten om die te verkrijgen brengt mij in verslagenheid.

Aldus, zeg ik, wordt het gemoed van hem, die begeert, door de grootheid der begeerde dingen geslagen en overweldigd. O, die dingen zijn te groot, veel te groot, die genade is te groot. Maar, komende zondaar, laat mij eens met u redeneren. Gij zegt, dat die genade te uitgebreid, te groot is. Wel, zullen dan geringer zaken uwe ziel voldoen? Zal iets, geringer dan de hemel, dan heerlijkheid en een eeuwig leven aan uwe begeerten beantwoorden? Neen, niets minder, en toch vrees ik, dat zij te groot en te goed voor mij zijn, om ze te verkrijgen. Welnu, zo groot en zo goed als zij zijn, God geeft ze aan dezulken als gij zijt, zij zijn voor God niet te groot om weg te schenken, neen niet te groot om ze uit vrije gunst te geven. Wees gerust, laat God geven gelijk Hij is, Hij is die eeuwige God, Hij geeft gelijk Hij is.

Wanneer koningen geven, dan zijn zij niet gewoon te geven als arme lieden. Vandaar wordt er gezegd, dat Nabal een maaltijd maakte, als het maal eens konings, en wederom: ‘Dit alles gaf

Arauna als een koning aan David, den koning' 2 Samuel 24:23. God nu, is een groot koning, laat Hem geven, gelijk een koning, ja, laat Hem geven gelijk Hij is, en gij ontvangt gelijk gij zijt. Hij heeft alles, gij hebt niets. God heeft aan zijn volk van ouds gezegd, dat Hij hen wilde behouden in trouw en gerechtigheid en dat zij tot hun land zouden wederkeren en dat bewonen, hetwelk hen te voren om hunner zonden wil uitgespuwd had en voegt er toen bij, vermoedende, dat zij die genade te heerlijk of te groot zouden achten: 'Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel dezes volks in deze dagen, zou het daarom ook in mijne ogen wonderlijk zijn? spreekt de Heere der heirscharen' Zacheria 8:6. Alsof hij zeggen wilde: Zij zijn nu in gevangenschap, en nietig in hun eigen ogen, daarom achten zij de genade van naar Kanaän terug te keren ene genade, die veel te groot is voor hen om haar te genieten, maar al is zulks zo in hun ogen, niet zo in de mijne. Ik zal voor hen doen als een God, indien zij maar mijne goedheid als zondaars willen aannemen. Komende zondaar, God kan zijn hemels Kanaän en zijne heerlijkheid u schenken, ja niemand ontving dat ooit anders dan als gift, als ene vrije gave. 'Hij heeft ons zijnen Zoon gegeven, zal Hij ons dan met Hem niet alle dingen schenken.' Romeinen 8:32.

Niet de waardigheid van Abraham of Mozes of David, of Petrus, of Paulus, maar de genade Gods maakte hen tot erfgenamen van den hemel. Als God u waardig keurt, oordeel dan uzelf niet onwaardig, maar neem Zijne gave aan en wees dankbaar. En het is een goed teken, dat Hij u denkt te geven, als Hij uw hart noopt om te vragen: 'Heere, gij hebt den wens der zachtmoedigen gehoord, Gij zult hun hart sterken, uw oor zal opmerken.' Psalm 10:17.

Wanneer er gezegd wordt, dat God zijn oor neigt, dan houdt dit een voornemen in om de begeerde genade te verlenen. Neem het dan aan, het zal u wijsheid zijn, indien gij aanneemt, en niet vasthoudt aan uwe onwaardigheid. Er wordt gezegd: Hij verheft den geringe uit het stof, en den nooddruftige verhoogt Hij uit den drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen den stoel der ere doe beërven.' En wederom: 'Die den geringe uit het stof opricht, en den nooddruftige uit den drek verhoogt, om te doen zitten bij de prinsen, bij de prinsen zijns volks.' 1 Samuel 2:8. Psalm 113:7,8. Ook ziet gij, dat God, toen Hij voor Zijnen Zoon ene bruiloft bereidde, niet de groten, noch de rijken, noch de machtigen riep, maar de armen, de verminkten, de lammen en de blinden. Mattheus 22, Lukas 14.

Ten vijfde. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen kan ook ontstaan uit het afgrijselijk brullen des duivels, die u najaagt. Hij die hem hoort brullen, moet een sterk Christen zijn, als hij zich op dien ogenblik kan bevrijden van de vreze. Hij wordt een brullende leeuw genoemd, en daarop ook zinspeelt het woord in Jesaja: 'Indien iemand daarin ziet, zitten zij in duisternis en kommer, en het licht der hemelen is verduisterd. 1 Petrus 5:8, Jesaja 5:30.

(Twee van des duivels tegenwerpingen.)

Er zijn twee tegenwerpingen onder de vele, die Satan gebruikt om hen aan te brullen, die tot Jezus Christus komen:

1. Dat zij niet uitverkoren zijn, of
2. Dat zij de zonde tegen den Heiligen Geest bedreven hebben.

Op deze beide punten antwoord ik kortelijk:

1. (Uitverkiezing.) Belangende de uitverkiezing, waarvan gij vreest uitgesloten te zijn. Wel, gij komende zondaar, de tekst zelf biedt u hulp tegen dezen twijfel en dat wel op een dubbel argument:

a. Dat het komen tot Christus is uit kracht der gave, der belofte en der trekking des Vaders, maar gij zijt een komende zondaar, derhalve heeft God u gegeven, u beloofd, en trekt u tot Jezus Christus. Komende zondaar, houd daaraan vast, en als de Satan wederom begint te brullen, antwoord dan: Maar ik gevoel dat mijn hart naar Jezus Christus uitgaat, en dat zou niet plaats grijpen, indien het niet gegeven ware door de belofte, en door de trekking tot Christus door de macht des Vaders.

b. Jezus Christus heeft beloofd: ‘dat Hij hem, die tot Hem komt, geenszins uitwerpen zal. ‘En als Hij het zegt, zal Hij het dan niet goed maken en u redding geven? Want gelijk ik reeds gezegd heb, niet uitwerpen is ontvangen en toelaten tot de weldaad der zaliging. Als dan de Vader u gegeven heeft, gelijk duidelijk is door uw komen, en als Christus u aannemen wil, o komende ziel, gelijk duidelijk is, dat Hij wil, omdat Hij gezegd heeft, ‘dat Hij geenszins uitwerpen zal, ‘ wees dan welgemoed en laat dan die sluitredenen, die even natuurlijk uit den tekst voortvloeien, als het licht van de zon, of het water uit de bron, u stutten.
Als Satan dan tegenwerpt: Maar gij zijt niet uitverkoren, antwoord dan: Maar ik ben komende, Satan, ik kom, en dat zou ik niet doen als de Vader mij niet trok, en ik kom tot zulk enen Heere Jezus, die mij geenszins uitwerpen zal. Verder Satan, als ik niet uitverkoren was, dan zou de Vader mij niet trekken, dan zou ook de Zoon zijne armen niet zo genadiglijk naar mij uitbreiden.
Ik ben overtuigd, dat gene der niet-uitverkorenen ooit, en ook niet in den dag des oordeels, zal kunnen zeggen: Ik kwam oprechtelijk tot Jezus Christus. Geveinsd mochten zij komen, als Judas en Simon de tovenaar, maar dat is ons punt niet. Daarom, o, gij oprecht komende zondaar, wees niet vervaard, maar kom.
2. (Van de zonde tegen den Heiligen Geest) Belangende de tweede tegenwerping omtrent het zondigen tegen den Heiligen Geest, dit punt wordt ook door hetzelfde argument omvergeworpen. Maar ik wil aldus redeneren.
(1) Het komen tot Christus ontstaat uit kracht ener speciale gave des Vaders, maar de Vader geeft zulk ene gave niet aan diegenen, welke die zonde bedreven hebben, daarom hebt gij, die komende zijt, die zonde niet begaan. Dat de Vader zulk ene gave niet geeft aan hen, die deze zonde begaan hebben is duidelijk:
a. Omdat dezulken voor zich zelven Gods gunst verzondigd hebben: ‘Het zal hun nooit vergeven worden.’ Mattheus 12:32. Maar het is ene bijzondere gunst Gods, dat Hij een mens geeft om tot Jezus Christus te komen, omdat hij daardoor vergiffenis erlangt. Derhalve heeft hij, die komt, deze zonde niet bedreven.
b. Zij die de zonde tegen den Heiligen Geest bedreven hebben, hebben door hun zondigen gemaakt, dat zij geen belang kunnen stellen in het offer van Christus lichaam en bloed. ‘Voor dezulken blijft geen slachtoffer meer over voor de zonden’. Hebreeën 10:26. Maar God geeft aan diegenen, welke geen deel hebben in de offerande zijns lichaams en bloeds ook gene genade om tot Jezus Christus te komen. Derhalve hebt gij, die tot Hem komt, deze zonde niet begaan.
(2) Het komen tot Christus vindt plaats door ene bijzondere trekking des Vaders: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.’ Johannes 6:44. Doch de Vader trekt niet tot Christus hem, voor wie Hij gene vergeving verworven heeft door zijn bloed. Dat de Vader dezulken niet tot Jezus Christus trekken kan, voor wie Hij gene vergeving der zonden verworven heeft, is zeer duidelijk naar zin en mening, want dat zou ene ruwe spotternij, een bedrog zijn, niet passend bij zijne wijsheid, rechtvaardigheid, heiligheid of goedheid.
(3) Het komen tot Christus brengt een mens onder de belofte van vergeving en zaliging. Doch het is onmogelijk, dat hij, die deze zonde bedreven heeft, ooit onder deze belofte wordt gebracht. Derhalve komt hij, die deze zonde begaan heeft, nooit van harte tot Jezus Christus.
(4) Het komen tot Christus legt een mens onder zijne voorspraak. ‘Want Hij leeft altijd om te bidden voor degenen, die tot Hem komen.’ Hebreeën 7:25. Derhalve kan hij, die tot Jezus Christus komt, deze zonde niet bedreven hebben. Christus heeft zijn volk verboden om te bidden voor degenen, die deze zonde begaan hebben en daarom zal Hij voor hen niet binden, maar Hij bidt voor degenen, die komen.

(5) Voor hem, die deze zonde gedaan heeft, heeft Christus geen meerdere waarde, dan een mens, die dood is: ‘Want hij heeft den Zoon van God op nieuw gekruisigd, ja, heeft ook Zijn kostelijk bloed onrein geacht.’ Hebreeën 10:29. Hij nu, die zulk ene geringe achting voor Christus heeft, zal nooit tot Hem komen om het leven te hebben, maar de mens, die komt, acht Hem hoog, alsook zijn bloed en zijne verdiensten. Derhalve heeft hij die komt, deze zonde niet gezondigd.
(6) Indien hij, die deze zonde gezondigd heeft, toch tot Jezus Christus kon komen, dan moet de Waarheid Gods vallen, welke zegt op zekere plaats: ‘Hem zal nooit vergeven worden’, en op ene andere plaats: ‘Ik zal geenszins uitwerpen.’ Derhalve zal hij, die nooit vergiffenis verwerven kan, ook nooit van harte tot Jezus Christus komen. Het is onmogelijk dat zulk een zou vernieuwd worden of tot, of door berouw. Hebreeën 6. Vermoei derhalve uw hoofd niet met deze zaak, hij die tot Jezus Christus komt, kan niet tegen den Heiligen Geest gezondigd hebben.
Ten zesde. Uwe vrees, dat Christus u niet aannemen zal, kan voortspruiten uit uwe eigene dwaasheid, door zelf enen weg uit te vinden of God voor te schrijven om u tot Jezus Christus te brengen. Enige zielen, die tot Jezus Christus komen, kwellen hierdoor zich zelven grotelijks, zij besluiten, dat indien zij op de rechte wijze tot Jezus Christus komen, zij noodzakelijk op deze of die manier moeten geleid worden.
Als bijvoorbeeld
1. Een zegt: Als God mij tot Jezus Christus brengt, dan zal Hij mij zodanig met de schuld der zonde beladen, dat Hij mij wederom doet brullen.
2. Als God mij werkelijk tot Jezus Christus bracht, dan moet ik wel aangevallen worden door verschrikkelijke verzoekingen des duivels.
3. Als God mij waarlijk tot Jezus Christus voerde, dan moest ik, wanneer ik tot Hem kom, wonderlijke openbaringen van Hem hebben.
Dit is de weg, dien sommige zondaren God voorschrijven, maar misschien zal Hij daarin niet wandelen, toch zal Hij hen tot Jezus Christus brengen. Maar nu, omdat zij den weg niet gaan, dien zij zich ontworpen hadden, daarom staan zij verlegen. Zij zien om naar zware pakken en lasten, maar misschien geeft God hen een gezicht van hun verloren toestand en voegt dien zwaren last en dat wichtig pak niet daarbij. zij verwachten vreselijke aanvallen van den Satan, maar God ziet, dat zij toch voor hen niet geschikt zijn, ook is de tijd nog niet gekomen, dat Hij door hen in zulk enen toestand zou verheerlijkt worden. Zij zien uit naar grote en heerlijke openbaringen van Christus, zijne genade en barmhartigheid, maar waarschijnlijk neemt God slechts het juk van hun kinnebakken en legt hun eten voor. En nu wederom staan zij verlegen, toch komen zij tot Christus. ‘Ik heb hen getrokken’ zegt God, met mensenzelen, met koorden van liefde. Ik lichtte het juk van hun kinnebakken en reikte hun voeder toe.’ Hosea 11:4.
Nu zeg ik, indien God u tot Christus brengt, doch niet langs den weg, dien gij afgebakend hebt, dan staat gij verlegen, en omdat gij verlegen staat, daarvoor kunt gij uzelven danken. God heeft meer wegen, dan gij weet, om enen zondaar tot Christus te brengen, maar Hij wil u van tevoren geen rekenschap geven, door welken van die wegen Hij u tot Christus voeren zal. Jeremia 40:13. Job. 33:13. Soms liggen zijne wegen in den dwarrelwind, soms ook is de Heere daarin niet Nahum 1:3, 1 Koningen 19:11. Als God aangenamer met u handelen wil, dan met andere van zijne kinderen, mor dan daarover niet, veracht de wateren niet, die zo zachtkens vloeien, opdat Hij niet over u brenge de wateren der rivieren, die zo sterk en vele zijne, ja deze twee rokende vuurbranden, de duivel en de schuld der zonde. Jeremia 8:6,7. Hij zegt tot Petrus: ‘Volg mij’. En welk een donder hoorde of zag Zachéüs? ‘Zachéüs, kom af, ‘ zei Christus, ‘en hij kwam af, ‘ zegt Lukas, ‘en ontving Hem met blijdschap’.
Maar indien Petrus en Zachéüs de tegenwerping gemaakt hadden, die gij gemaakt hebt, en den Geest des Heeren den weg voorgeschreven hadden, gelijk gij doet, dan zouden zij lang genoeg

hebben moeten rondkijken, vóór zij bevonden hadden, dat zij waarlijk tot Jezus Christus kwamen. Bovendien wil ik u zeggen, dat de grootheid van het gevoel der zonde, het afschuwelijke gebrul van den duivel, ja ene menigte openbaringen daarbij, niet bewijzen kunnen, dat God uwe ziel tot Jezus Christus brengt, gelijk Bileam, Kaïn, Judas en anderen kunnen getuigen.

Bedenk verder, dat gij, wat gij nu van deze dingen niet hebt, op enen anderen tijd hebben kunt, en dat tot uwe kwelling. Daarom, in plaats van ontevreden te zijn, omdat gij niet in het vuur zijt, of omdat gij het geluid der trompet of het oorlogsalarm niet hoort, 'bidt opdat gij niet in verzoeking komt, ' ja, 'komt met vrijmoedigheid tot den troon der genade onbarmhartigheid te verkrijgen en genade te vinden, opdat gij geholpen wordt ter bekwamer tijd.' Psalm 88:15. Mattheus 26:41. Hebreeën 4:16.

Arm schepsel! gij roept uit: Als ik aangevochten ware, dan zou ik sneller en met meer vertrouwen tot Christus vluchten. Gij zegt, dat gij niet weet wat! Wat zegt Job? 'Doe uwe hand verre van mij, en uwe verschrikking make mij niet verbaasd. Roep dan, en ik zal u antwoorden, of ik zal spreken, en geef mij antwoord.' Job. 13:21,22. Het is niet de over-zware last der zonde, maar de ontdekking der genade, met het gebrul van den leeuw, maar het trekken des Vaders, dat veroorzaakt, dat een mens tot Jezus Christus komt. Ik ben zelf alle dingen.

Het is waar, soms, ja aanhoudend komen zij, die tot Christus gaan, den weg, dien gij begeert, den weg der schuldenlast en der verzoeking, maar ook leidt de Heere enigen door de wateren der vertroosting. Als ik kiezen moest, wanneer ik ene lange reis moest doen, te weten, of ik wilde op reis gaan in de doodsheid van den winter of in de aangename lente, al ware het ook ene zeer nuttige reis, als het komen tot Christus is, dan zou ik die verkiezen te doen door vuur en water, liever dan hare weldaden verliezen. Maar ik zeg: indien ik den tijd mocht uitkiezen, dan zou ik verkiezen te gaan in de aangename lente, omdat dan de weg vermakelijker is, de dagen langer en warmer, en de nachten korter en niet zo koud zijn. En het is opmerkelijk, dat juist dat argument, hetwelk gij aanwendt om uwe kracht op den weg te verzwakken, ik zeg, dat datzelfde argument door Christus Jezus gebruikt wordt om zijne beminde, aan te moedigen om tot Hem te komen: 'Sta op, zegt Hij, mijne liefste, mijne schone, en kom! Want zie de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is voorbijgegaan. De bloemen worden gezien in den lande, de zangtijd genaakt en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgenboom brengt zijne jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, mijne vriendin, mijne schone, en kom!' Hooglied 2:10-13.

Verontrust u niet, komende zondaar! Indien gij uwen verloren toestand door uwe aangeborene en dadelijke zonden ziet, indien gij ziet dat gij behoefte hebt aan de vlekkeloze gerechtigheid van Jezus Christus, indien gij gaarne in Hem gevonden wordt, en uw kruis wilt opnemen en Hem navolgen, bid dan om enen gunstigen wind en goed weer en kom! Blijf niet langer in gepeins en twijfel over de dingen, maar kom tot Jezus Christus. Doe het, zeg ik, opdat gij God niet verzoekt om de smarten ener barende moeder op u te leggen. Uwe dwaasheid in deze zaak kan veroorzaken dat Hij zulks doet. Let op, wat er volgt: 'De smarten ener barende vrouw zullen hem overkomen.'

Waarom 'Hij is een onwijs kind, want anders zou hij genen tijd in de kindergeboorte blijven staan.' Hosea 13:13.

Ten zevende. Uwe vrees, dat Christus u niet aannemen zal, kan soort spruiten uit den achteruitgang, dien gij in uwe ziel opmerkt, zelfs als gij tot Hem komt. Enigen, zelfs als zij tot Jezus Christus komen, bevinden, dat zij hoe langer hoe slechter worden, en dit is inderdaad een pijnlijke proef voor den armen komenden zondaar.

VREES, DAT WIJ NIET SNEL GENOEG LOPEN.

Om mij zelven te verklaren. Er is zulk een, die tot Jezus Christus komt, en die, toen hij eerst naar Hem begon uit te zien, gevoelig, aangedaan, en gebroken van gemoed was, maar nu verduisterd is geworden, ongevoelig, hardhartig en geneigd om de geestelijke plichten te verwaarlozen enz. Bovendien vindt hij nu in zich zelven neigingen tot ongeloof, godverzaking, lasteringen en dergelijke nu bevindt hij, dat hij niet meer beven kan voor het Woord Gods, voor zijn oordeel, noch voor de verwachting in het hellevuur, ook kan hij, als hij daaraan denkt, niet treurig zijn om deze dingen. Dit nu is een treurige toestand. De man, u in de zesde afdeling geschetst, klaagde over gemis aan verzoekingen, maar gij hebt verzoekingen genoeg, zijt gij nu daarom blijde, gij aangevochten, komende zondaar? Zij, die nooit door verzoekingen werden geoefend, denken allicht dat het zulk een schone zaak is, om in beproeving te verkeren, maar hij die er in is, staat op het punt om bloed te zweten wegens de benauwing des harten en te huilen om dat zijn geest zo gekweld wordt.

Zulk een man verkeert in de wildernis onder wilde beesten. Hier ziet hij enen beer, daar enen leeuw, ginds een luipaard, enen wolf, enen draak, duivels van allerlei aard, twijfelingen van alle soort, verschrikkingen van allerlei gedaante, die zijne ziel bestoken en kwellen. Hier ziet hij rook, ja voelt hij vuur en sulfer, dat rondspattend hem benauwd op zijne afgezonderde plaatsen. Hij hoort het geloei van enen verschrikkelijken storm. O, mijne vrienden! zelfs de Heere Jezus, die al deze dingen kende, ja Hij zelfs zag geen vermaak in de verzoekingen en aanvechtingen, ook wenste Hij daarin niet te verkeren, waarom ene tekst zegt: ‘Hij werd geleid’ en een andere ‘Hij werd gedreven door den Geest in de woestijn om verzocht te worden van den duivel’. Mattheus 4:1. Markus 1:12.

Om tot ons onderwerp weer te keren. Aldus gebeurt het soms met hen, die tot Jezus Christus komen. Een treurig lot voorwaar! Men zou menen, dat hij, die den toekomenden toorn ontvliedt, weinig behoefte heeft aan zulke blokken als deze. En toch is het zo, de treurige ondervinding bewijst het. De kerk van ouds klaagde, dat hare vijanden haar achterhaalden tussen de engten, juist tussen hoop en vrees, tussen hemel en hel. Klaagliederen 1.

Deze man voelt de zwakheid zijns vlezes, hij vindt ene geneigdheid in zich om te wanhopen. Nu twist hij met God, zwenkt en tuimelt gelijk een wilde stier in een net, en steeds keert alle schuld op zijn hoofd weer om hem als het ware te verbrijzelen. Toch voelt hij, dat zijn hart zo hard is, zodat hij, gelijk hij meent, geen aangenamen indruk ontvangen kan onder zijne wandaden. Nu is hij ene verwarde massa in zijne eigene ogen, wiens geest en handelingen zonder orde zijn.

De beproevingen en verzoekingen zijn voor den Christen, wat de herdershond is voor het dwaze schaap, dat is, achter de kudde komende, rent hij er op in, werpt het neer, kwelt het, wondt het en bezoedelt het allersmartelijkst met slijk en vuil in de laagste plaatsen van de voren des velds en laat het niet met rust, tot het halfdood is en dan nog niet, tenzij God het verhoede. Hier is aanleiding om te vrezen, dat men uitgeworpen worden zal. Nu zie ik, dat ik verloren ben, zegt de zondaar. Dit is geen komen tot Jezus Christus, zegt de zondaar, zulk een ellendig, hard, goddeloos hart heb ik, dit kan geen begenadigd hart zijn, zegt de zondaar. En als men zulk enen zegt, dat hij zich betere, dan zegt hij, ik kan niet, neen, ik kan niet.

(Waarom Gods volk door verzoekingen aangevallen wordt.)

Vraag. Maar wat zult gij tot ene ziel in dezen toestand zeggen?

Antwoord. Dan zal ik zeggen: Dat de verzoekingen de besten van Gods volk getroffen hebben, dat de verzoekingen en aanvechtingen komen om ons goed te doen, en dat er een groot verschil bestaat tussen het hoe langer hoe slechter worden en het meer duidelijk zien hoe slecht gij zijt. Er is een mens van een ongunstig uiterlijk, die een te grote inbeelding heeft van zijne schoonheid, en omdat hij de weldaad van enen spiegel mist, blijft hij nog steeds in zijne eigene

misleiding, eindelijk wordt een schilder naar hem toegezonden, die zijn ongunstig gelaat naar het leven en sprekend gelijkend tekent, als hij dat portret nu aanziet, begint hij overtuigd te worden, dat hij niet half zo mooi is als hij dacht. Komende zondaar, uwe aanvechtingen zijn deze schilders, zij hebben uw ongunstig hart naar het leven u afgetekend en voor ogen gesteld, en nu ziet gij hoe lelijk gij zijt. Hiskia was een vroom man, en toch had hij, voor zover ik kan nagaan, toen hij ziek lag een te goeden dunk van zijn hart, en voor zover ik weet, liet de Heere hem ene verzoeking ondergaan bij zijn herstelling, opdat hij beter mocht weten al wat er in zijn hart was, Vergelijk Jesaja 38:1-3 met 2 Kronieken 32:31.

Helaas! wij zijn boven mate met zonden behept, maar zien die niet geheel, tot een uur van aanvechting komt. Maar wanneer zij komt, doet zij als de schilder, tekent ons hart goed gelijkend naar het leven, toch behoort het gezicht van hetgeen wij zijn ons niet terug te houden van tot Jezus Christus te komen. Er zijn twee wegen, waarlangs de Heere God een mens leidt tot een gezicht van de goddeloosheid zijns harten, de ene is door het licht van het Woord en den Geest Gods, de andere is door de aanvechtingen van den duivel. Maar door den eersten zien wij onze goddeloosheid aan ene zijde en door den tweeden van ene andere zijde. Door het licht van het Woord en den Geest Gods hebt gij een gezicht van uwe goddeloosheid en door het licht van de zon hebt gij een gezicht van de vlekken en onreinigheden welke in uw huis of op uwe klederen gevonden worden. Dit licht geeft u de noodzakelijkheid der reiniging te zien, maar veroorzaakt niet, dat de schande en schandvlekken zich allervreselijkst verspreiden. Doch wanneer de Satan komt, wanneer hij zijne aanvechtingen begint, dan brengt hij leven en woede in onze zonden en verandert hen als het ware in zoveel duivelen binnen in ons. Als gevangenen nu trachten zij de gevangenis van ons lichaam te ontsnappen, zij beproeven op ene of andere wijze er uit te komen door onze ogen, onzen mond, onze oren, tot smaad van het evangelie, tot verwijt van den godsdienst, tot verduistering van onze blijken of bewijzen en tot verdoemenis onzer zielen.

Maar nog zeg ik, gelijk ik tevoren gezegd heb, dit is dikwijls het lot van Gods volk geweest. En ‘Ulieden heeft gene verzoeking bevangen dan menselijke, doch God is getrouw, die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt.’ 1 Corinthiërs 10:13. Sla het boek Job op, of het boek der Psalmen of dat der Klaagliederen. En herinner u verder, dat Christus zelf is verzocht geweest om te lasteren, den duivel te aanbidden, en zich zelf te doden. Mattheus 4, Lukas 4, alle aanvechtingen, veel erger dan die waarmee gij moeilijk kunt verzocht worden. Doch Hij was zonder zonde, dat is waar. En Hij is uw Zaligmaker, ook dat is waar. Ook is het waar, dat Hij, door verzocht te worden, de overwinnaar van den verzoeker geworden is en een helper en ondersteuner van diegenen, die verzocht worden. Colossenzen 2:14,15, Hebreeën 2:15, Hebreeën 4:15,16.

Vraag. Maar wat zou de reden zijn, waarom sommigen die tot Jezus Christus komen, zo ongelukkiglijk terneergeslagen en geschokt worden door de aanvechtingen?

Antwoord. Dat kan zijn om verscheidene redenen.

1. Enigen, die tot Jezus Christus komen, kunnen niet overtuigd worden, totdat de aanvechting komt, dat zij zo slecht zijn, gelijk de Schrift van hen getuigt. het Is waar, zij zien zo veel van hun goddeloosheid, dat zij tot Jezus Christus gedreven worden. Maar daar is nog een overvloed van goddeloosheid, die zij niet zien. Petrus zou zeker niet gedacht hebben, dat er zulk een vloeken en zweren en liegen en neiging zijns harten om Zijnen Meester te verloochenen in hem gevonden werd, voor de aanvechting kwam, maar toen die inderdaad op hem aankwam, toen bevond hij zulks tot zijne grote smart. Johannes 13:36-38, Markus 14:36-40, Markus 14:68-72.

2. Enigen die tot Jezus Christus komen, zijn te zeer aangedaan over hun eigene genegenheden en te weinig ingenomen met den persoon van Christus, waarom God, ten einde hem af te brengen van hun verzot zijn op hun eigene juwelen, en hen meer te doen zien op den persoon,

het werk en de verdiensten van Zijnen Zoon, hen door de aanvechtingen neerstort in de gracht. En ik houd het er voor, dat dit de bedoeling is van Job: ‘Indien ik mij wasse, zegt hij, met sneeuwwater en mijne handen zuivere met zeep, dan zult gij mij in de gracht induiken en mijne klederen zullen van mij gruwelen.’ Job 9:30. Job had een weinig te veel met zijne genegenheden onderhandeld en had zijne hoedanigheden een weinig te hoog gesteld, gelijk deze teksten duidelijk tonen: Job 33:8-13, 34:5-10, 35:2,3, 38:1,2, 40:1-5, 42:3-6.

Maar toen de aanvechtingen geëindigd waren, vindt gij hem beter onderwezen. Ja God neemt hierom als het ware onze goede gesteldheden van ons en laat ons bijna geheel aan ons zelven over en aan den verzoeker, opdat wij mogen leren, het schilderstuk niet meer te beminnen, dan den persoon zijns Zoons. Zie hoe Hij met hen handelde in het 16de hoofdstuk van Ezechiël en in het 2de van Hosea.

3. Misschien zijt gij te zeer geneigd geweest om uwen broeder te oordelen, om uwen broeder te veroordelen, omdat hij een arm aangevochten mens is. En God laat, om den trots van uw eigen hart ten onder te brengen, den verzoeker op u losstormen, opdat gij uzelven ook zwak moogt gevoelen. Want hovaardigheid is vóór de verbreking en hoogheid des geestes vóór den val.’ Spreuken 16:18.

4. Het kan zijn, dat gij een weinig te ruw gehandeld hebt met diegenen, welke God op deze wijze gewond heeft, geen acht gevende op uzelven, opdat gij ook niet verzocht wordt. En daarom heeft God ook u laten verzocht worden. Galaten 6:1.

5. Het kan zijn, dat gij overgegeven waart aan sluimering en slaap en dat daarom deze aanvechtingen gezonden werden om u wakker te maken. Gij weet dat de verzoeking Petrus overkwam, nadat hij geslapen had, en toen verloochende hij driemaal zijnen Meester, in plaats van te waken en te bidden. Mattheus 26.

6. Het kan zijn, dat gij u te ver gewaagd hebt, en te zeer in uwe eigene kracht hebt gestaan, en daarom is een tijd van beproeving u overkomen. Dit was ook ene oorzaak, waarom Petrus verzocht werd: ‘Al mochten ook allen u verlaten, ik zal u niet verlaten. Ach! dat is de weg om inderdaad verzocht te worden. Johannes 13:36-38.

7. Het kan zijn, dat God u wijs denkt te maken, om een gepast woord te kunnen spreken tot anderen, die aangevochten zijn, en daarom laat Hij toe, dat gij verzocht wordt. Christus werd ook verzocht, opdat Hij mocht bekwaam zijn om diegenen te ondersteunen, die verzocht worden. Hebreeën 2:18.

8. Het kan zijn, dat Satan God uitgedaagd heeft om hem toe te laten, dat hij u verzoeken mocht, zichzelf belovende, dat zo Hij het hem wilde toelaten te doen, gij Hem dan in zijn aangezicht zoudt vloeken. Alzo verkreeg hij verlof tegen Job, wacht u daarom. gij aangevochtene ziel, opdat gij niet maakt, dat des duivels woorden waarheid worden. Job. 1:11.

9. Het kan zijn, dat uwe goede gesteldheden in het vuur moeten worden beproefd, opdat de roest, die daaraan kleeft, moge weggenomen worden, en dat zij voor engelen en duivelen mogen blijken beter te zijn, dan het goud dat vergaat, het kan ook zijn, dat uwe genadeblijken bijzonderen lof en eer en heerlijkheid moeten ontvangen bij de komst van den Heere Jezus ten oordeel, wegens al de handelingen, die gij door hen gedaan hebt tegen de hel en hare helse machten in den dag uwer beproeving 1 Petrus 1:6,7.

10. Het kan zijn dat God anderen wil leren door uw zuchten en kermen en klagen onder de verzoeking om zich te wachten voor die zonden, om welker wil gij nu zijt overgeleverd aan de pijnigers.

Maar om dit te besluiten, stel het ergste bij het ergste-en dan zullen de zaken slecht genoeg staan-onderstel, dat gij tot heden toe zonder de genade Gods zijt, dan zijt gij nog maar een ellendig schepsel, een zondaar, die enen gezegenden, liefderijken Zaligmaker nodig hebt, en de tekst stelt u zulk enen Zaligmaker voor, enen Zaligmaker, zo goed en vriendelijk als het hart

maar begeren kan, en die ook tot uwe aanmoediging zegt: ‘En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

TOEPASSING VAN DE TWEEDE OPMERKING.

Wij komen nu aan een woord ter Toepassing. Is het zo, dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls zo hartelijk bevreesd zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal? Dan leert ons dit drie zaken:

1. Dat geloof en twijfel tegelijkertijd dezelfde woning hebben kunnen in dezelfde ziel: 'O, gij kleingelovigen, waarom hebt gij gewankeld?' Mattheus 14:31. Hij zegt niet: O, gij ongelovigen, maar: O, gij kleingelovigen, omdat zij een klein geloof bezaten, te midden van hun vele twijfelingen. Dit is eveneens waar in de velen, die tot Jezus Christus komen, zij komen en vrezen, dat zij niet komen, of twijfelen, dat zij komen. Wanneer zij zien op de belofte, of op een woord ter aanmoediging door het geloof, dan komen zij, maar wanneer zij op zich zelven zien, of op de moeilijkheden die vóór hen in hunnen weg liggen, dan twijfelen zij. 'Gebied mij te komen, ' zei Petrus, 'Kom, ' zei Christus. Toen ging hij uit het schip om tot Jezus te komen, maar het was zijn lot om tot Hem te gaan op het water, dat was de verzoeking, zo is het ook met de arme begerige ziel. Gebied mij te komen, zegt de zondaar. Kom, zegt Christus, en Ik zal u geenszins uitwerpen. Dies komt hij, maar het is zijn lot om te komen over het water, op verdrinkende moeilijkheden, als dan de wind der verzoeking blaast, dan rijzen de golven van twijfel en vrees zeer hoog, en die doen den komenden zondaar zinken, als hij slechts een klein geloof heeft. Doch gij zult hier in het kleingeloof van Petrus ene dubbele handeling vinden namelijk: komen en roepen. Het kleingeloof kan niet den gansen weg afleggen zonder roepen, zolang zijne heilige stoutmoedigheid duurt, zolang kan hij komen met vrede, maar wanneer die wijkt, dan kan hij niet verder komen, hij zal het overige van den weg al roepende afleggen. Petrus ging zover als zijn klein geloof hem brengen wilde, hij riep ook zo ver zijn klein geloof helpen wilde: 'Heere behoud mij, ik verga! En zo werd hij door komen en roepen bewaard voor zinken, al had hij maar een klein geloof. 'Jezus strekte zijne hand uit en greep hem en zei tot hem: 'O gij kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?.'

2. Is het zo, dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls van harte bevreesd zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal? Dan wijst ons dit een reden aan van die ontmoedigdheid, die verslagenheid, die wij zeer dikwijls vinden in hen, die tot Jezus Christus komen. Wel, het is om dat zij bang zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal. De arme wereld spot met ons omdat wij een neerslachtig volk zijn, ik bedoel, omdat wij soms zo zijn, maar zij weten de oorzaak van onze neerslachtigheid niet. Konden wij maar overtuigd worden, juist dan, wanneer wij neerslachtig zijn, dat Jezus Christus ons inderdaad wil aannemen, dan zou dit ons over hun hoofden doen heen vliegen, en meer blijdschap in onze harten geven, dan in den tijd dat hun koren, wijn en olie vermenigvuldigd worden Psalm 4:6,7. Maar:

3. Is het zo, dat zij, die tot Jezus Christus komen, dikwijls hartelijk bevreesd zijn dat Hij hen niet aannemen zal? Dan toont ons dit, dat zij die tot Jezus Christus komen, een ontwaakt, gevoelig, nadenkend volk zijn, want de vrees komt voort uit het gevoel en de overweging der dingen. Zij zijn gevoelig voor de zonde, gevoelig voor den vloek, die daarop rust, zij zijn ook gevoelig voor de heerlijke majesteit Gods en gevoelen ook welk ene zalige, heerlijke zaak het is, door Jezus Christus aangenomen te worden. De heerlijkheid des hemels en het snode der zonde, deze dingen overwegen zij en zijn daarvoor zeer gevoelig. 'Wanneer ik daaraan denk, zo word ik beroerd, als ik het aanmerke, zo vrees ik voor Hem' Job. 21:6, 23:15.

Deze dingen verbrijzelen hunnen geest, daar zij wakend en gevoelig zijn. Waren zij dood, gelijk andere mensen, dan zouden zij niet zo door vreze gekweld worden. Want dode mensen vrezen niet, voelen niet, geven er niet om, maar de levende en gevoelende mens, die is dikwijls van harte bevreesd, dat Jezus Christus hem niet aannemen zal. Ik zeg, de doden en gevoellozen zijn niet in kommer, worden niet verontrust. Zij wagen het maar, zij zijn vertrouwend zonder

grond. Wie was zo stoutmoedig als de Bayard? En toch behoorden dezen inderdaad te vrezen en bang te zijn, omdat zij niet tot Jezus Christus komen. O, de hel, het vuur, de afgrond, de toorn Gods en de kwelling der hel, die bereid zijn voor de arme zorgeloze zondaren! 'Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo groot ene zaligheid geen acht geven?' Hebreeën 2:3. Maar het gevoel dezer dingen ontbreekt hun, en daarom kunnen zij niet vrezen.

4. Is het zo, dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls van harte bevreesd zijn, dat Hij hen niet aannemen zal? Dan behoort dit ouden Christenen te leren, om medelijden te hebben met en te bidden voor jonge komers. Gij kent het hart eens vreemdelings, want gij zijt zelven vreemdelingen geweest in het land van Egypte. Gij kent de vrees, de twijfelingen, de verschrikkingen, die hen vastgrijpen, omdat zij soms ook u aangegrepen hebben. Hebt daarom medelijden met hen, bidt voor hen, moedigt hen aan, zij hebben aan dit alles behoefte, de schuld heeft hen overmand, de vrees voor de wrake Gods heeft hen bekneld. Misschien verkeren zij in het gezicht van het hellevuur en brandt de vrees, dat zij daarheen zullen gaan, verschrikkelijk in hun harten. Gij kunt weten, hoe vreemd Satan zijne duivelse twijfelingen hen inblaast, opdat hij hen, indien mogelijk, moge doen zinken en verdrinken in hun aantal en hun gewicht. Oude Christenen, maakt het pad effen voor hen, neemt de struikelblokken uit hunnen weg, opdat niet hetgeen zwak en krachteloos is moge verdraaid, maar veeleer geheeld worden. Hebreeën 12.

CHRISTUS WIL, DAT KOMERS NIET DENKEN ZULLEN, DAT HIJ HEN UITWERPEN ZAL.

Derde opmerking. Nu kom ik aan de volgende opmerking en zal daarover een weinig spreken namelijk dat Jezus Christus wil, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, niet denken zullen, dat Hij hen uitwerpen zal. De tekst is hieromtrent duidelijk, want Hij zegt: 'En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Als Hij nu zegt, Ik zal niet, dan wil Hij niet dat wij denken zullen, dat Hij zal. Dit is nog verder duidelijk uit deze opmerkingen:

Ten eerste. Christus Jezus verbood hun, die toen tot Hem kwamen, dat zij denken zouden, dat Hij zulk een persoon was. 'Meent niet, zo zegt Hij, dat ik u verklagen zal bij den Vader.' Johannes 5:45. Dit werd, gelijk ik opmerkte, tot degenen gezegd, die toen nog niet tot Hem kwamen, Want Hij zegt van hen een weinig tevoren: 'En gij wilt tot Mij niet komen, ' want het belang dat zij stelden in de eer der mensen hield hen terug. Toch, zeg ik, geeft Jezus Christus hen te verstaan, dat, schoon Hij hen rechtvaardiglijk kon verwerpen, Hij zulks toch niet doen wilde, maar zegt hun, dat zij niet eens menen zullen, dat Hij hen verklagen zal bij den Vader. Nu, niet te verklagen is bij Christus pleiten voor, want Christus blijft in deze dingen niet neutraal tussen God en de zondaars. Zo dan, indien Christus niet wil, dat zij menen, dat Hij hen, die nog niet willen tot Hem komen, aanklagen zal, dan wil Hij zeker niet, dat diegenen, welke in waarheid tot Hem komen, zo zullen denken. En hem die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

Ten tweede. Toen de vrouw, die in overspel op de daad gegrepen was, voor Jezus Christus gebracht werd, gedroeg Hij zich in deze alzo in woorden en daden, dat Hij dadelijk genoeg liet blijken, dat veroordeling en uitwerping, niet de zodanige zaken waren, waarvoor Hij in de wereld gekomen was. Daarom bukte Hij zich, toen zij haar voor Hem gesteld en haar hare goddeloze daad ten laste gelegd hadden, en schreef met zijnen vinger in de aarde, alsof Hij hen niet aanhoorde. Wat deed Hij door dit Zijn gedrag anders dan openlijk betuigen, dat Hij niet gekomen was om beschuldigingen te ontvangen van arme zondaars? En merk op, dat Hij, schoon zij aanhoudend vraagden en Hem ten laatste meenden te noodzaken om haar te veroordelen, hen aldus antwoordde, dat Hij daardoor alle aanklagende en veroordelende personen van haar verdreef. En toen voegt Hij tot hare aanmoediging om tot Hem te komen, haar deze woorden toe: Ook ik veroordeel u niet, ga heen en zondig niet meer.' Johannes 8:1-11.

Hoewel Hij in waarheid die daad der zonde verfoeide, toch wilde Hij de vrouw voor die zonde niet veroordelen, omdat dat zijn werk niet was. Hij was niet gezonden, 'opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.' Johannes 3:17. Als Christus dan, schoon daartoe bij Hem aangedrongen werd, de schuldige vrouw niet veroordelen wilde, ofschoon zij toen verre was van tot Hem te komen, hoeveel minder wil Hij, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, menen zullen dat Hij hen uitwerpen zal? 'En hem, die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.'

Ten derde. Christus nodigt duidelijk den wederkerenden zondaar om tot Hem te komen, en verbiedt hem zulk ene gedachte te koesteren, dat Hij hem uitwerpen zal. De goddeloze verlate zijnen weg en de ongerechtige man zijne gedachten, en hij bekere zich tot den Heere, zo zal Hij zich zijner ontfermen en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk', Jesaja 55:7. De Heere verbiedt, door de ongerechtigen man te verzoeken. dat hij zijne gedachten zal verlaten, in het bijzonder die gedachten, welke, gelijk ik gezegd heb, den komenden mens in zijnen tocht tot Jezus verhinderen, namelijk zijne ongelovige gedachten.

Daarom zegt Hij, dat zo iemand niet slechts zijnen wegen, maar ook zijne gedachten verlaten zal. 'De goddelozen verlate zijnen weg en de ongerechtige man zijne gedachten.' Het is niet genoeg om het ene na te laten, zo gij tot Jezus Christus komen wilt, omdat ook het andere u

van Hem zal terug ouden. Veronderstel, dat iemand zijne goddeloze negen verlaat, en zijn vuil en wulps leven vaarwel zegt, maar deze gedachte, dat Jezus Christus hem niet aannemen zal, in zijn hart koestert, deze gedachte zal hem terughouden van tot Jezus Christus te komen.
Zondaar, komende zondaar, zoudt gij gaarne tot Jezus Christus komen? Ja, zegt de zondaar. Verlaat dan uwe goddeloze wegen. Dat doe ik, zegt de zondaar. Waarom komt gij dan zo schoorvoetend? Omdat ik verhinderd word. Wat verhindert u? Heeft God u verstoten? Neen. Wilt gij dan niet vlugger komen? Ja, ja, maar ik kan niet. Wel, ik bid u, wees openhartig, en zeg mij de reden en den grond van uwe ontmoediging. Wel, zegt de zondaar, schoon God mij niet verstoot, en schoon ik gewillig ben, om sneller te komen, toch rijzen er natuurlijk deze en die gedachten op in mijn hart, die mijnen spoed om tot Jezus te komen, verhinderen. Nu eens denk ik, dat ik niet uitverkoren ben, dan weer dat ik niet geroepen ben, nu eens denk ik, dat ik te laat ben gekomen, dan weer, dat ik niet weet wat het is te komen.
Heden denk ik, dat mij gene genade geschied is, en morgen weer, dat ik niet bidden kan, of houd mij enen anderen tijd voor enen echten huichelaar. En deze dingen weerhouden mij van tot Jezus Christus te komen.
Ziet gij wel, heb ik het u niet gezegd? Er zijn nog gedachten in het hart overig, zelfs van diegenen, welke hun goddeloze wegen verzaakt hebben, en door deze gedachten worden zij meer gekweld dan door iets anders, omdat, zij daardoor verhinderd worden om tot Jezus Christus te komen, want de zonde des ongeloofs, die de oorzaak is van al deze gedachten, bezet en beknelt enen zondaar gemakkelijker, dan zijne wegen. Hebreeën 12:1-4. Maar nu, omdat Christus u gebiedt, deze gedachten te verlaten, verlaat ze dan, o komende zondaar, en zo gij ze niet verlaat, dan overtreedt gij het bevel van Christus en wordt een pijniger van uzelven, en verhindert u zelven van bevestigd te worden in de genade. ‘Zo gij niet wilt geloven, zult gij zeker niet bevestigd worden. Jesaja 7:9. Dus ziet gij, hoe Christus zich tegen zulke gedachten zet, die op ene of andere wijze den komenden zondaar verhinderen, en verdedigt daardoor de leer, die wij nu behandelen, namelijk dat Jezus Christus wil, dat zij die in waarheid tot Hem komen, niet denken zullen, dat Hij hen uitwerpen zal: ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

GRONDEN OF REDENEN VOOR DE DERDE OPMERKING.

Nu kom ik aan de redenen van de derde opmerking:

1. Als Jezus Christus u eens toestond om te menen, dat Hij u uitwerpen zal, dan moet Hij u ook toestaan om te menen, dat Hij zijn woord zal breken, want Hij heeft gezegd: 'Ik zal geenszins uitwerpen.' Maar Christus wilde niet, dat gij Hem voor zulk enen zoudt houden, die zijn woord niet gestand zou doen, want Hij zegt zelf: 'Ik ben de waarheid, ' daarom wilde Hij niet, dat iemand, die in waarheid tot Hem komt, denken zou, dat Hij hem uitwerpen zal.
2. Als Jezus den zondaar, die in waarheid tot Hem komt, eens toestond om te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij ook de eerste verschijning des ongeloofs toestaan, en die goedkeuren, dit echter rekent Hij zijnen grootsten vijands waartegen Hij zijn ganse heilige evangelie gericht heeft. Derhalve wilde Jezus niet, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, maar een ogenblik menen zullen, dat Hij hen uitwerpen zal. Zie Mattheus 14:31, 21:21, Markus 11:23, Lukas 24:25.
3. Als Jezus Christus den komenden zondaar eens toestond te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij hem ook toestaan den twijfel te opperen: Of Hij wel gewillig is om de gave zijns Vaders aan te nemen, want de komende zondaar is zijns Vaders gave, gelijk ook de tekst zegt, en Hij getuigt: 'Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en hem die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.' Derhalve wil Christus niet, dat hij, die in waarheid tot Hem komt, zal menen, dat Hij hem uitwerpen zal.
4. Als Jezus Christus hun, die in waarheid tot Hem komen, eens toestond om te menen, dat Hij hen uitwerpen zal, dan moet Hij hun ook toestaan te menen, dat Hij de trekking zijns Vaders zal minachten en verwerpen. Want niemand kan tot Hem komen, tenzij de Vader hem trekke. Doch dit te menen zou zware godslastering en verdoemelijke goddeloosheid zijn. Derhalve wil Jezus Christus niet, dat hij die in waarheid tot Hem komt, menen zal, dat Hij hem zal uitwerpen.
5. Als Jezus Christus diegenen, die inderdaad tot Hem komen, toeliet te menen, dat Hij hen uitwerpen zal, dan moet Hij ook toelaten dat zij denken, dat Hij ontrouw zal zijn aan het vertrouwen en den last, door zijn Vader in Hem gesteld of aan Hem opgedragen: namelijk te redden en niet te laten verloren gaan, wat Hij Hem gegeven heeft om te behouden. Johannes 6:39. Daar de Vader Hem last gegeven heeft om den komenden zondaar te behouden, daarom kan het niet zijn, dat Hij zou toelaten, dat zulk een zondaar zou menen, dat Hij hem uitwerpen zal.
6. Als Jezus Christus toeliet, dat zij die tot Hem komen, zouden menen dat Hij hen uitwerpen zal, dan moet Hij hen ook toelaten te denken, dat Hij ontrouw worden zal aan zijn priesterambt, want gelijk Hij door des zelfs een eerste gedeelte losprijs betaalde, en zielen vrijkocht, zo treedt Hij ook door het tweede gedeelte des zelven in bij God voor diegenen, welke komen. Hebreeën 7:25. Maar Hij kan niet toelaten, dat wij twijfelen aan de getrouwe uitoefening zijns priesterambts. Daarom kan Hij ook niet toelaten, dat wij ooit menen zouden, dat Hij den komenden zondaar zal uitwerpen.
7. Als Jezus Christus ons eens toestond te menen, dat de komende zondaar zal uitgeworpen worden, dan moet Hij ook toelaten, dat wij twijfelen aan zijnen wil, zijne macht of zijne verdienste om te behouden. Maar Hij kan niet toelaten, dat wij aan deze zaken zouden twijfelen en bijgevolg ook niet, dat de komende zondaar zal uitgeworpen worden:
(1) Hij kan niet toelaten, dat wij aan zijnen wil zouden twijfelen, want Hij zegt in den tekst: Ik WIL geenszins uitwerpen.'
(2) Noch laat Hij ons toe te twijfelen aan zijne macht, want de Heilige Geest zegt: DAT HIJ KAN behouden, allen die komen.

(3) Ook laat Hij niet toe, dat zij twijfelen aan de kracht zijner verdienste, want het bloed van Christus reinigt den komenden zondaar van alle zonden 1 Johannes 1:7, derhalve kan Hij niet toestaan, dat degene, die tot hem komt, zou menen, dat Hij hem uitwerpen zal.
8. Als Jezus Christus den komenden zondaar eens toeliet te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij hem ook toestaan het openbare getuigenis van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest te logenstraffen, ja zelfs het gehele evangelie, vervat in Mozes, de Profeten, het boek der Psalmen en in het boek, gewoonlijk het Nieuwe Testament genoemd. Doch dit kan Hij niet toestaan, daarom laat Hij niet toe, dat de komende zondaar zou menen, dat Hij hem uitwerpen zal.
9. Ten laatste. Als Jezus Christus degene, die tot Hem komt zou toelaten te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij hem ook toestaan te twijfelen aan den eed zijns Vaders, die Hij in trouw en gerechtigheid gezworen heeft, opdat zij, die tot Jezus Christus gevloden zijn om bij Hem ene schuilplaats te vinden, ene sterke vertroosting hebben zouden. Maar dit kan Hij niet toelaten, en derhalve ook niet, dat de komende zondaar menen zou, dat Hij hem uitwerpen zal. Hebreeën 6.

GEBRUIK EN TOEPASSING.

Nu ga ik over om een algemeen gebruik en toepassing van het geheel te maken en dus dit stuk daarmee te besluiten.
Eerste gebruik. Het eerste gebruik: een gebruik tot lering of onderrichting, en wel:
Ten eerste. Het leert ons, dat de mensen van nature verre van Christus zijn. Laat mij dit gebruik een weinig ontwikkelen door te spreken over deze drie vragen:
1. Waar is hij, die tot Jezus Christus komt! (maar nog niet gekomen is)?
2. Wat is hij, die niet tot Jezus Christus komt?
3. Waarheen gaat hij, die niet tot Jezus Christus komt?

1. Waar is hij?
Antwoord.
a. Hij is verre van God, hij leeft zonder Hem, is vervreemd van Hem zowel in zijn verstand, zijnen wil, zijne genegenheden, zijn oordeel, als in zijn geweten. Efeziërs 2:12, 4:18.
b. Hij is verre van Jezus Christus, die de enige is, welke de mensen bevrijden kan van het hellevuur Psalm 73:27.
c. Hij is verre van het werk des Heiligen Geestes, het werk der wedergeboorte en ene tweede schepping. zonder welke niemand het koninkrijk der Hemelen zien zal Johannes 3:3.
d. Hij is naar zijne gerechtigheid, veel verder verwijderd van die gerechtigheid, welke hem aannemelijk zou doen zijn in het oog Gods Jesaja 46:12,13.
e. Hij verkeert onder de macht en heerschappij der zonde, de zonde heerst in en over hem, zij woont in alle vermogens zijner ziel, zowel als in de leden zijns lichaams, zodat er van het hoofd tot de voeten geen plekje zuiver en rein is. Jesaja 1:6. Romeinen 3:9-18.
f. Hij verkeert in het pesthuis met Uzzia en is uitgesloten buiten de legerplaats van Israël met de melaatsen. 2 Kronieken 26:21. Numeri 5:2. Job 36:14.
g. Zijn ‘leven is onder de onreinen ‘ Hij is ‘in ene gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid’ Handelingen 8:23.
h. Hij is ‘in de zonde’, ‘in het vlees, ‘ ’in den dood’ ‘in de strikken des duivels’ en wordt ‘gevangen gehouden door hem naar zijnen wil ‘ 1 Corinthiërs 15:17. Romeinen 8:8, 1 Johannes 3:14, 2 Timotheus 2:26.
i. Hij ligt onder den vloek der wet, en de duivel woont in hem, en heeft de heerschappij over hem. Galaten 3:13, Efeziërs 2:2,3. Handelingen 26:19.
k. Hij leeft in duisternis, wandelt in de duisternis en weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijne ogen verblind.
l. Hij wandelt op den breden weg, die ten verderve leidt en daarop voortgaande, gaat hij zeker de wijde poort binnen en zo de trappen af in de hel.
2. Wat hij is, die niet tot Jezus Christus komt?
Antwoord.
a. Hij wordt gerekend een van Gods vijanden te zijn. Lukas 19:14, Romeinen 8:7.
b. Hij is een kind des duivels en der helle, want de duivel heeft hem verwekt, wat zijne zondige natuur aangaat en de hel moet hem ten laatste opzwelgen, omdat hij niet tot Jezus Christus komt Johannes 8:44. 1 Johannes 3:8, Mattheus 23:15, Psalm 6:11.
c. Hij is een kind des toorns en een erfgenaam daarvan, dit is zijn deel en God zal het hem betaald zetten in zijn aangezicht Efeziërs 2:1-3. Job. 21:19-31.
d. hij is een zelfmoordenaar, hij verworgt zijne eigene ziel en is iemand, die den dood lief heeft, Spreuken 1:18. Spreuken 8:36.
e. Hij is een gezel voor duivelen en verdoemde zielen Spreuken 21:16, Mattheus 25:41.
3. Waarheen moet hij gaan, die niet tot Jezus Christus komt.

Antwoord.
a. Hij die niet tot Hem komt, gaat hoe langer hoe verder van Hem, want elke zonde is een stap verder van Jezus Christus Hosea 11.
b. Daar hij in de duisternis wandelt, gaat hij verder daarin voort, want Christus is het licht der wereld en hij die niet tot Hem komt, wandelt in de duisternis Johannes 8:12.
c. Hij zal ten laatste zo ver van God verwijderd worden en van Christus en den hemel en alle gelukzaligheid, als een oneindig God hem verwijderen kan. Mattheus 12:41. Maar:
Ten tweede. Deze lere van tot Christus te komen leert ons, waar de arme ongelukkige zondaars het leven voor hun zielen vinden kunnen, en wel in Christus. Dit leven is in zijnen Zoon, die den Zoon heeft, die heeft het leven. En wederom: Wie Mij vindt, vindt het leven en trekt een welgevallen van den Heere' Spreuken 8:35. Tot verdere uiteenzetting nu wil ik hier nog drie vragen behandelen:
1. Welk leven er in Christus is?
2. Wie dat leven hebben zullen?
3. Onder welke voorwaarden?

1. Welk leven er in Christus is?
Antwoord.
a. Er is een rechtvaardigend leven in Christus. De mens is door de zonde dood naar de wet, en Christus alleen kan door zijne gerechtigheid en zijn bloed hem van dezen dood bevrijden en in een staat des levens overbrengen. 'Want God heeft zijnen Zoon in de wereld gezonden, opdat wij zouden leven door Hem 1 Johannes 4:9. Dat is, door de gerechtigheid, die Hij vervullen zou en door den dood, dien Hij zou sterven
b. Er is een eeuwig leven in Christus, een eindeloos leven, een leven voor eeuwig en altoos. Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven, en dit zelve leven is in zijnen Zoon' 1 Johannes 5:11. Daar nu de rechtvaardigheid en de eeuwige zaligheid beide in Christus zijn en door de mensen nergens elders kunnen verkregen worden, wie zou dan niet tot Jezus Christus komen?
2. Wie dat leven hebben zullen!
Ik antwoord: Arme, hulpeloze ellendige zondaars. In het bijzonder:
a. Zij die gewillig zijn om het te ontvangen. 'Die wil, neme het water des levens' Openbaring 22:17.
b. Die er naar dorsten. 'Ik zal den dorstigen geven te drinken van het water des levens.' Openbaring 21:6.
c. Die vermoeid is van zijne zonden. 'Dit is de rust, geeft den moede rust, en dit is de verkwikking' Jesaja 28:12.
d. Die arm en behoeftig is. Hij zal den arme en nooddruftige verschonen en de zielen der nooddruftigen verlossen. Psalm 72:13. Die Hem volgt, roepende om het leven: 'Die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen maar zal het licht des levens hebben.' Johannes 8:12.
3. Onder welke voorwaarden kunnen zij dit leven bekomen?
Antwoord. Uit vrije genade. Zondaar, hoort gij? Gij kunt het uit vrije genade verkrijgen. 'Hij neme het water des levens om niet.' 'Ik zal hem geven te drinken uit de fontein des levenden waters om niet.' 'En als zij niet hadden om te betalen, schold Hij het hun beiden kwijt.' Lukas 7:42. Vrijelijk, zonder geld en zonder prijs. 'O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt koop, en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk' Jesaja 55:1. Zondaar, zijt gij dorstig? zijt gij vermoeid? zijt gij gewillig? Kom dan en zie niet naar uw bezitting, want al het goed, dat in Christus is, wordt den komenden zondaar aangeboden zonder geld en zonder prijs. Hij heeft het leven om weg te schenken aan de zodanige, die het ontbreekt en die geen penning hebben om het te kopen, en Hij wil het geven om niet. O, in welk enen gezegenden toestand verkeert de komenden zondaar! Maar:

Ten derde. Deze leer van het komen tot Jezus Christus om het leven te hebben leert ons, dat dat leven nergens elders te verkrijgen is. Kon het ergens elders verkregen worden, dan zou de tekst en Hij die deze woorden sprak, maar weinig te betekenen hebben, want wat heerlijks zou er zijn in de woorden: 'Ik zal geenszins uitwerpen, als er iemand anders was die hen kon aannemen? Maar hier komt de heerlijkheid van Christus uit, dat niemand dan Hij behouden kan. En hierin wordt zijne liefde openbaar, dat schoon niemand behouden kan dan Hij, Hij toch niet schuchter is in het behouden. 'En hem die tot Mij komt, zegt Hij, zal Ik geenszins uitwerpen.'
Dat niemand anders kan behouden dan Jezus Christus alleen is duidelijk uit Handelingen 4:12. 'De zaligheid is in genen Anderen.' en 'Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven, en dit zelve leven is in zijnen Zoon' 1 Johannes 5:11. Indien het leven ergens elders kon verkregen worden, dan zou zulks in de wet moeten zijn. Doch het is niet in de wet te vinden, omdat door de werken der wet geen levend mens zal gerechtvaardigd worden, en wordt men daardoor niet gerechtvaardigd, dan vindt men ook daarin het leven niet. Derhalve kan het leven nergens anders gevonden worden, dan in Jezus Christus Galaten3.
Vraag. Maar waarom zou God het zo geregeld hebben, dat het leven nergens elders zou kunnen gevonden worden dan in Jezus Christus?
Antwoord. Daarvoor bestaat ene reden, en wel zowel met betrekking tot God als opzichtens ons.
1. Met betrekking tot God.
a. Dat het zou zijn in een weg der gerechtigheid zowel als in een weg der genade. En in een weg der gerechtigheid kon het niet zijn, ware het niet door Christus omdat Hij, en Hij alleen kon geven wat de wet eist, en voor de zonde offeren, wat de gerechtigheid eiste. Alle engelen zouden voor eeuwig in de hel te pletter gevallen zijn, indien de vloek over onze zonden op hen geladen ware geworden, in plaats van op Jezus Christus, doch die vloek werd op Hem geladen en Hij droeg hem, onderging de straf en verloste zijn volk daarvan, met zulk ene genoegdoening aan de goddelijke gerechtigheid, dat God zelf nu verkondigt: Dat Hij getrouw is en rechtvaardig om ons te vergeven, zo wij ons door het geloof aan Jezus overgeven en vertrouwen op hetgeen hij gedaan heeft ten leven. Romeinen 3:24-26:Johannes 1:4.
b. Het leven moest door Jezus Christus zijn, opdat God mocht vereerd en verheerlijkt worden, omdat Hij dezen weg uitgedacht heeft. Dit zijn de daden des Heeren, opdat Hij in alle dingen mocht verheerlijkt worden, door Jezus Christus, onzen Heere.
c. Het moet door Jezus Christus zijn, opdat het leven ene beschikking Gods blijve, die zeer veel medelijden heeft met de armen, de geringen, de zwakken, de gebrokenen van harte, en met diegenen, waarom de anderen zich niet bekommeren. Psalm 34:6, Psalm 138:6. Psalm 25. Psalm 51:17, Psalm 147:3.
d. Het leven moest in Christus zijn, om alle roem van menselijke lippen uit te sluiten. Dit is ook de reden, die de apostel aangeeft in Romeinen 3:19,27, Efeziërs 2:8-10.
2. Het leven moet in Jezus Christus zijn met betrekking tot ons.

a. Opdat wij het op de gemakkelijkste voorwaarden zouden kunnen verkrijgen te weten, uit vrije gunst, als ene gave, niet als loon. Stond het leven in Mozes hand, dan zouden wij er moeilijk aankomen. stond het in de hand des pausen, dan zouden wij er duchtig voor betalen moeten. aar Gode zij dank, het leven is in Christus, in Hem verborgen, om door Hem meegedeeld te worden aan zondaars onder zeer gemakkelijke voorwaarden, ja als men het wil ontvangen, aannemen en omhelzen met dankzegging, gelijk de Schriften duidelijk verklaren Johannes 1:11-12, 2 Corinthiërs 11:4. Hebreeën 11:13. Colossenzen 3:13-15.
b. Het leven is in Christus VOOR ONS opdat het niet op zulk enen broze grondslag zou rusten, als zulks inderdaad zijn zou, indien het ergens elders gevonden werd. De wet is dien

aangaande zwak van onze zijde. Maar Christus is een wel beproefde steen, een vast fondament, die niet falen zal, om uwen last te dragen en uwe ziel aan te nemen, o komende zondaar.
c. Het leven is in Christus, opdat het zeker zij voor het ganse zaad. Helaas ware het leven in onze hand, in de hand van den besten onzer, wij zouden dit zeker herhaalde malen inboeten, of ware het in de hand van enen anderen, dan zouden wij, door onze menigvuldige afwijkingen Hem zo vertoornen, dat Hij ten laatste zijne barmhartigheid zou doen verkeren in eeuwig ongenoegen over ons. Maar nu is het leven in Christus, is het in Hem, die medelijden hebben kan met, bidden kan voor, vergiffenis schenken kan aan ons, ja herhaaldelijk ons vergeven kan, nu is het leven bij Hem, die lankmoedig is over ons, wanneer wij uit onzen weg zijn, bij Hem, die een hart heeft om ons weer op te zoeken, wanneer wij afgedwaald zijn, bij Hem, die vergeeft en niet verwijt. Geloofd zij God, dat het leven in Christus is! Want nu is dat leven verzekerd voor het ganse zaad Maar:
Ten Vierde. Deze leer van het komen tot Christus om het leven te hebben, leert ons welk een kwaad het ongeloof is, dat goddeloze ding, het ongeloof, is de enige of voornaamste hindernis voor den komenden zondaar. Zegt de tekst: Kom? Zegt Hij: En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen? Wat ene goddeloosheid is dit dan toch, dat zondaars weerhoudt om tot Jezus Christus te komen, door ongeloof blijven wij terug. Daarom wordt er gezegd, dat het datgene is, waardoor ene ziel, naar luid der Schrift, zich van God afkeert, omdat het dat is, hetwelk in den beginne de wereld van Hem vervreemde en dat haar nog tot op dezen huidigen dag van Hem verwijderd houdt. En het ongeloof doet zulks te gemakkelijker, omdat het zulks doet met ene list.

VAN DE ZONDE DES ONGELOOFS.

Deze zonde kan de witte duivel genoemd worden, want zij vertoont zich dikwijls in hare kwaadaardige handelingen in de ziel als een engel des lichts, ja zij handelt als een raadgever des hemels. Daarom zullen wij een weinig over dit goddeloze kwaad handelen:

1. Zij is die zonde boven alle anderen, welke een schijn van grond heeft in hare aanvallen. Want zij houdt de ziel van Christus verwijderd, door hare tegenwoordige ongeschiktheid en onvoorbereidheid voor te wenden als gebrek aan meer gevoel, gebrek aan meer berouw, gebrek van meer nederigheid, gebrek aan een meer gebroken hart.
2. Zij is de zonde, welke het best bij het geweten past, het geweten van den komenden zondaar zegt hem, dat hij niets goeds bezit, dat hij in het schuldboek voor tienduizend talenten opgeschreven staat, dat hij een onwetende, blinde hardhartige zondaar is, onwaardig om niet door Jezus Christus opgemerkt te worden. En wilt gij, zegt het Ongeloof, in zulk enen toestand, als waarin gij nu zijt, het wagen om tot Jezus Christus te komen?
3. Zij is de zonde, die het beste past bij ons zintuig des gevoels. De komende ziel gevoelt de werking der zonde, van allerlei zonde en goddeloosheid zijns vlezes, ook gevoelt hij den toorn en het oordeel van God over de zonde, en gaat dikwijls daaronder gebukt. Nu, zegt Ongeloof, kunt gij eens zien, dat gij gene genade bezit, want datgene, wat in u werkt, is het bederf. Ook kunt gij bemerken, dat God u niet lief heeft, omdat het gevoel Zijns toorns op u rust. Hoe kunt gij dan zo stoutmoedig zijn om tot Jezus te willen gaan?
4. Zij is die zonde boven alle anderen, welke het beste past bij de wijsheid van ons vlees. De wijsheid onzes vlezes houdt het voor voorzichtig om een poosje te twijfelen, om een poosje achteraf te staan, om een poosje naar beide zijden te luisteren en niet zo haastig, plotseling en ondoordacht te stoutmoedig naar Jezus te gaan. En met deze wijsheid verenigt zich het ongeloof.
5. Zij is die zonde, boven alle andere, die aanhoudend de ziel in het oor fluistert, dat zij moet wantrouwen aan de getrouwheid Gods, om de belofte te houden aan degenen, die tot Jezus Christus komen om het leven te hebben. Zij blaast ook mistrouwen in omtrent Christus gewilligheid om aan te nemen en te behouden. En gene zonde kan zulks zo kunstig en geslepen doen dan het ongeloof.
6. Ook is zij die zonde, welke altijd gereed is om tegenwerping te maken tegen deze of die belofte, welke door den Geest Gods gebracht wordt tot onze harten om ons te vertroosten, en als de arme zondaar zich daarvoor niet in acht neemt, dan zal zij door een of andere uitvlucht, kunstgreep, list of haarkloverij, de belofte hem ras weer ontrukken en zal hij daarvan maar weinig voordeel hebben.
7. Zij is die zonde, die meer dan alle andere onze gebeden, ons geloof, onze liefde, onze naarstigheid, onze hoop en onze verwachtingen verzwakt, zij rukt in onze plichten het hart van God weg.
8. Eindelijk is deze zonde, gelijk ik boven gezegd heb, ene zonde, die in de ziel zich voordoet met zo vele aangename voorwendsels aangaande de zaligheid en de zekerheid, dat zij, als het ware, zich voordoet als een raad des hemels, die de ziel aanmaant om wijs, omzichtig, bedachtzaam, nadenkend te zijn en zich te wachten, dat zij zich te ras op het geloof zou wagen. Wees eerst verzekerd dat God u liefheeft, houd gene belofte vast, totdat gij daartoe door God genoopt zijt geworden, wees ook niet zeker van uwe behoudenis, twijfel daar steeds aan, al is ook het getuigenis des Heeren dikwijls aan u bevestigd geworden. Leef niet door het geloof, maar door het gevoel, en wanneer gij noch zien noch gevoelen kunt, vrees dan en wantrouw, twijfel dan aan alles. Dit is de duivelse raad van het ongeloof, die zo overdekt is met kostelijke voorwendsels, dat de wijste Christen die redeneringen nauwelijks van zich afwerpen kan.

SOORTEN VAN ONGELOOF, IN TEGENOVERSTELLING VAN HET GELOOF.

Maar om kort te zijn. Laat mij hier u, Christelijke lezer, ene meer tot in bijzonderheden afdalende beschrijving geven van de soorten van ongeloof in tegenoverstelling van het geloof, in deze vijfentwintig bijzonderheden:

1. Het geloof gelooft het Woord van God, maar het ongeloof trekt de zekerheid des zelven in twijfel. Psalm 106:24.
2. Het geloof gelooft het Woord, omdat het waarachtig is, maar het ongeloof twijfelt daaraan, omdat het waarachtig is. 2 Timotheus 4:3, Johannes 8:45.
3. Het geloof ziet meer in ene belofte Gods om te helpen, dan in alle andere dingen om te hinderen, maar het ongeloof zegt, niet tegenstaande de belofte Gods: Hoe kunnen deze dingen zijn? Romeinen 4:19-21, 2 Koningen 7:2, Johannes 3:11-12.
4. Het geloof maakt, dat gij liefde ziet in het hart van Christus, wanneer Hij met zijnen mond bestraffingen geeft, maar het ongeloof meent wraak in zijn hart te ontdekken, als Hij met zijn mond en Woord zegt, dat Hij ons liefheeft. Mattheus 15:22-28, Numeri 13, 2 Kronieken 14:3.
5. Het geloof komt de ziel in het wachten te hulp, schoon God het geven uitstelt, maar het Ongeloof wordt opvliegend en werpt alles weg, zo God wat vertraagt. Psalm 25:5, Jesaja 8:17, 2 Koningen 6:33, Psalm106:13,14.
6. Het geloof geeft troost en kalmte te midden van de vrees, maar het ongeloof verwekt vreze te midden van den troost. 2 Kronieken 20:20, Mattheus 8:26, Lukas 24:26,27.
7. Het geloof zuigt zoetheid uit de roede Gods, doch het ongeloof kan geen troost vinden in zijne grootste barmhartigheden. Psalm 23:4, Numeri 21.
8. Het geloof maakt zware lasten licht, maar het ongeloof maakt lichte lasten ondraaglijk zwaar. 2 Corinthiërs 1:14-18, Maleachi 1:12-13.
9. Het geloof komt ons ter hulp wanneer wij neerslachtig zijn, maar het ongeloof maakt ons neerslachtig, wanneer wij vrolijk, gemoedigd zijn. Micha. 7:8-10, Hebreeën 4:11.
10. Het geloof brengt ons dichter bij God, wanneer wij verre van Hem Zijn, maar het ongeloof verwijdert ons van God, wanneer wij dicht bij Hem zijn. Hebreeën 10:22, Hebreeën 3:12-13.
11. Waar het geloof regeert, daar verklaart het, dat de mensen Gods kinderen zijn, maar waar het ongeloof begeert, daar verklaart het, dat zij zijne vijanden zijn. Jakobus 3:18. Hebreeën 3:18, Openbaring 21:8.
12. Het geloof brengt een mens onder de genade, maar het ongeloof houdt hem onder den toorn. Romeinen 3:24-26, 14:6, Efeziërs 2:3 Johannes 3:36, 1 Johannes 5:10, Hebreeën 3:17 Markus 16. 16.
13. Het geloof reinigt het hart, maar het ongeloof houdt het bezoedeld en onrein. Handelingen.15:9, Titus 1:15,16.
14. Door het geloof wordt de gerechtigheid van Christus ons toegerekend, maar door het ongeloof zijn wij besloten onder de wet om verloren te gaan. Romeinen 4:23-24, Romeinen 11:32, Galaten 3:25.
15. Het geloof maakt ons werk door Christus aannemelijk voor God, maar wat uit het ongeloof is, dat is zonde. Want zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen. Hebreeën 11:4, Romeinen 14:23, Hebreeën 6:6.
16. Het geloof geeft ons vrede en troost in onze zielen, maar het ongeloof werkt moeite en onrust, gelijk de rusteloze golven der zee. Romeinen 5:11, Jakobus 1:6.
17. Het geloof doet ons kostbaarheid in Christus zien, maar het ongeloof ziet gene gedaante, heerlijkheid of schoonheid in Hem. 1 Petrus 2:7, Jesaja 53:2-3.

18. Door het geloof hebben wij ons leven in de volheid van Christus, maar door het ongeloof sterven en kunnen wij weg. Galaten 2:20.
19. Het geloof geeft ons de overwinning over de wet, de zonde, den dood, den duivel en alle kwaad, maar het ongeloof stelt ons onderhevig aan die allen. 1 Johannes 5:4,5. Lukas 12:46.
20. Het geloof toont ons meer heerlijkheid in de dingen die niet gezien worden, dan in de zienlijke, maar het ongeloof ziet meer in de zienlijke dingen, dan in de dingen die hiernamaals zijn zullen. 2 Corinthiërs 4:18. Hebreeën 11:24-27. 1 Corinthiërs 15:32.
21. Het geloof maakt de wegen Gods aangenaam en wonderlijk, maar het ongeloof maakt ze zwaar en hard. Galaten 5:6, 1 Corinthiërs 12:10,11, Johannes 6:60, Psalm 2:3.
22. Door het geloof bezaten Abraham, Izaäk en Jakob het land der belofte, maar door hun ongeloof konden noch Mozes, noch Aäron noch Mirjam in dat land ingaan. Hebreeën 11:9, Hebreeën 3:19.
23. Door het geloof gingen de kinderen Israël's door de Rode Zee, maar door het ongeloof stierf het merendeel van hen in de woestijn. Hebreeën 11:29. Judas 1:5.
24. Door het geloof deed Gideon meer met driehonderd man en een paar ledige kruiken, dan al de twaalf stammen doen konden, omdat zij in God niet geloofden. Richteren 7:16-22. Numeri 14:11,14.
25. Door het geloof wandelde Petrus op de zee, maar door het ongeloof begon hij te zinken. Mattheus 14:29,31.
Aldus zou er nog meer aan toegevoegd kunnen worden, wat ik om der kortheid wille nalaat, terwijl ik een iegelijk smeekt, die gelooft dat hij ene ziel heeft, die moet gered of verloren gaan, om zich te wachten voor het ongeloof, opdat niet iemand van ons, wetende dat er ene belofte ons gegeven is van in zijne rust in te gaan, door ongeloof derzelve niet deelachtig worde.

HET TWEEDE GEBRUIK: EEN GEBRUIK ALS ZELFONDERZOEK.

Wij komen nu aan een gebruik als zelfonderzoek Zondaar, gij hebt gehoord van de noodzakelijkheid om tot Jezus Christus te komen, alsook van de gewilligheid van Christus om de komende ziel aan te nemen en van het voordeel, de vrucht, die zij, welke in waarheid tot Hem komen, door Hem zullen genieten. Onderzoek uzelven omtrent deze dingen nu ernstig en vraag uzelven af: Ben ik in waarheid tot Jezus Christus gekomen?
Vele voorbeelden zou ik hier kunnen aangeven om u te dringen tot ene nauwgezette vervulling van dezen plicht. Als
1. Gij zijt in de zonde, in het vlees, in de strikken des duivels en onder den vloek der wet, indien gij niet tot Jezus Christus gekomen zijt.
2. Er is geen weg om van deze dingen verlost te worden dan door tot Jezus Christus te komen.
3. Indien gij komt, zal Jezus Christus u aannemen en u geenszins uitwerpen.
4. Gij zult het u niet beklagen in den dag des oordeels, zo gij nu tot Jezus Christus komt.
5. Maar gij zult het u zeker ten laatste beklagen, indien gij nu weigert te komen, en
6. Gij zijt nu uitgenodigd om te komen, en daarom zal uw oordeel te groter zijn en uwe verdoemenis te schrikkelijker, indien gij nog blijft weigeren, alsof gij nooit gehoord had van het komen tot Christus.
Tegenwerping. Maar wij hopen, dat wij tot Jezus Christus gekomen zijn.
Antwoord. Het is goed, indien dit zo blijkt. Maar opdat gij niet spreekt zonder grond en zo ongemerkt in het vuur der helle neervalt, laat ons een weinig onderzoeken.
Ten eerste. Zijt gij in waarheid tot Jezus Christus te komen?
Wat hebt gij achtergelaten? Wat deed u daarvan scheiden, in uw komen tot Jezus Christus?
Toen Lot uit Sodom ging, liet hij de Sodomieten achter. Genesis 19. Toen Abraham uit Chaldea ging, liet hij zijn land en zijne maagschap achter. Genesis 12. Handelingen 7. Toen Ruth kwam om zich te vertrouwen onder de vleugelen van den Heere, den God Israël's, liet zij haren vader, hare moeder, hare afgoden en het land harer geboorte achter. Ruth 1:15-17, 2:11,12. Toen Petrus tot Christus kwam, liet hij zijne netten achter. Mattheus 4:20. Toen Zachéüs tot Christus kwam liet hij het ontvangen van den tol achter. Lukas 19. Toen Paulus tot Christus kwam, liet hij zijne eigen gerechtigheid achter. Filippenzen 3:7,8. Toen zij die ijdele kunsten pleegden, tot Jezus Christus kwamen, namen zij hun ijdele boeken en verbrandden ze, schoon zij in anderer oog wel vijftig duizend zilveren penningen waard waren. Handelingen 19:18-20. Wat zegt gij, man? Hebt gij uwe lievelingszonden, uwe Sodomietische genoegens, uwe kennissen en uw ijdel gezelschap, uwe ongeoorloofde ijdele kunsten achtergelaten? Zo enige dezer dingen bij u zijn, en gij hun gezelschap zoekt in uw hart en leven, dan zijt gij nog niet tot Jezus Christus gekomen.
Ten tweede. Zijt gij tot Jezus Christus gekomen? Ik bid u, vertel mij, wat bewoog u om tot Jezus Christus te komen? De mensen gaan gewoonlijk niet tot deze of gene plaats, voor zij een bewegende oorzaak of liever ene reden hebben, die hen daarheen doet gaan. Evenmin komen zij tot Jezus Christus. Ik zeg niet, vóór zij ene oorzaak hebben, maar-voor die oorzaak hen aandrijft om te komen. In een staat van veroordeling te verkeren is ene voldoende oorzaak om tot Jezus Christus te komen om het leven te hebben. Doch die oorzaak zal niet voldoende zijn, indien zij hen niet uitdrijft en zij zal zulks nooit doen, tenzij hun ogen geopend zijn opdat zij zich zelven in dien toestand zien. Want niet, wanneer de mens onder den toorn is, maar wanneer hij dat ziet, wordt hij aangedreven om tot Jezus Christus te komen. En de reden is: omdat zij hunnen toestand niet zien: 'Wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn? Mattheus 3:7. De mensen zullen niet tot Jezus Christus komen, vóór zij gewaarschuwd worden en zij die waarschuwing ook ter harte nemen.

Laat mij u hiervan drie of vier voorbeelden mogen geven. Adam en Eva kwamen niet tot Jezus Christus, voor zij den noodkreet vernamen en de overtuiging hadden van hunnen verloren toestand door de zonde. Genesis 3. De kinderen Israël's riepen niet om enen middelaar, voor zij zich zelven in doodsgevaar zagen door de wet Exodus 30:18,19. Vóór de tollenaar kwam, zag hij zich zelven verloren en rampzalig. Lukas 18:13. De verloren zoon kwam niet, voor hij den dood aan zijne deur zag liggen, gereed om hem te verslinden. Lukas 15-17. 18. De drie duizend kwamen niet eerder, vóór zij niet wisten wat zij doen zouden om zalig te worden. Handelingen 2:37-39. Paulus kwam niet, vóór hij zich zelven verloren en rampzalig kende Handelingen 8:3-8,11. En ten laatste: Toen de Stokbewaarder kwam, zag hij zich zelven verloren. Handelingen 16:29-31. En ik zeg u, dat het veel gemakkelijker is een gezond mens over te halen om naar den geneesmeester te gaan om genezen te worden of om een mens, die gene wonden heeft, een pleister te laten halen om hem te helen, dan iemand, die zijne zielskwaal niet ziet, over te halen om tot Jezus Christus te komen. De gezonden hebben den medicijnmeester niet nodig, want waarom zouden zij tot Hem gaan? Een volle kruik kan niet meer inhouden, waarom zou zij naar de fontein gaan? En zo gij als een volle komt, dan komt gij niet op de rechte wijze: wees verzekerd, dat Christus u ledig wegzenden zal: 'Maar Hij heelt de gebrokenen van harte en Hij verbindt hun wonden. Markus 2:17. Psalm 147:3. Lukas 1:53.

Ten derde. Komt gij tot Jezus Christus? Ik bid u, zeg mij, wat ziet gij in Hem, dat het u aanlokt om de ganse wereld te verzaken en tot Hem te komen? Ik zeg: Wat hebt gij in Hem gezien? De mensen moeten. iets in Jezus Christus zien, anders zullen zij niet tot Hem komen.

1. Welke schoonheid hebt gij in zijn persoon gezien? gij komt niet, indien gij gene gedaante of heerlijkheid in Hem ziet. Jesaja 53:1-3.

2. Zolang zij, die in het Hooglied vermeld worden, niet overtuigd waren, dat er meer schoonheid, heerlijkheid en begeerlijkheid in Christus was, dan in tienduizend, vroegen zij niet zo zeer waar Hij was, noch waren geneigd om zich te keren achter Hem. Hooglied. 5,6.

Er zijn vele dingen aan deze zijde van den hemel, die het hart kunnen wegslepen, en die het ook doen zullen, zolang gij leeft, indien gij blind gehouden wordt en u niet vergund wordt de schoonheid van den Heere Jezus te zien.

Ten vierde. Zijt gij tot den Heere Jezus gekomen?

Wat het gij in Hem gevonden, toen gij tot Hem kwaamt?

Petrus vond in Hem het woord des eeuwigen levens. Johannes 6:68. Diegenen, van wie Petrus melding maakt, vonden Hem een levende steen, ja zulk een levende steen, die hun het leven deelachtig maakte. 1 Petrus 2:4-5. Hij zegt zelf, dat zij, die tot Hem komen, enz. rust vinden zullen voor hun zielen, hebt gij voor uwe ziel rust in Hem gevonden? Mattheus 11:28.

Laat ons terug gaan tot de tijden van het Oude Testament.

1. Abraham vond in Hem DATGENE, hetwelk hem zijn land om zijnentwil deed verlaten, en een pelgrim en vreemdeling deed worden op aarde. Genesis 12. Hebreeën 11.

2. Mozes vond in Hem DATGENE, hetwelk hem ene kroon deed verzaken en een koninkrijk daarbij.

3. David vond zoveel in Hem, dat hij een dag, in zijn huis doorgebracht, beter achtte dan duizend elders, ja, naar zijne schatting was het beter in Gods huis een dorpelwachter te zijn, dan te wonen in de tenten der goddeloosheid. Psalm 84:10.

4. Wat vonden Daniël en zijne drie vrienden in Hem, dat zij om zijnentwil zich in den vurigen oven, en den leeuwenkuil waagden. Daniël 3:14.

Laat ons afdalen tot de martelaren.

1. Stefanus vond in Hem DATGENE, hetwelk hem verheugde en rustig zijn leven voor zijnen naam liet. Handelingen 7.

2. Ignatius vond in Hem datgene, hetwelk hem liever de kwellingen des duivels en der hel zelf deed doorstaan, dan Hem te moeten missen.

3. Wat zag Romanus in Christus, toen hij den woedenden keizer, die hem met verschrikkelijke kwellingen dreigde, toeriep: uw vonnis, o keizer omhels ik verheugd en weiger niet opgeofferd te worden door zulke wrede kwellingen als gij maar uitvinden kunt?
4. Wat zag Menas, de Egyptenaar, in Christus, toen hij onder de wreedste kwellingen zei: Er is naar mijne mening niets, dat vergeleken kan worden met het koninkrijk der hemelen, ook is de gehele wereld, zo zij gewogen werd in ene weegschaal niet te verkiezen boven den prijs van ene ziel? Wie kan ons scheiden van de liefde van Jezus Christus, onzen Heer? Ik heb van mijnen Heer en Koning geleerd, niet te vrezen degenen, die het lichaam doden enz.
5. Wat zag Eulalia in Christus, toen zij, als men haar het ene lid van het andere scheurde, zei: Zie, Heere, ik wil u niet vergeten. Wat is het een blijdschap voor diegenen, o Christus, die gedenken aan uwe triomferende overwinning?
6. Wat meent gij, dat Agnes zag in Christus, toen zij met verheuging den soldaat tegemoet trad, die als haar beul aangewezen was. Ik wil gaarne, zei zij, mijne borsten door dit zwaard in zijne ganse lengte laten doorboren en in mijne borst des zelfs kracht gevoelen, zelfs tot het gewest, opdat ik, gehuwd zijnde met Christus, mijnen man, aldus moge opvaren en ontkomen aan al de duisternissen dezer wereld.
7. Wat meent gij dat Julitta zag in Christus, toen zij, als de Keizer haar zei, dat zij nooit bescherming, wetten, oordelen noch het leven zou genieten, tenzij zij de goden wilde aanbidden, antwoordde: Vaarwel leven, welkom dood, vaarwel rijkdommen, welkom armoede, al wat ik heb, al ware het ook duizendmaal meer, wil ik liever verliezen, dan een goddeloos en lasterlijk woord spreken tegen mijn Schepper?
8. Wat zag Marcus Arethusius toch in Christus, dat hij, nadat zijne vijanden hem het vlees, van het lichaam gesneden hadden, dit met honing insmeerden en hem in ene mand ophingen ten prooi aan vliegen en bijen, niet een halven stuiver wilde geven om zijn leven te redden, teneinde de afgoderij te handhaven?
9. Wat zag Constantine in Christus, als zij de wonden kuste dergenen, die om zijnentwil leden?
10. Maar wat behoef ik nog bijzondere voorbeelden aan te halen van woorden en kleiner daden, als zij door hun leven, hun bloed, hun verduren van den honger, het zwaard, het vuur, het in stukken scheuren en alle kwellingen, die de duivel en de hel konden uitvinden, de liefde bewezen, die zij Christus toedroegen, nadat zij tot Hem gekomen waren?
Wat hebt gij in hem gevonden, o zondaar?
Hoe! Tot Christus komen en niets in Hem vinden! terwijl toch alle dingen, die waard zijn om er naar te zoeken, in Hem zijn! of misschien iets, maar toch niet genoeg om u te ontwennen aan uwe zondige vermaken en vleselijke lusten? Ach, ach, gij komt niet tot Jezus Christus. Die tot Jezus Christus gekomen is, heeft in Hem datgene gevonden, dat, gelijk ik zei, nergens elders te vinden is. Als:
1. Die tot Christus gekomen is, heeft bevonden, dat God in Hem de wereld met zichzelf verzoent, en hare overtredingen haar niet toerekent. En zodanig wordt God nergens elders gevonden in hemel noch op aarde. 2 Corinthiërs 5:19,20.
2. Die tot Jezus Christus gekomen is, heeft in Hem een fontein van genade gevonden, die voldoende is om niet slechts de zonden te vergeven, maar ook om de ziel te heiligen en haar van struikelen en vallen te bewaren in deze boze wereld.
3. Die tot Jezus Christus gekomen is, heeft kracht in Hem gevonden: Die kracht, welke, zo Hij u slechts met zijn Woord aanraakt, of zo gij Hem door het geloof moogt aanraken, het leven onmiddellijk in uwe ziele wekt. Zij doet u ontwaken, gelijk als iemand, die uit zijnen slaap ontwaakt is, zij wekt al de krachten der ziel. Psalm 30:11,12, Hooglied 6:12.
4. Zijt gij tot Jezus Christus gekomen? Dan hebt gij heerlijkheid in Hem gevonden, ene heerlijkheid, die alles overtreft. ‘Gij zijt doorluchtiger en heerlijker dan de roofbergen’ Psalm 76:4.

5. Wat zal ik zeggen? Gij hebt gerechtigheid in Hem gevonden, gij hebt rust, vrede, vreugde, den hemel, heerlijkheid en het eeuwige leven in Hem gevonden.
Zondaar, laat u raden, vraag nogmaals uw hart, zeggende: Ben ik tot Jezus Christus gekomen? Van deze vraag: Ben ik gekomen of niet? hangt voor u den hemel of de hel af. Indien gij zeggen kunt: ik ben gekomen, en God deze uwe uitspraak bevestigt, dan zijt gij een driewerf gelukkig mens. Maar indien gij niet gekomen zijt, wat kan u dan gelukkig maken? Ja, wat kan dien man gelukkig maken, die, omdat hij niet tot Jezus Christus komt, om het leven te hebben, in de hel moet geworpen worden.

DERDE GEBRUIK: EEN GEBRUIK TER AANMOEDIGING.

Komende zondaar, Ik heb nog een woord voor u, wees welgemoed: 'Hij zal geenszins uitwerpen'. Onder alle mensen zijt gij de gezegende des Heeren. De Vader heeft zijnen Zoon gegeven, opdat Hij ene offerande zou zijn voor u, en Jezus Christus, uw Heer, is heengegaan om u plaats te bereiden. 1 Johannes 1:9, Hebreeën 10. Wat zal ik meer tot u zeggen?

Ten eerste. Gij komt tot enen VOLLEN Christus, u kan niets ontbreken naar ziel of lichaam, in deze wereld of in de toekomende, of het kan in of door Jezus Christus verkregen worden. Gelijk gezegd is geworden van het land, dat de Danieten in bezit gingen nemen, dat kan met nog veel meer recht van Christus gezegd worden, Hij is die persoon, bij wie geen gebrek bestaat aan enig goed in hemel of op aarde. Een volle Christus is uw Christus.

1. Bij Hem is ene volheid van genade. De genade wordt soms voor de liefde genomen, nooit had iemand lief, gelijk Christus lief had. De liefde van Jonathan overtrof de liefde der vrouwen, maar de liefde van Christus gaat alle kennis te boven. Zij gaat boven de liefde der gehele wereld, boven de liefde van alle schepselen, zelfs van mensen en engelen. Zijne liefde was het, die Hem overhaalde om zijne heerlijkheid af te leggen, de hemelse woonplaats te verlaten, met het vlees zich te bekleden, in enen stal geboren te worden, in ene kribbe neergelegd te worden, het leven van enen arme in deze wereld te leiden, onze krankheden op zich te nemen, met onze zwakheden en zonden, den vloek en den toorn, die op de mensen rustten. En dit alles deed Hij voor een gering, onwaardig, ondankbaar volk, ja voor een volk, dat met Hem in vijandschap stond. 'Want toen wij nog krachteloos waren, is Christus te zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor enen rechtvaardige sterven, of voor enen goede zou iemand mogelijk bestaan te sterven. Maar God bevestigd zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door zijn leven'. Romeinen 5:6-10.

2. Ook is lij vol van waarheid. Vol van genade en waarheid. Waarheid, dat is getrouw in het houden zijner belofte, ja ook de belofte in dezen tekst en ook alle andere: 'Ik zal geenszins uitwerpen', Johannes 6:37. Vandaar wordt er gezegd, dat zijn woord waarheid is, dat Hij de getrouwe God is, die het verbond houdt. En vandaar is het ook, dat zijne beloften waarheid genoemd worden. Gij zult uwe waarheid aan Jakob en uwe barmhartigheid aan Abraham vervullen, die Gij aan onze Vaderen gezworen hebt, van de dagen van ouds.' Daarom wordt er wederom gezegd: dat zowel Hij als zijne woorden waarheid zijn: 'Ik ben de waarheid, de Schriften der waarheid' Daniël 10:21. 'Uw woord is de waarheid' Johannes 17:17, 2 Samuel 7:28. 'Uw wet is waarheid' Psalm 119:142 en 'mijn mond', zegt Hij, 'zal waarheid spreken' Spreuken 8:7, zie ook Prediker 12:10, Jesaja 25:1, Maleachi 2:6 Handelingen 26:25, 2 Timotheus 2:12, 13.

Ik zeg nu, zijn woord is waarheid, en Hij is vol van waarheid om zijne waarheid te vervullen tot in duizenden geslachten. Komende zondaar, Hij zal u niet misleiden, kom vrijmoedig tot Christus.

3. Hij is vol wijsheid. Hij is ons van God geworden tot wijsheid, wijsheid om de zaken van zijne kerk in het algemeen te behartigen en ook de zaken van elke komenden zondaar in het bijzonder. En hierom wordt Hij genoemd: 'het Hoofd over alle dingen' 1 Corinthiërs 1, Efeziërs 1, omdat Hij alle dingen, die in de wereld zijn, door zijne wijsheid bestuurt tot heil, ten goede zijner kerk, alle handelingen des mensen, alle aanvechtingen van den Satan, alle voorzienigheden Gods, alle kruis en teleurstellingen, alle dingen, wat ook, zijn in de hand van Christus-die de wijsheid Gods is-en Hij regelt ze alle tot heil zijner kerk. En als Christus dat

kan-en Hij kan het zeker dan zal niets gebeuren of plaats vinden in de wereld, of het zal, ondanks alle tegenwerking, ene goede strekking hebben voor zijne kerk en zijn volk.
4. Bij Hem is ene volheid des Geestes, om dien aan den komenden zondaar mede te delen, daarom heeft Hij dien zonder mate ontvangen, opdat Hij die mededelen kan aan elk lid zijns lichaams, naar de mate van een iegelijk, door Zijnen Vader hem toegewezen. Daarom zegt Hij tot degene, die tot Hem komt: 'Stromen van levend water zullen uit zijnen buik vloeien' Johannes 3:34, Titus 3:5,6, Handelingen 2, Johannes 7:33-39.
5. Hij heeft in waarheid een voorraad van alle genade des Geestes: 'Uit zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade. Johannes 1:16. Hier is meer geloof, meer liefde, meer oprechtheid, meer van elke genade en hiervan, ja, meer hiervan geeft Hij aan elke geringen, nederigen, berouwhebbenden, komenden zondaar. Daarom, o komende ziel, komt gij niet tot ene barre woestijn, wanneer gij tot Jezus Christus komt.
6. Hij is vol barmhartigheid en medelijden, en zij die tot Hem komen om het leven te hebben zullen gevoelen en bevinden, dat dit zo is. Hij kan geduld hebben met uwe zwakheden. Hij kan medelijden hebben met uwe onwetendheid, Hij kan aangedaan zijn door het gevoel van uwe zwakheden, Hij kan tederlijk uwe overtredingen vergeven. Hij kan uwe afkeringen genezen, en u uit vrije gunst liefhebben. Zijn medelijden faalt niet en Hij zal het gekrookte riet niet verbreken, noch de rokende vlaswiek uitblussen. Hij kan medelijden hebben met degenen over wie geen oog ooit medelijden had, en aangedaan worden over al uwe kommernissen. Mattheus 26:41. Hebreeën 5:2, Hebreeën 2:18, Mattheus 9:2, Hosea 14:4, Ezechiël 16:5,6. Jesaja 63:9. Psalm 78:38, Psalm 86:15, Psalm 111:4, Psalm 112:4. Klaagliederen 3:22. Jesaja 42:3.
7. Komende ziel, die Jezus, tot Wie gij komt, is vol macht en verschrikking tot uw voordeel: Hij kan al uwe vijanden onderdrukken, Hij is de Vorst van de Koningen der aarde, Hij kan alle oogmerken der mensen buigen tot uw heil, Hij kan alle strikken verbreken, die voor u op den weg zijn neergelegd, Hij kan u uit alle moeilijkheden, waardoor gij omringd zijt, opheffen, Hij is wijs van hart en geweldig in macht. Elk leven onder den hemel is in zijne hand, ja de gevallen engelen beven voor Hem. En Hij wil uw leven behouden, komende zondaar. 1 Corinthiërs 1:24. Romeinen 8:28. Mattheus 28:18. Openbaring 4. Psalm 19:3. Psalm 27:5,6. Job. 9:4. Johannes 17:2, Mattheus 8:29, Lukas 8:28. Jakobus 2:19.
8. Komende zondaar, die Jezus, tot Wie gij komt, is nederig van hart. Hij verstoot niemand. Noch om uwe uitwendige geringheid, noch om uwe inwendige zwakheid, noch omdat gij arm zijt of laag of misvormd of dwaas, zal Hij u verstoten. Hij heeft het dwaze, het geringe, het verachte uitverkoren, opdat Hij de wijzen en de machtigen beschamen zou. Hij neigt zijn oor naar uwe stamelende gebeden, Hij vat de mening of bedoeling van uwe onuitsprekelijke verzuchtingen. Hij zal uw zwakste offer genegen zijn, zo er slechts uw hart in is. Mattheus 11:20, Lukas 14:21. Spreuken 9:4-6. Jesaja 38:14,15. Hooglied 5:15. Johannes 4:27. Markus 12:33,34. Jakobus 5:11. Is dit nu geen heerlijke Christus, komende zondaar? Zal het dan niet welgaan met u, als gij Hem omhelsd hebt, komende zondaar? Maar:
Ten tweede. Gij die tot Jezus komt, hebt nog een ander voordeel door Hem, want niet slechts is er ene volheid bij Hem, MAAR HIJ IS VRIJGEVIG. Hij is niet karig met hetgeen Hij heeft. Hij opent niet enkel zijn hart, maar ook zijne hand. Laat mij u dit in een paar bijzonderheden aantonen:
1. Dit is duidelijk, omdat Hij u roept. Hij nodigt u om tot Hem te komen, dit zou Hij niet doen, indien het Hem niet vrijstond om te geven, ja Hij dringt u om te komen, te vragen, te zoeken, te kloppen. En tot uwe aanmoediging voegt Hij bij elk gebod ene belofte: 'Zoek en gij zult vinden, bid en gij zult ontvangen, klop en u zal opengedaan worden.' Als de rijke aldus tot de armen sprak, zou hij niet een goedhartig man gerekend worden? Ik zeg, als hij eens zei tot de armen: Komt aan mijne deur, vraagt maar aan mijne deur, klopt maar aan mijne deur, en gij

zult vinden en ontvangen, zou hij niet zeer vrijgevig en mild geacht worden? Welnu, zo doet Christus. Onthoud dit, komende zondaar. Jesaja 55:3, Mattheus7:7-9.
2. Hij zegt niet slechts tot u, kom, maar Hij zegt u daarbij, dat Hij van harte u goed wil doen, ja Hij zal zulks met verheuging doen. 'En Ik zal Mij over hen verblijden, dat Ik hun weldoe, met mijn ganse hart en met mijne ganse ziel. Jeremia 32:41.
3. Het blijkt, dat Hij mild is in het geven, omdat Hij geeft zonder te verwijten: Hij heeft een iegelijk mildelijk en verwijt niet, Jakobus 1:5. Er zijn mensen, die niet nalaten om den armen een genoegen te doen, maar zij vermengen hun weldaden met zoveel verwijtingen, dat de lieden, aan wie zij hun weldadigheid bewijzen, slechts weinig aangenaams daarin vinden. Maar Christus doet zo niet, o komende zondaar! Hij werpt alle uwe ongerechtigheden achter zijnen rug. Jesaja 38:17. Uwe zonden en ongerechtigheden zal Hij geenszins meer gedenken. Hebreeën 8:12.
4. Dat Jezus gul is, wordt duidelijk door de klachten, die Hij slaakt over diegenen, die niet tot Hem komen willen om genade. Ik zeg, Hij klaagt, zeggende: O, Jeruzalem, Jeruzalem! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeen vergaderen gelijk ene hen hare kiekens onder hare vleugelen vergaderd, maar gij hebt niet gewild! Mattheus 23:37. Ik zeg, dat Hij zo spreekt bij wijze van klagen, Hij zegt ook op ene andere plaats: 'Doch gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob! Jesaja 43:22. Komende zondaar, zie hier de gewilligheid van Christus om te behouden. Zie hier, hoe gul Hij is om het leven mede te delen en alle goede dingen aan dezulken, als gij zijt. Hij klaagt, als gij niet komt, Hij is mistroostig, als gij Hem niet aanroept. Hoor, komende zondaar, nog eens: Toen Jeruzalem niet tot Hem komen wilde om behoudenis 'zag Hij de stad aan en weende over haar, zeggende: Och of gij nog bekende in dezen uwen dag wat tot uwen vrede dient, maar nu is het verborgen voor uwe ogen' Lukas 19:41,42.
5. Eindelijk is Hij openhartig en gul, om u goed te doen, gelijk gezien wordt aan de blijdschap en de verheuging, die Hij laat blijken over de thuiskomst van den verloren zoon. Hij ontvangt het verloren schaap met vreugde, de verloren penning met blijdschap, ja toen de verloren zoon te huis kwam, wat een vreugde en vrolijkheid, wat een muziek en gedans werd er in het huis zijns Vaders gehoord! Lukas 15.
Ten derde. God heeft enen zetel der barmhartigheid bereid, een genadetroon om daarop te zitten, opdat gij daar tot Hem komen zoudt, en dat Hij van daar u zou kunnen horen en aannemen. 'Ik zal aldaar bij u komen en zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, zegt Hij. Exodus 25:22. Alsof Hij zeggen wilde: Als gij tot Mij komt, zult gij Mij altijd vinden gezeten op mijnen genadetroon, waar Ik ook altijd ben gevonden door den in zich zelven verloren komenden zondaar. Daar geef Ik vergiffenis, daar hoor en ontvang ik hun smekingen en neem hen aan in mijne gunst.
2. God heeft ook een gouden altaar voor u toebereid om daarop uwe gebeden en tranen te offeren. Een gouden altaar! Het wordt genoemd 'een gouden altaar', om aan te tonen van hoe groot ene waarde het is in de schatting Gods, want dit gouden altaar is Jezus Christus, dit altaar heiligt uwe gave, en maakt uwe offerande aannemelijk. Dit altaar dan maakt uwe verzuchtingen tot gouden verzuchtingen en uwe tranen tot gouden tranen en uwe gebeden tot gouden gebeden in het oog van dien God, tot Wie gij komt, o komende zondaar. Openbaring 8. Mattheus 23:19. Hebreeën 10:10, 1 Petrus 2:5.
3. God heeft den gehelen weg, van de poorten der hel af, waar gij u bevond, tot de poorten des hemels toe, waarheen gij gaat, met bloemen uit zijn eigen tuin bestrooid. Zie eens, hoe de beloften, de uitnodigingen, de roepstemmen en de aanmoedigingen als lelies rondom u liggen! wacht u, dat gij ze niet onder uwen voet vertreedt, o zondaar. Met beloften zei ik, niet waar? Ja, en Hij heeft die alle vermengd met zijnen naam, met den naam Zijns Zoons, alsook met den naam der genade, der goedheid, des medelijdens, der liefde, der barmhartigheid, der vergeving en wat niet al, dat den komenden zondaar zou kunnen aanmoedigen.

4. Ook heeft Hij, om u aan te moedigen, de namen en de zonden dergenen, die behouden zijn geworden, laten optekenen en bekend gemaakt. In dit boek zijn ze getrouw opgetekend, opdat gij door geduld en troost der Schriften hoop hebben zoudt.
(1). In dit boek wordt melding gemaakt van Noachs hoofdgebrek en zonde en hoe God hem genadig was.
(2). In dit verslag is de naam van Lot opgetekend, benevens den aard zijner zonde, en hoe God hem barmhartigheid bewees.
(3). In dit verhaal vindt gij ook getrouw de namen opgetekend van Mozes, Aäron, Gideon, Simson, David, Salomo, Petrus, Paulus, benevens den aard van hun zonden en hoe God hen genadig was, alles om u aan te moedigen, komende zondaar!
Ten vierde. Nog wil ik een andere aanmoediging daaraan toe te voegen, voor degene, die tot Jezus Christus komt. Komt gij, Komt gij in waarheid? Welnu.
1. Dan is dit uw komen uit kracht van Gods roeping, Gij zijt geroepen. De roeping gaat voor het komen. Het komen is niet uit de werken, maar uit Hem, die roept. 'Hij klom op den berg en riep tot zich, die Hij wilde, en zij kwamen tot Hem. Markus 3:13.
2. Komt gij? Dit is ook uit kracht van verlichting. God heeft u ziende gemaakt en daarom komt gij. Zolang gij in de duisternis waart, hebt gij de duisternis lief gehad, en kon gij niet komen, omdat uwe werken boos waren, maar nu verlicht zijnde en ziende gemaakt, weet gij wat, en waar gij zijt, en ook wat en waar uw Zaligmaker is, nu komt gij tot Jezus Christus. 'Zalig zijt gij Simon, bar Jona: want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar uw Vader die in de hemelen is, zei Jezus. Mattheus 16:17.
3. Komt gij? Dit is omdat God uw hart geneigd heeft om te komen. God heeft u geroepen, u verlicht, en uw hart geneigd om te komen en daarom komt gij tot Jezus Christus. Het is God, die in uw werkt het willen en het komen tot Jezus Christus. Komende zondaar, loof God, omdat Hij u enen wil gegeven heeft om tot Jezus Christus te komen. Het is een teken, een bewijs, dat gij aan Jezus Christus toebehoort, omdat God u gewillig gemaakt heeft om tot Hem te komen Psalm 110:3. Loof God, omdat Hij den vijand uwer ziele gedood heeft, indien Hij dat niet gedaan had, dan zoudt gij nog uwe eigene zaligheid gehaat hebben.
4. Komt gij tot Jezus Christus Het is God, die u kracht geeft om uwen wil te volgen, in de dingen uwer eigene zaligheid, dit is de gave Gods. 'Het is God, die in u werkt beide het willen en het volbrengen' Filippenzen 2:13. Niet dat God de wil werkt om te komen, waar Hij geen kracht geeft, maar gij behoort op te merken, dat de kracht ene bijkomende genade is. De kerk zag, dat willen en kunnen, wil en kracht twee dingen zijn, als zij uitroept: Trek mij en wij zullen u nalopen Hooglied 1:4. En zo dacht David ook, als hij zegt: 'Ik zal in het pad uwer geboden gaan, als Gij mijn hart verwijd zult hebben' Psalm 119:32. De wil om te komen en de kracht om uwen wil te volbrengen is ene dubbele genade, komende zondaar.
5. Al uwe vreemde, hartstochtelijke, plotselinge vooruitstrevingen naar Jezus Christus, (komende zondaars weten wat ik bedoel) zijn ook uwe helpers van God. Wellicht gevoelt gij op sommige tijden meer dan op andere sterke roeringen des harten om tot Jezus Christus te vluchten, nu hebt gij op dit ogenblik een aangename en stijve koelte van den Geest Gods, die uwe zeilen doet zwellen van de frisse koelte zijns goeden Geestes, en gij rijdt weer op dat ogenblik als op de vleugelen des winds, boven u zelf, boven de meeste uwer gebeden en boven al uwe vrees en aanvechtingen gevoerd wordende.
6. Komende zondaar, ontvangt gij niet nu en dan enen kus van de zoete lippen van Jezus Christus, ik bedoel enige zalige woorden, die als honing druppelen op uwe ziel neervallen om u te verkwikken, wanneer gij te midden van uwe droefheid verkeert?
7. Geeft Jezus Christus u soms niet een glimp van zich zelven, al ziet gij Hem niet langer, dan men tot twintig tellen kan.

8. Gevoelt gij niet soms als het ware de warmte zelfs van zijne vleugelen, die het gelaat uwer ziel overschaduwen, en als het ware ene warmte aan uwe ziel mededelen, gelijk de heldere stralen der zon aan het lichaam, wanneer zij plotseling door de wolken heen breekt, al is ook aanstonds alles weer weg? Welnu, al deze dingen zijn de goede hand Gods over u, en zij overkomen u om u te noodzaken, te dringen en u gewillig te maken om te komen en om u daartoe in staat te stellen, o, komende zondaar, opdat gij ten laatste moogt behouden worden.

KOMST EN WELKOMST TOT JEZUS CHRISTUS

Ene duidelijke en nuttige verhandeling over Johannes 6:37.

AANWIJZENDE DE OORZAAK, WAARHEID EN WIJZE VAN HET KOMEN EENS ZONDAARS TOT JEZUS CHRISTUS, BENEVENS ZIJNE GELUKKIGE ONTVANGST EN ZALIG ONTHAAL.

‘Dan zullen zij komen, die in het land Assur verloren zijn.’ Jesaja 27:13.
‘ALLES WAT DE VADER MIJ GEEFT, ZAL TOT MIJ KOMEN, EN DIE TOT MIJ KOMT, ZAL IK GEENSZINS UITWERPEN. Johannes 6:37.

In dit hoofdstuk kunt gij een weinig tevoren lezen, dat de Heere Jezus op de zee wandelde om naar Kapernaüm te gaan, zijne discipelen in een schip vooruit gezonden hebbende, maar de wind was hun tegen, waardoor het schip in zijnen tocht belemmerd werd. Omstreeks de vierde wake des nachts nu, kwam Jezus, wandelende op de zee en haalde hen in, toen zij hem zagen, werden zij verschrikt.
Opmerking. Wanneer de toekomst donker en verschrikkelijk is voor het volk van God, dan vertoont de Heere Jezus zich aan hen op ene wondervolle wijze, wat zij soms evenmin dragen kunnen, als de dingen, die tevoren voor hen zo verschrikkelijk waren. Zij waren bevreesd voor den wind en het water, ook waren zij bang voor hunnen Heer en Heiland, toen Hij in dien staat aan hen verscheen. Maar Hij zei: ‘Ik ben het, vreest niet.’
Opmerking. Het doel van de verschijning des Heeren Jezus aan zijn volk, al moge de wijze zijner verschijning ook nog zo verschrikkelijk zijn, is om hun vrees en verslagenheid te verminderen. Toen namen zij Hem op in het schip, en onmiddellijk was het schip aan land, waarheen het ging.
Opmerking. Wanneer Christus niet bij zijn volk is, gaan zij maar langzaam voort, en daarbij met grote moeilijkheid, doch wanneer Hij zich met hem verenigt, o, hoe vast vervolgen zij hunnen koers, en hoe spoedig hebben zij het doel hunner reis bereikt. Toen het volk, onder hetwelk Hij het laatst predikte, zag dat zowel Jezus als zijne discipelen weggegaan waren, gingen zij ook in een schip en kwamen te Kapernaüm, om Jezus te zoeken. En toen zij Hem gevonden hadden, vroegen zij Hem met verwondering: ‘Rabbi, hoe zijt gij hier gekomen? Maar de Heere Jezus sloeg geen acht op hun compliment, en antwoordde: Waarlijk, waarlijk, gij zoekt mij, niet omdat gij de wonderen zaagt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt geworden.
Opmerking. Een volk kan Christus zeer verre volgen om lage doeleinden, gelijk deze hem over zee navolgden om de broden. De buik eens mensen kan hem zeer tot godsdienstigheid drijven, ja de buik eens mensen zal hem drijven, dat hij het zeer ver voor Christus waagt. Merk wederom op: Het zijn geen geveinsde plichtplegingen, maar genadige bedoelingen, welke het werk in Christus oog de kroon opzetten, of aldus: niet de lasten en bezigheden der belijders, maar hun liefde tot Hem maakt dat Hij hen genegen is.
Nog ene opmerking. Wanneer de mensen een vriendelijk onthaal verwachten van de hand van Christus, als hun harten verkeerd zijn, dan zullen zij een bestraffing en een verwijt ondervinden: ‘Gij zoekt Mij, niet omdat gij de wonderen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt geworden.’
Merk toch wederom op: Hij weigert niet, zelfs niet aan dezulken goeden raad te geven: hij beveelt hun te werken voor de spijze, die duurt tot in het eeuwige leven. O! hoe gaarne zou de

Heere Jezus Christus zien, dat zelfs die belijders, welke slechts met voorwendsels tot Hem komen, oprecht tot Hem kwamen, opdat zij mochten behouden worden.
De tekst, gelijk gij bevinden zult, werd door Jezus, na veel gesprek met en over dit volk, uitgesproken als het besluit der gehele rede, en betekent dat Hij, daar zij slechts voorgewende belijders waren, en derhalve de zodanige, waarin zijne ziel geen welbehagen vinden kon, zich tevreden stellen wilde met een overblijfsel, dat zijn vader Hem gegeven had. Als of Hij zeggen wilde: Ik zal niet verheerlijkt worden in uwe zaliging, maar de Vader heeft Mij een volk gegeven, en die zullen in waarheid tot Mij komen, en in hen zal ik verheerlijkt worden. De tekst dan kan genoemd worden: Christus rustpunt met welker vervulling Hij zich zelven tevreden stelt, nadat Hij vele werkzaamheden en vele predikatiën, als het ware ijdel verspild had. Gelijk Hij zegt door den profeet: 'Ik heb te vergeefs gearbeid, ik heb mijne kracht voor niet en te vergeefs besteed.' Jesaja 49:4.
Maar gelijk Hij daar zegt: 'Mijn oordeel is bij den Heere en mijn werk bij mijnen God, zo ook zegt Hij in dezen tekst: Alles wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, en hij die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. Door deze woorden dan, vertroost de Heere Jezus zich zelven onder de gedachte aan de veinzerij van enigen zijner volgers. Ook begaf Hij zich ter rust onder de gedachte aan de weinige uitwerking, welke zijne bediening had in Kapernaüm, Chorazin en Bethsaïda: 'ik dank U, o Vader, zegt Hij, Heere des hemels en der aarde, dat gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en ze den kinderkens hebt geopenbaard, ja Vader, want alzo was het welbehagen voor U.' Mattheus 11:25. Lukas 10:21.
In zijn geheel bestaat de tekst uit twee gedeelten, en heeft bijzondere betrekking op den Vader en den Zoon, gelijk ook op hun gemeenschappelijke handeling in het zaligen van het volk: ' Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, en hij die komt, zal ik geenszins uitwerpen.
Het eerste gedeelte van den tekst, heeft, gelijk duidelijk blijkt, betrekking op den Vader en zijne gave, het tweede gedeelte op den zoon en de aanvaarding van die gave.
Ten eerste. Aangaande de gave des Vaders moet dit opgemerkt worden, te weten: de gave zelf, dat is de gave van zekere personen aan den Zoon. De Vader geeft, en die gave zal komen: 'En hij die komt.' Die gave dan bestaat in personen, de Vader geeft personen aan den Heere Jezus Christus.
Ten tweede. Daarna volgt de ontvangst van deze gave door den Zoon en dat komt duidelijk uit in deze bijzonderheden: 1e. In zijne hartelijke erkentenis, dat het ene gave is: 'De Vader Mij geeft.' 2e. Daar hij op ene plechtige wijze acht slaat op alle en elk gedeelte der gave:' Alles, wat de Vader Mij geeft.'
3. In zijn besluit om ze tot zich te brengen: 'Alles wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.'
4. En in zijn besluit, dat niets Hem nopen zal om hen die komen, af te wijzen: 'En hij die komt, zal ik geenszins uitwerpen.
Over deze dingen zou in het brede kunnen gesproken worden, als zij op deze wijze aan onzen blik worden voorgesteld: maar ik zal liever spreken over deze woorden Ten eerste: Bij wijze van uitlegging. Ten tweede: Bij wijze van opmerking.

DE GROOTTE DER GAVE.

Al wat de Vader Mij geeft.' Dit woord al wordt dikwijls in de Schrift gebruikt, en wordt in ruimer of enger betekenis opgevat, gelijk de waarheid of de bewijsgrond, waarvoor het gebruikt wordt, zal toelaten. Opdat wij dan te beter de bedoeling van Christus in het gebruik van dat woord aan deze plaats mogen vatten, moeten wij opmerken, dat dit woord is bepaald en begrensd tot diegenen slechts, welke zullen gezaligd worden, te weten, tot diegenen, welke tot Christus komen zullen, ja tot diegenen, welke Hij geenszins zal uitwerpen ' Eveneens moet het woord geheel Israël opgevat worden, schoon het soms genomen wordt voor het ganse geslacht van Jakob. 'En dan zal geheel Israël zalig worden'. Romeinen 11:26. Door gans Israël bedoelt Hij hier niet allen welke uit Israël zijn, ' noch omdat zij uit het zaad van Abraham zijn, zijn zij allen kinderen, maar in Izaäk zal uw zaad genoemd worden.' Dat is, de kinderen des vlezes zijn niet de kinderen Gods, maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend' Romeinen 9:6-8.

Deze woorden al, geheel, gans, moeten nu eens in engeren, dan weer in ruimeren zin opgevat worden, gelijk de waarheid of de bewijsgrond, waarvoor zij aangewend worden, zal toelaten, anders zullen wij en de Schriften, en de lezers, en ons zelven en allen schaden. 'En Ik, wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zei Christus, zal u allen tot Mij trekken.' Johannes 12:32.

Kan iemand zich voorstellen, dat Hij door het woord allen in deze plaats, elk en een ieder mens ter wereld bedoelt? Of zou het woord allen niet die betekenis hebben, welke overeenstemt met de betekenis van den tekst? En zo hij, door de woorden: 'wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn' zijne opname in den hemel bedoelt, gelijk Hij ook doet voorkomen, en zo Hij door 'allen tot Hem te trekken, ' een trekken van hen naar die plaats der heerlijkheid bedoelde, dan moet Hij onder 'allen' diegenen en diegenen alleen verstaan, welke in werkelijkheid eeuwig zullen behouden worden van den toekomenden toorn. Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.' Romeinen 11:32.

Hier leest gij wederom allen en allen, tweemaal allen, maar toch bestaat er een groot verschil tussen allen in de eerste plaats genoemd en allen in het tweede gedeelte van den tekst. Onder allen in het eerste gedeelte van den tekst worden al de Joden bedoeld, ja zij allen. Het tweede woord allen bedoelt datzelfde volk, maar toch slechts zo velen van hen, als God wilde genadig zijn. 'Hij heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij allen mocht genadig zijn.' Het woord allen in den tekst moet eveneens beperkt worden in onzen tekst tot de gezaligden, en tot hen alleen. En wederom: Het woord 'geeft' of 'heeft gegeven' moet op dezelfde wijze bepaald worden tot hetzelfde beperkte aantal. 'Al wat de Vader mij geeft ' Niet allen die gegeven zijn, zo men de gave van den Vader aan den Zoon in de uitgebreidste betekenis neemt, want in die betekenis zijn er velen aan Hem gegeven, die nooit tot Hem komen zullen, ja, velen zijn Hem gegeven, die Hij zal uitwerpen. Ik zal u dan eerstelijk de waarheid hiervan aantonen, en dan u verklaren in welke betekenis de gave, in onzen tekst genoemd, moet genomen worden.

Eerstelijk 'allen'. Dit woord kan niet opgevat worden in zijne uitgebreidste betekenis. Dat allen die aan Christus gegeven zijn, zo gij de gave des Vaders aan den Zoon in de uitgebreidste betekenis opvat, niet die betekenis in den tekst heeft, is duidelijk, want:

1. Omdat dan alle mensen ja alle dingen op de wereld moeten behouden worden. 'Alle dingen', zegt Hij, 'zijn Mij van den Vader overgegeven'. Mattheus 11:27. Tot dit besluit zal, geloof ik, geen redelijk mens ter wereld komen. Daarom moet de gave, in den tekst bedoeld, beperkt worden tot enigen, tot ene gave, welke op ene speciale wijze door den Vader aan den Zoon gegeven is.
2. Ook moet het niet in den zin genomen worden van allen, die op een of andere manier door den Vader aan Hem gegeven zijn, omdat de Vader enigen, ja velen aan Hem gegeven heeft die

door Hem ‘in stukken zullen geslagen worden’. ‘Eis van Mij, zei de Vader tot Hem en Ik zal u de heidenen geven tot uw erfdeel en de einden der aarde tot uwe bezitting.’ Maar wat moet er dan met hen gedaan worden? Moet hij hen allen zaligen? Neen! ‘Gij zult hen verbreken met een ijzeren scepter, Gij zult hen in stukken slaan gelijk een pottenbakkers-vat’. Psalm 2.
Aldus handelt Hij niet met hen, die Hij zaligt en behoudt door zijne genade, maar wel met diegenen, waarover Hij en zijne heiligen zullen heersen in rechtvaardigheid en strengheid. Openbaring 2:26,27. Toch zijn zij ook, gelijk gij ziet, aan Hem gegeven. Derhalve moet de gave in den tekst bedoeld, beperkt worden tot enigen tot ene gave, die als bij uitzondering door den Vader aan den Zoon gegeven wordt. In Psalm 18 zegt Hij duidelijk, dat enigen Hem gegeven zijn, opdat Hij hen zou verderven. ‘En Gij gaaft Mij den nek mijner vijanden en mijne haters, die vernielde Ik. vers 41. Deze dan kunnen niet gerekend onder het getal dergenen, welke de gegevenen in onzen tekst genoemd worden, want dezen, ja deze allen zullen tot Hem komen, en Hij zal ze geenszins uitwerpen.’
3. Enigen worden aan Christus gegeven, opdat Hij door hen enige zijner hoge en diepe oogmerken moge uitwerken in de wereld. Aldus was Judas aan Christus gegeven, te weten, opdat Hij, gelijk te voren bepaald was, door hem ten dode zou gevoerd worden, en aldus de verlossing zijner uitverkorenen door zijn bloed zou teweegbrengen. Ja, en Judas moest deze zaak alzo uitvoeren, dat hij zelf voor eeuwig daardoor moest verloren gaan. Daarom beroept de Heere Jezus zich, zelfs toen Hij Judas verloor, op het oordeel zijns Vaders, alsof Hij in deze zaak niet goed gehandeld had, ja zelfs alsof Hij toeliet, dat Judas aldus zijnen Meester ter dood voerde, en hij door aldus te handelen, zijne eigene eeuwige verdoemenis uitwerkte.
Degenen, zei Hij, die Gij Mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde. Johannes 17:12. Laat ons dan vaststellen, dat Judas aan Christus gegeven was, maar niet gelijk anderen Hem gegeven zijn, niet als diegenen, waarvan in den tekst melding wordt gemaakt, want dan zou hij gefaald hebben om aldus door Christus ontvangen te zijn geworden en behouden ten eeuwigen leven. Inderdaad, hij was aan Christus gegeven, maar hij was aan Christus gegeven, om door Hem verloren te worden, in den weg, waarvan wij tevoren melding maakten, hij was aan Christus gegeven opdat Hij door hem zich in den dood begaf, gelijk tevoren bepaald was, en dat wel tot eeuwige vernieling van hem, die het deed. Ja, Hij moest zijn sterven voor ons teweegbrengen in het verliezen van het instrument, hetwelk Hem verried, opdat hij in zijne verderving de Schriften zou vervullen, zowel als in de behoudenis der overigen. ‘En niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis. opdat de Schrift vervuld worde.’
Ten tweede: Zij die in de gave bedoeld worden.
De gave dan in den tekst genoemd, moet niet opgevat worden in de uitgebreidste betekenis, maar gelijk het woord zal toelaten, te weten als zulk ene gave, welke Hij aanneemt, en waarvoor hij belooft een werkdadig middel tot eeuwige zaliging te zijn. ‘Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen, en die tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen.’ Merk op! diegenen zullen komen, welke in het bijzonder aan Hem gegeven zijn, en die zullen geenszins verworpen worden. Want dit is de inhoud van den tekst. Zij dan, die in den tekst door de gave bedoeld worden, zijn diegenen, welke door het Verbond aan den Zoon gegeven zijn, diegenen welke in andere Schriftuurplaatsen ‘de uitverkorenen’, ‘de gekozenen’, ‘de schapen’, ‘de kinderen der belofte’ enz. genoemd worden. Dit zijn dezulken, die de Vader aan Christus gegeven heeft om hen te behouden, diegenen, aan wie Christus het eeuwige leven beloofd heeft, diegenen, aan wie Hij zijn woord heeft gegeven, en die Hij bij zich hebben wil in zijn Koninkrijk om zijne heerlijkheid te aanschouwen.
Dit is de wil mijns Vaders, die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, ik daaruit niet verlieze, maar hetzelve opwekke ten uitersten dage. Johannes 6:39. ‘En ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, en niemand zal hen uit mijne hand rukken. Mijn

Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meer dan allen, en niemand kan ze rukken uit de hand mijns Vaders'. 'Gelijk Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven zou geven aan zo velen, als Gij hem gegeven hebt. Zij waren Uwe en Gij hebt ze Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard, Ik bid voor hen, Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. En al de Mijnen zijn de Uwen, en de Uwen zijn de Mijnen en Ik word in hen verheerlijkt. Bewaar in Uwen naam degenen, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij mogen een zijn, gelijk Wij een zijn. Vader, Ik wil dat zij, die Gij Mij gegeven hebt, ook zijn mogen waar Ik ben, opdat zij mijne heerlijkheid mogen zien, welke Gij Mij gegeven hebt, Want Gij hebt Mij liefgehad van voor de grondlegging der wereld. Johannes 17:1,6,9,10,24.

Al deze uitspraken staan in dezelfde betrekking met den tekst en de woorden allen, diegenen, zij enz. in de verschillende gezegden van Christus, zijn dezelfde als de gegevenen in den tekst. 'Allen, die de Vader Mij geeft'. Zodat, gelijk ik vooraf zei, het woord al of allen en alle dergelijke woorden, niet moeten genomen worden in zulk ene betekenis, als onze dwaze verbeelding en ongegronde denkbeelden ons zouden willen opdringen, maar opvatten in ruimeren of engeren zin, naar de ware betekenis en bedoeling van den tekst. Daarom moeten wij ijverig de mening van den tekst raadplegen, door hem te vergelijken met de andere uitspraken van God, aldus zullen wij te beter de bedoeling des Heeren kunnen vatten in het woord, hetwelk Hij ons geeft, opdat wij het daardoor zouden weten.

DE GEVENDE PERSOON, DE VADER.

‘Al wat de Vader geeft’. Door dit woord ‘Vader’ beschrijft Christus de gevende persoon, waaruit wij vele nuttige zaken kunnen leren.

Ten eerste. Dat de Heere God en Vader van onzen Heere Jezus Christus met den Zoon in de zaliging zijns volks betrokken is. Het is waar, zijne handelingen met betrekking tot onze zaliging, zijn verschillend van die des Zoons. Hij kon datgene of die dingen niet voor ons doen, gelijk de Zoon deed, Hij stierf niet, Hij stortte geen bloed voor onze verzoening, gelijk de Zoon, maar toch had Hij een deel, ja een zeer groot aandeel in onze zaliging. Gelijk Christus zegt: ‘De Vader zelf heeft u lief’ en zijne liefde is geopenbaard daarin, dat Hij ons uitverkoren en gegeven heeft aan Zijnen Zoon, ja, daarin ook, dat Hij Zijnen Zoon voor ons tot een rantsoen overgaf. Vandaar wordt Hij genoemd: de Vader der barmhartigheid en de God aller vertroosting.’ Want hier heeft de Vader voor zich zelven enen weg gevonden en gemaakt voor Zijne genade om tot ons te komen door de zijde en het hartenbloed van zijnen veelgeliefden Zoon. Colossenzen 1:12-14. De Vader dan moet in gedachtenis gehouden en aangebeden worden, als die een voornaam deel heeft in de zaliging van zondaren. Wij behoren ‘den Vader te danken, die ons geschikt gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis der heiligen in het licht’ Colossenzen 1:12. Want ‘de Vader heeft den Zoon gezonden tot enen Zaligmaker der wereld’. Gelijk wij ook in den tekst lezen, de ‘Vader geeft den zondaar aan Christus om hem te redden.

Ten tweede. Christus Jezus, de Heere, wilde door dit woord ‘Vader’ den gever bij ons gemeenzaam maken. Natuurlijk is de naam van God schrikwekkend voor ons, vooral wanneer Hij aan ons ontdekt wordt onder die namen, welke zijne rechtvaardigheid, heiligheid, macht en heerlijkheid aanduiden, maar nu is het woord ‘Vader’ een gemeenzaam woord voor ons, het schrikt den zondaar niet af, maar neigt eerder zijn hart tot liefde en de gedachte aan Hem is hem aangenaam. Vandaar dat Christus, als Hij wil, dat wij met goddelijke vrijmoedigheid zullen bidden, ons ook dit woord ‘Vader’ in onzen mond legt, zeggende: Wanneer gij bidt, zo zegt: ‘Onze Vader, die in de hemelen zijt’, besluitende daardoor, dat door de gemeenzaamheid, welke door zulk een woord aangeduid wordt, de kinderen van God meer vrijmoedigheid mogen aangrijpen om grote dingen te vragen en af te smeken. Ik heb zelf dikwijls bevonden, dat, wanneer ik slechts dit woord ‘Vader’ zeggen kan, zulks mij meer goed gedaan heeft, dan wanneer ik Hem met enen anderen Schriftuurlijken naam noemde. Het is waard, dat gij opmerkt, hoe zeldzaam het was bij de heiligen uit den tijd van het oude Testament, dat zij God met zijnen betrekkingstitel noemden. Zelden vindt gij Hem met dezen naam genoemd, soms niet in drie of vier boeken, maar nu in de tijden van het Nieuwe Testament, wordt Hij daarna door de apostelen met genen anderen naam genoemd. Inderdaad was het de Heere Jezus, die dezen naam gemeenzaam maakte onder de heiligen en die hen leerde Hem in hun gesprekken als in hun gebeden en in hun geschriften zo dikwijls te gebruiken, als zijnde die naam Gode meer aangenaam, en meer geschikt om ons belang in God duidelijker te doen uitkomen dan ene andere uitdrukking, want door dezen enen naam mogen wij verstaan, dat alle barmhartigheden, welke wij ontvangen hebben, van God zijn uitgegaan, en eveneens wij, die als zijne aangenomen kinderen worden genoemd.

Belangrijkheid van het woord ‘geeft’

‘Al wat de Vader geeft.’ Dit woord ‘geeft’ is aan Christus eigen woorden ontleend en schijnt op het eerste gehoor aan te duiden, alsof de gave des Vaders aan den Zoon, gene handeling was, die voorbij is, maar die nog tegenwoordig is en voortduurt, terwijl inderdaad deze gave aan Christus was gegeven, toen het verbond, het eeuwige verbond, voor de grondlegging der wereld tussen Hen gesloten werd.

Waarom uit die andere plaatsen, waar van deze gave melding gemaakt wordt, zij steeds besproken wordt, als ene daad die voorbij is, als: ‘Al wat Hij mij gegeven heeft’, ‘voor zo velen, als Gij mij gegeven hebt’, en ‘diegenen, welke Gij mij gegeven hebt’. Daarom moet dit noodzakelijk de eerste en voornaamste betekenis van den tekst zijn, Ik bedoel van dit woord ‘geeft’, anders zal de leer der uitverkiezing en van het eeuwig verbond, hetwelk tussen den Vader en den Zoon gesloten werd, in welk verbond deze gave des Vaders op de zekerste wijze is besloten, geschokt of op zijn minst twijfelachtig gesteld worden door dwalende en goddeloze mensen, want zij zouden kunnen zeggen: Dat de Vader niet al diegenen, welke zullen gezaligd worden, aan Christus gegeven heeft, omdat dit ‘geven’ ene voortdurende handeling aanduidt.
En wederom, dit woord ‘geeft’ is niet verwerpelijk, want het heeft zijn bijzonder gebruik en kan ons aanduiden:
1. Dat, ofschoon de handeling van het geven onder de mensen den verleden tijd toelaat, of ook wel den toekomenden tijden daarover gesproken moet worden met betrekking tot zulk enen tijd, toch is dit niet zo bij God. Dingen die voorbij zijn, of dingen die nog komen moeten, zijn altijd tegenwoordig bij God en bij Zijnen Zoon Jezus Christus: ‘Hij roept de dingen die niet zijn, dat is voor ons, alsof ze van het begin of den aanvang der wereld bekend zijn. Alle dingen zijn tegenwoordig bij God, en alzo ook de gave van den Vader aan den Zoon, schoon zij voor ons is, daar zij ons door het woord geopenbaard is, als ene handeling die voorbij is. Handelingen 15:18.
2. Christus kan zich ook aldus uitgedrukt hebben om te tonen, dat de Vader Hem niet slechts dit deel gegeven had in deze ganse menigte, voor de wereld was, maar ook dat Hij diegenen, welke Hij aldus gegeven had, wederom geeft, dat is: hen weer tot Hem brengen zal op den tijd hunner bekering, want de Vader brengt hen tot Christus. Johannes 6:44. Gelijk gezegd is: ‘In gestikte klederen zal zij tot den Koning geleid worden’. Psalm 45:14, dat is in de gerechtigheid van Christus, want het is God, die dit geeft aan degenen, welke gezaligd worden. Een man geeft zijne dochter aan iemand ten ondertrouw, en dit ziet op den verleden tijd, en daarna geeft hij ze op den vastgestelden dag ten huwelijk. En in dezen laatsten zin kan misschien de tekst ene betekenis hebben, dat is: dat allen, welke de Vader, voor de wereld was, aan Jezus Christus gegeven heeft, wederom Hem gegeven, worden op den dag der bruiloft.
De dingen, welke onder de mensen gegeven worden, zijn dikwijls in het eerst het beste, namelijk, als zij nieuw zijn, en de reden daarvan is, dat alle aardse dingen verouderen, alzo is het niet met Christus.
Deze gave des Vaders is niet oud en misvormd en onbehaaglijk in zijn oog, en daarom is zij voor Hem steeds nieuw. Als de Heere zegt, dat Hij het land Kanaän aan de Israëlieten geven zal, zegt Hij niet, dat Hij het hun gegeven had of wilde geven, maar aldus: ‘De Heere uw God geeft u dit goede land’. Deuteronomium 9:6. Niet alzo, omdat Hij het hun gegeven had, toen zij nog in huns Vaders lendenen waren, honderden jaren tevoren, Toch zegt Hij nu, dat Hij het hun geeft, alsof zij dit land juist nu in bezit namen, alhoewel zij toen nog aan de andere zijde van de Jordaan waren. Wat zou daarvan de mening zijn? Wel, ik houd het er voor, dat het deze is: Dat het land hun steeds nieuw zou zijn, zo nieuw alsof zij er nu pas bezit van genomen hadden. En alzo is de gave des Vaders in den tekst vermeld, aan den Zoon gegeven, zij is steeds nieuw, gelijk zij altijd nieuw is.
‘Al wat de Vader Mij geeft, ‘ In deze woorden vindt gij van twee personen melding gemaakt, van den Vader en van den Zoon, de Vader die geeft, de Zoon die deze gave ontvangt of aanneemt. Dit toont derhalve in de eerste plaats duidelijk aan, dat, schoon de Vader met den Zoon en den Heiligen Geest een en dezelfde eeuwige God zijn, zij toch, met betrekking tot hun persoonlijkheden, verschillend zijn. De Vader is een, de Zoon is een, de Heilige Geest is een. Doch omdat er in dezen tekst slechts melding gemaakt wordt van twee der drie personen, daarom zullen wij een woord over deze twee spreken. De gever en de ontvanger kunnen niet in

eigenlijken zin dezelfde persoon zijn, eveneens is het met de daad van geven en ontvangen. Hij die geeft, geeft niet aan zich zelven, maar aan een anderen, de Vader geeft niet aan den Vader, namelijk aan Zichzelf, maar aan den Zoon, de Zoon ontvangt niet van den Zoon, te weten, van zichzelf, maar van den Vader, zo ook, wanneer de Vader een gebod geeft, dan geeft hij het niet aan Zichzelf, maar aan enen anderen, gelijk Christus zegt: 'Hij heeft Mij een gebod gegeven', Johannes 12:49 En zo wederom: 'Ik ben het, die van mij zelven getuig, en de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij. Johannes 8:18.

Verder ligt hierin iets opgesloten, hetwelk niet uitgedrukt is, namelijk, dat de Vader niet alle mensen aan Christus gegeven heeft, dat is, in die bedoeling, gelijk die in den tekst is vervat, hoewel Hij Hem in ruimere betekenis, gelijk te voren gezegd is, allen gegeven heeft, want dan zouden allen moeten gezaligd worden, hij heeft dus over enigen anders beschikt. Hij geeft enigen aan afgoderij, anderen aan onreinheid, sommigen aan schandelijke begeerten en aan een goddelozen geest over. Over deze nu beschikt Hij in zijnen toorn, tot hun verderf, opdat zij de vruchten van hun daden mogen oogsten en verzadigd worden met het loon van hun eigene wegen. Handelingen 7:42, Romeinen 1:24,26,28.

Doch niet alzo heeft Hij over alle mensen beschik, , Hij heeft uit barmhartigheid enigen voor deze oordelen bewaard, en dat zijn dezulken, die hij wilde genadig zijn, gelijk Hij zegt: 'Want ik zal ze vergeven, die Ik zal doen overblijven. Jeremia 50:20. Deze nu, heeft Hij gegeven aan Jezus Christus, als een legaat en deel bij testament. Vandaar dat de Heere Jezus zegt: 'Dit is de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat van allen die Hij Mij gegeven heeft, Ik niemand verliezen zou, maar hen zou opwekken ten uitersten dage. Johannes 6:39.

DE BEDOELING DES VADERS MET HET GEVEN.

Derhalve moet de Vader, door ze aan Hem te geven, ons noodzakelijk deze volgende zaken duidelijk maken:
Ten eerste. Dat Hij in staat is om te beantwoorden aan de oogmerken van God, namelijk, om hen te verlossen van alle zonde, en van de grootste verleidingen enz. Hebreeën 7:25. Vandaar wordt van Hem gezegd: 'Ik heb hulp besteld bij enen held, die machtig is om te behouden' Psalm 89:20, Jesaja 63:1. En vandaar wederom, dat God zelfs van ouds beloofde om Zijn volk 'enen Heiland, een grote' te zenden, Jesaja 19:20. Zalig maken is een gewichtig en groot werk en vereist almacht in den ondernemer, van daar wordt Hij genoemd de 'Machtige God, Wonderlijk, Raad' enz. De zonde is machtig, de Satan is ook machtig, de dood en het graf zijn eveneens machtig, desgelijks de vloek der wet, waaruit volgt, dat deze Jezus door God den Vader noodzakelijk almachtig moet gerekend worden, daarin dat Hij Zijne uitverkorenen aan Hem gegeven heeft, om hen te redden en hen te bevrijden van deze machten: in weerwil van al hun kracht en hun geweld.
En Hij gaf ons getuigenis van deze Zijne macht, toen Hij bezig was in dat gedeelte van onze bevrijding, hetwelk als ene verklaring daarvan dient. Hij ontnam den dood zijne macht, hij vernielde degene, die het geweld des doods had, Hij was de verderver van het graf, Hij heeft een einde aan de zonde gemaakt, met betrekking tot de verdoemende uitwerkingen op die personen, welke de Vader Hem gegeven heeft. Hij heeft den vloek der wet gevangen genomen, hem aan Zijn kruis genageld, aan Zijn kruis over hem gezegevierd, en stelde deze dingen openlijk tot een schouwspel. 2 Titus 1:10, Hebreeën 2:14,15, Hosea 13:14. Daniël 9:24, Galaten 3:13. Colossenzen 2:14,15. Ja nu is Hij, als een teken van zijn triomf en overwinning, uit de doden weer herleefd, en heeft de sleutelen der hel en des doods in Zijne eigene macht, Openbaring 1:18.
Ten tweede. Dat de Vader hen geeft aan Hem, om hen te redden, verklaart ons, dat Hij getrouw is en zijn zal, in Zijn ambt als Middelaar, en dat zij daarom zeker bewaard zullen zijn voor de vrucht en de bezoldiging der zonde namelijk den eeuwigen dood, door de getrouwe uitvoering van Zijn ambt.
En inderdaad is door den Heiligen Geest zelf getuigd: 'dat Hij getrouw was aan Hem, die Hem verordende', dat is tot zijn werk, om degenen te redden, welke de Vader Hem tot dat doel gegeven had, gelijk, Mozes getrouw geweest is in zijn ganse huis. Ja, ook getrouwer, want Mozes was getrouw in het huis Gods als een dienstknecht, maar Christus als de Zoon over zijn eigen huis' Hebreeën 3. En daarom is dezen Man meerdere eer waardig geacht dan Mozes, en wel om deze reden, dat Hij getrouwer was dan deze, en wegens de waardigheid van Zijn persoon. Daarom heeft God in Hem en in Zijne Oprechtheid en getrouwheid een welbehagen en heeft de heerschappij over dit volk op Zijne schouderen gelegd, wetende dat er niets in Hem ontbreekt, dat nodig is om op enigerlei wijze zijn oogmerk te volvoeren. En hiervan heeft Hij, namelijk de Zoon, reeds een bewijs gegeven. Want toen de tijd gekomen was, dat Zijn bloed door de Goddelijke gerechtigheid geëist werd voor hun verzoening, wassing en reiniging, goot Hij gewillig Zijn hartenbloed uit, alsof het water ware, uit een vat gegoten. Hij aarzelde niet om zijn eigen leven af te leggen, opdat het leven, dat voor Zijn volk was weggelegd, aan hen mocht worden gegeven. En. om deze reden, evenals om enige andere, is het dat God Hem 'mijn knecht de rechtvaardige' noemt. Jesaja 53:11 Want Zijne gerechtigheid. zou nooit volkomen hebben kunnen zijn, indien Hij niet tot in het uiterste getrouw geweest was in het werk, dat Hij ondernomen had, alzo is het, omdat Hij getrouw en waarachtig is, dat Hij oordeelt in gerechtigheid en werkt tot verlossing van Zijn volk. Hij zal getrouwelijk het vertrouwen volbrengen, dat op Hem rust. De Vader weet dit, en heeft Hem daarom Zijne uitverkorenen gegeven.

Ten derde. Daar de Vader ze Hem geeft, om hen te behouden, verklaart ons dit, dat Hij liefderijk en geduldig jegens hen is en zijn wil ondanks al hun verkeerde handelingen, tergingen enz. Men kan zich niet verbeelden, hoeveel beproevingen en tergingen de Zoon van God al dien tijd reeds ondervonden heeft van dat volk, hetwelk Hem gegeven is om het te redden: in waarheid wordt van Hem gezegd, dat hij 'een beproefden steen' is, want Hij is verzocht geworden, niet slechts door den duivel, de schuld der zonde, den dood en den vloek der wet, maar ook door de onwetendheid, teugelloosheid, struikelingen in de zonde, en geneigdheid tot afdwalen in leer en leven bij zijn volk. Konden wij maar eens zien, hoe deze Heere Jezus is verzocht geworden, zelfs door Zijn volk, sedert er ook maar een van hen in de wereld was, dan zouden wij verbaasd zijn over zijn geduld en liefderijk gedrag jegens hem. Er is naar waarheid gezegd: 'De Heere is zeer barmhartig, traag tot toorn en van grote goedertierenheid.' En waarlijk, indien Hij dat niet geweest was, dan zou Hij ook nooit hun handelingen hebben kunnen verdragen, gelijk Hij gedaan heeft van Adam tot heden toe. Daarom is Zijn mededogen en goedertierenheid verre verheven boven het mededogen en de liefde van ene moeder jegens haar kind. 'Kan ene vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij geen medelijden hebben zou met de vrucht haars buiks? Ja, en al kon zij vergeten, dan nog zou Ik u niet vergeten, zegt de Heere.' Jesaja 49:15

God gaf Mozes, als den dienstknecht van Christus, een handvol van zijn volk om hen op zijn hart te dragen, doch niet verder dan van Egypte tot Kanaän, en deze Mozes, gelijk van hem door den Heiligen Geest gezegd wordt, was de zachtmoedigste man, die op aarde kon gevonden worden, ja, hij had zijn volk in ene zeer hoge mate lief, toch zou zijne zachtmoedigheid en zijne liefde het in dit werk niet uitgehouden hebben, hij faalde en werd toornig, zo toornig, dat hij zijnen God tot toorn verwekte onder dit werk. 'En Mozes zei tot den Heere: Waarom hebt gij uwen knecht kwalijk gedaan? Doch wat was die bedroeving? Wel, de Heere had tot hem gezegd: Draag dit volk in uwen schoot, gelijk een voedstervader den zuigeling draagt, naar het land, hetwelk gij aan hun vaderen gezworen hebt. En wat toen? Ik niet, zei Mozes, ik kan dit volk alleen niet dragen, omdat het te zwaar voor mij is. Indien Gij aldus met mij doet, dood mij toch slechts, indien ik genade in uwe ogen gevonden heb, en laat mij mijn ongeluk niet aanzien. Numeri 11:11-15.

God gaf hen aan Mozes, opdat hij ze in zijnen schoot droeg, opdat hij zich edel en geduldig jegens hen betoonde, onder alle tergingen, waarmee zij hem tergen zouden, van dien tijd af, totdat hij hen in hun land zou gebracht hebben, maar in dit werk faalde hij, hij kon dit niet uithouden, omdat hij geen geduld genoeg jegens hen had. Maar nu wordt er gezegd van den persoon, waarover in den tekst gesproken wordt: 'dat Hij de lammeren vergaderen zal in zijne armen en in zijnen schoot dragen en dat Hij de zogenden zachtkens leiden zal Jesaja 40:11, aanduidende, dat dit een van de hoedanigheden is, welke God verlangde, en Hij wist, dat die in Hem gevonden werd als Hij zijne uitverkorenen Hem gaf om hen te behouden.

Ten vierde. Het geven der uitverkorenen aan Hem door zijnen Vader, verklaart ook, dat Hij voldoende wijsheid bezit, die opweegt tegen al de moeilijkheden, die Hem wachtten om zijne zonen en dochters tot heerlijkheid te voeren. Hij is ons geworden tot wijsheid, ja Hij wordt de Wijsheid zelf genoemd. 1 Corinthiërs 1:30. En God zei bovendien: dat Hij verstandelijk handelen zal.' Jesaja 52:13. En waarlijk, Hij die het op zich nemen zal om de Zaligmaker des volks te zijn, moest wel wijs zijn, omdat zijne tegenstanders sluw zijn boven velen. Hier moeten zij strijden met de slang, die door zijne sluwheid onze vader en moeder verschalkte, toen hun wijsheid op het hoogst was. Genesis 3. Maar zo wij van wijsheid spreken, onze Jezus is wijs, wijzer dan Salomo, wijzer dan alle mensen, wijzer dan alle engelen, hij is zelfs de wijsheid Gods. 'Christus is de wijsheid Gods. 1 Corinthiërs 1:24. En van daar is het, dat Hij de zonde, de verleidingen, de vervolgingen, de struikelingen en alle dingen ten goede doet keren voor zijn volk. Romeinen 8:28.

Deze dingen nu, aldus beschouwd, tonen ons ook de grote en wondervolle liefde des Vaders, daarin dat Hij iemand verkoren heeft, die in alle delen zo goed geschikt was voor het werk der behoudenis des mensen. Hierin bemerken wij inderdaad de liefde van God. Huran merkte op, dat God Israël liefhad, omdat Hij hun zulk een Koning als Salomo gegeven had. 2 Kronieken 2:11. Maar hoeveel te meer moeten wij de liefde bewonderen, die God ons bewezen heeft, daarin dat Hij ons aan Zijnen Zoon en ook Zijnen Zoon aan ons gegeven heeft?

DE AANNEMING DER GAVE DOOR DEN ZOON.

‘Al wat de Vader mij geeft zal komen’. In deze woorden vinden wij een antwoord opgesloten aangaande het doel des Vaders, als Hij zijne uitverkorenen aan Jezus Christus geeft. Het oogmerk des Vaders was, dat zij tot Hem komen zouden, om door Hem behouden te worden, en dat zal gedaan worden, zegt de Zoon, zonde noch Satan, vlees noch wereld, wijsheid noch dwaasheid zal hen verhinderen tot Mij te komen. ‘Zij zullen tot Mij komen, en hij die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

Hier dan is de Heere Jezus zeker besloten om zulk ene voldoende hoeveelheid van alle genade voort te brengen, dat deze belofte werkelijk in vervulling treedt. ‘Zij zullen komen, dat is, Hij zal maken dat zij komen, door een werkenden zegen te leggen in al de middelen, die daartoe zullen worden aangewend. Gelijk gezegd werd tot den bozen geest, die gezonden werd tot Achab om hem te overreden, opdat hij gaan zou en vallen te Ramoth in Gilead: Ga, en gij zult hem overreden en de overhand hebben, ga heen en doe alzo. 1 Koningen 22:22. Zo zal ook Jezus Christus zeggen tot de middelen, die zullen aangewend worden om diegenen tot Hem te brengen, welke de Vader Hem gegeven heeft. Ik zeg, Hij zal ze krachtig zegenen tot dit zelve doel, zij zullen hen overreden, en ook de overhand op hen hebben, anders zou, gelijk ik zei, des vaders oogmerk verijdeld worden. Want het is des Vaders wil, dat van allen, die Hij Hem gegeven heeft, Hij niemand verliezen zou, maar hen zou opwekken ten uitersten dage. Johannes 6:39, zodat naast Hem, in Zijne orde, Christus de eersteling, en daarna zij die de Zijne zijn, bij Zijne komst zullen worden opgewekt. 1 Corinthiërs 15. Maar dit zou niet kunnen geschieden, indien er een werk der genade, dat krachtig gewerkt is, zou worden gemist in slechts een van hen. Maar dit zal niet falen en zeker gewerkt worden in diegenen, ja in allen, welke de Vader Hem gegeven heeft, opdat Hij hen zalig make.

‘Al wat de Vader Mij gegeven heeft, zal tot Mij komen’ enz. Doch om duidelijker en nader te spreken over de woorden ‘Zij zullen komen, ‘ wilde ik u in deze woorden twee zaken aantonen. Ten eerste. Wat het is tot Christus te komen. Ten tweede. Welke kracht er in deze belofte ligt, om te maken dat zij tot Hem komen.

WAT HET IS TOT CHRISTUS TE KOMEN.

Eerstelijk wilde ik u aantonen ‘wat het is tot Christus te komen’. Dit woord ‘komen’ moet geestelijk, niet vleselijk verstaan worden, want velen kwamen vleselijk of lichamelijk tot Hem, en van Hem geen zaligend voordeel genoten, Ene menigte kwam aldus tot Hem in de dagen Zijns vlezes, ja, ontelbare scharen. Ook is er in onze dagen ene vormelijke gewoonte om tot zijne ordonnantiën en verering te komen, die niets baat, maar met hen zal ik mij niet bemoeien, want deze worden niet in den tekst bedoeld. Het komen derhalve, in den tekst bedoeld, moet opgevat worden als een komen van den geest tot Hem, ja, als het uitgaan van het hart naar Hem. Ik zeg, het hart moet tot Hem uitgaan, ontstaande uit een diep gevoel van de volstrekte behoefte, welke een mens heeft aan Hem tot zijne rechtvaardigmaking en zaligheid.
Deze beschrijving van het komen tot Christus verdeelt zichzelf in twee hoofddelen: Ten eerste. Dat het komen tot Christus is een uitgaan van het hart naar Hem. Ten tweede. Dat dit komen ene beweging des geestes is naar hem toe, ontstaande uit een diep gevoel van de volstrekte behoefte, welk een mens aan Hem heeft, tot zijne rechtvaardigmaking en zaligheid.
Ten eerste. Wij willen eerst spreken over het eerste gedeelte: dat het komen is een beweging of uitgang des geestes naar Christus. Dit is duidelijk, omdat het hier of daar heengaan, zo het vrijwillig is, ontstaat door ene handeling van den geest of den wil, aldus is het komen tot Christus ene handeling, die door de geneigdheid van den wil ontstaat. ‘Uw volk zal gewillig zijn’. Psalm 110:3.
Deze gewilligheid des harten is het, dat den geest aanzet tot een uitgaan naar of achter Hem. De kerk drukt dezen uitgang des geestes naar Christus uit, door het ontroeren harer ingewanden. ‘Mijn liefde trok zijn hand van het gat der deur, en mijne ingewanden werden ontroerd om zijnentwil’, Hooglied 5:4. ‘Mijne ingewanden’ de aandoeningen mijns geestes, mijner genegenheden, welke aandoeningen der genegenheden uitgedrukt worden, door het reikhalzend verlangen en rommelen der ingewanden, het reikhalzend of hartstochtelijk werken, het rommelen derzelve, of ook dat zij een rommelen naar Hem doen horen. Genesis 43:30, 1 Koningen 3:26. Jesaja 16:11.
Dit is derhalve het komen tot Christus, ja een uitgaan of bewegen des geestes naar Hem. En het zal geschieden, dat alle ding dat leeft en zich beweegt, overal waar een der twee beken komen zal, zal leven. Ezechiël 47:9. Het water in dezen tekst is de genade Gods in derzelver leer. De levende dingen zijn de kinderen der mensen aan wie de genade Gods door het evangelie gepredikt wordt. Nu, zei hij, elk levend wezen, dat zich beweegt, overal waar een der twee beken komen zal, zal leven. Ezechiël 47:9. En zie nu, hoe het woord ‘uitgaan’, geroerd worden, ‘door Christus zelf is uitgelegd in het boek der Openbaringen’: ‘De Geest en de bruid zeggen ‘kom’. En dat Hij, die het hoort, zegge ‘kom’. En die dorst heeft, kome, en die wil, neme het water des levens om niet’. Openbaring 22:17.
Zodat dan het geroerd of geneigd worden in uw gemoed en wil naar Christus, is het komen tot Hem. Er zijn vele arme zielen, welke tot Christus komen, en die toch niet weten hoe zulks te kunnen geloven, omdat zij menen, dat het komen tot Hem een vreemde en wonderlijke zaak is, en dat is het waarlijk ook. Maar ik houd het er voor, dat zij de geneigdheid van hunnen wil, het geroerd zijn in hun gemoed en het rommelen van hun ingewanden naar Hem voorbij zien, en geloven, dat deze dingen geen wonderlijke en vreemde zaken zijn, hoewel het inderdaad een werk van het grootste wonder der wereld is, een mens te zien, dood in zonden, van den duivel bezeten, een vijand van Christus en van alle geestelijk goed, ik zeg, dat zulk een mens geroerd wordt in zijn gemoed en uitgaat naar Jezus Christus, dit is een van de grootste wonderen der wereld.
Ten tweede. Het is een geroerd zijn in zijn gemoed naar Hem, ontstaande uit een levendig gevoel van de volstrekte behoefte, welke een mens heeft aan Hem tot zijne rechtvaardigmaking

en zaliging. Want waarlijk, zonder dit gevoel van zijnen verloren toestand buiten of zonder Hem, ontstaat er geen geroerd zijn of uitgaan des gemoeds naar Hem. Een roeren van den mond, ja, dat kan er zijn 'Met hunnen mond maken zij liefkozingen'. Ezechiël 33:31. Zulk een volk zal komen even als het ware volk komt, dat wil zeggen, in schijn en naar het uiterlijke voorkomen. En zij plegen te zitten voor de dienaars des Heeren, gelijk het volk Gods daar zit, ook zullen zij zijne woorden horen, maar zij doen ze niet, dat is, zij willen niet komen, wat het inwendige, hun gemoed, aangaat: 'Want zij maken liefkozingen met hunnen mond, maar hun hart wandelt hun gierigheid na.' Dit komt nu, omdat zij geen krachtig gevoel hebben van de ellende van hunnen natuurlijken toestand, want zolang zij dat gevoel niet hebben, zullen zij in hun gemoed, niet komen achter Hem. Daarom wordt er aangaande degenen die in waarheid komen, gezegd: 'En het zal te dien dage geschieden, dat er met ene grote bazuin geblazen zal worden, dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn, en de heengedrevenen in het land van Egypte en zij zullen den Heere aanbidden op den heiligen berg te Jeruzalem. Jesaja 27:13. Het zijn dus, gelijk gij ziet, de uitgedrevenen en zij die in het land van Assur verloren waren, zij zijn het in der waarheid, welker gemoed krachtig geroerd en geneigd gemaakt is om tot Jezus Christus te komen. Het gevoel dezer dingen was het, hetwelk maakte dat de drieduizend kwamen dat Saul kwam, dat de gevangenbewaarder kwam en dat in waarheid allen doet komen, die in werkelijkheid komen. Handelingen 2:8,18, De vier melaatsen, waarvan gij leest in 2 Koningen 7:3, waren ene treffende afbeelding en gelijkenis van diegenen, welke in waarheid tot Christus komen.

De honger was in die dagen zwaar in het land, er was geen brood voor het volk, en wat de levensmiddelen aangaat, die men in de stad Samaria had, namelijk dood aas en duivenmest daarin konden de melaatsen niet delen, want zij waren buiten de stad geworpen. Welnu, zij zaten daar voor de poort van de stad, en de honger had hen, als ik wel zeggen kan, tot zijnen laatsten maaltijd uitgekozen, en daar zij aldus reeds half dood waren, wat denkt gij dat zij toen deden? Wel, eerst maakten zij elkaar opmerkzaam op de treurige doodskleur, welke zich op hun gelaat vertoonde, en toen besloten zij wat te doen, zeggende: Indien wij zeggen: Laat ons in de stad gaan, zo is de honger in de stad en wij zullen daar sterven, en indien wij hier blijven, dan zullen wij ook sterven. Nu dan komt, laat ons in het leger der Syriërs vallen, indien zij ons laten leven, wij zullen leven en indien zij ons doden, wij zullen maar sterven.' Hier nu werkte de behoefte, de noodzakelijkheid, en deze noodzakelijkheid dreef hen uit om derwaarts te gaan, opdat zij mochten leven, terwijl zij anders nooit daarvoor zouden hebben uitgegaan. Alzo is het ook met hen die in waarheid tot Jezus komen. De dood is voor hen, zij zien hem, zij voelen hem, hij verteert hen, zal hen geheel opeten zo zij niet tot Jezus Christus komen, en daarom komen zij, ja uit noodzaak, omdat zij daartoe gedrongen worden door het gevoel, dat zij hebben van hunnen voor eeuwig verloren toestand, zo zij geen behoudenis bij Hem zoeken en vinden. Deze zijn het die komen zullen. Ja waarlijk, deze zijn het, die uitgenodigd worden om te komen: 'Komt tot Mij, allen gij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u ruste geven.' Mattheus 11:28.

Wij nemen een paar zaken om dit op te helderen, te weten: 'dat het komen tot Christus voortspruit uit een levendig gevoel van de volstrekte behoefte, welke een mens aan Hem heeft, gelijk te voren gezegd is.

1. Zij zullen komen met geween, en met smekingen zal Ik hen voeren, Ik zal hen leiden aan de waterbeken in enen rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten.' Jesaja 31:9. Let op, zij komen met geween en met smekingen, zij komen met gebeden en tranen. Gebeden en tranen zijn de uitwerkselen van een recht gevoel der behoefte aan genade. Derhalve kan een zondaar zonder dat gevoel niet komen, niet bidden, niet roepen, hij kan niet komen door het gevoel van hetgeen hij niet ziet, noch gevoelt. 'In die dagen en op dien tijd zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda te zamen, wandelende en wenende zullen zij heengaan en

den Heere, hunnen God zoeken. Zij zullen naar Zion vragen, op den weg herwaarts zullen hun aangezichten zijn, zij zullen komen en den Heere toegevoegd worden met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten. Jeremia 50:4,5.

2. Dat komen tot Christus wordt een lopen tot Hem, een vluchten naar Hem genoemd, een vlieden tot Hem van den toekomenden toorn. Door al deze uitdrukkingen wordt het gevoel voorgesteld van iemand die komt, te weten: 'Dat hij is bekommerd wegens het gevoel zijner zonde, en des doods, dien hij daardoor schuldig is, dat hij zich bewust is, dat de bloedwreker hem achtervolgt en dat het daarom verkeerd met hem uitkomt, zo hij zich niet haast naar den Zoon Gods om het leven te mogen ontvangen. Mattheus 3:7, Psalm 143:9. Vlieden is de laatste handeling van iemand, die in gevaar is. Allen die in gevaar zijn vlieden niet, neen, niet allen zien dat zij in gevaar zijn. Vlieden is het laatste werk van iemand, die in gevaar is, maar allen die van het gevaar horen zullen niet vlieden. De mensen overwegen eerst of er geen andere weg ter ontkoming is, voor zij vlieden. Daarom is, gelijk ik zei vlieden het laatste werk. Wanneer alle schuilplaats ontbreekt en iemand mag zien, dat er voor hem niets overschiet dan zonde, dood en verdoemenis, tenzij hij tot Christus vliedt opdat hij leve, dan vliedt hij, maar ook niet eerder.

3. Dat het oprechte komen tot Christus voortkomt uit een gevoel van de volstrekte behoefte aan Jezus Christus ten leven, ter zaligheid enz. is duidelijk door den uitroep, dien zij doen juist als zij tot Hem komen: 'Heere behoudt mij, of ik verga', 'Mannen broeders wat zullen wij doen?' 'Mijne heren, wat moet ik doen om zalig te worden?' en dergelijke. Mattheus 14:30, Handelingen 2:37, Handelingen 16:30. Deze woorden helderen voldoende op, dat de zielen, welke in waarheid komen, zielen zijn, die gevoelen dat zij Jezus Christus tot hun zaligmaking nodig hebben en bovendien, dat er niets anders is, dat hen helpen kan dan Christus alleen.

4. Ook is het verder duidelijk uit de weinige volgende woorden: 'Er wordt gezegd dat dezulken verslagen in het hart' zijn, dat is door het vonnis des doods, naar de wet, en de geringste slag in het hart doodt den mens. Handelingen 2:37. van dezulken wordt gezegd, gelijk ik te voren zei, dat zij wenen, beven en in zich zelven verbaasd zijn bij het gezicht van het duidelijk en onvermijdelijk gevaar, dat hen wacht, tenzij zij tot Jezus Christus vluchten. Handelingen 9:16.

5. Het komen tot Christus is vergezeld van ene oprechte en sterke begeerte om alles om Hem te verzaken: 'Indien iemand tot Mij komt, en niet haat vader en moeder, vrouw en kinderen, broeders en zusters, ja ook zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn.' 'En die zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, kan mijn discipel niet zijn.' Lukas 14:26,27. Door deze en dergelijke uitdrukkingen op andere plaatsen beschrijft Christus den mens, die in oprechtheid tot Hem komt, of die in werkelijkheid tot Hem gaat, zulk een is iemand, die alles achter zijnen rug werpt, alles verlaat, alles verzaakt, als dingen baat, die hem in den weg staan, ten einde hem te verhinderen om tot Jezus Christus te komen. Er zijn er ene grote menigte in de wereld, die voorgeven dat zij tot Jezus Christus komen, en dezulken gelijken zeer veel op den mens, waarvan gij leest in Mattheus 21:30, die op zijns vaders begeerte antwoordde: 'Ik ga, heer, en hij ging niet.' Ik zeg, dat er zeer velen zijn, die voorgeven tot Jezus Christus te komen, zij zeggen ook, als Christus door zijn evangelie roept: 'Ik kom, Heer!' en toch blijven zij in hun vermaken en vleselijke lusten. Zij komen in het geheel niet, zij behandelen Hem slechts heel beleefd, maar Hij slaat daarop geen acht, en laat het voor niet meer dan een leugen doorgaan. Hij zei: 'Ik ga, Heer, en hij ging niet', hij veinsde en loog. Geeft hierop wel acht, gij die u zelven vleit met uwe eigene misleidingen. Woorden vermogen niets bij Jezus Christus. Komen is komen, en niets anders dan komen zal bij Hem voor komen doorgaan.

TEGENWERPINGEN DIE GEWOONLIJK HET KOMEN TOT CHRISTUS IN DEN WEG LIGGEN.

Voor ik over de tweede hoofdafdeling spreek, zal ik enige tegenwerpingen beantwoorden, die gewoonlijk in den weg liggen voor diegenen, welke in waarheid tot Jezus Christus komen.
Eerste tegenwerping. Schoon ik niet ontkennen kan, dat mijn gemoed naar Christus uitgaat, en dat het ook daartoe bewogen is door een gezicht en gewaarwording aan mijnen verloren toestand, want ik zie, dat ik zonder Hem verloren ga, toch vrees ik dat mijne doeleinden in het komen tot Hem niet recht zijn.
Vraag. Wel, wat is dan uw doel met het komen tot Christus?
Antwoord. Mijn doel is, dat ik het leven moge ontvangen en behouden moge worden door Jezus Christus.
Dit is de tegenwerping. Welnu, laat mij u mogen zeggen, dat het komen tot Christus om het eeuwige leven te hebben en behouden te worden een geoorloofde en goede komst tot Jezus Christus is. Dit is klaarblijkelijk, omdat Christus het leven vooropstelt als het enige argument om de zondaars over te halen om tot Hem te komen, en zo ook bestraft Hij hen, omdat zij niet tot Hem komen om het eeuwige leven te hebben: ‘Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het eeuwige leven hebbet.’ Johannes 5:40. Bovendien zijn er nog vele andere schriftuurplaatsen, waardoor Hij de zondaars lokt om tot Hem te komen, waarin Hij niets vooropstelt, dan hun behoudenis. Als: ‘Al wie in Hem gelooft, zal niet verloren gaan’, hij die gelooft, ‘is overgegaan van den dood in het leven.’ ‘Die gelooft zal zalig worden.’ ‘Hij die gelooft wordt niet veroordeeld.’ En geloven en komen zijn volkomen één. Zo ziet gij dan, dat het komen tot Christus om het leven te hebben een geoorloofd en goed komen is. Daarin gelooft hij, dat Hij alleen ene verzoening aangebracht heeft voor de zonde. Romeinen 2. En laat mij nog daaraan toevoegen, dat iemand den Heere meer ere geeft als hij tot Christus komt om het eeuwige leven te hebben, al komt hij om niets anders dan het leven alleen.
1. Hij eert het woord van Christus en stemt zijne waarheid toe, en dat om deze twee hoofdpunten. Ten eerste. Hij geeft getuigenis aan de waarheid van al die uitspraken welke getuigen, dat de zonde op zichzelve en in zichzelve zeer afschuwelijk is, dat zij God onteert en de ziel des mensen verdoemt, want aldus zegt de mens, die tot Jezus Christus komt Jesaja 44:4, Romeinen 2:23, Romeinen 6:23, 2 Thessalonicenzen 2:12 Ten tweede. Daarin dat hij gelooft, gelijk het woord zegt, dat er in de beste dingen der wereld, hare gerechtigheid en alles, niets anders dan dood en verdoemenis is, want aldus ook zegt de mens, die tot Jezus Christus komt om het leven te hebben. Romeinen 7:24,25, Romeinen 8:2,3, 2 Corinthiërs 3:6-8.
2. Hij eert den persoon van Christus, daarin dat hij gelooft, dat in Hem het leven gevonden wordt, en dat Hij hem redden kan van dood, hel, duivel en verdoemenis, want tenzij iemand dit gelooft, hij zal niet tot Christus komen om het leven te hebben. Hebreeën 7:24,25.
3. Hij eert Hem, daarom dat hij gelooft, dat de Vader Hem gemachtigd heeft om het leven te geven aan diegenen, welke daarom tot Hem komen. Johannes 5:11,12, Johannes 17:1-3.
4. Hij eert het priesterschap van Jezus Christus. Ten eerste. Daarin dat hij gelooft, dat Christus meer macht heeft om van de zonde te redden door de offerande, die Hij daarvoor geofferd heeft, dan alle wet, duivels, dood of zonde bezitten om te verdoemen. Hij, die dit niet gelooft, zal niet tomen tot Jezus Christus om het leven te hebben. Handelingen 13:38. Hebreeën 2:14,15, Openbaring 1:17,18 Ten tweede. Daarin dat hij gelooft, dat Christus, volgens zijn ambt, zeer getrouw en barmhartig zijn zal in de vervulling zijns ambts. Dit moet opgesloten liggen in het geloof van hem, die tot Christus komt om het leven te hebben. 1 Johannes 2:1-3, Hebreeën 2:17-18.

5. Verder kiest hij, die tot Jezus Christus komt om het leven te hebben, partij met Hem tegen de zonde en tegen de gehavende en onvolkomene gerechtigheid van de wereld, ja, en ook tegen de valse Christussen, en vervloekte dwalingen, die zich zelven stellen tegen de waardigheid zijner verdiensten en algenoegzaamheid. Dit is duidelijk, omdat zulk ene ziel den Christus afzondert van die allen, als den enigen, die behouden kan.
6. Dus bereidt gij, even gelijk Noach, op Gods bevel, deze ark om uzelven te redden, waardoor gij ook de wereld veroordeelt, en een erfgenaam geworden zijt van de rechtvaardigheid, die uit het geloof is. Hebreeën 11:7. Daarom, gij zondaar die komt, wees tevreden, hij die tot Jezus Christus komt, gelooft ook, dat Hij gewillig is om genade te bewijzen en medelijden met hem hebben kan, die tot Hem komt om het leven te hebben, schoon hij zulks onwaardig is. En daarom ligt uwe ziel niet slechts onder ene bijzondere uitnodiging om te komen, maar ook onder ene belofte van aanneming en vergiffenis. Mattheus 11:28.
Al deze bijzondere delen en hoedanigheden des geloofs bevinden zich in die ziel, welke tot Jezus Christus komt om het leven te hebben, gelijk duidelijk is voor elk onpartijdig oordeel. Want zal hij, die het getuigenis van Christus niet gelooft aangaande de laagheid der zonde en de onvoldoendheid van de gerechtigheid der wereld, tot Christus komen om het leven te hebben?
Neen. Hij die dit getuigenis des woords niet gelooft, komt niet. Hij die gelooft, dat ergens elders het leven te vinden is, komt niet. Hij die in twijfel trekt, of de Vader aan Christus macht gegeven heeft om te vergeven, komt niet. Hij die meent dat er groter kracht is in de zonde, in de wet, in den dood en den duivel om te verderven, dan er in Christus is om te behouden, komt niet. Ook hij, die zijne getrouwe vervulling zijns priesterschaps tot zaliging van zondaren in twijfel trekt, komt niet.
Gij dan, die inderdaad een komende zondaar zijt, gelooft deze dingen. het Is waar, misschien gelooft gij niet met die volle verzekerdheid, noch hebt gij vrijheid om uw geloof op te merken aangaande deze onderscheidene geloofshandelingen, maar toch is dit geloof in zijn geheel aanwezig in hem, die tot Christus komt om het leven te hebben. En het geloof dat aldus werkt is het geloof van de beste en zuiverste soort, omdat zo iemand slechts als een zondaar komt en die ziet, dat het leven slechts in Jezus Christus is en kan gevonden worden.
Voor ik mijn antwoord op deze tegenwerping besluit, overweeg dan deze twee dingen:
Ten eerste. Overweeg dat de vrijsteden opgericht waren voor degenen, welke volgens de wet dood waren en toch door genade leefden, alsook voor diegenen, welke daarheen vluchten moesten om huns levens wil voor den bloedwreker, die hen achterna jaagde. En het is waard dat gij opmerkt, hoe diegenen, welke daarheen vluchtende waren, in het bijzonder het volk Gods genoemd worden: ‘Verhoogt de baan, bereidt den weg, neemt den aanstoot uit den weg mijns volks’, zegt God. Jesaja 57:14. Hiermede wordt het bereiden van den weg tot de stad der bevrijding of de vrijstad bedoeld, opdat de doodslagers daarin mochten ontkomen, deze vluchtende doodslagers worden hier met ene bijzondere bedoeling het volk Gods genoemd, ja diegenen welke daarheen vluchten om huns levens wil.
Ten tweede. Merkt op dat wat Achab deed, toen Benhadad tot hem zond om zijn leven te redden, zeggende: ‘Aldus zegt uw knecht Benhadad, ik bid u laat mij leven.’ Ofschoon Benhadad de kroon, het koninkrijk, ja het leven van Achab gezocht had, toch behaalde Benhadad de overhand op hem! Leeft Benhadad dan nog? vroeg Achab, hij is mijn broeder, ja, ga heen en breng hem tot mij. Alzo deed hij hem in zijnen wagen rijden, 1 Koningen 20.
O zondaar, die komt, wat denkt gij? Indien Jezus Christus even weinig goedheid bezat als Achab, dan kon hij den nederigen Benhadad het leven schenken. Gij smeekte hem noch om zijne kroon, noch om zijne waardigheid, het eeuwige leven zal aan uwe begeerte voldoen. Hoeveel te meer zult gij dan dat leven ontvangen, daar gij te doen hebt met hem, die de goedertierenheid en de barmhartigheid zelf is! Ja, dewijl gij ook geroepen wordt, ja daartoe

grotelijks wordt aangemoedigd door ene belofte des levens, om tot Hem te komen ten einde het leven te hebben! Lees ook deze Schriftuurplaatsen. Numeri 35:11,14,15, Jozua 20:1-6, Hebreeën 6:16-20.

Tweede tegenwerping. Wanneer ik zeg dat ik slechts mij zelve zoek, dan komt het mij voor, dat ik Gods verheerlijking niet op het oog heb in mijne eigene behoudenis door Christus en dat is het dat mij doet vrezen, dat ik niet op de rechte wijze kom.

Antwoord. Waar eist Jezus zulk ene gesteldheid van degenen, die tot Hem komen om het leven te hebben? Kom gij tot Hem om het leven, en vermoei uw hoofd niet met zulke tegenwerpingen tegen uzelf, en laat het aan God en Christus over om Zich zelven te verheerlijken in de behoudenis van zulk een worm als gij zijt. De Vader zegt tot den Zoon: 'Gij zijt mijn dienstknecht, o Israël, in wie Ik verheerlijkt zal worden.'

God stelt aan zondaars het leven voor als de beweeggrond, ten einde hen over te halen om tot Hem te komen en het leven te hebben en Christus zegt duidelijk: 'Ik ben gekomen opdat zij het leven hebben, ' Johannes 10:10. Hij heeft uwe oogmerken niet nodig, maar gij wel de zijne. Eeuwig leven, vergiffenis van zonde, en behoudenis van den toekomenden toorn stelt Christus u voor, en dat zijn de dingen, die gij nodig hebt, bovendien wil God onwaardige ellendelingen genadig en barmhartig zijn: kom dan als zulk een, en leg u zelven gene struikelblokken in den weg tot Hem, maar kom tot Hem, opdat gij het leven hebt en leeft. Johannes 5:34, Johannes 10:10, Johannes 3:36. Mattheus 1:21, Spreuken 8:35,36. 1 Thessalonicenzen 1:10. Johannes 11:26-26.

Toen de stokbewaarder zei: Mijne heren! wat moet ik doen om zalig te worden? vroeg Paulus hen niet eens: Wat is uw oogmerk met deze vraag? Wenst gij wel de verheerlijking van God in de zaliging uwer ziel? Hij wist dat zulke vragen slechts dwaze praat zon zijn, in plaats van ene voldoende hulp op zulk ene gewichtige vraag als deze. Omdat deze arme ongelukkige de zaligheid zocht door Jezus Christus, ik bedoel, dat hij begeerde gered te worden van hel en dood, want hij wist nu, dat hij die verdiend had door de zonden, welke hij begaan had, daarom gebiedt Paulus hem, dat hij, als een arm doemwaardig zondaar zou voortgaan op dezen zijnen weg, om zich zelf te zoeken, zeggende: 'Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden, ' Handelingen 16:30-32. Ik weet, dat gij later begeren zult Christus te verheerlijken door te wandelen in den weg zijner geboden, maar nu begeert gij het leven, want de bloedwreker vervolgt u en de duivel is als een brullende leeuw achter u. Nu dan, kom nu, opdat gij het leven hebben moogt, en wanneer gij enige troostende overtuiging hebt, dat gij deelgenoten gemaakt zijt van het leven door Christus, dan en niet eerder zult gij zeggen: 'Loof den Heere, o mijne ziel, en al wat in mij is zijnen heiligen naam. Loof den Heere, mijne ziel, en vergeet gene van zijne weldaden, die al uwe ongerechtigheden vergeeft, die al uwe krankheden geneest, die uw leven verlost van het verderf, die uw kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.' Psalm 103:1-4.

Derde Tegenwerping. Maar ik kan niet geloven, dat ik op de rechte wijze tot Christus kom, omdat ik soms geneigd ben om te twijfelen aan zijn bestaan zelfs en aan zijn ambt als zaligmaker.

Het is afschuwelijk aldus te doen, maar oordeelt gij niet verkeerd in deze zaak? Hoe kan ik verkeerd oordelen, als ik oordeel gelijk ik gevoel? Arme ziel! Ondanks dit alles kunt gij verkeerd oordelen. Wel, zegt de zondaar, ik geloof dat deze twijfelingen uit mijn hart voortkomen.

Laat mij u mogen antwoorden. Hetgeen uit uw hart voortkomt, komt voort uit uwen wil, uwe genegenheden, uit uwe bevatting, uw oordeel en uw geweten, want deze moeten berusten in, of genoegen nemen met uwen twijfel, zo uw twijfel uit uw hart voortkomt. En wat zegt gij, om niet meer te noemen, twijfelt gij met uwe genegenheden en uw geweten? Gij antwoordt, Neen,

mijn geweten beeft, wanneer zulke gedachten in mijnen geest oprijzen, en mijne genegenheden gaan naar heel iets anders uit.
Dan besluit ik daaruit, dat deze dingen of plotseling ingeblazen worden door den duivel, of anders vruchten zijn van het lichaam der zonde en des doods, dat nog in u woont, of misschien wel van beide. Zo zij geheel van den duivel komen, gelijk het schijnt, omdat uw geweten en genegenheden daartegen zijn, of zo zij voortkomen van het lichaam des doods, hetwelk in u is, wees niet te nieuwsgierig om te vragen van waar zij komen, de veiligste weg is, dat gij voldoende aan uw eigene deur de wacht houdt, niets van deze dingen behoort uw komen te verhinderen, noch u te doen besluiten, dat gij niet op de rechte wijze komt.
En voor ik u verlaat, laat mij u over deze zaak een weinig ondervragen.
1. Hebt gij gaarne te doen met deze goddeloze lasteringen?
Antwoord. Neen, neen, hun tegenwoordigheid en werkingen doden mij.
2. Betreurt gij ze, bidt gij tegen hen, en haat gij uzelf om deze dingen?
Antwoord. Ja, ja, maar wat mij zozeer bedroeft is, dat ik ze niet overmeesteren kan.
3. Zoudt gij, indien gij de keus had, oprechtelijk begeren, dat uw hart mocht aangedaan en ingenomen worden met de dingen, die de beste zijn, de hemelse, de heilige dingen?
Antwoord. Van harte gaarne en liever wil ik over een uur sterven, zo het Gods wil ware, dan aldus tegen Hem zondigen.
Welnu dan, uw afkeer van deze dingen, uw berouw daarover, uw gebed daartegen, en uw afkeer van uzelf, om dezer dingen wil, benevens uwe oprechte begeerte naar die gedachten als uw vermaak, welke hemels en heilig zijn, bewijzen duidelijk, dat deze dingen niet gekoesterd worden door uwen wil, uwe genegenheden, uwe bevatting, uw oordeel of uw geweten, en dat dus uw hart ze niet voortbrengt, maar dat zij eerder onmiddellijk van den duivel komen, of oprijzen uit het lichaam des doods, dat is, uit uw vlees, waarvan gij aldus behoort te zeggen: ‘Nu dan, ik ben het niet meer, die deze dingen doet, maar de zonde die in mij woont’, Romeinen 7:17.
Ik wil u een duidelijk voorbeeld geven. In Deuteronomium 22 kunt gij lezen van een verloofd meisje, iemand die verloofd is met haren beminde, iemand die hem hart en mond gegeven heeft, gelijk gij uzelf aan Christus gegeven hebt. En dat meisje werd, als zij in het veld wandelde, verkracht door iemand, die haar ontmoette, omdat hij sterker was dan zij. Welnu, welk oordeel velt God, de rechtvaardige rechter, hierom over deze maagd? ‘De man, die haar verkracht heeft, zal sterven, zegt God. Maar de maagd zult gij niets doen, want er is in die maagd gene zonde, die des doods waardig is. Want gelijk wanneer iemand opstaat tegen zijnen naaste en hem slaat, evenzo is deze zaak, hij vond haar in het veld en de verloofde maagd riep, maar er was niemand om haar te redden. Deuteronomium 22:25-27.
Gij zijt deze maagd. De man die u verkrachtte door deze godslasterlijke gedachten, is de duivel, en hij trof u aan in een geschikte plaats, in het veld, als gij Jezus Christus na wandelde, maar gij riep uit en bewees door dit uw roepen, dat gij zulke goddeloosheid verfoeide. Welnu, de Rechter over de ganse aarde zal recht doen, Hij zal de zonde niet aan uwe deur leggen, maar aan de deur van hem, die geweld gebruikte. En overweeg dit tot uwen troost, dat Hij kwam om te genezen hen, die van den duivel bezeten waren.’ Handelingen 10:38.
Vierde Tegenwerping. Maar, zegt een ander, Ik ben zo harteloos, zo langzaam, en naar ik meen, zo onverschillig in mijn komen, dat ik, om de waarheid te zeggen, niet weet of de wijze van mijn komen een komen tot Christus kan genoemd worden.
Antwoord. Gij weet, dat ik u in het eerst zei, dat het komen tot Christus is een uitgaan van het hart en de genegenheden naar Hem.
Maar, zegt de ziel, mijne loomheid en onverschilligheid in alle heilige plichten toont, dat ik kom zonder dat het hart er bij is, en komen zonder dat het hart er bij is, betekent in het geheel niet met al.

1. Het uitgaan van het hart naar Christus kan niet op alle tijden onderscheiden of gekend worden aan uwe gevoelige en hartelijke vervulling der plichten, maar eerder aan die heimelijke zuchten en klachten, die uwe ziel voor God uitbrengt tegen die traagheid, welke u in al uwe plichten aankleeft.
2. Maar stel, dat het is, gelijk gij zegt, dat gij zo langzaam komt enz., toch zullen zij, die komen, aangenomen worden, daar Christus diegenen roept om te komen, welke in het geheel niet kwamen, al waren zij ook aangedaan met die zwakheden, waaronder gij nu zucht. Hij zegt: 'En hem die tot Mij komt', Hij zegt niet: zo zij komen met gevoel, zo snel en haastig, maar enkel: 'En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. Evenzo zegt Hij in het negende hoofdstuk van de prediker: 'En hij, wie wijsheid ontbreekt, ' dat is een hart (want dikwijls wordt de wijsheid of het verstand voor het hart genomen), kome en ete van mijn brood en drinke van den wijn, dien Ik gemengd heb.'
3. Gij kunt hartstochtelijk zijn in uwen geest in het komen tot Jezus Christus, en toch gekweld worden door ene merkbare traagheid, zo was het met de kerk toen zij uitriep: 'Trek mij en wij zullen u nalopen', Zo was het met Paulus, toen hij zei: 'Wanneer ik het goede doen wil, ligt het kwade mij bij', Hooglied 1:4, Romeinen 7:21 Galaten 5:19. De werken, worstelingen en tegenwerkingen des vlezes zijn meer openbaar dan de werken des Geestes in onze harten en daarom worden zij ook eerder gevoeld. Wat dan? Laat ons niet ontmoedigd zijn op het gezicht en het gevoel van onze eigene zwakheden maar te haastiger tot Christus vluchten om gezaligd te worden.
4. Maak dat uw hart warm wordt door de zoete belofte, dat Christus den komenden zondaar aannemen zal, en dat zal u meer haast doen maken om tot Hem te gaan. Ontmoedigende gedachten zijn gelijk aan koud weer, zij verkleumen de zinnen en maken, dat wij onverschillig aan onze bezigheden gaan, maar de aangename en warme stralen der belofte, zijn als de lieflijke stralen der zon, die verlevendigen en verkwikken. Gij weet, hoe zelden de bij en de vlieg 's winters in de lucht spelen, waarom? de koude verhindert hen zulks te doen, maar wanneer de wind en de zon warm zijn, wie zijn er dan zo bezig als zij?
5. En wederom, hij die tot Christus komt, vliedt om zijn leven te redden. Nu, er is niemand, die tot redding zijns levens vlucht, welke meent dat hij zich genoeg haast op zijne reis, neen, zo hij kon, hij zou gaarne met elke tred ene mijl afleggen. O, mijne traagheid en harteloosheid, zegt gij! 'O, dat ik vleugelen had ener duive, want dan zou ik heen vliegen waar ik blijven mocht. Ik zou haasten, dat ik ontkwame, van den drijvenden wind, van den storm'. Psalm 55:7,9.
Arme komende ziel, gij zijt gelijk de man, die in volle galop rijden en diens paard nauwelijks draven wil! Nu, de begeerte zijns gemoeds wordt niet beoordeeld naar den langzamen tred van zijnen tragen ouden knol, waarop hij rijdt, maar naar zijne onrust, zijn schoppen, zijn aansporen met zijne sporen, wanneer hij op den rug van het paard zit. Uw vlees is als die trage knol, het wil niet galopperen, Christus achterna, het wil altijd achteraan komen, al staan uwe ziel en den hemel op het spel. Maar wees welgemoed, Christus oordeelt niet naar de felheid der uitwendige beweging. Markus 10:17, maar naar de oprechtheid des harten en van het binnenste. Johannes 1:47, Psalm 51:6, Mattheus 26:41.
6. Naar den schijnt kwam Ziba veel sneller tot David, dan Mefiboseth deed, maar toch was zijn hart niet zo oprecht voor David als het zijne. Het is waar, Mefiboseth kreeg ene berisping van David, want hij zei: 'Waarom zijt gij niet met mij getogen, Mefiboseth? Doch toen David herinnerd werd, dat Mefiboseth lam was, want dat was zijne verontschuldiging: 'uw dienstknecht is lam' 2 Samuel 19, toen was hij tevreden en besloot daaruit, dat Mefiboseth haastiger tot hem zou gekomen zijn, als hij maar kon, en Mefiboseth beriep zich op David, die in die dagen was als een engel Gods, om te weten alle dingen welke op de aarde geschieden, zo hij niet geloofde dat de reden van zijn achteraankomen in zijne lamheid lag en niet in zijn gemoed te zoeken was.

Welnu, arme komende zondaar! Gij kunt niet tot Christus komen met die uitwendige snelheid van enen loper, gelijk anderen, maar ligt de reden van uw achteraankomen in uw gemoed en uwen wil, of in de traagheid van uw vlees? Kunt gij in alle oprechtheid zeggen: 'de Geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak'. Mattheus 26:41. Ja, kunt gij u beroepen op den Heere Jezus, die de geheimste gedachten van uw hart volkomen weet, dat dit waar is? Neem dan als uwe vertroosting aan, dat Hij gezegd heeft: Te dien dage, spreekt de Heere, zal ik haar, die hinkende was, verzamelen, en ik zal haar, die hinkende was, maken tot een overblijfsel. Micha 4:6-7, en ik zal de hinkenden behoeden. Zefanja 3:19. Wat kunt gij meer en beter horen van de gezegende lippen des Zoons van God? Maar:

7. Ik lees van enigen, die Christus moeten volgen in ketenen, ik zeg, hem achteraankomen in ketenen. Aldus zegt de Heere, de arbeid der Egyptenaren en de koophandel der Moren en der Sabeërs, der mannen van grote lengte, zullen tot u overkomen en zij zullen de uwe zijn, zij zullen u navolgen, in boeien zullen zij overkomen, en zij zullen zich voor u buigen, zij zullen u smeken, zeggende: Gewis er is anders geen God om te behouden'. Jesaja 45:14. Zeker zij, die in ketenen Christus navolgen, komen met grote moeite tot Hem, omdat hun voetstappen door de ketenen belemmerd worden. En welke ketenen zijn zo zwaar als die welke u ontmoedigen? Uw keten, die van schuld en onreinheid gemaakt is, is zwaar, een ellendige band om uwen nek, waardoor uwe krachten falen, Klaagliederen 1:14, 3:18. Kom toch, al komt gij in ketenen, het is ene heerlijkheid en eer voor Christus, dat een zondaar in ketenen achter Hem komt. Het gerammel van uwe ketenen, hoewel onaangenaam en lastig voor u, is gene belemmering voor uwe zaligheid, en kan het ook niet zijn.

Het is Christus' werk en roem, om u te bevrijden van uwe ketenen, om uwe voetstappen te verruimen en u in vrijheid te stellen. De blinde man kon, ofschoon hij geroepen was, zeker niet haastig tot Jezus Christus komen, maar Christus kon stilstaan en op hem wachten. Markus 10:49. Het is waar, 'Hij rijdt op de vleugelen des winds', maar toch is Hij lankmoedig en Zijne lankmoedigheid is zaligheid voor degene, die tot Hem komt. 2 Petrus 3:9.

8. Gij had eens diegenen moeten zien, die tot den Heere Jezus kwamen in de dagen Zijns vlezes, hoe langzaam, hoe stommelend en strompelend zij tot Hem kwamen wegens hun zwakheden, maar ook hoe vriendelijk, hoe innemend en genadig Hij ontving en hun de begeerte hunner harten gaf, dan zoudt gij, gelijk gij nu doet, niet zulke tegenwerpingen tegen uzelven maken, aangaande uw komen tot Jezus Christus.

Vijfde Tegenwerping. Maar, zegt een ander, ik vrees dat ik te laat kom, ik twijfel of ik niet te lang gewacht hebt, ik ben bang dat de deur der genade gesloten is.

Antwoord. Gij kunt nooit te laat tot Jezus Christus komen, zo gij maar komt. Dit is door twee voorbeelden opgehelderd.

1. Door den man, die ter elfder ure tot Hem kwam. Deze man had den gansen dag in luiheid doorgebracht. Hij had een gehelen dag der genade om in te komen, en hij verbeuzelde dien geheel, behalve het laatste uur. Maar ten laatste ter elfder ure, kwam hij, en ging werken in den wijngaard met de andere werklieden, die den last en de hitte des daags gedragen hadden. En hoe werd hij ontvangen en behandeld door den Heer des wijngaards? Wel, toen de tijd om te betalen aanbrak, kreeg hij evenveel als de anderen, ja hij ontving zijn geld het eerst. Het is waar, de anderen murmureerden over hem, maar wat antwoordde de Heere Jezus hun? 'Is uw oog boos, omdat ik goed ben? Ik wil dezen laatsten ook geven, gelijk als aan u'. Mattheus 20:14,15.

2. Het andere voorbeeld is de kwaaddoener aan het kruis. Hij kwam ook laat, ja pas een uur voor zijnen dood, ja hij bleef van Christus verwijderd, zolang hij de vrijheid had om een kwaaddoener te zijn, en langer zelfs, want zo hij den rechter had kunnen misleiden, en door leugenachtige woorden aan zijne rechtvaardige veroordeling had weten te ontsnappen, dan was hij, voor zover ik kan nagaan, nog niet tot zijnen Heiland gekomen, maar overtuigd zijnde, en

veroordeeld om te sterven, ja aan het kruis genageld, om als een schurk te sterven, gelijk hij zijn ganse leven geweest was, zie toen zegt de Heere Jezus tot hem, toen deze goddeloze barmhartigheid vraagt van zijne hand, zonder in het minst hem zijn vroeger verkeerd doorgebracht leven te verwijten: 'Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.' Lukas 23:43. Dat niemand deze genade Gods in wulpsheid verkere. Mijn oogmerk is nu de komende ziel aan te moedigen.

Tegenwerping. Maar is niet de deur der genade voor enigen toegesloten voor zij sterven?

Antwoord. Ja, en God verbiedt, dat er gebeden voor hem of hen zullen gedaan worden. Jeremia 6:16, Judas1:22.

Vraag. Waarom kan ik ook niet een van deze zijn?

Antwoord. Volstrekt niet, wanneer gij tot Jezus Christus komt, omdat God aan diegenen, voor wie de deur der genade gesloten is, geen begeerte in het hart geeft om tot Jezus Christus te komen. 'Niemand komt, dan wie het van den Vader gegeven is. Maar gij komt, daarom is het u van den Vader gegeven.

Wees daarom verzekerd, zo de Vader u een hart gegeven heeft om tot Jezus Christus te komen, dat de poort der genade nog voor u openstaat. Want het is niet overeenkomstig de wijsheid Gods, dat Hij kracht zou geven om tot de geboorte te komen, en toch in de baarmoeder zou opsluiten, Jesaja 66:9, om genade te geven ten einde tot Jezus Christus te komen en toch de deur zijner genade voor u te sluiten: 'Neig uw oor, zegt Hij, en kom tot Mij, hoor, en uwe ziel zal leven, en ik zal een eeuwig verbond met u maken, en u geven de gewisse weldaden van David.' Jesaja 55:3.

Tegenwerping. Maar er wordt gezegd, dat enigen aanklopten. toen de deur gesloten was.

Antwoord. Ja, maar de teksten, waarin van deze aankloppers melding gemaakt wordt, hebben betrekking op den dag des oordeels en niet op het komen van den zondaar tot Christus in dit leven. Zie de teksten, Mattheus 25:11. Lukas 13:24,25.

Deze dan, hebben hoegenaamd gene betrekking op u, die tot Jezus Christus komt, gij komt nu! 'Nu is het de wel aangename tijd, nu is het de dag der zaligheid, 2 Corinthiërs 6:2. Nu zit God op zijnen genadetroon, nu zit Christus nevens Hem, aanhoudend de overwinning zijns bloeds voor zondaars bepleitende, en nu, zolang deze wereld bestaan zal, zal dit woord van den tekst steeds vrij zijn en geheel vervuld worden: 'En hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.' Zondaar! hoe groter zondaar gij zijt, des te meer behoefte hebt gij aan genade, en des te meer zal Christus door u verheerlijkt worden. Kom dan, kom en zie, kom, smaak en zie, dat de Heere goed is voor enen nietswaardigen zondaar!

Zesde tegenwerping. Maar, zegt weer een ander, ik ben gevallen sedert ik tot Christus begon te komen, daarom vrees ik dat ik niet op de rechte wijze kwam, en dat bij gevolg Christus mij niet aannemen zal.

Antwoord. Struikelen en vallen is gevaarlijk, want zij onteren Christus, wonden het geweten, en geven de vijanden oorzaak dat zij God lasteren. Maar het is toch geen goed argument, Ik ben gevallen en daarom kwam ik niet op de rechte wijze tot Jezus Christus. Indien David, en Salomo, en Petrus zich zelven aldus tegenwerpingen gemaakt hadden, dan zouden zij hun smarten zeer vermeerderd hebben, en toch hadden zij daartoe evenveel reden als gij. Iemand wiens voetstappen door den Heere bestuurd worden, en in wiens gangen de Heere vermaak schept, kan toch overvallen worden door ene aanvechting, die hem zou kunnen doen vallen, Psalm 37:23,24. Viel Aäron niet en Mozes zelf niet? Wat zullen wij zeggen van Hiskia en Josafat? Er is dus onderscheid tussen vallen en vallen. Er is een vergeeflijk vallen en een onvergeeflijk vallen. Onvergeeflijke struikelingen en vallen zijn struikelingen en vallen tegen het licht, van het geloof, om de Heere Jezus Christussen zijne heerlijke werkzaamheden te verachten en met voeten te treden, Hebreeën 6:2-5, Hebreeën 10:28,29.

Nu, wat dezulken aangaat, er blijft voor hen geen slachtoffer meer over voor hun zonde. In waarheid hebben deze geen hart, geen verlangen, gene begeerte om tot Jezus Christus te komen, opdat zij het leven hebben, daarom moeten zij verloren gaan. Ja, zegt de Heilige Geest, het is onmogelijk dat dezulken vernieuwd zouden worden tot boetedoening en berouw.' Daarom heeft God geen medelijden met hen en behoren wij ook niet te hebben, maar wat de andere struikelingen aangaat, schoon zij verschrikkelijk zijn, en God zijn volk daarvoor kastijden zal, zij bewijzen niet, dat gij een mens zoudt zijn zonder genade, iemand, die niet tot Christus komt om het leven te hebben.
Er wordt gezegd van het kind in het evangelie, dat, terwijl hij kwam, de duivel hem neerwierp en hem scheurde, ' Lukas 9:42. Ontmoedigde zondaar, het is geen wonder dat gij gestruikeld en gevallen zijt, terwijl gij tot Jezus Christus kwaamt. Is het niet eerder om zich te verwonderen, dat gij voor dezen niet duizendmaal gevallen zijt? in aanmerking nemende: 1e. Welke dwazen wij van nature zijn. 2e. Welke zwakheden ons aankleven. 3e. Welke sterke machten de gevallen engelen, onze onverzoenlijke vijanden, zijn. 4e. Als ook als wij aanmerken, hoe dikwijls de komende ziel op zijnen tocht door den nacht wordt overvallen en welke struikelblokken er in zijnen weg liggen. 5e. Ook zijne kennissen, die tevoren zijne vrienden waren, welke nu waken om hen tot staan te brengen en bepeinzen door welke middelen zij hem kunnen doen vallen door de hand hunner machtigen. Wat dan? Moeten wij, wegens deze aanvechtingen geneigd zijn om te vallen? Neen! Moeten wij dan voor geen vallen vrezen? Ja! 'Die meent te staan, zie toe dat hij niet valle.' 1 Corinthiërs 10:12. Dat hij niet geheel ontmoedigd en terneergeslagen zij! 'De Heere ondersteunt allen die vallen, en Hij richt op alle gebogenen. Acht het vallen niet gering! En toch zijt gij gevallen? 'Gij hebt, zei Samuel, 'al deze ongerechtigheden gedaan', wijkt toch niet af van den Heere na te volgen, maar dient Hem met een volkomen hart, en wijkt niet af, want de Heere zal zijn volk niet verzaken, ' en daaronder rekent hij den komenden zondaar. 'Omdat het de Heere behaagt heeft u tot zijn volk te maken.' 1 Samuel 12:20-22.

WELKE KRACHT ER GELEGEN IS IN DE BELOFTE, DAT ZIJ TOT CHRISTUS ZULLEN KOMEN.

Ten tweede. ‘Zal tot Mij komen’. Nu moeten wij u aantonen, welke kracht er gelegen is in de belofte, dat zij tot Christus komen zullen. ‘Al wat de Vader mij geeft, zal tot Mij komen, ‘ Ik wil deze belofte bespreken, ten eerste In het algemeen, ten tweede In het bijzonder.
Ten eerste. In het algemeen. Dit woord ZAL is beperkt tot ALLES, wat aan Christus gegeven is. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.’ Daaruit besluit ik:
1. Dat het komen tot Christus op de rechte wijze een uitwerksel daarvan is, dat zij tevoren door God aan Christus gegeven zijn. Merk op, zij zullen komen. Wie? Zij die gegeven zijn. Zij komen dus omdat zij gegeven zijn. ‘Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven.’ Dit nu is waarlijk een bijzondere troost voor allen, die in waarheid tot Christus komen, dat zij geloven mogen, dat de reden, waarom zij komen, is, omdat zij tevoren door den Vader aan Hem zijn gegeven geworden. Dus mag alzo de komende ziel bij zich zelven redeneren, als hij komt. Kom ik in waarheid tot Christus? Dit mijn komen moet niet toegeschreven worden aan mij of mijne vroomheid, maar aan de genade en de gave Gods aan Christus. God gaf eerst mijn persoon aan Hem, en daarom heeft Hij mij nu een hart gegeven om te komen.
2. Deze woorden, zal komen, doen uw komen niet slechts kennen als de vrucht van de gave des Vaders, maar ook van het doel of oogmerk des Zoons, want deze woorden behelzen een goddelijk oogmerk, zij tonen ons het hemelse besluit des Zoons. De Vader heeft ze Mij gegeven, en zij zullen, ja zij zullen tot Mij komen. Christus is even volkomen in zijn besluit om diegenen te zaligen, welke Hem gegeven zijn, als de Vader is in zijn geven aan Hem. Christus stelt de gave Zijns Vaders op prijs. Hij wil geen derzelve verliezen. Hij is besloten hen in allen dele door zijn bloed te zaligen en ze op te wekken ten laatsten dage. En aldus vervult, volbrengt Hij den wil zijns Vaders, en vervult zijne eigene begeerten. Johannes 6:39.
3. Deze woorden, zal komen, duidt ook aan dat uw komen eveneens de vrucht is van ene volstrekte belofte, komende zondaar, gij zijt in die belofte begrepen, uw komen is de vrucht van de getrouwe nakoming ener volstrekte belofte. Het was uit kracht dezer belofte, dat gij eerst kracht ontving om te komen en uit kracht van deze belofte zult gij werkelijk tot Hem gebracht worden. Tot Abraham werd gezegd: ‘Op dezen tijd zal Ik komen en Sara zal enen zoon hebben, ‘ Deze zoon was Izaäk. Merk op! ‘Sara zal enen zoon hebben, ‘ dat is de belofte, en Sara kreeg enen zoon, dat was de vervulling der belofte. Daarom werd Izaäk het kind der belofte genoemd. Genesis 17:19. Genesis 18:10. Romeinen 9:9.
Sara zal enen zoon hebben. Maar hoe, indien Sara over hare jaren was? Wel, toch houdt de belofte vol en zegt: Sara zal enen zoon hebben. Maar hoe, als Sara eens onvruchtbaar was. Wel nog luidt de belofte: Sara zal enen zoon hebben. Maar als het lichaam in Abraham reeds gestorven is? Wel, de belofte is nog de zelfde: Sara zal enen zoon hebben. Aldus ziet gij welk ene kracht er gelegen is in ene volstrekte belofte, het draagt genoeg in zich zelven, om de beloofde zaak te vervullen, of er middelen in ons worden gevonden of niet om die belofte te verwezenlijken. Omdat derhalve deze belofte in den tekst ene volstrekte belofte is, komen wij uit kracht dezer belofte tot Christus Jezus, en niet uit kracht van ons zelven of van onze beweegredenen, want aldus luiden de woorden van onzen tekst: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.’
Daarom wordt elke oprechte komer tot Christus Jezus ook een kind der belofte genoemd. ‘Wij nu broeders, zijn kinderen der belofte, gelijk Izaäk was. Galaten 4:28, dat is, wij zijn de kinderen, die door God aan Jezus Christus beloofd zijn, zij zullen tot Hem komen. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.
4. Deze woorden, zal komen, verbindt Christus om alle genade te bewijzen aan diegenen, welke aldus aan Hem gegeven zijn, opdat Hij hen werkelijk tot zich doe komen. ‘Zij zullen

komen, ‘ dat is, niet alsof zij willen, maar alsof genade, enkel genade, kracht, wijsheid, een nieuw hart, de Heilige Geest, en alles bij elkaar hen zullen doen komen. Ik zeg, dat dit woord, zal komen, volstrekt zijnde, niet afhankelijk is van onzen eigenen wil, of onze macht, of onze geschiktheid, maar het betrekt daarin voor ons God-zelf, Christus zelf, den Geest zelf. Toen God de volstrekte belofte aan Abraham deed, dat Sara enen zoon hebben zou, zag Abraham niet naar enige hoedanigheid in zich zelven, omdat de belofte daarvan niet sprak, maar daar God door de belofte hem volstrekt enen zoon beloofd had, daarom nam hij zijn eigen na verstorven lichaam nu niet in aanmerking, noch de onvruchtbaarheid van den schoot van Sara. ‘En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende Gode de eer, en ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen Hij beloofd had, Hij ook machtig was te doen.’ Romeinen 4:20,21. Hij had het beloofd, ja had het volstrekt beloofd, dat Sara enen zoon hebben zou. Daarom geloofde Abraham, dat Hij, namelijk God ook de voorwaarde der belofte moest vervullen. Ook wordt deze opvatting van Abraham door den Heiligen Geest niet afgekeurd, maar als goed en prijzenswaardig aangemerkt, daar het juist daardoor was, dat hij Gode de ere gaf. De Vader heeft eveneens aan Christus een zeker aantal zielen gegeven, om die voor Hem te behouden, en Hijzelf heeft gezegd, dat ‘zij tot Hem komen zullen.’ Dat dan de kerke Gods leve in de blijde verwachting, dat deze belofte allervolkomenst wordt vervuld, want zeker zal zij vervuld worden, en geen duizendste deel van een tittel zal daarvan vallen Zij zullen tot Mij komen.

Ten tweede. In het bijzonder. En nu, voor ik verder ga, wil ik meer in het bijzonder vragen naar de natuur ener volstrekte belofte.

1. Wij noemen zulk ene belofte, ene volstrekte, ene absolute belofte welke zonder enig beding of enige voorwaarde gedaan wordt, of meer volledig aldus: dit is ene absolute belofte van God of van Christus, welke aan dezen of dien persoon een of andere zaligende, geestelijke zegening schenkt, zonder dat er ene voorwaarde van onze zijde moet worden vervuld, om de vervulling dier belofte te verkrijgen. En de belofte, die wij nu behandelen, is zulk ene. Laat de knapste Meester in de Kunsten, die er op aarde is, mij aantonen, zo hij kan, dat er ene voorwaarde in dezen tekst genoemd wordt, welke afhankelijk gesteld wordt van een of andere hoedanigheid in ons, welke niet door dezelfde belofte ingesloten is, of zij zal door den Heere Jezus in ons uitgewerkt worden.

2. Ene volstrekte belofte is dus, gelijk wij zeggen, zonder indien of als, dat is, zij vereist niets in ons opdat zij vervuld worden moge. De tekst zegt niet: ‘Zij zullen komen, indien zij willen, maar zij ZULLEN komen, niet, ‘zij zullen komen als zij de middelen aanwenden, ‘ maar: Zij ZULLEN komen. Misschien zegt gij: dat een wil, en het aanwenden der middelen wordt verondersteld, al is zulks niet uitgedrukt. Doch ik antwoord: Neen volstrekt niet, dat wil zeggen als ene voorwaarde voor de vervulling dezer belofte. Zo zij allen opgesloten liggen in de belofte, zijn zij daarin opgesloten als de vrucht van ene absolute belofte, niet alsof zij de hoedanigheid verwacht, om in ons te ontstaan: ‘Uw volk zal gewillig zijn op den dag uwer heirkracht.’ Psalm 110:3. Dat is alweder ene absolute, volstrekte belofte. Maar onderstelt die belofte soms ene gewilligheid in ons als ene voorwaarde waarom God ons gewillig maken zou? Zij zullen gewillig zijn, indien zij gewillig zijn, of zij zullen gewillig zijn, zo zij gewillig zullen worden. Dit zou belachelijk zijn. Niets hiervan wordt verondersteld. De belofte is absoluut als voor ons, al wat er mede gemoeid is opdat de belofte vervuld worde, is de almachtige kracht van Christus en zijne getrouwheid om haar te vervullen.

3. Het verschil derhalve tussen de volstrekte en de voorwaardelijke belofte, is dit:

(1) Zij verschillen in hare uitdrukkingen. De absolute belofte zegt: Ik wil en gij zult, de voorwaardelijke echter: Ik zal, indien gij wilt, of: Doe dit en gij zult leven. Jeremia 31:31-33. Ezechiël 36:24-34, Hebreeën 8:7-13, Jeremia 4:1, Ezechiël 18:30-32, Mattheus 19:21.

(2) Zij verschillen in de wijze, waarop zij de goede dingen aan de mensen mededelen, de volstrekte beloften delen de dingen vrijwillig mede, slechts uit genade, de andere daarentegen indien die hoedanigheid in ons aanwezig is, welke de belofte vereist, anders niet.
(3) De volstrekte belofte verbindt God, de andere verbindt ons, ik bedoel, God alleen, en ons alleen.
(4) Volstrekte beloften moeten vervuld worden, voorwaardelijke beloften kunnen, of kunnen niet vervuld worden. De absolute beloften moeten vervuld worden, omdat God getrouw is, de andere kunnen soms niet vervuld worden, omdat de mensen ontrouw zijn.
(5) Volstrekte beloften hebben daarom voldoende zekerheid in zich zelven om hare eigene vervulling voort te brengen. De voorwaardelijke belofte heeft dat niet. De volstrekte belofte is daarom ene wel voorziene belofte, omdat zij voor ons ene volheid van alle begeerlijke dingen in zich bevat, en wanneer de tijd der vervulling dezer belofte gekomen is, zal zij aan ons, stervelingen, datgene mededelen, wat ons waarlijk behouden zal, ja ons ook in staat stellen om te beantwoorden aan de voorwaarden der voorwaardelijke belofte.
4. Daarom, ofschoon er een werkelijk, ja een eeuwig verschil bestaat in deze dingen en anderen, tussen de voorwaardelijke en de absolute belofte, toch is er wederom in andere opzichten ene heerlijke overeenstemming tussen beide, gelijk uit deze bijzonderheden kan gezien worden.
De voorwaardelijke belofte vraagt berouw, de absolute belofte geeft het. Handelingen 5:31. De voorwaardelijke belofte vraagt een nieuw hart de absolute belofte geeft het. Ezechiël 36:25,26. De voorwaardelijke belofte vraagt heilige gehoorzaamheid, de absolute belofte schenkt die, of verwekt haar. Ezechiël 36:27.
5. En gelijk zij harmonisch hierin overeenkomen, zo wederom zegent de voorwaardelijke belofte den mens, die door de volstrekte belofte met hare vruchten is verrijkt. Als, bijvoorbeeld, de absolute belofte den mens oprecht maakt, dan volgt de voorwaardelijke belofte, zeggende: ‘Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des Heeren gaan’ Psalm 119:1. De absolute of volstrekte belofte geeft dezen mens de vreze des Heeren, en dan volgt de voorwaardelijke belofte, zeggende: ‘Welzalig is elk die den Heere vreest.’ Psalm 128:1. De volstrekte belofte geeft geloof, en dan volgt de voorwaardelijke belofte, zeggende: ‘Welgelukzalig is zij, die geloofd heeft.’ Zefanja 3:12, Lukas 1:45. De volstrekte belofte geeft vergeving van zonden uit vrije genade, en dan zegt de voorwaardelijke ‘Welzalig zijn zij, wier ongerechtigheden vergeven, wier zonden bedekt zijn.’ Romeinen 4:7.
De volstrekte belofte zegt: dat de uitverkorenen Gods volharden zullen ten einde toe, en daarop volgt de voorwaardelijke belofte met hare zaligspreking: ‘Die volharden zal ten einde toe, zal zalig worden.’ 1 Petrus 1:4-6, Mattheus 24:13. Zo dienen de beloften allerheerlijkst elkaar en ons in hare harmonieuze overeenstemming. De belofte nu, welke wij beschouwen, is ene absolute belofte: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’. Deze belofte dan is, gelijk gezegd is, ene welvoorziene belofte, en bevat in zich al die dingen om aan ons te geven, welke de voorwaardelijke belofte van onze hand eist. Zij zullen komen! Zullen zij komen? Ja, zij zullen komen. Maar hoe dan, indien hun die dingen, die genade, kracht, geneigdheid, dat hart ontbreekt, zonder welke dingen zij niet komen kunnen? Wel, zij zullen komen beantwoordt dit alles en alle andere zaken, die op deze wijze daartegen kunnen worden ingebracht. En hier zal ik de vrijheid nemen om deze zaken uiteen te zetten.

TEGENWERPINGEN TEGEN DE VOLSTREKTHEID DEZER BELOFTE-DE KRACHT DER WOORDEN ‘ZAL KOMEN’ BEANTWOORDT.

Eerste Tegenwerping. Maar zij zijn dood, dood in zonden en misdaden, hoe zullen zij dan komen?’
Antwoord. Wel, het woord ‘zal komen’ kan hen uit dezen dood opwekken. ‘De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze horen zullen leven.’ Zo is dan door de uitdrukking ‘zal komen’ dit beletsel uit den weg geruimd. Zij zullen horen, zij zullen leven.
Tweede Tegenwerping. Maar zij zijn de gevangenen des Satans, hij houdt hen gevangen naar zijnen wil, en hij is sterker dan zij, hoe kunnen zij dan komen?
Antwoord. Wel, het woord ‘zal komen’ heeft ook hierin ene hulp verschaft. De Satan had die dochter Abrahams ook zo gebonden, dat zij zich volstrekt niet kon oprichten, maar toch maakte het woord ‘zal komen’ haar vrij, zowel naar lichaam als naar ziel. Christus zal hen afkeren van de macht des Satans tot God. Maar hoe! Moet dat gebeuren, zo zij zich zelven afkeren, of is er iets in hen, dat Hem beweegt hen af te keren? Neen, Hij wil het gewillig, uit vrije genade doen. Helaas! De mens, wiens ziel in de macht des duivels is, wordt omgevoerd, waarheen die beheerser wil, wordt gevangen gehouden door hem, ondanks zijn natuurlijke kracht, naar zijnen wil, maar wat zal hij doen? Zal hij hem vasthouden, wanneer het woord ‘zal komen’ ook op hem betrekking heeft, zal hij hem dan verhinderen om tot Jezus Christus te komen? Neen, dat kan niet zijn. Zijne macht is slechts de macht van een gevallen engel, maar het woord ‘zal komen’ is het woord van God. Daarom zal het woord ‘zal komen’ moeten worden vervuld ‘en de poorten der hel zullen dat woord niet overweldigen.’
Zeven duivelen waren erin Maria Magdalena, te veel om van onder hun macht bevrijd te komen, maar toen de tijd gekomen was, dat het woord ‘zal komen’ aan haar moest vervuld worden, toen weken zij, zij vloden van haar en zij kwam in waarheid tot Jezus Christus, volgens hetgeen geschreven staat: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’. De man, die het legioen had, Markus 5, was ook te zeer in hun macht, dan dat hij door menselijke kracht komen kon, al had hij alle mensen onder den hemel te baat genomen om hem te helpen, indien Hij, die zei: ‘Hij zal komen’, hun machtige kracht niet gekeerd had. Maar toen deze belofte aan hem moest worden vervuld, toen kwam hij, en kon al hun macht zijn komen niet verhinderen. Ook was het dit woord ‘zal komen’, hetwelk hem voor den dood bewaarde, toen hij door deze boze geesten herwaarts en derwaarts geslingerd werd, en het was uit kracht van dit woord ‘zal komen’, dat hij ten laatste van hen bevrijd en werkelijk in staat gesteld werd om tot Christus te komen. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’.
Derde Tegenwerping. Zij zullen, zegt gij, maar hoe dan, indien zij niet willen, en als zulks het geval is, wat zal dan het woord ‘zal komen’ uitwerken?
Antwoord. Het is waar, er zijn enige lieden, die zeggen: ‘Wij zijn heren’, wij willen niet meer tot u komen. Jeremia 2:31. Maar gelijk God spreekt op ene andere plaats, indien zij besloten liggen onder het woord ‘zal komen’, dan zullen zij weten wiens woord bestaan zal, het Mijne of het hun Jeremia 44:28. Hierin dus bestaat het geval, wij moeten nu zien wie de leugenaar zijn zal, hij die zegt: ik wil niet, of Hij die zegt: Hij zal tot Mij komen. ‘Gij zult tot Mij komen’ zegt de Heere, ik wil niet komen, zegt de zondaar, Nu dan, zo zeker als hij besloten ligt onder het woord ‘zal komen’, zal God maken dat die man zijne eigene woorden zal teniet doen want ‘ik wil niet’, is het ondoordacht besluit van enen waanzinnigen zondaar, maar het woord ‘zal komen’ werd gesproken door Hem, die machtig is om dat woord te vervullen. ‘Zoon, werk heden in mijnen wijngaard’, zei de Vader. Maar hij antwoordde en zei: Ik wil niet. Wat nu? Zal hij zijne weigering gestand kunnen doen, zal hij zijn wanhopig verzet doorzetten en volhouden? Neen, naderhand kreeg hij berouw en ging. Doch hoe kwam hij aan dat berouw? Wel, dat lag

voor hem opgesloten in de absolute of volstrekte belofte en daarom had hij, niettegenstaande hij zei, niet te willen, daarna berouw en ging heen.
Door deze gelijkenis doet Christus de hardnekkigheid van de zondaars dezer wereld aangaande hun komen tot Hem, duidelijk uitkomen. Zij willen niet komen, schoon zij gedreigd worden, ja, schoon het leven hun aangeboden wordt op voorwaarde dat zij komen. Maar nu, wanneer het woord 'zal komen' de volstrekte belofte van God vervuld wordt aan hen, dan komen zij, omdat door die belofte een middel is aangewezen tegen den opstand en het verzet van hunnen wil. 'Uw volk zal gewillig zijn op den dag uwer heirkracht'. Psalm 110:3. Uw volk, welk volk? Wel, het volk dat Uw Vader U gegeven heeft! De hardnekkigheid en de plage in den wil van dat volk zal weggenomen worden en zij zullen gewillig gemaakt worden. 'Zal komen' zal hen gewillig maken om tot U te komen.
Hij, die Paulus gezien had te midden van zijne woede tegen Christus, zijn evangelie en zijn volk, zou nauwelijks geloofd hebben, dat hij ooit een volger van Jezus Christus zou geworden zijn, vooral daar het niet tegen zijn geweten streed, dat hij hen zo vervolgde. Hij geloofde werkelijk, dat hij zulks doen moest. Maar nu kunnen wij zien, wat 'zal komen' doen kan, wanneer dat woord staat vervuld te worden aan de ziel van enen rebellerenden zondaar, hij was een uitverkoren vat, door den Vader aan den Zoon gegeven, en nu de tijd gekomen was, zal 'Zal komen' hem ter hand nemen, zie, toen werd hij overmeesterd, verbaasd en wordt hij met beving en eerbied in een ogenblik gewillig om der hemelse roeping gehoorzaam te zijn. Handelingen 9.
En waren zij niet reeds ver heen, waarvan gij leest in Handelingen 2, welke hun handen en harten hadden bezoedeld met den moord van den Zone Gods, en die, om hun vast besluit te tonen, dat zij nooit daarover berouw zouden hebben, uitriepen: 'Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen' Maar moet hun hardnekkigheid heersen? Moeten zij door het verzet van hunnen onbuigzamen wil tot hun eigen verderf gevoerd worden? Neen, niet zij, die van hen door den Vader aan Christus gegeven waren, waarom 'Zal komen' ter bestemder tijd onder hen inbrak, de absolute belofte nam hen ter hand, en toen kwamen zij in waarheid, roepende tot Petrus en tot de overige apostelen: 'Mannen broeders, wat zullen wij doen? Geen hardnekkigheid van den wil des mensen kan het volhouden, wanneer God volstrekt het tegendeel gezegd heeft: ' 'Zal komen' kan hen doen komen 'als duiven aan het raam, ' die te voren besloten hadden, nooit tot Hem te komen.
De Heere sprak tot Manasse en zijn volk door de profeten, maar wilde hij horen? Neen, dat wilde hij niet. Zal dan Manasse er zo afkomen. Neen dat zal hij niet! Omdat hij ook een dergenen was, welke de Vader aan den Zoon gegeven had, en dus binnen de grens en het bereik van het 'zal komen' viel, daarom nam 'zal komen' hem ten laatste ter hand en toen kwam hij werkelijk. Hij kwam neigende en buigende, vernederde zich zelven grotelijks en smeekte den Heere en bad tot Hem, en de Heere liet zich van Hem verbidden en was hem genadig, 2 Kronieken 30:9.
De moordenaar aan het kruis bespotte met zijnen medekruiseling eerst den Heere Jezus, maar hij was een der genen, welke de Vader aan Christus gegeven had en daarom nam 'Zal komen' hem en zijnen weerstrevenden wil onderhanden. En zie, zodra hij uit kracht dier absolute belofte behandeld werd, hoe spoedig gaf hij toe, verliet zijne spotternij, begint den Zone Gods om genade te smeken, 'Heere', zegt hij, 'gedenk mijner als Gij in uw koninkrijk zult gekomen zijn.' Mattheus 27:44, Lukas 23:40-42.
Vierde Tegenwerping. Zij zullen komen, zegt gij, maar hoe, indien zij blind zijn en den weg niet zien? Want enigen worden van Christus verwijderd gehouden, niet slechts door de weerspannigheid van hunnen wil, maar ook door de blindheid huns gemoeds. Als zij nu blind zijn, hoe zullen zij dan komen?

Antwoord. De vraag is niet, zijn zij blind? Maar, zijn zij binnen het bereik en de macht van het woord ‘Zal komen’? Indien zulks zo is, dan zal Christus, die zei, dat zij komen zullen, hen ogen schenken, of een gids, of beide om hen tot Zich te voeren. ‘Moeten is het woord des Konings’! Wanneer zij zullen komen, dan zullen zij komen, Geen beletsel zal dat verhinderen. De duisternis der Thessalonicenzen verhinderde hen niet kinderen des lichts te zijn. ‘Ik ben gekomen’, zei Christus, opdat zij, die niet zien, zien mogen En indien Hij zegt: ‘Ziet, gij blinden die ogen hebt, ‘ wie zal dat verhinderen? Efeziërs 5:8, Johannes 9:39, Jesaja 29:18, Jesaja 43:8.

Deze belofte dan is, gelijk ik zei, ene welvoorziene belofte, daar zij in zich alle zaken bevat, welke bijdragen zullen en samenwerken tot hare volkomene vervulling. Zij zullen komen. Maar er is de tegenwerping gemaakt, dat zij blind zijn. Welnu, ‘Zal komen’ is steeds nog dezelfde en gaat voort met te zeggen: ‘Zij zullen tot Mij komen’. Daarom zegt Hij wederom: ‘Ik zal de blinden brengen in enen weg, dien zij niet geweten hebben, Ik zal hen leiden op paden, die zij niet gekend hebben, Ik zal de duisternis voor hen in licht verkeren en het kromme recht maken. Deze dingen zal Ik hun doen en zal hen niet verzaken. Jesaja 42:16. Merk op: Ik zal hen brengen, al zijn zij blind, Ik zal hen brengen op enen weg, dien zij niet weten, Ik zal-Ik zal, en daarom ‘zullen zij tot Mij komen’.

Vijfde Tegenwerping. Maar hoe dan, zo zij velen in zonde overtroffen hebben en alzo zich zelven als te verfoeilijker gemaakt hebben? Zij zijn b.v. de belhamels van de zondaars uit den omtrek, de stad of het huisgezin?

Antwoord. Wat zal dat nog? Zal dat de uitvoering van het ‘Zal komen’ verhinderen? Zo zij door den Vader aan Christus gegeven zijn om door Hem gezaligd te worden, zullen noch overtredingen, noch zonden, noch al hun overtredingen in al hun zonden deze belofte verhinderen aan hen in vervulling te komen. ‘In die dagen en op dien tijd, zegt de Heere, zal Israël’s ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden, Jeremia 50:20. Niet, wijl zij er gene hadden, want zij hadden vele overtredingen, 2 Kronieken 33:9. Ezechiël 16:48, maar God behaagde het ze te vergeven, te bedekken, te verbergen en weg te doen uit kracht van deze zijne absolute belofte, waardoor zij aan Christus gegeven zijn, opdat Hij ze behoude. ‘En Ik zal hen reinigen van alle hun ongerechtigheid, met dewelke zij tegen Mij gezondigd hebben, en Ik zal vergeven alle hun overtredingen met dewelke zij tegen Mij gezondigd, en tegen Mij overtreden hebben. En het zal Mij zijn tot enen vrolijken naam, tot enen roem en tot enen sierraad bij alle heidenen der aarde, die al het goede zullen horen, dat Ik hun doe, en zij zullen vrezen en beroerd zijn, over al het goede en over al den vrede, dien Ik hun beschikke. Jeremia 33:8,9.

Zesde tegenwerping. Maar hoe, indien zij geen geloof hebben, noch berouw? Hoe zullen zij dan komen?

Antwoord. Wel, zal Hij, die zegt, ‘dat zij komen zullen’, alles niet wel maken? Zo zij komen zullen, dan zullen zij komen, en zo geloof en berouw de weg is om te komen, gelijk dat ook waarlijk zo is, dan zal Hij, die gezegd heeft, dat zij komen zullen, hun ook geloof en berouw schenken: want het woord ‘zal komen’ moet aan hen vervuld worden.

1. Geloof zal hun gegeven worden. ‘Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk, die zullen op den naam des Heeren vertrouwen. Zefanja 3:12. Er zal zijn de wortel van Jessai, en die opstaat om over de heidenen te gebieden, op Hem zullen de heidenen hopen. Romeinen 15:12.

2. Zij zullen berouw hebben. Hij is verhoogd om berouw te geven: ‘Zij zullen komen, wenende en den Heere, hunnen God zoeken.’ En wederom: ‘Zij zullen komen met geween en met smekingen zal Ik hen voeren.’ Jeremia 31:9.

Ik zei u te voren, dat ene absolute belofte alle voorwaardelijke beloften in zich bevat en alle dingen, om aan al die hoedanigheden te beantwoorden, welke zij voorstellen aan hem die naar

hun voordeel zoekt En het moet zo zijn, want zo het woord ‘zal komen’ ene absolute belofte is, gelijk die ook waarlijk is, dan moet die ook vervuld worden aan elk dergenen, die daarin betrokken zijn. Ik zeg, het moet vervuld worden, indien God door zijne genade en absoluten wil dat woord vervullen kan. Bovendien, daar komen en geloven hetzelfde is, volgens Johannes 6:35, zal ‘hij die tot Mij komt nimmermeer hongeren en hij die gelooft nimmermeer dorsten, dus wanneer Hij zegt, dat zij komen zullen, betekent het evenveel als te zeggen: zij zullen geloven en bijgevolg berouw hebben, tot redding hunner ziel.
Zo dan kan het ontbreken van geloof en berouw deze belofte Gods niet te niet maken, omdat deze belofte in zich bevat om te geven, wat anderen nodig hebben en verwachten. Ik zal hun een hart geven, Ik zal hun mijnen Geest geven, Ik zal hun berouw geven, Ik zal hun geloof geven. Merk op deze woorden: Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel, maar hoe is hij een nieuw schepsel geworden, daar niemand scheppen kan dan God alleen? Wel, God maakt hen werkelijk tot ‘nieuwe schepselen’. ‘Zie’, zegt Hij, ‘Ik maak alle dingen nieuw’. En hieruit volgt, nadat Hij gezegd had, dat zij ‘nieuwe schepselen’ zijn, dat ‘alle deze dingen uit God zijn’ dat is, deze gehele nieuwe schepping bestaat in de verschillende werkingen en bijzondere bewerkingen van den Geest der genade, welke God is. 2 Corinthiërs 5:17,18.
Zevende Tegenwerping. Maar hoe zullen zij aan al die gevaarlijke en verfoeilijke meningen ontkomen, welke als rotsen en drijfzand zich bevinden in den weg, dien zij gaan?
Antwoord. Deze eeuw is waarlijk een eeuw van dwalingen, zo er ooit ene eeuw van dwalingen in de wereld geweest is, maar toch kan de gave des Vaders, waarop de Zoon aanspraak maakt, Hem niet ontgaan en moet eindelijk tot Hem komen. Er zijn ene menigte uitspraken als deze woorden ‘zal komen’ in den Bijbel, die ze Hem verzekeren, niet dat zij door hen niet zullen aangevallen worden, ja, en ook in dezen tijd verward en vastgehouden worden door den Bisschop hunner zielen, maar al die woorden ‘zal komen’ zullen die ketenen en boeien waarin diegenen, welke aan Christus gegeven waren, verbreken en zij zullen komen, omdat Hij gezegd heeft, dat zij komen zullen.
De dwalingen zijn in waarheid gelijk aan die hoer, van wie gij in de Spreuken leest, die in de hoge plaatsen der stad op haren stoel zit, om te roepen degenen, die op den weg voorbijgaan, die hun paden recht maken.’ Spreuken 9:15. Maar de personen, welke, gelijk ik zei, door den Vader aan den Zoon gegeven zijn om hen te redden, te behouden, zijn ten allen tijde in zekerheid door het woord ‘zal tot Mij komen.’
En daarom wordt van dezulken gezegd, dat God hen geleiden zal met zijn oog, met zijnen raad, door Zijnen Geest, en dat in den weg des vredes, tot de fonteinen der wateren en in alle waarheid. Psalm 32:8, Psalm 73:24. Johannes 16:13, Christus geeft, zullen dien hebben, hij zal aan die gevaren ontkomen, hij zal niet dwalen in den weg, ja, al ware hij een dwaas, hij zal daarin niet dwalen. Jesaja 35:8. Want van elk derzulken wordt gezegd: ‘uwe oren zullen een woord horen achter u, dat is de weg, wandel in dezelve, wanneer gij u ter rechterhand wendt en wanneer gij ter linkerhand gaat.’ Jesaja 30:21.
Er waren dieven en moordenaars vóór Christus kwam, gelijk er ook nu nog zijn, maar, zegt hij: ‘De schapen hoorden hen niet’. En waarom hoorden zij hen niet, enkel omdat zij onder de macht verkeerden van het woord ‘zal komen’, die absolute belofte, welke die genade in zich bevatte, om haar aan hen te schenken, opdat zij in staat werden gesteld om de stemmen recht te onderscheiden. ‘Mijne schapen horen Mijne stem ‘ Maar hoe kwamen zij die dan te horen? Wel, aan hen was het gegeven om te kennen en te horen en dat wel met het oordeel des onderscheids. Johannes 10:8,16. Johannes 5:25, Efeziërs 5:14.
Verder voorziet de zeer duidelijke zin van den tekst tegen al deze zaken, want zij luidt: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, dat is zal niet opgehouden of tegengehouden worden, of aangelokt worden om zich met minder dan Mij tevreden te stellen, noch zullen zij terzijde afkeren om te vertoeven bij iemand anders behalve Mij.

BELANGRIJKHEID VAN DE WOORDEN ‘TOT MIJ.’

Zal komen tot Mij. Door deze woorden wordt verder gezinspeeld op-hoewel niet uitgedrukt-ene dubbele oorzaak van hun komen tot Hem.
Ten eerste. Er is in Christus ene volheid van algenoegzaamheid van datgene, ja van alles, wat nodig is om ons gelukkig te maken.
Ten tweede. Zij die waarlijk tot Hem komen, komen daarom tot Hem, opdat zij het van zijne hand mogen ontvangen.
Ten eerste. Aangaande de eerste dezer oorzaken: Er is in Christus ene volheid van algenoegzaamheid van dat alles, wat nodig is om ons gelukkig te maken. Vandaar wordt er gezegd: Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou.’ Colossenzen 1:19. En wederom: ‘Uit zijne volheid hebben wij allen ontvangen, genade voor genade.’ Johannes 1:16. Ook is er van Hem gezegd, dat zijne rijkdommen onnaspeurlijk zijn-‘de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus’ Efeziërs 3:8. Hoor, wat Hij van zich zelven zegt: ‘Rijkdom en ere is bij Mij, ja, duurachtig goed en gerechtigheden. Mijne vrucht is beter dan goud, ja dan fijn goud en mijne inkomsten dan uitgegraven zilver. Ik leid in den weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des rechts, opdat ik mijnen liefhebbers doe beërven hetgeen bestendig is. En ik zal hun schatkamers vervullen. Spreuken 8:18-21.
Dit in het algemeen. Maar meer in het bijzonder:
1. Er is in Christus zulk een licht, dat voldoende is om hen van en uit die duisternis te leiden, in welks midden de anderen- behalve zij die tot Hem komen-struikelen, vallen en omkomen: ‘Ik ben het licht der wereld, ‘ zegt Hij, ‘hij die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.’ Johannes 8:12. De mens is van nature in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij henen gaat, want de duisternis heeft zijne ogen verblind, ook kan niets of niemand anders dan Jezus Christus de mensen uit de duisternis uitvoeren. Het natuurlijk geweten kan dit niet doen, de tien geboden, al zijn zij in het hart des mensen, kunnen dit niet doen. Dit prerogatief, of recht, komt alleen Jezus Christus toe.
2. Er is zulk een leven in Christus, dat nergens elders kan gevonden worden, Johannes 5:40. Het leven, als een beginsel in de ziel, waardoor zij zal bewerkt en bekwaam gemaakt worden om datgene te doen, dat door Hem Gode welbehaaglijk is. Hij die in Mij gelooft, of tot Mij komt, zegt Hij, gelijk de Schrift gezegd heeft: stromen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeien. Johannes 7:38. Zonder dit leven is een mens dood, of hij slecht zij of goed, dat is, goed in de ogen van zich zelven en anderen. Er is geen waar en eeuwig leven, dan wat in Hem gevonden wordt, die in dezen tekst spreekt.
Ook is er leren voor degenen, die tot Hem komen, hetwelk zij deelachtig worden door het geloof in zijn vlees en bloed. Die Mij eet, dezelve zal leven door Mij.’ En dit is een leven tegen dien dood, die komt door de schuld der zonde en den vloek der wet, waaronder alle mensen liggen, en voor altijd blijven moeten, tenzij hij Mij ete, die in den tekst spreekt’. ‘Die Mij vindt’, zegt hij, ‘vindt het leven’, verlossing van dien eeuwigen dood en ondergang, die zonder Mij, hem verslinden zullen. Spreuken 8:35.
Niets is begeerlijker dan het leven, vooral voor hem, die het vonnis des doods en der verdoemenis in zich heeft, en hier slechts wordt het leven gevonden. Dit leven, te weten het eeuwige leven, dit leven is in zijnen Zoon, dat is, in Hem die in den tekst spreekt: ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen’, Johannes 6:37.
3. De persoon, die in den tekst spreekt, is diegene alleen, tot wie arme zondaars toegang hebben, en door wie zij aangenomen worden door den Vader, wegens de heerlijkheid zijner gerechtigheid, door en in welke Hij hen beminnelijk en vlekkeloos doet zijn in zijne ogen, ook is er geen andere weg buiten Hem, om aldus tot den Vader te komen: ‘Ik ben de weg, ‘ zegt

Hij, ‘en de waarheid en het leven’, niemand kan tot den Vader komen, dan door Mij’, Johannes 14:6. Alle andere wegen tot God zijn dood en verdoemenis: de verdervende Cherub staat daar met vlammend zwaard, dat zich omkeerde om alle anderen uit zijne tegenwoordigheid te verwijderen. Genesis 3:24. Ik zeg, alle anderen, behalve diegenen, welke door Hem komen. ‘Ik ben de deur’, ‘zo iemand door Mij ingaat’, zegt Hij, ‘die zal behouden worden’, Johannes 10:9. De persoon die in den tekst spreekt, is HIJ en HIJ alleen kan bestendige en eeuwige rust geven, daarom zegt Hij, ‘Mijnen vrede geef ik u’. Mijn vrede, die een vrede is met God, een vrede des gemoeds, der consciëntie, en die van eeuwigen duur is. Mijnen vrede, een vrede, die niet kan geëvenaard worden, ‘niet gelijk de wereld hem geeft, geef ik hem u, want de vrede der wereld is slechts vleselijk en vergankelijk, maar de Mijne is goddelijk en eeuwig. Van daar wordt hij den vrede Gods genoemd en die alle verstand te boven gaat

4. De persoon, die in den tekst spreekt, heeft ene volheid van alle dingen, welke waarlijk geestelijk goed zijn om de begeerten van elke hunkerende ziel te bevredigen. ‘Jezus stond en riep, zeggende, Indien iemand dorst, die kome tot Mij en drinke’. En aan hem, die dorst heeft, zal Ik geven te drinken uit de fontein van het water des levens om niet.’ Johannes 7:37, Openbaring 21:6.

5. Bij den persoon, die in den tekst spreekt, is macht om te volmaken, te verdedigen en te bevrijden diegenen, welke tot Hem komen om ene schuilplaats. ‘Alle macht zegt Hij, is Mij gegeven in hemel en op aarde.’ Mattheus 28:18. Aldus zou ik dergelijke voorbeelden in overvloed kunnen bijbrengen. Maar,

Ten tweede. Zij die in waarheid tot Hem komen, komen daarom tot Hem, opdat zij het van zijne hand zouden ontvangen. Zij komen om licht, zij komen om genade, zij komen om met God verzoend te worden, ook komen zij om vrede, zij komen, opdat hun ziel moge verzadigd worden met geestelijk goed, en dat zij door Hem mogen beschermd worden tegen alle geestelijke en eeuwige verdoemenis, en Hij alleen is in staat om hun dit alles te geven, opdat hun vreugde volkomen vervuld worde, gelijk zij ook bevinden zullen, wanneer zij tot Hem komen Dit is duidelijk:

1. Uit de heldere en duidelijke verklaring van diegenen, welke reeds tot Hem gekomen zijn: ‘Gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben wij vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus, door wie mij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade in welke wij staan, en roemen in de hope der heerlijkheid Gods. Romeinen 5:1,2.

2. Het is ook duidelijk hieruit, zolang zij hun ogen op Hem houden, begeren zij nooit Hem voor enen anderen te verwisselen, of tegelijk met Hem, iets anders te bezitten, om hun geestelijke vreugde daarin te vinden. ‘God verhoede’ zegt Paulus, ‘dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van Christus.’ ‘Ja, ongetwijfeld acht ik alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijnen Heer: om wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen. En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijne gerechtigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof. Filippenzen 3:8,9.

3. Ook is zulks duidelijk uit hun ernstige begeerte, dat anderen ook deel hebben mogen in hun zaligheid. ‘Broeders’, zei Paulus, ‘de begeerte mijns harten en het gebed dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid.’ Dat is, op zulk ene wijze, als hijzelf verwachtte zalig te worden. Gelijk hij ook tot de Galatiërs zegt: ‘Broeders, zegt hij, Ik smeek u, weest gelijk ik ben, want ik ben gelijk gij zijt’, dat is: ik ben een zondaar, gelijk als gij. Nu smeek ik u, zoekt het eeuwige leven, gelijk als ik dat eeuwige leven zoek, alsof hij zeggen wilde: Want er is ene genoegzaamheid in den Heere Jezus Christus, beide voor u en mij.

4. Dit is ook duidelijk uit de overwinning welke zulke mensen over al hun vijanden behalen, zowel naar het lichaam als naar den geest: ‘Maar Gode zij dank’, zegt Paulus, ‘die ons altijd doet triomferen door Jezus Christus.’ En ‘ wie zal ons scheiden van de liefde van Christus,

onzen Heer', en wederom 'O dood! waar is uw prikkel? O graf, waar is uwe overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet, maar Gode zij dank die ons de overwinning geeft door Jezus Christus, onzen Heere!' 2 Corinthiërs 2:14, Romeinen 8:35, 1 Corinthiërs 15:55,56.

5. Eveneens is dit duidelijk daaruit, dat zij door de heerlijkheid van datgene, wat zij in Hem gevonden hebben, kunnen lijden en verduren wat hel en duivel zelven hebben uitgevonden of konden uitvinden als een middel om hen van Hem te scheiden. Wederom: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?' Zullen wederwaardigheden, of verdrukkingen, of vervolgingen, of hongersnoden, of naaktheid, of gevaar, of zwaard zulks vermogen? gelijk geschreven is: 'Want om uwentwil worden wij den gansen dag gedood, wij zijn geacht als schapen ter slachting. Ja, in alle deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars door Jezus Christus die ons liefgehad heeft. Want ik ben overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige dingen, noch toekomende dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere' Romeinen 8:35-39.

'Zal TOT MIJ komen'. O! die hartaangrijpende heerlijkheid, die in Jezus Christus is, wanneer Hij wordt geopenbaard, hoe trekt zij diegenen tot Hem, welke aan Hem door zijnen Vader gegeven zijn, daarom gaven zij, die van ouds gekomen zijn, dit als de oorzaak: op van hun komen tot Hem: 'En wij hebben zijne heerlijkheid aanschouwt, als die des eengeborenen van den Vader'. Johannes 1:14. En de reden waarom anderen niet komen, maar in hun zonde omkomen, is, omdat hun het gezicht van deze heerlijkheid ontbreekt: 'Indien ons evangelie bedekt is, is het bedekt voor diegenen, welke verloren gaan: In dewelke de God dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is. 2 Corinthiërs 4:3-4.

Er is dus hart aantrekkende heerlijkheid in Jezus Christus, welke, wanneer zij ontdekt wordt den mens tot Hem trekt, waarom Christus, door de woorden 'zal tot Mij komen' kan bedoeld hebben, dat, wanneer zijne heerlijkheid geopenbaard wordt, zij tot Hem komen moeten, zij dan tot Hem komen zullen. Daarom, gelijk de oprechte komers, schreiende en vertederd tot Hem komen, zo wordt er wederom gezegd 'dat de verlosten des Heeren zullen wederkeren en tot Sion komen met gezangen en eeuwige vreugde op hun hoofden, zij zullen vreugde en blijdschap verkrijgen, maar hun verdriet en zuchten zullen weg vlieden. Dat is, op het gezicht van de heerlijkheid van die genade, welke zich nu aan hen vertoont in het aangezicht van onzen Heere Jezus Christus, en in de hope, dat zij met Hem zullen zijn in de eeuwige tabernakelen. Daarom zegt Gods woord wederom: 'zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging, zij zullen ingaan in des Konings paleis' Jesaja 51:11, Psalm 45:15. Er is dus ene hart aantrekkende heerlijkheid in den Heere Jezus Christus, welke, wanneer zij ontdekt wordt het hart aan het Woord onderwerpt en ons tot Hem doet komen.

Er wordt van Abraham gezegd, dat, toen hij in Mesopotamië woonde, de God der heerlijkheid aan hem verscheen, zeggende: 'Ga uit uw land.' En wat toen? Wel hij ging heen van zijn huis en zijne vrienden, en de hele wereld kon hem niet doen blijven. 'Wie is, ' gelijk de Psalmist zegt, 'die Koning der ere?' en er wordt geantwoord: De Heere is geweldig in den strijd' Psalm 24:8. En wie was dat anders, dan Hij die 'de overheden en machten beroofde, ' toen Hij aan het kruis hing en daarover hen triomfeerde? En wie was dat anders dan de Heere Jezus Christus, de persoon, van wie in den tekst gesproken wordt?

Daarom wordt van Abraham gezegd: 'Hij heeft zijnen dag gezien. Ja, zegt de Heere tot de Joden, 'uw vader Abraham heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijnen dag zien zou, en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest. Colossenzen 2:15, Johannes 8:56. In waarheid, de vleselijke mens zegt, ten minste in zijn hart: Er is gene gedaante noch heerlijkheid in Christus, en als wij Hem aanzagen, zo was er gene gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Jesaja

53:2, maar hij liegt. Dit zegt hij, omdat hij Hem nooit gezien heeft. Maar zij, die in zijn huis staan, en Hem aanzien door den spiegel zijns Woords, door de hulp van den Heiligen Geest, die zullen u andere dingen vertellen. ‘En wij allen, ‘ zeggen zij, met ongedekte aangezicht de heerlijkheid des Heeren als in enen spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, ‘ 2 Corinthiërs 3:18. Zij zien heerlijkheid in zijn persoon, heerlijkheid in zijne onderneming, heerlijkheid in de verdienste zijns bloeds en heerlijkheid in de volmaaktheid zijner gerechtigheid, ja, hart aantrekkende, hartverzachtende en hart veranderende heerlijkheid!

Inderdaad is deze heerlijkheid door enen sluier bedekt, en kan niet gezien worden, dan wanneer zij ontsluierd wordt door den Vader. Mattheus 11:27. Zij is gesluierd door het vlees, de geringheid zijner afkomst naar het vlees, en den smaad en de schande, welke Hem in het vlees vergezelde, maar zij kunnen in het licht Gods door deze dingen heen zien, zij zullen heerlijkheid in Hem zien, ja, zulk ene heerlijkheid, die hun harten tot Hem trekken zal.

Mozes was de aangenomen zoon van Farao’s dochter, en naar ik gissen kan, zou hij ten laatste koning geworden zijn, zo hij zich slechts overeenkomstig de tegenwoordige ijdelheden, welke daar aan het hof heersten, gedragen had, maar hij kon, hij wilde dat niet doen. Wel, wat was daarvan dan de oorzaak? Omdat hij meer heerlijkheid zag in het geringste in Christus, (sta mij die uitdrukking toe) dan in de beste aller schatten van Egypteland. Hij ‘weigerde een zoon van Farao’s dochter genaamd te worden, verkiezende liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor enen tijd de genieting der zonde te hebben, achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte, want hij zag op de vergelding des loons. Hij verliet Egypte, niet vrezende den toorn des Konings’. Waar wat verstoutte hem om aldus te handelen? Wel, ‘hij hield vast’, want hij had een gezicht van den persoon, die in onzen tekst spreekt. ‘Hij hield vast, als ziende den Onzienlijke.’ Maar ik vraag, zou een gezicht van Jezus het hart van Mozes zo afgetrokken hebben van ene kroon en van een koninkrijk enz., als hij niet door dat gezicht meer in Hem gezien had, dan in al die dingen konden gezien worden? Hebreeën 11:24-26.

Daarom, als Hij zegt ‘zal tot Mij Komen’, dan bedoelt Hij daarmee, dat zij de heerlijkheid der genade, welke in Hem is, ontdekken zullen, en de schoonheid en heerlijkheid derzelve is van zulk ene kracht, dat zij met ene gezegende kracht de harten dergenen, welke gegeven zijn, dwingt en noodzaakt.

Mozes, van wie wij daar straks spraken, was geen kind, toen hij zo ingenomen was met de schone heerlijkheid zijns Heeren. Hij was veertig jaren oud en bijgevolg in staat, daar hij een man van zulk ene wijsheid en ontwikkeling was, om een zeer goed oordeel te vellen over de zaken en het goede, dat er in het land van Egypte voor hem te verkrijgen lag. Maar hij, ja hij was het, die de heerlijkheid van Egypte weinig achtte, en als niet waard, dat hij zich er mede ophield, toen hij een gezicht had van dezen Heere Jezus Christus. Deze goddeloze wereld denkt, dat de denkbeeldige grillen van enen hemel en de gelukzaligheid hiernamaals goed genoeg zijn om het hart in te nemen van de zodanige, die de goede dingen dezer wereld niet bezitten om daarin hun vermaak te vinden, of der dwazen, die daarin hun vermaak niet vinden kunnen. Maar laat hen wederom weten, dat er mensen van allerlei rangen en hoedanigheden geweest zijn, die ingenomen waren met de heerlijkheid van onzen Heere Jezus en alles achtergelaten hebben, om Hem te volgen, zoals Abel, Seth, Henoch, Noach, Abraham, Izaäk, Jakob, Mozes, Samuel, David, Salomo en wie al niet, die allen de genade bezaten om de hemelse dingen te mogen smaken? In waarheid, niemand kan van Hem verwijderd blijven, noch langer het tegen Hem uithouden, aan wie Hij de heerlijkheid zijner genade openbaart.

DE BELOFTE AAN DEGENEN, DIE TOT CHRISTUS KOMEN.
‘EN HEM, DIE TOT MIJ KOMT, ZAL IK GEENSZINS UITWERPEN’.

Door deze woorden geeft onze Heere Jezus de grote goedheid zijner natuur jegens den komenden zondaar meer in het brede ons te kennen. Tevoren zei Hij: ‘zij zullen komen’ en hier verklaart hij, ‘dat Hij hen met hartelijkheid en genegenheid ontvangen wil.’ Maar laat Mij onderwijl een paar woorden spreken met betrekking tot de zo schijnende voorwaardelijkheid van deze belofte, waarmee wij nu te doen hebben. ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Sommigen mogen zeggen, dat daaruit blijkt, dat het van ons komen afhangt, dat Christus ons tot genade aanneemt, en dat dus onze behoudenis door Christus voorwaardelijk is. Indien wij komen, dan zullen wij aangenomen worden, zo niet, dan zullen wij ook niet aangenomen worden, want dat wordt door deze woorden duidelijk aangetoond. De belofte der aanneming is slechts aan hem, die komt. ‘En hij, die komt.’

Ik antwoord, dat het komen, in deze woorden vermeld als ene voorwaarde om ten leven aangenomen te worden, dat komen is, hetwelk beloofd is, ja besloten is om in ons uitgewerkt te worden door de voorafgaande belofte. In deze laatste woorden wordt het komen tot Christus onvoorwaardelijk van ons geëist, maar in de voorafgaande woorden wordt die genade ten stelligste beloofd, welke ons kan doen komen. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, ‘ en hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Vandaar dat wij tot Christus komen, omdat er gezegd is, dat wij komen zullen, omdat het ons gegeven is te komen. Derhalve is de voorwaarde, door Christus in deze laatste woorden uitgedrukt, volstrekt beloofd in de voorafgaande woorden. En waarlijk, het komen dat hier bedoeld wordt, is niets anders dan het uitwerksel van de belofte ‘zal tot Mij komen.’ Zij zullen komen, en Ik zal hen niet uitwerpen.

‘EN HEM, DIE KOMT.’

Hij zegt niet, ‘en hem, die gekomen is, ‘ maar ‘hem, die komt.’ Wij spreken over deze woorden, ten eerste In het algemeen, ten tweede Meer in het bijzonder.

Ten eerste. In het algemeen. Zij stellen ons deze vier dingen voor:

1. Christus Jezus bouwt er op dat, daar de Vader zijn volk aan Hem gegeven heeft, zij ook in staat zullen gesteld worden en bekwaamd om tot Hem te komen. ‘En hem, die komt.’ Alsof Hij zeggen wil: Ik weet, dat, daar zij aan Mij gegeven zijn, zij bekwaamd zullen worden om tot Mij te komen. Hij zegt niet, zo zij komen, of, Ik veronderstel, dat zij komen zullen, maar enkel: ‘en hem, die komt, ‘ Door deze woorden dan toont Hij ons aan, dat Hij zich gereed maakt om diegenen te ontvangen, welke de Vader aan Hem gegeven heeft, opdat zij door Hem behouden worden. Ik zeg, Hij maakt zich gereed, bereidt zich voor om hen te ontvangen. Waardoor Hij, gelijk ik zei, tot een besluit komt of er op rekent, dat zij werkelijk tot Hem komen zullen. Hij wacht, dat de Vader hen in zijne armen voeren zal, en dus staat Hij gereed om hen te omarmen.
2. Christus duidt ook door deze woorden aan dat Hij zeer wel weet, wie aan Hem gegeven zijn, niet door hun komen tot Hem, maar omdat zij aan Hem gegeven zijn. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en hem die komt, ‘ enz. Hij weet dat deze ‘hem’ een dergenen is, welke de Vader Hem gegeven heeft. En daarom neemt Hij hem aan, omdat hij een gegevene des Vaders is. Johannes 10. ‘Ik ken mijne schapen’ zegt Hij. Niet alleen diegenen, welke Hem reeds kennen maar ook degenen, welke Hem nog niet kennen. ‘Ik heb nog andere schapen, ‘ zei Hij, ‘welke van dezen stal niet zijn, ‘ Johannes 10:16, niet uit de joodse kerk, maar die nog in hun zonden liggen, als de ruwe en barbaarse heidenen. Daarom zei de Heere Jezus tot Paulus, toen hij vreesde om te Corinthe te blijven, daar hij onderstelde dat daar enig kwaad hem overkomen mocht: ‘Wees niet bevreesd, maar spreek, en zwijg niet, want Ik heb veel volks in deze stad.’ Handelingen 18:9,10. Het volk, waarvan de Heere hier spreekt, was op dezen tijd nog niet als het zijne gerekend, omdat het werk der bekering reeds in hen uitgewerkt

zou zijn, maar uit kracht van de gave des Vaders, want Hij had ze aan Hem gegeven. Daarom moest Paulus daar blijven, opdat hij het Woord des Heeren tot hen spreken zou, en opdat door zijne prediking de Heilige Geest krachtig op hun zielen werken zou ten einde hen tot Hem te doen komen, die gereed stond om met hart en ziel hen te ontvangen.

3. Ook duidt Christus door deze woorden aan, dat er in waarheid niet meer tot Hem komen, dan Hem door den Vader gegeven zijn. Want die 'hem' in dezen tekst, is een van die allen, welke door Christus tevoren genoemd zijn. 'Al wat de Vader mij geeft, zal tot Mij komen' en 'elke hem van die allen, zal ik geenszins uitwerpen.' Hierop zinspeelt de Apostel, waar hij zegt: 'Hij heeft sommigen gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars, tot de volmaking der heiligen tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van Christus, totdat wij allen komen zullen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den zone Gods, tot enen volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus Efeziërs 4:11-13.

Merk op, gelijk in den tekst, zo spreekt hij hier van allen. 'Totdat wij allen komen zullen.' Wij allen! Wie? Ongetwijfeld 'Allen, die de vader aan Christus geeft'. Dit wordt verder aangeduid, omdat hij deze allen het lichaam van Christus noemt, de mate van de grootte der volheid van Christus, daarmee bedoelt hij het ganse getal der gegevenen, te weten: de ware uitverkoren kerk, welke gezegd wordt het lichaam en de volheid van Christus te zijn. Efeze 1:22,23.

4. Christus Jezus duidt door deze woorden verder aan, dat gij tevreden is met de gave, door den Vader aan Hem gegeven. 'Al wat de Vader Mij geeft, zal tot mij komen, en hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.' Ik zal hartelijk, gewilliglijk, en met grote tevredenheid des gemoeds hem ontvangen en aannemen. Deze woorden leren ons ook, dat de liefde van Christus in de aanneming even groot is als die des Vaders in het geven en niet groter. Vandaar dankt Hij zijnen Vader voor zijne gave en dankt Hem ook, dat Hij Hem en zijne zaken voor de anderen, de goddelozen, verborgen heeft. Mattheus 11:25, Lukas 10:21. Maar: ten tweede en meer in het bijzonder: 'En hem, die komt.'

(Belang van het woord HEM).

'En hem.' Door dit woord hem ziet Christus terug op de gave des Vaders, niet slechts op de massa en het geheel der gave, maar op elke hem van die massa. Alsof Hij zeggen wilde: Ik neem niet slechts de gave mijns Vaders in het algemeen aan, maar heb bijzonder het oog op elk van hen in het bijzonder en wil niet slechts enigen in veiligheid brengen, of het grootste gedeelte, maar elke hem, elk deeltje der massa. Geen klauw zal verloren gaan of achtergelaten worden. Waarlijk hierin stemt Hij toe in zijns Vaders wil en keurt die goed, welke is, dat van allen, die Hij aan Hem gegeven heeft, Hij geen verliezen zou. Johannes 6:39. 'En hem' Als Christus Jezus aldus de gave zijns Vaders in hem's verdeelt en over hen spreekt in het enkelvoud, dan toont Hij ons daardoor, welk een bijzonder werk er zal uitgewerkt worden in elk een van hen op den tijd door den Vader bepaald. 'En het zal te dien dage geschieden, ' zegt de profeet, dat de Heere dorsen zal, van den stroom der rivier af tot aan de rivier van Egypte, doch gij lieden zult opgelezen worden, één bij één, o, gij kinderen Israël's. Hier zijn de hem's, één bij één, die voor Hem door zijnen Vader vergaderd worden. Jesaja 27:12.

Ook toont Hij hierdoor, dat nog afkomst, noch geslacht, noch betrekking door een of andere vleselijke vereniging nuttig zijn kan voor den persoon, welken de Vader aan Christus gegeven heeft. De mensen maken een grote drukte over de kinderen der gelovigen, en och, die kinderen der gelovigen. Maar indien het kind van den gelovige niet die hem is, welke in deze absolute belofte betrokken is, dan kan noch het grote geroep der mensen, noch wat de ouders of het kind doen kunnen, het belang doen stellen in deze belofte van den Heere Jezus, in deze absolute belofte.

'EN HEM.' Er zijn verschillende personen, welke de Vader aan Jezus Christus gegeven heeft, wij zijn niet allen van enen rang, van ene en dezelfde hoedanigheid, enigen zijn hoog, anderen

laag geplaatst, sommigen zijn wijs, sommigen dwaas, enigen zijn meer beschaafd en volgens de wet, anderen minder beschaafd en afkerig van Hem en zijn Evangelie. Daar nu degenen, welke Hem gegeven zijn in zekeren zin zo verschillend zijn en wederom, daar Hij zegt: 'En hem, die komt, ' enz. geeft Hij ons daardoor te verstaan, dat Hij niet is gelijk de mensen, die uitzoeken en kiezen, om enen besten te nemen en enen slechte te laten liggen, maar Hij neemt hem aan, dien de Vader aan Hem gegeven heeft, en die tot Hem komt. 'Hij zal niet vermangelen, noch hetzelve verwisselen, een goed voor een kwaad, of een kwaad voor een goed.' Leviticus 27:10, maar Hij zal hem nemen zoals hij is en zal zijne ziel redden.
Vele treurige ongelukkigen zijn door den Vader aan Christus gegeven geworden, en niet een van hen is door Hem verworpen of veracht. Er wordt gezegd van diegenen, welke de Vader aan Christus gegeven heeft, dat zij slechter gehandeld hebben dan de heidenen, dat zij moordenaars, dieven, dronkaards, onreinen en wat niet al waren, maar Hij heeft hen ontvangen, gewassen, gered. Een passend beeld van dezen aard is dat ongelukkige voorbeeld in het 16de hoofdstuk van Ezechiël vermeld, die uitgeworpen was in enen stinkenden toestand, tot afkeer van hare persoon, in de dagen toen zij geboren werd, was zij een schepsel in zulk enen allerellendigsten toestand, dat geen oog medelijden over haar had om enige der dingen, daar vermeld, aan haar te doen, noch mededogen met haar had, geen oog, dan dat van Hem, die in den tekst spreekt.
'En hem.' Laat hem zo rood zijn als bloed, zo rood als karmozijn. Sommige mensen zijn bloedrode zondaars, karmozijnrode zondaars, zondaars van ene dubbele kleur, tweemaal geverfd, voor zij tot Jezus Christus komen. Zijt gij, die deze regelen leest, zulk een? Spreek uit, man! Zijt gij zulk een? en komt gij nu tot Jezus Christus om de genade der rechtvaardigmaking, opdat gij moogt wit gemaakt worden in zijn bloed en bedekt worden met zijne gerechtigheid? Vrees niet, aangezien dit uw komen een teken is, dat gij een zijt van het getal dergenen, welke de Vader aan Christus gegeven heeft, want Hij zal u geenszins uitwerpen. 'Kom nu, ' zegt Christus, 'en laat ons samen richten, al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.' Jesaja 1:18.
'EN HEM.' Er was menige vreemde 'HEM', die tot Jezus Christus kwam in de dagen zijns vlezes, maar Hij ontving hen allen, zonder iemand weg te zenden, dan sprak Hij tot hem 'van het koninkrijk Gods, en die genezing van node had, maakte Hij gezond' Lukas 9:11. Deze woorden 'EN HEM' zijn dus woorden, die onze bewondering opwekken. Dat derhalve niemand dergenen, die uit kracht van de gave des Vaders en zijn trekken tot Jezus Christus komen, ik zeg, dat niet een dergenen, wat zij ook mogen geweest zijn, wat zij ook mogen gedaan hebben, verworpen, of terzijde gesteld, maar toegelaten worden zal om deel te hebben in zijne reddende genade. Er wordt gezegd in Lukas, dat het volk zich verwonderde over de aangename woorden, die uit zijnen mond voortkwamen. Lukas 4:22. Nu is dit een van Zijne aangename woorden, deze woorden zijn als honing druppels, gelijk gezegd is: 'liefelijke redenen zijn een honigraat, zoet voor de ziel, en medicijn voor het gebeente.' Spreuken 16:24. Dit zijn in waarheid aangename woorden, zo vol aangenaamheid als een getrouw en barmhartigen Hogepriester uitspreken kon. Luther zegt, 'wanneer Christus spreekt, heeft Hij enen mond zo wijd als hemel en aarde, ' dat is dat Hij zo spreekt tot aanmoediging van elke zondigen 'hem, ' die tot Hem komt. En dat dit woord zeker en gewis is, hoor, hoe Hij zelf het bevestigt: Hemel en aarde, ' zegt Hij, 'zullen voorbijgaan, maar mijne woorden zullen geenszins voorbijgaan'. Jesaja 51:6. Mattheus 24:35.
Ook wordt dit bevestigd door het getuigenis van de vier evangelisten, die een getrouw verhaal gegeven hebben van zijne liefderijke ontvangst van allerlei komende zondaren, onverschillig of zij tollenaars, hoeren, dieven, van duivels bezetenen, krankzinnigen en wat niet al waren. Lukas 19:1-10, Mattheus 21:31. Lukas 16, 23:43, Markus 16:9, 5:1-9.
Dit toont ons dan:

1. ‘De grootheid der verdiensten van Christus.’
2. ‘De gewilligheid zijns harten om die verdiensten te schenken aan de grote zondaars, indien zij komen’.

1. Dit toont ons de grootheid van de verdiensten van Christus, want men moet niet veronderstellen, dat zijne woorden groter zijn, dan zijne waardij. Hij is machtig om zijn woord te vervullen. Hij kan het doen, zowel als zeggen. ‘Hij is machtig meer dan overvloedig te doen boven al wat Wij bidden of denken, ‘ Efeziërs 3:20. Nu dan, daar Hij elke ‘HEM’, die komt, uitnodigt moet men ook besluiten, dat Hij van de allergrootste zonde kan redden, allen die tot Hem komen.

Meent gij, zo vraag ik, dat de Heere Jezus niet dacht, vóór Hij sprak? Hij spreekt in alle gerechtigheid en daarom moeten wij naar zijne woorden oordelen, hoe machtig Hij is om te behouden. Hij spreekt in gerechtigheid in ware getrouwheid, toen Hij dit heerlijke evangeliegebouw-den tekst-begon te bouwen, had Hij eerst neergezeten en de kosten overrekend, en daarom was Hij in staat, dit wist Hij, om het ook te voleindigen! Wat, Heere! elke ‘hem, ‘ elke ‘hem, ‘ die komt? Dit is een Christus, waardig om dien te zoeken, dit is een Christus waardig om tot hem te komen! Dit moet ons derhalve leren de natuurlijke kracht van elk woord Gods wel te overwegen, en te oordelen over Christus bekwaamheid om te behouden, niet naar onze zonden, noch naar onze oppervlakkige begrippen zijner genade, maar naar zijn woord, dat de geijkte maat der genade is. En zo wij niet aldus oordelen, zullen wij zijne genade oneer aandoen, de weldaden huns woords verliezen en nodeloos ons zelven verschrikken in vele ontmoedigingen, schoon wij tot Jezus Christus komen. ‘Hem, elke hem, ‘ die komt, heeft genoeg aan dit woord van Christus om zichzelf met de hope der zaligheid te voeden. Daar gij dan komende zijt, o, gij komende zondaar, oordeel dan, of Christus u kan behouden, volgens de ware betekenis zijns woords, oordeel, o komende zondaar, over de kracht zijns bloeds, over de volkomenheid zijner gerechtigheid, en over de geldigheid zijner tussenkomst volgens zijn woord.

‘En hem, ‘ zegt Hij, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Geenszins, ‘ dat is, niet om de zonde. Oordeel dan naar zijn woord, hoe machtig Hij is om u te behouden. Er wordt gezegd van de woorden Gods aan de kinderen Israël’s, ‘Er viel niet één woord van al de goede woorden, welke de Heere gesproken had tot het huis van Israël, het kwam allemaal. Jozua 21:45. En wederom: ‘Niet een enig woord is er gevallen van al die goede woorden, welke de Heere, uw God, over u gesproken heeft, zij zijn u allen overkomen, er is van dezelve niet een enig woord gevallen’ Jozua 23:14.

Komende zondaar, welke belofte gij ook vindt in het woord van Christus, toets en doorzoek die waar gij kunt, zo gij ze maar niet verkeert, en zijn bloed en verdienste zal alles verantwoorden, wat het woord zegt, of elke juiste gevolgtrekking die daaruit is afgeleid, daarop mogen wij ons stoutmoedig verlaten. Gelijk Hij hier in den tekst zegt: ‘En Hem die komt, ‘ geheel onbepaald, zonder de minste zinspeling op het verwerpen van iemand, al ware hij ook nog zo groot zondaar, zo hij maar een komende zondaar is. Neem het dan als zeker aan, dat gij, wie gij ook zijt, zo gij komt, in deze woorden bedoeld wordt, ook zal het gene belediging voor Christus zijn, zo gij, gelijk Benhadads knechten Achab deden, Hem op zijn woord vangt. ‘De mannen nu, ‘ zegt de tekst, ‘namen naarstiglijk waar, ‘ of er een woord van hem kwam, te weten een woord van genade, ‘en vatten het haastelijk.’ En het gebeurde, dat Achab Benhadad, zijnen broeder genoemd had. Daarop antwoordde de man: ‘Uw broeder Benhadad, ‘ 1 Koningen 20:33, hem vattende op zijn woord.

Zondaar, komende zondaar, doe ook alzo bij Christus, en Hij zal zulks vriendelijk van uwe hand aannemen. Toen Hij in zijnen bewijsgrond de kanaänietische vrouw een hond genoemd had, vatte zij Hem op dat woord en zei: ‘In waarheid Heere, maar de honden eten toch ook van de kruimels, die van de tafel hunner heren vallen. Ik zeg, zij vatte Hem aldus op zijn

woord, en Hij nam het vriendelijk en goedwillig van haar aan, zeggende: ‘O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiedde gelijk gij wilt’ Mattheus 15:28. Vat Hem op zijn woord, komende zondaar, zeker zal Hij het vriendelijk opnemen en zich door u niet beledigd gevoelen.

2. Het andere punt, dat ik u noemde, en aangeduid wordt door deze woorden, is dit, De gewilligheid des harten van Christus om zijne verdiensten ten leven aan den grootsten zondaar toe te rekenen, indien hij komt. ‘En hem die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

De ontwaakte zondaar, die komt, betwijfelt niet zo licht de macht van Christus om hem te redden, als wel zijne gewilligheid daartoe. Heere ‘zo gij wilt, gij kunt, ‘ zei er een. Markus 1:40. Hij gebruikte dat woordje ‘zo’ of ‘indien’ niet met betrekking tot zijne macht, maar tot zijnen wil. Hij wist dat Hij kon, maar hij was niet zo ten volle overtuigd, dat Hij wilde. Maar wij hebben dezelfden grond om te geloven dat Hij wil, als om te geloven dat Hij kan. En er is inderdaad grond voor beide te vinden in het Woord van God. Indien Hij niet gewillig was, waarom beloofde Hij het dan? waarom zei Hij anders, dat Hij den zondaar, die komt, aannemen wil? komende zondaar, merk hierop! Wij zijn gewoon bij de mensen op daden aan te dringen, en waarom niet eveneens bij God? Ik ben zeker, dat wij voor het ene niet meer grond hebben dan het andere, want wij kunnen pleiten op de belofte van enen getrouwen God. Jakob vatte Hem daarop: ‘Gij hebt gezegd, ‘ zei hij, ‘dat Gij zeker wel bij mij doen zult.’ Genesis 32:12. Want uit deze belofte leidde hij af, dat er naar reden uit volgde, dat Hij gewillig moest zijn.

De tekst geeft ook aan ons enigen grond, om daaruit dezelfde gevolgtrekking af te leiden: En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Hier wordt zijne gewilligheid bevestigd, zowel als zijne macht ondersteld. Het is waard dat gij opmerkt, hoe Abraham’s geloof veel meer op Gods macht dan op zijne gewilligheid zag, dat is: hij ontleende zijne gevolgtrekking: ‘Ik zal enen zoon hebben’ uit de macht, welke God had, om zijnen belofte, aan hem gedaan, te vervullen. Want hij besloot, dat Hij gewillig was om hem enen zoon te geven, anders zou Hij er geen beloofd hebben. ‘En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de ere, en ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen’ Romeinen 4:20,21.

Maar werd niet zijn geloof geoefend, op de proef gesteld, ook omtrent zijne gewilligheid? Neen, geen schijn van reden daarvoor, omdat Hij het beloofd had. Inderdaad indien Hij het niet beloofd had, dan zou het hem geoorloofd zijn te twijfelen, maar daar Hij het beloofd heeft, was er geen grond tot twijfel overgelaten, omdat zijne gewilligheid om enen zoon te geven, daaruit duidelijk werd, dat Hij hem enen zoon beloofde. Deze woorden dan, zijn een voldoende grond om elke komenden zondaar aan te moedigen, daar Christus zijne gewilligheid voegt bij zijne macht om hem aan te nemen, en daar Hij ook macht heeft om te doen wat Hij wil, wordt er volstrekt geen grond overgelaten voor elke komenden zondaar om meer te twijfelen, maar in de volle verwachting der aanneming te komen en dat hij tot barmhartigheid en genade aangenomen wordt. ‘En hem die komt.’ Hij zegt niet: en hem, die gekomen is, maar hem, die komt, dat is hem, wiens hart naar Mij begint uit te gaan, die alles om Mijnentwil verlaat, hem die uitziet naar Mij, die tot Mij komt. Wij moeten dus een onderscheid maken tussen komen en gekomen zijn. Hij, die tot Hem gekomen is, heeft met meer bewustheid datgene verkregen, wat hij tevoren gevoelde, dat hem ontbrak, dan hij, die nog slechts tot Hem komt.

VOORDELEN VOOR DEN MENS, DIE TOT CHRISTUS GEKOMEN IS.

Een mens, die tot Christus gekomen is, heeft veel vooruit op hem, die nog slechts tot Hem op weg is, en dat wel in zeven zaken:

1. Hij die tot Christus gekomen is, is dichter bij Hem, dan degene, die nog slechts tot Hem komende is, want hij, die nog maar tot Hem op weg is, is in zekeren zin nog op enigen afstand van Hem, gelijk gezegd is van den komenden verloren zoon: En als hij nog verre van Hem was. Lukas 15:20. Hij nu die dichter bij Hem is heeft het beste gezicht van Hem en is bijgevolg in staat om het beste oordeel te vormen van zijne wonderlijke genade en schoonheid, gelijk God zegt: 'Laat ze toetreden, laat ze dan spreken' Jesaja 41:1. En gelijk de apostel Johannes zegt: 'En wij hebben gezien en betuigen, dat de Vader den zoon gezonden heeft tot enen zaligmaker der wereld. 1 Johannes 4:14. Hij die nog slechts komende is, al komt hij, is nog niet geschikt om, daar hij daartoe inderdaad nog niet in staat is, zulk een oordeel te vormen van de waardij en heerlijkheid der genade van Christus, als hij die tot Hem gekomen is en Hem gezien en aanschouwd heeft. O, zondaar, schort daarom uw oordeel op, totdat gij nader gekomen zijt.

2. Hij die tot Christus is gekomen heeft voor boven hem die nog slechts komende is, dat hij van zijn zondepak bevrijd is, want hij die nog slechts komende is, is niet van zijn zondelast verlost. Mattheus 21:28. Hij die gekomen is, heeft zijnen last op den Heere geworpen. Door het geloof heeft hij zichzelf daarvan bevrijd gezien, maar hij die nog slechts komende is heeft dien, met betrekking tot zinnen en gevoel, nog op zijne schouders: 'Komt tot Mij, allen gij die vermoeid en belast zijt, ' sluit in zich, dat hun last, schoon zij komende zijn, nog op hen drukt, en blijven zal, totdat zij tot Hem gekomen zijn.

3. Hij die tot Christus gekomen is, heeft ook voor boven hem, die nog slechts komende is, dat hij gedronken heeft van den aangenamen en zielverkwikkenden drank der wateren des levens, maar hij die nog slechts komende is, heeft dien nog niet gedronken: 'Indien iemand dorst heeft, die kome en drinke.' Johannes 7:37. Merk op: Hij moest tot Hem komen vóór hij drinkt, volgens het woord des profeten: O alle gij dorstigen! komt tot de wateren' Jesaja 55:1. Hij drinkt niet als hij komt, maar wanneer hij tot de wateren gekomen is.

4. Hij die tot Christus gekomen is heeft ook hierin voor boven hem, die nog slechts komende is, dat hij niet zo verschrikt wordt door het geraas en, als ik het zo noemen mag, getier en geschreeuw, dat de bloedwreker maakt op de hielen van degene, die tot Christus komende is. Als de doodslager op zijne vlucht was naar zijne vrijstad, vervolgde het gedruis of de vrees des bloedwrekers hem op de hielen, maar als hij tot de stad gekomen, en haar binnengetreden was, dan hield die verschrikking op. Juist zo is het met hem, die nog slechts tot Christus komt, menig verschrikkelijk gedruis hoort hij, geluiden des doods en der verdoemenis, waarvan hij, 'die gekomen is, ' nu bevrijd is. Daarom zegt Hij: 'Kom en Ik zal u ruste geven.' En zo zegt Hij wederom: 'Wij die geloofd hebben, gaan in de rust, enz. Hebreeën 4.

5. Hij derhalve, die tot Christus gekomen is, is niet zo onderworpen aan die ontmoedigingen en neerslachtigheden, van wege de woede en aanvallen des bozen, als de mens die nog slechts tot Jezus Christus komende is, af heeft hij ook verzoekingen te doorstaan. 'En nog als hij naar Hem toekwam, scheurde hem de duivel en verscheurde hem' Lukas 9:42. Want hij heeft, al moge de satan hem aanbrullen, die proefondervindelijke vertroostingen en verkwikkingen, namelijk in zijne schatkamer, om zich daarmee te verkwikken in tijden van aanvechting en strijd, welke hij, die nog slechts komt, niet bezit.

6. Hij die tot Christus gekomen is heeft ook hierin voor boven hem, die nog slechts tot Hem komt, dat hij met het bruiloftskleed bekleed is, enz., maar hij die nog komende is, heeft dat niet. De verloren zoon was met niets dan lompen bekleed en gekweld door enen ledigen buik, toen hij bij zijnen vader te huis kwam, maar toen hij gekomen was, wordt het beste kleed voorgebracht, alsook den gouden ring en de schoenen, ja zij worden hem aangedaan tot zijne

grote vreugde. Het gemeste kalf wordt voor hem geslacht, er werd muziek gemaakt om hem vrolijk te stemmen en alzo zong de vader van hem: ‘Deze mijne zoon was dood en is weer levend geworden, was verloren en is gevonden’ Lukas 15:32.
7. In een woord, hij die tot Christus gekomen is ziet zijne zuchten en tranen, zijne twijfelingen en vreze in gezangen en lof veranderd, want hij heeft nu de bevrediging ontvangen, en de vrucht zijner erfenis, maar hij die nog komende is, heeft niet dien lof en die gezangen van bevrijding en verlossing op zijne lippen, ook heeft hij nog de bevrediging niet ontvangen en de vrucht zijner erfenis, welke is het verzegelend getuigenis des Heiligen Geestes, door de besprenging des bloeds van Christus op zijn geweten, want hij is nog niet gekomen. Romeinen 5:11, Efeziërs 1:13, Hebreeën 12:22-24.

Belang van het woord KOMT.
‘En hem, die KOMT’. Uit dit woord ‘komt’ zijn de volgende bijzonderheden af te leiden:
1. Dat de Heere Jezus Christus zijn oog gevestigd heeft op de eerste beweging of uitgangen des harten eens komenden zondaars naar Hem, en dat Hij die gadeslaat. Komende zondaar, uwe begeerten kunnen niet uitgaan naar Christus, of Hij ziet de werking dezer begeerten in uw hart: ‘Heere!’ zegt David, ‘voor U is al mijne begeerte, en mijn zuchten is voor U niet verborgen’ Psalm 38:9. Dit sprak hij, als hij wederkeerde tot den Heere Jezus Christus, nadat hij was afgeweken. Er wordt gezegd van den verloren zoon, dat zijn vader hem reeds zag, toen hij nog verre van hem verwijderd was, zijn oog op hem had en op de uitgangen zijns harten naar hem. Lukas 15:20.
Toen Nathanaël tot Jezus Christus gekomen was, zei de Heere tot degenen, die voor Hem stonden: ‘Zie, waarlijk een Israëliet in wie geen bedrog is’. Maar Nathanaël antwoordde Hem: ‘Van waar kent gij mij?’ Jezus antwoordde: Eer u Filippus riep, daar gij onder den vijgenboom waart, zag ik u. Daar had Nathanaël, gelijk ik vermoed, zijne ziel voor God uitgestort om genade, of dat Hij hem een goed begrip mocht geven van den Messias die komen zou, en Jezus zag op dat ogenblik de gehele werking van zijn eerlijk hart. Johannes 1:47,48.
Zachéüs had ook enige innerlijke bewegingen des harten, zoals zij dan ook waren, naar Jezus Christus, toen hij vooruitliep en op enen boom klom om Hem te zien, en de Heere Jezus had zijn oog op hem, toen Hij aan de plaats gekomen was, zag Hij naar hem op en gebood hem af te komen, ‘want heden’, zei Hij, ‘moet Ik in uw huis blijven’, te weten, om het werk der genade verder in de ziel uit te werken. Lukas 19:1-9.
Onthoud dit, komende zondaar!
2. Even als Jezus zijn oog heeft op den komenden zondaar, zo staat Zijn hart open om hem te ontvangen. Dit wordt duidelijk aangewezen door den tekst: ‘En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.’ Dit wordt ook openbaar, uit het toebereiden van den weg door Hem, uit het vergemakkelijken deszelven, als het ware, door Hem, voor de komenden zondaar, welke toebereiding is openbaar geworden door deze heerlijke woorden: ‘Ik zal hem geenszins uitwerpen, ‘ waarover meer, wanneer wij aan die woorden genaderd zijn. ‘En als hij nog verre verwijderd was, zag hem zijn vader, en had medelijden met hem, en liep toe, en viel aan zijnen hals, en kuste hem.’ Lukas 15:20. Al deze uitdrukkingen bewijzen zeer sterk, dat het hart van Christus open staat, om den komenden zondaar te ontvangen.
3. En gelijk het oog van Jezus is op, en zijn hart open staat voor den zondaar om hem aan te nemen, zo heeft Hij alrede besloten, dat niets zijn hart verkeren zal van de aanneming eens komenden zondaars. Geen zonden van den komenden zondaar, noch de lengte des tijds, dien hij in de zonde doorgebracht heeft, zullen op enigerlei wijze den Heere Jezus noodzaken om hem af te wijzen. Komende zondaar, gij zijt komende tot enen liefderijken Heere Jezus!
4. Deze woorden kwamen daarom van zijne gezegende lippen, opdat de komende zondaar moed mocht grijpen om op zijne reize voort te gaan, totdat hij inderdaad tot Jezus Christus

gekomen was. Het was ongetwijfeld ene grote aanmoediging voor den blinden Bartimeüs, dat Jezus stilstond en hem riep, toen hij uitriep: ‘Jezus, gij zone Davids, ontferm u mijner! Markus 10:46 enz. Wanneer nu ene roepstem om te komen zoveel aanmoediging in zich bevat, hoeveel te meer dan de belofte van den zodanige aan te nemen? En merk op, schoon hij geroepen was om te komen, hoewel hij gene belofte had, was zijn geloof genoodzaakt te werken op ene blote gevolgtrekking, zeggende: ‘Hij roept mij, en zeker, omdat Hij mij roept, zal Hij mijne begeerte mij toestaan. Maar, o komende zondaar, gij behoeft in deze zaak geen gevolgtrekkingen te maken, want gij hebt de duidelijkste beloften: ‘En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.’

Hier is ene volle en zo duidelijke aanmoediging, als men maar wensen kan, want onderstel dat u toegestaan werd zelf ene belofte te maken, en dat Christus verzekerde die te zullen vervullen aan elke zondaar die tot Hem kwam, kondt gij dan ene betere belofte maken? Zoudt gij ene meer volle, uitgebreide en vrijgeviger belofte kunnen uitdenken? Ene belofte die zo ziet op de eerste bewegingen des harten naar Jezus Christus? Ene belofte die verklaart, ja die verbindend stelt, dat Jezus Christus zijn hart opent om elke komenden zondaar te ontvangen? Ja verder, ene belofte, die betuigt, dat de Heere Jezus besloten is de ziel van den komenden zondaar uit vrije genade te ontvangen, en dat Hij haar geenszins zal uitwerpen, noch afwijzen. Want dit alles ligt ten volle in de belofte opgesloten en vloeit natuurlijk daaruit voort. Hier behoeft gij geen gebruik te maken van vergezochte gevolgtrekkingen, noch hebt gij uwe hersenen te vermoeien om aanmoedigende argumenten uit den tekst te halen. Komende zondaar de woorden zijn duidelijk: ‘En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

TWEE SOORTEN VAN ZONDAREN, DIE TOT CHRISTUS KOMEN.

‘En hem, die KOMT.’ Er zijn twee soorten van zondaren, die tot Jezus Christus komen.
Ten eerste. Hij die nooit te voren, maar pas onlangs begon te komen.
Ten tweede. Hij die tevoren reeds kwam, en daarna terugkeerde, maar sedert tot inkeer kwam, en nu wederkomt. Beide deze soorten van zondaars worden bedoeld met het woord ‘HEM’ in den tekst, gelijk duidelijk is, omdat beide nu de komende zondaren zijn. ‘En hem, die komt.’
Ten eerste. (De pas ontwaakte zondaar.) Aangaande de eerste soort: den zondaar die nooit tevoren, maar pas onlangs begon te komen, de weg derzulken is gemakkelijker. Ik zeg niet helderder en meer open dan die des anderen om tot Christus te komen, daar zij niet dat blok van een beschuldigend geweten om de zonde der afwijking, hetwelk aan hun hielen gekluisterd zit, te slepen hebben. Toch zijn al de aanmoedigingen die daarin vervat zijn voor de komende zondaars, even vrij en even open voor den een als voor den ander, zodat zij met dezelfde vrijheid en gerustheid, als uit het Woord, belang mogen stellen in de belofte. ‘Alle dingen zijn gereed, ‘ alle dingen voor den afgewekene zowel als voor de anderen: ‘Komt tot de bruiloft.’ ‘En die dorst heeft, kome.’ Mattheus 22:1-4. Openbaring 22:17.
Ten tweede. (De wederkerende afgewekene.) Daar ik reeds over de eerste soort gesproken heb. zal ik over dezulken hier niet verder spreken, maar een paar woorden spreken over hem, die komt, na afgeweken te zijn, om bij Jezus het eeuwige leven te hebben. Uw weg, o zondaar van ene dubbele kleur, uw weg staat open om tot Jezus Christus te komen. Ik bedoel u, wiens hart, na lang van Hem afgeweken te n, weer tot Hem denkt weer te keren. Uw weg, zeg ik, staat open om tot Hem te komen, zowel als de weg van die andere komenden, zoals uit hetgeen volgt blijken zal:
1. Omdat de tekst gene uitzondering met u maakt. Hij zegt niet: Iedere, ‘hem’ behalve een afgewekene, elke zondaar, behalve zulk een. De tekst maakt zulk ene tegenwerping niet, maar breidt zijne gouden armen onbepaald en wijd uit voor elke komende ziel, zonder de minste uitzondering, daarom moogt gij komen. En wacht u dat gij die deur niet door ongeloof voor uwe ziel toesluit, welke God door zijne genade voor u geopend heeft.
2. Wat meer is, de tekst is er zover af om u van het komen uit te zonderen, dat hij eerder sterk doet uitkomen, dat gij een der zielen zijt, welke bedoeld worden. O, gij komende zondaar! waartoe zou die sluitreden er dan zo ingevoegd zijn: ‘Ik zal hem geenszins uitwerpen’. Alsof Hij zeggen wilde: Schoon dezulken, die nu komen, vroeger afvalligen of afgewekenen waren, toch wil Ik en zal Ik den hoereerder, den gierigaard, den spotter, den dronkaard of andere gewone zondaars, noch ook den afvallige geenszins uitwerpen.
3. Dat de afvallige of afgewekene bedoeld wordt is duidelijk.
(1) Omdat hem met name ene boodschap gezonden wordt: ‘Ga, zeg zijnen discipelen en ook aan Petrus’ Markus 16:7. Maar Petrus was een godzalig man. Dat is waar, maar hij was ook een afgewekene, ja een wanhopige afvallige, hij had zijnen Meester eens, twee, driemaal verloochend, vloekende en zwerende, dat hij Hem niet kende. Als dit niet afvallen of afwijken was, als dit geen grote en onheilspellende afwijking was, ja nog groter afwijking dan gij ooit begaan kunt, dan heb ik altijd verkeerd gedacht.
Wederom, toen David was afgeweken en in zijne afwijking overspel en moord begaan had, moest hem met name ene boodschap gezonden worden, ‘En’, zegt de tekst, ‘de Heere zond Nathan tot David’. En Hij zond hem, om hem te zeggen, nadat Hij tot ongeveinsde bekentenis gebracht was: ‘De Heere heeft uwe zonden weggenomen’. 2 Samuel 12:1,13.
Deze man was ook al ver afgeweken: hij nam zijns naasten huisvrouw en doodde haren man en trachtte alles te bedekken met goddeloze veinzerij. Hij bedreef dit, zeg ik, nadat God hem verhoogd en hem grote gunst bewezen had, waarom zijne overtreding ook door den profeet vergroot werd met erge verzwarende omstandigheden, toch werd hij aangenomen, ja met

blijdschap aangenomen, bij den eersten stap dien hij zette op den weg der wederkering tot Christus. Want de eerste stap, dien een afgewekene op den weg der wederkering zet, is duidelijk en ongeveinsd te kennen geven: 'Ik heb gezondigd', maar niet zodra had hij aldus gezegd of vergiffenis werd hem verkondigd, ja in zijn hart uitgestort, 'En Nathan zei tot David: 'De Heere heeft ook uwe zonde weggenomen'.
(2) Evenals de persoon des afgewekenen genoemd wordt bij name, zo ook zijne zonde, opdat, zo mogelijk, uwe tegenwerpingen tegen uw terugkeren tot Christus mogen uit den weg geruimd worden. Ik zeg, uwe zonde wordt ook bij name genoemd, en vergezeld, gelijk vermeld is, met woorden van genade en gunst: Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben.' Hosea 14:5. Wat zegt gij na, gij afgewekene?
(3) Wat meer zegt, gij zijt niet slechts bij name genoemd en uwe zonde naar haren aard, maar gij wordt zelf, die een wederkerende afgewekene zijt, gesteld:
a. Onder het Israël Gods: 'Bekeer u, gij afgekeerde Israël! spreekt de Heere, zo zal Ik mijnen toorn op ulieden niet doen vallen: want Ik ben goedertieren, spreekt de Heere, Ik zal den toorn niet in eeuwigheid behouden Jeremia 3:12.
b. Onder zijne kinderen, onder zijne kinderen, die Hij getrouwd heeft. 'Bekeert u, gij afkerige kinderen, want Ik heb u getrouwd. Vers. 14.
c. Ja, na dit alles, voegt Hij, alsof zijn hart zo vol genade voor hen was, dat Hij zich haastte om dit voor hen uit te spreken, daarbij: 'Keer weer, gij afkerige kinderen, en Ik zal uwe afkeringen genezen, ' vers. 22.
(4) Ja, verder heeft de Heere in aanmerking genomen, dat de schaamte over uwe zonde uwen mond gesnoerd en u bijna tot een gebedenloos mens gemaakt heeft, en daarom zegt Hij tot u: 'Neem deze woorden met u en bekeer u tot den Heere, zeg tot Hem: Neem weg alle ongerechtigheid en neem ons genadiglijk aan.' Aanschouw zijne genade. Daar Hij zelf woorden van aanmoediging in het hart eens afgewekenen geeft, gelijk Hij zegt op ene andere plaats: 'Ik nochtans leerde Efraïm gaan, en nam ze op mijne armen.' Dit mag wel leren gaan genoemd worden, als Hij ze vasthoudt op zijne armen. Hosea 14:2, 11:3.
Uit hetgeen gezegd is besluit ik, gelijk ik tevoren zei, dat de 'hem' in den tekst, en 'hem, die komt' beide soorten van zondaren insluit, en dat beide daarom vrijmoedig komen mogen.
Vraag
1. Maar waar spreekt de Heere Jezus in al de woorden des Nieuwen Testaments ergens expresselijk met woorden van genade en vrede tot enen wederkerenden afgewekene? Want wat gij tot nog toe hebt aangevoerd uit het Nieuwe Testament, is niets anders dan gevolgtrekkingen, uit den tekst afgeleid. In waarheid is er een geheel tekst voor vleselijke, onwetende zondaars, die komen, maar voor mij, die een afgewekene ben, geeft het maar weinig troost.
Antwoord. Wat! Maar weinig aanmoediging uit den tekst, wanneer er gezegd wordt: 'Ik zal geenszins uitwerpen.' Wat kon er meer gezegd worden? Wat is hier dan vergeten, dat er nog had moeten ingevoegd worden, om de belofte meer volledig en vrij te maken? Ja, neem al de beloften in den Bijbel, al de meest vrijgevige beloften, benevens al die afwisseling van uitdrukking van welken aard of strekking ook, zij kunnen slechts de uitdrukkingen van deze zelfde belofte vermeerderen: 'Ik zal geenszins uitwerpen ' Ik zal om niets hoegenaamd, volstrekt niet, om geen enkele reden, hoe zij ook gezondigd hebben, hoe zij ook afgeweken zijn, hoe zij ook tot toorn hebben verwekt, de komende zondaars uitwerpen.
Vraag
2. Gij zegt: Waar spreekt de Heere Jezus in al de woorden des Nieuwe Testaments tot enen wederkerenden afwijker met woorden van genade en vrede, dat wil zeggen, onder den naam eens afwijkers?

Antwoord. Waar zo vele voorbeelden van de aanneming der afwijkers voorhanden zijn, daar zijn tot dat doel minder woorden nodig, ene belofte, als de tekst, met de voorbeelden die daaraan toegevoegd zijn, zijn waardige plaatsvervangers van vele beloften. En bovendien, ik reken, dat de daad der aanneming even goed, zo niet beter is om aan te moedigen, dan enkel ene belofte der aanneming, want de daad der aanneming is gelijk de belofte en hare vervulling daarbij, zodat men in het Oude Testament de belofte en in het Nieuwe Testament derzelver vervulling vindt, en dat wel in verscheidene voorbeelden:

1. In Petrus. Petrus verloochende zijnen Meester eens, twee-, driemaal en dat met enen openlijken eed, toch nam Christus hem weer aan, zonder de minste aarzeling of terughouding. Ja, hij glijdt, struikelt, valt wederom in volkomen veinzerij, tot schade en val van vele anderen, maar geen van deze overtredingen maakt Jezus tot een slagboom om zijne zaligheid te beletten, maar ontvangt hem wederom als hij zich bekeerde, even alsof Hij niets van zijne zonden wist. Galaten 2.

2. In de overige discipelen. Alle overige discipelen weken af en verlieten den Heere Jezus in zijne grootste aanvechtingen, ‘Toen verlieten alle discipelen Hem en vloden’, Mattheus 26:56, zij keerden weer, gelijk Hij voorzegd had, een iegelijk tot het zijne en verlieten Hem, maar ook dit ging Hij voorbij als ene zeer lichte zaak. Niet, dat het op zichzelf zulk ene lichte zaak ware, maar de overvloed van genade die in Hem was, wentelde hun overtredingen zeer gemakkelijk weg, want na zijne opstanding, toen Hij het eerst aan hen verscheen, geeft Hij hen niet de minste berisping over hun slechte handelingen met Hem, maar begroet hen met woorden van genade, zeggende: Vrede zij ulieden’! ‘zijt niet bevreesd, vrede zij u’! ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde’. Het is waar, Hij bestrafte hen om hun ongeloof, en voor die zonde verdient gij dezelfde bestraffing. Want het ongeloof alleen houdt Christus en zijne weldaden van ons verwijderd. Johannes 16:22, Mattheus 28:9-11, Lukas 24:39. Markus 16:14.

3. In den man, die na ene openlijke belijdenis bij zijns vaders huisvrouw lag en alzo aan ene grote overtreding zich schuldig maakte, ja, aan zulk ene misdaad, zoals op dien tijd niet genoemd werd, zelfs niet onder de heidenen. Deze man was derhalve een wanhopige afwijker, toch werd hij, toen hij wederkeerde en zich bekeerde, ontvangen en weer tot genade aangenomen. 1 Corinthiërs 5:1,2, 2 Corinthiërs 2:6-8.

4. Den dief, die gestolen had, werd gezegd niet meer te stelen, niet twijfelende of Christus was gereed om hen deze daad der afwijking te vergeven. Efeziërs 4:28.

Al deze voorbeelden nu, zijn bijzondere voorbeelden van Christus gewilligheid om de afwijkers tot genade aan te nemen, en merk wel op, dat voorbeelden en bewijzen, die Hij gegeven heeft, voor onze ongelovige harten sterkere aanmoedigingen zijn dan de blote belofte, dat Hij zulks doen wil. En wederom: de Heere Jezus heeft voor de zich bekerende afwijkers om hen aan te moedigen om tot Hem te komen, daaraan toegevoegd:

(1) Een roepstem om te komen, en dat Hij ze aannemen wil. Openbaring 2:1-5, 14-16, 20-22, Openbaring 3:1-3, 15-22. Waarin de Nieuw-Testamentische afwijkers aanmoediging vinden om te komen.

(2) Ene verklaring, dat Hij gereed is om dezulken die komen, te ontvangen, gelijk hier in den tekst, en in zoveel andere plaatsen, hetgeen duidelijk is. Daarom: ‘Richt u merktekenen op, stel u spitse pilaren, zet uw hart op de baan, op den weg, dien gij gewandeld hebt, keer weer, o Jonkvrouwe Israël’s, keer weer tot deze uwe steden’. Jeremia 31:21 ‘En hem, die komt’. Hij zegt niet, en hem, die spreekt, die belijdt, die vertoning maakt, of gedruis, of iets dergelijks, maar, hem, die komt. Christus zal heengaan om te oordelen, wie onder de velen, die gedruis maken, degenen zijn die werkelijke tot Hem komen. Niet hij, die zegt: ik kom, noch hij, van wie anderen bevestigen, dat hij komt, maar hij, van wie Christus zelf zegt, dat hij komt, wordt in dezen tekst bedoeld.

Toen de vrouw, die den vloed des bloeds had, tot Hem kwam om van hare ziekte genezen te worden, waren er anderen zo wel als zij, die zich grote moeite gaven om bij Hem te komen, Hem aanraakten, ja verdrongen. En Christus kon die vrouw wel van alle andere mensen onderscheiden. ‘En hen allen van rondom aangezien hebbende, zocht Hij de vrouw die Hem aangeraakt had’. Markus 5:25-32. Hij bekommerde zich niet over het gedrang of de aanraking van de overigen, want dat was maar toevallig, of op zijn best, ontdaan van de reden, waarom hare aanraking bij Hem aannemelijk was. Daarom moet Christus rechter zijn, om te beslissen wie zij zijn, die in waarheid tot Hem komen. ‘Alle wegen des mans zijn zuiver in zijne ogen, maar de Heere weegt de geesten. Spreuken 16:2. Iedereen heeft het dus in zijne hand om te weten of hij tot Christus komt, want zoals uw komen is, zo zal ook uwe behoudenis zijn. Zo gij in waarheid komt, zo zult gij ook in waarheid behouden worden, maar zo gij slechts in uiterlijken schijn komt, zo zal ook uwe behoudenis zijn, maar over het komen, zie wat tevoren gezegd is en ook later in het gebruik en de toepassing zal gezegd worden.
‘En hem, die TOT MIJ komt’. Op deze woorden ‘tot Mij’moet wel acht geslagen worden, want door deze woorden toont Hij aan, dat Hij, evenals Hij diegenen redt, welke tot Hem komen, zich niet bekommert over diegenen, welke in hun komen tot Hem nalatig blijven of terzijde afwijken om tot anderen te gaan. Want gij moet weten, dat niet iedereen, die komt, tot Jezus Christus komt, sommigen die komen, komen tot Mozes en tot zijne wet, om daar het eeuwige leven te vinden, op deze slaat Christus geen acht, met deze heeft zijne belofte niets te maken. ‘Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden, gij zijt van de genade vervallen. Galaten 5:4. En wederom, sommigen die kwamen, kwamen niet verder dan tot de evangelische ordonnantiën en daarbij blijven zij. Zij kwamen niet door hen tot Christus, ook over dezulken bekommert hij zich niet, ook zal hun ‘Heere, Heere’! hen niets baten in dien groten en voor hen rampzaligen dag. Iemand kan komen tot, en gaan van de plaats en de ordonnantiën der godsverering, en toch niet door Christus gekend worden. ‘Alzo heb ik ook gezien de goddelozen, die begraven waren’, zei Salomo, ‘en degenen die kwamen, en uit de plaats des Heiligen gingen, die werden vergeten in die stad, in dewelke zij recht gedaan hadden.’ ‘Dit is ook ijdelheid’. Prediker 8:10.
‘TOT MIJ’. Deze woorden zijn dus door Jezus Christus zeer voorzichtig in den tekst ingevoegd, en dienen tot ene waarschuwing en tot ene aanmoediging, tot ene waarschuwing, opdat wij tot niets en niemand anders dan tot Christus komen zouden, en tot ene aanmoediging voor diegenen, die in hun komen alles zullen voorbijzien, tot zij tot Jezus Christus komen. ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’
Lezer, indien gij uwe ziel liefhebt, neem dan deze waarschuwing dankbaar van de hand des Heeren Jezus Christus aan. Gij ziet uwe ziekte, uwe wonde, uwe noodzakelijkheid om behouden te worden. Welnu, ga niet tot koning Jareb, want hij kan u niet genezen, noch uwe wonde helen. Hosea 5:13. Neem de waarschuwing ter harte, zeg ik, opdat Christus, in plaats van enen Zaligmaker, niet voor u een leeuw, een jonge leeuw worde, die u verscheurt en weggaat Hosea 5:14.
Er is een komen, maar niet tot den Allerhoogste, er is een komen, maar niet met het ganse hart, doch als het ware geveinsd, neem daarom deze waarschuwing welwillend aan. Jeremia 3:10, Hosea 7:16.
‘En hem, die TOT MIJ komt’. Christus wil een enige zaligmaker zijn, omdat zijn arm alleen Hem heil gegeven heeft Hij wil niet met Mozes verenigd worden, noch toelaten dat Johannes de Doper den tabernakel met Hem deelt. Ik zeg zij moeten verdwijnen, want Jezus zal alleen overblijven. Lukas9:21-36.
Ja, God de Vader wil het zo, daarom moeten zij van Hem weggaan, en ene stem moet van den hemel gehoord worden, dat de discipelen slechts den veelgeliefden Zoon moeten gehoorzaam zijn. Christus wil niet toelaten, dat ene wet, ordonnantie, instelling of oordeel met Hem deel

hebbe in het werk der behoudenis eens zondaars. Ja, Hij zegt niet, ‘en hem, die komt tot mijn woord, maar: ‘en hem, die tot Mij komt.’ De woorden van Christus, zelfs zijne aller heerlijkste en vrijgevigste beloften, zoals hier in den tekst, kunnen de Zaligmaker der wereld niet zijn, want dat is Christus zelf en Christus alleen. De beloften derhalve dienen slechts om de zondaar aan te moedigen om tot Jezus Christus te komen en niet in haar te berusten, maar om door Hem behouden te worden. ‘En hem, die TOT MIJ komt’.

De mens derhalve, die op de rechte wijze komt, werpt alle dingen achter zijnen rug, en ziet om naar niets anders en heeft zijne verwachting op niets anders dan alleen den Zone Gods, gelijk David zegt: ‘Mijne ziel wacht slechts op den Heere, van Hem is mijne verwachting. Hij is immers mijn rotssteen en mijn heil, Hij is mijne sterkte, ik zal niet bewogen worden.’ Psalm 62. Zijn oog is op Christus, zijn hart gaat uit naar Christus, en zijne verwachting is van Hem, van Hem alleen. Daarom heeft de mens, die tot Christus komt, een diep gevoel van zijne eigene ongerechtigheid en hoge gedachten van het bloed en gerechtigheid van Jezus Christus, ja, hij ziet, gelijk ik gezegd heb, meer kracht in het bloed van Christus om hem te behouden, dan in al zijne zonden om hem te verdoemen. Hij stelt derhalve Christus voor zijne ogen, er is niets in den hemel noch op de aarde, dit weet hij, dat zijne ziel kan redden, en hem behouden van den toorn Gods, dan Christus, dat is, niets dan zijne persoonlijke gerechtigheid en zijn bloed.

BELANG VAN HET WOORD GEENSZINS.

‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. GEENSZINS, door deze woorden is: ten eerste Iets uitgedrukt, ten tweede Iets verzwegen.
Eerstens. Hetgeen uitgedrukt is, is het onveranderlijk besluit van Christus Jezus, om den komenden zondaar te behouden. Ik zal hem geenszins uitwerpen, of hem de weldaad mijns doods en mijner gerechtigheid ontzeggen. Dit woord is dus gelijk aan dat, hetwelk Hij sprak omtrent de eeuwige verdoemenis des zondaars in het hellevuur: ‘Hij zal daar geenszins uitkomen’, dat is, nooit of nimmer daaruit komen, in alle eeuwigheid niet. Mattheus 5:26, Mattheus 25:46. Zodat even gelijk hij, die verdoemd is in het hellevuur, geen grond der hope heeft om van daar uit te komen, zo ook heeft hij die tot Christus komt geen grond om te vrezen, dat hij ooit daarin zal neergestoten worden.
‘Aldus zegt de Heere: Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fondamenten der aarde beneden doorgrond kunnen worden, zo zal ik ook het ganse zaad Israël’s verwerpen om alles, wat zij gedaan hebben, spreekt de Heere’ Jeremia 31:37.
‘Zo zegt de Heere: Indien mijn verbond niet is van dag en nacht, indien Ik de ordeningen des hemels en der aarde niet gesteld heb, zo zal Ik ook het zaad van Jacob en van mijnen knecht David verwerpen’ Jeremia 33:25-26. Maar de hemelen kunnen niet gemeten, noch de fondamenten der aarde gevonden worden, zijn verbond is ook van dag en nacht, daarom zal Hij ook het zaad van Jacob (dat zijn de komenden) niet verwerpen, maar hen zeker behouden van den verschrikkelijken toekomenden toorn. Jeremia 50:4,5. Hierdoor is dan openbaar, dat het niet de grootheid der zonde was, noch het lange volharden in de zonde, zelfs niet de afwijking noch de verdorvenheid uwer natuur, welke een slagboom kunnen vormen, noch ene verhindering van de behoudenis eens komenden zondaars. Want zo zij dat waarlijk konden, dan zou deze plechtige en volstrekte verzekering des Heeren Jezus van zelf ter aarde vallen en nutteloos en krachteloos worden gemaakt. Maar: Zijn raad zal bestaan en Hij zal al zijn welbehagen doen’, dat is, zijn welbehagen hierin, want zijne belofte aangaande dit onveranderlijke besluit ontstaat uit zijn welbehagen, Hij zal die gestand doen en haar vervullen, omdat het zijn welbehagen is. Jesaja 46:10,11.
Onderstel dat iemand de zonden had van, of evenveel zonden als honderd man, en een ander had er nog honderd maal zoveel, dan toch worden beiden gelijkelijk gewaarborgd, indien zij komen, door dit woord ‘Ik zal hen geenszins uitwerpen’.
Onderstel dat iemand ene begeerte heeft om behouden te worden en dat hij tot dat doel in waarheid tot Jezus Christus komt, maar dat hij door zijn goddeloos leven velen in de hel heeft gebracht, welnu, voor zulk enen staat de deur der hope even ver open door deze woorden, als voor degene, die niet het duizendste gedeelte zijner overtredingen heeft. ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’
Onderstel dat iemand tot Christus komt om behouden te worden, en niets heeft dan zonde enkel zonde en een slecht besteed leven, om den Heere te tonen, welnu laat hem komen, en hij is welkom bij Jezus. ‘En Hij zal hem geenszins uitwerpen’ Johannes6:37. Is dit gene liefde, die aller verstand te boven gaat? Is het niet deze liefde, die aan engelen bewondering afdwingt? En is niet deze liefde aller aanneming waardig, door de handen en harten van alle komende zondaars?

BELETSELEN IN HET KOMEN TOT CHRISTUS.

Ten tweede. Wat verzwegen is in deze woorden is:
1. De komende zielen hebben zulke hindernissen en beletselen, welke aanhoudend aan Jezus voeten liggen om hen af te stoten.
2. De komende zielen zijn bang, dat zij Christus zullen overhalen om hen te verwerpen. Want deze woorden zijn gesproken om ons gerust te stellen en onzen geest in te zetten tegen deze twee gevaren: 'Ik zal geenszins uitwerpen'.
1. Aangaande het eerste: komende zielen hebben beletselen, die aanhoudend aan Jezus voeten liggen, om hen terug te stoten. En er zijn drie dingen, die zich aldus tegen den komenden zondaar stellen.
(1) Daar is de duivel, de aanklager der broederen, die hen voor God dag en nacht beschuldigt. Openbaring 12:10. Deze vorst der duisternis is onvermoeid in zijn werk, hij is gelijk gij ziet, dag en nacht bezig, dat is, zonder ophouden. Hij levert onophoudelijk zijne aanmaningen tegen hen in, opdat hij de overhand moge hebben. Hoe spande hij zich in tegen dien vromen man Job, opdat hij, zo mogelijk, bewerkte dat deze man vernield werd door het hellevuur? Hij bracht tegen hem in, dat hij God niet om niet diende, en verzocht God, om zijne hand tegen hem uit te strekken, aanvoerende, dat zo hij zulks deed, Job hem in zijn aangezicht zou vloeken, en dit alles deed hij, gelijk God getuigt, zonder oorzaak. Job 1:9-11, 2:4,5. Hoe deed hij zijn best bij Christus tegen Jozua, den hogepriester? 'En Hij toonde mij Jozua, den hogepriester', zegt de profeet, staande voor het aangezicht van den ENGEL DES HEEREN, en de Satan stond aan zijne rechterhand om hem te weerstaan. Zacheria 3:1.
Om hem te weerstaan, dat is, om Christus over te halen, om hem te weerstaan, tegen hem aanvoerende de onreinheid en de ongeoorloofdheid van het huwelijk zijns zoons met de heidenen, want dat was de misdaad, die de satan tegen hem aanvoerde. Ezra 10:18. Ja, en voor zoveel ik weet, was Jozua ook daaraan schuldig, en zo niet daaraan, dan toch van misdaden, die niet minder waren, want hij was bekleed met vuile klederen, als hij voor den engel stond. Ook had hij geen woord om zichzelf te verontschuldigen tegen alles wat de boze tegen hem in te brengen had. Doch ondanks dit alles kwam hij er goed af, en daarvoor mocht hij den liefderijken Heere Jezus danken, omdat Hij hem niet weerstond, integendeel, Hij nam zijne zaak op en pleitte tegen den duivel, terwijl Hij zijne zwakheid vergaf en klederen der gerechtigheid hem aantrok voor het aangezicht zijns tegenstanders.
'En de Heere zei tot den Satan: De Heere schelde u, gij Satan! ja de Heere schelde u, die Jeruzalem verkiest. Is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Toen antwoordde Hij en sprak tot degenen, die voor zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uwe ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen' Zacheria 3:2,4.
En wederom, hoe spande de Satan zich in tegen Petrus, als hij hem begeerde in zijne macht te hebben, opdat hij hem mocht ziften als de tarwe? dat is om, zo mogelijk, alle genade van zijn hart af te scheiden, en hem niets dan vlees en onreinheid over te laten, met het doel, dat de Heere Jezus hem dan zou verwerpen met afschuw. 'Simon, Simon', zegt de Heere Jezus, 'de Satan heeft begeerd u te ziften als de tarwe', en kreeg hij de overhand tegen hem? Neen, 'want Ik heb voor u gebeden opdat uw geloof niet mocht ophouden'. Alsof Hij zeggen wilde: Simon, de Satan heeft Mij verzocht, dat Ik u aan hem zou overgeven, en niet slechts u, maar alle overigen uwer broederen, want dat is de betekenis van het woord 'U', doch Ik wil u niet in zijne hand en macht geven, Ik heb voor u gebeden, uw geloof zal niet ophouden, Ik wil u bewaren voor de hemelse erfenis. Lukas 22:30-32.
(2) Evenals de Satan, zo ook verheft elke zonde des komenden zondaars hare stem tegen Hem, of zij niet misschien Christus mogen bewegen om de ziel te verwerpen. Toen Israël uit Egypte

tot Kanaän kwam, hoe menigmaal hadden hun zonden hen niet van de genade Gods verstoten, had Mozes als ene type van Christus, zich niet in de bres gesteld om zijnen toorn van hen af te keren! Psalm 106:23. Onze goddeloosheden getuigen tegen ons en zouden zeker de overhand tegen ons hebben tot onze algehele verwerping en verdoemenis, indien wij genen voorspraak hadden bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige. 1 Johannes 2:1,2.
De zonden der oude wereld riepen hare bewoners ter helle, de zonden van Sodom bracht vuur over hare inwoners van den hemel, hetgeen hen verslond, de zonden van de Egyptenaren riepen hen ter helle, omdat zij niet tot Jezus Christus kwamen om het leven te hebben. Komende zondaars! uwe zonden zijn geen tittel geringer dan enige hunner, wat meer is, zij zijn misschien zo groot als de hun tezamen. Hoe komt het dan, dat gij leeft, terwijl zij dood zijn en dat gij ene belofte van vergeving hebt, en zij niet? Wel, omdat gij tot Jezus Christus komt, en daarom zal de zonde uw ondergang niet zijn
(3) Evenals de Satan en de zonde, zo ook doet de wet van Mozes, daar zij, ene volmaakt heilige wet zijnde, hare stem tegen u verheft voor het aangezicht Gods. ‘Die u verklaagt is Mozes, ‘ door zijne wet. Johannes 5:45. Ja, zij beschuldigt alle mensen van overtreding zo velen tegen haar gezondigd hebben, want zo lang zonde zonde is, zal er ene wet zijn om van zonde aan te klagen. Maar deze aanklacht zal de overhand niet hebben op den komenden zondaar, omdat Christus gestorven is, en die altijd leeft, om een voorspraak te zijn voor degenen, die door Hem tot God gaan. Romeinen 8. Hebreeën 7:25.
Deze dingen, zeg ik, beschuldigen ons voor Christus Jezus, ja ook voor ons eigen aangezicht, of zij niet misschien de overhand tegen ons krijgen kunnen. Maar deze woorden: ‘Ik zal geenszins uitwerpen, ‘ beveiligt den komenden zondaar voor die allen.
De komende zondaar wordt niet behouden, omdat er niemand tegen hem uittreedt, maar omdat de Heere Jezus hun beschuldigingen niet horen wil en den komenden zondaar niet wil uitwerpen. Toen Simeï afkwam David tegemoet om vergiffenis te vragen voor zijn verzet, vliegt Abisaï op en brengt zijne beschuldigingen zeggende: zal Simeï om dit alles niet gedood worden? Dit is de toestand van hem, die tot Christus komt. Hij heeft ook zijn Abisaï en deze Abisaï treedt aanstonds tegen hem op, zeggende: ‘Zullen de zonden van dezen opstandeling hem niet verderven in de hel? Lees verder. Maar David antwoordde: ‘Wat heb ik met u te doen, gij zoon van Zeruja, dat gij mij heden ten satan zoudt zijn? zou heden iemand gedood worden in Israël? want weet ik niet, dat ik heden koning geworden ben over Israël? 2 Samuel 19:16-22.
Dat is Christus antwoord in den tekst op al de beschuldigingen tegen de komende Simeï’s. Wat heb Ik met u te doen, die den zondaar die tot Mij komt, beschuldigt. Ik houd u voor satans of tegenstanders, die er tegen zijn, dat Ik aan hen genade bewijs. Weet Ik niet, dat ik heden verhoogd ben om Koning der gerechtigheid en Koning des vredes te zijn? ‘Ik zal hen geenszins uitwerpen.’
2. En wederom, deze woorden bevatten bedektelijk dat de komende zondaars bang zijn, dat deze beschuldigers de overhand tegen hen verkrijgen zullen, gelijk duidelijk is, omdat de tekst uitgesproken werd tot hun troost en bemoediging. Want dat zou niet nodig zijn, indien degenen, die komen, niet omtrent deze zaak onderworpen waren aan vrees en ontmoediging. Helaas! er is schuld en de vloek rust op het geweten des komenden zondaars!
Bovendien gevoelt hij het zelf levendig, welk een slecht mens, welk een ongelukkig zondaar hij tegen God en Christus geweest is. Ook weet hij door een jammerlijke ervaring, hoe hij satan op zijne wenken en de beweging van elke lust heeft gehoorzaamd. Nu heeft hij ook andere gedachten van de heiligheid en rechtvaardigheid Gods. Ook gevoelt hij, dat hij niet nalaten kan, tegen Hem te zondigen. Want de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, werkt nog in zijne leden om den dood vruchten te dragen’ Romeinen 7:5. Maar niets van dit alles behoeft ene ontmoediging te zijn, daar wij zulk enen goeden, teerhartigen en getrouwen Jezus hebben,

om tot Hem te komen, die liever hemel en aarde zou laten voorbijgaan, dan toelaten dat er een tittel van dezen tekst vallen zou. ‘En hem, die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

BELANG VAN HET WOORD UITWERPEN.

Nu moeten wij nog onderzoek doen naar twee zaken, die in dit woord opgesloten liggen, waarover tot hiertoe nog niets gezegd is. Als: ten eerste. Wat het is uitgeworpen te worden. Ten tweede. Hoe het blijkt dat Christus macht heeft om te behouden en uit te werpen?
Ten eerste. In het algemeen.
1. Uitwerpen is geringschatten, en verachten, en verafschuwen, gelijk gezegd werd van Sauls schild: 'het werd smadelijk weggeworpen' 2 Samuel 1:21, dat is veracht en verafschuwd. Zo zal het gaan met den zondaar, die niet tot Jezus Christus komt. Hij veracht en verafschuwd dezulken, dat is 'werpt hen uit.'
2. Weggeworpen dingen worden geacht als maanstondelijke klederen en als het slijk der straten. Jesaja 3:24, Psalm 18:42. Mattheus 5:13, 15:17. Alzo zal het zijn met de mensen, die niet tot Jezus Christus komen, zij zullen als maanstondigen gerekend worden en als het slijk der straten.
3. Uitgeworpen of weggeworpen te worden, is der genade en des medelijdens onwaardig gekeurd, maar tot eeuwige schande gesteld te worden. Psalm 44:9, Psalm 89:38, Amos 1:11.
Maar:
Ten tweede. Meer in het bijzonder om tot den tekst te komen.
Het uitwerpen, hier genoemd, is niet beperkt tot dit of het andere kwaad, daarom moet het uitgestrekt worden tot de uiterste en hoogste ellende, of aldus: Hem, die tot Christus komt, zal het niet aan iets ontbreken, hetwelk hem evangelisch gelukkig maken zal in deze wereld of in de toekomende, aldus zal het hem, die niet komt, ook niet aan iets ontbreken om hem geestelijk en eeuwig rampzalig te maken. Maar verder. Gelijk het in het algemeen is, met betrekking tot de dingen die nu zijn, zo zal het ook zijn met betrekking tot de dingen die hiernamaals zijn zullen.
1. Aangaande de dingen die nu zijn, zij kunnen beschouwd worden:
1. Meer in het algemeen of
2. Meer in het bijzonder.
1. Meer in het algemeen, aldus:
(1) Betekent het 'uitgeworpen te worden' uit de tegenwoordigheid en de gunst Gods. Aldus was Kaïn uitgeworpen: 'Zie, Gij hebt mij heden verdreven van den aardbodem, of uitgeworpen, voor uw aangezicht, dat is van uwe gunst, zal ik verborgen zijn.' Ene verschrikkelijke klacht! Doch een uitwerksel van een nog verschrikkelijker oordeel! Genesis 4:14 Jeremia 23:39, 1 Kronieken 28:9.
(2) 'Uitgeworpen te worden' is verwijderd te worden van uit Gods gezicht. God zal niet meer naar hen omzien, zich niet meer om hen bekommeren, noch zal Hij langer ten goede over hen de wacht houden. 2 Koningen 17:20, Jeremia 7:15. Dezulken nu, worden overgelaten als blinde lieden, om voort te wandelen en neer te storten in den put der hel. Dit is dus ook een treurig oordeel! Hier is dus de genade en barmhartigheid voor degenen, die tot Christus komen. Hij zal niet overgelaten worden om in het onzekere te dalen. De Heere Jezus zal hen houden als een herder zijne schapen. Psalm 23. 'Hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uit werpen.'
(3) 'Uitgeworpen te worden' is een plaats ontzegd te worden in het huis Gods, en achtergelaten te worden als vluchtelingen en landlopers, om enen kleinen tijd door te brengen in dit leven en daarna den dood tegemoet te gaan. Galaten 4:30, Genesis 4:13,14, Genesis 21:10. Hier dus is de weldaad voor hem, die tot Christus komt, hem zal geen plaats in Gods huis ontzegd worden. Zij zullen niet als vagebonden in de wereld aan zich zelven overgelaten worden. Hem, die tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen' Zie ook Psalm 14:7, Jesaja 56:3-5, Efeziërs 1:19-22, 1 Corinthiërs 3:21-23.

(4) In één woord, ‘Uitgeworpen te worden’ is uitgestoten te worden, gelijk de gevallen engelen. Want hun eeuwige verdoemenis begon, toen zij uit den hemel in de hel neergestoten zijn geworden. Zo dan, niet uitgeworpen te worden is daar ene plaats te ontvangen, een huis, ene woning, en deel te hebben in de voorrechten der uitverkoren engelen. Deze woorden dan, ‘Ik zal geenszins uitwerpen, ‘ zullen blijken woorden van grote betekenis te zijn op dien dag voor diegenen, welke tot Jezus Christus komen. 2 Petrus 2:4, Johannes 14:31, Lukas 20:35.
Ten tweede. Meer in het bijzonder.
(1) Christus heeft een eeuwig leven voor dengenen, die tot Hem komt, en zij zullen nooit verloren gaan, ‘Want Hij zal hen geenszins uitwerpen, ‘ maar wat de overigen aangaat, zij worden verworpen, ‘uitgeworpen’ en moeten verdoemd worden. Johannes 10:27,28.
(2) Christus heeft eeuwige gerechtigheid voor diegenen, die tot Hem komen, en zij zullen daarmee als met een kleed bekleed worden, maar de overigen zullen gevonden worden, gehuld in de vuile lompen hunner eigene stinkende onreinheden, als in een windsel, en dragen aldus hun schande voor den Heere en voor de engelen. Daniël 9:27, Jesaja 57:20, Openbaring 3:4-1 8, Openbaring 15 en 16.
(3) Christus heeft kostelijk bloed, dat, als een open fontein, vrijelijk voor hem toegankelijk is, die tot Hem komt om het leven te hebben, ‘en Hij zal hem geenszins uitwerpen, maar zij die niet komen worden verworpen om daarin deel te hebben, en worden overgelaten aan de verbolgen wraak over hun zonden. Zacheria 13:1, 1 Petrus 1:18,19, Johannes 13:8, Johannes 3:16.
(4) Christus heeft kostelijke beloften, en zij die tot Hem komen om het leven te hebben, zullen daarin delen, want ‘Hij zal hen geenszins uitwerpen’ Maar zij die niet komen, zullen daarin niet delen, omdat zij in waarheid slechts in Hem gevonden worden, want in Hem en in Hem alleen, zijn alle beloften ja en amen. Zodat zij die niet tot hem komen, niet de minste nuttigheid van hen hebben. Psalm 1:6, 2 Corinthiërs 1:20,21.
(5) Christus heeft ook ene volheid van genade in zich voor degenen, die tot Hem komen om het leven te hebben: ‘En Hij zal hen geenszins uitwerpen.’ Maar zij die niet tot Hem komen, worden in hunnen genadelozen staat gelaten, en daar Christus hen verlaat, worden zij door den dood, de hel en het oordeel gevonden. ‘Wie Mij vindt, ‘ zegt Christus, ‘vindt het leven en zal gunst vinden en welgevallen van den Heere’. Maar hij, die tegen Mij zondigt, doet zijne ziel geweld aan: allen die Mij haten, hebben den dood lief’ Spreuken 8:35,36.
(6) Christus is een middelaar en leeft altijd om ene voorspraak te zijn voor degenen, die tot God komen door Hem. ‘Maar de smarten dergenen, die enen anderen god begiftigen, zullen vermenigvuldigd worden, ‘ namelijk hun zonden en lusten. ‘Hun drankoffers zal ik niet offeren, noch hun namen op zijne lippen nemen.’ Psalm 16:4.
(7) Christus heeft een wondervolle liefde, ingewanden der barmhartigheid en des medelijdens, voor diegenen, welke tot Hem komen, want ‘Hij zal hen geenszins uitwerpen’. Maar de anderen zullen in Hem een verwoede leeuw vinden, Hij zal eens hen allen in stukken scheuren. ‘Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure en niemand redde. Psalm 50:22.
(8) Christus is degene, door en om wiens wil, zij die tot Hem komen, hun personen en handelingen zien aangenomen door den Vader: ‘En Hij zal hen geenszins uitwerpen’, maar de anderen moeten vlieden tot de rotsen en de bergen om ene schuilplaats te zoeken, maar alles te vergeefs, zij zullen zich niet kunnen verbergen voor zijn aangezicht en zijnen toorn. Openbaring 6:15-17.
2.. En wederom: Dit woord ‘UITWERPEN’ ziet bijzonder op hetgeen hiernamaals zijn zal, op den dag des oordeels. Want dan, en niet eerder zal het grote anathema en uitgeworpen openbaar gemaakt worden, ja geopenbaard, door de uitvoering daarvan op den dag des gerichts. Daarom zullen wij dit en dat bespreken onder deze twee hoofdpunten. Als:

Ten eerste. Het uitwerpen zelf, bestaande in de twee volgende zaken:
1. In een voorbereidend werk.
2. In de wijze der uitvoering.
1. Het voorbereidend werk bestaat in deze drie delen:
(1) Het bestaat in het scheiden dergenen, die niet tot Hem gekomen zijn, van degenen, die zulks wel gedaan hebben op dien dag. Of aldus: Op den dag der grote uitwerping zullen diegenen, welke dan niet tot hem gekomen zijn, afgescheiden worden van degenen die wel gekomen zijn, want deze wil Hij niet uitwerpen. Wanneer de Zoon des mensen komen zal in zijne heerlijkheid en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon zijner heerlijkheid, en voor Hem zullen alle volkeren vergaderd worden, en Hij zal hen van elkaar scheiden, gelijk een herder de schapen van de bokken scheidt! Mattheus 25:31,39.
Deze verschrikkelijke scheiding dan, zal op dien dag gemaakt worden tussen hen, die NU tot Christus komen en hen, die niet komen. En om gezonde redenen, want daar zij nu niet met ons tot Hem wilden komen, nu zij tijd hebben, waarom zouden zij dan bij ons blijven, wanneer het oordeel gekomen is?
(2) Zij zullen voor Hem geplaatst worden volgens hunnen toestand: degenen, die tot Hem gekomen zijn, in grote waardigheid, ja, aan zijne rechterhand, ‘want Hij zal hen geenszins uitwerpen’, maar de anderen zullen geplaatst worden aan zijne linkerhand, de plaats der verachting en schande, want zij kwamen niet tot Hem om het leven te hebben. Ook zullen zij door passende benamingen onderscheiden worden, deze, die tot Hem kwamen, noemt Hij de schapen, maar de anderen zijn halsstarrige bokken, ‘en Hij zal hen van elkaar scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt, ‘ en de schapen zullen aan zijne rechterhand geplaatst worden, naast of dichtbij de hemelpoort, want zij zijn tot Hem gekomen, maar de bokken aan zijne linkerhand, om van Hem uit ter helle te varen, omdat zij niet van zijne schapen zijn.
(3) Dan zal Christus diegenen overtuigen, die niet tot Hem kwamen en zal zeggen: ‘Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet geherbergd, of zijt niet tot Mij gekomen. Hun verontschuldiging zal Hij verachten als slijk en overgaan tot hun eindoordeel.
2. Als nu deze rampzalige verwerpers van Christus, aldus voor Hem zullen gesteld worden in hun zonden en overtuigd, dan is dit het voorbereidend werk, waarop de wijze van uitvoering van dat vonnis onmiddellijk volgt, hetgeen geschieden zal:
(1) In de tegenwoordigheid van al de heilige engelen.
(2) In de tegenwoordigheid van al diegenen, welke in den tijd huns levens tot Hem kwamen, als Hij tot hen zeggen zal: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, dat voor den duivel en zijne engelen bereid is, met de reden daaraan toegevoegd: Want gij waart wreed voor mij en de mijnen, hetgeen Hij bijzonder uitdrukt in deze woorden: ‘Want Ik was hongerig, en gij hebt mij niet te eten gegeven, Ik was dorstig en gij hebt Mij niet te drinken gegeven, Ik was een vreemdelingen gij hebt Mij niet geherbergd, naakt en gij hebt Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij zijt niet tot Mij gekomen.’ Mattheus 25:41-43.
Ten tweede. Nu blijft er voor ons over te spreken over de plaats, waarin zij zullen geworpen worden waarvan gij in het algemeen reeds gehoord hebt, te weten: het vuur, dat voor den duivel en zijne engelen bereid is. Maar in het bijzonder, wordt zij dus beschreven:
1. Zij wordt Tofeth genoemd: ‘Want Tofeth is van gisteren bereid, ja hij is ook voor den koning bereid. Hij heeft hem diep en wijd gemaakt, het vuur en hout van zijnen brandstapel is veel: de adem des Heeren zal hem aansteken als enen zwavelstroom.’ Jesaja 30:33.
2. Zij wordt de hel genoemd. ‘Het is u beter, kreupel of lam tot het leven in te gaan, dan de twee voeten hebbende, geworpen te worden in de hel’. Markus 9:45.

3. Zij wordt genoemd: de wijnpersbak des toorns van Gods:' En de engel zond zijnen sikkel op de aarde en sneed de druiven af van den wijngaard der aarde en wierp ze in den groten wijnpersbak des toorns van God.' Openbaring 14:19.
4. Zij wordt een poel des vuurs genoemd: 'En wie niet gevonden werd, geschreven te zijn in het boek des levens, die werd geworpen in den poel des vuurs'. Openbaring 20:15.
5. Zij wordt een kuil genoemd: 'Gij zei in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijnen troon boven de sterren verhogen en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. Ja in de hel zult gij neergestoten worden, aan de zijden van den kuil.' Jesaja 14:13,15.
6. Zij wordt genoemd: de put des afgronds, waaruit rook en sprinkhanen te voorschijn kwamen en waarin de grote draak geworpen was, en zij wordt put des afgronds of bodemloos genoemd, om de oneindige diepte van den val aan te wijzen, welken degenen zullen doen, welke in den tijd der aanneming niet tot Jezus Christus kwamen. Openbaring 9:1,2, 20:3.
7. Zij wordt genoemd: de buitenste duisternis:' Bind hem handen en voeten en werp hem uit in de buitenste duisternis, en werp den onnutten dienstknecht uit in de buitenste duisternis, aldaar zal wening zijn en knersing der tanden. Mattheus 22:13, 25:30.
8. Zij wordt de vurige oven genoemd: 'Gelijkerwijs dan het onkruid vergaderd en met vuur verbrand wordt, alzo zal het ook zijn in de voleinding der wereld. De zoon des mensen zal zijne engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn koninkrijk vergaderen al de ergernissen en degenen die de ongerechtigheid doen, en zullen dezelve in den vurigen oven werpen, daar zal wening zijn en knersing der tanken.' 'Alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen: de engelen zullen uitgaan, en de bozen uit het midden der rechtvaardigen afscheuren. En zullen dezelve in den vurigen oven werpen, daar zal wening zijn en knersing der tanden.' Mattheus 13:40-51.
9. Ten laatste kan het niet verkeerd zijn, zo ik om dit te besluiten in weinige woorden aantoon, waarmee de dingen, die hem knellen zullen in dezen toestand, vergeleken worden. Inderdaad zijn enigen derzelve reeds bij geval vermeld, zij worden vergeleken:
(1) Met brandend hout.
(2) Met vuur.
(3) Met vuur en sulfer. Maar:
(4) Ook vergeleken bij een worm, een knagende worm, een knagenden worm die niet sterft, Zij zijn geworpen in de hel, 'waar hun worm niet sterft, ' Markus 9:44.
(5) Zij worden een onuitblusselijk vuur genoemd: 'Hij zal zijne tarwe in de schuur vergaderen, maar het kaf zal Hij met onuitblusselijk vuur verbranden.' Mattheus 3:12, Lukas 3:17.
(6) Die toestand wordt het eeuwige verderf genoemd: 'De Heere Jezus zal geopenbaard worden van den hemel met de engelen Zijner kracht: met vlammend vuur wrake doende over degenen, die God niet kennen en over degenen, die het evangelie van onzen Heere Jezus niet gehoorzaam zijn, dewelke zullen tot straf lijden het eeuwig verderf van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid zijner sterkte'. 2 Thessalonicenzen 1:7-9.
(7) Hij wordt genoemd de onvermengde wijn des toorns Gods, en wordt ingeschonken voor hen in den drinkbeker zijns toorns, 'Indien iemand het beest aanbidt en zijn beeld, en ontvangt het merkteken aan zijn voorhoofd, of aan zijne hand, die zal ook drinken uit den wijn des toorns Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker zijns toorns en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het lam.' Openbaring 14:9,10.
(8) Hij wordt de tweede dood genoemd: 'En de dood en de hel werden geworpen in den poel des vuurs, dit is de tweede dood.' 'Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding, over dezen heeft de tweede dood gene macht.' Openbaring 20:6,14.
(9) Hij wordt de eeuwige verdoemenis genoemd: 'Maar hij die den Heiligen Geest zal gelasterd hebben, zal nooit vergeving ontvangen, maar is in gevaar van de eeuwige verdoemenis.' Of

ook met deze drie woorden. Eeuwige straf, eeuwige verdoemenis, En voor eeuwig en altoos. Hoe zullen zij alle verwachtingen van de weggeworpen zondaars op het einde der ellende doorknagen en opeten. En de rook van hun pijniging gaat op voor eeuwig en altoos, en zij hebben ene rust dag noch nacht, enz. Openbaring 14:11.
Hun wedervaren in de hel wordt naar ik meen, door vier zaken voorgesteld: (a) Door het roepen om hulp en troost, maar te vergeefs. (b) Door het wenen, © Door rouw te bedrijven, (d) Door het knersen der tanden.

DE MACHT VAN CHRISTUS OM TE BEHOUDEN EN UIT TE WERPEN.

Ten tweede. En nu komen wij tot het tweede gedeelte, waarnaar wij onderzoek doen moeten, namelijk: Hoe het duidelijk wordt, dat Christus macht heeft om te behouden en uit te werpen. Want door deze woorden: 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' verklaart Hij, dat Hij macht heeft om beide te doen. Dit onderzoek staat ons toe twee zaken na te sporen: Ten eerste. Hoe het blijkt, dat Hij macht heeft om te behouden, Ten tweede: Hoe het blijkt dat Hij macht heeft om uit te werpen.

Ten eerste. Dat Hij macht heeft om te behouden, blijkt uit hetgeen volgt:

1. Als wij slechts van Hem spreken als middelaar: Tot dit gezegend werk was Hij gemachtigd door zijnen Vader, vóór de wereld was. Vandaar zegt de apostel: Hij heeft ons in Hem uitverkoren, vóór de grondlegging der wereld. Efeziërs 1:4. Benevens als die dingen welke krachtdadig onze zaligheid zullen uitwerken. Lees hetzelfde hoofdstuk, in verband met 2 Timotheus 1:9.
2. Hij was aan onze voorvaderen beloofd, om in de volheid des tijds der slang den kop te vermorzelen, en gelijk Paulus het verklaart, diegenen te verlossen, die onder de wet waren. Van daar wordt Hij sedert dien tijd gerekend als gedood voor onze zonden. Door dit middel werden onze vaderen allen onder het Oude Testament beveiligd voor den toekomenden toorn, en daarom wordt Hij genoemd: 'Het Lam dat geslacht is van vóór de grondlegging der wereld. Openbaring 13:8, Genesis 3:16, Galaten 4:4,5.
3. Mozes gaf getuigenis van Hem, door de typen en afschaduwingen en bloedige offeranden, welke hem bevolen waren door den mond Gods, om aangewend te worden tot versterking van het geloof zijns volks, tot den tijd der vervulling, welke was de tijd van Jezus dood. Hebreeën 9:10.
4. Op den tijd zijner geboorte werd van Hem getuigd door den engel: 'Dat Hij zijn volk zou zalig maken van hun zonden.' Mattheus 1:21.
5. Er werd van Hem getuigd in de dagen zijns vlezes, dat Hij macht had om op de aarde de zonden te vergeven. Markus 2:5-12.
6. Ook werd van Hem getuigd door den apostel Petrus, dat 'God Hem verhoogd had aan zijne rechterhand om te zijn een vorst en een Zaligmaker, om aan Israël te geven bekering en vergeving van zonden'. Handelingen 5:31.
7. In een woord, dit wordt overal van Hem getuigd, zowel in het Oude Testament, als in het Nieuwe. En met reden, opdat Hij erkend en vertrouwd zou worden als een Zaligmaker.

(1) Hij kwam van den hemel neer om een zaligmaker te zijn. Johannes 6:38-40.
(2) Hij werd gezalfd, toen Hij op aarde was, tot enen Zaligmaker. Lukas 3:22.
(3) Hij deed het werk eens Zaligmakers, Als:

a. Hij vervulde de wet en werd het einde der wet tot gerechtigheid voor degenen, die in Hem geloofden. Romeinen 10:3,4.
b. Hij legde zijn leven af als een Zaligmaker, Hij gaf zijn leven als 'een rantsoen voor velen', Mattheus 20:28, Markus 10:45, 1 Timotheus 2:6.
c. Hij heeft den dood verslonden, den duivel te niet gedaan, de zonde weggenomen, de sleutelen der hel en des doods ontvangen, is opgevaren ten hemel, daar door God ontvangen en door Hem gesteld aan zijne rechterhand als enen Zaligmaker, en dat wel, omdat zijne offerande voor de zonde Gode behaagde. 2 Timotheus 1:10, Hebreeën 2:14,15, Efeziërs 4:7,8, Johannes 16:10,11, Handelingen 5:30,31:Hebreeën 10:12,13

(4) God heeft Hem uitgezonden en uitgeroepen als een Zaligmaker, en zegt der wereld, dat wij verlossing hebben door zijn bloed, dat Hij ons rechtvaardigen zal, zo wij geloven in zijn bloed en dat Hij het getrouwelijk en rechtvaardiglijk doen zal. Ja, God smeekt ons, dat wij ons met Hem verzoenen zullen door zijnen zoon, hetgeen niet zou kunnen, indien Hij niet tot ditzelfde

doel door Hem gezalfd ware, en ook niet indien zijne werken en ondernemingen niet door Hem werden aangenomen als van een zaligmaker, Romeinen 3:24,25, 2 Corinthiërs 5:18-21.
(5) God heeft reeds millioenen zielen in zijn paradijs ontvangen, omdat zij dezen Jezus aangenomen hebben als hunnen Zaligmaker, en Hij is besloten om diegenen af te snijden en uit zijne tegenwoordigheid te verstoten, die Hem niet als hunnen zaligmaker willen aannemen. Hebreeën 12:22-26.
Ik wil hier kort zijn, daarom nog een woord over het tweede en daarmee besluiten wij.
Ten tweede. Hoe het duidelijk wordt, dat Hij macht heeft om uit te werpen. Dit wordt ook duidelijk uit hetgeen volgt:
1. De Vader heeft Hem, om den dienst, dien Hij Hem bewezen heeft als enen Zaligmaker, tot enen Heere gemaakt van alles, ja tot enen Heere over leven en dood. 'Want daartoe is Christus ook gestorven en opgestaan en weer levend geworden, opdat Hij beide over doden en levenden heersen zou', Romeinen 14:9.
2. De Vader heeft Hem gegeven levend te maken, dien Hij wil, te weten door behoudende genade, en uit te werpen, dien Hij wil, om hunnen opstand tegen Hem. Johannes 5:21.
3. De Vader heeft hem gesteld tot enen rechter over levenden en doden en heeft al het oordeel aan den Zoon gegeven en bepaald, dat allen den Zoon zouden eren, gelijk zij den Vader eren. Johannes 5:22,23.
4. God zal de wereld oordelen door dezen man, de dag is bepaald voor het oordeel en Hij is aangewezen tot een rechter. In Handelingen 17:31 lezen wij: 'Hij heeft een dag gesteld, op welken Hij de wereld rechtvaardiglijk zal oordelen door dien Man. Daarom moeten wij allen verschijnen voor den rechterstoel van Christus, opdat een ieder wegdrage, naar dat hij gedaan heeft in het lichaam, zo zij zich bij Hem gevoegd hebben, de hemel en de zaligheid, zo niet, dan de hel en de verdoemenis.
En om de volgende reden moet Hij rechter zijn:
(1) Wegens Zijne vernedering, omdat Hij op Zijns Vaders woord zich zelven vernederd heeft en gehoorzaam geworden is tot den dood, ja, den dood des kruizes. Daarom heeft God hem uitermate verhoogd, en Hem enen naam gegeven, welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus Christus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders. Dit heeft betrekking op zijn rechterschap en zijn zitten om engelen en mensen te oordelen. Filippenzen 2:7-11, Romeinen 14:10,11.
(2) Opdat allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren, 'want de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon overgegeven, opdat allen den Zoon zouden eren, gelijk zij den Vader eren' Johannes 5:22,23.
(3) Om zijn rechtvaardig oordeel, dit werk past voor geen schepsel: het past enkel voor den Zone Gods. Want Hij zal een iegelijk vergelden naar zijne werken. Openbaring 22:12.
(4) Omdat Hij de zoon des mensen is. Hij heeft Hem macht gegeven om ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is. Johannes 5:27.
Ten tweede, den tekst behandeld bij wijze van opmerking.
Aldus heb ik in het kort dezen tekst doorlopen bij wijze van uitlegging. Mijn volgende taak is daarover te spreken bij wijze van opmerking. Maar ik zal ook daarin zo kort zijn als de natuur der zaak zal toelaten.
'Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.' Johannes 6:37.
En nu kom ik tot enige opmerkingen om daarover een weinig in het kort te spreken en dan het geheel te besluiten. De woorden, aldus verklaard, geven ons veel te leren, enige punten daaruit zijn deze:

1. Dat God de Vader, en Christus, zijnen Zoon, twee verschillende personen in de Godheid zijn.
2. Dat door Hen, den Heiligen Geest niet uitgesloten, de zaliging van de gevallen mensheid is beraamd en bepaald.
3. Dat deze beraming van zelf besloten ligt in een verbond tussen deze personen in de Godheid, welke bestaat uit het geven van de zijde des Vaders en het ontvangen of aannemen van de zijde des zoons. ‘Al wat de Vader Mij geeft’ enz.
4. Dat een ieder, dien de Vader aan Christus gegeven heeft, volgens de bedoeling Gods in den tekst, zeker tot Hem komen zal.
5. Dat het komen tot Christus derhalve niet voortkomt uit den wil, de wijsheid of de macht des mensen, maar uit de gave, de belofte en het trekken des Vaders. ‘Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen.’
6. Dat Jezus Christus zorgvuldig ontvangen en geenszins uitwerpen zal diegenen, welke komen of tot Hem komende zijn. ‘En hem, die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. Behalve deze zijn er nog andere waarheden in deze woorden besloten. Als:
7. Zij die tot Jezus Christus komen, zijn dikwijls bevreesd, dat Hij hen niet aannemen zal.
8. Jezus Christus begeert niet, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, eens denken zullen, dat Hij hen uitwerpen zal.
Deze opmerkingen zijn alle in deze woorden opgesloten en worden overvloedig als waarheid door de Schriften bevestigd, maar ik zal nu niet over die alle spreken, doch zal de eerste, tweede, derde, vierde en zesde met stilzwijgen voorbijgaan, ten dele omdat ik kort zijn wil, en ten dele omdat zij reeds aangeroerd zijn in het verklarend gedeelte van den tekst. Ik zal dan beginnen met de vijfde opmerking en die in de volgende verhandeling tot het eerste punt nemen.

HET KOMEN TOT CHRISTUS GEEN VRUCHT VAN DE MACHT DES MENSEN MAAR VAN HET TREKKEN DES VADERS.

Eerste opmerking: Het komen tot Christus is niet uit den wil, noch de wijsheid, noch de macht eens mensen, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders.
Deze opmerking bestaat uit twee delen: Ten eerste. Het komen tot Christus is niet den wil, de wijsheid noch de macht des mensen, ten tweede, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders. Gij zult bevinden, dat de tekst deze waarheid in zich besluit, als gij het eerste gedeelte van des zelfs verklaring inziet. Ik zal dan hier bij wijze van uitlegging vervolgen, dat is, aantonen:
Ten eerste. Dat het komen tot Christus niet is uit den wil, de wijsheid of de macht des mensen. Dit is waar, omdat het Woord ten stelligste zegt, dat het niet zo is.
1. Het Woord ontkent geheel, dat het komen tot Christus een vrucht zou zijn van den wil des mensen. ‘Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des mans, noch uit den wil des vlezes geboren zijn. Johannes 1:13. En wederom. ‘Het is noch dengenen die wil, noch dengenen die loopt.’ Romeinen 9:16.
2. Het ontkent, dat het een vrucht van de wijsheid des mensen zou zijn, gelijk duidelijk is uit deze overwegingen:
(1) Het behaagde God in zijne wijsheid, dat de wereld door hare wijsheid Hem niet kennen zou. Indien zij nu door hare wijsheid Hem niet kennen kan, dan volgt daaruit, dat zij door die wijsheid niet tot Hem komen kan, want het komen tot Hem gaat niet vóór, maar volgt op enige kennis van Hem. 1 Corinthiërs 1:21, Handelingen 13:27. Psalm 9:10.
(2) De wijsheid der mensen wordt bij de kennis van Christus in de schatting Gods dwaasheid gerekend. ‘Heeft God niet de wijsheid dezer wereld dwaasheid gemaakt?’ 1 Corinthiërs 1:20. En wederom, ‘De wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God.’ Als God de wijsheid dezer wereld tot dwaasheid gemaakt heeft, en wederom, als de wijsheid dezer wereld dwaasheid bij Hem is, dan is het waarlijk toch niet waarschijnlijk, dat door haar een zondaar zo wijs zou worden om tot Jezus Christus te komen, vooral wanneer gij overweegt:
(3) Dat de leer eens gekruisigden Christus en der zaligheid door Hem, juist de zaak is, die bij de wijsheid der wereld dwaasheid gerekend wordt. Als nu de leer van enen gekruisigden Christus dwaasheid gerekend wordt door de wijsheid dezer wereld, dan kan het niet zijn, dat iemand door die wijsheid zon getrokken worden in zijne ziel om tot Hem te komen 1 Corinthiërs 3:19.
(4) God rekent de wijsheid dezer wereld een van zijne grootste vijanden, derhalve kan door die wijsheid niemand tot Christus komen. Want het is niet waarschijnlijk, dat een van Gods grootste vijanden een mens zou trekken tot hetgeen God het alleraangenaamst is, om tot Christus te komen. Nu is het duidelijk, dat God de wijsheid dezer wereld een zijner grootste vijanden rekent.
a.) Omdat zij de grootste verachting werpt op de ondernemingen zijns Zoons, gelijk te voren is bewezen, daarin dat zij zijne kruisiging dwaasheid rekent, hoewel dat juist een van de grootste blijken zijner goddelijke wijsheid is. Efeze 1:7,8.
b.) Omdat God gedreigd heeft haar te vernietigen, en tot niets te brengen en haar te verderven, hetgeen Hij zeker niet doen zou, zo zij geen vijand ware, zo zij de mensen voerde tot, en ze verenigde met Jezus Christus. Jesaja 29:14, 1 Corinthiërs 1:19.
c.) Hij heeft haar verworpen om ene hulp te zijn in de bediening zijns woords, als ene nutteloze bezigheid, en iets dat tot niets leidt, 1 Corinthiërs 2:4,6,12,13.
d.) Omdat zij ten verderve voert allen die haar zoeken en najagen, 1 Corinthiërs 1:18,19.
e.) En God heeft verkondigd, dat zo iemand wijs wil zijn in deze wereld, hij een dwaas zijn moet volgens de wijsheid dezer wereld, want dat is de weg, om wijs te zijn in de wijsheid

Gods. ‘Zo iemand onder u dunkt, dat hij wijs is in deze wereld, die worde dwaas, opdat hij wijs moge worden. Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God.’ 1 Corinthiërs 3:18-20.
3. Het komen tot Christus is niet uit de macht des mensen. Dit is deels duidelijk:
(1) Uit hetgeen vooraf gaat. Want de macht des mensen om in deze zaak op te treden, is of opgewekt door liefde, of uit gevoel van noodzaak, maar de wijsheid der wereld geeft iemand noch liefde voor, noch gevoel van behoefte aan Christus, daarom ligt dien aangaande zijne macht werkeloos.
(2). Welke kracht heeft hij, die dood is, gelijk elk mens is naar zijnen geestelijken toestand, dood in zonden en misdaden? Dood, even dood voor de Nieuw-Testamentische dingen Gods, als hij die in het graf ligt, dood is voor de dingen dezer wereld. Welke kracht heeft hij dan, waardoor hij tot Jezus Christus komen zou? Johannes 5:25, Efeze 2:1, Colossenzen 2:13.
(3) God verbiedt dat de sterke zich beroeme in zijne sterkheid en zegt ten stelligste ‘Een man vermag niet door kracht, ‘ en wederom ‘Noch door kracht, noch door geweld, maar door mijnen Geest, zegt de Heere’ Jeremia 9:23,24, 1 Samuel 2:9, Zacheria 4:6, 1 Corinthiërs 1:27-31.
(4) Paulus erkent dat de mens, zelfs de bekeerde mens, uit zich zelven geen voldoende macht bezit om iets goeds te denken, noch het geringste te doen, want denken is lichter dan komen, derhalve kan niemand door zijn eigen kracht tot Jezus Christus komen. 2 Corinthiërs 2:5.
(5) Vandaar wordt er gezegd, dat wij gewillig gemaakt worden om te komen door de kracht Gods, opgebeurd worden uit enen staat van zonde en gebracht tot enen staat van genade door de kracht Gods, en te geloven wat toekomstig is door de uitnemende grootheid zijner almachtige kracht. Psalm 110:3, Colossenzen 2:12, Efeze 1:18,19. Job 23:14. Dit zou echter niet nodig wezen, indien de mens of macht of wil had om te komen, of slechts, kon denken dat hij gewillig was om uit zich zelven tot Jezus Christus te komen.
Ten tweede. Ik behoor nu tot het bewijs te komen van het tweede deel der opmerking, namelijk, dat het komen tot Christus een gevolg is van de gave, de belofte en het trekken des Vaders, maar dat is reeds bij geval geschied in het verklarend gedeelte van den tekst, waarheen ik den lezer verwijs, want ik zal hier slechts enen tekst of een paar teksten u geven voor datzelfde doel en aldus komen tot het gebruik en de toepassing.
1. Er wordt uitdrukkelijk gezegd: Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader die Mij gezonden heeft hem trekke. Johannes 6:44. Door dezen tekst wordt niet slechts aangeduid, dat in den mens gebrek is aan macht, maar ook aan wil om tot Jezus Christus te komen, zij moeten getrokken worden, zij komen niet, zo zij niet getrokken worden. En merk op, noch de mens, noch alle Engelen in den hemel kunnen enen zondaar tot Jezus Christus trekken. Niemand komt tot Mij, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.
2. Wederom: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij het hem van mijnen Vader gegeven worde’ Johannes 6:65. Het is ene hemelse gave, die een mens tot Jezus Christus doet komen.
3. Wederom: ‘Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van den Heere geleerd zijn. Elk mens dan, die gehoord en geleerd heeft van den Vader, komt tot Mij, Johannes 6:45. Ik zal niet verder uitweiden, maar een gebruik en toepassing maken, en aldus komen tot de volgende opmerking.

GEBRUIK EN TOEPASSING VAN DE EERSTE OPMERKING.

Eerste gebruik. Is het aldus? Is het komen tot Jezus Christus geen vrucht van den wil, de wijsheid of de macht des mensen, maar van de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Dan zijn zij te berispen, die roemen op den wil, de wijsheid en de macht des mensen, als zaken die voldoende zijn om de mensen tot Christus te brengen.

Er zijn enige mensen, die menen, dat zij niet mogen tegengesproken worden, wanneer zij spreken ten gunste van den wil, de wijsheid en de macht des mensen in betrekking tot de dingen, die het koninkrijk van Christus aangaan, maar ik zal tot zulk enen man zeggen, dat hij nog nooit verstaan heeft, dat hij is, wat de Schrift omtrent hem leert, dat hij nog nooit geweten heeft, wat het komen tot Christus is door de onderwijzing, de gave, en het trekken des Vaders. Hij is zulk een, die den vijand Gods tegen Hem opgezet heeft, en die voort gaat in zijne uittartende handelingen, en de Schrift leert ook, wat het einde van zulk enen mens zijn zal, zonder ene nieuwe geboorte, maar wij zullen dit voorbijgaan.

Tweede gebruik. Is het aldus? Is het komen tot Christus ene vrucht van de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Laat dan de heiligen hier leren hun komen tot Christus toeschrijven aan de gave, de belofte en het trekken des Vaders. O Christen, loof den Heere, die u door de belofte aan Jezus Christus gegeven heeft, en wederom, loof God, dat Hij u tot Hem getrokken heeft. En waarom u, en geen ander? O, dat de heerlijkheid der uitverkiezende liefde op uw hoofd rusten moest, en dat de heerlijkheid van de alles overklimmende genade Gods op uw hart vat moest hebben, en u tot Jezus Christus brengen!

Derde gebruik. Is het aldus, dat het komen tot Jezus Christus een werk des Vaders is, gelijk te voren gezegd is? Dan behoort dit ons te leren, dat wij hoge achting moeten koesteren voor degenen, welke in waarheid tot Jezus Christus komen, Ik zeg, ene hoge achting hun toedragen, om Diens wil, door wiens genade zij getrokken zijn om te komen tot Jezus Christus.

Wij zien, dat, wanneer de mensen door menselijke bekwaamheden tot kennis komen van datgene, of datgene aanwenden, dat, als het geschied of gedaan is, een wonder voor de wereld is, zulk een mens of die mensen geacht en geroemd worden, ja hoe worden zijne kundigheden, zijn vernuft, zijne vlijt en zijne onvermoeidheid in alles niet bewonderd, en toch is zulk een man, wat dit aangaat, slechts van de wereld, en zijn werk het product van zijne natuurlijke bekwaamheden, de dingen die door hem verkregen zijn, eindigen in ijdelheid en kwelling des geestes. Verder zondigt hij misschien in het voortzetten van zijne werken tegen God, verspilt zijn tijd nutteloos, en ten langenleste verliest hij zijne ziel door betere dingen te verwaarlozen, maar toch wordt hij bewonderd. Doch ik zeg, indien de talenten, het werk, de vlijt en dergelijke dezen man zulk ene toejuiching en achting in de wereld toebrengen, welk ene achting behoren wij dan niet te hebben voor zulk enen, die door de gave, de belofte en de macht van God tot Jezus Christus komt?

1. Dit is een mens, met wie de Heere is, in wie God werkt en wandelt, een mens welks gangen worden beheerst en bestuurd door de machtige hand Gods, en de krachtdadige werking zijner macht. Hier is een man!
2. Deze mens is door de sterkte van Gods macht, die in hem werkt, bekwaam om ene gehele wereld achter zijnen rug te werpen, met al hare lusten en vermaken en zich een weg te banen door al de moeilijkheden, die de mensen en de duivelen hem in den weg leggen. Dit is een man!
3. Deze mens reist naar den berg Zion, het hemels Jeruzalem, de stad des levenden Gods, en naar de ontelbare menigte engelen, en de geesten der volmaakt rechtvaardigen, naar God, den Rechter over allen en naar Jezus Christus. Dit is een man!
4. Deze mens kan den dood met vreugde in het aangezicht zien, kan lachen wanneer het verderf komt, en verlangt om het geluid van de laatste trompet te horen, en zijnen Rechter te zien komen op de wolken des hemels. Dit is zowaar een man!

Dat dan de Christenen elkaar als zodanig achten. Ik weet dat gij zulks doet, maar doe het meer en meer. En dat men deze drie zaken daarbij moge overwegen:
(1) Dat zij de voorwerpen van Christus achting zijn. Mattheus 12:48,49. Mattheus 15:22-28, Lukas 7:9.
(2) Dat zij de voorwerpen van de achting der engelen zijn. Daniël 9:12. Daniël 10:20,21, Daniël 12:3,4, Hebreeën 2:14.
(3) Dat zij de voorwerpen van de achting der heidenen geweest zijn, als zij slechts omtrent hen overtuigd werden, Daniël 5:10,11, Handelingen 5:15, 1 Corinthiërs 14:24,25. Dat dan de een den ander uitnemender achte dan zich zelven. Filippenzen 2:3.
Vierde gebruik. En wederom: Is het zo, dat niemand tot Jezus Christus komt door de wil, de wijsheid en de kracht des mensen, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Dan toont ons dit hoe vreselijk onkundig diegenen zijn, welke den mens, die tot Jezus Christus komt, tot het voorwerp hunner verachting en woede maken. Dezulken zijn dus onredelijke, goddeloze mensen, mensen in wie geen geloof is, 2 Thessalonicenzen 3:2. O zondaars, wist gij maar eens, welk ene zalige zaak het is tot Jezus Christus te komen, door de hulp van de trekkingen des Vaders, zij komen werkelijk tot Hem, dan zoudt gij liever duizend jaren in de hel willen liggen branden, vóór gij uwen geest keerde (gelijk gij doet) tegen hem, dien God tot Jezus Christus trekt, en eveneens tegen dien God, die hem trekt.
Maar, ongelovig zondaar, laat ons over de zaak een weinig uitweiden. Wat heeft deze man, die tot Jezus Christus komt, u gedaan? Waarom maakt gij hem ten voorwerp van uwen smaad? Zijt gij beledigd, omdat hij tot Jezus Christus komt! Zijt gij beledigd, dat hij zijne eigene zaligheid najaagt? Zijt gij er door beledigd, dat hij zijne zonden en vermaken verzaakt? Arme komende zondaar! 'Indien wij der Egyptenaren gruwel voor hun ogen offerden, zouden zij ons niet stenigen'? Exodus 8:26. Maar ik vraag, waarom zijt gij hier over beledigd? Is hij er te slechter om, als hij tot Jezus Christus komt, of als hij den Heere Jezus lief heeft en dient? Of is hij zoveel groter dwaas, als hij datgene ontvliedt, wat hem in het hellevuur slepen zal en hij het eeuwige leven zoekt?
Bovendien, ik smeek u, mijne heren, overweeg het, dit doet hij niet uit zich zelven, maar door de trekking van den Vader. Kom, laat mij u, die zelf niet tot Hem komen wilt en anderen, die willen, hindert, het volgende in het oor fluisteren:
1. Gij zult geoordeeld worden als iemand, die Jezus Christus, tot wie deze arme zondaar kwam, gehaat, kwalijk gehandeld, gesmaad hebt.
2. Gij zult ook geoordeeld worden als enen, die den Vader gehaat heeft, door wiens trekken deze zondaar komt.
3. Gij zult gevangen genomen en geoordeeld worden als enen, die den Geest der genade smaadheid aangedaan heeft in hem, die door zijne hulp tot Jezus Christus komt.
Wat zegt gij nu? Wilt gij in uwe handelingen volharden? Zult gij voortgaan den levenden God te verachten en te smaden? Denkt gij dat gij het vrij goed zult doorstaan op den dag des oordeels? Zal uw hart bestaan, zullen uwe handen sterk zijn, in de dagen, als Ik met u 'handelen zal' zegt de Heere! Ezechiël 22:14. Johannes 15:18-25, Judas 1:5, 1 Thessalonicenzen 4:8.
Vijfde gebruik. Is het zo, dat niemand tot Jezus Christus komt, door den wil, de wijsheid noch de kracht des mensen, maar door de gave, de belofte en het trekken des Vaders! Dan toont ons dit, hoe het mogelijk is, dat zwakke middelen zo krachtig zijn kunnen om de mensen uit hun zonden te voeren en ze te brengen tot ene hartelijke navolging van Jezus Christus. Toen God Mozes gebood om tot het volk te spreken, zei Hij: 'Ik zal u raden en God zal met u zijn' Exodus 18:19. Wanneer God spreekt, wanneer God werkt, wie zal dat verhinderen? Niemand, niemand, dus gaat het werk voort! Elia wierp zijnen mantel op de schouderen van Elisa, en welk een wonderlijk werk volgde! Toen Jezus met het kraaien van den haan omzag, wat een

werking ontstond daar niet? O, wanneer God slechts in de middelen is, dan zullen die middelen-hoe zwak en verachtelijk ook op zich zelven-wonderen uitwerken. 1 Koningen 19:19. Mattheus 26:74,75, Markus 14:71, 72, Lukas 22:60-62.
De wereld verstond niet en geloofde niet, dat de muren van Jericho zouden vallen op het geklank van den ramshoorn, maar als God werkt, dan moeten de middelen krachtdadig zijn van uitwerking. Een woord, op zwakke wijze gesproken, gesproken met grote moeite, in verachting en te midden van grote verachting en diepen smaad, werkt wonderen, als de Heere uw God medewerkt.
Zesde gebruik. Is het zo? Kan niemand tot Jezus Christus komen door den wil, de wijsheid en de kracht des mensen, maar enkel door de gave, de belofte en het trekken des Vaders? Dan is hier aanleiding voor de Christenen om stil te staan en zich te verwonderen over de krachtdadige werking van Gods voorzienigheid, welke hij gebruikt heeft als een middel om hen tot Jezus Christus te brengen.
Want ofschoon de mensen getrokken worden tot Christus door de kracht des vaders, toch openbaart die kracht zich slechts in het gebruik der middelen en deze middelen zijn verschillend, nu eens deze, dan weer andere, want God is vrij om te werken door datgene en wanneer en op de wijze, die Hij wil, maar de middelen mogen zijn wat zij willen en zo verachtelijk als het maar kan, toch kan God, die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis schijnen zou, en die het sterke uit het zwakke kan doen voortkomen of het zwakke versterken, van zeer geringe en naar menselijke inzichten ongepaste middelen gebruik maken (gelijk Hij soms ook doet) om de bekering en de behoudenis zijns volks uit te werken. Daarom, gij die tot Christus gekomen zijt, en dat door geringe middelen, o, staat even stil en bewondert, en verheerlijkt al bewonderende de almachtige kracht, door wier werking de middelen gezegend en vruchtbaar gemaakt werden om u tot Jezus Christus te voeren.
Wat was de omstandigheid, welke God als een middel gebruikte, hetzij meer verwijderd of meer naderbij, om u tot Jezus Christus te brengen? Was het de verandering uwer woonplaats, de verandering van uwen toestand, het verlies van betrekkingen, goederen of zo iets dergelijks? Was het de blik, dien gij op een of ander goed boek wierp, het horen van het gesprek uws buurmans over de hemelse dingen, de beschouwing van de uitvoering van Gods oordelen over anderen, of dat gij van dezelve zijt bevrijd gebleven, of dat gij op ene vreemde wijze werd gebracht onder de bediening van een of ander godvruchtig leraar? O, geef toch acht op zulke omstandigheden! Zij werden gezonden en bestuurd door ene almachtige kracht om u wel te doen? God zelf, zeg ik, ‘heeft zich bij dezen wagen gevoegd, ‘ ja en dien zo gezegend, dat hij niet faalde om de zaak te volbrengen, waartoe Hij dien zond.
God zegent niet voor een ieder op deze wijze zijne omstandigheden. Hoeveel duizenden zijn er in deze wereld, die elke dag onder dezelfde omstandigheden doorbrengen, maar God is daarin niet, om dat werk in hen uit te werken, dat Hij in uwe arme ziel uitgewerkt heeft, door zijne krachtdadige werking in haar. O, dat Jezus Christus u in deze omstandigheid, in deze bedeling of in die ordonnantie moest ontmoeten. Dit is inderdaad genade! Het zal derhalve uwe wijsheid zijn hierover in bewondering weg te zinken en hiervoor den Heere God te loven.
Sta mij toe u ene proeve te geven van enige dezer omstandigheden, welke vruchtbaar geweest zijn onder de besturing Gods om de zaligheid te brengen aan de zielen van zijn volk,
(1) De eerste zal zijn, die van de vrouw van Samaria. Het moest zo gebeuren, dat zij noodzakelijk moest uitgaan uit de stad om water te putten, niet eerder en niet later, maar juist toen Jezus Christus, haar Zaligmaker, van verre gekomen was en zich, vermoeid zijnde, neerzette bij den put om uit te rusten. Wat een gezegende omstandigheid was dit! Ja, ene omstandigheid, door de almachtige wijsheid en de almachtige kracht bestuurd tot bekering en behoudenis van dit arme schepsel. Want door deze omstandigheid werd dit arme schepsel en

haar zaligmaker tot elkaar gevoerd, opdat dat gezegende werk mocht vervuld worden in de vrouw volgens het plan, tevoren door den Vader bepaald. Johannes 4.
(2) Wat ene omstandigheid was het, dat er een boom stond op den weg voor Zachëus om daarop te klimmen en daardoor aan Jezus gelegenheid te geven om dien oversten der tollenaren tot zich naar huis te roepen, zelfs vóór hij afkwam. Lukas 19.
(3) Was het ook niet wondervol, dat de moordenaar van wie gij in het evangelie leest, door de voorzienigheid Gods in de gevangenis moest geworpen worden en op dezelfde terechtzittingen moest veroordeeld worden, waarop Jezus Christus zelf veroordeeld werd om te sterven, ja en dat het gebeuren moest, dat zij naast elkaar moesten gehangen worden aan het kruis, opdat de moordenaar den Heere Jezus in zijne laatste woorden mocht zien en horen en hij voor zijnen dood door Hem mocht bekeerd worden! Lukas 23.
(4) Wat ene vreemde omstandigheid was het, en even vreemd werd zij door God bestuurd, dat Onesimus, toen hij van zijnen meester weggelopen was, zou gevat worden, en naar ik meen, in dezelfde gevangenis geworpen worden, als waarin Paulus gebonden lag om het Woord des evangelies, opdat hij door hem mocht bekeerd en daarna weer naar zijnen meester Filémon teruggezonden worden. Aanschouw toch dat ‘dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar zijn voornemen geroepen zijn.’ Romeinen 8:28. Ja, ik heb zelf enigen gekend, die gaan moesten om het Woord te horen prediken tegen hun eigen wil, anderen, die niet gingen om te horen, maar om te zien en gezien te worden ja, om anderen te beschimpen en te smaden en ook om dingen te bevitten en te bespotten. Enigen ook, die hun wulpse ogen kwamen voeden met het gezicht van schone voorwerpen, en toch heeft God zelfs van deze dingen gebruik gemaakt, ja zelfs van de goddeloze en zondige voornemens der zondaren om hen onder de genade te brengen, opdat hun zielen zouden gered worden.
Zevende gebruik. Komt niemand tot Jezus Christus, dan door het, enz. van den Vader? Laat mij dan hier die arme zondaars waarschuwen, die aanschouwers zijn van de verandering, welke God in diegenen gewerkt heeft, welke tot Jezus Christus komen, dat zij dit werk en die verandering niet toeschrijven aan andere dingen of oorzaken.
Er zijn enige arme zondaars in de wereld, die zeer duidelijk ene verandering, ene krachtige verandering waarnemen in hun buren of betrekkingen, die tot Jezus Christus komen. Maar, gelijk ik zei, omdat zij onkundig zijn, en niet weten vanwaar dit komt en waartoe het leidt, want ‘zo is het iegelijk die uit den Geest geboren is’ Johannes 3:8, daarom schrijven zij deze verandering toe aan andere oorzaken: als melancholie, alleen zitten, te veel lezen, te dikwijls naar de kerk gaan, te veel overdenken en bepeinzen wat zij horen.
Derhalve besluiten zij, dat het aan de andere zijde voortkomt uit gebrek aan vrolijk gezelschap, uit gebrek aan geneesmiddelen, en daarom raden zij hen aan het lezen, alsmede het naar de kerk gaan, en het gezelschap van vrome lieden na te laten, en vrolijk te zijn, gezellig verkeer te zoeken, zich te bemoeien met de dingen dezer wereld, niet alleen zitten te peinzen. enz.
Maar kom, arme onkundige zondaar, laat mij met u handelen. Het schijnt dat gij een raadgever des satans geworden zijt: Ik zeg u dat gij niet weet wat gij doet. Wacht u, dat gij uw oordeel op deze wijze zoudt vellen, gij oordeelt dwaselijk en zegt hierdoor aan elk, die voorbij gaat, dat gij een dwaas zijt. Wat! overtuigingen van zonde, treuren om de zonde, en berouw over de zonde voor melancholie rekenen? Dit is even als met diegenen welke zeiden: ‘Deze mensen zijn vol zoeten wijns’ enz. Of gelijk hij, die van Paulus zei, ‘dat hij raasde’ Handelingen 2:13, 26:24. Arme onkundige zondaar! kunt gij niet beter oordelen? Wat, is het alleen zitten, nadenken onder de hand Gods, het lezen der Schriften, het horen van predikatiën enz. de weg om te gronde te gaan? De Heere opene uwe ogen, opdat gij uwe dwaling moogt zien!
Gij hebt uzelven tegen God gesteld, gij hebt het werk zijner handen gesmaad, gij hebt getracht zielen te vermoorden. Wat! kunt gij geen beteren raad geven aan diegenen, die God gewond

heeft, dan hen te zenden naar de ordonnantiën der hel om hulp te erlangen? Gij raadt hen vrolijk en luchthartig te zijn, maar weet gij dan niet, dat 'het hart der zotten in het huis der vreugde is' Prediker 7:4. Gij raadt hen, het horen van donderende predikers na te laten, maar is het niet beter te horen de bestraffing des wijzen, dan dat iemand hore het gezang der dwazen'? Prediker 7:5. Gij raadt hen, zich te bemoeien met de dingen dezer wereld, maar weet gij dan niet, dat de Heere zegt: Zoek eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid' Mattheus 6:33. Arme onkundige zondaar! hoor den raad Gods aan dezulken en leer zelf wijzer te worden: 'Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde. Is iemand goedsmoeds, dat hij psalmzinge' Jakobus 5:13. 'Welgelukzalig is de man die Mij hoort' Spreuken 8:32 En hoor voor het vervolg: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht. Handelingen 2:40. 'Onderzoekt de Schriften' Johannes 5:39. 'Houdt aan in het lezen' 1 Timotheus 4:13. 'Het is beter te gaan in het klaaghuis' Prediker 7:2,3.

En wilt gij hem oordelen, die aldus doet? Of zijt gij soms gelijk Elymas, de tovenaar, die de gezanten van het geloof zocht af te keren. Gij zoekt te verkeren de rechte wegen des Heeren. Wacht u opdat u geen zwaarder oordeel overkome. Handelingen 13:8-13. Wat! de mensen leren hun overtuigingen uit te doven, de mensen af te trekken van een ernstige overdenking van het kwaad der zonde, van de verschrikkingen der toekomende wereld, en hoe zij die zullen ontvluchten? Wat! de mensen leren om God en zijn woord uit hun gedachten te stellen door vrolijk gezelschap, de wereld, beuzelpraat na te jagen? Dit is even goed alsof gij hen aanraadt tot God te zeggen: 'Ga weg van mij, aan de kennis uwer wegen hebben wij genen lust! of, Wie is de Almachtige, dat wij Hem dienen zouden? en welk voordeel is het ons, zo wij zijne wegen bewaren? Hier is een doortrapte duivel! Wat! de mensen aanraden te wandelen 'naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, naar den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid.' Efeziërs 2:2.

TWEE TEGENWERPINGEN BEANTWOORD.

Tegenwerping.
1. Maar wij weten niet, dat dezulken tot Jezus Christus komen, inderdaad staan wij over hen verwonderd en geloven dat zij dwazen zijn?
Antwoord. Weet gij niet, dat zij tot Jezus Christus komen? Zij mogen dan tot Hem komen, voor zover gij weet, maar waarom wilt gij dan erger zijn dan het redeloze vee, om kwaad te spreken van de dingen die gij niet kent? Wat! zijt gij gesteld om gegrepen en verdorven te worden? Moet gij dan geheel in uwe verdorvenheid verdorven worden? 2 Petrus 2:12. Kent gij hem niet? Laat hen dan begaan. Zo gij dan geen goed van hen vertellen kunt, spreekt dan geen kwaad van hen! 'Houdt af van deze mensen, en laat hen begaan, want indien deze raad of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden, maar indien het uit God is, zo kunt gij het niet breken, opdat gij niet misschien bevonden wordt tegen God te strijden.' Handelingen 5:38,39. Maar waarom verwondert gij u over het werk der overtuiging en der bekering? Weet gij dan niet, dat dit het oordeel Gods is over u, gij verachters, ziet dan toe, en verwondert u en verdwijnt, ' Handelingen 13:40,41. Maar waarom u verwonderd en gemeend dat zij dwazen zijn? Is de weg des rechtvaardigen ene verfoeiing voor u? Zie deze passage en wees beschaamd: 'Hij die oprecht is in zijnen weg is ene verfoeiing voor den goddeloze' Spreuken 29:27. Dat Gij u over hen verwondert, bewijst, dat gij vreemdelingen zijt voor uzelven, voor de overtuiging van zonde en van de hartelijke begeerte om zalig te worden, alsook van het komen tot Jezus Christus.
Tegenwerping.
2. Maar hoe zullen wij weten, dat zulke mensen tot Jezus Christus komen?
Antwoord. Wie kan diegenen ziende maken, die Christus blind gemaakt heeft? Johannes 2:3,9. Desniettemin, omdat ik tracht u tot overtuiging, bekering en tot de zaligheid te brengen, geef ik u op te merken: Klagen zij over zonde, daarmee belast zijnde, als over ene zeer bittere zaak? Vluchten zij daarvan weg, als van het aangezicht ener dodelijke slang? Klagen zij over het onvoldoende van hun eigene gerechtigheid om gerechtvaardigd te zijn voor het aangezicht Gods? Roepen Zij tot den Heere Jezus om door Hem behouden te worden? Zien zij meer waarde en verdienste in één droppel van het bloed Christi om hen te redden, dan in al de zonden der wereld om hen te verdoemen? Zijn zij teder in het zondigen tegen Jezus Christus? Zijn, zijn naam, persoon, ondernemingen kostelijker voor hen, dan de heerlijkheid dezer wereld? Is Zijn woord hun dierbaar? Is het geloof in Christus (van welks noodzakelijkheid zij door den Geest Gods zijn overtuigd geworden en dat zij zonder dat geloof nooit met Christus verenigd worden kunnen) hun dierbaar? Smaken zij Christus in zijn woord, en verzaken zij de gehele wereld om zijnentwil? Zijn zij gewillig om door de hulpe Gods alles te wagen om zijnen naam, om der liefde wil, die zij Hem toedragen? Zijn zijne heiligen hun dierbaar? Als deze dingen dan alzo bij hen zijn, of gij het ziet of niet, dan komen deze mensen tot Jezus Christus. Romeinen 7:9-14, Psalm 38:3-8, Hebreeën 6:18-20, Jesaja 64:6, Handelingen 16:30, Psalm 51:7,8, 1 Petrus 1:18,19, Romeinen 7:24, 2 Corinthiërs 5:2, Handelingen 5:41, Jakobus 2:7, Hooglied 5:10-16, Psalm 119, Johannes 13:35, 1 Johannes 4:7, 1 Johannes 3:14, Johannes 16:9, Romeinen 14:23, Hebreeën 11:6, Psalm 19:10,11, Jeremia 15:16, Hebreeën 11:24-27, Handelingen 20:22-34, Handelingen 21:13, Titus 3:15, 2 Johannes 1 , Efeziërs 4:16, Filemon 1:7, 1 Corinthiërs 16:24.

KOMERS ZIJN DIKWIJLS BEVREESD DAT CHRISTUS HUN NIET ONTVANGEN ZAL.

Tweede opmerking. Ik kom nu tot de tweede opmerking, die ik mij voorstelde te bespreken, namelijk: Dat zij, die tot Jezus Christus komen, dikwijls bevreesd, zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal.

Ik zei u, dat deze opmerking in den tekst vervat is, en dat merk ik op:

Ten eerste. Uit de breedte en duidelijkheid der belofte: 'Ik zal geenszins uitwerpen.' Want ware er gene aanleiding in ons geweest om 'te vrezen, dat wij zouden uitgeworpen worden, ' dan had Christus als het ware onze vrees niet behoeven te wederleggen, gelijk Hij doet door deze grote en heerlijke belofte: 'Geenszins, En hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.' Er had, als ik het zo zeggen mag, zulk ene belofte door de wijsheid des hemels niet behoeven uitgevonden en op zulk ene wijze uitgedrukt te worden, als het ware met het doel om met enen enkelen slag al de tegenwerpingen van komende zondaars in stukken te slaan, zo zij niet geneigd waren om zulke tegenwerpingen voet te geven tot ontmoediging van hun eigene zielen. Want dit woord 'geenszins' snijdt alle tegenwerpingen af, en werd door den Heere Jezus tot dat doel uitgesproken, ten einde het geloof, dat met ongeloof gemengd is, te helpen. En deze is, als het ware, de som van al de beloften, ook kan er gene tegenwerping gemaakt worden van de onwaardigheid die gij in u vindt, die deze belofte niet zal ontzenuwen.

Maar ik ben een groot zondaar, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik ben een oud zondaar, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik ben een zondaar, met een verhard hart, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik ben een afvallig zondaar, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen' zegt Christus. Maar ik heb den Satan al mijne dagen gediend, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik heb tegen het licht gezondigd, zegt gij 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik heb tegen de genade gezondigd, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus. Maar ik heb niets goeds in mij om mede te brengen, zegt gij. 'Ik zal geenszins uitwerpen, ' zegt Christus.

Zo zou ik tot het einde met u kunnen voortgaan, en u aantonen, dat juist deze belofte was gegeven om alle tegenwerpingen te beantwoorden, en ze beantwoordt ook. Maar ik zeg, wat zou het nodig zijn, indien zij, die tot Jezus Christus komen, niet soms, ja dikwijls van harte bevreesd zijn, dat Jezus Christus hen uitwerpen zal?

Ten tweede. Ik wil u nu twee voorbeelden geven, die de waarheid van deze opmerking schijnen aan te duiden.

In het negende hoofdstuk van Mattheus, in het tweede vers leest gij van enen man, die geraakt was, en hij kwam tot Jezus Christus door zijne vrienden gedragen wordende op een bed, hij kwam ook zelf en dat wel om een andere reden, dan een zijner vrienden vermoedde, namelijk om vergeving van zijne zonde en de zaligheid zijner ziel. Zodra hij nu in de tegenwoordigheid van Christus gekomen was, zegt Hij tot hem: 'Wees welgemoed.' Het schijnt dus dat zijn hart twijfelmoedig was, maar wat was de oorzaak van zijne twijfelmoedigheid? Niet zijne lichamelijke zwakheid, tot welker genezing zijne vrienden hem tot Christus brachten, maar de schuld en last zijner zonden, om welker vergiffenis hij zelf tot Jezus kwam, daarom gaat Hij voort en zegt: 'Wees welgemoed, uwe zonden zijn u vergeven.' Ik zeg, Christus zag hoe hij in zijn gemoed wegzonk, als hij dacht hoe het met zijn edeler deel gaan zou, en dus wendt Hij zich om die reden het eerst tot hem. Want ofschoon zijne vrienden geloof genoeg hadden voor de genezing van het lichaam, toch had hij zelf weinig genoeg voor de genezing zijner ziel, daarom vat Christus hem op als een neerzinkenden moedeloze en zegt: Zoon, wees welgemoed, uwe zonden zijn u vergeven.'

Wat wij lezen over den verloren zoon schijnt ook in deze zaak zeer duidelijk.

‘Tot zich zelven gekomen zijnde, zei hij: Hoeveel huurlingen mijns Vaders hebben overvloed van brood en ik verga van honger. Ik zal opstaan en tot mijnen Vader gaan.’ Zeer hartelijk gesproken, maar hoe volbracht hij zijne belofte? Ik denk, niet zo goed als hij zich wel voorstelde te doen, en de grond voor mijne gedachte is, omdat zijn vader, zodra hij tot hem gekomen was, hem om den hals viel en hem kuste, mij dunkt, dit duidt aan, alsof de Verloren zoon op dat ogenblik neerslachtig was in zijn gemoed, en dat daarom zijn vader hem de plotselingste en gemeenzaamste tekenen van verzoening geeft. En een kus werd oudtijds dikwijls gebruikt om twijfel en vrees te doen verdwijnen. Daarom kusten Laban en Ezau Jakob. Daarom kuste Jozef zijne broederen, en evenzo David zijnen zoon Absalom. Genesis 31:55, Genesis 33:1-4, Genesis 48:9,10. 2 Samuel 14:33. Het is waar, toen hij pas zich op weg begaf, sprak hij, gelijk ik zei, zeer hartelijk, gelijk soms de zondaars ook doen, wanneer zij tot Jezus beginnen te komen, maar kan hij niet, en het is zeer waarschijnlijk, tussen den eersten stap, dien hij deed, en den laatsten, waarmee hij zijne reis voltooide, vele gedachten, dan hierover, dan daarover gehad hebben, als: of zijn vader hem ontvangen zou willen of niet? Bijvoorbeeld: ‘Ik zou wel tot mijnen vader willen gaan.’ Maar hoe dan, als hij, wanneer ik bij hem kom, mij vraagt: ‘Waar zijt gij al dien tijd geweest? Wat moet ik dan zeggen? Of als hij mij vraagt: ‘Wat is er geworden van het deel des goeds, dat ik u gaf? Wat zal ik dan zeggen? Indien hij mij vraagt: ‘Wie zijn uwe gezellen geweest? Wat zal ik dan zeggen? Indien hij mij ook zal vragen: ‘Wat hebt gij gedaan in al den tijd uwer afwezigheid van mij? Wat zal ik dan zeggen? Ja, indien hij mij vraagt, waarom ik niet eerder te huis kwam? Wat zal ik dan zeggen?

Aldus, zeg ik, zou hij bij zich zelven kunnen geredeneerd hebben, en in zich zelf gevoelende, dat hij op deze vragen maar een slecht antwoord zou kunnen geven, dan is het geen wonder, dat hij het eerst van al behoefte had aan enen kus van zijns vaders lippen. Want zo hij de eerste vraag naar waarheid had beantwoord, dan had Hij moeten zeggen: Ik ben een bezoeker geweest van herbergen en kroegen, en wat mijn deel des goeds aangaat, dat heb ik doorgebracht in een overdadig leven, mijne gezellen waren hoeren en slechte mensen, en aangaande mijn ambt, de hoogste waardigheid, die ik bekleed heb, was zwijnenhoeder, en de reden, waarom ik nu pas huiswaarts kom, is, dat ik niet langer wegblijven kon, anders had ik nu niet aan uwe voeten gelegen om genade te vragen.

Ik zeg, als ik deze dingen overweeg en nog eens overweeg, dan wordt het duidelijk hoe geneigd een arme ziel is, wanneer zij in waarheid ontwaakt is, om voet te geven aan mistrouwen en twijfelmoedigheid, geen wonder dat hij moedeloos wordt, tussen den tijd, toen hij eerst begon te lopen en het ogenblik toen hij bij zijnen vader kwam.

Ten derde. Maar ten derde heb ik, dunkt mij voor de bevestiging van deze waarheid het getuigenis van alle heiligen, die onder den hemel zijn, te weten, Dat zij, die tot Jezus Christus komen, dikwijls hartelijk bevreesd zijn, dat Hij hen niet aannemen zal.

Vraag. Maar wat zou de reden zijn? Ik zal op deze vraag aldus antwoorden:

1. Het is niet uit gebrek aan den geopenbaarden wil van God, dat grond voor het tegendeel oplevert, want die is op voldoende wijze duidelijk uitgesproken, ja, de tekst zelfs geeft een voldoenden grond tot aanmoediging voor diegenen, welke tot Jezus Christus komen. ‘En hem, die komt, zal ik geenszins uitwerpen.

2. Ook niet uit gebrek aan een of andere uitnodiging om te komen, want die zijn volledig en duidelijk, ‘Komt tot Mij, gij allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven’ Mattheus 11:28.

3. Noch uit gebrek aan ene betuiging van Christus gewilligheid om hen aan te nemen, gelijk die teksten, boven aangehaald, benevens die, welke volgt verklaren: ‘Indien iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.’ Johannes 7:37.

4. Evenmin uit gebrek aan zeer grote en kostelijke beloften om diegenen aan te nemen, welke komen: ‘Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan

hetgeen onrein is, en Ik zal u lieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige.’ 2 Corinthiërs 6:17-18.
5. Niet uit gebrek aan enen plechtigen eed en verbintenissen om hen te behouden, die komen. ‘Opdat’ en Hij zwoer bij zich zelven, omdat Hij bij geen hoger persoon zweren kon-wij door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is, dat God liege, ene sterke vertroosting hebben zouden, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben om de voorgestelde hoop vast te houden.’ Hebreeën 6:13-19.
6. Noch ook uit gebrek aan grote voorbeelden van Gods genade, die tot Jezus Christus gekomen zijn, van wie wij zeer overvloedig in het woord lezen. Derhalve moet men besluiten, dat zulks voorkomt uit hetgeen volgt:

WAT HET IS, DAT HET KOMEN TOT CHRISTUS VERHINDERT.

Ten eerste: Het komt voort uit gebrek aan de kennis van Christus.
Gij weet slechts weinig van de genade en liefderijkheid, welke in het hart van Christus gevonden worden, gij weet slechts weinig van de kracht en de verdienste zijns bloeds, gij weet slechts weinig van de gewilligheid, die er in zijn hart gevonden wordt, om u te behouden, en dit is de reden dat er vrees in uw hart oprijst, die u doet twijfelen of Christus u wel zal willen aannemen. Ongeloof is het kind der onkunde. Daarom zegt Christus: 'O gij onverstandigen en tragen van hart om te geloven.' Lukas 24:25.
Uwe traagheid des harten om te geloven, komt voort uit uwe onkunde in de dingen van Christus, dit is duidelijk aan allen, die met zich zelven bekend zijn en den Heere Jezus Christus zoeken. Hoe meer onkunde, hoe meer ongeloof. hoe meer kennis van Christus, hoe meer geloof, 'En die Uwen naam kennen, zullen op U vertrouwen.' Psalm 9:10. Hij derhalve, die pas onlangs tot Christus begon te komen, vreest dat Christus hem niet zal aannemen. Maar hij, die langer met Hem bekend is geweest, hij 'is sterk en heeft den boze overwonnen' 1 Johannes 2:13.
'Toen Jozefs broeders in Egypte kwamen om koren te kopen, zo staat er, kende Jozef zijne broeders, maar zijne broeders kenden hem niet. Wat volgde daaruit? Wel, een groot mistrouwen des harten aangaande den goeden afloop, vooral, toen Jozef hen slechts kortaf antwoordde, hen verspieders noemde, hun oprechtheid in twijfel trok en dergelijke. En merk op: zolang zij onkundig bleven van hunnen broeder, legden zij alles wat Jozef ook deed, ten kwade uit. Bijvoorbeeld: Eens gebood Jozef den hofmeester zijns huizes hen ten zijnent te brengen, opdat zij met hem spijsden, ja opdat zij in Jozefs huis zouden eten. En hoe wordt dit door hen opgevat? Wel zij werden bevreesd. 'En de mannen vreesden, omdat zij in het huis van Jozef hunnen broeder, gebracht werden.' En zij zeiden: Hij zoekt ene oorzaak tegen ons en wil ons aanvallen en ons tot slaven maken en onze ezelen nemen. Genesis 42-43. Wat! bevreesd om naar Jozefs huis te gaan? Hij was hun broeder, hij dacht hen te onthalen, hen te trakteren en met hen feest te houden. Maar ach! zij waren onkundig en wisten niet dat hij hun broeder was. En zo lang hun onkunde duurde, zo lang werden zij door hun vreze verschrikt. Juist zo is het met den zondaar, die nog slechts kort tot Jezus komende is. Hij is onkundig van de liefde en het mededogen dat Christus heeft voor en met komende zondaren. Daarom twijfelt hij, daarom vreest hij, daarom ontgaat hem het hart.
Komende zondaar, Christus nodigt u om met Hem te eten en avondmaal te houden. Hij nodigt u uit tot een maaltijd van wijn ja om in zijn wijnhuis te komen, en zijne banier over u zal liefde zijn' Openbaring 3:20. Hooglied 2:5.
Maar daaraan twijfel ik, zegt de zondaar, doch er wordt geantwoord: Hij roept u, nodigt u tot zijn feestmaal, zijne flessen en appelen, tot zijnen wijn, en tot het sap zijner granaatappelen. 'O, ik vrees, ik twijfel, ik wantrouw, ik beef, omdat ik het tegendeel verwacht!' Ga uit van den mens, gij bedeesd makende onkunde! Vrees niet, komende zondaar, geloof alleenlijk! 'Hem, die tot Christus komt, zal Hij geenszins uitwerpen.'
Laat de komende zondaar dan zoeken naar meer goede kennis van Jezus Christus. Jaag haar na, zoek haar als zilver, graaf naar haar als naar verborgen schatten. Dit zal u stoutmoedig maken, dit zal u hoe langer hoe sterker doen worden: 'Ik weet in wie ik geloofd heb, ' ik ken Hem, zegt Paulus, en wat volgt er? Wel dit: en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.' 2 Timotheus 1:12. Wat had Paulus aan Jezus Christus toevertrouwd? Het antwoord is: Hij had Hem zijne ziel toevertrouwd. En waarom vertrouwde hij zijne ziel Hen toe? Wel, omdat hij Hem kende. Hij kende Hem als den Getrouwe, als den Liefderijke. Hij wist, dat Hij hem niet wilde laten verloren gaan, noch

verloochenen en daarom legde hij zijne ziel aan ‘s Heilands voeten neer en vertrouwde haar Hem toe, opdat Hij haar bewaarde tot dien dag. Maar:
Ten tweede. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen, kan ook een gevolg zijn van uwe ernstige en vurige begeerte om door Hem behouden te worden. Hierbij merk ik op, dat sterke begeerten om te bezitten vergezeld gaan van ene even sterke vrees, dat men daarin falen zal. Waar de mens het meest zijn hart op zet, en waarnaar zijne begeerten het meest uitgaan, dat vreest hij dikwijls niet te zullen verkrijgen. Evenzo had de man, de overste der Synagoge ene sterke begeerte, dat zijne dochter mocht leven, en die begeerte was vergezeld van vreze, dat zij niet zou leven. Daarom zegt Christus tot hem: ‘Vrees niet’ Markus 5:36.
Veronderstel dat een jongeling zijn hart zeer gezet heeft op ene maagd om die tot zijne vrouw te hebben. Zo hij ooit vreest dat hij haar niet krijgen zal, dan is het wanneer hij haar begint te beminnen. Nu, denkt hij, zal iemand anders zich stellen tussen mijne liefde en het voorwerp mijner liefde, of misschien vindt zij mijn persoon, mijn staat, mijn toestand of iets anders niet goed. Dan beginnen de gedachten te werken: zij is mij niet genegen of zo iets. En evenzo is het met de ziel die pas tot Jezus Christus komt, zij bemint Hem, en hare liefde verwekt jaloersheid en die jaloersheid verwekt dikwijls vreze.
Nu vreest gij de zonden uwer jonkheid, de zonde uws ouderdoms, de zonden uwer roeping, de zonden uwer Christelijke plichten, de zonden van uw hart of iets anders, dan weer denkt gij, dat het een of ander het hart en de toegenegenheden van Christus Jezus van U zal afkeren, of gelooft gij, dat Hij iets in u ziet, waarom Hij uwe ziel afwijzen zal. Doch wees gerust en goedsmoeds, een weinig meer kennis van Hem zal maken dat gij meer moed grijpt, uwe ernstige begeerten zullen dan niet vergezeld gaan van zulke brandende twijfelingen, hierna zult gij zeggen: ‘Dit is mijne ziekte’. Psalm 77:10.
Gij zijt ziek van liefde, ene zeer zalige ongesteldheid, en toch heeft elke ongesteldheid een of andere zwakheid, die haar vergezelt. Echter wenste ik wel dat deze ongesteldheid, als ik het zo noemen mag, wat meer epidemisch was. Gaarne zou ik aan zulk ene ongesteldheid sterven, dit is beter dan het leven zelf, al is zij ook van vrees vergezeld. Maar gij roept: Ik kan het niet verkrijgen! Wel, wees niet te haastig om gevolgtrekkingen te maken. Als Jezus Christus zijnen vinger niet gestoken had in het gat van de deur, dan zouden uwe ingewanden niet over Hem ontstoken zijn. Hooglied 5:4. Merk op hoe de profeet het wist: ‘Zij zullen den Heere achterna wandelen, Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte en als ene duif uit het land van Assur’ Hosea 11:10,11. Wanneer God brult, (gelijk de komende ziel Hem dikwijls hoort brullen) welk mens, die komt, kan dan anders doen dan beven? Amos 3:8. Maar al bevende komt hij, ‘Hij sprong in en kwam bevende en viel voor Paulus en Silas neer’ Handelingen 16:29.
Indien gij hem, dien wij nu beschreven hebben eens vraagt: Hoelang is het sedert gij begon te vrezen, dat gij het meisje niet krijgen zoudt, dat gij zo beminde? Dan zal het antwoord zijn: Sedert ik haar begon lief te hebben. Maar waart gij dan te voren daarvoor niet bang? Neen, en zulks zou ik ook nu niet vrezen, ware het niet, dat ik haar vurig beminde. Kom zondaar, laat ons dit toepassen. Hoe lang is het, dat gij begon te vrezen, dat Jezus Christus u niet zal aannemen? Uw antwoord is: Sedert ik begon te begeren, dat Hij mijne ziel mocht redden. Ik begon te vrezen, toen ik begon te komen, en hoe sterker mijn hart van begeerte naar Hem brandt, hoe levendiger ik gevoel, dat mijn hart vreest, niet door Hem gered te zullen worden. Ziet ge nu, heb ik u niet gezegd, dat uwe vrees een bloot gevolg der sterke begeerte was? Nu dan, vrees niet, komende zondaar, duizenden van komende zielen verkeren in uwen toestand en toch zullen zij veilig aan Christus hart komen. ‘Zegt’, spreekt de Heere, den bevreesden van hart: ‘weest sterk en vreest niet, uw God zal komen en ulieden verlossen. Jesaja 35:4.

Ten derde. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen, kan ontstaan uit een gevoel van onwaardigheid. Gij ziet welk een arm, ellendig, onwaardig schepsel gij zijt, en dit ziende, vreest gij, dat Christus u niet zal aannemen. Helaas, zegt gij, ik ben de slechtste van alle mensen, een groot zondaar, een zondaar voorop. Niet slechts ben ik zelf een zondaar, maar ik heb anderen tweemaal zo slecht gemaakt, als de kinderen der hel zelven. Bovendien, nu mijn gemoed enigermate geroerd en gewekt is om mijne behoudenis te zoeken, juist nu vind ik dat mijn hart oproerig, vleselijk, hard, verraderlijk, wanhopig is, geneigd tot ongeloof, tot wanhoop, het vergeet het Woord, het dwaalt en loopt tot de einden der aarde. Ik ben overtuigd, dat er niet een is in de gehele wereld, die zulk een ongelukkig goddeloos hart bezit, als het mijne is, mijne ziel is zorgeloos om goed te doen, doch gene ziel is ernstiger in de weer om te doen wat kwaad is.

Kan zo iemand, als ik ben, in heerlijkheid leven? Kan een heilig, een rechtvaardig en volmaakt God er aan denken (tot eer zijns naams) om zulk een slecht schepsel als ik ben te behouden, te zaligen? Dit vrees ik. Zal Hij wonderen doen aan zulk enen doden hond als ik ben? Dit betwijfel ik. Ik ben uitgeworpen tot afkeer van mijn persoon, ja, ik heb afkeer van mij zelven, ik verspreid een slechten reuk in mijne eigene neusgaten. Hoe kan ik dan aangenomen worden door een heilig God en die de zonde verfoeit? Psalm 38:5-7, Ezechiël 11, 20:42-44. Gered, behouden wenste ik te worden, en wie is er, die zulks niet zou begeren, als zij in mijnen toestand waren. Inderdaad, ik sta verwonderd over de stompzinnigheid en dwaasheid van anderen, als ik hen zo onbezonnen zie dansen en huppelen bij den mond der hel. Stoutmoedige zondaar, hoe durft gij God uittarten door te lachen om het breken van zijne heilige wet? Maar helaas! zij zijn van den enen kant niet zo slecht, of ik ben aan den anderen kant nog slechter! Ik wenste dat ik maar iemand anders ware, en toch weet ik hier wederom niet, wat ik wensen zou. Als ik diegenen zie, van wie ik geloof, dat zij tot Jezus Christus komen, o wat noem ik hen gelukkig. Maar ik ben in mijzelf wanhopig als ik zie hoe ongelijkvormig ik ben aan elk vroom mens ter wereld. Zij kunnen lezen, horen, bidden, in gedachtenis houden, berouw tonen, ootmoedig zijn en alles beter doen, dan zulk een slecht ongelukkig zondaar als ik ben. Ik, slecht en rampzalig mens, deug nergens toe dan om te branden in het hellevuur, en wanneer ik daaraan denk dan ben ik wanhopig daarbij.

Aldus verwekt het geval van onwaardigheid ene vrees, en vermeerdert die vrees in de harten dergenen, die tot Jezus Christus komen, dit moest toch niet zo zijn, want wie heeft den medicijnmeester nodig, dan die ziek zijn? Of waarom kwam Christus in de wereld anders dan om de grootste zondaren te redden? Markus 2:17, 1 Timotheus 1:15. Daarom, hoe meer gij uwe zonden ziet, hoe sneller gij tot Jezus Christus vlucht. En laat het gevoel van uwe onwaardigheid u nopen om sneller voorwaarts te gaan. Gelijk het is met den man, die met zijn gebroken arm in een draagband tot den heelmeester gaat, als hij aan zijn gebroken arm denkt en zijne pijnen en smarten gevoelt, verhaast hij zijne schreden naar den heelmeester. En als de Satan u ontmoet en u vraagt: Waarheen gaat gij? Zeg hem dan dat gij verminkt zijt en dat gij tot den Heere Jezus gaat. Als hij uwe eigene onwaardigheid u tegenwerpt, zeg hem dan, dat, even gelijk de zieke den medicijnmeester zoekt, en die zijn arm gebroken heeft hem die hem zetten kan, gij eveneens tot Jezus Christus gaat om genezing en heling voor uwe zonde-zieke ziel. Maar het gebeurt dikwijls, dat hij, die vliedt om zijns levens wil, wanhoopt aan de ontkoming en aldus zich zelven overlevert in de handen van den vervolger. Maar kom, kom, zondaar, wees welgemoed, Christus kwam om de onwaardigen te redden, wees niet ongelovig, maar gelovig. Kom voort, man, de Heers Jezus roept u zeggende: ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

Ten vierde. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen, kan ontstaan uit een gevoel van de zeer grote genade, gered te zijn. Soms is de behoudenis in het oog van hem, die haar begeert, zo groot, zo onmetelijk, zo wonderlijk ene zaak, dat zelfs de gedachten aan hare uitnemende

heerlijkheid ongeloof verwekt aangaande hare verkrijging in de harten van diegenen, die ongeveinsd haar wensen te bezitten. ‘Schijnt het u, zei David, ene lichte zaak des Konings schoonzoon te worden’? 1 Samuel 18:23. Evenzo de gedachte aan de grootheid en de heerlijkheid van de voorgestelde zaak, als hemel, eeuwig leven, eeuwige heerlijkheid, met God te zijn, met Christus te wezen en de engelen, dit zijn grote dingen, dingen die veel te heerlijk zijn, zegt de ziel, die klein is in zijn eigen oog, dingen die voor mij te rijk zijn, zegt de ziel, die waarschijnlijk arm van geest is.

Bovendien heeft de Heilige Geest ene wijze om de hemelse dingen te vergroten voor het begrip eens komenden zondaars, ja, en tegelijkertijd ook de zonde en onwaardigheid van zulk enen zondaar vergroot voor te stellen. Nu komt de ziel schoorvoetend in bewondering, zeggende: Wat! den engelen, Christus gelijkvormig gemaakt, in eeuwige gelukzaligheid te leven en in eeuwige vreugde en heerlijkheid! Dit is voor engelen en voor hen die als engelen kunnen wandelen. Als een vorst, een hertog, een graaf eens (door de hand van zijnen dienaar) zond om een arm, ongelukkig, behoeftig bedelaarsmeisje, om haar te nemen tot zijns gebieders vrouw, en de dienaar kwam en zei: Mijnheer en meester heeft mij tot u gezonden, om u hem ter vrouw te nemen, hij is rijk, schoon en van uitmuntende hoedanigheden, hij is beminnelijk, zacht, nederig, van goeden naam enz. Wat zou nu dit arme, ongelukkige, behoeftige schepsel denken? Wat zou zij zeggen, of hoe zou zij een antwoord vormen? Toen koning David om dezelfde reden tot Abigaïl zond, en schoon zij ene rijke vrouw was, zei zij toch: ‘Zie, laat uwe dienstmaagd ene dienares zijn om de voeten der knechten mijns heren te wassen, 1 Samuel 25:41. Zij was verslagen, zij wist niet wat zij zeggen zou, het aanbod was zo groot, boven hetgeen redelijkerwijze kon verwacht worden

Maar onderstel, dat deze grote persoon zijn aanzoek zou herhalen en wederom tot dit ongelukkig schepsel zond, wat zou zij nu dan zeggen? Zou zij niet zeggen: Gij spot met mij? Maar zo hij betuigt, dat hij in ernst handelt en dat zijn heer haar tot ene vrouw hebben moet, ja, onderstel dat hij haar overhaalde om zijne boodschap te vertrouwen en zij zich voor hare reis gereed maakte, maar zie, elke gedachte aan hare afkomst maakt haar vervaard, verslagen, ook doet het gevoel, dat haar alle schoonheid ontbreekt, haar beschaamd staan, en zo zij maar denkt dat zij zal omhelsd worden, dan brengt het ongeloof, dat met die gedachte verbonden is, haar in siddering, en nu noemt zij zichzelve een dwaas, omdat zij de boodschap geloofd heeft, en neemt zich voor niet te gaan, als zij denkt stoutmoedig te zijn, dan bloost zij, en de geringste gedachte, dat zij zal afgewezen worden, wanneer zij tot hem komt, doet haar er uitzien alsof zij den geest zal geven.

En is het dan een wonder, dat ene ziel, die overstelpt door het gevoel der heerlijkheid en hare eigene nietswaardigheid, in zichzelve verslagen is, en vreest dat die heerlijkheid te groot, te goed en te rijk is voor zulk ene? Die zaak, hemel en eeuwige heerlijkheid is zo groot, en zou ik, nietig, ongelukkig schepsel, dat willen begeren, de gedachten om die te verkrijgen brengt mij in verslagenheid.

Aldus, zeg ik, wordt het gemoed van hem, die begeert, door de grootheid der begeerde dingen geslagen en overweldigd. O, die dingen zijn te groot, veel te groot, die genade is te groot. Maar, komende zondaar, laat mij eens met u redeneren. Gij zegt, dat die genade te uitgebreid, te groot is. Wel, zullen dan geringer zaken uwe ziel voldoen? Zal iets, geringer dan de hemel, dan heerlijkheid en een eeuwig leven aan uwe begeerten beantwoorden? Neen, niets minder, en toch vrees ik, dat zij te groot en te goed voor mij zijn, om ze te verkrijgen. Welnu, zo groot en zo goed als zij zijn, God geeft ze aan dezulken als gij zijt, zij zijn voor God niet te groot om weg te schenken, neen niet te groot om ze uit vrije gunst te geven. Wees gerust, laat God geven gelijk Hij is, Hij is die eeuwige God, Hij geeft gelijk Hij is.

Wanneer koningen geven, dan zijn zij niet gewoon te geven als arme lieden. Vandaar wordt er gezegd, dat Nabal een maaltijd maakte, als het maal eens konings, en wederom: ‘Dit alles gaf

Arauna als een koning aan David, den koning' 2 Samuel 24:23. God nu, is een groot koning, laat Hem geven, gelijk een koning, ja, laat Hem geven gelijk Hij is, en gij ontvangt gelijk gij zijt. Hij heeft alles, gij hebt niets. God heeft aan zijn volk van ouds gezegd, dat Hij hen wilde behouden in trouw en gerechtigheid en dat zij tot hun land zouden wederkeren en dat bewonen, hetwelk hen te voren om hunner zonden wil uitgespuwd had en voegt er toen bij, vermoedende, dat zij die genade te heerlijk of te groot zouden achten: 'Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel dezes volks in deze dagen, zou het daarom ook in mijne ogen wonderlijk zijn? spreekt de Heere der heirscharen' Zacheria 8:6. Alsof hij zeggen wilde: Zij zijn nu in gevangenschap, en nietig in hun eigen ogen, daarom achten zij de genade van naar Kanaän terug te keren ene genade, die veel te groot is voor hen om haar te genieten, maar al is zulks zo in hun ogen, niet zo in de mijne. Ik zal voor hen doen als een God, indien zij maar mijne goedheid als zondaars willen aannemen. Komende zondaar, God kan zijn hemels Kanaän en zijne heerlijkheid u schenken, ja niemand ontving dat ooit anders dan als gift, als ene vrije gave. 'Hij heeft ons zijnen Zoon gegeven, zal Hij ons dan met Hem niet alle dingen schenken.' Romeinen 8:32.

Niet de waardigheid van Abraham of Mozes of David, of Petrus, of Paulus, maar de genade Gods maakte hen tot erfgenamen van den hemel. Als God u waardig keurt, oordeel dan uzelf niet onwaardig, maar neem Zijne gave aan en wees dankbaar. En het is een goed teken, dat Hij u denkt te geven, als Hij uw hart noopt om te vragen: 'Heere, gij hebt den wens der zachtmoedigen gehoord, Gij zult hun hart sterken, uw oor zal opmerken.' Psalm 10:17.

Wanneer er gezegd wordt, dat God zijn oor neigt, dan houdt dit een voornemen in om de begeerde genade te verlenen. Neem het dan aan, het zal u wijsheid zijn, indien gij aanneemt, en niet vasthoudt aan uwe onwaardigheid. Er wordt gezegd: Hij verheft den geringe uit het stof, en den nooddruftige verhoogt Hij uit den drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen den stoel der ere doe beërven.' En wederom: 'Die den geringe uit het stof opricht, en den nooddruftige uit den drek verhoogt, om te doen zitten bij de prinsen, bij de prinsen zijns volks.' 1 Samuel 2:8. Psalm 113:7,8. Ook ziet gij, dat God, toen Hij voor Zijnen Zoon ene bruiloft bereidde, niet de groten, noch de rijken, noch de machtigen riep, maar de armen, de verminkten, de lammen en de blinden. Mattheus 22, Lukas 14.

Ten vijfde. Uwe vrees, dat Christus u niet zal aannemen kan ook ontstaan uit het afgrijselijk brullen des duivels, die u najaagt. Hij die hem hoort brullen, moet een sterk Christen zijn, als hij zich op dien ogenblik kan bevrijden van de vreze. Hij wordt een brullende leeuw genoemd, en daarop ook zinspeelt het woord in Jesaja: 'Indien iemand daarin ziet, zitten zij in duisternis en kommer, en het licht der hemelen is verduisterd. 1 Petrus 5:8, Jesaja 5:30.

TWEE VAN DES DUIVELS TEGENWERPINGEN.

Er zijn twee tegenwerpingen onder de vele, die Satan gebruikt om hen aan te brullen, die tot Jezus Christus komen:
1. Dat zij niet uitverkoren zijn, of
2. Dat zij de zonde tegen den Heiligen Geest bedreven hebben.
Op deze beide punten antwoord ik kortelijk:
1. (Uitverkiezing.) Belangende de uitverkiezing, waarvan gij vreest uitgesloten te zijn. Wel, gij komende zondaar, de tekst zelf biedt u hulp tegen dezen twijfel en dat wel op een dubbel argument:
a. Dat het komen tot Christus is uit kracht der gave, der belofte en der trekking des Vaders, maar gij zijt een komende zondaar, derhalve heeft God u gegeven, u beloofd, en trekt u tot Jezus Christus. Komende zondaar, houd daaraan vast, en als de Satan wederom begint te brullen, antwoord dan: Maar ik gevoel dat mijn hart naar Jezus Christus uitgaat, en dat zou niet plaats grijpen, indien het niet gegeven ware door de belofte, en door de trekking tot Christus door de macht des Vaders.
b. Jezus Christus heeft beloofd: 'dat Hij hem, die tot Hem komt, geenszins uitwerpen zal. 'En als Hij het zegt, zal Hij het dan niet goed maken en u redding geven? Want gelijk ik reeds gezegd heb, niet uitwerpen is ontvangen en toelaten tot de weldaad der zaliging. Als dan de Vader u gegeven heeft, gelijk duidelijk is door uw komen, en als Christus u aannemen wil, o komende ziel, gelijk duidelijk is, dat Hij wil, omdat Hij gezegd heeft, 'dat Hij geenszins uitwerpen zal, ' wees dan welgemoed en laat dan die sluitredenen, die even natuurlijk uit den tekst voortvloeien, als het licht van de zon, of het water uit de bron, u stutten.
Als Satan dan tegenwerpt: Maar gij zijt niet uitverkoren, antwoord dan: Maar ik ben komende, Satan, ik kom, en dat zou ik niet doen als de Vader mij niet trok, en ik kom tot zulk enen Heere Jezus, die mij geenszins uitwerpen zal. Verder Satan, als ik niet uitverkoren was, dan zou de Vader mij niet trekken, dan zou ook de Zoon zijne armen niet zo genadiglijk naar mij uitbreiden.
Ik ben overtuigd, dat gene der niet-uitverkorenen ooit, en ook niet in den dag des oordeels, zal kunnen zeggen: Ik kwam oprechtelijk tot Jezus Christus. Geveinsd mochten zij komen, als Judas en Simon de tovenaar, maar dat is ons punt niet. Daarom, o, gij oprecht komende zondaar, wees niet vervaard, maar kom.
2. (Van de zonde tegen den Heiligen Geest) Belangende de tweede tegenwerping omtrent het zondigen tegen den Heiligen Geest, dit punt wordt ook door hetzelfde argument omvergeworpen. Maar ik wil aldus redeneren.
(1) Het komen tot Christus ontstaat uit kracht ener speciale gave des Vaders, maar de Vader geeft zulk ene gave niet aan diegenen, welke die zonde bedreven hebben, daarom hebt gij, die komende zijt, die zonde niet begaan. Dat de Vader zulk ene gave niet geeft aan hen, die deze zonde begaan hebben is duidelijk:
a. Omdat dezulken voor zich zelven Gods gunst verzondigd hebben: 'Het zal hun nooit vergeven worden.' Mattheus 12:32. Maar het is ene bijzondere gunst Gods, dat Hij een mens geeft om tot Jezus Christus te komen, omdat hij daardoor vergiffenis erlangt. Derhalve heeft hij, die komt, deze zonde niet bedreven.
b. Zij die de zonde tegen den Heiligen Geest bedreven hebben, hebben door hun zondigen gemaakt, dat zij geen belang kunnen stellen in het offer van Christus lichaam en bloed. 'Voor dezulken blijft geen slachtoffer meer over voor de zonden'. Hebreeën 10:26. Maar God geeft aan diegenen, welke geen deel hebben in de offerande zijns lichaams en bloeds ook gene genade om tot Jezus Christus te komen. Derhalve hebt gij, die tot Hem komt, deze zonde niet begaan.

(2) Het komen tot Christus vindt plaats door ene bijzondere trekking des Vaders: ‘Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.’ Johannes 6:44. Doch de Vader trekt niet tot Christus hem, voor wie Hij gene vergeving verworven heeft door zijn bloed. Dat de Vader dezulken niet tot Jezus Christus trekken kan, voor wie Hij gene vergeving der zonden verworven heeft, is zeer duidelijk naar zin en mening, want dat zou ene ruwe spotternij, een bedrog zijn, niet passend bij zijne wijsheid, rechtvaardigheid, heiligheid of goedheid.
(3) Het komen tot Christus brengt een mens onder de belofte van vergeving en zaliging. Doch het is onmogelijk, dat hij, die deze zonde bedreven heeft, ooit onder deze belofte wordt gebracht. Derhalve komt hij, die deze zonde begaan heeft, nooit van harte tot Jezus Christus.
(4) Het komen tot Christus legt een mens onder zijne voorspraak. ‘Want Hij leeft altijd om te bidden voor degenen, die tot Hem komen.’ Hebreeën 7:25. Derhalve kan hij, die tot Jezus Christus komt, deze zonde niet bedreven hebben. Christus heeft zijn volk verboden om te bidden voor degenen, die deze zonde begaan hebben en daarom zal Hij voor hen niet binden, maar Hij bidt voor degenen, die komen.
(5) Voor hem, die deze zonde gedaan heeft, heeft Christus geen meerdere waarde, dan een mens, die dood is: ‘Want hij heeft den Zoon van God op nieuw gekruisigd, ja, heeft ook Zijn kostelijk bloed onrein geacht.’ Hebreeën 10:29. Hij nu, die zulk ene geringe achting voor Christus heeft, zal nooit tot Hem komen om het leven te hebben, maar de mens, die komt, acht Hem hoog, alsook zijn bloed en zijne verdiensten. Derhalve heeft hij die komt, deze zonde niet gezondigd.
(6) Indien hij, die deze zonde gezondigd heeft, toch tot Jezus Christus kon komen, dan moet de Waarheid Gods vallen, welke zegt op zekere plaats: ‘Hem zal nooit vergeven worden’, en op ene andere plaats: ‘Ik zal geenszins uitwerpen.’ Derhalve zal hij, die nooit vergiffenis verwerven kan, ook nooit van harte tot Jezus Christus komen. Het is onmogelijk dat zulk een zou vernieuwd worden of tot, of door berouw. Hebreeën 6. Vermoei derhalve uw hoofd niet met deze zaak, hij die tot Jezus Christus komt, kan niet tegen den Heiligen Geest gezondigd hebben.
Ten zesde. Uwe vrees, dat Christus u niet aannemen zal, kan voortspruiten uit uwe eigene dwaasheid, door zelf enen weg uit te vinden of God voor te schrijven om u tot Jezus Christus te brengen. Enige zielen, die tot Jezus Christus komen, kwellen hierdoor zich zelven grotelijks, zij besluiten, dat indien zij op de rechte wijze tot Jezus Christus komen, zij noodzakelijk op deze of die manier moeten geleid worden.
Als bijvoorbeeld
1. Een zegt: Als God mij tot Jezus Christus brengt, dan zal Hij mij zodanig met de schuld der zonde beladen, dat Hij mij wederom doet brullen.
2. Als God mij werkelijk tot Jezus Christus bracht, dan moet ik wel aangevallen worden door verschrikkelijke verzoekingen des duivels.
3. Als God mij waarlijk tot Jezus Christus voerde, dan moest ik, wanneer ik tot Hem kom, wonderlijke openbaringen van Hem hebben.
Dit is de weg, dien sommige zondaren God voorschrijven, maar misschien zal Hij daarin niet wandelen, toch zal Hij hen tot Jezus Christus brengen. Maar nu, omdat zij den weg niet gaan, dien zij zich ontworpen hadden, daarom staan zij verlegen. Zij zien om naar zware pakken en lasten, maar misschien geeft God hen een gezicht van hun verloren toestand en voegt dien zwaren last en dat wichtig pak niet daarbij. zij verwachten vreselijke aanvallen van den Satan, maar God ziet, dat zij toch voor hen niet geschikt zijn, ook is de tijd nog niet gekomen, dat Hij door hen in zulk enen toestand zou verheerlijkt worden. Zij zien uit naar grote en heerlijke openbaringen van Christus, zijne genade en barmhartigheid, maar waarschijnlijk neemt God slechts het juk van hun kinnebakken en legt hun eten voor. En nu wederom staan zij verlegen,

toch komen zij tot Christus. ‘Ik heb hen getrokken’ zegt God, met mensenzelen, met koorden van liefde. Ik lichtte het juk van hun kinnebakken en reikte hun voeder toe.’ Hosea 11:4.
Nu zeg ik, indien God u tot Christus brengt, doch niet langs den weg, dien gij afgebakend hebt, dan staat gij verlegen, en omdat gij verlegen staat, daarvoor kunt gij uzelven danken. God heeft meer wegen, dan gij weet, om enen zondaar tot Christus te brengen, maar Hij wil u van tevoren geen rekenschap geven, door welken van die wegen Hij u tot Christus voeren zal. Jeremia 40:13. Job. 33:13. Soms liggen zijne wegen in den dwarrelwind, soms ook is de Heere daarin niet Nahum 1:3, 1 Koningen 19:11. Als God aangenamer met u handelen wil, dan met andere van zijne kinderen, mor dan daarover niet, veracht de wateren niet, die zo zachtkens vloeien, opdat Hij niet over u brenge de wateren der rivieren, die zo sterk en vele zijne, ja deze twee rokende vuurbranden, de duivel en de schuld der zonde. Jeremia 8:6,7. Hij zegt tot Petrus: ‘Volg mij’. En welk een donder hoorde of zag Zachéüs? ‘Zachéüs, kom af, ‘ zei Christus, ‘en hij kwam af, ‘ zegt Lukas, ‘en ontving Hem met blijdschap’.
Maar indien Petrus en Zachéüs de tegenwerping gemaakt hadden, die gij gemaakt hebt, en den Geest des Heeren den weg voorgeschreven hadden, gelijk gij doet, dan zouden zij lang genoeg hebben moeten rondkijken, vóór zij bevonden hadden, dat zij waarlijk tot Jezus Christus kwamen. Bovendien wil ik u zeggen, dat de grootheid van het gevoel der zonde, het afschuwelijke gebrul van den duivel, ja ene menigte openbaringen daarbij, niet bewijzen kunnen, dat God uwe ziel tot Jezus Christus brengt, gelijk Bileam, Kaïn, Judas en anderen kunnen getuigen.
Bedenk verder, dat gij, wat gij nu van deze dingen niet hebt, op enen anderen tijd hebben kunt, en dat tot uwe kwelling. Daarom, in plaats van ontevreden te zijn, omdat gij niet in het vuur zijt, of omdat gij het geluid der trompet of het oorlogsalarm niet hoort, ‘bidt opdat gij niet in verzoeking komt, ‘ ja, ‘komt met vrijmoedigheid tot den troon der genade onbarmhartigheid te verkrijgen en genade te vinden, opdat gij geholpen wordt ter bekwamer tijd.’ Psalm 88:15. Mattheus 26:41. Hebreeën 4:16.
Arm schepsel! gij roept uit: Als ik aangevochten ware, dan zou ik sneller en met meer vertrouwen tot Christus vluchten. Gij zegt, dat gij niet weet wat! Wat zegt Job? ‘Doe uwe hand verre van mij, en uwe verschrikking make mij niet verbaasd. Roep dan, en ik zal u antwoorden, of ik zal spreken, en geef mij antwoord.’ Job. 13:21,22. Het is niet de over-zware last der zonde, maar de ontdekking der genade, met het gebrul van den leeuw, maar het trekken des Vaders, dat veroorzaakt, dat een mens tot Jezus Christus komt. Ik ben zelf alle dingen.
Het is waar, soms, ja aanhoudend komen zij, die tot Christus gaan, den weg, dien gij begeert, den weg der schuldenlast en der verzoeking, maar ook leidt de Heere enigen door de wateren der vertroosting. Als ik kiezen moest, wanneer ik ene lange reis moest doen, te weten, of ik wilde op reis gaan in de doodsheid van den winter of in de aangename lente, al ware het ook ene zeer nuttige reis, als het komen tot Christus is, dan zou ik die verkiezen te doen door vuur en water, liever dan hare weldaden verliezen. Maar ik zeg: indien ik den tijd mocht uitkiezen, dan zou ik verkiezen te gaan in de aangename lente, omdat dan de weg vermakelijker is, de dagen langer en warmer, en de nachten korter en niet zo koud zijn. En het is opmerkelijk, dat juist dat argument, hetwelk gij aanwendt om uwe kracht op den weg te verzwakken, ik zeg, dat datzelfde argument door Christus Jezus gebruikt wordt om zijne beminde, aan te moedigen om tot Hem te komen: ‘Sta op, zegt Hij, mijne liefste, mijne schone, en kom! Want zie de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is voorbijgegaan. De bloemen worden gezien in den lande, de zangtijd genaakt en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgenboom brengt zijne jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, mijne vriendin, mijne schone, en kom!’ Hooglied 2:10-13.

Verontrust u niet, komende zondaar! Indien gij uwen verloren toestand door uwe aangeborene en dadelijke zonden ziet, indien gij ziet dat gij behoefte hebt aan de vlekkeloze gerechtigheid van Jezus Christus, indien gij gaarne in Hem gevonden wordt, en uw kruis wilt opnemen en Hem navolgen, bid dan om enen gunstigen wind en goed weer en kom! Blijf niet langer in gepeins en twijfel over de dingen, maar kom tot Jezus Christus. Doe het, zeg ik, opdat gij God niet verzoekt om de smarten ener barende moeder op u te leggen. Uwe dwaasheid in deze zaak kan veroorzaken dat Hij zulks doet. Let op, wat er volgt: 'De smarten ener barende vrouw zullen hem overkomen.'
Waarom 'Hij is een onwijs kind, want anders zou hij genen tijd in de kindergeboorte blijven staan.' Hosea 13:13.
Ten zevende. Uwe vrees, dat Christus u niet aannemen zal, kan soort spruiten uit den achteruitgang, dien gij in uwe ziel opmerkt, zelfs als gij tot Hem komt. Enigen, zelfs als zij tot Jezus Christus komen, bevinden, dat zij hoe langer hoe slechter worden, en dit is inderdaad een pijnlijke proef voor den armen komenden zondaar.

VREES, DAT WIJ NIET SNEL GENOEG LOPEN.

Om mij zelven te verklaren. Er is zulk een, die tot Jezus Christus komt, en die, toen hij eerst naar Hem begon uit te zien, gevoelig, aangedaan, en gebroken van gemoed was, maar nu verduisterd is geworden, ongevoelig, hardhartig en geneigd om de geestelijke plichten te verwaarlozen enz. Bovendien vindt hij nu in zich zelven neigingen tot ongeloof, godverzaking, lasteringen en dergelijke nu bevindt hij, dat hij niet meer beven kan voor het Woord Gods, voor zijn oordeel, noch voor de verwachting in het hellevuur, ook kan hij, als hij daaraan denkt, niet treurig zijn om deze dingen. Dit nu is een treurige toestand. De man, u in de zesde afdeling geschetst, klaagde over gemis aan verzoekingen, maar gij hebt verzoekingen genoeg, zijt gij nu daarom blijde, gij aangevochten, komende zondaar? Zij, die nooit door verzoekingen werden geoefend, denken allicht dat het zulk een schone zaak is, om in beproeving te verkeren, maar hij die er in is, staat op het punt om bloed te zweten wegens de benauwing des harten en te huilen om dat zijn geest zo gekweld wordt.

Zulk een man verkeert in de wildernis onder wilde beesten. Hier ziet hij enen beer, daar enen leeuw, ginds een luipaard, enen wolf, enen draak, duivels van allerlei aard, twijfelingen van alle soort, verschrikkingen van allerlei gedaante, die zijne ziel bestoken en kwellen. Hier ziet hij rook, ja voelt hij vuur en sulfer, dat rondspattend hem benauwd op zijne afgezonderde plaatsen. Hij hoort het geloei van enen verschrikkelijken storm. O, mijne vrienden! zelfs de Heere Jezus, die al deze dingen kende, ja Hij zelfs zag geen vermaak in de verzoekingen en aanvechtingen, ook wenste Hij daarin niet te verkeren, waarom ene tekst zegt: ‘Hij werd geleid’ en een andere ‘Hij werd gedreven door den Geest in de woestijn om verzocht te worden van den duivel’. Mattheus 4:1. Markus 1:12.

Om tot ons onderwerp weer te keren. Aldus gebeurt het soms met hen, die tot Jezus Christus komen. Een treurig lot voorwaar! Men zou menen, dat hij, die den toekomenden toorn ontvliedt, weinig behoefte heeft aan zulke blokken als deze. En toch is het zo, de treurige ondervinding bewijst het. De kerk van ouds klaagde, dat hare vijanden haar achterhaalden tussen de engten, juist tussen hoop en vrees, tussen hemel en hel. Klaagliederen 1.

Deze man voelt de zwakheid zijns vlezes, hij vindt ene geneigdheid in zich om te wanhopen. Nu twist hij met God, zwenkt en tuimelt gelijk een wilde stier in een net, en steeds keert alle schuld op zijn hoofd weer om hem als het ware te verbrijzelen. Toch voelt hij, dat zijn hart zo hard is, zodat hij, gelijk hij meent, geen aangenamen indruk ontvangen kan onder zijne wandaden. Nu is hij ene verwarde massa in zijne eigene ogen, wiens geest en handelingen zonder orde zijn.

De beproevingen en verzoekingen zijn voor den Christen, wat de herdershond is voor het dwaze schaap, dat is, achter de kudde komende, rent hij er op in, werpt het neer, kwelt het, wondt het en bezoedelt het allersmartelijkst met slijk en vuil in de laagste plaatsen van de voren des velds en laat het niet met rust, tot het halfdood is en dan nog niet, tenzij God het verhoede. Hier is aanleiding om te vrezen, dat men uitgeworpen worden zal. Nu zie ik, dat ik verloren ben, zegt de zondaar. Dit is geen komen tot Jezus Christus, zegt de zondaar, zulk een ellendig, hard, goddeloos hart heb ik, dit kan geen begenadigd hart zijn, zegt de zondaar. En als men zulk enen zegt, dat hij zich betere, dan zegt hij, ik kan niet, neen, ik kan niet.

WAAROM GODS VOLK DOOR VERZOEKINGEN AANGEVALLEN WORDT.

Vraag. Maar wat zult gij tot ene ziel in dezen toestand zeggen?
Antwoord. Dan zal ik zeggen: Dat de verzoekingen de besten van Gods volk getroffen hebben, dat de verzoekingen en aanvechtingen komen om ons goed te doen, en dat er een groot verschil bestaat tussen het hoe langer hoe slechter worden en het meer duidelijk zien hoe slecht gij zijt. Er is een mens van een ongunstig uiterlijk, die een te grote inbeelding heeft van zijne schoonheid, en omdat hij de weldaad van enen spiegel mist, blijft hij nog steeds in zijne eigene misleiding, eindelijk wordt een schilder naar hem toegezonden, die zijn ongunstig gelaat naar het leven en sprekend gelijkend tekent, als hij dat portret nu aanziet, begint hij overtuigd te worden, dat hij niet half zo mooi is als hij dacht. Komende zondaar, uwe aanvechtingen zijn deze schilders, zij hebben uw ongunstig hart naar het leven u afgetekend en voor ogen gesteld, en nu ziet gij hoe lelijk gij zijt. Hiskia was een vroom man, en toch had hij, voor zover ik kan nagaan, toen hij ziek lag een te goeden dunk van zijn hart, en voor zover ik weet, liet de Heere hem ene verzoeking ondergaan bij zijn herstelling, opdat hij beter mocht weten al wat er in zijn hart was, Vergelijk Jesaja 38:1-3 met 2 Kronieken 32:31.
Helaas! wij zijn boven mate met zonden behept, maar zien die niet geheel, tot een uur van aanvechting komt. Maar wanneer zij komt, doet zij als de schilder, tekent ons hart goed gelijkend naar het leven, toch behoort het gezicht van hetgeen wij zijn ons niet terug te houden van tot Jezus Christus te komen. Er zijn twee wegen, waarlangs de Heere God een mens leidt tot een gezicht van de goddeloosheid zijns harten, de ene is door het licht van het Woord en den Geest Gods, de andere is door de aanvechtingen van den duivel. Maar door den eersten zien wij onze goddeloosheid aan ene zijde en door den tweeden van ene andere zijde. Door het licht van het Woord en den Geest Gods hebt gij een gezicht van uwe goddeloosheid en door het licht van de zon hebt gij een gezicht van de vlekken en onreinigheden welke in uw huis of op uwe klederen gevonden worden. Dit licht geeft u de noodzakelijkheid der reiniging te zien, maar veroorzaakt niet, dat de schande en schandvlekken zich allervreselijkst verspreiden. Doch wanneer de Satan komt, wanneer hij zijne aanvechtingen begint, dan brengt hij leven en woede in onze zonden en verandert hen als het ware in zoveel duivelen binnen in ons. Als gevangenen nu trachten zij de gevangenis van ons lichaam te ontsnappen, zij beproeven op ene of andere wijze er uit te komen door onze ogen, onzen mond, onze oren, tot smaad van het evangelie, tot verwijt van den godsdienst, tot verduistering van onze blijken of bewijzen en tot verdoemenis onzer zielen.
Maar nog zeg ik, gelijk ik tevoren gezegd heb, dit is dikwijls het lot van Gods volk geweest. En ‘Ulieden heeft gene verzoeking bevangen dan menselijke, doch God is getrouw, die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt.’ 1 Corinthiërs 10:13. Sla het boek Job op, of het boek der Psalmen of dat der Klaagliederen. En herinner u verder, dat Christus zelf is verzocht geweest om te lasteren, den duivel te aanbidden, en zich zelf te doden. Mattheus 4, Lukas 4, alle aanvechtingen, veel erger dan die waarmee gij moeilijk kunt verzocht worden. Doch Hij was zonder zonde, dat is waar. En Hij is uw Zaligmaker, ook dat is waar. Ook is het waar, dat Hij, door verzocht te worden, de overwinnaar van den verzoeker geworden is en een helper en ondersteuner van diegenen, die verzocht worden. Colossenzen 2:14,15, Hebreeën 2:15, Hebreeën 4:15,16.
Vraag. Maar wat zou de reden zijn, waarom sommigen die tot Jezus Christus komen, zo ongelukkiglijk terneergeslagen en geschokt worden door de aanvechtingen?
Antwoord. Dat kan zijn om verscheidene redenen.
1. Enigen, die tot Jezus Christus komen, kunnen niet overtuigd worden, totdat de aanvechting komt, dat zij zo slecht zijn, gelijk de Schrift van hen getuigt. het Is waar, zij zien zo veel van

hun goddeloosheid, dat zij tot Jezus Christus gedreven worden. Maar daar is nog een overvloed van goddeloosheid, die zij niet zien. Petrus zou zeker niet gedacht hebben, dat er zulk een vloeken en zweren en liegen en neiging zijns harten om Zijnen Meester te verloochenen in hem gevonden werd, voor de aanvechting kwam, maar toen die inderdaad op hem aankwam, toen bevond hij zulks tot zijne grote smart. Johannes 13:36-38, Markus 14:36-40, Markus 14:68-72.

2. Enigen die tot Jezus Christus komen, zijn te zeer aangedaan over hun eigene genegenheden en te weinig ingenomen met den persoon van Christus, waarom God, ten einde hem af te brengen van hun verzot zijn op hun eigene juwelen, en hen meer te doen zien op den persoon, het werk en de verdiensten van Zijnen Zoon, hen door de aanvechtingen neerstort in de gracht. En ik houd het er voor, dat dit de bedoeling is van Job: 'Indien ik mij wasse, zegt hij, met sneeuwwater en mijne handen zuivere met zeep, dan zult gij mij in de gracht induiken en mijne klederen zullen van mij gruwelen.' Job 9:30. Job had een weinig te veel met zijne genegenheden onderhandeld en had zijne hoedanigheden een weinig te hoog gesteld, gelijk deze teksten duidelijk tonen: Job 33:8-13, 34:5-10, 35:2,3, 38:1,2, 40:1-5, 42:3-6,

Maar toen de aanvechtingen geëindigd waren, vindt gij hem beter onderwezen. Ja God neemt hierom als het ware onze goede gesteldheden van ons en laat ons bijna geheel aan ons zelven over en aan den verzoeker, opdat wij mogen leren, het schilderstuk niet meer te beminnen, dan den persoon zijns Zoons. Zie hoe Hij met hen handelde in het 16de hoofdstuk van Ezechiël en in het 2de van Hosea.

3. Misschien zijt gij te zeer geneigd geweest om uwen broeder te oordelen, om uwen broeder te veroordelen, omdat hij een arm aangevochten mens is. En God laat, om den trots van uw eigen hart ten onder te brengen, den verzoeker op u losstormen, opdat gij uzelven ook zwak moogt gevoelen. Want hovaardigheid is vóór de verbreking en hoogheid des geestes vóór den val.' Spreuken 16:18.

4. Het kan zijn, dat gij een weinig te ruw gehandeld hebt met diegenen, welke God op deze wijze gewond heeft, geen acht gevende op uzelven, opdat gij ook niet verzocht wordt. En daarom heeft God ook u laten verzocht worden. Galaten 6:1.

5. Het kan zijn, dat gij overgegeven waart aan sluimering en slaap en dat daarom deze aanvechtingen gezonden werden om u wakker te maken. Gij weet dat de verzoeking Petrus overkwam, nadat hij geslapen had, en toen verloochende hij driemaal zijnen Meester, in plaats van te waken en te bidden. Mattheus 26.

6. Het kan zijn, dat gij u te ver gewaagd hebt, en te zeer in uwe eigene kracht hebt gestaan, en daarom is een tijd van beproeving u overkomen. Dit was ook ene oorzaak, waarom Petrus verzocht werd: 'Al mochten ook allen u verlaten, ik zal u niet verlaten. Ach! dat is de weg om inderdaad verzocht te worden. Johannes 13:36-38.

7. Het kan zijn, dat God u wijs denkt te maken, om een gepast woord te kunnen spreken tot anderen, die aangevochten zijn, en daarom laat Hij toe, dat gij verzocht wordt. Christus werd ook verzocht, opdat Hij mocht bekwaam zijn om diegenen te ondersteunen, die verzocht worden. Hebreeën 2:18

8. Het kan zijn, dat Satan God uitgedaagd heeft om hem toe te laten, dat hij u verzoeken mocht, zichzelf belovende, dat zo Hij het hem wilde toelaten te doen, gij Hem dan in zijn aangezicht zoudt vloeken. Alzo verkreeg hij verlof tegen Job, wacht u daarom. gij aangevochtene ziel, opdat gij niet maakt, dat des duivels woorden waarheid worden. Job. 1:11.

9. Het kan zijn, dat uwe goede gesteldheden in het vuur moeten worden beproefd, opdat de roest, die daaraan kleeft, moge weggenomen worden, en dat zij voor engelen en duivelen mogen blijken beter te zijn, dan het goud dat vergaat, het kan ook zijn, dat uwe genadeblijken bijzonderen lof en eer en heerlijkheid moeten ontvangen bij de komst van den Heere Jezus ten

oordeel, wegens al de handelingen, die gij door hen gedaan hebt tegen de hel en hare helse machten in den dag uwer beproeving 1 Petrus 1:6,7.
10. Het kan zijn dat God anderen wil leren door uw zuchten en kermen en klagen onder de verzoeking om zich te wachten voor die zonden, om welker wil gij nu zijt overgeleverd aan de pijnigers.
Maar om dit te besluiten, stel het ergste bij het ergste-en dan zullen de zaken slecht genoeg staan-onderstel, dat gij tot heden toe zonder de genade Gods zijt, dan zijt gij nog maar een ellendig schepsel, een zondaar, die enen gezegenden, liefderijken Zaligmaker nodig hebt, en de tekst stelt u zulk enen Zaligmaker voor, enen Zaligmaker, zo goed en vriendelijk als het hart maar begeren kan, en die ook tot uwe aanmoediging zegt: ‘En hem die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

TOEPASSING VAN DE TWEEDE OPMERKING.

Wij komen nu aan een woord ter Toepassing. Is het zo, dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls zo hartelijk bevreesd zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal? Dan leert ons dit drie zaken:

1. Dat geloof en twijfel tegelijkertijd dezelfde woning hebben kunnen in dezelfde ziel: 'O, gij kleingelovigen, waarom hebt gij gewankeld?' Mattheus 14:31. Hij zegt niet: O, gij ongelovigen, maar: O, gij kleingelovigen, omdat zij een klein geloof bezaten, te midden van hun vele twijfelingen. Dit is eveneens waar in de velen, die tot Jezus Christus komen, zij komen en vrezen, dat zij niet komen, of twijfelen, dat zij komen. Wanneer zij zien op de belofte, of op een woord ter aanmoediging door het geloof, dan komen zij, maar wanneer zij op zich zelven zien, of op de moeilijkheden die vóór hen in hunnen weg liggen, dan twijfelen zij. 'Gebied mij te komen, ' zei Petrus, 'Kom, ' zei Christus. Toen ging hij uit het schip om tot Jezus te komen, maar het was zijn lot om tot Hem te gaan op het water, dat was de verzoeking, zo is het ook met de arme begerige ziel. Gebied mij te komen, zegt de zondaar. Kom, zegt Christus, en Ik zal u geenszins uitwerpen. Dies komt hij, maar het is zijn lot om te komen over het water, op verdrinkende moeilijkheden, als dan de wind der verzoeking blaast, dan rijzen de golven van twijfel en vrees zeer hoog, en die doen den komenden zondaar zinken, als hij slechts een klein geloof heeft. Doch gij zult hier in het kleingeloof van Petrus ene dubbele handeling vinden namelijk: komen en roepen. Het kleingeloof kan niet den gansen weg afleggen zonder roepen, zolang zijne heilige stoutmoedigheid duurt, zolang kan hij komen met vrede, maar wanneer die wijkt, dan kan hij niet verder komen, hij zal het overige van den weg al roepende afleggen. Petrus ging zover als zijn klein geloof hem brengen wilde, hij riep ook zo ver zijn klein geloof helpen wilde: 'Heere behoud mij, ik verga! En zo werd hij door komen en roepen bewaard voor zinken, al had hij maar een klein geloof. 'Jezus strekte zijne hand uit en greep hem en zei tot hem: 'O gij kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?.'

2. Is het zo, dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls van harte bevreesd zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal? Dan wijst ons dit een reden aan van die ontmoedigdheid, die verslagenheid, die wij zeer dikwijls vinden in hen, die tot Jezus Christus komen. Wel, het is om dat zij bang zijn, dat Jezus Christus hen niet aannemen zal. De arme wereld spot met ons omdat wij een neerslachtig volk zijn, ik bedoel, omdat wij soms zo zijn, maar zij weten de oorzaak van onze neerslachtigheid niet. Konden wij maar overtuigd worden, juist dan, wanneer wij neerslachtig zijn, dat Jezus Christus ons inderdaad wil aannemen, dan zou dit ons over hun hoofden doen heen vliegen, en meer blijdschap in onze harten geven, dan in den tijd dat hun koren, wijn en olie vermenigvuldigd worden Psalm 4:6,7. Maar:

3. Is het zo, dat zij, die tot Jezus Christus komen, dikwijls hartelijk bevreesd zijn dat Hij hen niet aannemen zal? Dan toont ons dit, dat zij die tot Jezus Christus komen, een ontwaakt, gevoelig, nadenkend volk zijn, want de vrees komt voort uit het gevoel en de overweging der dingen. Zij zijn gevoelig voor de zonde, gevoelig voor den vloek, die daarop rust, zij zijn ook gevoelig voor de heerlijke majesteit Gods en gevoelen ook welk ene zalige, heerlijke zaak het is, door Jezus Christus aangenomen te worden. De heerlijkheid des hemels en het snode der zonde, deze dingen overwegen zij en zijn daarvoor zeer gevoelig. 'Wanneer ik daaraan denk, zo word ik beroerd, als ik het aanmerke, zo vrees ik voor Hem' Job. 21:6, 23:15.

Deze dingen verbrijzelen hunnen geest, daar zij wakend en gevoelig zijn. Waren zij dood, gelijk andere mensen, dan zouden zij niet zo door vreze gekweld worden. Want dode mensen vrezen niet, voelen niet, geven er niet om, maar de levende en gevoelende mens, die is dikwijls van harte bevreesd, dat Jezus Christus hem niet aannemen zal. Ik zeg, de doden en gevoellozen zijn niet in kommer, worden niet verontrust. Zij wagen het maar, zij zijn vertrouwend zonder grond. Wie was zo stoutmoedig als de Bayard? En toch behoorden dezen inderdaad te vrezen

en bang te zijn, omdat zij niet tot Jezus Christus komen. O, de hel, het vuur, de afgrond, de toorn Gods en de kwelling der hel, die bereid zijn voor de arme zorgeloze zondaren! ‘Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo groot ene zaligheid geen acht geven?’ Hebreeën 2:3. Maar het gevoel dezer dingen ontbreekt hun, en daarom kunnen zij niet vrezen.

4. Is het zo, dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls van harte bevreesd zijn, dat Hij hen niet aannemen zal? Dan behoort dit ouden Christenen te leren, om medelijden te hebben met en te bidden voor jonge komers. Gij kent het hart eens vreemdelings, want gij zijt zelven vreemdelingen geweest in het land van Egypte. Gij kent de vrees, de twijfelingen, de verschrikkingen, die hen vastgrijpen, omdat zij soms ook u aangegrepen hebben. Hebt daarom medelijden met hen, bidt voor hen, moedigt hen aan, zij hebben aan dit alles behoefte, de schuld heeft hen overmand, de vrees voor de wrake Gods heeft hen bekneld. Misschien verkeren zij in het gezicht van het hellevuur en brandt de vrees, dat zij daarheen zullen gaan, verschrikkelijk in hun harten. Gij kunt weten, hoe vreemd Satan zijne duivelse twijfelingen hen inblaast, opdat hij hen, indien mogelijk, moge doen zinken en verdrinken in hun aantal en hun gewicht. Oude Christenen, maakt het pad effen voor hen, neemt de struikelblokken uit hunnen weg, opdat niet hetgeen zwak en krachteloos is moge verdraaid, maar veeleer geheeld worden. Hebreeën 12.

CHRISTUS WIL, DAT KOMERS NIET DENKEN ZULLEN, DAT HIJ HEN UITWERPEN ZAL.

Derde opmerking. Nu kom ik aan de volgende opmerking en zal daarover een weinig spreken namelijk dat Jezus Christus wil, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, niet denken zullen, dat Hij hen uitwerpen zal. De tekst is hieromtrent duidelijk, want Hij zegt: 'En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen. Als Hij nu zegt, Ik zal niet, dan wil Hij niet dat wij denken zullen, dat Hij zal. Dit is nog verder duidelijk uit deze opmerkingen:

Ten eerste. Christus Jezus verbood hun, die toen tot Hem kwamen, dat zij denken zouden, dat Hij zulk een persoon was. 'Meent niet, zo zegt Hij, dat ik u verklagen zal bij den Vader.' Johannes 5:45. Dit werd, gelijk ik opmerkte, tot degenen gezegd, die toen nog niet tot Hem kwamen, Want Hij zegt van hen een weinig tevoren: 'En gij wilt tot Mij niet komen, ' want het belang dat zij stelden in de eer der mensen hield hen terug. Toch, zeg ik, geeft Jezus Christus hen te verstaan, dat, schoon Hij hen rechtvaardiglijk kon verwerpen, Hij zulks toch niet doen wilde, maar zegt hun, dat zij niet eens menen zullen, dat Hij hen verklagen zal bij den Vader. Nu, niet te verklagen is bij Christus pleiten voor, want Christus blijft in deze dingen niet neutraal tussen God en de zondaars. Zo dan, indien Christus niet wil, dat zij menen, dat Hij hen, die nog niet willen tot Hem komen, aanklagen zal, dan wil Hij zeker niet, dat diegenen, welke in waarheid tot Hem komen, zo zullen denken. En hem die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

Ten tweede. Toen de vrouw, die in overspel op de daad gegrepen was, voor Jezus Christus gebracht werd, gedroeg Hij zich in deze alzo in woorden en daden, dat Hij dadelijk genoeg liet blijken, dat veroordeling en uitwerping, niet de zodanige zaken waren, waarvoor Hij in de wereld gekomen was. Daarom bukte Hij zich, toen zij haar voor Hem gesteld en haar hare goddeloze daad ten laste gelegd hadden, en schreef met zijnen vinger in de aarde, alsof Hij hen niet aanhoorde. Wat deed Hij door dit Zijn gedrag anders dan openlijk betuigen, dat Hij niet gekomen was om beschuldigingen te ontvangen van arme zondaars? En merk op, dat Hij, schoon zij aanhoudend vraagden en Hem ten laatste meenden te noodzaken om haar te veroordelen, hen aldus antwoordde, dat Hij daardoor alle aanklagende en veroordelende personen van haar verdreef. En toen voegt Hij tot hare aanmoediging om tot Hem te komen, haar deze woorden toe: Ook ik veroordeel u niet, ga heen en zondig niet meer.' Johannes 8:1-11.

Hoewel Hij in waarheid die daad der zonde verfoeide, toch wilde Hij de vrouw voor die zonde niet veroordelen, omdat dat zijn werk niet was. Hij was niet gezonden, 'opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.' Johannes 3:17. Als Christus dan, schoon daartoe bij Hem aangedrongen werd, de schuldige vrouw niet veroordelen wilde, ofschoon zij toen verre was van tot Hem te komen, hoeveel minder wil Hij, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, menen zullen dat Hij hen uitwerpen zal? 'En hem, die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.'

Ten derde. Christus nodigt duidelijk den wederkerenden zondaar om tot Hem te komen, en verbiedt hem zulk ene gedachte te koesteren, dat Hij hem uitwerpen zal. De goddeloze verlate zijnen weg en de ongerechtige man zijne gedachten, en hij bekere zich tot den Heere, zo zal Hij zich zijner ontfermen en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk', Jesaja 55:7. De Heere verbiedt, door de ongerechtigen man te verzoeken. dat hij zijne gedachten zal verlaten, in het bijzonder die gedachten, welke, gelijk ik gezegd heb, den komenden mens in zijnen tocht tot Jezus verhinderen, namelijk zijne ongelovige gedachten.

Daarom zegt Hij, dat zo iemand niet slechts zijnen wegen, maar ook zijne gedachten verlaten zal. 'De goddelozen verlate zijnen weg en de ongerechtige man zijne gedachten.' Het is niet genoeg om het ene na te laten, zo gij tot Jezus Christus komen wilt, omdat ook het andere u

van Hem zal terug ouden. Veronderstel, dat iemand zijne goddeloze negen verlaat, en zijn vuil en wulps leven vaarwel zegt, maar deze gedachte, dat Jezus Christus hem niet aannemen zal, in zijn hart koestert, deze gedachte zal hem terughouden van tot Jezus Christus te komen.
Zondaar, komende zondaar, zoudt gij gaarne tot Jezus Christus komen? Ja, zegt de zondaar. Verlaat dan uwe goddeloze wegen. Dat doe ik, zegt de zondaar. Waarom komt gij dan zo schoorvoetend? Omdat ik verhinderd word. Wat verhindert u? Heeft God u verstoten? Neen. Wilt gij dan niet vlugger komen? Ja, ja, maar ik kan niet. Wel, ik bid u, wees openhartig, en zeg mij de reden en den grond van uwe ontmoediging. Wel, zegt de zondaar, schoon God mij niet verstoot, en schoon ik gewillig ben, om sneller te komen, toch rijzen er natuurlijk deze en die gedachten op in mijn hart, die mijnen spoed om tot Jezus te komen, verhinderen. Nu eens denk ik, dat ik niet uitverkoren ben, dan weer dat ik niet geroepen ben, nu eens denk ik, dat ik te laat ben gekomen, dan weer, dat ik niet weet wat het is te komen.
Heden denk ik, dat mij gene genade geschied is, en morgen weer, dat ik niet bidden kan, of houd mij enen anderen tijd voor enen echten huichelaar. En deze dingen weerhouden mij van tot Jezus Christus te komen.
Ziet gij wel, heb ik het u niet gezegd? Er zijn nog gedachten in het hart overig, zelfs van diegenen, welke hun goddeloze wegen verzaakt hebben, en door deze gedachten worden zij meer gekweld dan door iets anders, omdat, zij daardoor verhinderd worden om tot Jezus Christus te komen, want de zonde des ongeloofs, die de oorzaak is van al deze gedachten, bezet en beknelt enen zondaar gemakkelijker, dan zijne wegen. Hebreeën 12:1-4. Maar nu, omdat Christus u gebiedt, deze gedachten te verlaten, verlaat ze dan, o komende zondaar, en zo gij ze niet verlaat, dan overtreedt gij het bevel van Christus en wordt een pijniger van uzelven, en verhindert u zelven van bevestigd te worden in de genade. ‘Zo gij niet wilt geloven, zult gij zeker niet bevestigd worden. Jesaja 7:9. Dus ziet gij, hoe Christus zich tegen zulke gedachten zet, die op ene of andere wijze den komenden zondaar verhinderen, en verdedigt daardoor de leer, die wij nu behandelen, namelijk dat Jezus Christus wil, dat zij die in waarheid tot Hem komen, niet denken zullen, dat Hij hen uitwerpen zal: ‘En hem, die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’

GRONDEN OF REDENEN VOOR DE DERDE OPMERKING.

Nu kom ik aan de redenen van de derde opmerking:

1. Als Jezus Christus u eens toestond om te menen, dat Hij u uitwerpen zal, dan moet Hij u ook toestaan om te menen, dat Hij zijn woord zal breken, want Hij heeft gezegd: 'Ik zal geenszins uitwerpen.' Maar Christus wilde niet, dat gij Hem voor zulk enen zoudt houden, die zijn woord niet gestand zou doen, want Hij zegt zelf: 'Ik ben de waarheid, ' daarom wilde Hij niet, dat iemand, die in waarheid tot Hem komt, denken zou, dat Hij hem uitwerpen zal.

2. Als Jezus den zondaar, die in waarheid tot Hem komt, eens toestond om te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij ook de eerste verschijning des ongeloofs toestaan, en die goedkeuren, dit echter rekent Hij zijnen grootsten vijands waartegen Hij zijn ganse heilige evangelie gericht heeft. Derhalve wilde Jezus niet, dat zij, die in waarheid tot Hem komen, maar een ogenblik menen zullen, dat Hij hen uitwerpen zal. Zie Mattheus 14:31, 21:21, Markus 11:23, Lukas 24:25.

3. Als Jezus Christus den komenden zondaar eens toestond te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij hem ook toestaan den twijfel te opperen: Of Hij wel gewillig is om de gave zijns Vaders aan te nemen, want de komende zondaar is zijns Vaders gave, gelijk ook de tekst zegt, en Hij getuigt: 'Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen, en hem die komt, zal Ik geenszins uitwerpen.' Derhalve wil Christus niet, dat hij, die in waarheid tot Hem komt, zal menen, dat Hij hem uitwerpen zal.

4. Als Jezus Christus hun, die in waarheid tot Hem komen, eens toestond om te menen, dat Hij hen uitwerpen zal, dan moet Hij hun ook toestaan te menen, dat Hij de trekking zijns Vaders zal minachten en verwerpen. Want niemand kan tot Hem komen, tenzij de Vader hem trekke. Doch dit te menen zou zware godslastering en verdoemelijke goddeloosheid zijn. Derhalve wil Jezus Christus niet, dat hij die in waarheid tot Hem komt, menen zal, dat Hij hem zal uitwerpen.

5. Als Jezus Christus diegenen, die inderdaad tot Hem komen, toeliet te menen, dat Hij hen uitwerpen zal, dan moet Hij ook toelaten dat zij denken, dat Hij ontrouw zal zijn aan het vertrouwen en den last, door zijn Vader in Hem gesteld of aan Hem opgedragen: namelijk te redden en niet te laten verloren gaan, wat Hij Hem gegeven heeft om te behouden. Johannes 6:39. Daar de Vader Hem last gegeven heeft om den komenden zondaar te behouden, daarom kan het niet zijn, dat Hij zou toelaten, dat zulk een zondaar zou menen, dat Hij hem uitwerpen zal.

6. Als Jezus Christus toeliet, dat zij die tot Hem komen, zouden menen dat Hij hen uitwerpen zal, dan moet Hij hen ook toelaten te denken, dat Hij ontrouw worden zal aan zijn priesterambt, want gelijk Hij door des zelfs een eerste gedeelte losprijs betaalde, en zielen vrijkocht, zo treedt Hij ook door het tweede gedeelte des zelven in bij God voor diegenen, welke komen. Hebreeën 7:25. Maar Hij kan niet toelaten, dat wij twijfelen aan de getrouwe uitoefening zijns priesterambts. Daarom kan Hij ook niet toelaten, dat wij ooit menen zouden, dat Hij den komenden zondaar zal uitwerpen.

7. Als Jezus Christus ons eens toestond te menen, dat de komende zondaar zal uitgeworpen worden, dan moet Hij ook toelaten, dat wij twijfelen aan zijnen wil, zijne macht of zijne verdienste om te behouden. Maar Hij kan niet toelaten, dat wij aan deze zaken zouden twijfelen en bijgevolg ook niet, dat de komende zondaar zal uitgeworpen worden:

(1) Hij kan niet toelaten, dat wij aan zijnen wil zouden twijfelen, want Hij zegt in den tekst: Ik WIL geenszins uitwerpen.'

(2) Noch laat Hij ons toe te twijfelen aan zijne macht, want de Heilige Geest zegt: DAT HIJ KAN behouden, allen die komen.

(3) Ook laat Hij niet toe, dat zij twijfelen aan de kracht zijner verdienste, want het bloed van Christus reinigt den komenden zondaar van alle zonden 1 Johannes 1:7, derhalve kan Hij niet toestaan, dat degene, die tot hem komt, zou menen, dat Hij hem uitwerpen zal.
8. Als Jezus Christus den komenden zondaar eens toeliet te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij hem ook toestaan het openbare getuigenis van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest te logenstraffen, ja zelfs het gehele evangelie, vervat in Mozes, de Profeten, het boek der Psalmen en in het boek, gewoonlijk het Nieuwe Testament genoemd. Doch dit kan Hij niet toestaan, daarom laat Hij niet toe, dat de komende zondaar zou menen, dat Hij hem uitwerpen zal.
9. Ten laatste. Als Jezus Christus degene, die tot Hem komt zou toelaten te menen, dat Hij hem uitwerpen zal, dan moet Hij hem ook toestaan te twijfelen aan den eed zijns Vaders, die Hij in trouw en gerechtigheid gezworen heeft, opdat zij, die tot Jezus Christus gevloden zijn om bij Hem ene schuilplaats te vinden, ene sterke vertroosting hebben zouden. Maar dit kan Hij niet toelaten, en derhalve ook niet, dat de komende zondaar menen zou, dat Hij hem uitwerpen zal. Hebreeën 6.

GEBRUIK EN TOEPASSING.

Nu ga ik over om een algemeen gebruik en toepassing van het geheel te maken en dus dit stuk daarmee te besluiten.

Het eerste gebruik: een gebruik tot lering of onderrichting. en wel:
Ten eerste. Het leert ons, dat de mensen van nature verre van Christus zijn. Laat mij dit gebruik een weinig ontwikkelen door te spreken over deze drie vragen:
1. Waar is hij, die tot Jezus Christus komt! (maar nog niet gekomen is)?
2. Wat is hij, die niet tot Jezus Christus komt?
3. Waarheen gaat hij, die niet tot Jezus Christus komt?
1. Waar is hij?
Antwoord.
a. Hij is verre van God, hij leeft zonder Hem, is vervreemd van Hem zowel in zijn verstand, zijnen wil, zijne genegenheden, zijn oordeel, als in zijn geweten. Efeziërs 2:12, 4:18.
b. Hij is verre van Jezus Christus, die de enige is, welke de mensen bevrijden kan van het hellevuur Psalm 73:27
c. Hij is verre van het werk des Heiligen Geestes, het werk der wedergeboorte en ene tweede schepping. zonder welke niemand het koninkrijk der Hemelen zien zal Johannes 3:3.
d. Hij is naar zijne gerechtigheid, veel verder verwijderd van die gerechtigheid, welke hem aannemelijk zou doen zijn in het oog Gods Jesaja 46:12,13.
e. Hij verkeert onder de macht en heerschappij der zonde, de zonde heerst in en over hem, zij woont in alle vermogens zijner ziel, zowel als in de leden zijns lichaams, zodat er van het hoofd tot de voeten geen plekje zuiver en rein is. Jesaja 1:6. Romeinen 3:9-18.
f. Hij verkeert in het pesthuis met Uzzia en is uitgesloten buiten de legerplaats van Israël met de melaatsen. 2 Kronieken 26:21. Numeri 5:2. Job 36:14.
g. Zijn ‘leven is onder de onreinen ‘ Hij is ‘in ene gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid’ Handelingen 8:23.
h. Hij is ‘in de zonde’, ‘in het vlees, ‘ ’in den dood’ ‘in de strikken des duivels’ en wordt ‘gevangen gehouden door hem naar zijnen wil ‘ 1 Corinthiërs 15:17. Romeinen 8:8, 1 Johannes 3:14, 2 Timotheus 2:26.
i. Hij ligt onder den vloek der wet, en de duivel woont in hem, en heeft de heerschappij over hem. Galaten 3:13, Efeziërs 2:2,3. Handelingen 26:19.
k. Hij leeft in duisternis, wandelt in de duisternis en weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijne ogen verblind.
l. Hij wandelt op den breden weg, die ten verderve leidt en daarop voortgaande, gaat hij zeker de wijde poort binnen en zo de trappen af in de hel.
2. Wat hij is, die niet tot Jezus Christus komt?
Antwoord.
a. Hij wordt gerekend een van Gods vijanden te zijn. Lukas 19:14, Romeinen 8:7.
b. Hij is een kind des duivels en der helle, want de duivel heeft hem verwekt, wat zijne zondige natuur aangaat en de hel moet hem ten laatste opzwelgen, omdat hij niet tot Jezus Christus komt Johannes 8:44. 1 Johannes 3:8, Mattheus 23:15, Psalm 6:11.
c. Hij is een kind des toorns en een erfgenaam daarvan, dit is zijn deel en God zal het hem betaald zetten in zijn aangezicht Efeziërs 2:1-3. Job. 21:19-31.
d. hij is een zelfmoordenaar, hij verworgt zijne eigene ziel en is iemand, die den dood lief heeft, Spreuken 1:18. Spreuken 8:36.
e. Hij is een gezel voor duivelen en verdoemde zielen Spreuken 21:16, Mattheus 25:41.
3. Waarheen moet hij gaan, die niet tot Jezus Christus komt.

Antwoord.
a. Hij die niet tot Hem komt, gaat hoe langer hoe verder van Hem, want elke zonde is een stap verder van Jezus Christus Hosea 11.
b. Daar hij in de duisternis wandelt, gaat hij verder daarin voort, want Christus is het licht der wereld en hij die niet tot Hem komt, wandelt in de duisternis Johannes 8:12.
c. Hij zal ten laatste zo ver van God verwijderd worden en van Christus en den hemel en alle gelukzaligheid, als een oneindig God hem verwijderen kan. Mattheus 12:41. Maar:
Ten tweede. Deze lere van tot Christus te komen leert ons, waar de arme ongelukkige zondaars het leven voor hun zielen vinden kunnen, en wel in Christus. Dit leven is in zijnen Zoon, die den Zoon heeft, die heeft het leven. En wederom: Wie Mij vindt, vindt het leven en trekt een welgevallen van den Heere' Spreuken 8:35. Tot verdere uiteenzetting nu wil ik hier nog drie vragen behandelen:
1. Welk leven er in Christus is?
2. Wie dat leven hebben zullen?
3. Onder welke voorwaarden?
1. Welk leven er in Christus is?
Antwoord.
a. Er is een rechtvaardigend leven in Christus. De mens is door de zonde dood naar de wet, en Christus alleen kan door zijne gerechtigheid en zijn bloed hem van dezen dood bevrijden en in een staat des levens overbrengen. 'Want God heeft zijnen Zoon in de wereld gezonden, opdat wij zouden leven door Hem 1 Johannes 4:9. Dat is, door de gerechtigheid, die Hij vervullen zou en door den dood, dien Hij zou sterven
b. Er is een eeuwig leven in Christus, een eindeloos leven, een leven voor eeuwig en altoos. Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven, en dit zelve leven is in zijnen Zoon' 1 Johannes 5:11. Daar nu de rechtvaardigheid en de eeuwige zaligheid beide in Christus zijn en door de mensen nergens elders kunnen verkregen worden, wie zou dan niet tot Jezus Christus komen?
2. Wie dat leven hebben zullen!
Ik antwoord: Arme, hulpeloze ellendige zondaars. In het bijzonder:
a. Zij die gewillig zijn om het te ontvangen. 'Die wil, neme het water des levens' Openbaring 22:17.
b. Die er naar dorsten. 'Ik zal den dorstigen geven te drinken van het water des levens.' Openbaring 21:6.
c. Die vermoeid is van zijne zonden. 'Dit is de rust, geeft den moede rust, en dit is de verkwikking' Jesaja 28:12.
d. Die arm en behoeftig is. Hij zal den arme en nooddruftige verschonen en de zielen der nooddruftigen verlossen. Psalm 72:13. Die Hem volgt, roepende om het leven: 'Die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen maar zal het licht des levens hebben.' Johannes 8:12.
3. Onder welke voorwaarden kunnen zij dit leven bekomen?
Antwoord. Uit vrije genade. Zondaar, hoort gij? Gij kunt het uit vrije genade verkrijgen. 'Hij neme het water des levens om niet.' 'Ik zal hem geven te drinken uit de fontein des levenden waters om niet.' 'En als zij niet hadden om te betalen, schold Hij het hun beiden kwijt.' Lukas 7:42 Vrijelijk, zonder geld en zonder prijs. 'O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt koop, en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk' Jesaja 55:1. Zondaar, zijt gij dorstig? zijt gij vermoeid? zijt gij gewillig? Kom dan en zie niet naar uw bezitting, want al het goed, dat in Christus is, wordt den komenden zondaar aangeboden zonder geld en zonder prijs. Hij heeft het leven om weg te schenken aan de zodanige, die het ontbreekt en die geen penning hebben om het te kopen, en Hij wil het geven om niet. O, in welk enen gezegenden toestand verkeert de komenden zondaar! Maar:

Ten derde. Deze leer van het komen tot Jezus Christus om het leven te hebben leert ons, dat dat leven nergens elders te verkrijgen is. Kon het ergens elders verkregen worden, dan zou de tekst en Hij die deze woorden sprak, maar weinig te betekenen hebben, want wat heerlijks zou er zijn in de woorden: 'Ik zal geenszins uitwerpen, als er iemand anders was die hen kon aannemen? Maar hier komt de heerlijkheid van Christus uit, dat niemand dan Hij behouden kan. En hierin wordt zijne liefde openbaar, dat schoon niemand behouden kan dan Hij, Hij toch niet schuchter is in het behouden. 'En hem die tot Mij komt, zegt Hij, zal Ik geenszins uitwerpen.'
Dat niemand anders kan behouden dan Jezus Christus alleen is duidelijk uit Handelingen 4:12. 'De zaligheid is in genen Anderen.' en 'Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven, en dit zelve leven is in zijnen Zoon' 1 Johannes 5:11. Indien het leven ergens elders kon verkregen worden, dan zou zulks in de wet moeten zijn. Doch het is niet in de wet te vinden, omdat door de werken der wet geen levend mens zal gerechtvaardigd worden, en wordt men daardoor niet gerechtvaardigd, dan vindt men ook daarin het leven niet. Derhalve kan het leven nergens anders gevonden worden, dan in Jezus Christus Galaten3.
Vraag. Maar waarom zou God het zo geregeld hebben, dat het leven nergens elders zou kunnen gevonden worden dan in Jezus Christus?
Antwoord. Daarvoor bestaat ene reden, en wel zowel met betrekking tot God als opzichtens ons.
1. Met betrekking tot God.
a. Dat het zou zijn in een weg der gerechtigheid zowel als in een weg der genade. En in een weg der gerechtigheid kon het niet zijn, ware het niet door Christus omdat Hij, en Hij alleen kon geven wat de wet eist, en voor de zonde offeren, wat de gerechtigheid eiste. Alle engelen zouden voor eeuwig in de hel te pletter gevallen zijn, indien de vloek over onze zonden op hen geladen ware geworden, in plaats van op Jezus Christus, doch die vloek werd op Hem geladen en Hij droeg hem, onderging de straf en verloste zijn volk daarvan, met zulk ene genoegdoening aan de goddelijke gerechtigheid, dat God zelf nu verkondigt: Dat Hij getrouw is en rechtvaardig om ons te vergeven, zo wij ons door het geloof aan Jezus overgeven en vertrouwen op hetgeen hij gedaan heeft ten leven. Romeinen 3:24-26:Johannes 1:4.
b. Het leven moest door Jezus Christus zijn, opdat God mocht vereerd en verheerlijkt worden, omdat Hij dezen weg uitgedacht heeft. Dit zijn de daden des Heeren, opdat Hij in alle dingen mocht verheerlijkt worden, door Jezus Christus, onzen Heere.
c. Het moet door Jezus Christus zijn, opdat het leven ene beschikking Gods blijve, die zeer veel medelijden heeft met de armen, de geringen, de zwakken, de gebrokenen van harte, en met diegenen, waarom de anderen zich niet bekommeren. Psalm 34:6, Psalm 138:6. Psalm 25. Psalm 51:17, Psalm 147:3.
d. Het leven moest in Christus zijn, om alle roem van menselijke lippen uit te sluiten. Dit is ook de reden, die de apostel aangeeft in Romeinen 3:19,27, Efeziërs 2:8-10.
2. Het leven moet in Jezus Christus zijn met betrekking tot ons.
a. Opdat wij het op de gemakkelijkste voorwaarden zouden kunnen verkrijgen te weten, uit vrije gunst, als ene gave, niet als loon. Stond het leven in Mozes hand, dan zouden wij er moeilijk aankomen. stond het in de hand des pausen, dan zouden wij er duchtig voor betalen moeten. aar Gode zij dank, het leven is in Christus, in Hem verborgen, om door Hem meegedeeld te worden aan zondaars onder zeer gemakkelijke voorwaarden, ja als men het wil ontvangen, aannemen en omhelzen met dankzegging, gelijk de Schriften duidelijk verklaren Johannes 1:11-12, 2 Corinthiërs 11:4. Hebreeën 11:13. Colossenzen 3:13-15.
b. Het leven is in Christus VOOR ONS opdat het niet op zulk enen broze grondslag zou rusten, als zulks inderdaad zijn zou, indien het ergens elders gevonden werd. De wet is dien

aangaande zwak van onze zijde. Maar Christus is een wel beproefde steen, een vast fondament, die niet falen zal, om uwen last te dragen en uwe ziel aan te nemen, o komende zondaar.
c. Het leven is in Christus, opdat het zeker zij voor het ganse zaad. Helaas ware het leven in onze hand, in de hand van den besten onzer, wij zouden dit zeker herhaalde malen inboeten, of ware het in de hand van enen anderen, dan zouden wij, door onze menigvuldige afwijkingen Hem zo vertoornen, dat Hij ten laatste zijne barmhartigheid zou doen verkeren in eeuwig ongenoegen over ons. Maar nu is het leven in Christus, is het in Hem, die medelijden hebben kan met, bidden kan voor, vergiffenis schenken kan aan ons, ja herhaaldelijk ons vergeven kan, nu is het leven bij Hem, die lankmoedig is over ons, wanneer wij uit onzen weg zijn, bij Hem, die een hart heeft om ons weer op te zoeken, wanneer wij afgedwaald zijn, bij Hem, die vergeeft en niet verwijt. Geloofd zij God, dat het leven in Christus is! Want nu is dat leven verzekerd voor het ganse zaad Maar:
Ten Vierde. Deze leer van het komen tot Christus om het leven te hebben, leert ons welk een kwaad het ongeloof is, dat goddeloze ding, het ongeloof, is de enige of voornaamste hindernis voor den komenden zondaar. Zegt de tekst: Kom? Zegt Hij: En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen? Wat ene goddeloosheid is dit dan toch, dat zondaars weerhoudt om tot Jezus Christus te komen, door ongeloof blijven wij terug. Daarom wordt er gezegd, dat het datgene is, waardoor ene ziel, naar luid der Schrift, zich van God afkeert, omdat het dat is, hetwelk in den beginne de wereld van Hem vervreemde en dat haar nog tot op dezen huidigen dag van Hem verwijderd houdt. En het ongeloof doet zulks te gemakkelijker, omdat het zulks doet met ene list.

VAN DE ZONDE DES ONGELOOFS.

Deze zonde kan de witte duivel genoemd worden, want zij vertoont zich dikwijls in hare kwaadaardige handelingen in de ziel als een engel des lichts, ja zij handelt als een raadgever des hemels. Daarom zullen wij een weinig over dit goddeloze kwaad handelen:

1. Zij is die zonde boven alle anderen, welke een schijn van grond heeft in hare aanvallen. Want zij houdt de ziel van Christus verwijderd, door hare tegenwoordige ongeschiktheid en onvoorbereidheid voor te wenden als gebrek aan meer gevoel, gebrek aan meer berouw, gebrek van meer nederigheid, gebrek aan een meer gebroken hart.
2. Zij is de zonde, welke het best bij het geweten past, het geweten van den komenden zondaar zegt hem, dat hij niets goeds bezit, dat hij in het schuldboek voor tienduizend talenten opgeschreven staat, dat hij een onwetende, blinde hardhartige zondaar is, onwaardig om niet door Jezus Christus opgemerkt te worden. En wilt gij, zegt het Ongeloof, in zulk enen toestand, als waarin gij nu zijt, het wagen om tot Jezus Christus te komen?
3. Zij is de zonde, die het beste past bij ons zintuig des gevoels. De komende ziel gevoelt de werking der zonde, van allerlei zonde en goddeloosheid zijns vlezes, ook gevoelt hij den toorn en het oordeel van God over de zonde, en gaat dikwijls daaronder gebukt. Nu, zegt Ongeloof, kunt gij eens zien, dat gij gene genade bezit, want datgene, wat in u werkt, is het bederf. Ook kunt gij bemerken, dat God u niet lief heeft, omdat het gevoel Zijns toorns op u rust. Hoe kunt gij dan zo stoutmoedig zijn om tot Jezus te willen gaan?
4. Zij is die zonde boven alle anderen, welke het beste past bij de wijsheid van ons vlees. De wijsheid onzes vlezes houdt het voor voorzichtig om een poosje te twijfelen, om een poosje achteraf te staan, om een poosje naar beide zijden te luisteren en niet zo haastig, plotseling en ondoordacht te stoutmoedig naar Jezus te gaan. En met deze wijsheid verenigt zich het ongeloof.
5. Zij is die zonde, boven alle andere, die aanhoudend de ziel in het oor fluistert, dat zij moet wantrouwen aan de getrouwheid Gods, om de belofte te houden aan degenen, die tot Jezus Christus komen om het leven te hebben. Zij blaast ook mistrouwen in omtrent Christus gewilligheid om aan te nemen en te behouden. En gene zonde kan zulks zo kunstig en geslepen doen dan het ongeloof.
6. Ook is zij die zonde, welke altijd gereed is om tegenwerping te maken tegen deze of die belofte, welke door den Geest Gods gebracht wordt tot onze harten om ons te vertroosten, en als de arme zondaar zich daarvoor niet in acht neemt, dan zal zij door een of andere uitvlucht, kunstgreep, list of haarkloverij, de belofte hem ras weer ontrukken en zal hij daarvan maar weinig voordeel hebben.
7. Zij is die zonde, die meer dan alle andere onze gebeden, ons geloof, onze liefde, onze naarstigheid, onze hoop en onze verwachtingen verzwakt, zij rukt in onze plichten het hart van God weg.
8. Eindelijk is deze zonde, gelijk ik boven gezegd heb, ene zonde, die in de ziel zich voordoet met zo vele aangename voorwendsels aangaande de zaligheid en de zekerheid, dat zij, als het ware, zich voordoet als een raad des hemels, die de ziel aanmaant om wijs, omzichtig, bedachtzaam, nadenkend te zijn en zich te wachten, dat zij zich te ras op het geloof zou wagen. Wees eerst verzekerd dat God u liefheeft, houd gene belofte vast, totdat gij daartoe door God genoopt zijt geworden, wees ook niet zeker van uwe behoudenis, twijfel daar steeds aan, al is ook het getuigenis des Heeren dikwijls aan u bevestigd geworden. Leef niet door het geloof, maar door het gevoel, en wanneer gij noch zien noch gevoelen kunt, vrees dan en wantrouw, twijfel dan aan alles. Dit is de duivelse raad van het ongeloof, die zo overdekt is met kostelijke voorwendsels, dat de wijste Christen die redeneringen nauwelijks van zich afwerpen kan.

SOORTEN VAN ONGELOOF, IN TEGENOVERSTELLING VAN HET GELOOF.

Maar om kort te zijn. Laat mij hier u, Christelijke lezer, ene meer tot in bijzonderheden afdalende beschrijving geven van de soorten van ongeloof in tegenoverstelling van het geloof, in deze vijfentwintig bijzonderheden:

1. Het geloof gelooft het Woord van God, maar het ongeloof trekt de zekerheid des zelven in twijfel. Psalm 106:24.
2. Het geloof gelooft het Woord, omdat het waarachtig is, maar het ongeloof twijfelt daaraan, omdat het waarachtig is. 2 Timotheus 4:3, Johannes 8:45.
3. Het geloof ziet meer in ene belofte Gods om te helpen, dan in alle andere dingen om te hinderen, maar het ongeloof zegt, niet tegenstaande de belofte Gods: Hoe kunnen deze dingen zijn? Romeinen 4:19-21, 2 Koningen 7:2, Johannes 3:11-12.
4. Het geloof maakt, dat gij liefde ziet in het hart van Christus, wanneer Hij met zijnen mond bestraffingen geeft, maar het ongeloof meent wraak in zijn hart te ontdekken, als Hij met zijn mond en Woord zegt, dat Hij ons liefheeft. Mattheus 15:22-28, Numeri 13, 2 Kronieken 14:3.
5. Het geloof komt de ziel in het wachten te hulp, schoon God het geven uitstelt, maar het Ongeloof wordt opvliegend en werpt alles weg, zo God wat vertraagt. Psalm 25:5, Jesaja 8:17, 2 Koningen 6:33, Psalm106:13,14.
6. Het geloof geeft troost en kalmte te midden van de vrees, maar het ongeloof verwekt vreze te midden van den troost. 2 Kronieken 20:20, Mattheus 8:26, Lukas
7. Het geloof zuigt zoetheid uit de roede Gods, doch het ongeloof kan geen troost vinden in zijne grootste barmhartigheden. Psalm 23:4, Numeri 21.
8. Het geloof maakt zware lasten licht, maar het ongeloof maakt lichte lasten ondraaglijk zwaar. 2 Corinthiërs 1:14-18, Maleachi 1:12-13.
9. Het geloof komt ons ter hulp wanneer wij neerslachtig zijn, maar het ongeloof maakt ons neerslachtig, wanneer wij vrolijk, gemoedigd zijn. Micha. 7:8-10, Hebreeën 4:11.
10. Het geloof brengt ons dichter bij God, wanneer wij verre van Hem Zijn, maar het ongeloof verwijdert ons van God, wanneer wij dicht bij Hem zijn. Hebreeën 10:22, Hebreeën 3:12-13.
11. Waar het geloof regeert, daar verklaart het, dat de mensen Gods kinderen zijn, maar waar het ongeloof begeert, daar verklaart het, dat zij zijne vijanden zijn. Jakobus 3:18. Hebreeën 3:18, Openbaring 21:8.
12. Het geloof brengt een mens onder de genade, maar het ongeloof houdt hem onder den toorn. Romeinen 3:24-26, 14:6, Efeziërs 2:3 Johannes 3:36, 1 Johannes 5:10, Hebreeën 3:17, Markus 16. 16.
13. Het geloof reinigt het hart, maar het ongeloof houdt het bezoedeld en onrein. Handelingen.15:9, Titus 1:15,16.
14. Door het geloof wordt de gerechtigheid van Christus ons toegerekend, maar door het ongeloof zijn wij besloten onder de wet om verloren te gaan. Romeinen 4:23-24, Romeinen 11:32, Galaten 3:25.
15. Het geloof maakt ons werk door Christus aannemelijk voor God, maar wat uit het ongeloof is, dat is zonde. Want zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen. Hebreeën 11:4, Romeinen 14:23, Hebreeën 6:6.
16. Het geloof geeft ons vrede en troost in onze zielen, maar het ongeloof werkt moeite en onrust, gelijk de rusteloze golven der zee. Romeinen 5:11, Jakobus 1:6.
17. Het geloof doet ons kostbaarheid in Christus zien, maar het ongeloof ziet gene gedaante, heerlijkheid of schoonheid in Hem. 1 Petrus 2:7, Jesaja 53:2-3.

18. Door het geloof hebben wij ons leven in de volheid van Christus, maar door het ongeloof sterven en kunnen wij weg. Galaten 2:20.
19. Het geloof geeft ons de overwinning over de wet, de zonde, den dood, den duivel en alle kwaad, maar het ongeloof stelt ons onderhevig aan die allen. 1 Johannes 5:4,5. Lukas 12:46.
20. Het geloof toont ons meer heerlijkheid in de dingen die niet gezien worden, dan in de zienlijke, maar het ongeloof ziet meer in de zienlijke dingen, dan in de dingen die hiernamaals zijn zullen. 2 Corinthiërs 4:18. Hebreeën 11:24-27. 1 Corinthiërs 15:32.
21. Het geloof maakt de wegen Gods aangenaam en wonderlijk, maar het ongeloof maakt ze zwaar en hard. Galaten 5:6, 1 Corinthiërs 12:10,11, Johannes 6:60, Psalm 2:3.
22. Door het geloof bezaten Abraham, Izaäk en Jakob het land der belofte, maar door hun ongeloof konden noch Mozes, noch Aäron noch Mirjam in dat land ingaan. Hebreeën 11:9, Hebreeën 3:19.
23. Door het geloof gingen de kinderen Israël's door de Rode Zee, maar door het ongeloof stierf het merendeel van hen in de woestijn. Hebreeën 11:29. Judas 1:5.
24. Door het geloof deed Gideon meer met driehonderd man en een paar ledige kruiken, dan al de twaalf stammen doen konden, omdat zij in God niet geloofden. Richteren 7:16-22, Numeri 14:11,14.
25. Door het geloof wandelde Petrus op de zee, maar door het ongeloof begon hij te zinken. Mattheus 14:29,31
Aldus zou er nog meer aan toegevoegd kunnen worden, wat ik om der kortheid wille nalaat, terwijl ik een iegelijk smeekt, die gelooft dat hij ene ziel heeft, die moet gered of verloren gaan, om zich te wachten voor het ongeloof, opdat niet iemand van ons, wetende dat er ene belofte ons gegeven is van in zijne rust in te gaan, door ongeloof derzelve niet deelachtig worde.

Het tweede gebruik: een gebruik als zelfonderzoek.
Wij komen nu aan een gebruik als zelfonderzoek Zondaar, gij hebt gehoord van de noodzakelijkheid om tot Jezus Christus te komen, alsook van de gewilligheid van Christus om de komende ziel aan te nemen en van het voordeel, de vrucht, die zij, welke in waarheid tot Hem komen, door Hem zullen genieten. Onderzoek uzelven omtrent deze dingen nu ernstig en vraag uzelven af: Ben ik in waarheid tot Jezus Christus gekomen?
Vele voorbeelden zou ik hier kunnen aangeven om u te dringen tot ene nauwgezette vervulling van dezen plicht. Als
1. Gij zijt in de zonde, in het vlees, in de strikken des duivels en onder den vloek der wet, indien gij niet tot Jezus Christus gekomen zijt.
2. Er is geen weg om van deze dingen verlost te worden dan door tot Jezus Christus te komen.
3. Indien gij komt, zal Jezus Christus u aannemen en u geenszins uitwerpen.
4. Gij zult het u niet beklagen in den dag des oordeels, zo gij nu tot Jezus Christus komt.
5. Maar gij zult het u zeker ten laatste beklagen, indien gij nu weigert te komen, en
6. Gij zijt nu uitgenodigd om te komen, en daarom zal uw oordeel te groter zijn en uwe verdoemenis te schrikkelijker, indien gij nog blijft weigeren, alsof gij nooit gehoord had van het komen tot Christus.
Tegenwerping. Maar wij hopen, dat wij tot Jezus Christus gekomen zijn.
Antwoord. Het is goed, indien dit zo blijkt. Maar opdat gij niet spreekt zonder grond en zo ongemerkt in het vuur der helle neervalt, laat ons een weinig onderzoeken.
Ten eerste. Zijt gij in waarheid tot Jezus Christus te komen?
Wat hebt gij achtergelaten? Wat deed u daarvan scheiden, in uw komen tot Jezus Christus?
Toen Lot uit Sodom ging, liet hij de Sodomieten achter. Genesis 19. Toen Abraham uit Chaldea ging, liet hij zijn land en zijne maagschap achter. Genesis 12. Handelingen 7. Toen Ruth kwam om zich te vertrouwen onder de vleugelen van den Heere, den God Israël's, liet zij

haren vader, hare moeder, hare afgoden en het land harer geboorte achter. Ruth 1:15-17, 2:11,12. Toen Petrus tot Christus kwam, liet hij zijne netten achter. Mattheus 4:20. Toen Zachéüs tot Christus kwam liet hij het ontvangen van den tol achter. Lukas 19. Toen Paulus tot Christus kwam, liet hij zijne eigen gerechtigheid achter. Filippenzen 3:7,8. Toen zij die ijdele kunsten pleegden, tot Jezus Christus kwamen, namen zij hun ijdele boeken en verbrandden ze, schoon zij in anderer oog wel vijftig duizend zilveren penningen waard waren. Handelingen 19:18-20. Wat zegt gij, man? Hebt gij uwe lievelingszonden, uwe Sodomietische genoegens, uwe kennissen en uw ijdel gezelschap, uwe ongeoorloofde ijdele kunsten achtergelaten? Zo enige dezer dingen bij u zijn, en gij hun gezelschap zoekt in uw hart en leven, dan zijt gij nog niet tot Jezus Christus gekomen.

Ten tweede. Zijt gij tot Jezus Christus gekomen? Ik bid u, vertel mij, wat bewoog u om tot Jezus Christus te komen? De mensen gaan gewoonlijk niet tot deze of gene plaats, voor zij een bewegende oorzaak of liever ene reden hebben, die hen daarheen doet gaan. Evenmin komen zij tot Jezus Christus. Ik zeg niet, vóór zij ene oorzaak hebben, maar-voor die oorzaak hen aandrijft om te komen. In een staat van veroordeling te verkeren is ene voldoende oorzaak om tot Jezus Christus te komen om het leven te hebben. Doch die oorzaak zal niet voldoende zijn, indien zij hen niet uitdrijft en zij zal zulks nooit doen, tenzij hun ogen geopend zijn opdat zij zich zelven in dien toestand zien. Want niet, wanneer de mens onder den toorn is, maar wanneer hij dat ziet, wordt hij aangedreven om tot Jezus Christus te komen. En de reden is: omdat zij hunnen toestand niet zien: ‘Wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn? Mattheus 3:7. De mensen zullen niet tot Jezus Christus komen, vóór zij gewaarschuwd worden en zij die waarschuwing ook ter harte nemen.

Laat mij u hiervan drie of vier voorbeelden mogen geven. Adam en Eva kwamen niet tot Jezus Christus, voor zij den noodkreet vernamen en de overtuiging hadden van hunnen verloren toestand door de zonde. Genesis 3. De kinderen Israël’s riepen niet om enen middelaar, voor zij zich zelven in doodsgevaar zagen door de wet Exodus 30:18,19. Vóór de tollenaar kwam, zag hij zich zelven verloren en rampzalig. Lukas 18:13. De verloren zoon kwam niet, voor hij den dood aan zijne deur zag liggen, gereed om hem te verslinden. Lukas 15-17. 18. De drie duizend kwamen niet eerder, vóór zij niet wisten wat zij doen zouden om zalig te worden. Handelingen 2:37-39. Paulus kwam niet, vóór hij zich zelven verloren en rampzalig kende Handelingen 8:3-8,11. En ten laatste: Toen de Stokbewaarder kwam, zag hij zich zelven verloren. Handelingen 16:29-31. En ik zeg u, dat het veel gemakkelijker is een gezond mens over te halen om naar den geneesmeester te gaan om genezen te worden of om een mens, die gene wonden heeft, een pleister te laten halen om hem te helen, dan iemand, die zijne zielskwaal niet ziet, over te halen om tot Jezus Christus te komen. De gezonden hebben den medicijnmeester niet nodig, want waarom zouden zij tot Hem gaan? Een volle kruik kan niet meer inhouden, waarom zou zij naar de fontein gaan? En zo gij als een volle komt, dan komt gij niet op de rechte wijze: wees verzekerd, dat Christus u ledig wegzenden zal: ‘Maar Hij heelt de gebrokenen van harte en Hij verbindt hun wonden. Markus 2:17. Psalm 147:3. Lukas 1:53.

Ten derde. Komt gij tot Jezus Christus? Ik bid u, zeg mij, wat ziet gij in Hem, dat het u aanlokt om de ganse wereld te verzaken en tot Hem te komen? Ik zeg: Wat hebt gij in Hem gezien? De mensen moeten. iets in Jezus Christus zien, anders zullen zij niet tot Hem komen.

1. Welke schoonheid hebt gij in zijn persoon gezien? gij komt niet, indien gij gene gedaante of heerlijkheid in Hem ziet. Jesaja 53:1-3.

2. Zolang zij, die in het Hooglied vermeld worden, niet overtuigd waren, dat er meer schoonheid, heerlijkheid en begeerlijkheid in Christus was, dan in tienduizend, vroegen zij niet zo zeer waar Hij was, noch waren geneigd om zich te keren achter Hem. Hooglied. 5,6.

Er zijn vele dingen aan deze zijde van den hemel, die het hart kunnen wegslepen, en die het ook doen zullen, zolang gij leeft, indien gij blind gehouden wordt en u niet vergund wordt de schoonheid van den Heere Jezus te zien.
Ten vierde. Zijt gij tot den Heere Jezus gekomen?
Wat het gij in Hem gevonden, toen gij tot Hem kwaamt?
Petrus vond in Hem het woord des eeuwigen levens. Johannes 6:68. Diegenen, van wie Petrus melding maakt, vonden Hem een levende steen, ja zulk een levende steen, die hun het leven deelachtig maakte. 1 Petrus 2:4-5. Hij zegt zelf, dat zij, die tot Hem komen, enz. rust vinden zullen voor hun zielen, hebt gij voor uwe ziel rust in Hem gevonden? Mattheus 11:28.
Laat ons terug gaan tot de tijden van het Oude Testament.
1. Abraham vond in Hem DATGENE, hetwelk hem zijn land om zijnentwil deed verlaten, en een pelgrim en vreemdeling deed worden op aarde. Genesis 12. Hebreeën 11.
2. Mozes vond in Hem DATGENE, hetwelk hem ene kroon deed verzaken en een koninkrijk daarbij.
3. David vond zoveel in Hem, dat hij een dag, in zijn huis doorgebracht, beter achtte dan duizend elders, ja, naar zijne schatting was het beter in Gods huis een dorpelwachter te zijn, dan te wonen in de tenten der goddeloosheid. Psalm 84:10.
4. Wat vonden Daniël en zijne drie vrienden in Hem, dat zij om zijnentwil zich in den vurigen oven, en den leeuwenkuil waagden. Daniël 3:14.
Laat ons afdalen tot de martelaren.
1. Stefanus vond in Hem DATGENE, hetwelk hem verheugde en rustig zijn leven voor zijnen naam liet. Handelingen 7.
2. Ignatius vond in Hem datgene, hetwelk hem liever de kwellingen des duivels en der hel zelf deed doorstaan, dan Hem te moeten missen.
3. Wat zag Romanus in Christus, toen hij den woedenden keizer, die hem met verschrikkelijke kwellingen dreigde, toeriep: uw vonnis, o keizer omhels ik verheugd en weiger niet opgeofferd te worden door zulke wrede kwellingen als gij maar uitvinden kunt?
4. Wat zag Menas, de Egyptenaar, in Christus, toen hij onder de wreedste kwellingen zei: Er is naar mijne mening niets, dat vergeleken kan worden met het koninkrijk der hemelen, ook is de gehele wereld, zo zij gewogen werd in ene weegschaal niet te verkiezen boven den prijs van ene ziel? Wie kan ons scheiden van de liefde van Jezus Christus, onzen Heer? Ik heb van mijnen Heer en Koning geleerd, niet te vrezen degenen, die het lichaam doden enz.
5. Wat zag Eulalia in Christus, toen zij, als men haar het ene lid van het andere scheurde, zei: Zie, Heere, ik wil u niet vergeten. Wat is het een blijdschap voor diegenen, o Christus, die gedenken aan uwe triomferende overwinning?
6. Wat meent gij, dat Agnes zag in Christus, toen zij met verheuging den soldaat tegemoet trad, die als haar beul aangewezen was. Ik wil gaarne, zei zij, mijne borsten door dit zwaard in zijne ganse lengte laten doorboren en in mijne borst des zelfs kracht gevoelen, zelfs tot het gewest, opdat ik, gehuwd zijnde met Christus, mijnen man, aldus moge opvaren en ontkomen aan al de duisternissen dezer wereld.
7. Wat meent gij dat Julitta zag in Christus, toen zij, als de Keizer haar zei, dat zij nooit bescherming, wetten, oordelen noch het leven zou genieten, tenzij zij de goden wilde aanbidden, antwoordde: Vaarwel leven, welkom dood, vaarwel rijkdommen, welkom armoede, al wat ik heb, al ware het ook duizendmaal meer, wil ik liever verliezen, dan een goddeloos en lasterlijk woord spreken tegen mijn Schepper?
8. Wat zag Marcus Arethusius toch in Christus, dat hij, nadat zijne vijanden hem het vlees, van het lichaam gesneden hadden, dit met honing insmeerden en hem in ene mand ophingen ten prooi aan vliegen en bijen, niet een halven stuiver wilde geven om zijn leven te redden, teneinde de afgoderij te handhaven?

9. Wat zag Constantine in Christus, als zij de wonden kuste dergenen, die om zijnentwil leden?
10. Maar wat behoef ik nog bijzondere voorbeelden aan te halen van woorden en kleiner daden, als zij door hun leven, hun bloed, hun verduren van den honger, het zwaard, het vuur, het in stukken scheuren en alle kwellingen, die de duivel en de hel konden uitvinden, de liefde bewezen, die zij Christus toedroegen, nadat zij tot Hem gekomen waren?
Wat hebt gij in hem gevonden, o zondaar?
Hoe! Tot Christus komen en niets in Hem vinden! terwijl toch alle dingen, die waard zijn om er naar te zoeken, in Hem zijn! of misschien iets, maar toch niet genoeg om u te ontwennen aan uwe zondige vermaken en vleselijke lusten? Ach, ach, gij komt niet tot Jezus Christus. Die tot Jezus Christus gekomen is, heeft in Hem datgene gevonden, dat, gelijk ik zei, nergens elders te vinden is. Als:
1. Die tot Christus gekomen is, heeft bevonden, dat God in Hem de wereld met zichzelf verzoent, en hare overtredingen haar niet toerekent. En zodanig wordt God nergens elders gevonden in hemel noch op aarde. 2 Corinthiërs 5:19,20.
2. Die tot Jezus Christus gekomen is, heeft in Hem een fontein van genade gevonden, die voldoende is om niet slechts de zonden te vergeven, maar ook om de ziel te heiligen en haar van struikelen en vallen te bewaren in deze boze wereld.
3. Die tot Jezus Christus gekomen is, heeft kracht in Hem gevonden: Die kracht, welke, zo Hij u slechts met zijn Woord aanraakt, of zo gij Hem door het geloof moogt aanraken, het leven onmiddellijk in uwe ziele wekt. Zij doet u ontwaken, gelijk als iemand, die uit zijnen slaap ontwaakt is, zij wekt al de krachten der ziel. Psalm 30:11,12, Hooglied 6:12.
4. Zijt gij tot Jezus Christus gekomen? Dan hebt gij heerlijkheid in Hem gevonden, ene heerlijkheid, die alles overtreft. ‘Gij zijt doorluchtiger en heerlijker dan de roofbergen’ Psalm 76:4.
5. Wat zal ik zeggen? Gij hebt gerechtigheid in Hem gevonden, gij hebt rust, vrede, vreugde, den hemel, heerlijkheid en het eeuwige leven in Hem gevonden.
Zondaar, laat u raden, vraag nogmaals uw hart, zeggende: Ben ik tot Jezus Christus gekomen? Van deze vraag: Ben ik gekomen of niet? hangt voor u den hemel of de hel af. Indien gij zeggen kunt: ik ben gekomen, en God deze uwe uitspraak bevestigt, dan zijt gij een driewerf gelukkig mens. Maar indien gij niet gekomen zijt, wat kan u dan gelukkig maken? Ja, wat kan dien man gelukkig maken, die, omdat hij niet tot Jezus Christus komt, om het leven te hebben, in de hel moet geworpen worden.

Het derde gebruik: een gebruik ter aanmoediging.
Komende zondaar, Ik heb nog een woord voor u, wees welgemoed: ‘Hij zal geenszins uitwerpen’. Onder alle mensen zijt gij de gezegende des Heeren. De Vader heeft zijnen Zoon gegeven, opdat Hij ene offerande zou zijn voor u, en Jezus Christus, uw Heer, is heengegaan om u plaats te bereiden. 1 Johannes 1:9, Hebreeën 10. Wat zal ik meer tot u zeggen?
Ten eerste. Gij komt tot enen VOLLEN Christus, u kan niets ontbreken naar ziel of lichaam, in deze wereld of in de toekomende, of het kan in of door Jezus Christus verkregen worden. Gelijk gezegd is geworden van het land, dat de Danieten in bezit gingen nemen, dat kan met nog veel meer recht van Christus gezegd worden, Hij is die persoon, bij wie geen gebrek bestaat aan enig goed in hemel of op aarde. Een volle Christus is uw Christus.
1. Bij Hem is ene volheid van genade. De genade wordt soms voor de liefde genomen, nooit had iemand lief, gelijk Christus lief had. De liefde van Jonathan overtrof de liefde der vrouwen, maar de liefde van Christus gaat alle kennis te boven. Zij gaat boven de liefde der gehele wereld, boven de liefde van alle schepselen, zelfs van mensen en engelen. Zijne liefde was het, die Hem overhaalde om zijne heerlijkheid af te leggen, de hemelse woonplaats te verlaten, met het vlees zich te bekleden, in enen stal geboren te worden, in ene kribbe neergelegd te worden,

het leven van enen arme in deze wereld te leiden, onze krankheden op zich te nemen, met onze zwakheden en zonden, den vloek en den toorn, die op de mensen rustten. En dit alles deed Hij voor een gering, onwaardig, ondankbaar volk, ja voor een volk, dat met Hem in vijandschap stond. 'Want toen wij nog krachteloos waren, is Christus te zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor enen rechtvaardige sterven, of voor enen goede zou iemand mogelijk bestaan te sterven. Maar God bevestigd zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door zijn leven'. Romeinen 5:6-10.

2. Ook is lij vol van waarheid. Vol van genade en waarheid. Waarheid, dat is getrouw in het houden zijner belofte, ja ook de belofte in dezen tekst en ook alle andere: 'Ik zal geenszins uitwerpen', Johannes 6:37. Vandaar wordt er gezegd, dat zijn woord waarheid is, dat Hij de getrouwe God is, die het verbond houdt. En vandaar is het ook, dat zijne beloften waarheid genoemd worden. Gij zult uwe waarheid aan Jakob en uwe barmhartigheid aan Abraham vervullen, die Gij aan onze Vaderen gezworen hebt, van de dagen van ouds.' Daarom wordt er wederom gezegd: dat zowel Hij als zijne woorden waarheid zijn: 'Ik ben de waarheid, de Schriften der waarheid' Daniël 10:21. 'Uw woord is de waarheid' Johannes 17:17, 2 Samuel 7:28. 'Uw wet is waarheid' Psalm 119:142 en 'mijn mond', zegt Hij, 'zal waarheid spreken' Spreuken 8:7, zie ook Prediker 12:10, Jesaja 25:1, Maleachi 2:6 Handelingen 26:25, 2 Timotheus 2:12, 13.

Ik zeg nu, zijn woord is waarheid, en Hij is vol van waarheid om zijne waarheid te vervullen tot in duizenden geslachten. Komende zondaar, Hij zal u niet misleiden, kom vrijmoedig tot Christus.

3. Hij is vol wijsheid. Hij is ons van God geworden tot wijsheid, wijsheid om de zaken van zijne kerk in het algemeen te behartigen en ook de zaken van elke komenden zondaar in het bijzonder. En hierom wordt Hij genoemd: 'het Hoofd over alle dingen' 1 Corinthiërs 1, Efeziërs 1, omdat Hij alle dingen, die in de wereld zijn, door zijne wijsheid bestuurt tot heil, ten goede zijner kerk, alle handelingen des mensen, alle aanvechtingen van den Satan, alle voorzienigheden Gods, alle kruis en teleurstellingen, alle dingen, wat ook, zijn in de hand van Christus-die de wijsheid Gods is-en Hij regelt ze alle tot heil zijner kerk. En als Christus dat kan-en Hij kan het zeker dan zal niets gebeuren of plaats vinden in de wereld, of het zal, ondanks alle tegenwerking, ene goede strekking hebben voor zijne kerk en zijn volk.

4. Bij Hem is ene volheid des Geestes, om dien aan den komenden zondaar mede te delen, daarom heeft Hij dien zonder mate ontvangen, opdat Hij die mededelen kan aan elk lid zijns lichaams, naar de mate van een iegelijk, door Zijnen Vader hem toegewezen. Daarom zegt Hij tot degene, die tot Hem komt: 'Stromen van levend water zullen uit zijnen buik vloeien' Johannes 3:34, Titus 3:5,6, Handelingen 2, Johannes 7:33-39.

5. Hij heeft in waarheid een voorraad van alle genade des Geestes: 'Uit zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade. Johannes 1:16. Hier is meer geloof, meer liefde, meer oprechtheid, meer van elke genade en hiervan, ja, meer hiervan geeft Hij aan elke geringen, nederigen, berouwhebbenden, komenden zondaar. Daarom, o komende ziel, komt gij niet tot ene barre woestijn, wanneer gij tot Jezus Christus komt.

6. Hij is vol barmhartigheid en medelijden, en zij die tot Hem komen om het leven te hebben zullen gevoelen en bevinden, dat dit zo is. Hij kan geduld hebben met uwe zwakheden. Hij kan medelijden hebben met uwe onwetendheid, Hij kan aangedaan zijn door het gevoel van uwe zwakheden, Hij kan tederlijk uwe overtredingen vergeven. Hij kan uwe afkeringen genezen, en u uit vrije gunst liefhebben. Zijn medelijden faalt niet en Hij zal het gekrookte riet niet verbreken, noch de rokende vlaswiek uitblussen. Hij kan medelijden hebben met degenen over

wie geen oog ooit medelijden had, en aangedaan worden over al uwe kommernissen. Mattheus 26:41. Hebreeën 5:2, Hebreeën 2:18, Mattheus 9:2, Hosea 14:4, Ezechiël 16:5,6. Jesaja 63:9. Psalm 78:38, Psalm 86:15, Psalm 111:4, Psalm 112:4. Klaagliederen 3:22. Jesaja 42:3.
7. Komende ziel, die Jezus, tot Wie gij komt, is vol macht en verschrikking tot uw voordeel: Hij kan al uwe vijanden onderdrukken, Hij is de Vorst van de Koningen der aarde, Hij kan alle oogmerken der mensen buigen tot uw heil, Hij kan alle strikken verbreken, die voor u op den weg zijn neergelegd, Hij kan u uit alle moeilijkheden, waardoor gij omringd zijt, opheffen, Hij is wijs van hart en geweldig in macht. Elk leven onder den hemel is in zijne hand, ja de gevallen engelen beven voor Hem. En Hij wil uw leven behouden, komende zondaar. 1 Corinthiërs 1:24. Romeinen 8:28. Mattheus 28:18. Openbaring 4. Psalm 19:3. Psalm 27:5,6. Job. 9:4. Johannes 17:2, Mattheus 8:29, Lukas 8:28. Jakobus 2:19.
8. Komende zondaar, die Jezus, tot Wie gij komt, is nederig van hart. Hij verstoot niemand. Noch om uwe uitwendige geringheid, noch om uwe inwendige zwakheid, noch omdat gij arm zijt of laag of misvormd of dwaas, zal Hij u verstoten. Hij heeft het dwaze, het geringe, het verachte uitverkoren, opdat Hij de wijzen en de machtigen beschamen zou. Hij neigt zijn oor naar uwe stamelende gebeden, Hij vat de mening of bedoeling van uwe onuitsprekelijke verzuchtingen. Hij zal uw zwakste offer genegen zijn, zo er slechts uw hart in is. Mattheus 11:20, Lukas 14:21. Spreuken 9:4-6. Jesaja 38:14,15. Hooglied 5:15. Johannes 4:27. Markus 12:33,34. Jakobus 5:11. Is dit nu geen heerlijke Christus, komende zondaar? Zal het dan niet welgaan met u, als gij Hem omhelsd hebt, komende zondaar? Maar:
Ten tweede. Gij die tot Jezus komt, hebt nog een ander voordeel door Hem, want niet slechts is er ene volheid bij Hem, MAAR HIJ IS VRIJGEVIG. Hij is niet karig met hetgeen Hij heeft. Hij opent niet enkel zijn hart, maar ook zijne hand. Laat mij u dit in een paar bijzonderheden aantonen:
1. Dit is duidelijk, omdat Hij u roept. Hij nodigt u om tot Hem te komen, dit zou Hij niet doen, indien het Hem niet vrijstond om te geven, ja Hij dringt u om te komen, te vragen, te zoeken, te kloppen. En tot uwe aanmoediging voegt Hij bij elk gebod ene belofte: ‘Zoek en gij zult vinden, bid en gij zult ontvangen, klop en u zal opengedaan worden.’ Als de rijke aldus tot de armen sprak, zou hij niet een goedhartig man gerekend worden? Ik zeg, als hij eens zei tot de armen: Komt aan mijne deur, vraagt maar aan mijne deur, klopt maar aan mijne deur, en gij zult vinden en ontvangen, zou hij niet zeer vrijgevig en mild geacht worden? Welnu, zo doet Christus. Onthoud dit, komende zondaar. Jesaja 55:3, Mattheus7:7-9.
2. Hij zegt niet slechts tot u, kom, maar Hij zegt u daarbij, dat Hij van harte u goed wil doen, ja Hij zal zulks met verheuging doen. ‘En Ik zal Mij over hen verblijden, dat Ik hun weldoe, met mijn ganse hart en met mijne ganse ziel. Jeremia 32:41.
3. Het blijkt, dat Hij mild is in het geven, omdat Hij geeft zonder te verwijten: Hij heeft een iegelijk mildelijk en verwijt niet, Jakobus 1:5. Er zijn mensen, die niet nalaten om den armen een genoegen te doen, maar zij vermengen hun weldaden met zoveel verwijtingen, dat de lieden, aan wie zij hun weldadigheid bewijzen, slechts weinig aangenaams daarin vinden. Maar Christus doet zo niet, o komende zondaar! Hij werpt alle uwe ongerechtigheden achter zijnen rug. Jesaja 38:17. Uwe zonden en ongerechtigheden zal Hij geenszins meer gedenken. Hebreeën 8:12.
4. Dat Jezus gul is, wordt duidelijk door de klachten, die Hij slaakt over diegenen, die niet tot Hem komen willen om genade. Ik zeg, Hij klaagt, zeggende: O, Jeruzalem, Jeruzalem! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeen vergaderen gelijk ene hen hare kiekens onder hare vleugelen vergaderd, maar gij hebt niet gewild! Mattheus 23:37. Ik zeg, dat Hij zo spreekt bij wijze van klagen, Hij zegt ook op ene andere plaats: ‘Doch gij hebt Mij niet aangeroepen, o Jakob! Jesaja 43:22. Komende zondaar, zie hier de gewilligheid van Christus om te behouden. Zie hier, hoe gul Hij is om het leven mede te delen en alle goede dingen aan dezulken, als gij

zijt. Hij klaagt, als gij niet komt, Hij is mistroostig, als gij Hem niet aanroept. Hoor, komende zondaar, nog eens: Toen Jeruzalem niet tot Hem komen wilde om behoudenis ‘zag Hij de stad aan en weende over haar, zeggende: Och of gij nog bekende in dezen uwen dag wat tot uwen vrede dient, maar nu is het verborgen voor uwe ogen’ Lukas 19:41,42.
5. Eindelijk is Hij openhartig en gul, om u goed te doen, gelijk gezien wordt aan de blijdschap en de verheuging, die Hij laat blijken over de thuiskomst van den verloren zoon. Hij ontvangt het verloren schaap met vreugde, de verloren penning met blijdschap, ja toen de verloren zoon te huis kwam, wat een vreugde en vrolijkheid, wat een muziek en gedans werd er in het huis zijns Vaders gehoord! Lukas 15.
Ten derde. God heeft enen zetel der barmhartigheid bereid, een genadetroon om daarop te zitten, opdat gij daar tot Hem komen zoudt, en dat Hij van daar u zou kunnen horen en aannemen. ‘Ik zal aldaar bij u komen en zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, zegt Hij. Exodus 25:22. Alsof Hij zeggen wilde: Als gij tot Mij komt, zult gij Mij altijd vinden gezeten op mijnen genadetroon, waar Ik ook altijd ben gevonden door den in zich zelven verloren komenden zondaar. Daar geef Ik vergiffenis, daar hoor en ontvang ik hun smekingen en neem hen aan in mijne gunst.
2. God heeft ook een gouden altaar voor u toebereid om daarop uwe gebeden en tranen te offeren. Een gouden altaar! Het wordt genoemd ‘een gouden altaar’, om aan te tonen van hoe groot ene waarde het is in de schatting Gods, want dit gouden altaar is Jezus Christus, dit altaar heiligt uwe gave, en maakt uwe offerande aannemelijk. Dit altaar dan maakt uwe verzuchtingen tot gouden verzuchtingen en uwe tranen tot gouden tranen en uwe gebeden tot gouden gebeden in het oog van dien God, tot Wie gij komt, o komende zondaar. Openbaring 8. Mattheus 23:19. Hebreeën 10:10, 1 Petrus 2:5.
3. God heeft den gehelen weg, van de poorten der hel af, waar gij u bevond, tot de poorten des hemels toe, waarheen gij gaat, met bloemen uit zijn eigen tuin bestrooid. Zie eens, hoe de beloften, de uitnodigingen, de roepstemmen en de aanmoedigingen als lelies rondom u liggen! wacht u, dat gij ze niet onder uwen voet vertreedt, o zondaar. Met beloften zei ik, niet waar? Ja, en Hij heeft die alle vermengd met zijnen naam, met den naam Zijns Zoons, alsook met den naam der genade, der goedheid, des medelijdens, der liefde, der barmhartigheid, der vergeving en wat niet al, dat den komenden zondaar zou kunnen aanmoedigen.
4. Ook heeft Hij, om u aan te moedigen, de namen en de zonden dergenen, die behouden zijn geworden, laten optekenen en bekend gemaakt. In dit boek zijn ze getrouw opgetekend, opdat gij door geduld en troost der Schriften hoop hebben zoudt.
(1). In dit boek wordt melding gemaakt van Noachs hoofdgebrek en zonde en hoe God hem genadig was.
(2). In dit verslag is de naam van Lot opgetekend, benevens den aard zijner zonde, en hoe God hem barmhartigheid bewees.
(3). In dit verhaal vindt gij ook getrouw de namen opgetekend van Mozes, Aäron, Gideon, Simson, David, Salomo, Petrus, Paulus, benevens den aard van hun zonden en hoe God hen genadig was, alles om u aan te moedigen, komende zondaar!
Ten vierde. Nog wil ik een andere aanmoediging daaraan toe te voegen, voor degene, die tot Jezus Christus komt. Komt gij, Komt gij in waarheid? Welnu.
1. Dan is dit uw komen uit kracht van Gods roeping, Gij zijt geroepen. De roeping gaat voor het komen. Het komen is niet uit de werken, maar uit Hem, die roept. ‘Hij klom op den berg en riep tot zich, die Hij wilde, en zij kwamen tot Hem. Markus 3:13.
2. Komt gij? Dit is ook uit kracht van verlichting. God heeft u ziende gemaakt en daarom komt gij. Zolang gij in de duisternis waart, hebt gij de duisternis lief gehad, en kondt gij niet komen, omdat uwe werken boos waren, maar nu verlicht zijnde en ziende gemaakt, weet gij wat, en waar gij zijt, en ook wat en waar uw Zaligmaker is, nu komt gij tot Jezus Christus. ‘Zalig zijt

gij Simon, bar Jona: want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar uw Vader die in de hemelen is, zei Jezus. Mattheus 16:17.
3. Komt gij? Dit is omdat God uw hart geneigd heeft om te komen. God heeft u geroepen, u verlicht, en uw hart geneigd om te komen en daarom komt gij tot Jezus Christus. Het is God, die in uw werkt het willen en het komen tot Jezus Christus. Komende zondaar, loof God, omdat Hij u enen wil gegeven heeft om tot Jezus Christus te komen. Het is een teken, een bewijs, dat gij aan Jezus Christus toebehoort, omdat God u gewillig gemaakt heeft om tot Hem te komen Psalm 110:3. Loof God, omdat Hij den vijand uwer ziele gedood heeft, indien Hij dat niet gedaan had, dan zoudt gij nog uwe eigene zaligheid gehaat hebben.
4. Komt gij tot Jezus Christus Het is God, die u kracht geeft om uwen wil te volgen, in de dingen uwer eigene zaligheid, dit is de gave Gods. 'Het is God, die in u werkt beide het willen en het volbrengen' Filippenzen 2:13. Niet dat God de wil werkt om te komen, waar Hij geen kracht geeft, maar gij behoort op te merken, dat de kracht ene bijkomende genade is. De kerk zag, dat willen en kunnen, wil en kracht twee dingen zijn, als zij uitroept: Trek mij en wij zullen u nalopen Hooglied 1:4. En zo dacht David ook, als hij zegt: 'Ik zal in het pad uwer geboden gaan, als Gij mijn hart verwijd zult hebben' Psalm 119:32. De wil om te komen en de kracht om uwen wil te volbrengen is ene dubbele genade, komende zondaar.
5. Al uwe vreemde, hartstochtelijke, plotselinge vooruitstrevingen naar Jezus Christus, (komende zondaars weten wat ik bedoel) zijn ook uwe helpers van God. Wellicht gevoelt gij op sommige tijden meer dan op andere sterke roeringen des harten om tot Jezus Christus te vluchten, nu hebt gij op dit ogenblik een aangename en stijve koelte van den Geest Gods, die uwe zeilen doet zwellen van de frisse koelte zijns goeden Geestes, en gij rijdt weer op dat ogenblik als op de vleugelen des winds, boven u zelf, boven de meeste uwer gebeden en boven al uwe vrees en aanvechtingen gevoerd wordende.
6. Komende zondaar, ontvangt gij niet nu en dan enen kus van de zoete lippen van Jezus Christus, ik bedoel enige zalige woorden, die als honing druppels op uwe ziel neervallen om u te verkwikken, wanneer gij te midden van uwe droefheid verkeert?
7. Geeft Jezus Christus u soms niet een glimp van zich zelven, al ziet gij Hem niet langer, dan men tot twintig tellen kan.
8. Gevoelt gij niet soms als het ware de warmte zelfs van zijne vleugelen, die het gelaat uwer ziel overschaduwen, en als het ware ene warmte aan uwe ziel mededelen, gelijk de heldere stralen der zon aan het lichaam, wanneer zij plotseling door de wolken heen breekt, al is ook aanstonds alles weer weg? Welnu, al deze dingen zijn de goede hand Gods over u, en zij overkomen u om u te noodzaken, te dringen en u gewillig te maken om te komen en om u daartoe in staat te stellen, o, komende zondaar, opdat gij ten laatste moogt behouden worden.

DE WET EN DE CHRISTEN.

De wet is tweemaal op den berg Sinaï gegeven, maar toen God haar ten tweeden male gaf, was Zijne verschijning geheel verschillend van de eerste maal, Exodus 19 en 34.

1. Toen de Heere Zijne heilige wet voor de eerste maal gaf, zond Hij donderen en bliksemen, Zijn schrik en ontzetting voor Mozes henen, zodat deze gans bevreesd en bevende werd, en het volk bad, dat het woord tot hen niet meer zou gedaan worden, Exodus 19:16, Hebreeën 12:18-21. Maar toen Hij wederom met Zijne wet verscheen, deed Hij Zijne goedigheid voorbij Mozes' aangezicht gaan, om dezen neer te buigen en zijn geweten te vertroosten, Exodus 34:8.

2. Toen Hij ze de eerste maal gaf, ging die verhevene plechtigheid vergezeld van donderen en bliksemen, van donkerheid en duisternis, van rook en vlammen, en het geluid ener zeer sterke bazuin, Exodus 19:16-18. Maar de tweede keer maakte Hij Zijnen Naam bekend als barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid, die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft, Exodus 34:6-7.

3. De eerste maal moest Mozes door het vuur heen den Heere tegemoet gaan, hetgeen hem zozeer ontzette en hem zulk een ontzag inboezemde, Exodus 19:18, Hebreeën 12:21. Maar de tweede maal leidde God hem in ene kloof der steenrots en overdekte hem met Zijne hand, Exodus 33:22.

4. Uit dit alles leid ik af, dat de wetgeving, wat haren inhoud betreft, beide malen den ongelovige tot de straf der eeuwige verdoemenis veroordeelt, zo hij Christus niet in het geloof aanneemt. Maar aangaande de wijze, waarop de wet werd gegeven, meen ik, dat de eerste maal hare kracht als verbond der werken op den voorgrond treedt, zonder heen wijzing op Christus. De tweede maal evenwel schijnt de wet, in haren vorm althans, op geen werkverbond te doelen, maar veeleer ene reeks voorschriften en geboden te bevatten voor degenen, die zich reeds in de kloof der steenrots: Christus, bevinden. Zo staat ook de heilige, ten opzichte van het Oude Verbond, zonder de wet, en toch weer niet zonder wet, wanneer hij beschouwd wordt onder het verbond der genade, 'Gode zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet', 1 Corinthiërs 9:21.

5. Wel is het dus treurig gesteld met den ongelovige, wijl hij enig en alleen onder de wet staat, en wel volgens de eerste wetgeving met donderen en bliksemen, vuur en rook, die allen hem met eeuwige ellende bedreigen, zo hij niet tot den laatsten tittel van de wet toe houdt. Maar de gelovige staat in ene andere verhouding tot de wet, want hij heeft niet uitsluitend met haar te doen, hij is overgebracht naar den heerlijken berg Zion en heeft daar genade en vergeving der zonden ontvangen, hij is thans, zeg ik, door het geloof in den Heere Jezus onder bescherming van zulk ene volmaakte gerechtigheid, dat de donderen der Sinaïtische wet er niet de geringste vlek in kunnen ontdekken, maar ze veelmeer volkomen rechtvaardigen, waar of wanneer zij ook daarmee in aanraking komen, Hebreeën 12. Dit heet de rechtvaardigheid Gods zonder de wet, waarvan ook de wet en de profeten getuigenis hebben gegeven: de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven, want er is geen onderscheid, Romeinen 3:22.

6. Wanneer gij, die in Jezus gelooft, dus de wet hoort met hare donderen en bliksemen, als of zij hemel en aarde wil verteren, zo zeg: ik ben vrijgesteld van de wet, wier donderen met mijne ziel niets te doen hebben, ja, terwijl de wet brult als een leeuw, kan zij slechts mijne rechtvaardigheid aannemen en bevestigen. Ik weet, dat Hagar soms veel te zeggen heeft zelfs in Sara's huis, en zich tegen haar verzet, maar zij matigt zich al die macht slechts aan, Sara is meesteres, al is zij ook onvruchtbaar, daarom doe met haar gelijk Sara deed en zend haar heen. Ik wil daarmee zeggen: wanneer de wet met haren ontzettenden eis en vloek uw geweten tracht te verpletten, sluit haar dan met de belofte der genade buiten, roep: de ganse ruimte is reeds ingenomen, want de Heere Jezus woont hier: er is voor de wet gene plaats meer. Wil de

wet komen en mij onderzoeken, zonder daarbij als rechter op te treden, dan ben ik daarmee geheel tevreden en zelfs ingenomen, maar zo zij meer begeert, wijs ik haar terug, wijl zij zelf mijne rechtvaardigheid niet veroordelen kan. Ik mag noch kan, wil noch durf haar tot mijnen rechter of verlosser kiezen, noch hare heerschappij over mijn geweten erkennen, want dan zou ik van de genade vervallen en Jezus mij niet nut zijn, Galaten 5:1-5.

7. Daarom heeft de ziel, welke leeft door het geloof in Hem, die van de doden is opgestaan, niet alleen het recht, maar bovendien de verplichting, aldus met Gods wet te handelen, ja, zij onteert den Heere grotelijks, zo zij de voorrechten des Evangelies op deze wijze minacht, wat zij ook gevoelen of zien moge. De wet heerst over de vrouw, zo langen tijd haar man leeft, maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo zij gene overspeelster is, als zij eens anderen vrouw wordt, ‘ Romeinen 7:1-3. Inderdaad, zolang gij der zonde leeft en in uwe gerechtigheid, die naar de wet is, zo lang is de wet uw man en heerst zij over u. Maar zijt gij eens der zonde en der wet gestorven, gelijk geschiedt wanneer gij u aan den Heere Jezus overgeeft, dan, zeg ik, heeft uw vorige man geen recht meer op u, gij zijt vrij van de wet. Onderstel, ene vrouw wordt om ene schuld van honderd ponden in de gevangenis geworpen, zo zij daarna trouwt, al bevindt ze zich nog onder de hand des cipiers, wordt al hare schuld die haars mans, ja op den dag zelf van haar huwelijk laat de wet, die haar eerst gevangen nam, haar weer vrij en eist de schuld van haren man.

Zo ook werden wij van de eisen der wet vrijgesteld op den ogenblik, toen wij Christus als onzen Zaligmaker aannamen. Om alles wat ik zei, in het kort samen te vatten: de Christen heeft niets met de wet te maken, wanneer zij in de donderen en bliksemen van Sinaï verschijnt, of het geweten met den toorn en het mishagen Gods verschrikt, want daarvan is hij door het geloof in Christus verlost. Maar wat hem wel aangaat, is de tweede wetgeving-want de wet is heilig, en het gebod is heilig, rechtvaardig en goed, Romeinen 7:12, want daarbij ziet hij God van uit de kloof der steenrots, als een barmhartig en genadig God, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid, die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft.’

DE LEER VAN DE WET EN DE GENADE ONTVOUWD,

of

Een verhandeling over de wet en de genade, de natuur van de ene en de natuur van de andere, aantonende wat ze zijn, beschouwd als de twee verbonden, en eveneens wie zij zijn en wat de toestand is van hen, die onder een van deze twee verbonden zijn,

waarin ter verduidelijking voor de lezer onderscheidene vragen zijn beantwoord betreffende de wet en de genade, zeer gemakkelijk te lezen en even gemakkelijk te verstaan door hen, die de zonen der wijsheid, de kinderen van het tweede verbond zijn.

'Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken. Hebreeën 7:19. 'Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet. Romeinen 3:28. 'Doch degenen, die niet werkt, maar gelooft in Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.' Romeinen 4:5.

Lezer!

Wanneer de vrijheid en volheid van het evangelie soms eens door de prediker voorgesteld wordt, benevens de bereidwilligheid van de Heere des vredes om diegenen te ontvangen, wier verlangen zich daarnaar uitstrekt, is de geest der wereld terstond gereed met de uitroep: 'Deze man veracht zeker de wet, hij schat de wet gering en beschouwt die als zonder uitwerking.' En dat al, omdat niet met het evangelie de leer der wet vermengd is, hetwelk geen rechte uitdeling van het Woord is naar de waarheid en de kennis. Indien weer de verschrikking en de gestrengheid der wet aan het volk blootgelegd wordt door de dienaren van Jezus Christus, al is het, dat zij er niet van spreken met het doel, dat de mensen daarop hun vertrouwen zouden stellen door zich daarop, als een verbond der werken, te verlaten, maar eerder opdat zij van dat verbond zouden uitgedreven worden om de aanbieding en de voorrechten van het tweede verbond te omhelzen, dan zeggen toch die arme zielen, omdat zij onbekend zijn met de natuur van deze twee verbonden of van een van deze: 'Hier is niets dan wet prediking, donderen met de wet, ' terwijl de zielen, helaas! nimmer in staat zullen zijn om te weten, wat zij van nature zijn of waaronder zij liggen, indien deze twee niet voorgehouden worden, namelijk, het verbond der werken en het verbond der genade, tegelijk met de natuur van de ene en de natuur van de andere.

Evenmin kunnen zij verstaan, wat genade is, of hoe zij onder de wet vandaan moeten komen om God in en door het andere aller heerlijkste verbond te ontmoeten, waardoor en waardoor alleen God genade, heerlijkheid, ja alle goede dingen van een andere wereld uit Zichzelf kan meedelen.

Daar ik deze zaken, benevens andere, overwogen heb, ga ik de moed vatten om u, mijn vriend, nu nog eens weer iets van de raad Gods voor ogen te stellen, met het doel, indien het slechts voor u gezegend wordt, dat gij daaruit voordeel moogt trekken, want waarlijk, deze zaken zijn niet alledaags en van weinig betekenis, maar gij moet ze volstrekt weten, en bevindelijk kennen ook, indien gij ooit zult delen in de heerlijkheid van God door Jezus Christus, en alzo de verschrikking en de onverdraaglijke wraak ontgaan, welke anders door Zijn rechtvaardigheid over u zal komen, omdat gij leeft en sterft in uw overtredingen tegen de wet van God.

En daarom is het uw plicht, terwijl gij leeft in de welaangename tijd, indien gij gelukkig wenst te zijn in de tijd, die te komen staat, om u over te geven aan de bestudering van deze twee verbonden, waarover in de navolgende verhandeling gehandeld wordt, en ze zo te bestuderen dat gij door genade niet alleen het begrip van het een en van het ander in uw hoofd krijgt, maar totdat gij de kracht, het leven en de heerlijkheid van beide gevoelt, want neem dit voor waarheid aan: voor hem, voor wie het oogmerk, de bedoeling en de natuur der wet duister is,

is ook het oogmerk, de natuur en de heerlijkheid van het evangelie duister, en hij, die slechts een begrip van het ene heeft, zal nauwelijks iets meer dan een begrip van het andere hebben.
En de reden is, omdat de mensen, zolang zij onbekend zijn met de natuur der wet, en zo lang zij niet weten, dat zij daaronder besloten zijn, dat is onder de vloek en de veroordelende kracht daarvan, zorgeloos en nalatig zullen zijn in betrekking tot het onderzoek naar de ware kennis van het evangelie. Voor het gebod gekomen was, dat wil zeggen, in zijn geestelijke zin leefde Paulus, dat is, hij dacht zich veilig, hetgeen duidelijk is uit Romeinen 7:9-10, vergeleken met Filippenzen 3:5-11 enz. Maar toen dat gekomen en in waarheid aan hem ontdekt was door des Heeren Geest, is Paulus gestorven, Romeinen 7, aan heel zijn vorig leven, Filippenzen 3, en de man, die zich vroeger met het leren kon tevreden stellen, hoewel onbekend met het evangelie, roept nu uit. ‘Ja zeker, ik acht ook alle dingen schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere.’ Vers 8.
Daarom zeg ik, zo lang zij onbekend zijn met de natuur van het evangelie, en met de heerlijkheid, die er in gelegen is daarin gevonden te worden, want wij zijn gewoon te zeggen, dat de mens die zelf niet weet, dat hij ziek is, niet voor zich naar een geneesheer zal uitzien, en dit wist (Christus heel goed, toen Hij zei: ‘Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn, ‘ Markus 2:17, dat is, niemand zal in oprechtheid de geneesheer begeren, tenzij hij weet, dat hij ziek is. Het staat alzo te vrezen, dat de mens, die slechts een begrip van de wet gekregen heeft, een begrip, dat wil zeggen, de kennis er van in zijn hoofd, zodat hij er over kan redeneren en praten, indien hij de macht daarvan niet gevoeld heeft, en dat wel krachtdadig, op zijn best slechts een begripsman inzake het evangelie zal zijn, hij zal geen bevindelijke kennis er van in zijn hart hebben, wat meer zegt, hij zal die niet zoeken of van harte begeren, en dat alles, omdat hij, zoals ik vroeger zei, geen ondervinding opgedaan heeft van de wondende, snijdende, dodende natuur der wet.
Daarom zeg ik, indien gij het gezag en de kracht van het evangelie wilt leren kennen, leg u er dan eerst op toe om de macht en het gezag der wet te leren kennen, want ik ben er waarlijk van overtuigd, dat het gebrek aan deze een zaak, namelijk de kennis der wet, een der oorzaken is, waarom zo velen onbekend met de andere zijn. De mens, die de wet niet kent, weet inderdaad en waarheid niet, dat hij een zondaar is, en die niet weet, dat hij een zondaar is, heeft het niet op een zaligmakende wijze ervaren, dat er een Zaligmaker is.
Wederom zeg ik, die de natuur der wet niet kent, kent de natuur der zonde niet, en die de natuur der zonde niet kent, zal er zich niet over bekommeren of hij de natuur van een Zaligmaker kent, dat is bewezen. Johannes 8:31-36. Deze mensen waren belijders en kenden toch de waarheid-het evangelie- niet, om reden, dat zij zichzelf niet kenden en evenmin de wet.
Gij moet mij niet verkeerd verstaan, Christen lezer, ik zeg niet, dat de wet op zich zelf een ziel tot Jezus Christus zal leiden, maar wanneer de ziel door de wet gedood is, doordat ze door de gestrengheid der wet wordt aangegrepen, dan zal de mens, indien hij door de Geest van Christus verlicht is om te zien waar genezing te verkrijgen is, door genade niet gerust zijn zonder de wezenlijke en zaligmakende kennis van Hem door het geloof.
Indien gij dan uw aangezicht schoon wassen wilt, moet gij eerst een spiegel nemen en zien, waar het vuil is, dat is, indien gij inderdaad van uw zonden gewassen wilt zijn door het bloed van Christus, neem dan eerst de moeite om ze te zien in de spiegel der wet, en wees niet bevreesd uw vuile toestand te zien, maar zie naar elke vlek, die gij hebt, want hij die de vuilheid van zijn gelaat ten halve ziet, zal zich ten halve wassen, evenzo zal hij, die zijn zonden ten halve ziet, Christus ten halve zoeken. Reken u zelf daarom, zeg ik, de grootste zondaar in de wereld, en wees overtuigd, dat er geen erger is dan gij zelf, laat dan de schuld daarvan uw hart aangrijpen, ga dan ook in die staat en toestand tot Jezus Christus, en werp u op de verdiensten en de kracht van Zijn bloed, en daarna zult gij bevindelijk spreken over de dingen

van de wet en van het evangelie, en het zal merkbaar zijn, dat de eigen taal van de kinderen Gods van uw lippen vloeit, maar ook eerder niet. Jakobus 1.
Laat dit u dus leren, dat hij, die zijn verloren toestand niet gezien heeft, geen veilige toestand heeft gezien, hij, die zich nimmer zag in de strik van de duivel, zag zich nimmer in de boezem van Christus. ‘Deze mijn zoon was dood, en hij is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden.’ ‘Onder welke ook wij allen eertijds verkeerd hebben.’ ‘Maar zijn nu (zo velen van ons als er geloven) teruggekeerd tot’ Jezus Christus, ‘de’ overste ‘Herder en Leidsman van onze zielen.’ Daarom zeg ik, indien gij in deze verhandeling in de eerste plaats iets vindt aangaande de natuur, het doel en de strekking der wet, roep daarom niet plotseling uit: ‘Hier is niets dan de verschrikking, de beangstiging en de donderende uitspraken der wet ‘
Indien gij weer in het tweede deel dezer verhandeling iets vindt over de vrijheid en volheid van het evangelie, zeg dan ook niet: ‘Hier is niets dan genade, en daarom zeker een onderschatting der wet.’ Neen, maar lees het geheel door en overdenk het dan, en ik hoop, gij zult de twee verbonden, waaronder alle mensen zijn, of onder het ene of onder het andere, ontdekt en voorgesteld vinden in hun naturen, doeleinden, grenzen, tegelijk met de staat en de toestand van hen, die onder het ene en van hen, die onder het andere zijn.
Er zijn sommigen, die uit onwetendheid zeggen, dat zulke mensen, die verschrikking en ontzetting aan de zondaren prediken, buiten de Bijbel en dienaren van de letter-de wet-zijn, en niet van de geest-het evangelie, maar ik zou hen willen antwoorden met een aanhaling uit het zestiende hoofdstuk van Lucas, van het negentiende vers tot het einde, en met 1 Corinthiërs 6:9-10, Galaten 3:10, Romeinen 3:9-19, alleen deze vermaning zou ik onder de hand geven, dat de prediking van hen, die verschrikking prediken om de zielen heen te drijven tot het verwerven van de zaligheid door de werken der wet, niet de rechte evangelie prediking is, wanneer echter de heiligen spreken van de treurige staat, waarin de mensen van nature zijn, om aan de zielen hun behoefte aan het evangelie te ontdekken, dan is dat de ware prediking, en hij, die zo predikt, doet het werk van een evangeliedienaar. Zie Romeinen 3:9-25, enz.
Weer zijn er anderen, die zeggen, dat wij, omdat wij de vrije, volle en alles overtreffende genade prediken, in het evangelie ontdekt, de wet te niet doen, terwijl inderdaad de wet niet kan bevestigd worden, tenzij het evangelie duidelijk en klaar, in verband met het verbond der werken, in zijn heerlijkheid voorgesteld wordt. ‘Doen wij dan de wet te niet door het geloof?’ of door de prediking van het evangelie? O neen, zeg dat niet, zegt Paulus: ‘Dat zij verre, maar wij bevestigen de wet.’ Romeinen 3:31.
En waarlijk, hij, die inderdaad de wet wil bevestigen, of op haar eigen plaats zetten, want zo vat ik de woorden op, moet voorzeker het evangelie voorhouden in zijn rechte aard en natuur, want als een mens onwetend is van de natuur van het evangelie en het verbond der genade, zal hij zeer geneigd zijn om de wet niet op haar plaats te laten, en dat wel, omdat zij onwetend zijn, en niet weten ‘noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen.’
En laat mij u zeggen, dat een mens, als hij onbekend is met het verbond der genade en met de grenzen en grenzeloosheid van het evangelie, al spreekt hij ook en al maakt hij ook melding van de naam van de Vader en van de Zoon, en eveneens van de naam van het nieuwe verbond en het bloed van Christus, dat zulk een mens toch op deze zelfde tijd en in deze zelfde woorden niets dan de wet zal prediken, en dat wel als een verbond der werken.
Lezer, ik moet bekennen, dat het een verwonderlijk mysterieuze zaak is, en hij, die op de rechte wijze deze twee verbonden op hun rechte plaats kan zetten, wel een moediger geest moet hebben dan zijn eigen, opdat hij niet, wanneer hij over het een spreekt het andere uit zijn plaats lichte. O! zo verlicht te wezen, om zodanig van het ene, dat is, van de wet-te spreken, dat het evangelie daardoor grootgemaakt wordt, en eveneens zodanig over het evangelie te spreken, dat de wet bevestigd, en noch zij, noch enig bijzonder deel daarvan, verafgood wordt!

Het is zeldzaam, en wordt van slechts zeer weinige mensen gehoord en bij slechts zeer weinige mensen gevonden.
Indien gij mocht zeggen: Wat betekent dat toch, zodanig over elk van deze twee verbonden te spreken, dat zij op hun rechte plaats gezet worden, en meteen de verschrikking van de ene te gebruiken, zodanig dat de heerlijkheid van de andere daardoor grootgemaakt en bevorderd wordt? dan antwoord ik daarop: lees de navolgende verhandeling, maar met een opmerkzaam hart, en mogelijk zult gij daarin een antwoord op uw vraag vinden, dat u voldoet.
Lezer, wanneer gij in dit boek tevergeefs naar beeldrijke uitdrukkingen en lichte, ijdele, zonderlinge, geleerde termen zoekt, dan moet gij weten, dat dat komt, omdat ik nimmer op school gegaan heb bij Aristoteles of Plato, maar in mijn vaders huis onder zeer geringe omstandigheden te midden van arme landlieden grootgebracht werd. Maar wanneer gij daarin een massa eenvoudige, maar gezonde, ware en verstaanbare gezegden vindt, schrijf dat dan toe aan de gaven en bekwaamheden, welke de Heere Jezus aan zulk een arm schepsel als ik ben en altijd was, geschonken heeft. En indien gij, die een Christen zijt, wie de zielsogen zijn geopend vindt dat ik ergens wat kort bij blijf stilstaan, hoewel ik de rechte snaren tref, schrijf dat of aan mijn kortheid toe, of, zo gij wilt, aan mijn zwakheden, want daar ben ik vol van.
Nog een paar woorden, en dan zal ik hiermee kunnen volstaan.
Ten eerste. Het eerste is, dat ik u, mijn vriend die geen begeerte hebt naar de redding van uw ziel, dringend verzoek dit boek toch met een rustige overpeinzing door te lezen, mogelijk, dat daardoor begeerten in u opgewekt worden naar datgene, waarvan gij op het heden verstoken zijt.
Ten tweede. Indien gij enige opwekkingen in uw hart gevoelt door het lezen van zulke onwaardige werken van de hand van een mens als de mijne zijn, laat dan niet na om in de eerste plaats God de eer te geven, verleen uw overtuigingen de vrije toegang en wees niet te haastig om uw geweten daarvan te ontlasten, maar laat ze zodanig werken, totdat gij u zelf van nature ontbloot ziet van alle genade, zoals geloof, hoop, kennis van God, Christus en het verbond der genade.
Ten derde. Vlied dan terstond in alle haast tot Jezus Christus, daar gij ontdekt zijt aan uw verloren staat buiten Hem, waardoor uw ziel er heimelijk van overreed wordt, dat Jezus Christus met open armen staat om u te ontvangen, om uw zonden af te wassen, om u met Zijn gerechtigheid te bekleden, en dat Hij gewillig, ja, van harte gewillig is om u met onuitsprekelijke vreugde voor het aangezicht van de heerlijkheid Gods en onder de ontelbare schaar van engelen te stellen. Dit het geval zijnde, stel u dan, in de volgende plaats, niet gerust met deze heimelijke en eerste overtuigingen, welke u kunnen aanmoedigen, of dit werkelijk doen, om tot Jezus Christus te komen, maar wees niet gerust, voordat gij door zalige ervaring een glorierijke luister van dit tweede verbond tot u vindt uitgestrekt en aan uw ziel verzegeld door de Geest van de Heere Jezus Christus. En opdat gij deze mijn raad niet moogt gering achten, smeek ik u, in de tweede plaats, de volgende zaken te overwegen.
Ten eerste. Indien gij uw overtuigingen van u doet, en niet de rechten weg volgt, (welke bestaat in uw zonden te zien afgewassen door het bloed van Jezus Christus), dan is het de vraag of God ooit weer aan de deur van uw hart zal kloppen, het kan wezen, dat Hij dan liever zegt: Zo iemand ‘is vergezeld met de afgoden, laat hem varen.’ Hosea 4:17. Al is hij ook in de natuurstaat, ‘laat hem varen ‘ Al is hij ook onder, of begrepen in de vloek der wet, ‘laat hem varen.’ Al is hij ook in de hand van de duivel, ‘laat hem varen.’ Al gaat hij ook met rasse schreden het verderf tegemoet, ‘laat hem varen’. Al zal zijn verdoemenis niet alleen een verdoemenis zijn wegens zonden tegen de wet, maar eveneens wegens het gering achten van het evangelie, ‘laat hem varen. ‘Mijn geest, Mijn dienaren, Mijn Woord, Mijn genade, Mijn barmhartigheid, Mijn liefde, Mijn mededogen, Mijn gewone leiding zullen niet meer met hem twisten, ‘laat hem varen.’ O jammerlijke, o beklagenswaardige schepselen! die de

overtuigingen gering achten, welke in hun zielen hebben post gevat, en (indien zij niet gering geacht waren) hun zozeer ten goede zouden gekomen zijn.
Ten tweede. Indien gij er niet op let, hoe gij u van uw overtuigingen ontdoet, maar er u van ontdoet, zonder dat het kostelijke bloed van Christus zaligend aan uw ziel is toegepast, kunt gij er stellig op rekenen, dat het misbruik van die overtuiging blijken zal geven van de verharding van uw hart tegen de eerstvolgende tijd, dat gij het Woord zult horen prediken of lezen. Gewoonlijk ziet men, dat de zielen, die geen acht hebben geslagen op de overtuigingen, welke zich eerst bij hen hadden gevestigd, naar het rechtvaardig oordeel Gods over hen, harder en ongevoeliger, onvatbaarder en stomper worden, want sommigen, die vroeger plachten te sidderen en te wenen, en week te worden onder het gehoor van het Woord, zitten daar nu zo ongevoelig onder, en hun geweten is zo verschroeid en verhard, dat, wanneer het hellevuur hun in het aangezicht geworpen werd, gelijk het soms in hun oren wordt opgedrongen, zij waarlijk nauwelijks bewogen zouden worden, en dit overkomt hun als een rechtvaardig oordeel Gods. 2 Timotheus 2:11-12.
Ten derde. Als gij deze of gene overtuigingen, die zich mogelijk van uw hart meester maken door het lezen van deze verhandeling of door het horen van de prediking van Gods Woord in alle oprechtheid en eenvoudigheid door een andere goede man, gering acht, zult gij van het versmoren van die overtuigingen rekenschap te geven en verantwoording te doen hebben in de dag des oordeels, niet alleen van uw zonden, die in het algemeen door u begaan zijn in uw roeping en in uw dagelijks leven, maar gij zult opgeroepen worden om rekenschap af te leggen voor het geringschatten, het minachten van overtuigingen, welke God gebruikt als een bijzonder middel om aan arme zondaren hun verloren toestand en de behoefte aan een Zaligmaker te doen zien. Nu zou ik hier nog vele andere overwegingen kunnen bijvoegen, behalve die, welke ik reeds heb aangegeven, met het doel, dat gij gewillig moogt zijn om te luisteren naar en uw voordeel te doen met overtuigingen, als,
Ten eerste. Overweeg, dat gij een kostelijke ziel hebt, meer waard dan de gehele wereld, en dat hierin gewoonlijk gewerkt wordt, indien zij ooit zal worden behouden, door overtuigingen.
Ten tweede. Deze ziel zal zeker ter helle varen, indien gij een versmader zult zijn van overtuigingen.
Ten derde. Indien zij ter helle vaart, moet uw lichaam ook naar de hel varen om daar dan nimmer weer uit te komen. ‘Verstaat dit toch, gij God vergetenden!’ en gij, die geneigd zijt Zijn overtuigingen te vergeten, ‘opdat ik niet verscheure en niemand redde.’ Psalm 50:22.
Maar indien gij iemand zijt, die, niettegenstaande het lezen van uw ellende en van Gods genade, nog zult volharden in voort te gaan in uw zonden, weet dan, in de eerste plaats, dat gij hier, door de zaken die gij leest, zonder verontschuldiging aan uzelf zult overgelaten worden, en dat in de toekomende wereld uw verdoemenis ontzettend verzwaard zal worden, doordat gij daarop geen acht hebt geslagen en u niet van uw zonden hebt afgekeerd, welke daarin berispt werden, en niet alleen uw zonden, maar ook uw verwerping van het woord der genade, dat u aanwees hoe en langs welke weg gij daarvan verlost kon worden. Vaarwel dan, ik laat u en ook deze verhandeling, aan God over, van wie ik weet, dat Hij een rechtvaardig oordeel zal vellen, beide over dat werk en over u. Ik ben de uwe, echter niet om uw lusten en vuile neigingen te dienen, maar om te berispen, te onderwijzen, en, naar de mate des geloofs en der kennis, welke God mij gegeven heeft, u de weg ten leven en ter zaligheid voor ogen te stellen.
Uw beoordelingen, bespottingen, vermoedens en verachting van mijn persoon zal ik mij niet aantrekken, maar overlaten aan het gestrenge oordeel, dat staat te komen, en waarin de belediger niet ongestraft zal blijven, hetzij gij het zijt of ik het ben, evenwel zal ik voor u bidden, u het goede toewensen, en u zoveel goed doen als ik maar kan. En ga gij, Christen, opdat ik niet tevergeefs schrijve of spreke, met veel ernst, vurig en menigvuldig, voor mij tot onze God bidden, in al uw kloppen aan de deur van onze Vader, omdat ik daar zeer veel

behoefte aan heb, want mijn werk is groot, mijn hart is snood, de duivel ligt op de loer, de wereld zou blij wezen, wanneer ze zeggen kon: ‘Ha, ha! zo wilden wij het hebben, ‘ en van mij zelf vermag ik niets, mij zelf bewaren kan ik niet, op mijzelf vertrouwen durf ik niet, als God mij niet helpt, ben ik er zeker van, dat het niet lang zal duren of mijn hart bedriegt mij, en de wereld krijgt voordeel op mij, zodat God door mij onteerd wordt en ook gij u schamen zult mij als een der uwen te erkennen.

Gedenkt mij daarom veel in het gebed, o gij medechristen! Ik heb mijn vertrouwen gevestigd op die heerlijke genade, welke van de hemel aan zondaren wordt verstrekt, waardoor zij niet alleen geheiligd worden hier in deze wereld, maar verheerlijkt zullen worden in de toekomende, waarheen de Heere door Zijn genade ons allen brenge.

DE LEER VAN DE WET EN DE GENADE ONTVOUWD, OF EEN UITLEG VAN DE WET EN DE GENADE, DE NATUUR DER ENE EN DE NATUUR DER ANDERE, BESCHOUWD ALS DE TWEE VERBONDEN.

‘Want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.’ Romeinen 6:14.

De woorden van de tekst verklaard en de leerstukken blootgelegd.

In de drie vorige hoofdstukken bepleit de apostel de zaliging van zondaren uit genade, zonder de werken der wet, met het doel om de Heiligen te bevestigen, en eveneens om al degenen, die de waarheid van deze leer tegenstonden, voor zijn gevoelen te winnen, of hen anders des te meer zonder verontschuldiging te laten. En om dit te doen, begint hij met de staat aan te tonen, waarin alle mensen van nature, of zoals zij door de geboorte in de wereld komen, zich bevinden, zeggende, in het derde hoofdstuk: ‘Er is niemand rechtvaardig, ook niet één, er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die goed doet, ‘ enz. Alsof hij wilde zeggen: Het schijnt, dat er een geslacht van mensen is, die denken, dat zij gered kunnen worden door de gerechtigheid der wet, maar laat mij hen zeggen, dat zij zich zeer bedriegen, daar zij alreeds tegen de wet gezondigd hebben, want door de ongehoorzaamheid van een, zijn velen, ja allen gebracht in een staat van veroordeling. Romeinen 5:12-20.

Nu handelt hij in het zesde hoofdstuk even alsof hij zich tot de broeders wendt, en zegt: Mijn broeders, gij ziet nu, dat het klaar en duidelijk is, dat wij om niet door de genade van Christus het eeuwige leven beërven. En laat mij u, mijn broeders, verder tot uw vertroosting zeggen, dat uw toestand wonderbaar veilig is, doordat gij onder de genade zijt, want, zegt hij, ‘de zonde zal over u niet heersen’, dat is, noch de verdoemende kracht, noch de besmettende kracht, om daardoor uw zielen te verderven. ‘Want gij zijt niet onder de wet, ‘ dat is, gij zijt niet onder datgene, wat u wegens de zonde zal verdoemen, ‘maar onder de genade’, en staat dus in betrekking tot God, zodat gij. hoewel gij gezondigd hebt, vergiffenis zult ontvangen. ‘Want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.’

Indien iemand mocht vragen: Wat is de betekenis van het woord ‘onder’, dan antwoord ik: het betekent, dat gij niet door de wet vastgehouden, bewaard of opgesloten zijt, zodat gij voor God verschijnt onder die bediening, en niets dan dat, of: dat gij nu door het gezag der wet niet gebonden zijt om haar te vervullen en te gehoorzamen, zo, dat er geen zaligheid te verkrijgen is, zonder dat gij dit doet, of: dat gij indien gij tegen een tittel er van overtreedt, door haar kracht moet veroordeeld worden. Neen, zo zijt gij er niet onder, d.w.z. Zo zijt gij niet onder de wet. ‘Want gij zijt niet onder de wet.’ Weer hoor ik vragen: Wat wordt bedoeld met dit woord ‘wet’? Het woord ‘wet’ kan in de Schrift in meer dan een zin worden opgevat, zoals in het brede zou kunnen worden aangewezen. Daar hebt ge de wet des geloofs, de wet der zonde, de wet van mensen, de wet der werken, anders gezegd het verbond der werken, of het eerste of oude verbond.

‘Als hij zegt: Een nieuw verbond, ‘ hetwelk de genade van God is, of, zoals het gewoonlijk genoemd wordt, het verbond der genade, ‘zo heeft Hij het eerste oud gemaakt, ‘ dat is, het verbond der werken, of de wet. Hebreeën 8:13. Ik zeg daarom, dat het woord ‘wet’ en het woord ‘genade’ in dit zesde hoofdstuk van Romeinen de twee verbonden voorstellen, waaronder alle mensen zijn, dat is, onder het ene, of onder het andere. ‘Want gij zijt niet onder de wet’ dat is, gij niet, tot wie ik na deze woorden schrijf, gij niet, die in der waarheid tot het geloof in Jezus zijt gebracht, gij zijt niet onder de wet of onder het verbond der werken. Wanneer hij zegt: ‘Want gij, ‘ richt hij deze woorden dus niet tot allen, maar tot sommigen, let er op, gij, gij gelovigen, gij bekeerde mensen, gij heiligen, gij, die weer geboren zijt. ‘Want gij

zijt niet onder de wet, ‘ aanduidende, dat er anderen zijn, die in hun natuurstaat leven, die niet in het verbond der genade zijn gebracht door het geloof in Jezus Christus.
In de woorden, aldus opgevat, worden derhalve deze twee waarheden ontdekt: eerste leerstuk. Dat er in de tijden van het evangelie sommigen zijn, die onder het verbond der werken zijn. Tweede leerstuk. Dat er nimmer een gelovige onder de wet is, als het verbond der werken, maar onder de genade door Christus. ‘Want gij, ‘ gij gelovigen, gij bekeerde mensen, gij ‘zijt niet onder wet, maar onder de genade, ‘ of: Want gij zijt verlost en gebracht in of onder het verbond der genade.

EERSTE LEERSTUK

Wat het eerste aangaat, dat er sommigen zijn, die onder de wet, of onder het verbond der werken zijn, zie, wat ik u verzoeken mag, die plaats in het derde hoofdstuk van Romeinen, waar de apostel, te voren sprekende van zonden tegen de wet en van de beschuldigingen daarvan tegen degenen, die in die toestand zijn, zegt: 'Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, ' let er op, 'zij spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.' Romeinen 3:19. Dat is, al degenen, die onder de wet zijn, als een verbond der werken, die nog in hun zonden en onbekeerd zijn, zoals ik u vroeger zei. Weer zegt hij: 'Maar indien gij door de Geest geleidt wordt, zo zijt gij niet onder de wet.' Galaten 5:18. Weer aanduidende, dat zij, die zondigen tegen de wet, of de werken der wet, telkens beschouwd als het oude verbond, onder de wet zijn, en niet onder het verbond der genade.
Wederom zegt hij: 'Want zo velen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek.' Galaten 3:10. Dat is, zij, die onder de wet zijn, zijn onder de vloek, want let er op, zij, die onder het verbond der genade zijn, zijn niet onder de vloek. Nu zijn er maar twee verbonden, daarom moeten noodzakelijk zij, die onder de vloek zijn, onder de wet zijn, daar wij zien dat zij, die onder het andere verbond zijn, niet onder de vloek zijn, maar ouder de zegen. 'Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met de gelovige Abraham, ' maar de overigen zijn onder de wet. Galaten 3:9.
Nu zal ik mij voort spoeden tot hetgeen, waarover ik voornemens ben te spreken.
Ten eerste zal ik u aantonen, wat het verbond der werken of de wet is, en wanneer het eerst werd gegeven, benevens de natuur daarvan.
Ten tweede zal ik u aantonen, wat het is onder de wet of het verbond der werken te zijn, en de ellendige staat van al degenen, die daaronder zijn.
Ten derde zal ik u aantonen, wie zij zijn, die onder dit verbond of de wet zijn.
Ten vierde zal ik u aantonen, hoe ver een mens komen kan, terwijl hij toch onder dit verbond of de het is.
Wat het verbond der werken is, en wanneer het werd gegeven.
Ten eerste. Wat dit verbond der werken is, en wanneer het werd gegeven. Wat dit verbond is. Het verbond der werken of de wet, waarvan hier gesproken wordt, is de wet, op de berg Sinaï aan Mozes ter hand gesteld, in twee stenen tafelen, in tien bijzondere afdelingen, zie hiervoor Galaten 4. De apostel, daar sprekende van de wet, benevens van sommigen, die door misleidingen van een valse leer weer, als het ware, onder de wet gebracht waren, of ten minste die kant overhelden, vers 21, zegt: Wat u aangaat, die onder de wet begeert te zijn, ik zal u de mysterie voorhouden van Abrahams twee zonen, welke hij had bij Hagar en Sara, deze twee betekenen de twee verbonden, de ene, genaamd Hagar, betekent de berg Sinaï, waar de wet werd overgegeven aan Mozes op twee stenen tafelen. Exodus 24:12, 34:1, Deuteronomium 10:1.
Hetgeen zeggen wil, dat al wie onder die wet is, voor het tegenwoordige ontbloot is van, en geheel en al zonder de genade van Christus in zijn hart. 'En ik betuig weer aan een ieder mens, ' zegt hij, sprekende tot dezelfde lieden, 'Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden, ' namelijk, door die, welke op de berg Sinaï gegeven werd, 'gij zijt van de genade vervallen.' Galaten 5:3-4. Dat is, niet dat iemand kan gerechtvaardigd worden door de wet, maar zijn bedoeling is, dat al degenen, die gerechtvaardigd zoeken te worden door de werken der wet, niet dezulken zijn, welke onder het tweede verbond, het verbond der genade zoeken te komen. Eveneens zegt de apostel, weer sprekende van deze twee verbonden:

‘Want indien de bediening des doods, ‘ of de wet, want dat is al een en het zelfde, ‘in letters bestaande, en in stenen ingedrukt, ‘ let daar op, ‘in heerlijkheid is geweest, hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes’ of het verbond der genade, ‘in heerlijkheid zijn?’ 2 Corinthiërs 3:7-8. Alsof hij zeggen wil: Het is waar, er was een heerlijkheid in het verbond der werken, en een zeer grote voortreffelijkheid kwam er in aan het licht, namelijk in dat gene, dat in stenen ingedrukt werd op de Sinaï, maar toch, er is een ander verbond, het verbond der genade, dat het in troost en heerlijkheid overtreft.
Wanneer het werd gegeven. Maar hoewel deze wet aan Mozes overgeleverd werd uit de handen van engelen, in twee stenen tafelen, op de berg Sinaï, was dit toch niet de eerste verschijning van deze wet aan de mens-maar juist ditzelfde werd, in het wezen, hoewel mogelijk niet zo duidelijk, aan de eerste mens Adam gegeven in de hof van Eden met deze woorden: ‘En de Heere God gebood de mens, zeggende: Van alle bomen van deze hof zult gij vrij eten, maar van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten: want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.’ Genesis 2:16-17. Welk gebod, dat toen aan Adam gegeven werd, een verbod inhield van een van die dingen te doen, welke als kwaad beschouwd werden en worden, hoewel het te dier tijde niet zo duidelijk aan het licht trad, in zo vele bijzondere rubrieken, als toen het weer werd overgeleverd op de berg Sinaï, maar toch was het precies hetzelfde. En dat zal ik op deze manier bewijzen:
God beval aan Adam in het paradijs zich te onthouden van alle kwaad tegen het eerste verbond, en niet van sommige zonden alleen, maar indien God niet aan Adam bevolen had zich te onthouden van de zonden, waartegen gesproken wordt in de tien geboden, dan had Hij niet bevolen, dat Adam zich zou onthouden van alle, maar van sommige, daarom moet Hij toen noodzakelijk onthouding bevolen hebben van alle zonden, die verboden worden in de wet, welke op de berg Sinaï gegeven werd. Dat nu God beval, dat Adam zich zou onthouden van alle kwaad of zonde tegen een der tien geboden, toen Hij hem het gebod in de hof gaf, is duidelijk, daar Hij de zonden strafte, die begaan werden tegen de geboden, die toen overgeleverd werden op de berg Sinaï, voordat zij werden overgeleverd op de berg Sinaï, hetgeen blijken zal als volgt:
Het eerste, tweede en derde gebod werd verbroken door Farao en zijn lieden, want zij hadden valse goden, tegen welke de Heere het oordeel uitvoerde, Exodus 12:12, en lasterden hun ware God, Exodus 5:2, waarvoor de straf niet ontgaan werd. Exodus 7:17-25. Want hun goden konden noch henzelf, noch hun volk uit de hand van God verlossen, maar ‘in de zaak, waarin zij trots gehandeld hebben, was Hij boven hen.’ Exodus 18:11.
Wederom, sommigen oordelen, dat de Heere de zonde tegen het tweede gebod strafte, waaraan Jakob in zekere mate schuldig was, doordat hij zijn huis niet zuiverde van valse goden, door de bezoedeling van zijn dochter Dina. Genesis 34:2. Wederom, wij vinden, dat Abimelech de zonde tegen het derde gebod als zo groot beschouwde, dat hij geen andere waarborg van Abraham verlangde tegen de vrees voor het kwaad, dat hem mocht aangedaan worden door Abraham, hem, zijn zoon, en zijn zoons zoon, dan alleen Abrahams eed. Genesis 21:23. Hetzelfde zien wij tussen Abimelech en Izaak. Genesis 31:53. Hetzelfde vinden wij bij Mozes en de Israëlieten, die de beenderen van Jozef niet in Egypte durfden laten blijven, vanwege de eed van de Heere, wiens naam, door dit te doen, zou zijn misbruikt. Exodus 13:19. En wij vinden, dat de Heere zijn volk bestrafte wegens de breuk van het vierde gebod. Exodus 16:27-29. En wegens de breuk van het vijfde kwam de vloek op Cham. Genesis 9:25-27. En Ismaël, die zijn vader onteerde door Izaak te bespotten, werd uitgeworpen, zoals wij lezen in Genesis 21:9-10. De schoonzonen van Lot komen in de omkering van Sodom om wegens de geringschatting van hun vader. Genesis 19:14. enz. Het zesde gebod werd verbroken door Kaïn, en zulk een vreselijke vloek en straf kwam op hem, dat het hem deed uitroepen: ‘Mijn straf is groter dan ik kan dragen.’ Genesis 4:14.

Wederom, toen Ezau dreigde, dat hij zijn broeder zou doodslaan, zond Rebekka hem weg, zeggende: ‘Waarom zou ik ook van u beiden beroofd worden op een dag?’ waardoor ons een wenk gegeven wordt, dat zij wist, dat doodslag bestraft zou worden met de dood, Genesis 27:45, hetgeen de Heere zelf eveneens aan Noach verklaarde. Genesis 9:6.
Wederom, een merkwaardig voorbeeld van de rechtvaardigheid van de Heere in het straffen van de doodslag zien wij in de Egyptenaren en Farao, die de Israëlitische kinderen in de rivier verdronken, Exodus 1:22, en zelf verdronken werden in de zee. Exodus 14:27. De zonde tegen het zevende gebod werd gestraft in de Sodomieten enz., met de volslagen vernieling van hun stad en van henzelf, Genesis 19:24-25. Ja, zij zijn ‘dragende de straf van het eeuwige vuur.’ Judas 7. Ook de mannelijke inwoners van Sichem werden allen, wegens de zonde, begaan door Hemors zoon, door het zwaard omgebracht, Genesis 34:25-26.
Onze eerste ouders zondigden tegen het achtste gebod in het nemen van de verboden vracht, en brachten alzo de vloek op zichzelf en hun nakomelingschap. Genesis 3:16. Wederom, de straf schuldig voor de breuk van dit gebod, werd door Jakob voor de dood gerekend. Genesis 31:30, 32. En eveneens door Jakobs zonen. Genesis 44:9-10.
Kaïn, die zondigde tegen het negende gebod, zo als wij lezen bij Genesis 4:9, werd daardoor vervloekt van de aardbodem. Vers 11. En Abraham, hoewel hij de vriend van God Was, werd wegens het afleggen van valse getuigenis door Farao berispt en uit Egypte gezonden, Genesis 12:18-20, beiden hij en Sara werden berispt door Abimelech. Genesis 20:9-10, 16. Farao zondigde legen het tiende gebod en werd daarom geplaagd met grote plagen. Genesis 12:15, 17. Abimelech was begerig naar Abrahams huisvrouw, en de Heere bedreigde de dood aan hem en de zijnen, tenzij hij haar weer terugbracht, ja, hoewel hij niet tot haar genaderd was, had toch de Heere, omdat hij haar begeerd en tot zich genomen had, al de baarmoeders van zijn huis geheel toe gesloten. Genesis 20:3, 18.
Verdere bewijsgronden. Ik zou hier meer in het brede over hebben kunnen spreken, maar, om niet te wijdlopig te zijn, spreek ik, wat ik heb te zeggen, zo kort uit als mij maar mogelijk is. Maar voor ik hier afstap, wil ik u bovendien nog enige weinige bewijsgronden geven om verder op te helderen, dat het wezen van de wet, op de berg Sinaï overgeleverd, tevoren door de Heere aan de mens was overgeleverd in de hof. Als, ten eerste, ‘dat de dood geheerst heeft over hen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam, ‘ dat is, hoewel zij de verboden vrucht niet namen, zoals Adam deed, maar was de overtreding geen andere geweest, of was hun zonde niemand toegerekend dan hen, die van die vrucht aten, dan hadden degenen, die aan Adam geboren werden, nadat hij buiten de hof gesloten werd, geen zonde gehad, en waren zij alzo geen slaven van de dood geworden, daar zij niet metterdaad van die vrucht aten, maar daaruit, dat de dood geheerst heeft van Adam tot Mozes, of van de tijd van zijn overtreding tegen de eerste wetgeving tot de tijd, dat de wet werd gegeven op de berg Sinaï, is het duidelijk, dat het wezen van de tien geboden aan Adam en zijn nakomelingschap gegeven werd in het gebod: ‘Maar van de boom, die in het midden van de hof is, daarvan zult gij niet eten.’
En indien er iemand mocht zeggen, dat het ter oorzake van de zonde van hun vader was, dat de dood over hen geheerst heeft, dan antwoord ik daarop, dat, alhoewel de erfzonde zijn nakomelingschap wordt toegerekend, zij toch ook met plagen bezocht werden voor de zonden, die zij metterdaad begingen. En weer zegt de apostel, ‘Want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding.’ Romeinen 4:15. Want ‘de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ‘ zegt hij. Romeinen 5:13-14. Maar als er geen wet geweest was, dan was er geen overtreding geweest, en alzo geen dood om als de bezoldiging daarop te volgen, want de dood is de bezoldiging der zonde, Romeinen 6:23, en de zonde is de breuk der wet, een werkelijke breuk in onze bijzondere personen, zowel als een werkelijke breuk in de algemene persoon van onze Heiland. 1 Johannes 3:4.

Wederom, het zijn geen andere zonden dan zonden tegen de wet, die op de berg Sinaï gegeven werd, waarom de vroeger vermelde zonden gestraft werden, daarom is de wet, welke vroeger door de Heere aan Adam en zijn nakomelingschap gegeven werd, dezelfde als die, welke later op de berg Sinaï gegeven werd. Wederom, de voorwaarden van de wet van de berg Sinaï en van die van de hof zijn allen een en dezelfde, die der ene luiden: 'Doe dat en gij zult leven, ' die der andere luiden evenzo. Ook is het oordeel dat de mensen werd aangekondigd, in beide gevallen gelijk, dus blijkt het, dat deze wet geheel dezelfde was als die, welke gegeven werd op de berg Sinaï.

Wederom, de apostel spreekt slechts van twee verbonden, te weten, genade en werken-onder welke twee verbonden allen zijn, sommigen onder het ene, en sommigen onder het andere. Nu is het verbond met Adam het ene, daarom is dat van de berg Sinaï een en hetzelfde, ze zijn geheel aan elkaar gelijk. Ik zeg en ik weet, dat dit de waarheid is, omdat de zonden tegen de wet op de berg Sinaï door God gestraft werden, omdat de wet daardoor verbroken werd, voor ze daar was gegeven, zo blijkt het duidelijk, dat dit waar is, want het zou onrecht zijn van God om te straffen, wanneer er geen wet verbroken was, daarom was zij volkomen een en dezelfde als die op de Sinaï.

Nu diende de wet, welke op de Sinaï gegeven werd, om de zonden, die te voren daartegen begaan waren, des te duidelijker te ontdekken, want hoewel het wezen der tien geboden gegeven werd in de hof, voor deze geboden ontvangen werden van de Sinaï, lagen ze toch zo duister in het hart van de mensen, dat hij daaraan niet zo klaar ontdekt werd als naderhand het geval was, daarom zegt de apostel, dat de wet om der overtredingen wil daarbij gesteld is. Galaten 3:19. Of, duidelijker, op de Sinaï in stenen tafelen gegeven werd, 'opdat de misdaad te meerder worde, dat is, opdat zij des te duidelijker mocht verschijnen en aan het licht treden. Romeinen 5:20.

Voorts hebben wij een merkwaardige gelijkenis met deze wet op de Sinaï, juist in het geven der wet, want, ten eerste werd de wet tweemaal op de Sinaï gegeven om aan te duiden, dat het wezen daarvan inderdaad vroeger gegeven was. En ten tweede werden de eerste tafelen, die op de Sinaï gegeven werden, aan de voet van de berg gebroken, en de anderen heel gehouden, om aan te duiden, dat, hoewel het de ware wet was die vroeger was gegeven, met die, welke gegeven was op de Sinaï, het toch niet zo gemakkelijk was die te lezen en er acht op te slaan, omdat de stenen niet heel, maar gebroken waren en alzo de wet, die daarop geschreven was, enigermate misvormd en ontsierd was.

Tegenwerping. Maar, werpt gij mij tegen, hoewel de zonden tegen het ene de zonden tegen het andere zijn, en zij alzo op dat punt overeenstemmen, blijkt het nog niet, dat zij daarom een en hetzelfde verbond der werken zijn.

Antwoord. Gij zult toestemmen, dat datgene, wat aan Adam in het paradijs gegeven werd, het verbond der werken was, want het gaat maar al: Doe dat, en gij zult leven, doe het niet, en gij zult sterven, ja zelfs: 'Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.' Nu is er maar één verbond der werken. Indien ik dus bewijs, dat datgene, wat op de berg Sinaï overgeleverd werd, het verbond der werken is, dan zal alle twijfel opgeheven zijn. Dat dit nu het geval is, is duidelijk.

1. Neem in aanmerking, dat de twee verbonden in de Schrift aldus genoemd worden: het ene de bediening van de dood, en het andere de bediening van het leven, het ene het verbond der werken, het andere dat der genade, maar dat, hetwelk op de Sinaï overgeleverd werd, wordt de bediening van de dood genoemd, dat is dus het verbond der werken. 'En indien', zegt hij, 'de bediening van de dood, in letters bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, ' enz. 2 Corinthiërs 3:7.

2. De apostel legt er zich op toe wanneer hij aan de Galaten schrijft, om hen af te drijven van het stellen van hun vertrouwen op het verbond der werken, maar als hij komt tot het geven van

een uitleg van die wet of dat verbond, vertelt hij hun rondweg, daar hij er op werkt om bun vertrouwen daarvan af te brengen-dat het datgene is, hetwelk op de berg Sinaï gegeven werd. Galaten 4:24-25. Dus is datgene, hetwelk in twee stenen tafelen op de berg Sinaï overgeleverd werd, precies een en hetzelfde als wat vroeger aan Adam in het paradijs gegeven was, het is in beide gelijk, dat in de hof zegt: Doe dat en gij zult leven, maar ten dage als gij daarvan eet, of dat niet doet-zult gij de dood sterven. En zo is het ook met deze wet op de Sinaï, gelijk duidelijk blijkt uit wat er gezegd wordt: ‘De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.’ Romeinen 10:5. En ingeval zij de geboden verbreken, zelfs een daarvan, heet het: ‘Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het (gehele) boek der wet om dat te doen.’ Galaten 3:10. Nu dit opgehelderd is, zal ik verder gaan.

WAT HET IS, ONDER HET VERBOND DER WERKEN TE ZIJN.

Ten tweede. Een tweede zaak ter behandeling is: aan te tonen, wat het is onder de wet te zijn, als een verbond der werken. Waarover ik zal spreken, en wel op deze manier. Onder de wet te zijn, als een verbond der werken, is, op straffe van de eeuwige verdoemenis, gehouden te zijn elk bijzonder punt van de tien geboden te vervullen, en dat wel volkomen en voortdurend, door er naar te doen, Doe dat, en gij zult leven, anders gezegd: 'Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al, ' in elk bijzonder deel van 'hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.' Galaten 3:10. De mens, die onder het eerste verbond is, staat zo, en zo alleen, als hij is onder dat verbond of die wet.

Die arme zielen, door onbekendheid met de natuur van dat verbond der werken, de wet, waaronder zij zijn, beschouwen zij hun staat niet als half zo slecht als hij werkelijk is, terwijl er helaas verder niemand in de wereld in zulk een treurige toestand verkeert als waarin zij zijn, maar, in der waarheid, zij verstaan deze dingen niet. Hij, die onder de wet is, als een verbond der werken, is gelijk aan de man, die door de wet van zijn koning gehouden is, op straffe van verbanning, of van gehangen, van één gescheurd en gevierendeeld te worden, om niet één der bevelen van de koning te overtreden. Alzo ook hier, zij, die onder het verbond der werken zijn, zijn gehouden, op straffe van eeuwige verbanning en veroordeling, om zich te houden binnen de grenzen der wet van de God des hemels.

Het verbond der werken kan, in dit geval, vergeleken worden met de wetten van de Meden en Perzen, welke, eens gemaakt zijnde, niet veranderd kunnen worden. Daniël 6:8. Gij vindt opgetekend dat, wanneer er een wet gemaakt en uitgevaardigd was, niemand een verzoek zou doen aan enig God of mens, dan aan de koning alleen. Vers 9. Daniël verbreekt het gebod, en, laten ze ook allen doen wat ze kunnen, Daniël moet in de leeuwenkuil. Vers 16. Alzo ook hier, zeg ik, daar er een wet gegeven is, verzegeld met de waarheid en het woord van God, dat luidt: 'De ziel, die zondigt, die zal sterven.' Ezechiël 18:4. Al wie onder dit verbond blijft, en daaronder sterft, moet en zal in de leeuwenkuil, ja, erger dan dat, zij zullen in de hel de duivels voorgeworpen worden.

Maar om in enige bijzonderheden te spreken, tot beter verstaan van deze zaak, weet dan, Ten eerste. Dat de wet van God of het verbond der werken niet bevat is in één bijzondere afdeling van de wet, maar zich uitstrekt tot vele, zelfs tot al de tien geboden, en deze tien weer tot vele andere, zo als zou kunnen worden aangetoond, zodat het gevaar niet louter ligt in het verbreken van een of twee van deze tien, maar juist in de overtreding van een daarvan, onverschillig welke. Als een koning eens tien afzonderlijke geboden uitvaardigde, die door zijn onderdanen op straffe des doods moesten gehoorzaamd worden, en als er dan eens een man was, die tegen een dezer tien, onverschillig welke, overtrad, dan zou, zo als gij weet, zo iemand hoogverraad begaan, even alsof hij ze allen verbroken had, en dan zo u hij er voor blootstaan, dat het vonnis der wet even zeker over hem gestreken werd als wanneer hij ze allen in het bijzonder verbroken had.

Ten tweede. Wederom, als een mens de wetten, die door de koning uitgevaardigd zijn, een lange tijd onderhoudt en gehoorzaamt, maar dan toch eindelijk uitglijdt en die wetten verbreekt, dan wordt hij, zo als ge weet, dadelijk gevangen genomen, en door die wet veroordeeld. Deze dingen zijn klaar, als betrekking hebbende op de wet van God, als een verbond der werken. Als een mens negen van de geboden onderhoudt, en dan toch slechts het ene verbreekt, dan zal datgene, hetwelk verbroken is, hem even zeker ten verderve voeren en uitsluiten van de vreugde des hemels, als wanneer hij metterdaad tegen alle overtreden had, want dat heeft hij inderdaad werkelijk gedaan. Er is omtrent dit punt een opmerkenswaardige schriftplaats in de brief van Jacobus, het tweede hoofdstuk, het tiende vers, die aldus luidt: 'Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan

allen, ‘ dat is, hij heeft ze in werkelijkheid allen verbroken, en de stem van hen allen zal tegen hem roepen.
En dat moet wel noodzakelijk zo wezen zegt Jacobus, want Hij, ‘die gezegd heeft, ‘ of de wet, die gezegd heeft: ‘Gij zult geen overspel doen, die heeft ook gezegd: Gij zult niet doden. Indien gij nu geen overspel zult doen, maar zult doden, zo zijt gij een overtreder der wet geworden.’ Dus het moge waar wezen, dat gij u nimmer een god van steen of hout gemaakt hebt, of ze ten minste niet zo grof en openlijk aangebeden hebt als de heidenen doen, als gij echter gestolen, met vals getuigenis omgegaan hebt, of in u hart naar een vrouw begerig geweest zijt, Mattheus 5:28, dan hebt gij de wet overtreden, en moet voorzeker, onder dat verbond levende en stervende, voor eeuwig met de wet omkomen, want de wet heeft daar van te voren uitspraak over gedaan, zeggende: ‘Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in AL, ‘ let er op, wat ik u verzoeken mag, ‘in al hetgeen geschreven is, ‘ dat is het Woord en dat verzegelt de leer.
Ten derde. Wederom, al is het, dat een mens niet begeert, steelt, doodslaat, goden van hout of steen aanbidt, enz., zo hij echter de naam des Heeren ijdel gebruikt, dan is hij, onder dat verbond levende en stervende, voor eeuwig verloren. ‘Gij zult de naam des Heeren uws Gods niet ijdel gebruiken, ‘ daar hebt ge het gebod. Maar als wij dat doen, wat dan? Dan zegt Hij: ‘Want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijn naam ijdel gebruikt.’ Neen, al leeft gij ook zo heilig als ge maar enigszins kunt, al wandelt gij ook zo omzichtig als ooit iemand deed, als gij evenwel de naam des Heeren ijdel gebruikt, dan zijt gij door dat verbond verloren: ‘Want Ik zal niet, ‘ let er op, ‘want Ik zal niet, ‘ laat hij ook in nog zoveel gevaar zijn, ‘Ik zal niet onschuldig houden, die Mijn naam ijdel gebruikt.’ Exodus 20:7. En zo op gelijke wijze met elk andere van de tien geboden, verbreek ze slechts, en uw staat is onherroepelijk, indien gij onder dat verbond leeft en sterft.
Ten vierde. Al hield gij dit verbond of deze wet, zelfs in alle delen, voor een lange tijd, tien, twintig, veertig, vijftig of zestig jaren en het gebeurde dan nog, dat gij uitgleed en slechts eenmaal voor uw sterven een der geboden verbrak, ook dan zoudt ge weg zijn en verloren door dat verbond, want, let er op: ‘Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al, ‘ die niet blijft in AL, let daarop, ‘hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.’ Maar als een mens zijn gehele leeftijd de gehele wet van God onderhoudt, en alleen één keer voor hij sterft, zondigt, dan is die ene zonde een breuk der wet, en dan heeft hij niet volhard in het doen der dingen, die daarin vervat zijn. Want, er in te blijven, naar de zin van deze bijbelplaats, is, vol te houden zonder enig gebrek, hetzij in gedachte, woord of daad, daarom zeg ik: al wandelde een mens ook zijn gehele leeftijd volgens de wet, uitgezonderd alleen, dat hij ten aller laatste eens voor zijn sterven zondigde, dan kan hij er zeker van zijn, dat hij voor eeuwig zal omkomen, wanneer hij onder dat verbond sterft.
Want, vrienden, gij moet in het oog houden, dat de wet van God ‘ja’ is, evengoed als het evangelie, en gelijk gij, die onder het verbond der genade zijn, daardoor zeker behouden worden, zo, evenzo zullen zij onder het verbond der werken en de wet daardoor zeker verdoemd worden, indien zij blijven. Dit is het verbond der werken natuur daarvan, dit namelijk, dat het niets aflaat, niets, zelfs geen penning, aan hem, die daaronder leeft en sterft: ‘Ik zeg u, ‘ zegt Christus, ‘gij zult vandaar geenszins uitgaan, ‘ dat is, van onder de vloek, ‘totdat gij ook het laatste penningske betaald zult hebben.’ Lukas 12:59.
Ten vijfde. Wederom, Gij moet in aanmerking nemen, dat deze wet niet alleen woorden en daden veroordeelt, zo als ik vroeger zei, maar dat zij macht heeft om de geheimste gedachten des harten, welke boos zijn, te veroordelen, zodat, indien gij niet enig woord spreekt, dat boos is, zo als zweren, liegen, schertsen veinzen, of enig ander woord, dat verstrekt tot of de smaak heeft van zonde, zo het echter maar eens in uw hele leven mocht gebeuren, een ijdele gedachte door uw hart trok, de wet er beslag op legt, u aanklagen en eveneens daarom veroordelen zal.

Eén voorbeeld voor allen kunt gij zien in Mattheus 5:27-28, waar Christus zegt, dat een man, al is het, dat hij niet naar het vlees bij een vrouw ligt, zo hij haar slechts aanziet en in zijn hart begeert, door de wet, wanneer deze op de rechte wijze uitgelegd wordt, beschouwd wordt als iemand die de zonde begaan, en zich daardoor onder de veroordeling der wet gelegd heeft.
En zo is het met al de andere geboden, indien er enige boze gedachte door uw hart trekt die in de geringste mate tegen God of tegen de mens is, hoewel mogelijk niet eens van u of door u onderscheiden, legt toch de wet daarvoor beslag op u, en gaat zij u, omdat ge dat gedaan hebt, door haar gezag verwerpen, veroordelen en straffen. 'De gedachte der dwaasheid is zonde.' Spreuken 24:9.
Ten zesde. Wederom, de wet is van die natuur en gestrengheid, dat zij niet alleen onderzoek doet naar uw leven, over het geheel genomen, zoals dat op onderscheidene zaken betrekking heeft, dat zij niet alleen vraagt, of gij daaromtrent al of niet oprecht zijt, maar zij volgt u ook in al uw heilige plichten, en bespiedt u daar om te zien of gij daar alle dingen op de rechte wijze doet, dat wil zeggen, of uw hart, wanneer gij bidt, ook afdwalende gedachten heeft, of gij elke heilige plicht, die gij doet, volkomen doet, zonder de minste inmenging van zonde, en als zij bevindt, dat gij uitglijdt of in de geringste mate faalt in een heilige plicht, die gij volbrengt, dan legt de wet daar beslag op en keurt dat af, zodat al de heilige plichten, die gij ooit gedaan hebt, daardoor nutteloos gemaakt worden.
Ik zeg, wanneer gij onder het gehoor zijt, en er is maar één ijdele gedachte, of in het gebed, en er is maar één ijdele gedachte, of in enige andere zaak, wat het ook moge zijn, maatschappelijk of geestelijk, en er is maar een ijdele gedachte, dan zal die ene gedachte oorzaak zijn, dat de wet er zodanig beslag op legt, dat zij voor die ene zaak zelfs alle vloedpoorten van Gods toorn tegen u openzet, en door dat verbond onherroepelijk de eeuwige wraak over u brengt, waarom ik zeg, zie net heen, welke kant gij wilt, en faal in wat gij wilt, en doe het zo zelden als maar enigszins in uw vermogen is, hetzij in burgerlijke of geestelijke dingen, zoals boven gezegd is, dat is, hetzij in de dienst van God of in uw bezigheden in de wereld, zoals uw beroep of hantering, hetzij in het kopen of verkopen, op enigerlei wijze, in enigerlei zaak, welke die ook moge zijn, ik zeg, indien zij u in enige bijzondere aangelegenheid nalatig of in de geringste mate schuldig vindt, dan noemt zij u een schender der wet, ze klaagt u aan bij God, ze houdt al de beloften in, die aan de wet verbonden zijn, en laat u daar staan als een vervloekte overtreder tegen God en een verwoester van uw eigen ziel.
Hier wilde ik u, zo onder de hand, heenleiden, opdat gij zoudt opmerken, dat het op deze tijd mijn bedoeling niet is om over de onderscheidene geboden in het bijzonder uit te weiden-want dat zou zeer vervelend zijn, zowel voor mij om te schrijven als voor u om te lezen, dit alleen zou ik bij het lezen hiervan wel van u willen hebben-maak een pauze, en zit eens een kwartier stil, en ga dan eens aan het overpeinzen en bij u zelf aldus redeneren: Heb ik wel eens de wet verbroken, ja dan neen? Gebeurde het wel eens, mijn gehele leven door, van mijn geboorte af, dat er een zondige gedachte door mijn hart trok, ja dan neen? En indien gij u schuldig bevindt- en ik ben er zeker van, dat gij tot geen andere uitkomst komen kunt, tenzij gij uw ogen sluit voor hetgeen de ervaring van iedere dag u leert, ga dan, zeg ik, het besluit opmaken, dat gij schuldig zijt aan het verbreken van het eerste verbond. En wanneer dit gedaan is, draag er dan toch vooral zorg voor, dat gij het niet ogenblikkelijk vergeet en uit uw gedachten zet, dat gij door dat verbond veroordeeld zijt, en stel u dan niet gerust voor gij bevindt, dat God u van de hemel vergiffenis heeft gezonden door de verdiensten van onze Heere Jezus Christus, de Middelaar van het tweede verbond.
En als God u slechts een hart zal geven om deze raad van mij aan te nemen, twijfel ik er niet aan of deze woorden, die door mij gesproken worden, zullen een middel blijken te zijn om uw hart naar het rechte geneesmiddel voor de redding van uw ziel heen te wijzen. Tot zo ver nu over de wet en haar gestrengheid omtrent de persoon, die bevonden wordt onder die wet te

zijn, en, hetzij in gedachte, woord of daad, enig bijzonder deel daarvan te hebben geschonden of verbroken, nu zal ik, vóór ik over ga tot de volgende zaak, vier tegenwerpingen beantwoorden, die op mijn weg liggen, en eveneens zulke, waarover de meeste mensen struikelen.

Vier Tegenwerpingen.

Eerste Tegenwerping. Maar gij zult zeggen: Mij dunkt, uw rede is zeer hard, zij is voldoende om iemand de schrik op het lijf te jagen. Stel daarom het geval, dat een mens, nadat hij gezondigd en de wet verbroken heeft, berouw krijgt over zijn snoodheid en belooft het niet weer te doen, zal God zich dan niet ontfermen, zal Hij dan de arme zondaar niet redden?

Antwoord

1. Ik zei u vroeger, dat het verbond, wanneer het eens verbroken is, datgene over de overtreder ten uitvoer zal brengen, wat het bedreigt op hem te zullen leggen, en wat aangaat uw veronderstelling, dat uw berouw en uw belofte om het niet weer te doen, goed zullen helpen en u in staat zullen stellen om de genade van God door de wet te verwerven, deze gedachten vloeien voort uit grove onbekendheid, zowel met de natuur der zonde als ook met de natuur van de rechtvaardigheid Gods. En als ik een beschrijving zou geven van de toestand, waarin iemand, die in een verloren staat is, voor het tegenwoordige verkeert, dan zou ik hem brandmerken met zulk een merkteken van onwetendheid als dit is.

Antwoord

2. De wet, als een verbond der werken, staat geheel geen berouw ten leven toe aan hen, die daaronder leven en sterven, want wanneer de wet eens door u verbroken is dan verkondigt zij u nimmer enig goeds, ook slaat God in het geheel geen acht op u, zo gij onder dat verbond zijt, niettegenstaande al uw berouw en al uw beloften van het niet weer te zullen doen. Neen, zegt de wet, gij hebt gezondigd, daarom moet ik u vervloeken, want dat is juist mijn natuur om iedereen, die in enig stuk tegen mij overtreedt, te vervloeken, om niets anders te doen dan hem te vervloeken. Galaten 3:10. Zij verbraken Mijn verbond, ‘en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.’ Hebreeën 8:9. Al roepen zij ook, Ik wil geen acht op hen slaan, al hebben zij ook berouw Ik wil geen acht op hen slaan, zij hebben Mijn verbond verbroken, en datgene gedaan, waarin Ik geen behagen schepte, daarom ga Ik door dat verbond vervloeken en niet zegenen, verdoemen en niet redden, in verbolgenheid op u neerzien en niet Mijn vriendelijk aangezicht tonen, verwerpen en niet omhelzen, de zonde toerekenen en ze niet vergeven, Zij verbraken Mijn verbond, ‘en Ik heb op hen niet geacht, ‘ waarom ik zeg: indien gij de wet, het eerste verbond, verbreekt, dan heeft God, wanneer gij in die toestand gevonden wordt, en Hij als zodanig op u neerziet, geen acht op u, geen mededogen voor u, geen welgevallen in u.

Tweede Tegenwerping. Maar heeft niet de wet zowel beloften als bedreigingen, daar ze zegt: ‘De mens, die deze dingen doet, zal leven, ‘ let er op, hij zal leven ‘door dezelve’ of in dezelve. Romeinen 10:5, Galaten 3:12.

Antwoord

1. De geboden te verbreken is, ze niet te onderhouden of te volbrengen, maar gij hebt ze verbroken, daarom behoort de belofte u niet toe door dat verbond.

2. De beloften der wet zijn voorwaardelijk en worden alzo niet vervuld, tenzij er een volkomen en voortdurende gehoorzaamheid bestaat aan elk bijzonder deel der wet, en dat wel zonder de minste zonde. ‘Doe dat, ‘ let er op, doe dat, en daarna zult gij leven, maar zo gij, eenmaal in geheel uw leven, een stuk daarvan verbreekt, dan hebt gij niet aan de wet voldaan, dus behoren de beloften, die op de wet volgen, u niet toe, zo er één zonde door u bedreven is.

Op deze wijze, ik zal u nu eens een duidelijk voorbeeld geven: Stel het geval, dat er door de koning een wet gemaakt is, dat, zo er enig mens een woord tegen hem spreekt, hij ter dood gebracht moet worden, en dit niet mag herroepen, maar voorzeker aan de overtreder moet

voltrokken worden. Laat er nu een belofte gedaan zijn aan hen, die geen woord ten nadele van hem spreken, dat zij grote blijken van liefde van hem zullen ontvangen, dan is die belofte toch zonder baat voor de overtreder, deze zal er toch zeker geen deel aan hebben en daardoor er volstrekt niet beter aan toe zijn, integendeel, de wet, die hij heeft geschonden, moet haar recht over hem doen gelden, de straf moet aan hem voltrokken worden, want zijn zonde sluit hem uit van een aandeel aan of in de beloften.

Zo is het hier, er is werkelijk een belofte gedaan, maar aan wie? Wel, aan niemand anders dan degenen, die leven zonder te zondigen tegen de wet, maar als gij, zeg ik, één keer in uw gehele leven tegen de wet zondigt, dan zijt gij weg, en niet een belofte komt u toe, zo gij onder dit verbond blijft. Mij dunkt, de gevangenen, die terecht staan, omdat zij tegen de wet hebben overtreden, en een rechtvaardige rechter tegenover zich hebben, geven u een goed beeld te aanschouwen van de wet, als een verbond der werken, en tonen u, hoe zij zich laat gelden ten opzichte van hen, die onder de wet zijn. De gevangene, die de wet geschonden heeft, smeekt om genade: 'Ach mijnheer, genade!' zegt hij, 'ik bid u, mijnheer, heb medelijden met mij.' De rechter zegt: 'Wat kunt gij inbrengen, dat het doodvonnis niet aan u voltrokken zou worden? Ach, niets dan dit, mijnheer, ik smeek u, wees mij genadig.' Maar hij antwoordt weer: 'De wet moet uitgevoerd worden, de wet mag niet verbroken worden.' De gevangene zegt: 'Ach, mijnheer, spaar mij, en ik zal het nooit weer doen.' De rechter moet, niettegenstaande 's mans uitroepen en ellendige staat, naar de inhoud der wet het oordeel over hem vellen, en het vonnis der veroordeling moet de gevangene voorgelezen worden, al zou hij op het horen daarvan er ook dood bij neervallen, als de rechter de wet uitvoert, zoals hij behoort te doen. En juist zo is het in betrekking tot de wet van God.

Derde Tegenwerping. Maar wacht eens, met al de haast, die gij maakt, geeft de rechter toch ook soms aan enkelen pardon en vergiffenis, in weerwil van hun overtredingen en niettegenstaande hij rechter is.

Antwoord. Dat komt niet, omdat de wet barmhartig is, maar omdat de liefde van de rechter daar aan het licht treedt, niet de liefde der wet. Ik smeek u, op deze onderscheiding wel te letten, want als een mens, die volgens de wet de dood verdiend heeft, desniettegenstaande vergiffenis ontvangt van zijn misdaad, dan is het niet, omdat de wet zegt: 'Spaar hem, ' maar het is de liefde van de rechter of de eerste overheidspersoon, die de mens vrijstelt van de veroordeling der wet. Maar geef er wel acht op, hier lopen de wet van mensen en de wet van God uiteen: de menselijke wet is niet zo onherroepelijk, of de Overheid kan, als het hem behaagt, soms gratie verlenen, zonder dat er voldoening gegeven is voor de overtreding, maar de wet van God is van die natuur, dat, zo de mens bevonden wordt daaronder te zijn, zo hij een overtreder bevonden wordt of een, die daartegen overtreden heeft, er een volkomen voldoening voor gegeven moet worden, of door het leven van de mens zelf of door het bloed van een ander, vóór die gevangene kan vrijgelaten worden, want 'zonder bloed storting geschiedt geen vergeving, ' Hebreeën 9:22, dat is, heeft er geen bevrijding plaats van de vloek van de wet van God, en daarom kan de wet van God, hoewel de wet eens mensen soms krachteloos genaakt wordt door genade te betonen, zonder dat er een volkomen voldoening gegeven wordt, niet zo tevreden gesteld, of in het minste buiten werking gesteld worden, zodat de persoon, die overtreden heeft, ontkomen zou aan de vloek en de verdoemenis, tenzij een ander een volkomen voldoening voor hem geve, en de gevangene in een ander verbond brenge, namelijk, het verbond der genade, dat inschikkelijker is, dat de ziel verkwikt en de zonden vergeeft.

Daarom zeg ik, gij moet in het oog houden dat, als er een wet gemaakt is, waarbij bepaald wordt, dat iemand, die een ander het leven beneemt, ter dood zal worden gebracht, en er dan een overtreder gespaard en behouden wordt, het duidelijk is, dat niet de wet de mens dit voordeel aanbrengt, maar bloot de genade van de koning, of omdat hij ergens elders een

rantsoen of voldoening vindt of omdat hij daartoe opgewekt wordt door zijn eigen liefde tot de persoon, die hij redt. Als gij nu ook de wet van God overtreden en verbroken hebt, en de wet niet op u toegepast wordt, komt dat niet, omdat de wet barmhartig is of de geringste overtreding, welke door u begaan is, over het hoofd kan zien, maar uw bevrijding komt langs een andere weg. Daarom zeg ik: hoe het ook moge zijn met menselijke wetten, waar zij bedorven en verkeerd zijn, de wet van God is van die natuur, dat gij verloren zijt, al had gij ook duizend zielen, zo zij uw eigen bloed niet heeft, of het bloed van een ander, want zij roept om niets minder dan bloed, om u van de vloek der wet, die gij door uw overtreding op u geladen hebt, te verlossen, om de kreten, de jammerkreten, welke zij aanheft, te stillen, en u, in weerwil van deze gestrenge wet, rein en onbevlekt voor God te stellen, want ‘zonder bloed storting geschiedt geen vergeving, ‘ Hebreeën 9:22, geen vergiffenis van de geringste zonde tegen de wet.

Vierde Tegenwerping. Maar gij zult zeggen: ‘Ik heb niet alleen berouw van mijn vorig leven, ik doe niet alleen de belofte van het niet weer zo te zullen aanleggen, maar nu leg ik er mij op toe om rechtvaardig te zijn en een heilig leven te leiden, om, in plaats van een verbreker der wet te zijn, deze te volbrengen. Wat is daarop uw antwoord?’

Antwoord. Stel het geval, dat gij kon wandelen gelijk een engel Gods, stel het geval, dat gij de gehele wet kon vervullen, en van deze dag tot aan het ogenblik van uw sterven leven zonder te zondigen in gedachte, woord of daad, hetgeen onmogelijk is, stel het geval, zeg ik, dat dit alles zo was, dan is, zo gij onder het eerste verbond zijt, uw staat nog even slecht als hij ooit was. Want, ten eerste weet ik, dat gij niet zeggen durft, dat gij niet op de een of andere tijd gezondigd hebt, en als dit het geval is, dan heeft de wet u veroordeeld, als dit het geval is, dan ben ik er zeker van, dat gij, met al uw daden en werken van gerechtigheid, de vreselijke en onweerstaanbare vloek, welke alreeds op u gelegd is door de wet, waaronder gij zijt, en waartegen gij hebt gezondigd, niet kunt wegnemen, al leidt gij ook het heiligste leven, dat een mens in deze wereld leiden kan, zo gij onder de wet der werken en alzo niet onder het verbond der genade zijt, moet gij afgehouwen worden, zonder dat er iets aan te doen is, want gij hebt gezondigd, al leidt gij dan ook naderhand nog zulk een goed leven.

De redenen voor hetgeen gezegd is zijn deze:

Ten eerste. De natuur van Gods rechtvaardigheid eist het, dat is, zij eist de onherstelbare ondergang van hen, die tegen deze wet overtreden, want de rechtvaardigheid gaf deze wet, en de rechtvaardigheid ziet er op toe, dat zij volkomen en voortdurend gehoorzaamd wordt, en wanneer dit niet geschiedt, dan is de rechtvaardigheid besloten om zich te doen gelden en haar dienst te verrichten, welke bestaat in het straffen van de overtreder. Gij moet in het oog houden, dat de rechtvaardigheid van God even onveranderlijk is als Zijn liefde, Zijn rechtvaardigheid kan haar natuur niet veranderen, rechtvaardigheid is het als zij voldaan wordt, en rechtvaardigheid is het als zij niet voldaan wordt.

De rechtvaardigheid van God kan in dit geval vergeleken worden met vuur, er is ergens een groot vuur aangelegd, als gij u daar buiten houdt is het vuur, en als gij er in valt zult gij bevinden, dat het vuur is, en daarom gebruikt de apostel dit als een grond om de Hebreeën op te wekken om zich dicht bij Jezus Christus te houden, opdat zij niet zouden vallen onder de rechtvaardigheid van God, en wel met deze woorden: ‘Want onze God is een verterend vuur, ‘ Hebreeën 12:29, en als gij daarin valt, kunt gij er niet maar zo weer uitgaan, zoals met sommigen het geval is, die in een stoffelijk vuur vallen, neen, hij, die in dit vuur valt, moet daar voor eeuwig in blijven liggen, gelijk duidelijk is uit de plaats waar gezegd wordt: ‘Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?’ Jesaja 33:14. Want, wanneer de rechtvaardigheid eens beledigd is, weet zij niet van het betonen van enig medelijden of mededogen, maar stormt als een leeuw op de overtreder in, grijpt hem bij de keel en werpt hem in de gevangenis, waar hij zeker tot in alle

eeuwigheid gebonden zal liggen, tenzij er een oneindige voldoening gegeven worde, welke onmogelijk kan worden verstrekt door een van ons, zonen van Adam.
Ten tweede. De getrouwheid Gods eist, dat er een onherroepelijk verderf zal worden uitgestort over hen, die onder dit verbond leven en sterven. Indien gij, na slechts een zonde tegen dit verbond gezondigd te hebben, de verdoemenis kwaamt te ontgaan, dan moest God ontrouw zijn aan Zichzelf en aan Zijn woord, welke beide geheel overeenstemmen. In de eerste plaats zou Hij ontrouw zijn aan Zichzelf, aan Zichzelf, dat is aan zijn rechtvaardigheid, heiligheid, gerechtigheid, wijsheid en macht, zo Hij het aanbod deed om de stroom van Zijn rechtvaardigheid ter verdoemenis van hen, die haar hebben geschonden, op te stoppen. En in de tweede plaats zou Hij ontrouw zijn aan Zijn Woord, Zijn geschreven Woord, en datgene ontkennen, verloochenen en breken, waarvan Hij gezegd heeft: 'Het is lichter dat de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat één tittel der wet valle, ' of zonder uitwerking blijve. Lukas 16:17. Indien Hij nu niet, overeenkomstig Zijn stellige verklaringen in Zijn Woord, wraak zou nemen over degenen, die onder de bedreiging en de zware vervloekingen, die daarin zijn aangewezen, vallen en sterven, dan zou Zijn Woord daaromtrent niet in vervulling kunnen treden.
Ten derde. Omdat Hij anders de woorden van Zijn profeten niet zou erkennen, en de woorden van Zijn vijanden zou begunstigen, Zijn profeten zeggen: Hij zal wraak nemen, maar Zijn vijanden zeggen, dat Hij het niet doen zal, Zijn profeten zeggen: Hij zal hun ongerechtigheden gedenken en aan hen bezoeken, maar Zijn vijanden zeggen, dat het hun wel gaan zal en dat zij vrede zullen hebben, hoewel zij naar het verdichtsel van hun eigen hart wandelen en niet zo nauwgezet zijn als het Woord beveelt, en niet zo doen als daarin gezegd wordt. Deuteronomium 29:19-20. Maar laat mij u zeggen, dat, al had gij ook duizend zielen en al was ieder van deze ook duizend werelden waard, God ze nog allen met vuur in brand steken zou, zo zij onder de veroordelende uitspraken van Zijn Woord vielen, en gij kwaamt te sterven zonder een Jezus, zonder de rechte Jezus, 'want de Schrift kan niet gebroken worden.' Hoe! denkt gij, dat God, Christus, de Profeten en de Schriften allen om uwentwil zullen liegen, en hun woorden om uwentwil zullen vervalsen? Het zal u kwalijk vergaan, indien gij uw ziel daarop waagt.
En de redenen hiervoor zijn: Ten eerste, omdat God God is, en ten tweede, omdat de mens mens is.
Ten eerste, omdat God volmaakt rechtvaardig en eeuwig rechtvaardig, volmaakt heilig en eeuwig heilig, volmaakt getrouw en eeuwig getrouw is, dat is, omdat hij zonder enige verandering is of schaduw van omkering, maar volmaakt dezelfde blijft, en even goed kan ophouden God te zijn, als de natuur van Zijn Godheid veranderen. En gelijk Hij aldus de volmaaktheid aller volmaaktheden is, gaf Hij Zijn wet uit, opdat deze gehoorzaamd zou worden, maar als er nu één deze wet schendt, dan valt Hij in de handen van zijn eeuwige rechtvaardigheid, en moet hij alzo drinken uit de beker van Zijn onherroepelijke toorn, welke de uitvoering van deze rechtvaardigheid is. Ik zeg: wanneer dit het geval is, wanneer de wet verbroken is, dan doet de rechtvaardigheid zich gelden, en wordt zij gevolgd door de getrouwheid om toe te zien dat de strafvoltrekking plaats hebbe, alsook om getuigenis te geven, dat Hij waarachtig is, en Zijn onuitsprekelijke, onverdraaglijke en onveranderlijke wraak aan de schendende partij aankondigt.
Ten tweede, omdat gij niet even oneindig zijt als God, maar een arm nietig schepsel, dat vandaag is, en morgen niet meer is, en dat niet in staat is om aan God te beantwoorden in Zijn wezen en eigenschappen. Gij zijt verplicht onder Hem te vallen, omdat uw ziel of uw lichaam niets kunnen doen, dat oneindig is op zulk een wijze, dat daardoor voldoening kan gegeven worden aan deze God, die een oneindig God is in al Zijn eigenschappen.
De ellende, waarin de mens door deze wet gekomen is.

Ten einde u de ellende, waarin de mens door deze wet gekomen is, zodanig te verklaren, dat het doel treft, verzoek ik u dringend om, benevens op hetgeen reeds gezegd is, op de volgende bijzonderheden te letten. In de eerste plaats zal ik het gevaar aantonen, waarin zij ter oorzake van de wet verkeren, beschouwd als afstammelingen van Adam, in de tweede plaats, zoals zij in hun eigen personen in het bijzonder onder de wet zijn.

Ten eerste. Het gevaar, waarin zij, beschouwd als afstammelingen van Adam, ter oorzake van de wet verkeren.

1. Zoals zij van Adam afstammen, verkeren zij in een treurige toestand, omdat hij hun een verbroken verbond naliet. Of neem het zo: omdat zij, omdat zij in hem waren, met hem dat verbond verbraken. O! dat was de schat, die Adam zijn nakomelingschap naliet, een verbroken verbond, aangezien de dood geheerst heeft over al zijn kinderen en nog over hen heerst tot op deze dag toe, beide de natuurlijke en de eeuwige dood, Romeinen 5, omdat zij van hem afstammen. Het is wel mogelijk, gij dronkaard, vloeker, leugenaar, dief, dat gij daar niet aan denkt.

2. Hij liet hun niet alleen een verbroken verbond na, maar hij maakte hen ook zelf tot zondaren, die tegen het verbond zondigen. Hij (Adam) maakte hen tot zondaren: ‘Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die ene mens velen tot zondaren gesteld zijn geworden, ‘ enz. Romeinen 5:19. En dit is erger dan het eerste.

3. Dat niet alleen, maar hij beroofde hen van de kracht, waardoor zij in het eerst in staat waren om staande te blijven, en liet hen niet anders na dan als dode mensen. O, hulpeloze staat! O, wat zijn de zonen van Adam hulpbehoevend en ellendig!

4. Dat nog niet alleen, maar hij was ook, voor hij zijn nalatenschap aan hen overdeed, de geleidebuis, waardoor de duivel zijn vergiftigd zaad en venijnige natuur in de harten van Adams zonen en dochters afvoerde, waardoor zij heden ten dage zo geweldig en zo hevig weggevoerd zijn, dat zij, ter oorzake van de zonde, even snel naar de hel en de duivel vliegen, als kaf voor een hevige wind.

5. In één woord, Adam leidde hen uit hun paradijs, zie daar nog een nalatenschap, en stak hun de ogen uit, zie daar nog een andere, en liet hen over aan de leiding van de duivel. O, hoe treurig! Kunt gij het horen, zonder dat uw oren tuiten en aan uw hoofd branden? Kunt gij het lezen, zonder dat gij voelt, dat uw geweten begint te kloppen en beangst te worden? Als dat zo is, dan komt het voorzeker omdat gij of met de duivel bezeten, of buiten u zelf zijt. Maar ik wend mij hiervan af om nader de oorzaak na te gaan, waardoor zij in een treurige toestand verkeren, namelijk

Ten tweede, doordat zij in hun bijzondere personen onder de wet zijn.

1. Daarom verkeren Zij, die onder de wet zijn, in een treurige toestand, omdat zij zijn onder datgene, hetwelk, door onze zwakheid, bereidwilliger is om te vervloeken dan te zegenen, zij zijn onder datgene, hetwelk de bediening der veroordeling genoemd wordt, dat is: zij zijn onder die beschikking of bediening, wier eigen werk het is om niets te doen dan te vervloeken en te veroordelen. 2 Corinthiërs 3.

2. De toestand van hen, die onder deze wet zijn, is treurig, omdat zij onder die bediening zijn, welke niet alleen veroordeelt, maar ook op een gelegenheid wacht om te veroordelen, de wet wacht niet op een gelegenheid om eens goedgunstig te kunnen zijn, maar zij is er juist op uit om te vervloeken en te veroordelen, zij kwam met het doel om de zonde aan het licht te brengen. ‘Maar de wet is bovendien ingekomen, ‘ zegt Paulus, ‘opdat de misdaad te meerder worde, ‘ Romeinen 5:20, of inderdaad datgene blijke te zijn, hetwelk God haat, en eveneens om de vloek uit te spreken voor hetgeen er bedreven is, zoals de apostel zegt: ‘Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.’ Galaten 3:10.

3. Zij zijn in een treurige toestand, omdat de bediening, waaronder zij zijn, die onder de wet zijn, altijd fouten vindt, in de gehoorzaamheid van de zondaar even goed als in zijn ongehoorzaamheid, zo het niet gedaan wordt op de rechte wijze, en degenen, die onder dat verbond zijn, kunnen het niet op de rechte wijze doen, omdat zij zonder geloof zijn, daarom zeg ik: de wet oefent het toezicht over hen uit en zegt: 'Dit werd niet goed gedaan, dat werd ten halve gedaan, dit werd niet vrijwillig gedaan en dat werd niet volkomen en uit liefde tot God gedaan.' En hier komt het vandaan, dat sommige mensen, niettegenstaande zij er zich op toeleggen om zo heilig als zij maar enigszins kunnen, naar de wet te leven, toch geen vreedzaam leven hebben, maar vol zijn van veroordelende beschuldigingen, vol van schuld en kwelling van het geweten, daar zij bevinden, dat zij hier falen en daar te kort schieten, dat zij dit goede, dat de wet gebiedt, nalaten en dat kwade, dat de wet verbiedt, doen, terwijl deze hun nimmer voor al hun moeite een goed woord toespreekt.
4. Zij, die onder de wet zijn, verkeren in een treurige toestand, omdat zij onder de bediening zijn, welke nimmer tevreden is met hetgeen door de zondaar verricht wordt. Als gij onder dit verbond zijt, werk dan zo hard als gij kunt, de wet zal nooit zeggen: 'Goed zo, ' zij zal nooit zeggen: 'Mijn goede dienaar, ' neen, maar zij zal u altijd harder aanzetten, zij zal altijd nog meer haast van u vorderen en u nieuwe geboden geven, welke gij doen moet, terwijl de straf der verdoemenis er op staat, als zij ongedaan blijven. Ja zelfs is zij zulk een meester, dat zij u vervloeken zal, niet alleen vanwege uw zonden, maar ook, omdat uw goede werken niet zo goed gedaan werden als het behoorde.
5. De toestand van hen, die onder dit verbond of deze wet zijn, is daarom zeer treurig, omdat deze wet dingen van hen eist, die zij onmogelijk doen kunnen, en toch heeft de wet daartoe het recht, daar de mens in het eerst in Adam kracht had om staande te blijven, indien hij er gebruik van had willen maken, en, zo als ik te voren zei, werd de wet hun gegeven, toen de mens in zijn volle kracht was, geen onbillijkheid dus zo zij nog hetzelfde eist, in aanmerking nemende, dat God, die u de kracht verleende, ze niet wegnam.
Ik zal u een gelijkenis voorhouden om dit op te helderen. Stel, dat ik mijn knecht tien pond sterling geef met deze last: Doe dat op rente, zoals het mij het voordeligst uitkomt, opdat ik het mijn met winst terug moge ontvangen, als nu mijn knecht, in tegenspraak met mijn bevel, heengaat en in plaats van mij te gehoorzamen mijn geld er doorbrengt, is het dan een onbillijkheid in mij om van mijn knecht te eisen, wat ik hem eerst gegeven heb? En zelfs kan ik, hoewel hij niets heeft om te betalen, hem met het volste recht in de gevangenis werpen, en hem daar houden, totdat ik voldoening heb. Zo ook hier, de wet werd de mens in het eerst overgeleverd, toen hij in de mogelijkheid was om ze te onderhouden, nu dan, hoewel de mens zijn kracht verloren heeft, is God toch rechtvaardig, wanneer Hij eist, dat hetzelfde werk gedaan wordt. En als zij niet datgene volbrengen, wat zij onmogelijk volbrengen kunnen, dan zeg ik, dat God rechtvaardig is, wanneer Hij hen verdoemt, als Hij er op ziet, dat zij zichzelf in die toestand gebracht hebben, daarom zegt de apostel: 'Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.' Romeinen 3:19. En dit is de treurige toestand van u, die onder de wet zijt. Galaten 3:10.
Maar als iemand mij mocht tegenwerpen en zeggen, dat de wet geen onmogelijke dingen eist van de natuurlijke mens, dan zou ik een antwoord geven zoals de apostel deed in een ander soortgelijk geval, met te zeggen: 'Niet wetende, noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen.' Want beveelt de wet u niet om de Heere uw God lief te hebben met geheel uw ziel, met al uw kracht, met al uw macht, enz. en kan de natuurlijke mens dit doen? Hoe kunnen degenen, die gewend zijn kwaad te doen, datgene doen, hetwelk in dit bijzonder deel der wet bevolen wordt? Kan de Moorman zijn huid veranderen of het luipaard zijn vlekken? Jeremia 13:23. Gebiedt de wet u niet om goed te doen, en niets dan goed, en dat wel met geheel uw ziel, met

uw hele hart, met alle vreugde, hetgeen de wet eist als een verbond der werken, en kunt gij, zo gij vleselijk zijt, dat doen? Maar er is geen verstandig mens, die, wanneer hij u zo zou horen redeneren, niet zou zeggen, dat of uw zinnen betoverd zijn, of gij geheel van uw verstand beroofd zijt.

6. Zij, die onder de wet zijn, verkeren in een treurige toestand, omdat, ofschoon zij de wet of het verbond der werken opvolgen, omdat, ofschoon zij haar opvolgen, zeg ik, zij hen niet naar de hemel zal brengen, neen, integendeel, zij zal hen brengen onder de vloek. Het is niet mogelijk, zegt Paulus, dat iemand door de wet gerechtvaardigd zou worden, of door haar op te volgen, want door de wet is ‘de kennis der zonde, ‘ en door haar worden wij wegens de zonde veroordeeld, hetgeen heel iets anders is dan ons tot het leven te leiden, daar zij de bediening des doods is. 2 Corinthiërs 3. En wederom: ‘Maar Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen. Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet.’ Romeinen 9:31-32.

7. Zij, die onder de wet zijn, verkeren in een treurige toestand, omdat zij niet weten of zij ooit al dan niet enig loon voor hun werk zullen ontvangen, zij hebben geen zekerheid voor de vergeving van hun zonden, noch enige hoop op het eeuwige leven, maar, arme zielen die zij zijn, zij werken, en zij weten niet waarvoor, evenals een arm paard, dat de gehele dag hard werkt en des nachts voor zijn moeite een vuile stal heeft, zo kunt gij al de dagen van uw leven hard werken, en dan kunt gij, neen, dan zult gij, vanwege uw zonden, op de dag van uw dood, in plaats van een heerlijke rust in het koninkrijk der hemelen te hebben, de verdoemenis van uw ziel en uw lichaam in de hel tot in alle eeuwigheid ontvangen, aangezien de wet, zo als ik te voren zei, zo gij zondigt, geen acht slaat op enig goed werk, dat door u gedaan is, maar van haar recht gebruik maakt om uw ziel te verderven en af te snijden, wegens de zonde, die gij bedreven hebt.

8. Zij, die onder de wet zijn, verkeren in een treurige toestand, omdat zij onder die bediening zijn, op wier zielen God niet in gunst neerziet, wanneer zij daar sterven, want de bediening, waardoor God in gunst op Zijn kinderen neerziet, is het verbond der genade, daar zij in Jezus Christus, de Heere des levens en der vertroosting zijn, maar met degenen, die onder de wet zijn is het juist andersom, want zij ontvangen de blijken van Zijn misnoegen, tot hen komen Zijn bestraffingen, Zijn bedreigingen, en zij zullen in hoge mate de gestrengheid daarvan ondervinden. ‘Want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.’ Hebreeën 8:9.

9. Zij verkeren in een treurige toestand, omdat zij buiten het geloof in Christus zijn, zij, die onder de wet zijn, hebben niet het geloof in Christus in zich, want die bedeling waaronder zij zijn, is niet de bediening des geloofs. De wet is niet uit het geloof, zegt de apostel. Galaten 3:12.

10. Omdat zij de geest niet hebben ontvangen, want die wordt ontvangen uit de prediking des geloofs, en niet door de wet of door de werken der wet. Galaten 3:2.

11. In één woord, indien gij leeft en sterft onder dat verbond, zal Jezus Christus noch voor u bidden, noch één druppel van Zijn bloed op u uitstorten om uw zonden af te wassen, noch zult gij een der minsten zijn in het koninkrijk der hemelen, want al deze voorrechten worden verleend aan zielen onder een ander verbond, zoals de apostel zegt: Want dezulken zijn niet onder de wet, maar onder de genade, dat is: dezulken, welke deel hebben aan de heilgoederen van Jezus Christus, of dezulken, welke van onder het eerste verbond in het tweede gebracht zijn, of van onder de wet in de genade van het evangelie van Christus, want geen ziel kan, zonder dat zij in dit verbond der genade gevonden wordt, de geringste hoop op het eeuwige leven hebben, noch vreugde in de Heilige Geest, noch deel aan de voorrechten der heiligen, omdat deze voor hen afgesloten zijn door de grenzen en de banden van het verbond der werken. Want gij moet weten, dat deze twee verbonden hun onderscheidene grenzen en

beperkingen hebben om heerschappij te voeren en in onderwerping te houden, of vrijheid te verlenen aan de partijen, die onder genoemde verbonden zijn. Zij nu, die onder de wet zijn, zijn binnen de grenzen en in het rechtsgebied der wet, zij zijn genoodzaakt daaraan onderworpen te zijn en moeten, daaronder levende en stervende, daarmee staan en vallen, zoals Paulus zegt: 'Hij staat of valt zijn eigen heer.' Het verbond der genade staat aan degenen, die daaronder zijn, eveneens vrijheid toe, tegelijk met de eis van onderwerping aan de dingen, die daaronder begrepen zijn, waarover ik hierna verder zal spreken.

Met welk doel de wet bovendien ingekomen en gegeven is.

Nu echter zal ik u, opdat de vorige zaken verder helder aan het licht mogen treden-d.i. welke de treurige toestand is van al degenen, die onder de wet zijn-aantonen, evenals ik u iets van de natuur der wet vertoond heb, dat de wet bovendien ingekomen en gegeven is, met het doel, dat het zodanig het geval mocht wezen met degenen, die buiten het verbond der genade zijn.

Ten eerste. God gaf de wet, opdat de zonde overvloedig mocht worden, niet opdat zij in iemand de zonde zou wegnemen, maar om de zonde aan het licht te brengen, welke alreeds verwekt is, of hierna verwekt moge worden door de lusten en de Satan. Romeinen 5:20. Ik zeg: het is, onder meer, juist het werk der wet om de zonde openbaar te maken, zij is gezonden om fouten te vinden bij de zondaar, en zij bespiedt hem en grijpt alle gunstige gelegenheden aan om haar werk te volvoeren in hen, die daarnaar het oor lenen of niet het oor lenen, zo zij heerschappij over hen heeft. Ik zeg: zij is gelijk aan een man, die door zijn heer gezonden is om toe te zien op de bezigheden en het werk van andere lieden, om hen daarbij te bespieden, door iedere gunstige gelegenheid te baat te nemen om tot de ontdekking te komen van hun gebreken en tekortkomingen en hen te kastijden, ja, om hen daarvoor buiten de gunst des Heeren te stellen.

Ten tweede. Een ander groot doel, waarmee de Heere de wet gaf of bovendien deed inkomen, was, opdat niemand de Heere iets ten laste mocht hebben te leggen wegens Zijn veroordeling van degenen, die tegen haar overtreden. Gij weet, dat als iemand voor een rechter gesteld en veroordeeld werd, echter niet volgens een wet, hij, die hem veroordeelde, wel eens zeer goed onder handen genomen of berispt mocht worden over het vellen van het vonnis, ja, de beschuldigde partij kon dan wel eens een betere grond hebben om te pleiten voor zijn vrijheid dan de ander om te pleiten voor zijn veroordeling, maar dit zal niet het geval zijn in de dag des oordeels, integendeel, want dan zal ieder mens genoodzaakt zijn de hand op de mond te leggen en te zwijgen, wanneer God het oordeel over hem velt, daarom zegt de apostel: 'Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, ' al de geboden, al de vervloekingen en bedreigingen, die daardoor aangekondigd worden, worden aangekondigd, zegt hij, 'opdat alle mond gestopt worde', ik smeek u, let daarop, 'zij spreekt dat, ' zegt hij, 'opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.' Romeinen 3:19.

Zodat nu, ingeval iemand in de oordeelsdag iets mocht hebben in te brengen tegen het oordeel van God, gelijk zij, van wie wij lezen in het vijf en twintigste hoofdstuk van Mattheus, doen, door te zeggen: Heere, wanneer hebben wij u zo en zo gezien, en waarom velt Gij zulk een zwaar vonnis der veroordeling over ons? Voorzeker, dat is onrechtvaardigheid en geen billijkheid, zodat, om nu zo iets te verhinderen, de wet gegeven werd, en om u zodanig daarin te verhinderen, dat het doel treft, heeft God ze bijtijds gegeven, voordat uw eerste vader gezondigd had of gij geboren waart.

Zodat wederom, indien er deze tegenredenen mochten worden ingebracht tegen de handelingen van de Heere in gerechtigheid en oordeel: Heere, waarom word ik dus veroordeeld, ik wist niet dat het zonde was? nu tegen deze twee de wet gegeven werd, en dat wel bijtijds, zodat ze beiden beantwoord zijn. Als de eerste inkomt en zegt: Waarom wordt er over mij het oordeel uitgesproken? waarom word ik verdoemd? dan zal de wet tussen beide komen, zelfs al de tien

geboden en elk van deze zal zijn kreten tegen uw ziel doen horen. Het eerste gebod zal zeggen: Hij heeft tegen mij gezondigd, verdoem hem, het tweede eveneens: Hij heeft tegen mij overtreden, verdoem hem, het derde zal het zelfde zeggen, tegelijk met het vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste, negende, tiende, zij zullen zich bepaald allen tegen uw ziel ontlasten, indien gij sterft onder het eerste verbond, zeggende: Hij of zij hebben tegen ons overtreden, verdoem ze, verdoem ze, en ik wil u vertellen, dat deze tien grote geweren, de tien geboden, wanneer zij in gerechtigheid tegen uw ziel losbranden, zo ratelen zullen in uw consciëntie, dat gij, in spijt van uw tanden onmiddellijk tot zwijgen gebracht zult zijn en uw mond gestopt zal wezen. En laat mij u verder zeggen, dat, zo gij voor God zult verschijnen, en de tien geboden tegen u losbranden, het beter voor u ware, dat gij opgeknoopt werd aan een boom en er tien, ja laat ik maar zeggen tienduizend van de grootste stukken geschut, die er in de wereld zijn, op u afgeschoten werden, want deze zouden niets meer kunnen uitrichten dan het lichaam doden, maar de geboden der wet doden beide lichaam en ziel, om met de duivel in de hel gepijnigd te worden tot in alle eeuwigheid.

Ten derde. Wederom, indien het tweede mocht worden ingebracht, indien er gezegd mocht worden: Maar Heere, ik dacht niet, dat dit zonde was of dat zonde was, want niemand zei mij dat, ook dan zal de wet dat afwijzen, zeggende: ‘Neen, maar ik werd gegeven aan uw vader Adam vóór hij gezondigd had of voor gij geboren waart, en van die tijd af ben ik steeds in uw hart geweest, om u van uw zonden te overtuigen en u te bestraffen wegens het doen van dingen, die niet recht waren. Heb ik u niet op die en die tijd, op die en die plaats, toen gij met dat en dat bezig vaart, bij die en die persoon, of toen gij geheel alleen waart, heb ik u toen niet heimelijk gezegd, dat het zonde was en dat God het verbood en dat Hij daarom, indien gij het ging bedrijven, daarom vertoornd op u zou zijn, en toen gij van zins waart dat en dat ding te doen, op die en die tijd, zei ik toen niet: Laat dat na, doe het niet, God zal u slaan en u er voor straffen als gij het doet? En bovendien, God beschikte het zo, dat gij mij in uw huizen, in uw bijbels had en dat gij ook over mij kon spreken en praten.

Wanneer aldus de waarheid bepleit wordt, dan zult gij genoodzaakt zijn te bekennen, dat het zo is. Ja zelfs zal het tot op zekere hoogte zodanig het geval zijn met de Heidenen en barbaren, die bij lange na niet in dat licht wandelen, dat wij in deze delen van de wereld hebben, ‘want’, zegt de apostel, ‘wanneer de Heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, deze, de wet niet hebbende, ‘ dat is: niet de geschrevene, zo als wij, ‘zijn zichzelf een wet, als die betonen het werk der net geschreven in hun harten.’ Romeinen 2:14-15. Dat is, zij hebben van nature de wet der werken in zich, en daarom zullen zij zonder verontschuldiging gelaten worden, want hun eigen geweten zal opstaan om te getuigen voor de waarheid hiervan, gelijk hij zegt: ‘Hun geweten mede getuigende, en de gedachten onder elkaar hen beschuldigende, of ook verontschuldigende.’ Ei zo, maar wanneer? Wel, ‘in de dag, wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn evangelie.’ Romeinen 2:15-16. Alzo is dit een ander doel, met hetwelk de Heere de wet gaf, namelijk opdat God een vonnis mocht vellen in gerechtigheid, zonder van enige onrechtvaardigheid beschuldigd te worden door hen, die in het oordeel onder dat vonnis zullen vallen.

Ten vierde. Een vierde doel, met hetwelk de Heere de wet gaf, was, opdat niet alleen de mond van diegenen, welke buiten Jezus Christus sterven, gestopt mocht worden, maar ook hun personen ‘voor God verdoemelijk’ mochten zijn. Romeinen 3:19. En inderdaad, dit zal de grond van hun zwijgen zijn, zo als ik te voren zei, zij zullen zich schuldig bevinden, hun geweten zal de waarheid van het oordeel van God, dat over hen geveld wordt, onderschragen, zij zullen ‘verdoemelijk’ worden voor God, dat is: zij zullen geschikte vaten zijn voor de toorn van God, daar zij met schuld vervuld zijn ter oorzake van de overtredingen tegen de geboden, daarom dus zullen de partijen onder het eerste verbond ‘tot het verderf toebereid zijn, ‘ of voor het verderf geschikt zijn, Romeinen 9:22, evenals hout of stro, dat goed gedroogd is, geschikt

is voor het vuur, de wet kwam dus bovendien in en werd gegeven, en spreekt met het doel, dat de zonden mogen worden aangetoond, aller mond gestopt worde, zodat er niets valt te betwisten, en opdat ‘de gehele wereld, ‘ let daarop, ‘de gehele wereld voor God verdoemelijk zij, ‘ en alzo rechtvaardig voor altijd in het verderf gestort worde, vanwege hun zonden.

En dit zal het geval zijn om deze redenen:
1. Omdat God evengoed een tijd heeft om Zijn rechtvaardigheid en heiligheid groot te maken, als om Zijn lankmoedigheid en genade te tonen. Wij lezen in de Schrift, dat Hij te rein van ogen is dan dat Hij het kwade zou zien, en dan zullen wij bevinden, dat het waar is. Habakuk 1:13. Wij lezen in de Schrift, dat Hij de wet verheerlijken en in ere verheffen zal, en dan zal Hij het inderdaad doen. Omdat nu de Heere niet zo spoedig slaat als Hij door de zonde getergd wordt, daarom willen de arme zielen niet weten van noch letten op de rechtvaardigheid van God, ook denken zij niet om de tijd, op welke deze moet worden geopenbaard, welke zijn zal, wanneer de mensen onder de toorn Gods vallen met een even snelle vaart als de hagel in een geweldige storm. 2 Petrus 3:9. Psalm 50:21-22.
Denk daar dan aan, gij allen die de lankmoedigheid en verdraagzaamheid van God traagheid acht, en meent, dat Hij gelijk is aan uzelf, omdat Hij voor het tegenwoordige het stilzwijgen bewaart. O neen, dat niet, maar weet, dat God Zijn vaste tijd heeft voor al Zijn plannen, en op Zijn tijd zal het allerwonderbaarst aan het licht gebracht worden, tot eeuwige ontzetting en tot eeuwig verderf van die ziel, die dan de rechtvaardigheid Gods en de gestrengheid der wet zal ondervinden. O! hoe zal God Zijn rechtvaardigheid aan het licht brengen! O! hoe zal God Zijn heiligheid openbaren! Eerst door de mensen te tonen, dat Hij naar Zijn rechtvaardigheid hen niet kan, hen niet wil aanzien, omdat zij gezondigd hebben, en dan, doordat Zijn heiligheid niet zal dulden, dat zulke onreine ellendelingen voor Zijn aangezicht bestaan, Zijn ogen zijn zo rein.
2. Omdat God wil, dat het blijken zal, dat Hij even goed is als Zijn Woord tegenover zondaren. De zondaren moeten niet denken, dat zij het altijd ontkomen zullen, al mogen zij het ontkomen voor een tijd, ze zullen, met al de drukte, die zij maken, toch niet ongestraft blijven, ze zullen hun verdienste tot een penning uitbetaald hebben, wanneer elke bedreiging en vloek volvoerd worden en in vervulling treden zal op het hoofd van de overtreder. Vriend, er is nimmer een ijdel woord door u gesproken of God zal daarvoor rekening en verantwoording met u houden, er is nimmer een leugen door u gesproken of God zal daarvoor met u afrekenen, ja, er zal nog niet zoveel als een enkel voorval uit geheel uw leven voorbijgaan, of God, de rechtvaardige God, zal het in de oordeelsdag de proef van Zijn wet doen ondergaan, zo gij daaronder sterft.

WIE ZIJ ZIJN, DIE ONDER HET VERBOND DER WERKEN ZIJN.

Ten derde. Maar gij zult zeggen: Maar wie zijn zij, die aldus onder de wet zijn?
Antwoord. Zij die onder de wet zijn, kunnen worden ingedeeld u drie klassen: ten eerste dezulken, welke zich op een grove wijze als onheiligen betonen, en dan dezulken, welke meer beschaafd zijn, welke laatsten weer in twee soorten kunnen worden onderscheiden: zij. die, in dit opzicht, een lagere, en zij, die een hogere rang innemen. In de eerste plaats dan zijn zij onder de wet als een verbond der werken, die zich openlijk als onheilige en ongoddelijke ellendelingen betonen, dezulken, die niet alleen hun vermaak vinden in de zonde, maar zich ook daarover beroemen, en er op snoeven, dat zij zo vindingrijk zijn in het bedrijven der zonde. Wat nu dezulken aangaat, er is een schriftplaats in de eerste brief van Paulus aan Timotheus hoofdstuk 1, vers 9-10, welke met het oog op hen opmerkenswaardig is: ‘De rechtvaardigen, ‘ zegt de apostel, ‘is de wet niet gezet, ‘ niet gelijk zij een verbond der werken is, ‘maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen, de goddelozen en de zondaren, de onheiligen en de ongoddelijken, de vadermoorders en de moedermoorders, de doodslagers, de hoereerders, diegene, die bij mannen liggen, de mensendieven, de leugenaars, ‘ let daar op, de leugenaars, ‘de meinedigen, en, ‘ in één woord, ‘zo er iets anders tegen de gezonde leer is.’
Deze vormen een klasse van de mensen, die onder de wet en alzo onder de vloek der wet zijn, wier deel is de boordevolle beker van Gods eeuwige wraak leeg te drinken, en daarom smeek ik u, om u zelf niet te bedriegen, want, ‘weet gij niet, dat de onrechtvaardigen het koninkrijk Gods niet zullen beërven? Dwaalt niet, noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het koninkrijk Gods beërven.’ 1 Corinthiërs 6:9-10. Arme zielen, gij meent, dat gij u vrij kunt overgeven aan uw zonden, uw lusten en genietingen, en dat het evenwel heel goed met u aflopen zal, en gij vrij uitgaan zult in de oordeelsdag, maar zie wat God van dezulken zegt in Deuteronomium 29:19-20, ‘dat hij zichzelf zegene in zijn hart, zeggende: ik zal vrede hebben, ‘ ik zal gered worden, het zal even goed met mij aflopen als met anderen in de dag, wanneer God de wereld zal richten door Jezus Christus, maar, zegt God, Ik zal hem niet sparen, neen, maar Mijn gramschap en Mijn ijver zullen tegen hem roken.
Hoe ver zullen zij gaan? Zo ver zelfs, dat zij alle vloeken over hem zullen uitvoeren, die in de wet van God geschreven zijn. Ja, zegt God, ai de vloek, die in dit boek geschreven is, zal op hem liggen, en ‘de Heere zal zijn naam van onder de hemel uitdelgen.’ En dat moet inderdaad noodzakelijk zo zijn, omdat zulke zielen ongelovig zijn, in hun zonden en onder de wet, welke hun niet de minste genade kan en wil betonen, want zij is niet de bediening der genade en des levens, maar de bediening des doods en des verderfs, zoals gij dat vindt bij 2 Corinthiërs 3:7, 9, en al degenen, ieder van hen in het bijzonder, die openbare onheilige en schandelijke ellendelingen zijn, zijn onder die bediening, zij zijn daaronder geweest van de dag af, dat zij in de wereld kwamen, tot op deze dag toe, en zij zullen voorzeker leven en sterven onder dezelfde bedeling en dan verdoemd worden voor altijd, indien zij niet van onder dat verbond bekeerd worden tot en onder het verbond der genade, waarover ik te zijner plaatse zal spreken. En toch, hoe lustig en vrolijk zijn, niettegenstaande dit alles, onze arme wellustelingen en snoodaards in deze dag van geduld en lankmoedigheid! Alsof God nooit met hen zou hebben af te rekenen, alsof er geen wet was om hen te veroordelen, alsof er geen hellevuur was om daarin geworpen te worden. Maar o, hoe zullen zij bedrogen uitkomen, wanneer zij Christus zullen zien zitten op de rechterstoel, Christus, die dan Zijn priesterlijke en profetische bediening zal afgelegd hebben en alleen als een rechter der bozen verschijnt, wanneer zij al de boeken des hemels zullen zien geopend, wanneer zij de naam van ieder mens in het boek des levens en in het boek der wet zullen zien, wanneer zij God zullen zien in Zijn majesteit,

Christus in Zijn majesteit, de heiligen in hun waardigheid, maar zichzelf in hun onreinheid. Wat zullen zij dan zeggen? waarheen zullen zij dan vlieden? waar zullen zij hun heerlijkheid laten? O, jammervolle staat! Jesaja 10:3.

Ten tweede. Ook zij zijn onder wet, die de wet niet alleen zo verbreken en ongehoorzaam zijn, maar de wet opvolgen zo hard ze maar kunnen, omdat zij daardoor hun rechtvaardiging zoeken te verkrijgen-dat wil zeggen, al deed een mens ook afstand van de zonden tegen de wet, al legde hij er zich ook op toe om de wet te vervullen, al gaf hij zich ook aan de wet over, dan is hij nog, als hij niet verder ziet dan de wet, onder de wet, en zal hij, niettegenstaande al zijn gehoorzaamheid aan de wet van God, door de wet ten verderve gevoerd worden. Vriend, gij moet niet denken, dat geen andere dan onheilige lieden onder de wet zijn, o neen, gij moet weten, dat een mens van een ijdele, loszinnige, openbaar goddeloze en onheilige wandel en van het zondigen tegen de wet bekeerd kan zijn tot een heilig, rechtvaardig, godsdienstig leven, en toch in dezelfde staat zijn, onder dezelfde wet, en even zeker van de verdoemenis als de anderen, die meer onheilig en loszinnig zijn. En mocht gij zeggen, dat dit al wonderlijk vreemd is, dan zal ik het niet alleen zeggen, maar ook bewijzen, dat het waar is. Lees met oordeel de plaats in Romeinen 9, vers 30 en 31, waar de apostel, over dezelfde zaak sprekende, zegt: 'Maar Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, ' let er op, die de wet der rechtvaardigheid opvolgde, 'is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen', niettegenstaande hun ernstig zoeken of jagen naar de wet der rechtvaardigheid.

Voor ons ligt deze betekenis er in, dat, laat een mens nog zo ernstig, nog zo ijverig, nog zo bedrijvig, nog zo welmenend, nog zo bereidwillig, nog zo genegen en gewillig zijn, dat hij toch weg is, dat het toch verloren is, dat hij toch verstoken is van het eeuwige leven, zo hij onder dat verbond is, omdat hij niet onder de bediening des levens is, als hij daar sterft. Lees ook die schriftplaats in Galaten 3:10, welke zegt: 'Want zo velen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek, ' let er op, zij, die uit de werken der wet zijn. Nu dan, uit de werken der wet te zijn is uit de verken van de gerechtigheid der wet te zijn, dat is: afstand te doen van zonden tegen de wet, en de geboden der wet zo nauwgezet op te volgen als zij maar enigszins kunnen, hun gehele leven lang, of met al de macht, die in hen is. En daarom smeek ik u dit te overwegen, want dat de mensen hieromtrent onwetend zijn is oorzaak, dat zo velen voort gaan in de veronderstelling, dat zij deel aan Christus hebben, omdat zij veranderd zijn en zich onthouden van de zonden tegen de wet, terwijl zij, wanneer alles tezamen genomen wordt, niettemin verdoemd zullen worden, omdat zij niet van onder het verbond der werken zijn weggeleid, en gesteld onder het verbond der genade.

Tegenwerping. Maar kunt gij inderdaad deze dingen klaar en duidelijk maken uit het Woord van God? Mij dunkt, zo te redeneren is wel wat heel vreemd, een mens zou zich er op toeleggen om te wandelen naar de wet van God zo veel als maar enigszins in zijn vermogen is, en toch, niettegenstaande dit, nog onder de vloek zijn? Ik verzoek u, dat eens op te helderen.

Antwoord. Waarlijk, dat schijnt, ik weet het heel goed, de natuurlijke mens heel vreemd toe, dat schijnt zeer vreemd voor hem, die nog in zijn ongeloof is, omdat hij door de rede misleid wordt, maar ik voor mij weet, dat het zo is, en ik zal er ook mijn best op doen om u van de waarheid daarvan te overtuigen.

1. Vooreerst dan, de wet is zo strikt en gestreng, dat als een mens maar eens tegen haar zondigt, hij, zeg ik, onder dat verbond levende en stervende, voor eeuwig weg is door de wet. Indien gij voldaan wilt worden, in betrekking tot de waarheid hiervan, lees dan slechts Galaten 3:10, waar gezegd wordt: 'Vervloekt is een iegelijk, ' dat is: het zal niemand missen door dat verbond, 'die niet blijft in al, ' let er op, in al 'hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.'

(1.) Let er op, wat ik u verzoeken mag, hier is een vloek, in de eerste plaats, indien al hetgeen geschreven is in het boek der wet niet gedaan wordt, en dat wel bij voortduring-d.i. zonder

enige tekortkoming of een uitglijding, zo als ik vroeger zei. Nu is er nooit een in de wereld of, voor hij gehoorzaamheid begon te bewijzen aan het minste gebod, zondigde hij er tegen door het te verbreken. De apostel gaat zich dunkt mij zeer beijveren om dit op te helderen in Romeinen 3:5. Hij tracht te bewijzen, dat allen hadden overtreden in de ene, in de eerste Adam, zo als hij stond als een algemeen persoon, beiden zichzelf en ons in zijn staan en vallen voorstellende.

'Daarom, ' zegt hij, 'gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzo de dood tot alle mensen doorgegaan is, ' let daar op, maar waarom?' in welke allen gezondigd hebben.' Romeinen 5:12. Dat is, aangezien allen natuurlijk schuldig zijn aan de eerste zonde, de zonde, die door ons in Adam bedreven werd. Dit is alzo een reden, waarom niemand gerechtvaardigd kan worden door zijn gehoorzaamheid aan de wet, omdat hij haar in de eerste plaats verbroken heeft in zijn eerste ouders.

Maar (2.) ingeval dit tegengestaan en verworpen mocht worden door twistzieke personen, hoewel daar geen grond voor is, heeft Paulus nog een bewijsgrond om zijn leer te rugsteunen, waar hij zegt: Want wij hebben (alreeds) bewezen, dat beide Joden en Grieken allen onder de zonde zijn. 'Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één.' 'Allen zijn zij afgeweken, tezamen, ' let er op, tezamen 'zijn zij onnut geworden, er is niemand, die goed doet, er is er ook niet tot één toe. Hun keel is een geopend graf, met hun tongen plegen zij bedrog, slangen venijn is onder hun lippen.' Hun 'mond is vol van vervloeking en bitterheid, hun voeten zijn snel om bloed te vergieten.' In één woord: 'Vernieling en ellendigheid is in hun wegen, en de weg des vredes hebben zij niet gekend.' Nu dan, zegt hij, nu hij deze dingen zo klaar bewezen heeft, het slot van alles is: 'Dat al wat de wet zegt, ' beide in het aantonen van en het vervloeken wegens de zonde, 'zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.' Romeinen 3:10, 19.

Zodat hier, zeg ik, de grond ligt van ons niet gerechtvaardigd worden door de wet, welke in de eerste plaats deze is, dat wij daartegen gezondigd hebben. Want weet dit voorzeker, als de wet het geringste voordeel op u krijgt door uw zondigen tegen haar, is alles, wat gij naderhand van haar horen zult, niets dan: Vervloek, vervloek, vervloek hem, omdat hij niet gebleven is in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.

2. Gij kunt niet behouden worden door de rechtvaardige wet van God, het eerste verbond, omdat gij, tegelijk met deze uw ellendige staat, door erf- en dadelijke zonden, voor gij de wet ging opvolgen, sedert gij u tot de wet ging wenden, onderscheidene zonden tegen de wet bedreven hebt: 'Wij struikelen allen in velen.' Zodat nu, omdat uw gerechtigheid voor de wet soms vermengd is met de lust van het vlees, hoererij, begeerlijkheid, hoogmoed, opstand tegen God, koelheid van uw genegenheden tot Hem, achterlijkheid in goede plichten, het spreken van ijdele woorden, tegenspraak in uw hart, en dergelijke zaken meer, zodat, zeg ik, omdat deze dingen alzo zijn, de gerechtigheid der wet door dit ons vlees te zwak geworden is, Romeinen 8:3. En alzo zijn wij, niettegenstaande al onze gehoorzaamheid aan de wet, door onze zwakheid nog onder de vloek der wet, want de wet is, zoals ik vroeger zei, zo heilig, zo rechtvaardig en zo goed, dat zij niet kan veroorloven, dat zij, die het leven bij haar zoeken, zich zouden schuldig maken aan één tekortkoming of uitglijding. 'Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is.' Galaten 3:10. Dit wist Paulus heel goed, en daarom wierp hij al zijn gerechtigheid weg.

Maar, zult gij zeggen, dat was zijn eigen gerechtigheid.

Antwoord. Maar, gelijk hij ze zijn eigen noemt, zo noemt hij ze ook de gerechtigheid der wet, zie Filippenzen 3:7-10, hij beschouwde die slechts als drek, als vuil aan zijn schoenen, en dat wel, opdat hij in Christus mocht gevonden worden, en alzo door Hem behouden worden 'zonder de werken der wet.' Romeinen 3:28.

Maar

3. Ondersteld, dat de gerechtigheid der wet, welke gij bezit, zuiver en volmaakt was, zonder het minste smetje of gebrek, zonder de minste inmenging van de geringste zondige gedachte, dan zou dit nog op verre na niet voldoende zijn om u vlekkeloos voor het aangezicht van God te stellen. En daarvoor geef ik deze gronden aan:
(1.) De eerste bewijsgrond is, dat datgene wat geen Christus is, geen zielen van de vloek kan verlossen, het kan ze niet volkomen voor de Heere stellen. Nu is de wet geen Christus, daarom kan de wet der zeden, bij al onze gehoorzaamheid, ons niet verlossen van de vloek, die wij ons waardig gemaakt hebben. Handelingen 4:12.
(2.) De tweede bewijsgrond is, dat de gerechtigheid, die niet de gerechtigheid des geloofs is, dat is, door in Jezus Christus te geloven, God niet welgevallig kan zijn. Nu is de gerechtigheid der wet als een verbond der werken niet de gerechtigheid des geloofs, daarom kan de gerechtigheid der wet, als door ons uitgewerkt, zo wij onder dat verbond zijn, God niet behagen. Het eerste wordt bewezen in Hebreeën 11:6 :'Maar zonder geloof is het onmogelijk God te behagen, ' let er op, het is onmogelijk. Het tweede aldus: 'De wet is niet uit het geloof, ' Galaten 3:12, Romeinen 10:5-6, vergeleken met Galaten 3:11 :'En dat niemand gerechtvaardigd wordt door de wet voor God is openbaar, want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch de wet is niet uit het geloof.' Maar opdat zij, die zwak van bevatting zijn, het des te beter mogen verstaan zal ik het aldus bewijzen.
1. De ziel, die het eeuwige leven heeft, moet het hebben door het recht van een losprijs of van verlossing. Hebreeën 9:12, Efeze 1:7.
2. Deze losprijs of verlossing moet zijn door het bloed van Christus. 'Wij hebben de verlossing door Zijn bloed.' 'Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.' Nu is de wet niet in staat om te sterven, en alzo de zondaren te verlossen door de losprijs des bloeds, welke voldoening door de rechtvaardigheid geëist wordt. Lees die schriftplaatsen, Hebreeën 9:22. De rechtvaardigheid eist voldoening, omdat gij daartegen overtreden en gezondigd hebt, en daarvoor voldoening moet gegeven worden. Dus alles wat gij ooit bij machte zijt te doen, kan geen verlossing aanbrengen, al zoudt gij de wet ook op en top opvolgen, om het nu zo eens uit te drukken, omdat dit alles geen bloedstorting is, want geloof het en weet het voor vast, dat al had gij ook maar een zonde gezondigd voor gij u tot de wet ging keren, die ene zonde uw ziel zou doden, zo zij niet afgewassen werd door het bloed, en wel door het kostelijke bloed van Jezus Christus, dat vergoten werd toen Hij aan het kruis hing op de berg Calvarie.
Tegenwerping. Maar zult gij zeggen: Mij dunkt, dat wanneer wij ons er geheel aan overgeven om een rechtvaardig leven te leiden, dit maken zal, dat God meer van ons houdt, en ons alzo door Christus laat behouden worden, omdat wij zo gewillig zijn om Zijn wet te gehoorzamen.
Antwoord. De beweegreden, die God er toe brengt om Zich te ontfermen over zondaren is niet, omdat zij gewillig zijn om de wet op te volgen, maar omdat Hij gewillig is hen te behouden. 'Niet om uw gerechtigheid, noch om de oprechtheid uws harten, komt gij er henen in, om hun land te erven.' Deuteronomium 9:4-6. Versta nu dit: zo uw wil om gerechtigheid te doen de eerste bewegende oorzaak was, waarom God Zich over u ontfermde door Christus, dan moet het niet uit vrije genade zijn-ik zeg uit vrije genade. Maar de Heere bemint u en behoudt u op de voorwaarden van vrije genade, daar er van tevoren niets bestaat, waarom Hij uw ziel zou aannemen, dan alleen het bloed van Christus. Zulk een grondstelling toe te geven is derhalve: toe te geven, dat de genade kan verworven worden door de werken der wet, hetwelk een even grote dwaling is, als er in de duisterste kerker der Pausgezinden kan gevonden worden, en het is ook in lijnrechte tegenspraak met de Schrift. Want Wij 'worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is', niet door het goede, dat in ons zelf is, of door ons gedaan wordt, neen, maar 'door het geloof, zonder' let daar op-'zonder de werken der wet.' Romeinen 3:24-28.

Wederom: ‘Niet uit de werken, opdat niemand roeme.’ Efeziërs 2:9. Neen, neen, zegt hij: ‘Niet naar onze werken, ‘ of gerechtigheid, ‘maar naar Zijn eigen voornemen, ‘ let er op, ‘naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons’ als een vrije gift ‘gegeven is in Christus Jezus, ‘ niet onlangs, maar ‘voor de tijden der eeuwen.’ 2 Timotheus 1:9.

Tegenwerping. Maar gij zult zeggen: Waarom gaf God de wet dan, als wij de zaligheid niet verwerven kunnen door haar op te volgen?’

Antwoord. Ik zei u vroeger, dat de wet gegeven werd om de volgende redenen:

1. Opdat gij daardoor overtuigd mocht worden van uw zonden, en opdat uw zonden u inderdaad zeer zondig mochten toeschijnen, hetgeen door de wet gedaan wordt langs deze wegen: (1.) Door u te tonen, wat een heilig God Hij is, die de wet gaf, en (2.) Door u uw laagheid en boosheid te tonen, daar gij, in tegenspraak met deze heilige God, deze heilige wet verbroken en daartegen overtreden hebt, daarom, zegt Paulus, is de wet ‘bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde, ‘ dat is: door het schepsel de heiligheid van God en eveneens zijn eigen laagheid te tonen. Romeinen 5:20.
2. Opdat gij moogt weten, dat God u in de oordeelsdag niet voor niets zal verdoemen
3. Omdat Hij niet wil, dat Zijn rechtvaardige veroordeling van hen te dien dage betwist zal worden.
4. Omdat Hij wil, dat gij weten zult, dat Hij een heilig God, en dat Hij rein is,

HOE VER DE MENSEN HET KUNNEN BRENGEN, DIE ONDER DIT VERBOND DER WERKEN ZIJN.

Ten vierde. Vraag. ‘Maar nu gij tot dusver de zaak behandeld hebt, zou ik wel wensen, dat gij eens in enige bijzonderheden ging aantonen, wat de mensen gedaan hebben, en hoever zij gekomen zijn, en wat zij ontvangen hebben, terwijl zij alsnog onder dit verbond zijn, hetwelk gij de bediening der veroordeling noemt.’

Antwoord. Dit is wel wat een moeilijke vraag, en zij mag wel vooral, niet alleen omzichtig, maar ook rond en flink beantwoord worden. De vraag bestaat uit drie afzonderlijke delen-ten eerste, wat de mensen gedaan hebben, ten tweede, hoever de mensen gekomen zijn, ten derde, wat zij hebben ontvangen, terwijl zij toch nog onder de wet of het verbond der werken zijn, en alzo in een staat van veroordeling.

Ten eerste. Wat het eerste aangaat, ik heb reeds iets in het algemeen daarvan gezegd, maar opdat gij het des te beter moogt vatten zal ik er nog meer in het bijzonder over spreken.

1. Een mens kan overtuigd en verontrust zijn over zijn zonden, en toch onder dit verbond zijn. Die overtuiging en onrust kan zelfs zeer zwaar en vreselijk zijn, zodanig, dat hij het gewicht daarvan onverdraaglijk kan vinden en te zwaar om het uit te houden, zoals het geval was met Kaïn: ‘Mijn straf, ‘ zegt hij, ‘is groter dan ik kan dragen.’ Genesis 4:13.
2. Een mens, zo onder het gevoel van de last van zijn zonden levende, kan er berouw over hebben, hij kan er spijt van hebben en toch onder dit verbond, en toch in een verdoemde staat zijn. Toen heeft Judas, ziende, dat hij veroordeeld was, ‘berouw gehad.’ Mattheus 27:3.
3. Een mens kan niet alleen overtuigd zijn van en berouw hebben over zijn zonden, maar hij kan ook begeerte hebben, dat de gebeden van de kinderen Gods voor hem opgezonden worden, en toch onder dit verbond en deze vloek Zijn. ‘Toen haastte Farao, om Mozes en Aäron te roepen, en zei: Ik heb gezondigd tegen de Heere uw God, en tegen u. En nu vergeeft mij toch mijn zonde alleen ditmaal, en bidt vurig tot de Heere uw God, dat Hij slechts deze dood van mij wegneme.’ Exodus 10:16-17.
4. Een mens kan zich eveneens vernederen vanwege zijn overtredingen en ongehoorzaamheid tegen zijn God, en toch onder dit verbond zijn. 1 Koningen 21:24-29.
5. Een mens kan de overtreding, die hij tegenover zijn naasten begaan heeft, weer goedmaken, en toch onder dit verbond zijn.
6. Een mens kan veel werk voor God doen in zijn geslacht, en toch onder dit eerste verbond zijn, zoals Jehu, die deed wat God hem beval. 2 Koningen 9:25-26. En toch bedreigde God ook Jehu, omdat hij, ofschoon hij de zaak deed, die de Heere hem geboden had, dit niet deed uit een recht beginsel, want anders zou de Heere niet gezegd hebben: ‘Nog een weinig tijds, zo zal Ik de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu.’ Hosea 1:4.
7. De mensen kunnen de dienstknechten des Heeren horen en vrezen, en hen bijzonder hoogachten, ja, en als zij horen kan het zijn, dat zij niet alleen horen, maar horen en doen, en dat met blijdschap ook, niet een of twee dingen, maar vele, let er op, zij kunnen vele dingen met blijdschap doen en toch verloren en toch verdoemd zijn: ‘Want Herodes vreesde Johannes, ‘ waarom? Niet omdat deze enige burgerlijke macht over hem had, maar omdat ‘hij een rechtvaardig en heilig man was en hield hem in waarde, en als hij hem hoorde, deed hij vele dingen, en hoorde hem gaarne.’ Markus 6:20. Het is mogelijk, dat gij denkt, dat gij beter zijt dan uw naasten, omdat gij die en die hoort, maar weet voorzeker, dat gij niet alleen kunt horen, maar dat gij kunt horen en doen, en dat niet met tegenzin, maar gaarne- let er op, ‘gaarne’ met blijdschap, en toch nog een Herodes, een vijand van de Heere Jezus zijn. Overweeg dit, wat ik u bidden mag.

Ten tweede. Maar nu de tweede zaak, deze namelijk: Hoever kan zo iemand komen? Hoever kan zo iemand het brengen? Waar kan hij aanlanden, en toch een verloren man, en toch onder dit verbond zijn? Ik antwoord:

1. Zo iemand kan in de gemeenschap der heiligen opgenomen worden, zoals zij op een zichtbare wijze hun weg met elkaar afleggen, zij kunnen hand in band tezamen wandelen: 'Het koninkrijk der hemelen', dat is: de zichtbare vereniging van belijders van Christus, wordt vergeleken met tien maagden, die haar lampen namen, en uitgingen, de bruidegom tegemoet, 'en vijf van haar waren wijzen, en vijf waren dwazen.' Mattheus 25:2. Deze worden in de eerste plaats maagden genoemd- dat is: dezulken, die rein zijn van de bezoedelingen der wereld, in de tweede plaats wordt van haar gezegd, dat zij uitgaan-d.i. van de grondbeginselen en overleveringen van mensen, in de derde plaats komen zij overeen om haar lampen mee te nemen-d.i. zich uit te geven voor dienaressen van Jezus Christus, die op Hem wachten, en naar Hem uitzien. En toch, toen hij kwam, bevond hij, dat de helft van haar, zelfs van de maagden, die lampen hadden, die bovendien uitgingen van de bezoedelingen der wereld en de gewoonten der mensen, dezulken waren, die haar kostelijke zielen verloren, vers 12, hetgeen niet zou zijn geschied, indien zij onder het verbond der genade en alzo niet onder de wet geweest waren.

2. Zij kunnen tot hoge eer en aanzien geraken in de genoemde vereniging van belijders, tot datgene, hetwelk als een eer mag worden beschouwd, voor zoverre, dat het gebeuren kan, dat hun kerkelijke zaken worden toevertrouwd, en dat zij de beurs dragen, zo als Judas deed. Ik zeg dat niet om de heiligen te beschamen, maar, omdat ik hen liefheb, waarschuw ik hen, evenwel zeg ik dit met het doel, dat het, zo de Heere wil, moge kloppen aan de deur van de ziel van belijders. Denk aan Demas!

3. Zij kunnen zover komen, dat zij over het Woord spreken als een evangeliedienaar, en dat zij predikers van het evangelie van Jezus Christus worden, in die mate, dat de mensen in de plaats waar zij wonen, zelfs een spreekwoord aangaande hen in hun mond kunnen nemen, zeggende: 'Is hij onder de profeten?' Zijn gaven kunnen zo zeldzaam zijn, zijn tong kan zo vloeiend wezen, en zijn stof zo gepast, dat het net wezen kan of er een engel staat te spreken, dat hij kan spreken over de verborgen mysteries, ja, over die alle, let daarop-en dat hij toch nog niets kan zijn, en dat hij toch nog niet kan behoren tot de gezalfden des Heeren, die met de Geest der genade gezalfd zijn tot de zaligheid, maar kan leven en sterven onder de vloek der wet. 1 Corinthiërs 13:1-4.

4. Zij kunnen nog verder gaan, zij kunnen de gaven van de Geest van God hebben, die hen in staat kunnen stellen om duivels uit te werpen, de grootste heuvels of bergen in de wereld te verzetten, ja, gij kunt zodanige gaven ontvangen hebben, dat gij kunt profeteren van toekomende dingen, van de heerlijkste dingen, zelfs van de komst van de Heere Jezus Christus om te regeren over al Zijn vijanden, en toch nog maar een Bileam, een goddeloos en een dwaas profeet zijn. 2 Petrus 2:16, Numeri 24:16-25.

5. Zij kunnen niet alleen zo staan voor een tijd, voor een kleine tijd, maar zij kunnen zo staan tot de komst van onze Heere Jezus Christus met Zijn heilige engelen, en ja, niet eens door de heiligen ontdekt worden tot op diezelfde dag. 'Toen stonden al die maagden op, '- de wijze en de dwaze, toen! wanneer? wel, toen dit geroep gehoord werd: 'Ziet de bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet!' Mattheus 25:1-6. En waren toch buiten de Heere Jezus Christus, en waren toch onder de wet.

6. Ja, verder nog, zij kunnen niet alleen volharden in een belijdenis tot op die tijd toe, daar zij zelf menen, dat zij onder de genade van het evangelie zijn, terwijl zij inderdaad onder de vloek der wet zijn, maar zelfs wanneer de bruidegom gekomen is, kunnen zij er nog zodanig vertrouwen op hebben, dat hun staat goed is, dat, zij zelfs met Christus aan het redeneren zullen gaan en Hem vragen, waarom zij niet in het rijk der heerlijkheid worden binnengelaten, zeggende, 'Heere, Heere! wij hebben gegeten en gedronken in Uw tegenwoordigheid, en Gij

hebt in onze straten geleerd.' Ja, nog verder: 'Hebben wij niet in Uw naam geprofeteerd, en in Uw naam duivels uitgeworpen?' Ja, dat niet alleen, maar 'vele, ' let wel, wij hebben 'vele krachten gedaan.' Ja zelfs, nog verder, zij waren zo vol vertrouwen, dat zij op een gebiedende toon eisten, zeggende: 'Heere, doe ons open.' Zie hier, ik smeek het u, hoever deze gingen, zij dachten, dat zij innige omgang met Jezus Christus gehad hadden, zij dachten dat Hij niet anders kon dan hen behouden, zij hadden gegeten en gedronken met Hem, aan tafel gezeten met Hem, macht ontvangen van Hem, die macht in het werk gesteld. In Uw naam hebben wij zo en zo gedaan, zelfs vele wonder werken gewrocht. Mattheus 7:22, Lukas 13:25-26. En toch werden deze arme schepselen buiten het koninkrijk gesloten.

O, ik smeek u, overdenk dit, voor het te laat is, opdat gij niet zegt: Heere, laat ons binnen, wanneer Christus zegt: Werp hem uit. vers 28. Opdat Hij niet, wanneer Hij u hoort roepen: 'Heere, doe ons open, ' zegt: 'Wijkt van mij af, Ik ken u niet.' Opdat gij niet, waar gij meent hemelvreugde te zullen smaken, komt in de plaats, waar 'wening zal zijn en knersing der tanden.'

Ten derde. Maar de derde zaak, welke in de vraag aangeroerd werd, was deze: Wat kan zo iemand, die onder de vloek der wet is, van God ontvangen:

1. zij kunnen op sommige tijden een antwoord op hun gebeden van God ontvangen, omtrent sommige dingen, waaraan zij behoefte hebben. Ik vind in de Schrift, dat God die lieden hoorde, van wie de apostel zegt, dat zij uitgeworpen waren. Zie Genesis 21:17. 'En God hoorde de stem van de jongen, ' zelfs van de uitgeworpen Ismaël, 'en de engel Gods riep Hagar toe, ' die de vrouw der dienstbaarheid was, en onder de wet, Galaten 4:30, 'uit de hemel, en zei tot haar: Wat is u, Hagar? vrees niet, want God heeft naar de stem van de jongen gehoord, ter plaatse, waar hij is.' Vrienden, het is mogelijk, dat gij meent te mogen vooronderstellen, dat het heel goed met u gesteld is, wat uw staat voor de eeuwigheid aangaat, omdat gij in sommige bijzondere aangelegenheden een antwoord op uw gebeden hebt ontvangen. Maar gij moet weten, dat God het geroep hoort van een gezelschap van Ismaëlieten, de zonen van de vrouw der dienstbaarheid, die onder de wet zijn als een verbond der werken. Ik zeg niet, dat Hij hen verhoort in betrekking tot hun eeuwige belangen, maar Hij verhoort hen in betrekking tot onderscheidene moeilijkheden, die zij door moeten in dit leven, Hij geeft hun gemak, en bevrijdt hen van hun moeite. Deze arme ellendeling was hier bijna omgekomen door gebrek aan een weinig water, en hij riep, en God hoorde hem, ja Hij hoorde hem uit de hemel. Lees ook Psalm 107:23-29. 'Toen gaf Hij hun hun begeerte, maar Hij zond aan hun zielen een magerheid.' Psalm 106:15.

Maar sommigen zullen misschien zeggen: Mij dunkt, dat is nog vreemder, dat God de gebeden, het geroep van hen, die onder de wet zijn, zou horen en beantwoorden.

Antwoord.

1. Ik zei het u reeds, Hij hoort hen niet in betrekking tot hun staat voor de eeuwigheid, maar in betrekking tot hun staat hier voor de tijd, want God, als hun Schepper, draagt zorg over hen, Hij doet de zon op hen schijnen, en verkwikt hen met de regen. Mattheus 5:45. Ja, Hij geeft de beesten van het veld hun bestemd voedsel, en de jonge raven, als zij roepen, en deze staan toch ver beneden de mens. Psalm 147:9. Ik zeg dus, dat God het geroep van Zijn schepselen hoort, en beantwoordt ook, hoewel niet in betrekking tot hun staat voor de eeuwigheid. Maar Hij kan hen nochtans, wanneer zij sterven, niettegenstaande dat alles verdoemen.

2. Zij kunnen beloften ontvangen uit de mond des Heeren. Er zijn velen, die beloften hebben ontvangen, welke hun door de Heere op de verhevenste wijze waren gedaan, en toch, zoals ik vroeger zei, uitgeworpenen zijn, en dezulken, die de kinderen van de dienstmaagd genoemd worden, welke is de wet. 'En de engel Gods riep Hagar, ' die de dienstmaagd was, 'toe uit de hemel, ' zeggende: 'Vrees niet, want God heeft naar de stem van de jongen gehoord, ter plaatse, waar hij is. Sta op, hef de jongen op, en houd hem vast met uw hand, WANT IK ZAL

HEM TOT EEN GROOT VOLK STELLEN, ziet ge, daar hebt gij de belofte, ‘want Ik zal hem’ van de zoon der dienstmaagd, ‘tot een groot volk stellen.’ Zie Genesis 21:17-18.
3. Ja, zij kunnen verder komen, want zij kunnen een ander hart ontvangen dan zij vroeger hadden, en toch onder de wet zijn. Er is niemand, denk ik, behalve degenen, die niet weten wat zij zeggen, die denken of zeggen zal, dat Saul onder het verbond der genade was, evenwel zegt de Schrift, dat God, nadat Saul met Samuel gesproken, en zijn schouder gekeerd had om van hem te gaan, hem het hart veranderde in een ander. 1 Samuel 10:9. Vrienden, ik smeek u, laat deze dingen u niet beledigen, maar laten ze liever in uw hart een onderzoek opwekken naar het ware van uw staat, en laat u tot de bodem toe doorzoeken. Laat eveneens alles, wat niet door des Heeren rechterhand geplant is, verworpen worden, laat er een streven zijn naar betere dingen, en wel naar die dingen, die niet alleen nu de gedachte in uw ziel zullen doen post vatten, dat uw staat goed is, maar u ook in staat zullen stellen om de zonde, de dood, de hel, de vloek der wet, benevens de Rechter, met vertroosting in het aangezicht te zien, daar er zulk een wezenlijk, gezond, krachtdadig werk van Gods genade in uw ziel is, dat wanneer gij het geluid der bazuin hoort, wanneer gij de graven ziet openvliegen, en de doden uit hun holen te voorschijn ziet komen kruipen, wanneer gij de vierschaar zult zien gespannen, de boeken geopend, en de gehele wereld staande voor de rechterstoel, ik zeg, wanneer gij dat alles zult zien, dat gij dan moogt staande blijven, en dat gelukkige vonnis tot uw ziel horen spreken: ‘Komt, gij gezegende Mijns Vaders, beërft dat koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.’ Mattheus 25:34.
Tegenwerpingen tegen het hier behandelde.
Maar, zult gij zeggen, wij kunnen met dat al niet geloven, dat wij onder de wet zijn, en wel om deze redenen:
Ten eerste. Omdat wij een verandering in onze harten ondervonden hebben.
Ten tweede. Omdat wij ontkennen dat het verbond der werken niet één zal behouden.
Ten derde. Omdat wij voor ons oordelen, dat wij ver van wettelijke beginselen af zijn, want wij zijn gekomen tot zulk een volmaakte orde van de evangeliebediening, wat de praktijk der zaak en de tucht in kerkelijke aangelegenheden aangaat, als er heden ten dage maar een in Engeland is, zoals wij oordelen.
Antwoord op de eerste reden. Dat geloof van een mens, hetwelk alleen gegrond is op iets, dat gedaan is in hem of door hem, dat geloof is niet gegrond op de dood, de begrafenis, de wederopstanding, de hemelvaart, en de voorspraak van Jezus Christus, want de mens, die inderdaad goede grond heeft voor zijn eeuwig behoud, diens geloof is gegrondvest op dat voorwerp, waarin God een welgevallen neemt of waarmee Hij voldaan is, welke die mens is, die geboren werd uit Maria, en wel haar eerstgeboren Zoon-d.i. zo een rekent, door het geloof, aan Zijn ziel de kracht van Zijn dood, Zijn bloed, Zijn gerechtigheid, enz. toe, zo een ziet voor de bevrediging van zijn ziel nergens anders naar uit dan naar het daar genoemde, ook is de ziel er niet op uit God enige voldoening te geven, wat aangaat de rechtvaardiging, langs een andere weg, maar zij gaat gewillig en blijmoedig de verdiensten van Christus’ dood aannemen en omhelzen, benevens het overige, dat Hij alleen heeft verworven als een offerande aan het kruis, en sedert ook als Priester, Voorspraak, Middelaar enz. En zo wezenlijk en krachtdadig ontvangt hij de heerlijkheid daarvan, dat hij daardoor-let daar op-dat hij daardoor ‘naar hetzelfde beeld veranderd wordt van heerlijkheid tot heerlijkheid.’ 2 Corinthiërs 3:18.
Dit in het algemeen, maar nu meer in het bijzonder.
1. Te denken, dat uw staat goed is, omdat er een verandering in u heeft plaats gehad van een ongebonden, onheilig leven tot een meer betamelijk, eerbaar en burgerlijk leven en gedrag, ik zeg, te denken, dat dit getuigenis voldoende is om daarop uw zaligheid te gronden, is zeer gevaarlijk. Ten eerste, omdat zulk een ziel niet alleen de grond van haar zaligheid buiten de mens Christus Jezus legt, die aan het kruis stierf, maar omdat ook, in de tweede plaats, zijn

vertrouwen niet gegrond is op de Zaligmaker van zondaren, maar daarop, dat hij zich gewend heeft van grove zonden tot een meer verfijnd leven, en mogelijk tot de volbrenging van enige goede plichten-hetwelk geen Zaligmaker is. Ik zeg, dit is zeer gevaarlijk, daarom, lees het, en de Heere helpe u om het te verstaan, want tenzij gij in betrekking tot de zaligheid van uw zielen al de nadruk legt op de verdiensten van een ander-namelijk Jezus-en dat wel door hetgeen Hij deed en nog doet buiten u, voorzeker, zowaar als er een God in de hemel is, uw zielen zullen omkomen. En dit moet niet slechts alleen een begripszaak zijn, zodat gij het alleen met uw verstand toestemt, maar het moet geschieden door de wondervolle, onzichtbare, onverwinnelijke kracht van de almachtige God, doordat Hij door Zijn geest in uw zielen zulk een wezenlijk, zaligend, heilig geloof werkt, dat door de werking van dezelfde Geest, door wie het gewrocht is, deze meest hemelse, meest voortreffelijke, meest verdienstelijke heilgoederen van de mens Christus Jezus kan aangrijpen en ze kan brengen niet slechts tot uw hoofd en tot uw verbeeldingskracht, maar tot uw ziel en tot uw geweten, zo krachtdadig, dat gij door datzelfde geloof in staat kunt zijn om de macht, de razernij, de boosaardigheid, de woede en de vernielende natuur zowel van de zonde als van de wet, de dood, de duivel, benevens de hel en alle andere boosheden uit te dagen, daar gij uw zielen werpt op de dood, de begrafenis, de wederopstanding en de voorspraak van die mens Jezus. Romeinen 8:32-39.

Maar

2. Denkt gij, dat er geen verandering had plaats gehad in de vijf dwaze maagden, van wie gesproken wordt in Mattheus 25, vers 1-3. Ja zeker, er had zulk een verandering plaats gegrepen in deze lieden, dat de vijf wijze maagden haar verlof konden geven om met haar te wandelen in de zuiverste wegen en instellingen van het evangelie van Christus, en toch waren zij dwaas, ja, zij wandelden met haar of zullen met haar wandelen, totdat de Heere Jezus Christus van de hemel zal neerkomen, en toch zullen zij maar dwaze maagden zijn, en toch zullen zij onder de wet en alzo onder de vloek zijn, zoals ik vroeger zei.

Tweede deel der tegenwerping. Maar, zegt gij, wij hebben het verbond der werken niet erkend, en ons ook daarvan afgekeerd.

Antwoord op de tweede reden. Dit is spoediger gezegd dan gedaan. Helaas, helaas! die arme zielen menen, dat ze, omdat ze zeggen: ‘Genade, genade, het is uit vrije genade’, dat ze daarom onder het verbond der genade zijn. Een zeer grote misslag. Gij moet begrijpen, dat, al zijt gij ook iemand, die over de genade van het evangelie kunt spreken, gij toch, zo gij zelf niet onder het verbond der genade gebracht zijt, niettegenstaande uw spreken en uw belijdenis, zeer veraf zijt van een gevoel van en een aandeel in het verbond van de genade van God, in het evangelie voorgesteld.

De Joden, ten minste velen onder hen, begrepen het veel te goed, dan dat zij tot het besluit zouden gekomen zijn dat de wet en alleen de wet de weg was tot zaligheid, want zij, zelfs zij, die de Christus Gods niet aannamen, verwachtten, dat er een Zaligmaker komen zou. Johannes 7:27, 41-43. Maar zij waren mensen, die niet de geest van het evangelie hadden, welke alleen in staat is om hen in de rechte gesteldheid tot het leven, het innerlijke of wezenlijke van het evangelie te leiden. En daar zij alzo verward waren in hun oordeel, daar hun gedachten zich bewogen tussen een Zaligmaker en de werken der wet, menende, dat deze laatsten moesten worden verricht ter verkrijging van een Zaligmaker en van zijn genade voor hen, ik zeg, daar zij zich tussen deze dingen in bevonden, kwamen zij niet aan een Zaligmaker toe.

Evenals vele arme zielen in deze dagen: zij zijn van gedachten, dat zij alleen door de Zaligmaker moeten behouden worden, echter menen zij, dat er van hun kant iets gedaan moet worden om de goedwilligheid van de Zaligmaker te verwerven, als: hun verootmoediging vanwege de zonde, hun afkeren van de zonde, hun beloften en geloften en besluiten om nieuwe mensen te worden, hun deelneming aan de kerkgemeenschap, en wat niet al, en op deze wijze verkrijgen zij, dit meebrengende als een middel om hen te helpen, geen deel aan de eeuwige

zaligheid, zo zij niet bekeerd worden. Zie die plaats, welke wij vinden bij Romeinen 9:30, 32. De apostel zegt daar, dat zij die niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen, terwijl zij, die zochten, niet tot hun doel kwamen.
'Wat zullen wij dan zeggen, ' zegt hij. 'Dat de Heidenen, die de rechtvaardigheid niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen hebben, ' ja zelfs 'de rechtvaardigheid, die uit het geloof is.' En wat nog meer? Dit: 'Maar Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen.' Hoe kwam dat?' Omdat zij die zochten, ' zegt hij, 'niet uit het geloof, maar als, '- let er op, hij zegt niet, volstrekt en geheel, neen, 'maar als' dat is: omdat zij, zoals zij zochten, onder de hand een weinig steunden op de werken der wet. En laat mij u zeggen, dat het zo moeilijk is om de mensen daarvan af te slaan, dat, hoewel Paulus zelf het werk ter hand nam, hij er genoeg mee te doen had. Hoe slooft hij zich af in de eerste tien hoofdstukken van zijn brief aan de Romeinen om hen, die zelfs beleden ten volle te geloven aan de leer der genade, te onderrichten en vastheid te geven, en eveneens in de brief aan de Galaten, en toch, voor velen gingen zijn redenen verloren, al deed hij ook wat hij kon.
De reden nu, waarom de leer der genade er inderdaad en waarheid zo moeilijk in wil-zelfs bij belijders-is, omdat er van nature een beginsel in de mens ligt, dat er tegen aan het redeneren gaat, en wel op deze wijze: Wel, zegt de ziel, ik ben een zondaar, en God is heilig en rechtvaardig, nu dan, omdat Zijn heilige wet door mij verbroken is, moet ik in alle gevallen, zo ik ooit uitzicht zal hebben op de zaligheid, in de eerste plaats droefheid hebben over mijn zonden, in de tweede plaats mij daarvan afwenden, in de derde plaats, mij toeleggen op het volbrengen van mijn dure plichten, en de goede dingen der wet en de ordinantiën van het evangelie beoefenen, en zo mag ik er op hopen, dat God om Christus wil mij al mijn zonden vergeven zal. Dit is echter niet de weg tot God als een Vader in Christus, maar dit is juist de weg om tot God te komen door het verbond der werken of de wet, welke zaken ik meer ten volle zal ophelderen, wanneer ik spreek over het tweede leerstuk.
Nog eens dus, zij, die heden ten dage belijders zijn van het evangelie, zijn over het geheel genomen dezulken, die, niettegenstaande hun belijdenis, zeer onwetend zijn van de heerlijke invloed en luister daarvan. Ik zeg, zij zijn onwetend van de waarde en kracht der heerlijke dingen, die door Christus zijn aan het licht gebracht en door en in het evangelie worden voorgehouden, hetgeen bewijst, dat zij niet onder het verbond der genade, maar eerder onder de wet of het oude verbond zijn. 2 Corinthiërs 4:3. Zoals ge, bijvoorbeeld, wanneer ge bij sommige belijders van het evangelie komt, hen in het algemeen zeer bezig en bereid zult vinden, en eveneens bekwaam om een lang en breed gesprek met u te houden omtrent onderscheidene punten van dat heerlijke evangelie, maar als ge bij dezelfde lieden komt en hen vraagt naar het werk des harten, of wat werk het evangelie in hen gewrocht heeft, en welke blijken zij hebben ondervonden van de liefelijke invloeden en werkingen op hun ziel en hun geweten, dan kan het gebeuren, dat zij u zulk een antwoord geven als het hier volgende: Uit de prediking van het evangelie kan ik opmaken, dat ik veranderd en in hoge mate van mijn zonden afgebracht ben, en eveneens, dat ik geleerd heb om onderscheid te maken (maar alleen met de mond) tussen de wet en het evangelie, zodat ik voor het ene, dat is: voor het evangelie kan pleiten, en eveneens de zwakheid en het onvoordelige van het andere kan aantonen.
En zover zullen zij misschien gaan, hetgeen niet ver genoeg is om het bewijs te leveren, dat zij onder het verbond der genade zijn, al hebben zij de belijdenis daarvan ook nog zo voor op de tong liggen, zie 2 Petrus 2:20, waar gezegd wordt: 'Want indien zij, nadat zij, door de kennis van de Heere en Zaligmaker Jezus Christus, ' welke geen zaligmakende kennis was, 'de besmettingen der wereld ontvloden zijn, en in dezelve weer ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste.' Zie Mattheus 25:1-4 enz., en ook Mattheus 7:22.

Tegenwerping. Maar, zult gij zeggen, is dat geen schoon bewijs van het werk der genade, en blijkt er niet buiten alle tegenspraak uit, dat wij onder het verbond der genade zijn, wanneer wij in staat zijn, niet alleen om over het heerlijke evangelie van Jezus Christus te spreken, maar ook om te zeggen, en dat wel door bevinding, dat wij van erger tot beter veranderd zijn, van de zonde tot een heilig leven, door haar te verlaten, en dat wel door het horen van het gepredikte woord?

Antwoord.

1. Een mens kan in de eerste plaats in staat zijn, om over al de mysteries van het evangelie te praten, en dat wel als een engel Gods, en toch niet meer zijn in Gods schatting dan een klinkend metaal of luidende schel, of het geklank van een cimbaal, dat allemaal dingen zijn, die, niettegenstaande hun geluid en het grote leven dat zij maken, volstrekt ontbloot zijn van leven en beweging, en zo kan ook zulk een mens door God als niets gerekend worden-d.i. geen Christen, geen gelovige, niet onder het verbond der genade, niettegenstaande dat alles. 1 Corinthiërs 13:1-4.

2. De mensen kunnen niet alleen dit doen maar zij kunnen ook in werkelijkheid voor een tijd anders zijn dan zij vroeger waren, en toch in het geheel niets zijn in de schatting des Heeren, wat aangaat een eeuwige zegen. Lees 2 Petrus 2:20, de schriftplaats, die ik boven aanhaalde, want die ene schriftplaats is inderdaad voldoende om alles te bewijzen, wat ik omtrent deze zaak verlang te zeggen, want als gij wel opmerkt, zijn daarin de volgende zaken opgesloten: (1.) Dat verworpelingen kunnen geraken tot een kennis van Christus. (2.) Deze kennis kan van zulk een gewicht en van zulk een kracht zijn, dat zij hen, voor het tegenwoordige, kan doen ontkomen aan de besmettingen der wereld, en dit wel door het horen van het evangelie. ‘Want indien zij, nadat zij door de kennis van de Heere en Zaligmaker Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloden zijn, en in dezelve weer ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste.’ Lees nu slechts verder en dan zult gij zien, dat zij verworpelingen, honden of zeugen zijn: ‘Maar hun is overgekomen’ zegt Petrus, ‘hetgeen met een vaar spreekwoord gezegd wordt: De hond is weergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk.’ Vers 21-22.

Derde deel der tegenwerping. Maar, zegt gij, onze praktijk in de dienst van God zal voor ons getuigen, dat wij niet onder de wet zijn, want wij zijn door Gods goedheid tot zulk een nauwgezette wandel in de ordinantiën van God geraakt, en zo na aan de voorbeelden der apostelen, als ooit met enige kerken, welke dan ook, sedert de eerste tijden het geval was, zo als wij oordelen.

Antwoord op de derde reden. Hoe nu? Meent gij, dat het wandelen naar de wijze van de kerken van oude tijden, wat de zaak der uitwendige Godsverering aangaat, voldoende is om u van uw zonden vrij te spreken in de oordeelsdag? Of meent gij dat God tevreden zal zijn met een weinig lichamelijke onderwerping aan datgene, hetwelk als een bloem zal verdwijnen en verwelken, wanneer de Heere van de hemel zal komen in vlammend vuur met Zijn machtige engelen? 2 Thessalonicenzen 1:7-8. Helaas helaas, hoe zullen zulke belijders als deze zijn vallen voor de rechterstoel van Christus! Dan zal een vraag als deze: ‘Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan hebbende?’ hen doen verstommen en neervallen in het eeuwige vuur, bij duizenden op een hoop. Want gij moet weten, dat het dan niet uw geroep van Heere, Heere! is, dat uw tekortkoming aanvullen zal, dat het niet uw zeggen is: ‘Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken, ‘ dat u zal beletten van te staan aan de linkerhand van Christus. Het is zowel het beginsel als de praktijk, waarnaar in die dag onderzoek zal gedaan worden.

Vraag. Het beginsel, zult gij zeggen, wat bedoelt gij daarmee?

Antwoord. Mijn bedoeling is, dat de Heere Jezus Christus dan zal ondervragen en onderzoeken of de geest, waaruit gij handelde, wettisch of evangelisch was, dat is: of het de geest der aanneming was, die u aanspoorde om datgene te doen, wat gij ter hand naamt, of een bloot zedelijk beginsel, gevoegd bij enige ondiepe en algemene verlichtingen in betrekking tot het uitwendige der Godsverering, naar de regel van het evangelie.
Vraag. Maar, zult gij waarschijnlijk zeggen, hoe moet dit blijken en aan het licht komen?
Antwoord. Ik zal in antwoord hierop kort spreken als volgt. Ten eerste dan, de mens, die enige der ordinantiën Gods gaat beoefenen, als, namelijk het gebed, de doop, de breking van het brood, het lezen, het horen, het aalmoezen doen of dergelijke zaken, ik zeg, hij, die enige van deze of soortgelijke zaken beoefent in de veronderstelling, dat hij daardoor de liefde van Christus tot zijn eigen ziel zal verwerven, doet wat hij verricht, uit een wettische en niet uit een evangelische geest, en wel, omdat hij veronderstelt, dat God hem zal horen ter wille van zijn gebeden, ter wille van zijn aalmoezen, ter wille van zijn verootmoediging, of omdat hij beloofd heeft, dat hij God het hierna vergoeden of vergelden zal, terwijl er niets, dat op een voldoening gelijkt, aan God kan gegeven worden door onze gebeden of wat wij ook kunnen doen, ik zeg, langs zulk een weg worden wij niet met God verzoend.
En zo zijn er ook mensen, die menen, dat zij een tamelijk veilige schuilplaats gekregen hebben voor de toorn van de Almachtige, omdat zij aan die en die ordinantie deelnemen en zich in dat en dat gezelschap ingedrongen hebben, terwijl er, helaas! voor de arme zielen niets is, dat daarop gelijkt. Neen, maar God zal Zijn aangezicht zodanig tegen zulke belijders stellen, dat Zijn blikken hen hun vlees vaneen zullen doen scheuren, ja zelfs hen zullen doen wensen, dat de grootste molensteen in de wereld om hun hals gehangen, en zij in het midden der zee geworpen werden. Want laat mij u zeggen, vrienden, dat, ofschoon gij nu u zelf kunt tevreden stellen zonder de heilige, onschuldige, onbevlekte, volmaakte gerechtigheid van Christus, er eens een dag komen zal, in welke niet één van u zal behouden worden, behalve degenen, die bekleed zijn en bekleed zullen worden bevonden met die gerechtigheid, tot al de anderen zal God zeggen: ‘Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis: daar zal wening zijn en knersing der tanden.’ Mattheus 22:13.
Want Christus zal te dien dage niet tot de mensen zeggen: ‘Kom, wie van u heeft MIJ beleden en gewandeld in kerkgemeenschap met Mijn heiligen, ‘ neen, maar dan zal er naar onderzocht worden bij wie het wezenlijke van de waarheid der genade in het hart gewrocht is. En voorzeker, hij die dat mist, zal zeker geworpen worden in de poel des vuurs om daar te branden met de duivels en de verdoemde mannen en vrouwen, om daar de toorn van een eeuwige God te ondergaan, en dat niet voor een dag, een maand, een jaar, maar voor altijd, voor eeuwig, tot in aller eeuwen eeuwigheid, dat is het, wat tot in de ziel snijdt. Denk er daarom over na, en overweeg wat gij doet, en waaraan gij uw zielen hangt, want niet iedere pin zal houdbaar bevonden worden in het oordeel, niet iedere grondslag zal in staat zijn om het huis staande te houden tegen die geweldige, vreselijke, zieloverstelpende vloeden en vernielende onweders, die dan zullen woeden tegen de ziel en het lichaam van de zondaar. Lukas 6:47-49.
En als het beginsel verrot is en in puin vallen zal, zal alles op niets neerkomen. Het beginsel nu is dit: Niet dingen te doen, omdat wij gered zouden willen worden, maar ze te doen uit dit oogpunt, namelijk omdat wij werkelijk geloven, dat wij gered zijn en gered zullen worden. Maar versta mij niet verkeerd, ik zeg niet, dat wij één heilige plicht mogen gering achten, dat God het verhoede, maar ik zeg, dat hij, die het leven verwacht, omdat hij dure plichten volbrengt, onder het verbond der werken, de wet is, al zijn zijn plichten ook nog zo verheven, ook nog zo menigvuldig, al doet hij ze ook nog zo vurig en ijverig. Ja, en ik zeg, gelijk ik vroeger zei, dat zo er een mens, of mensen, of menigten van mensen tot ook nog zulk hoge, en verheven en klare praktijken en vormen der evangelie-bediening geraken, wat de tucht en

regeling der kerk aangaat, dat zij, zo het met dit doel gedaan mocht worden, waarvan ik gesproken heb, uit dit beginsel, moeten en zullen ondervinden, dat de treurige zaken, waarvan ik melding gemaakt heb, hun ten deel zullen vallen.
Tegenwerping. Maar, zult gij zeggen, kan een mens gebruik maken van de ordinantiën van het evangelie met een wettische geest?
Antwoord. Ja, even gemakkelijk als de Joden gebruik konden maken van de besnijdenis, en deze konden uitoefenen, hoewel zij niet de wet der zeden of de tien geboden konden beoefenen. Want dit zal ik mij verstouten te verzekeren, dat de geboden van de Nieuw-Testamentische bediening een mens niet kunnen beletten van die bediening gebruik te maken in een wettische geest, want weet dit voorzeker, dat het het beginsel, niet het gebod is, dat hem, die zich daaraan onderwerpt, wettisch of evangelisch maakt, en alzo zijn gehoorzaamheid aan dat gebod uit wettische overtuigingen of evangelische beginselen doet voortvloeien.
Na is de duivel hier wonderbaar listig en handig in, namelijk in de toelating, dat de mensen de ordinantiën en geboden van het evangelie beoefenen, indien zij ze slechts opvolgen in een wettische geest, uit een geest der werken. Want dan weet hij, dat zo hij de ziel slechts in zulk een geest aan de gang kan houden, hij ze zeker genoeg in zijn macht zal houden, al volbrengen zij ook nog zoveel plichten. Want hij weet zeer goed, dat zij daardoor iets in de plaats stellen van, of, op zijn minst, enig, zij het dan ook maar een gering, aandeel hebben met de Heere Jezus Christus in hun zaligheid, en als hij u hier maar kan krijgen, weet hij, dat gij het leven door Christus niet zult deelachtig worden, doordat gij een weinig steunt op het een, en alzo uw hele vertrouwen niet gevestigd is op het andere, dat is: op Christus, doordat gij Hem niet wilt aannemen op de voorwaarden, die Hij zelf gesteld heeft, al vermoeit gij u ook in een gepaste wandel en in een uitwendige gelijkvormigheid aan de onderscheidene geboden van de Heere Jezus Christus. En laat mij u ronduit zeggen, dat ik eerlijk geloof, dat de Satan, even als hij door zijn instrumenten velen van de Galaten noodzaakte door de besnijdenis (hoewel, zeg ik, het geen van de geboden van de wet der zeden was) om schuldenaars te zijn om op straffe der eeuwige verdoemenis de hele wet der zeden te onderhouden, dat hij alzo eveneens in de tijd van het evangelie zelfs de geboden, welke in het evangelie neergelegd zijn, althans sommige daarvan, gebruikt om de ziel te noodzaken om die wet te onderhouden, opdat de dingen verricht worden en daarin gewandeld wordt door en in dezelfde geest.
Want, zo als ik vroeger zei, het is niet de gehoorzaamheid aan het gebod, dat hem, die zich daaraan onderwerpt, evangelisch maakt of van een evangelische geest, maar integendeel, het beginsel, dat de ziel aandrijft tot de vervulling van het gebod, dat maakt de personen, die aldus enig gebod betrachten, tegelijk met het gebod, dat door hen betracht wordt, of wettisch of evangelisch. Zoals, bijvoorbeeld het gebed, dat is een gebod van het evangelie, indien echter hij, die bidt, dat doet in een wettische geest, maakt hij van datgene, hetwelk in zichzelf een gebod van het evangelie is, een gelegenheid om hem te leiden in een verbond der werken, aangezien hij het doet door en in de geest van dat oude verbond.
Om iets anders te noemen: aalmoezen geven is een gebod van het evangelie, indien ik echter aalmoezen geef uit een wettisch beginsel, is het gebod voor mij niet evangelisch, maar wettisch, en het noodzaakt mij, zoals te voren gezegd is, om de gehele wet te doen: ‘Want die is niet een Jood, ‘ noch een Christen, ‘die het in het openbaar is, ‘ dat is: een, die het alleen is door een uitwendige onderwerping aan de ordinantiën van het gebed, het horen, het lezen, de doop, de breking van het brood enz. ‘Maar die is een Jood, ‘ een Christen, ‘die het in het verborgen is, ‘ die de rechte beginselen heeft, en de ordinantiën des Heeren betracht door de leidingen van de Geest des Heeren, uit een waar en zaligmakend geloof in de Heere. Romeinen 2:28-29. Die lieden, van wie in het zevende hoofdstuk van Mattheus gesproken wordt, deden, niettegenstaande het hoge woord, dat zij voerden, hetgeen zij verrichtten, voorzeker niet uit

een evangelische geest, want hadden zij het uit die geest gedaan, dan was er geen twijfel aan of de Heere zou gezegd hebben: ‘Goed zo, goede en getrouwe dienstknecht.’
Want daaruit, dat de Heere Jezus hen naar de hel verwijst, niettegenstaande hun luidruchtige belijdenis van de Heere, en van hun krachten doen in Zijn naam, is het duidelijk, dat zij, niettegenstaande alles wat zij deden, nog onder de wet waren, en niet onder dat verbond, waar. onder de ware gelovigen zijn, te weten onder het verbond der genade, en dit het geval zijnde, geschiedden al hun plichten, die zij deden en waarop zij voor de Heere snoefden, niet in en door een recht evangelisch beginsel of een recht evangelische geest.
Wederom zegt de apostel: ‘En al wat uit het geloof niet is, dat is zonde, ‘ Romeinen 14:23, maar er zijn sommigen, die de doop, de breking van het brood, benevens andere ordinantiën betrachten, en toch ongelovigen zijn, dus worden deze dingen, wanneer ongelovigen ze doen, niet in het geloof gedaan, maar in zonde. Deze dingen in zonde of zonder het geloof te doen nu is: ze niet te doen in een evangelische geest, ook brengt de in acht neming van deze dingen hen, die ze doen in een wettische geest, niet onder de wet van Christus als het hoofd van zijn kerk, maar de werken, die zij doen, zijn zodanig in tegenspraak met het evangelie van God, of het verbond der genade, dat zij, die ze op die wijze doen, zich juist tegen het verbond der genade stellen, en de verrichting van deze dingen is van zulk een kracht, dat ze voldoende is om hen, die daaraan onderworpen zijn juist onder het verbond der werken te doen wegzinken, maar deze arme zielen hebben daar geen bewustheid van, en daarin bestaat hun ellende.
Vraag. Maar hebt gij er geen andere weg op om de dingen, die het evangelie voorschrijft bloot te leggen, hoe die gedaan worden met een wettisch beginsel, behalve die, waarvan gij reeds melding gemaakt hebt?
Antwoord. Opdat gij hierin inderdaad voldaan moogt worden, zal ik u de manier en de weg tonen, die een wettische of onder het oude verbond bekeerde belijder (neem genoegen met die term) volgt, zowel in het begin, als in het midden en het einde van zijn volbrenging van enige plicht of gebod, of wat het ook moge zijn, dat hij doet.
1. Wanneer hij denkt, dat dit of dat zijn plicht is, en er over aan het nadenken gaat, is hij er terstond in zijn eigen geweten van overtuigd, dat God hem niet zal aannemen, indien hij die plicht ongedaan laat. Ziende, dat hij in zijn plicht tekort schiet, zo als hij veronderstelt, omdat datgene, wat daar zo pas bij hem opgekomen is, nog niet door hem is verricht, en eveneens oordelende, dat Gods ongenoegen op hem rust, totdat die zaak verricht is, vat hij, in de tweede plaats, de volbrenging van die plicht ter hand met het doel, dat hij in staat moge zijn om zijn geweten gerust te stellen door het volbrengen van die plicht, terwijl hij zich zelf wijs maakt, dat God nu over hem voldaan is, omdat hij dat doet.
2. Wanneer hij dat gedaan heeft, stelt hij zichzelf tevreden en zit hij op zijn gemak neer, totdat er verdere overtuigingen zich aan hem opdringen van de plicht, die hij nog te volbrengen heeft, en wanneer hij dat maar eerst ziet, handelt hij zo als boven gezegd is, uit hetzelfde beginsel als waaruit hij het vorige deed, en zo zet hij zijn leven als belijder voort. Hierin bestaat het doen van dingen uit een wettisch beginsel of uit een geest van het oude verbond, want zo luidt dat verbond: ‘De mens, die deze dingen doet, zal in dezelve, ‘ of ‘door dezelve leven.’ Leviticus 18:5, Ezechiël 20:11, Galaten 3:12, Romeinen 10:5. Maar hiervan nader, wanneer er gehandeld wordt over het gebruik van dit leerstuk.
Tegenwerping. Maar, zult gij zeggen, door deze uw woorden schijnt gij te ontkennen, dat er voorwaardelijke beloften in het evangelie zijn, gelijk duidelijk is, daar gij uw pijlen africht op die verrichtingen welke voorwaardelijk zijn, en bevolen worden, evenwel met dien verstande, dat er beloften aan verbonden zijn
Antwoord. De zaak, waar ik mijn pijlen op africht, is, dat een mens in of met een wettische geest niet één voorwaardelijk gebod van het evangelie zal, neen kan volbrengen op een God welgevallige wijze, in betrekking tot zijn eeuwige staat, omdat hij het doet in een geest van het

oude verbond. ‘Niemand doet nieuwe wijn in oude lederen zakken, ‘ maar nieuwe wijn vordert nieuwe lederen zakken en een gebod van het evangelie vordert een evangelische geest, of anders zal de wijn de lederen zakken breken of het beginsel het gebod verbreken.
Tegenwerping. Dan stemt gij toe, dat er voorwaardelijke beloften in het Nieuwe Testament zijn, even als in de wet van de zeden of de tien geboden.
Antwoord. Al moge dit waar zijn, zo eisen toch de voorwaardelijke beloften in het Nieuwe Testament niet van dezelfde mensen in dezelfde onwedergeboren staat, dat zij op dezelfde voorwaarden vervuld worden. Daar de wet en het evangelie twee onderscheidene verbonden zijn, zijn zij op verschillende wijzen gemaakt en is ook de aard en natuur der voorwaarden niet dezelfde, zoals de apostel zegt: De rechtvaardigheid, die uit de wet is, spreekt op deze wijze, en de rechtvaardigheid, die uit het geloof is, spreekt op een andere manier. Romeinen 10:4-6. Dat is, de grote voorwaarde in de wet is: Als Gij deze dingen doet, zult gij door dezelve leven, maar de voorwaarde, en wel de grootste voorwaarde, die een arme ziel in betrekking tot de zaligheid te vervullen heeft-want daarover spreken wij nu-is te geloven, dat mijn zonden mij om Jezus Christus wil vergeven zijn, zonder de werken of de gerechtigheid der wet om van mijn zijde de behulpzame hand te bieden. ‘Doch degenen, ‘ zegt de apostel, ‘die niet werkt, ‘ dat is: voor zijn zaligheid, ‘maar gelooft in Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof, ‘ let er op, ‘wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.’ Romeinen 4:6. Zodat wij, zegt hij, dan ‘besluiten, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, ‘ let daar weer op, ‘zonder de werken der wet.’ Romeinen 3:28.
Maar wederom, er is nergens een voorwaarde in het evangelie, die vervuld kan worden door een ongelovige, en daarom doet het niets terzake of er al of niet voorwaarden zijn voor u die buiten het geloof in Christus staat, want het is u onmogelijk ze te volbrengen op zulk een wijze, dat gij er ook maar iets beter aan toe zijt wat aangaat uw staat voor de eeuwigheid. Daarom zal uw ziel stranden op de voorwaarden, die in het evangelie zijn neergelegd, indien gij alleen met een wettische geest te werk gaat. Maar om dit te verhinderen, zeg ik: zie of gij de eerste voorwaarde kunt vervullen, welke is, te geloven, dat al uw zonden u zijn vergeven, niet om enige voorwaarde, die door u volbracht is of volbracht kan worden, maar louter om diens mensen wil, die op de berg Calvarie aan het kruis hing tussen twee dieven, ruim zestien honderd jaren geleden. En, zeg ik, zie of gij kunt geloven, dat Hij op die tijd, toen Hij aan het kruis hing, een volkomen voldoening gaf voor al uw zonden, voor gij in uw persoon er ooit een had begaan. Ik zeg: zie of gij dit kunt geloven, en draag zorg, dat gij u zelf niet bedriegt met een historische, verstandelijke of traditionele erkenning van die zaak.
En zie, in de tweede plaats, of gij deze voorwaarde zo goed kunt vervullen dat de uitwerking en de kracht, die het op uw ziel heeft, u aansporen om die andere voorwaarden te vervullen, uit waarachtige liefde tot die mens, van wie gij moet geloven, dat Hij vrijwillig en uit louter genade u alles vergeven heeft, zonder dat er enige voorwaarde door u verricht is om Hem daartoe te bewegen, overeenkomstig die woorden, welke wij vinden in 2 Corinthiërs 5:14-15, en dan zullen uw verrichtingen voortvloeien uit een geheel tegenovergesteld beginsel, dat is: dan zult gij niet handelen en werken, omdat gij door God zoudt willen worden aangenomen, maar omdat gij goede hoop in uw hart hebt, dat gij alreeds door Hem aangenomen zijt, en dat niet om uw verdiensten, maar geheel en alleen om de verdiensten van een ander, want hier luidt de evangelische geest van het geloof: ‘Ik heb geloofd’ let er op, ‘ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, zo geloven wij ook, daarom spreken wij ook.’ Zo geloven wij, en daarom handelen wij. 2 Corinthiërs 4:13. Wees dus op uw hoede, dat gij niet werkt, opdat gij moogt geloven, maar geloof liever zo krachtdadig dat gij zelfs alles wat Jezus van u eist uit een recht beginsel doet, en wel uit liefde tot uw dierbare Heer en Heiland Jezus Christus, over welke zaak ik straks uitvoeriger zal spreken.

Tegenwerping. Maar wat bedoelt gij met die uitdrukkingen? Werk niet, opdat gij moogt geloven, maar geloof zo krachtdadig, dat gij moogt doen?
Antwoord. Wanneer ik zeg: Werk niet, opdat gij moogt geloven, bedoel ik: denk niet, dat een der dingen, die gij kunt doen, het geloof zullen verschaffen of verwerven van God tot uw ziel, want dat is nog de geest van het oude verbond, de geest der wet, wanneer gij denkt, dat gij het ontvangt voor uw werken. Zij, die gezaligd worden, worden uit genade gezaligd door het geloof, en dat niet uit zichzelf, niet om iets, dat zij kunnen doen, want het is beide de vrije gift van God. 'Niet uit de werken, opdat niemand' zich verhovaardige en 'roeme.' Efeze 2:8-9. Nu zijn sommige mensen zo onwetend, dat zij denken, dat God hun Christus en alzo al Zijn verdiensten zal schenken, indien zij slechts naarstig zijn en iets doen om God te behagen, opdat zij Hem uit Zijn handen mogen ontvangen. Maar laat mij hun zeggen, dat zij spoedig duizend zielen zouden kunnen verliezen, als zij zoveel hadden, door op deze wijze te werk te gaan, en er toch niets beter om aan toe zijn, want de Heere geeft Zijn Christus aan niemand op zulke voorwaarden, maar Hij geeft Hem vrijwillig, dat is: zonder te letten op iets, dat in u is. Openbaring 22:17, Jesaja 55:1-2. Aan hem, die dorst heeft, wil Ik geven, Hij zegt niet, wil Ik verkopen, maar Ik wil hem geven het water des levens om niet. Openbaring 21:6.
Indien nu Christus het geeft, en dat wel om niet, dan verkoopt Hij het niet voor iets, dat in het schepsel is, maar Christus geeft Zichzelf, gelijk ook Zijn Vader doet en dat vrijwillig, niet omdat er iets in ons is of door ons gedaan wordt, dat Hem daartoe beweegt. Als het door ons werken was, zegt Paulus, 'zo is de genade geen genade meer, ' daar het dan door de werken verkregen werd, maar genade is genade, en dat is de reden, waarom zij aan de mensen gegeven wordt zonder hun werken. En als het uit genade is, dat is: als het een vrije gift van God is, zonder dat er van te voren iets gezien wordt als gedaan of nog te doen door het schepsel, dan is het niet uit de werken, hetgeen duidelijk is, daarom is het genade zonder de werken der wet. Maar als gij zegt: Neen, maar het is door iets in de mens door iets, dat door hem gedaan wordt en God daartoe beweegt, dan moet gij tot het besluit komen, dat of de genade geen genade is, of anders, dat de werken genade zijn en geen werken. Lees slechts met oordeel Romeinen 11:6.
Voor ik nu iets verder ga, zal het nodig zijn enige woorden te spreken tot sommige arme zielen, die gewillig zijn om zich tot Jezus Christus te vervoegen, en die Hem gaarne zouden aannemen op de voorwaarden, die Hij zelf gesteld heeft, doch alleen van Hem afgehouden worden, doordat ze zo verward zijn in hun gemoed en nog niet zover gekomen zijn, dat zij de voorwaarden van de twee verbonden begrijpen. En het zit daar alleen op vast, dat zij zien, dat ze niets kunnen doen (om Zijn gunst te verdienen). Kom bijvoorbeeld bij sommige zielen, en vraag hun hoe het met hen gaat, dan zullen zij u dadelijk vertellen, dat het zo slecht met hen gesteld is als met geen u oorden kan worden uitgedrukt. Als gij zegt, dat zij in Jezus Christus moeten geloven, zullen zij als antwoord geven, dat zij niet geloven kunnen, als gij hun vraagt, waarom zij niet geloven kunnen, zullen zij u antwoorden, omdat hun harten zo hard, zo dood, zo ongevoelig, zo achterlijk in goede plichten zijn, en als hun harten maar beter waren, als zij ernstiger waren en, als zij beter konden bidden en hun harten meer konden afhouden van het nalopen der zonde, dan zouden ze geloven kunnen, maar zouden zij geloven met zulke slechte harten, en er ook maar aan denken om in Christus te geloven, terwijl zij zo onrein zijn? Dat komt nu alles daar vandaan, dat de geest der wet nog heerschappij voert in zulke zielen en hen zodanig verblindt, dat zij de voorwaarden van het evangelie niet kunnen zien.
Om dit duidelijk te doen uitkomen, hebt gij slechts te letten op de reden, die deze arme zielen aangeven, op hetgeen waar het eigenlijk op neerkomt: 'Als ik beter was zou ik dunkt mij wel kunnen geloven, maar nu ik zo slecht ben als ik ben, nu kan ik het niet.' Dat is juist iets te doen, opdat ik moge geloven, te werken, opdat ik Christus deelachtig moge worden, de wet te doen, opdat ik het evangelie moge ontvangen, of aldus: rechtvaardig te zijn, opdat ik tot

Christus moge komen. O! mens! gij moet helemaal weer teruggaan, gij Zijt buiten de weg: gij moet geloven, omdat gij niet kunt bidden, omdat gij niets kunt doen, gij moet geloven, omdat er van nature niets in u is, dat goed is of zich naar het goede uitstrekt, of anders zult gij nooit tot Christus komen als een zondaar, en als gij zo niet komt zal Christus u niet ontvangen, en als gij zo niet komt, zult gij zien, dat van Christus weg te blijven, omdat gij niets kunt doen, hierop neerkomt, dat gij van Hem afgehouden wordt door de wet en van verre blijft staan, omdat gij Hem niet kunt kopen. Na dit korte woord, dat ik zo terloops heb gesproken ter onderrichting van die zielen, die begeerte hebben om tot Christus te komen, ga ik tot de vorige stof ter behandeling terugkeren, waarin deze tegenwerping oprijst.

Tegenwerping. Maar gij ging daar straks de zielen vastzetten op de vervulling van de eerste voorwaarde van het evangelie, namelijk in Christus te geloven en zo gered te worden, maar nu zegt gij, dat het louter uit genade is, zonder voorwaarde. Dus zijn deze woorden in de eerste plaats in tegenspraak met uw vorige gezegden, terwijl er bovendien in ligt, dat de mensen kunnen behouden worden zonder de voorwaarden van het geloof, hetwelk mij al zeer vreemd toeschijnt. Ik verlang dus, dat gij, hetgeen gij gezegd hebt, opheldert, zodanig, dat ik er mee voldaan ben.

Antwoord.

1. Ofschoon er een voorwaarde in het evangelie opgelegd wordt, zo laat toch Hij, die de voorwaarde eist, Zijn kinderen niet aan hun eigen, natuurlijke krachten en bekwaamheden over, zodat zij die in hun eigen kracht zouden vervullen, zoals de wet doet, maar dezelfde God, die eist, dat de voorwaarde vervuld wordt, helpt Zijn kinderen ook door Zijn Heilige Geest om deze voorwaarde te vervullen: ‘Want het is God, die in u werkt, ‘ let er op, in u, ‘ gelovigen, ‘beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen.’ Filippenzen 2:13. ‘Gij hebt ons ook al onze zaken uitgericht, ‘ in ons en voor ons. Jesaja 26:12. Zodat, indien de voorwaarde vervuld wordt, dit niet geschiedt door de bekwaamheid van het schepsel. Maar

2. Het geloof, als een gave van God of een daad van ons, neem het net in de zin, welke gij verkiest, is, als wij in de eigenlijke zin van zaligheid spreken, niet de eerste, noch de tweede oorzaak van onze zaligheid, maar de derde en dat slechts bij wijze van instrument-d.i. het grijpt alleen datgene aan en past het op ons toe, dat ons zalig maakt, hetwelk is de liefde van God door de verdiensten van Christus, welke de twee hoofdoorzaken van onze zaligheid zijn, zonder welke alle andere dingen niets zijn, hetzij geloof, hoop, liefde, of wat door ons ook kan verricht worden. De grote apostel der Heidenen bevestigt dit ten volle, waar hij zegt: ‘God, die rijk is aan barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, ‘ Efeziërs 2:4, dat is, toen wij zonder geloof waren. En dat was de oorzaak, waarom wij geloofden, want daardoor heeft Hij ons tezamen levend gemaakt, door de verdienende oorzaak, welke is Christus, en alzo heeft Hij ons gezaligd uit genade, dat is: door Zijn eigen vrijwillige liefde en gewilligheid, en de uitwerking daarvan was, dat Hij ons het geloof gaf om in Christus te geloven. Lees bedaard en aandachtig Efeze 2:4-8.

Het geloof, als de gave Gods, is niet de Zaligmaker, daar onze daad volstrekt geen verdienste heeft, het geloof was niet de oorzaak, dat God in de eerste plaats Christus gaf, evenmin is het de oorzaak, waarom God mensen tot Christus bekeert, maar het geloof is een gave ons door de God aller genade geschonken, een gave, wier natuur het is om Christus aan te grijpen, die God te voren tot een rantsoen gaf om zondaren te verlossen. Dit geloof ontvangt zijn voedsel en toevoer van dezelfde God, die het eerst gaf en is het enige instrument, waarvan de Geest Zich bedient om de ziel in een troostvolle stemming te houden, beide om voor Christus te werken en te lijden, het helpt de ziel in het ontvangen van troost van Christus, wanneer zij ze niet kan verkrijgen van zichzelf, het beurt de ziel op in haar streven hemelwaarts. Maar dat het de eerste oorzaak der zaligheid is, dat ontken ik, of dat het de tweede is, ik ontken het, het is alleen het instrument of de hand, die de heilgoederen ontvangt, welke God voor u bereid heeft, vóór gij

enig geloof had, zodat wij als mensen niets voor de zaligheid doen. Maar in de eigenlijke zin was het Gods genade, die Hem bewoog om Christus te geven tot een rantsoen voor zondaren, en was het dezelfde God, benevens dezelfde genade, die aan de ziel geloof schenkt om te geloven, en alzo, door te geloven, zich aan te sluiten bij Hem, die God uit liefde en medelijden in de wereld zond om zondaren te redden, zodat al de werken van het schepsel buiten gesloten zijn, wat aangaat de rechtvaardigmaking en het leven, en de mensen om niet uit genade gezaligd worden.

Ik zal er hier niet meer bijvoegen, maar in mijn verhandeling over het tweede verbond zal ik een paar in de hel uitgebroede tegenwerpingen beantwoorden om de zondaren van te voren te waarschuwen, hoe zij de genade van God in ongebondenheid verkeren. En aldus heb ik, zo als gij ziet, in het kort het een en ander tot u gesproken betreffende de wet. In de eerste plaats, wat zij is en wanneer zij werd gegeven, in de tweede plaats, hoe treurig de toestand is van die mensen, die daaronder zijn, in de derde plaats, wie zij zijn, die daaronder zijn, in de vierde plaats, hoe ver zij kunnen komen, en wat zij kunnen doen en ontvangen, terwijl zij daar toch onder zijn, hetgeen geschiedt is bij wijze van antwoorden op onderscheidene vragen om degenen, die mogelijk in twijfel staan omtrent de waarheid van hetgeen in het midden gebracht is, des te beter te voldoen.

Nu zal ik in de volgende plaats tot een toepassing komen van de waarheid van hetgeen gezegd is, maar ik zal in de eerste plaats het een en ander in het midden brengen over het tweede leerstuk, en dan naderhand nog iets zeggen bij wijze van gebruik en toepassing van dit eerste leerstuk.

TWEEDE LEERSTUK.

Het tweede leerstuk, waarover nu gehandeld zal worden, is aan te tonen, dat het volk van God niet onder de wet is, maar onder de genade. ‘Want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.’ Romeinen 6:14.
Gij zult u misschien wel herinneren, dat ik u uit deze woorden deze twee grote waarheden des Heeren deed opmerken:
Ten eerste. Dat er sommigen zijn in de tijden van het evangelie, die onder de wet of het verbond der werken zijn.
Ten tweede. Dat er nooit een gelovige onder de wet of het verbond der werken is, maar onder de genade. Ik heb het een en ander van de eerste van deze waarheden gezegd, te weten, dat er sommigen onder de wet zijn, en wat hun toestand is. Nu ga ik spreken over de tweede waarheid en u aantonen wie zij zijn en wat de toestand is van hen, die onder dat (verbond der genade) zijn.
Maar voor ik daartoe overga, zal ik enige woorden in het midden brengen om u aan te tonen wat het woord ‘genade’ in deze plaats betekent. Want het woord ‘genade’ heeft in de Schrift soms betrekking op gunst bij mensen. Es. 2:17, Genesis 33:10, 39:4, 50:4. Soms op heilige hoedanigheden van heiligen. 2 Corinthiërs 8:7. En soms dient het om de neerbuigende goedheid en liefde van Christus aan te tonen in het verlaten van de heerlijkheid, welke Hij bij de Vader had eer de wereld was om tot een dienaar der mensen gemaakt te worden zonder aanzien of heerlijkheid. 2 Corinthiërs 8:9, Filippenzen 2:7.
Wederom wordt het ook soms genomen voor de vrije, rijke en onveranderlijke liefde van God tot de mens, door Jezus Christus, die om onzentwil Zichzelf arm maakte, en zo moet het opgevat worden in deze woorden: ‘Want gij zijt niet onder de wet, ‘ om vervloekt en verdoemd en hals over kop naar de hel gezonden te worden, ‘maar’ gij zijt ‘onder de genade, ‘ om gered te worden, en vergiffenis te ontvangen, en behouden en bewaard te worden door de alles overtreffende macht van God, door het geloof, welke alleen de gave der genade is, tot eeuwige heerlijkheid. Deze ene schriftplaats alleen bewijst dat: ‘Want uit genade zijt gij zalig geworden, ‘ Efeziërs 2:8, uit vrije genade, uit rijke genade, uit onveranderlijke genade. En gij zijt gered van de vloek der wet, van de macht, de schuld en het vuil der zonde, van de macht, de boosaardigheid, de razernij en de woede van de duivel, van de wensen, vervloekingen en begeerten van goddeloze mensen, van de hete, verschroeiende, brandende, vurige oven der hel, van te worden gedaagd voor het gerecht als kwaaddoeners om van schuld overtuigd, gevonnist, veroordeeld en met de ketenen van onze zonden aan de duivels vast geklonken te worden tot in alle eeuwigheid, en dit alles uit vrijwillige liefde, om niet uit Zijn genade, Romeinen 3:24, uit rijke genade, onveranderlijke genade, want, zegt Hij, ‘Ik, de HEERE, wordt niet veranderd, daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd.’ Maleachi 3:6. Dat is inderdaad genade.
Het woord ‘genade’ moet dus in deze schriftplaats, Romeinen 6:14, verstaan worden van de vrijwillige liefde van God in Christus tot zondaren, uit kracht van het nieuwe verbond, door hen te bevrijden van de macht der zonde, van de vloek en de veroordelende macht van het oude verbond, van de vernielende natuur der zonde door haar voortdurende werkingen, gelijk het al duidelijk blijkt, zo gij met oordeel de woorden leest, zoals zij daar liggen: ‘Want, ‘ zegt hij, ‘de zonde zal over u niet heersen, ‘ of, zij zal geen heerschappij over u voeren, zij zal niet in u regeren of u vernielen, ofschoon gij hebt overtreden tegen het verbond der werken, de wet. En de reden wordt aangegeven met deze woorden: ‘Want gij zijt niet onder de wet’ dat is: onder datgene, hetwelk aanklaagt, beschuldigt, veroordeelt en straf over de ziel brengt vanwege de zonde-‘maar onder de genade, ‘ dat is: onder datgene, hetwelk u vrijstelt, u vergeeft, u behoudt, en u rechtvaardigt van al uw zonden, tegenstanders, of wat ook moge

inkomen om u iets ten laste te leggen ten einde u te verdoemen. Want dat wordt in deze zin in der waarheid genade genoemd, dat een mens vrijstelt van al zijn zonden, dat hem bevrijdt van de vervloekingen der wet, of wat hem overigens kan ten laste gelegd worden, om niet, zonder enig voorgezicht in God van het goede, dat gedaan zal worden door de partij, die overtreden heeft, uit genade, die ook de ziel door haar kracht bewaart, door het geloof-hetwelk ook een eigen gave van Hemzelf is-tot eeuwige heerlijkheid.

Wederom, dat het een vergiffenis is, niet voorwaardelijk maar om niet geschonken, zal u duidelijk zijn wanneer gij overweegt: Ten eerste, dat het tegenover de werken gesteld wordt- 'Gij zijt niet onder de wet.' Ten tweede, dat de belofte, die hun gedaan is, namelijk 'de zonde zal over u niet heersen, ' niet met enige voorwaarde vergezeld is, welke zij van hun kant hebben te volbrengen, maar louter en alleen, omdat zij onder de genade waren, of omdat de genade van God tot hen uitgestrekt was. 'De zonde zal over u niet heersen: want, let op de reden, 'gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.'

Nu de woorden aldus verklaard zijn en de waarheid aldus blootgelegd is, hoe er nooit een gelovige onder het verbond der werken is, maar onder de genade, de vrije, rijke, onveranderlijke liefde van God, wacht ons de taak om in de eerste plaats het leerstuk te bewijzen om daarna verder te gaan.

HET LEERSTUK BEWEZEN.

In het leerstuk nu zijn twee zaken, die overwogen en bewezen moeten worden.
Ten eerste. Dat de gelovigen onder de genade zijn.
Ten tweede. Niet onder de wet als een verbond der werken, want zo moet gij mij verstaan. Voor deze twee zaken behoeven wig niet verder te gaan dan tot de woorden zelf, het eerste gedeelte van de woorden bewijst het eerste gedeelte van het leerstuk: ‘Gij zijt niet onder de wet, ‘ het tweede gedeelte bewijst het andere: ‘maar’ gij zijt ‘onder de genade.’
Maar overweeg met mij, behalve deze, enige weinige zaken om deze waarheden te betogen, als,
Ten eerste. Zij zijn niet onder de wet, omdat hun hun zonden vergeven zijn, hetgeen niet kon geschied zijn, indien met hen gehandeld was naar de gestrengheid der wet, want de wet staat geen berouw toe, maar beschuldigt, vervloekt en veroordeelt iedereen, die onder haar is: ‘Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.’ Galaten 3:10. Maar, zeg ik, omdat de gelovigen hun zonden vergeven zijn, komt dit, omdat zij onder een ander en wel onder een nieuw verbond zijn: ‘Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israël’s, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten.’ ‘Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.’ Hebreeën 8:8, 12.
Ten tweede. Zij zijn niet onder de wet, omdat hun zonden en ongerechtigheden niet alleen vergeven zij n, maar zij worden hun vrijwillig vergeven. Hun die in het eerste verbond staan en daar blijven, zal nimmer een zonde vergeven worden, tenzij, zij God een volkomen voldoening kunnen geven, want de wet eist het van hun handen, zeggende: ‘Betaal mij wat gij schuldig zijt.’ Maar o! wanneer God met Zijn heiligen handelt door het verbond der genade is het niet zo, want er wordt gezegd: ‘En als’ hij zag, dat ‘zij niet hadden om te betalen, schold hij hun’ alles ‘kwijt.’ ‘Ik zal hun afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben.’ ‘Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg, om Mijnentwil, ‘ enz. Lukas 7:42, Hosea 14:5, Jesaja 43:25.
Ten derde. De heiligen zijn niet onder de wet, omdat de gerechtigheid, waarin zij gerechtvaardigd voor God staan, niet hun eigen, dadelijke gerechtigheid door de wet is, maar door toerekening, en in werkelijkheid de gerechtigheid van een ander namelijk, van God in Christus, 2 Corinthiërs 5:21, Filippenzen 3:8-10. ‘Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, ‘ dat is: toegerekend aan allen, ‘die geloven.’ Romeinen 3:22. Maar indien zij onder het oude verbond, het verbond der werken waren, dan moest hun gerechtigheid hun eigen zijn, of-geen vergeving der zonden. ‘Is er niet, indien gij wel doet, verhoging?’ Maar indien gij overtreedt, ‘de zonde ligt aan de deur, ‘ zegt de wet. Genesis 4:7.
Ten vierde. In één woord, wat zij ook ontvangen, hetzij bekering tot God, hetzij vergeving der zonden, hetzij geloof of hoop, hetzij gerechtigheid, hetzij kracht, hetzij de Geest of de vruchten daarvan, hetzij overwinning over zonde, dood of hel, hetzij de hemel, het eeuwige leven en onuitsprekelijke heerlijkheid, of wat het dan ook zijn moge, zij verkrijgen het om niet, zonder dat God eerst het oog gericht heeft op wat Zij zouden wensen te doen of zouden behoren te doen om dit alles te verwerven. Maar om dit in delen te behandelen.
1. In één woord, zijn zij bekeerd? God vindt hen het eerst, want, zegt Hij, ‘Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vroegen?’ Jesaja 65:1.
2. Hebben zij vergeving van zonden? Zij hebben ook dat, door een vrijwillige daad Gods: ‘Ik zal hun afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben.’ Hosea 14:5.
3. Hebben zij geloof? Het is de gave van God in Christus Jezus, en Hij is niet alleen de bewerker, dat is, de beginner daarvan, maar Hij voleindigt het ook. Hebreeën 12:2.

4. Hebben zij hoop? Het is God, die de eerste oorzaak daarvan is: ‘Gedenk het woord, tot Uw knecht gesproken, op hetwelk Gij mij hebt doen hopen.’ Psalm 119:49.
5. Hebben zij gerechtigheid? Het is de vrije gave van God. Romeinen 5:17.
6. Hebben zij kracht om het werk van God te doen in hun geslachten, of enig ander ding, dat God van hen verlangt? Ook dat is een vrije gave van de Heere, want zonder Hem doen wij niets, en kunnen wij ook niets doen. Johannes 15:5.
7. Hebben wij barmhartigheid of vertroosting? Wij hebben ze niet voor wat wij gedaan hebben, maar van God door Christus, want Hij is de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting. 2 Corinthiërs 1:3.
8. Hebben wij de Geest of de vruchten van de Geest? Het is de gave van de Vader: ‘Hoeveel te meer zal de Hemelse Vader de Heilige Geest geven aan degenen, die Hem bidden?’ Lukas 11:13. ‘Gij hebt ons ook al onze zaken uitgericht.’ Jesaja 26:12.
En evenzo, zeg ik, is ons de overwinning, hetzij over de zonde, de dood, de hel of de duivel, geschonken door de overwinning van Christus: ‘Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.’ 1 Corinthiërs 15:57, Romeinen 7:24-25. De hemel en de heerlijkheid, ook dat is de gave van Hem, die aan de zijnen alle dingen rijkelijk geeft om te genieten. Mattheus 25.
Zodat deze zaken, indien zij behoorlijk en bedaard overwogen worden, omtrent dit punt voldoening zullen geven. Ik zou er veel meer hebben kunnen bijvoegen om deze zaken op te helderen, als:
1. Toen God tot de mens kwam om hem te bekeren, vond Hij hem als een dood mens. Efeziërs 2:1-2. Hij vond hem als een vijand van God, Christus en de zaligheid van zijn eigen ziel, Hij vond hem wentelend in allerlei goddeloosheid, terwijl de mens daar nog wel vermaak en genoegen in vond, en er zich gretig aan overgaf.
2. Hij verheugde Zich er in hem levend te maken door zijn Geest in hem uit te storten, en hem door de krachtige werking daarvan over te brengen van de dood tot het leven.
3. Hij verheugde Zich er in Christus Jezus aan hem te openbaren, terwijl de mens volstrekt en geheel ongevoelig was voor en onbekend met deze gezegende Jezus. Mattheus 11:25, 27, 1 Corinthiërs 2:7-10.
4. Hij verheugde Zich er in de strik des duivels te verbreken, en de arme mens, de arme, gebondene en geboeide mens, uit de ketenen van de vijand te bevrijden.

HET NIEUWE VERBOND VRIJ EN ONVERANDERLIJK. WIE DAAR ONDER ZIJN EN HUN VOORRECHTEN.

Nu moeten wij verder gaan en handelen over de zaken, die in de tweede plaats onze aandacht vragen, welke zijn:
Ten eerste. Waarom het een vrije en onveranderlijke genade is.
Ten tweede. Wie zij zijn, die metterdaad in dit vrije en onveranderlijke verbond der genade gebracht zijn, en hoe zij daarin gebracht zijn.
Ten derde. Welke de voorrechten zijn van hen, die metterdaad in deze vrije en heerlijke genade van de heerlijke God des hemels en der heerlijkheid gebracht zijn.

HET NIEUWE VERBOND VRIJ EN ONVERANDERLIJK, OMDAT HET GEMAAKT IS MET CHRISTUS.

Ten eerste. Waarom het een vrije en onveranderlijke genade is.
Om dit te verklaren moeten wij eerst overwegen: Hoe en door wie deze genade tot ons komt, in de eerste plaats, als een vrije, in de tweede plaats, als een onveranderlijke. Deze genade komt tot ons als een vrije door voorwaarden in een ander, dat is: langs de weg van een verbond of koop, want deze genade komt tot ons door middel van een verbond of koop, hoewel met een ander voor ons gesloten.
Ten eerste. Indien gij wilt overtuigd worden, dat de genade tot ons komt langs de weg van een verbond, contract of koop, hoewel niet persoonlijk met ons, hebt gij slechts deze schriftplaatsen te overwegen: ‘Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene, Ik heb Mijn knecht David gezworen.’ Psalm 89:4. (Het woord David betekent in deze plaats Christus, gelijk ook in: Ezechiël 34:23-24, 37:24-25) ‘U ook aangaande, o Sion! door het bloed uws verbonds, ‘ sprekende van Christus, ‘heb ik uw gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uitgelaten.’ Zacheria 9:9-11. Wederom: ‘Gij zijt om niet verkocht, gij zult ook zonder geld gelost worden.’ Jesaja 52:3. ‘Geloofd zij de Heere’ daarom, zegt Zacharias, ‘want Hij heeft bezocht, en ‘eveneens’ verlossing teweeg gebracht Zijn volk, en heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht, gelijk Hij gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn: namelijk een verlossing van onze vijanden, en van de hand van al degenen, die ons haten, opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaderen, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond, ‘ of koop. Lukas 1:68-72.
En indien iemand zich stoten mocht aan de platheid van deze woorden, zoals met sommige zielen uit onwetendheid het geval kan zijn, laat zo iemand dan zo goed wezen om bedaard en aandachtig te lezen Jeremia 19:1, 2, en dan kan hij daar zien, dat het daar even duidelijk als een koop voorkomt alsof er twee met elkaar aan het onderhandelen zijn en de koop sluiten op onderscheidene voorwaarden aan beide zijden. Maar later meer hiervan. Nu,
Ten tweede. Dit verbond, zeg ik, werd gemaakt met één, niet met velen, en eveneens bevestigd in zijn voorwaarden met één, niet met verscheidenen. Voor het eerste, dat het verbond gemaakt werd met één, zie Galaten 3:16. ‘Nu zo zijn de beloften tot Abraham en zijn zaad gesproken, Hij zegt niet: En de zaden, als van velen, maar als van een: En uw zaad, hetwelk is Christus.’ Vers 17. ‘En dit zeg ik: het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus’ enz. Het verbond werd gemaakt met het zaad van Abraham, niet de zaden, maar het zaad, hetwelk is de Heere Jezus Christus, ons hoofd en ondernemer in de dingen, welke het verbond betreffen.
Ten derde. De voorwaarde werd gemaakt met één, en eveneens vervuld door Hem alleen, en niet door verscheidenen, evenwel in de natuur en ter eeuwige bevrijding van velen, en wel door één mens Jezus Christus, gelijk duidelijk is uit Romeinen 5:15-17, enz., en uit Zacheria 9:11, de

Heere zegt tot Christus: ‘U ook aangaande, ‘ let er op, ‘ U ook aangaande, door het bloed van uw verbond, ‘ of: u aangaande, wiens verbond was door bloed, dat is, de voorwaarde van het verbond was, dat gij uw bloed zoudt storten, en daar dit geschied was in de schatting Gods, zegt Hij: Ik heb, overeenkomstig Mijn voorwaarden, de gebondenen ‘uit de kuil, daar geen water in is, ‘ uitgelaten of hen daaruit weggezonden. Die schriftplaatsen, welke wij vinden in Galaten 3:16-17, boven aangehaald, zijn voor ons doel van belang: Vers 16 zegt, dat het gemaakt werd met Christus, Vers 17 zegt, dat het eveneens bevestigd werd in of met God in Hem. Wat ik u verzoeken mag, lees met verstand. ‘Nu, ‘ zegt Paulus, ‘de beloften werden niet gedaan de zaden, als van velen, maar als van één: En uw zaad, hetwelk is Christus.’ ‘En dit zeg ik: het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vier honderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de belofte te niet te doen.’ Niet, dat het verbond gemaakt werd met Abraham en Christus tezamen, als twee personen, die de ondernemers van dat verbond waren: de belofte werd naderhand aan Abraham gedaan, maar het verbond was te voren met Christus gemaakt.

Noch Abraham, noch de vaderen in staat om de volvoering van dit verbond te ondernemen.

Verder, dat het verbond niet persoonlijk met Abraham gemaakt werd, neen, noch met één van de vaderen, ook zo niet, dat zij de personen waren, die zich verbonden zouden hebben om dat verbond te volbrengen, hetzij geheel of gedeeltelijk, hetgeen zeer duidelijk is.

Ten eerste. Omdat dit verbond niet gemaakt werd tussen God en het schepsel, niet met een andere arme Adam, die slechts stond door de kracht van natuurlijke bekwaamheden. Maar dit verbond werd gemaakt met de tweede Persoon, met het eeuwige Woord van God, met Hem, die in alle opzichten even heilig, even rein, even oneindig, even machtig, en even eeuwig als God is. Spreuken 8:22-31, Jesaja 9:6, Zacheria 13:7, Filippenzen 2:6, Hebreeën 1, Openbaring 1:11-17, 22:13, 17.

Ten tweede. Dit verbond of deze koop werd inderdaad en waarheid gemaakt of gesloten vóór de mens het aanzijn ontvangen had, O! God dacht om de zaligheid des mensen vóór er enige overtreding des mensen bestond, want toen, zeg ik, en niet na die tijd, werd het verbond der genade gemaakt met de ondernemer daarvan, want al de verdere uitspraken dienen om ons dat heerlijke ontwerp en uitgedacht plan te tonen, waarvan het besluit opgemaakt werd voor de tijd tussen de Vader en de Zoon, en wij mogen zeer wel besluiten dat dit een waarheid is uit het Woord van God, indien gij overweegt:

1. Dat de Schrift verklaart, dat de Zoon een overeenkomst sloot omtrent de prijs voor de tijd.
2. Dat de belofte aan Hem gedaan werd door de Vader, dat Hij Zijn gekochten zou hebben vóór de tijd.
3. Dat de keus, wie zij waren, die gered zouden worden, werd opgemaakt vóór de tijd, zelfs vóór de wereld een aanvang nam.

1. Wat het eerste aangaat, dat omtrent de prijs een overeenkomst getroffen werd, vóór de wereld een aanvang nam, let op het woord, hetwelk spreekt van de prijs, die betaald werd voor zondaren, namelijk het dierbaar bloed van Christus, dat woord zegt van Hem: ‘Welke wel voorgekend is geweest vóór de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om uwentwil, die door Hem gelooft’ enz. Let er op, het was voor-verordineerd of besloten tussen de Vader en Zijn Zoon vóór de wereld een aanvang nam

2. De belofte van God aan de Zoon werd eveneens op dezelfde wijze gedaan, gelijk duidelijk is uit de plaats, waar de apostel met vertroosting voor zijn ziel zegt, dat hij leefde ‘in de hoop des eeuwigen levens, welke God, die niet liegen kan, beloofd heeft vóór de tijden der eeuwen, ‘Titus 1:2, hetgeen aan niemand heeft kunnen geschieden dan aan de Middelaar van het nieuwe verbond, omdat er niemand anders was dan Hij, aan wie de belofte heeft kunnen geschieden.

3. De keus werd toen ook gedaan, zelfs voor de mens in deze wereld bestond, gelijk duidelijk blijkt uit de plaats, waar de apostel zegt: ‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus

Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemel IN Christus, Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde.' Efeziërs 1:3-4. Ja, als ik het hier nodig oordeelde, zou ik u zeer uitvoerig en duidelijk aantonen, dat God niet alleen het verbond en de voorwaarden daarvan met Christus maakte, vóór de wereld een aanvang nam, maar zou ik u ook kunnen aantonen, dat toen zelfs over de eigenschappen der heiligen, als deel van het verbond, het besluit opgemaakt werd door de Vader en de Zoon, volgens deze schriftplaatsen, welke ik mogelijk straks verder zal aanstippen: Efeze 1:3-4, 2:10, Romeinen 8:28. Maar,

Ten derde. Dit verbond werd niet gemaakt met een der vaderen, wie dan ook, als de ondernemers daarvan, noch geheel, noch gedeeltelijk, want dan moeten wij eveneens tot het besluit komen, dat zij mede deelhebbers met Christus zijn in onze zaligheid, en alzo, dat Christus niet alleen Middelaar is, maar het zou godslastering zijn dit vermoeden ook maar eens bij zich te laten oprijzen. En daarom wijs ik u er terloops op, dat gij, wanneer gij in de Schrift van het nieuwe verbond leest, even alsof het gemaakt was met Adam, Noach, Abraham of David, dat gij dan bij u zelf dit hebt te overwegen:

1. Dat God op zulk een wijze tot hen sprak om ons te tonen of aan te duiden, hoe Hij het verbond maakte, dat Hij met Christus maakte, voor de wereld een aanvang nam, daar zij typen van Hem waren

2. Dat Hij hen daardoor wilde te kennen geven, dat Hij toen dezelfde was, die Hij nu is, en na dezelfde als toen, en dat het toen besloten was tussen Zijn Zoon en HEM, dat in latere eeuwen Zijn Zoon in hun natuur, uit hun lendenen, en voor hun zonden, uit een vrouw geboren, aan het kruis genageld zou worden, enz., voor hen, want gij zult zien, dat hij aldoor, wanneer Hij tot hen spreekt van het nieuwe verbond, melding maakt van hun zaad- hun zaad-altijd doelende op Christus: Christus, het zaad der vrouw, zou de slang de kop vermorzelen. Genesis 3:15, 17, Psalm 89:36. Nu was aan Abraham en zijn zaad de belofte gedaan, zijn zaad zal eeuwig voortduren en zijn troon zal zijn als de dagen des hemels, enz., altijd wijzende op Christus.

En,

3. Om hun geloof en verwachtingen op te wekken om standvastig te blijven tot het einde in het wachten op datgene, waarover Hij en Zijn Zoon besluiten hadden gemaakt voor de tijd, en wat Hij, sedert het besluit, aan de wereld had verklaard door de profeten.

4. Het blijkt, dat het hart van God zich daarin ook zeer verheugde, daar Hij altijd in iedere eeuw tot hen sprak van datgene, hetwelk hij voorheen voor hen had bereid. O, die goede God des hemels!

Tegenwerping. Maar gij zult misschien zeggen: De Schriften zeggen duidelijk, dat het nieuwe verbond gemaakt werd en gemaakt is met de gelovigen, en wel met deze woorden: 'Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israël's en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten: Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb. Zodat het voorkomt als niet alleen met Christus gemaakt, maar ook met de gelovigen. Ik zal een nieuw verbond maken met het huis van Israël en met het huis van Juda. Jeremia 31:33.

Eerste antwoord. Er kan niet bedoeld zijn, dat het nieuwe verbond gemaakt werd met Christus en het huis van Israël en van Juda, als de ondernemers, want zo werd het met Christus alleen gemaakt, hetgeen daaruit duidelijk blijkt, dat het gemaakt werd lang vóór het huis van Israël en van Juda bestonden, zoals ik vroeger aantoonde. Maar,

Tweede antwoord. Deze woorden worden hier in de eerste plaats gesproken om eerder het doel van de ceremoniën dan het begin of de opkomst van het nieuwe verbond aan te tonen. Denk een weinig na: de apostel is bezig om de Joden, aan wie hij deze zendbrief schreef, af te slaan van de ceremoniën der wet, van de priesters, het altaar, de offeranden, de tempel enz., en om hen tot de rechte kennis te brengen van de zaak en de zaken, die zij voorstelden, welke te komen stonden en hieraan een einde zouden maken. Als gij de brief aan de Hebreeën goed vat,

dan blijkt u, dat het een verhandeling is, welke aantoont, dat, omdat de Zoon van God gekomen is, de ceremoniën een einde hebben genomen, want deze zouden zo lang en langer niet voortduren. 'Bestaande alleen in spijzen en dranken', zegt Paulus, 'en verscheidene wassingen en rechtvaardigmakingen van het vlees, tot op de tijd der verbetering opgelegd, ' dat is: totdat Christus kwam.
'Maar Christus, de Hogepriester der toekomende goederen, gekomen zijnde, ' maakt een einde aan de dingen en de ordinantiën van de Levitische priesterschap. Lees het 7e, 8e, 9e en 10e hoofdstuk van de Hebreeën en gij zult bevinden, dat dit waar is. Zo is er dus, wanneer de Heere zegt: 'Ziet, de dagen komen, en Ik zal een nieuw verbond oprichten, ' eerder een verandering van de bediening bedoeld, een wegneming van de type, de schaduw, de ceremoniën van het huis van Israël en van Juda, en ontheffing door de geboorte van Christus, en de dood van Christus, en de opoffering van het lichaam van Hem, die door de schaduwen en typen aangewezen werd als inderdaad diegene te zijn, welke God de Vader verbondsgewijs tot een rantsoen gegeven had voor de zielen der heiligen, en eveneens om de waarheid aan het licht te brengen van dat verbond, hetwelk tussen de Vader en de Zoon gemaakt werd voor de wereld was.
Want ofschoon het nieuwe verbond gemaakt werd voor de wereld een aanvang nam, en eveneens iedereen door alle eeuwen heen gered werd uit kracht van dat verbond, werd toch dit verbond nimmer zo klaar aan het licht gebracht als bij de komst, de dood en de opstanding van Christus, en daarom zegt de Schrift: Hij heeft 'het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het evangelie.' 'Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping, niet naar' de 'werken' der gerechtigheid, welke wij hebben gedaan, 'maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, vóór de tijden der eeuwen, ' daar hebt gij het verbond, dat evenwel 'nu geopenbaard is door de verschijning van onze Zaligmaker Jezus Christus, die de dood heeft teniet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie.' 2 Timotheus 1:9-10. Dus zeg ik, dienen deze woorden om te kennen te geven, dat de tijd was aangebroken om de bedeling te veranderen, om de type weg te nemen en het wezen in te brengen, ten einde alzo datgene duidelijker te openbaren, wat vroeger in duistere gezegden en beelden verborgen lag. Het is dan ook de gewoonte bij God om op deze manier te spreken.
Wederom, indien gij te eniger tijd in de Schrift vindt, dat van het verbond der werken gesproken wordt als het eerste verbond, dat geopenbaard werd, en alzo voor het tweede verbond, moet gij het zo opvatten, dat het alleen zodanig het geval was in betrekking tot de openbaring, dat is: het werd het eerst gegeven aan de mens, doch niet gemaakt voor dat, hetwelk gemaakt werd met Christus. En het was inderdaad een vereiste, dat het het eerst gegeven of bekend gemaakt werd, opdat daardoor een weg gebaand mocht worden voor het tweede, door zijn ontdekking van de zonde en de treurige staat, waarin de mens zich na de val bevond, uit oorzake van dat verbond der werken. En wederom, opdat het andere de mensenkinderen des te meer welkom mocht zijn.
En hierin beantwoordde Christus in de tijd op de heerlijkste wijze aan Adam, die het beeld was van Christus, even goed als van andere dingen. Romeinen 5. Want, werd het eerste verbond gemaakt met de eerste Adam, evenzo werd het tweede verbond gemaakt met de tweede, want deze twee zijn en waren de twee grote publieke personen of vertegenwoordigers der gehele wereld in betrekking tot het eerste en tweede verbond, en daarom hoort gij God op deze wijze in de Schrift spreken betreffende het nieuwe verbond: 'Mijn verbond zal Hem vast blijven.' 'Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van HEM niet wegnemen, ' zegt God, 'en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, ' Psalm 89:29, 34-35, deze HEM is Christus, gelijk blijkt, als gij dit vergelijkt met Lukas 1:32, 'Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen' namelijk, dat, hetwelk met HEM gemaakt werd-'en hetgeen uit Mijn lippen gegaan

is, zal Ik niet veranderen. Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: zo Ik aan David liege!' aan David, tot wie dit gesproken werd, zoals hij in een figuurlijke zin voor de persoon van Christus stond, want dat was in de tijd van de wet Gods gewone weg wanneer Hij sprak van de heerlijke dingen van het evangelie, zoals ik vroeger zei.

De voorwaarden van het nieuwe verbond.

Omtrent de voorwaarden was er eveneens een besluit opgemaakt, terwijl er een overeenkomst gesloten was, dat ze door Hem zouden vervuld worden, gelijk duidelijk is als gij verstaat wat Hij zegt in het 12e hoofdstuk van Johannes' evangelie, in het 27e vers, waar Hij Zijn dood voorspelt: 'Nu is Mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader! verlos Mij uit deze ure. Maar hierom ben Ik in deze ure' of tot deze ure in de wereld 'gekomen'. Alsof Hij zei: 'Het is nu Mijn taak niet om terug te deinzen voor het lijden, dat over Mij komen zal, want deze dingen vormen een groot deel van de voorwaarden, welke in het verbond bepaald zijn, dat er bestaat tussen Mijn Vader en Mij, daarom zal ik niet bidden, dat dit volstrekt van Mij weggenomen moge worden: 'Hierom ben Ik in' de wereld 'gekomen', dit maakte juist de voorwaarden van het verbond uit. Hieruit kunt gij zien, dat 'wij onder de genade zijn'.

Na moeten in een verbond deze drie zaken overwogen worden.

Ten eerste. Wat het is, waaromtrent een verbond aangegaan is. Ten tweede. De voorwaarden, op welke de personen, die daarin betrokken zijn, overeenkomen. Ten derde. Indien de voorwaarden aan beide zijden niet volgens de overeenkomst vervuld worden, dan blijft het verbond niet bestaan, maar is krachteloos geworden. En dit nieuwe verbond is in deze bijzonderheden zeer nauwkeurig vervuld en uit gewerkt in Christus.

Ten eerste. De zaak of de zaken, waaromtrent een verbond aangegaan werd, was de zaligheid des mensen, maar mogelijk gemaakt in Christus. 'De Zoon des mensen is gekomen om op te zoeken en zalig te maken, dat verloren was. De Zoon des mensen is niet gekomen om de ziel des mensen te verderven, maar te behouden. Ik heb Mijn leven gegeven tot een rantsoen voor velen. En dit is de wil' of het verbond 'des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelve opwekke ten uiterste dage.' Johannes 6:39.

Ten tweede. Wat aangaat de voorwaarden, waaromtrent overeengekomen is, zij luiden aldus:

1. Van des Middelaars zijde, dat Hij in de wereld zou komen, en dan van des Vaders zijde, dat Hij Hem een lichaam zou geven. Dit was een van de heerlijke voorwaarden tussen de Vader en Christus: 'Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, ' dat is: het oude verbond moest niet in stand blijven, maar plaats maken voor een andere offerande, welke Gij hebt toebereid, welke bestaat in het overgeven van Mijn mensheid aan de slagen van Uw rechtvaardigheid, 'want Gij hebt Mij het lichaam toebereid.' Hebreeën 10:5. Dit bewijst, dat wij onder de genade zijn.

2. Van des Middelaars zijde, dat Hij ter dood gebracht zou worden, en van de zijde van God de Vader, dat Hij Hem weer zou opwekken. Dat dit geschieden zou werd ook besloten tussen God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. Van Christus' zijde, dat Hij zou sterven om de rechtvaardigheid van Zijn Vader voldoening te geven, en alzo de vloek weg te nemen, die op ons, ellendige zondaren, rustte, uit oorzaak van onze overtredingen, en dat God Zijn Vader, in alle opzichten geheel en volkomen voldaan, Hem door Zijn alvermogende kracht het leven weergeven en weer opwekken zou. Hij heeft 'onze Heere Jezus Christus-weer gebracht, ' dat is: van de dood tot het leven, door de kracht of de krachtdadige voldoening, die Hij ontving van het bloed, dat gestort was, overeenkomstig de voorwaarden 'van het eeuwige testament.' Hebreeën 13:20.

3. Van des Middelaars zijde, dat Hij tot een vloek gemaakt zou worden, en van des Vaders zijde, dat door Hem zondaren erfgenamen zouden zijn van de zegen. Welk een wondervolle

liefde in het hart van onze Heere Jezus komt hierdoor aan het licht, daar Hij zulke dingen voor onze arme lichamen en zielen wilde lijden. Galaten 3:13-14. Dit is genade.
4. Dat van des Middelaars zijde er door Hem een overwinning zou geschieden over hel, dood en duivel, en de vloek der wet, en van des Vaders zijde, dat deze zou worden meegedeeld aan zondaren, en zij daardoor in vrijheid zouden gesteld worden. 'Keert gij weer tot de sterkte', zegt God, 'gij gebondenen, die daar hoopt! ook heden verkondig Ik, dat Ik u dubbel zal weergeven.' Zacheria 9:12. En waarom dat? Het is ter oorzake van het bloed van Mijns Zoons verbond, vers 11, hetgeen Paulus, hoewel zich bewust van een lichaam des doods en van de prikkel, welke de dood in de zielen slaat van al degenen, die in hun zonden gevonden worden, de moed gaf van te zeggen: 'Dood! waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde.' Dat is waar, en de vreselijke wet van God verzwaart ze en bezoekt ze aan ons met onverdraaglijke kwelling en pijn.
Maar zal ik op het gezicht hiervan verschrikt worden? Neen, 'maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.' Zodat ik nu, ofschoon ik in mijzelf een zondaar ben, door in Jezus Christus, de Middelaar van dit nieuwe verbond, te geloven, kan triomferen over duivel, zonde, dood en hel, en zeggen: Vrees niet, mijn ziel: de overwinning is behaald over al mijn vijanden door mijn Heere Jezus Christus. 1 Corinthiërs 15:55-57. Dit is de weg om voor ons zelf te bewijzen, dat wij onder de genade zijn.
5. Dat van des Middelaars zijde Hij door dit te doen een eeuwige gerechtigheid voor de heiligen zou aanbrengen, Daniël 9:24, en dat de Vader hun hiervoor een eeuwig koninkrijk zou geven. 1 Petrus 1:3-5, Efeze 1:4, 2 Timotheus 4:18, Lukas 22:28-29. Maar,
Ten derde. Hoe de voorwaarden vervuld zijn. Dit was, in de volgende plaats, niet alles-dat is, het verbond der genade was niet alleen gesloten, en er was niet alleen door beide partijen bepaald, dat de voorwaarden verricht zouden worden, maar Jezus Christus moest ook gemachtigd worden om datgene, wat betreffende dit verbond besloten was, bij wijze van ambt of bediening te verrichten. Ik zal daarom ook enige woorden spreken over de ambten of bedieningen, tenminste over sommige van deze, welke Christus Jezus verricht heeft en nog verricht als de Middelaar van het nieuwe verbond, welke ook werden afgeschaduwd door de Levitische wet, want dit is de weg om te bewijzen, dat wij niet onder de wet zijn, maar onder de genade. En,
Christus de Borg van het nieuwe verbond.
Ten eerste. Zijn eerste ambt of bediening, nadat het verbond was gemaakt en vastgesteld, was, dat Jezus als borg gesteld zou worden, en onder ede de verbintenis zou aangaan om te zorgen, dat al de voorwaarden van het verbond, die vastgesteld waren tussen Hem en Zijn Vader, volgens de overeenkomst door Hem volbracht werden, en dat Hij daarna de bode of afgezant van God aan de wereld zou zijn, om de gedachten van God betreffende de inhoud en de natuur van de beide verbonden, voornamelijk van het nieuwe, te openbaren. De Schrift zegt, dat Jezus Christus niet alleen priester werd gemaakt onder eedzwering, maar ook borg, zoals wij vinden in Hebreeën 7:21-22. In het 21e vers spreekt hij van het priesterschap van Christus, dat Hij onder eedzwering priester is geworden, en in het 22e vers zegt hij, dat Jezus van een beter verbond borg geworden is.
Nu was het verbond niet alleen van de zijde van Jezus Christus onder ede gemaakt, maar ook van de zijde van God de Vader, opdat het des te betere grondslag of vastheid mocht bieden voor al degenen, die de kinderen der belofte zijn of zullen worden. Mij dunkt, het is wondervol te overwegen, dat de God en Vader van onze zielen, door Jezus Christus, zo genegen was tot de zaligheid van zondaren, dat Hij een verbond wilde aangaande met zijn Zoon Jezus voor hun veiligheid, en eveneens, dat er aan beide zijden een eed gezworen werd ter bevestiging van Hun besluit om goed te doen. Alsof de Heere had gezegd: Mijn Zoon, Gij en Ik hebben hier een

verbond gemaakt, dat Ik van Mijn zijde zo en zo zal doen, en Gij van Uw zijde zo en zo zult doen.
Nu, opdat wij deze zielen de beste grond van vertroosting geven, die er maar te bedenken is, zal er aan beide zijden een eed geschieden, opdat onze kinderen mogen zien, dat Wij hen inderdaad liefhebben. ‘Waarin God, willende de erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, ‘ in het maken van het verbond, met een eed daar tussen is gekomen, opdat wij door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden.’ Hebreeën 6:17-18. Let op, het 6e hoofdstuk zegt, dat God het van Zijn zijde bevestigde met een eed, en het 7e zegt, dat Christus in Zijn ambt of bediening gesteld werd, ook door een eed. Wederom: ‘Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid, ‘ zegt God, ‘zo Ik aan David liege! Hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen.’ Psalm 89:34-35, boven reeds aangehaald.
Hieruit kunt gij zien, dat het God en Christus wel ernst was met de zaligheid van zondaren, want zodra het verbond maar gemaakt was, was het eerste, wie zich verbinden zou om toe te zien, dat al de dingen, welke tussen de Vader en de Zoon als voorwaarden vastgesteld waren, vervuld werden: de engelen konden er niet aan te pas komen, de wereld kon het niet doen, de duivels hadden hen liever verdoemd gezien dan dat zij hun het minste heil zouden toewensen, dus nam Christus het op Zich en er was niemand om Hem te helpen, al lag de last ook nog zo zwaar op Zijn schouder, Hij moest die zelf dragen, want er was niemand buiten Hem, die er ook maar in de verte toe in staat was om te zorgen, dat de voorwaarden, vroeger vermeld, vervuld werden, noch geheel noch gedeeltelijk. Jesaja 63:1-7. Zodat Hij niet alleen diegene moest zijn. met wie het verbond gemaakt werd, maar Hij moest ook de borg van dat verbond worden of de man, die er voor staat, om te zorgen dat alle dingen, elk in het bijzonder, welke in de voorwaarden opgesloten waren, beide wat de wijze en het wezen der zaak, wat de tijd en de plaats aangaat, volgens de overeenkomst naar behoren en in orde vervuld werden. Is dit geen genade?
Wat nu de natuur van een borg en zijn werk aangaat, in sommige dingen is dit aan de meeste mensen wel bekend, daarom zal ik hieromtrent zeer kort zijn.
Ten eerste. Gij weet, een borg is bij het sluiten van de koop tegenwoordig, dit was met Christus het geval. ‘Toen was Ik bij Hem.’ Spreuken 8:30.
Ten tweede. Een borg moet zijn toestemming geven aan de voorwaarden van de overeenkomst of het verbond: dit deed Christus Jezus. Datgene nu, wat Hij op Zich nam, zou voor zondaren gedaan worden, volgens de voorwaarden van het verbond, het bestond in hetgeen hier volgt:
1. Dat er een volkomen voldoening aan God zou gegeven worden voor de zonden der wereld, want dat was een grote zaak, waaromtrent een overeenkomst getroffen werd toen het verbond gemaakt werd. Hebreeën 10:5, 17.
2. Dat Jezus Christus, zoals te voren gezegd is, een eeuwige gerechtigheid zou aanbrengen om de heiligen (zijn lichaam) daarmee te bekleden. Daniël 9:24-25. Hier is genade. Dat Hij in last zou nemen om te zorgen, dat dat deze allen zouden te voorschijn komen zonder vlek of rimpel in de dag van Zijn glorierijke verschijning van de hemel om te oordelen, en hen vrij te spreken voor de rechterstoel.
Ten derde. In het werk van een borg wordt door de schuldeiser geëist, dat de borg staan zal voor hetgeen waartoe hij verbonden is, en van de zijde van de borg wordt daar de toestemming aan gegeven.
1. De schuldeiser ziet, dat, ingeval de schuldenaar een bankroetier blijkt te zijn, dat dan de borg de betaling op zich zal nemen. Is dit geen genade?
2. De schuldeiser ziet er op toe, dat de borg een man is, die er voor berekend is. Onze Borg nu was en is, in dit geval, in elk opzicht gepast, want Hij is erfgenaam van alle dingen.

3. De schuldenaar bepaalt de dag, en ziet er ook op toe, dat het verbond gehouden en de schuld betaald wordt, volgens de bepaalde tijd, en er wordt van borgen zowel als van rentmeesters geëist, dat zij getrouw bevonden worden, namelijk, dat zij de schuld betalen volgens de voorwaarden van de koop, en daarom wordt er gezegd: 'Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden-geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, ' volgens Zijn borgschap. Galaten 4:4-5. Zo komt de genade tot de heiligen.
4. De schuldeiser ziet, dat hem het geld in huis gebracht zal worden, in zijn eigen woning. Jezus, onze Borg, is ook hierin getrouw, want door zijn eigen bloed, hetwelk de betaling uitmaakte, is Hij ingegaan in de heilige plaats, in de hemel zelf, welke Gods woonstede is, om de waarde en de prijs, waaromtrent voor de zaligheid van zondaren overeengekomen was, te bezorgen. Maar ik zal hier verder over spreken in een ander hoofdstuk, daarom stap ik er hier van af. Wederom,
Ten vierde. Als de borg er voor staat, is de schuldenaar in vrijheid, en als het tot een proces komt en de wet een aanspreekt, zal het de borg zijn. En o! hoe wondervol werd dit vervuld, toen Christus onze Borg van de hemel neerkwam, en Gods wet Hem zo aantastte, en Hem zo wreed behandelde, en het zo nauw bij Hem zocht, dat zij Hem niet wilde vrijlaten voor zij Hem beschuldigd, en veroordeeld, en ter strafplaats gevoerd, en Hem het hartenbloed uit Zijn dierbaar hart en uit Zijn zijde geperst had, ja, meer nog dan dit, zo als ik later zal aantonen. Maar,
Christus de Engel (Afgezant) van het nieuwe Verbond.
Ten tweede.
Zijn tweede ambt of bediening. Nadat Jezus Christus onze Borg geworden was, en als zodanig gestaan had, in de dingen tot dit verbond behorende, was Zijn naastvolgende dienst de Afgezant te zijn van God om Zijn gedachten en de inhoud van het verbond aan de arme wereld te openbaren, en dit voorzag de profeet lang te voren, wanneer hij zegt: 'Ziet, Ik zend Mijn Engel, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal, ' sprekende van Johannes de Doper. 'Die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal.' En dan spreekt hij tot het volk van Christus, zeggende: 'en snel zal tot Zijn tempel komen die Heere, die gij zoekt.' Wie is hij?' De Engel des verbonds, aan welke gij lust hebt, ' dat is, Christus. 'Ziet, Hij komt, zegt de Heere der heirscharen.' Maleachi 3:1.
Daar nu het verbond tevoren gemaakt was tussen de Vader en de Zoon, en Jezus Christus Zich verbonden had, om te zorgen, dat al de voorwaarden vervuld werden, daar dit gedaan was, komt Hij van de hemel op de aarde neer om aan de wereld bekend te maken wat God de Vader en HIJ vroeger besloten hadden, en wat de bedoeling van de Vader met de wereld was betreffende de zaligheid van hun zielen. En inderdaad, wie kon beter zulk een boodschap overbrengen dan Hij, die er bij tegenwoordig was toen het verbond gemaakt werd? Wie kon het beter doen dan Hij, die de Vader de hand reikte in het maken van het verbond? Wie beter dan Hij, die borg geworden was ten behoeve van arme zondaren, overeenkomstig de voorwaarden van dit verbond?
Nu brengt een bode, zoals gij weet, bij zijn komst gewoonlijk een boodschap aan hen, tot wie hij is gezonden, hetzij van hetgeen voor hen gedaan is, of wat de zenders van hen, tot wie zij zenden, begeren dat voor hen gedaan wordt, of iets van dien aard. Welk een heerlijke boodschap nu was die, met welke onze Heere Jezus Christus van de hemel neerkwam om aan arme zondaren bekend te maken, en dat van God Zijn Vader. Ik zeg, hoe heerlijk was die, en hoe lieflijk is ze voor u, die u zelf van na ure als verlorenen hebt leren kennen. En ook voor u zal ze heerlijk blijken te zijn, voor u, die zoekende zijt naar Jezus Christus, indien gij slechts de volgende zaken, waarvoor Hij gezonden werd, overweegt.

Ten eerste. Jezus Christus werd van de hemel gezonden om aan de wereld van God de Vader bekend te maken, dat Hij op een wondervolle wijze met liefde tot arme zondaren vervuld was. Vooreerst, aangezien Hij hun hun zonden wilde vergeven. Ten tweede, aangezien Hij hun zielen wilde redden. Ten derde, aangezien Hij hen erfgenamen wilde maken van Zijn heerlijkheid. ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.’ Johannes 3:16, 18.
Ten tweede. God zond Jezus Christus om aan de arme wereld te zeggen, hoe dat Hij dit voor arme zondaren wilde doen, en toch rechtvaardig zijn, en toch Zijn rechtvaardigheid geen kreuk doen, en dat zou geschieden, doordat Jezus Christus een vervloekte dood zou sterven in de plaats van arme zondaren om de rechtvaardigheid te bevredigen en de barmhartigheid de weg te banen, om de struikelblokken weg te nemen en de poorten des hemels open te zetten, om de Satan te overwinnen en de boeien te verbreken, waarmee hij de zondaren gekluisterd hield, Lukas 4:18, om de deuren der gevangenis open te zetten en de gevangenen vrij te laten. Jesaja 61:1-3. En dit was de boodschap, die Christus op bevel van Zijn Vader aan de wereld moest overbrengen, en dit verhaalde Hij ons toen Hij Zijn zending volbracht, waar Hij zegt: ‘Ik stel Mijn leven voor de schapen-aangezien Ik Mijn leven afleg-niemand neemt hetzelve van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af, Ik heb macht het zelf af te leggen, en heb macht het zelf weer te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen.’ Johannes 10:15-18. Dit gebod heeft Mijn Vader Mij gegeven, dat Ik dit niet alleen zou doen, maar het u ook zou verhalen.
Ten derde. Hij werd niet alleen als een bode gezonden om deze liefde van Zijn Vader te verklaren, maar ook om bekend te maken, hoe hartelijk Hij zelf zondaren beminde, welk een hart Hij had om hun goed te doen, waar Hij zegt: ‘Al wat Mij de Vader geeft zal tot Mij komen, ‘ en laat Mij u Mijn hart ook openbaren, zegt Christus. ‘Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.’ Johannes 6:37. Even als Mijn Vader gewillig is u aan Mij te geven, evenzo ben Ik gewillig u te ontvangen. Evenals Mijn Vader gewillig is u de hemel te geven, evenzo ben Ik gewillig u daarvoor geschikt te maken, door u te wassen met Mijn eigen bloed: Ik leg Mijn leven af, opdat gij het leven moogt hebben, en hierom werd Ik gezonden, dat Ik u dit van Mijn Vader zou bekend maken.
Ten vierde. Zijn boodschap reikte verder: Hij kwam om hun te zeggen hoe en langs welke weg zij tot de genieting van deze heerlijke heilgoederen zouden geraken, eveneens, door de beweegredenen bloot te leggen, om hen op te wekken om de heilgoederen aan te nemen. De weg is neergelegd in Johannes 3:14-15, waar Christus zegt: ‘En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, ‘ of genoodzaakt om aan het kruis genageld te worden en de dood te sterven-‘opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.’ Ik ben dus van de hemel op de aarde neergekomen met het doel om u kennis en zekerheid te geven van de weg, langs welke gij het heil en de troost zult deelachtig worden van datgene, waaromtrent Mijn Vader en Ik een verbond hebben aangegaan voor
u. Weet dus, dat toen Ik uit een vrouw geboren werd en dit lichaam aannam, dit geschiedde met het doel om het op te offeren aan het kruis als een offerande aan God, om Hem voldoening te geven voor uw zonden, opdat Zijn barmhartigheid tot uw ziel moge uitgestrekt worden, zonder dat zijn rechtvaardigheid kreuk lijdt, en dit moet gij geloven, niet slechts met het verstand, maar met uw gehele ziel. De beweegredenen nu zijn vele:
1. Indien zij zich niet van hun zonden afkeren en tot Jezus Christus komen, opdat hun zonden mogen worden afgewassen door Zijn bloed, zullen zij voorzeker in de hel verdoemd worden, want de wet heeft hen alreeds verdoemd. Johannes 3:18-19.
2. Maar indien zij komen, zullen zij liggen aan de boezem van Christus, wonen in het Koninkrijk der Hemelen, met engelen en heiligen tot hun gezelschap, zij zullen daar schijnen

gelijk de zon, zij zullen daar voor eeuwig zijn, zij zullen zitten op tronen des gerichts, enz. Zie hier genade.
Mij dunkt, als ik maar tijd had om uitvoerig over al de dingen te spreken, waarover ik, uitgaande van deze twee hemelse waarheden, zou kunnen spreken, als ik er maar tijd voor had, ook om er de toepassing op te maken, werkelijk, mij dunkt, onder de zegen van God zou het de een of ander lage en afschuwelijke ellendeling, die met een snelle vaart met de duivel naar de hel vliegt, overreden om zijn hand te laten zakken, die hij in uittarting van God naar de hemel opgeheven houdt, ik zeg, mij dunkt, het zou hen tot stilstand brengen en hen gewillig maken om hun wegen na te gaan en de zaligheid voor hun arme, veroordeelde zielen aan te nemen, vóór Gods eeuwige wraak over hen wordt uitgeoefend.
En daarom, gij die op deze weg zijt, o! ik smeek u, denk toch een weinig na. Hoe! zal Christus Zich voor u afsloven en wilt gij u afsloven voor de duivel? Zal Christus een verbond aangaan met God voor de zaligheid van zondaren, en zullen de zondaren een verbond sluiten met hel, dood en duivel, voor de verdoemenis van hun ziel? Zal Christus van de hemel op aarde neerkomen om dit aan zondaren te openbaren, en zullen de zondaars hun oren stoppen voor deze goede tijdingen? Wilt gij de boodschap van Christus niet horen, ofschoon Hij u tijdingen van vrede en zaligheid brengt? Hoe, indien Hij gekomen was met een bevel van Zijn Vader om u te verdoemen en u naar de duivels in de hel te zenden? Zondaars, luister naar Zijn boodschap: Hij spreekt geen kwaad, Zijn woorden zijn woorden van eeuwig leven, alle mensen, die daarnaar het oor lenen, ontvangen daardoor een eeuwig voordeel, een voordeel, zeg ik, dat nimmer een einde neemt.
Ga bovendien slechts deze twee zaken overwegen, misschien zullen ze enige overmacht over uw ziel krijgen.
1. Toen Hij kwam om Zijn boodschap te brengen kwam Hij met tranen in de ogen, Hij ging zelfs wenende de voorwaarden van verzoening aan de mensen bekend maken, ik zeg, Hij deed het met tranen in de ogen. En toen Hij dicht bij de stad kwam-dat is, met Zijn boodschap van vrede-en de hardheid van hun harten aanschouwde, weende Hij over haar en hief Hij een klaagtoon over haar aan, omdat Hij zag, dat zij Zijn genade verwierpen, welke bestond uit tijdingen van vrede, ik zeg, wilt gij dan een wenende Jezus versmaden, een, die uw ziel zo bemint, dat Hij, eerder dan u te verliezen, u met tranen overhalen wil?
2. Dat niet alleen, maar toen Hij kwam, kwam Hij ook op een stroom van bloed om u genade aan te bieden, om u nog te meer te tonen hoe teer Hij u beminde, alsof Hij gezegd had: zondaar, hier is genade voor u, maar aanschouw Mijn bloedig zweet, Mijn bloedige wonden, Mijn vervloekte dood, aanschouw en zie, welk gevaar ik doorgeworsteld heb, om tot uw ziel te genaken, Ik ben inderdaad tot u gekomen en breng u tijdingen van zaligheid, maar het heeft Mij Mijn hartenbloed gekost voor Ik bij u komen kon om u de vruchten te geven van Mijn eeuwige liefde. Maar straks meer hiervan.
Aldus heb ik het een en ander gesproken betreffende Christus' ambt als de Engel van het nieuwe verbond, maar omdat ik niet van zins en willens ben om nu reeds alles te zeggen van hetgeen later komen zal, ga ik deze dingen, niet half aangeroerd, voorbij, en kom tot het andere, hetwelk ik u daar straks beloofde, hetwelk was u te tonen, dat, gelijk er Levitische ceremoniën waren in of behorende tot het eerste verbond, dat alzo deze typen of Levitische ceremoniën de heerlijke dingen van het nieuwe verbond voorstelden. In die ceremoniën leest gij van een offerande, van een priester om de offerande op te offeren, de plaats waar en de wijze hoe hij ze moest offeren, waarover ik het een en ander zal spreken.
Christus de offerande van het nieuwe verbond.
Ten derde.
Het derde ambt of bediening van Christus, in betrekking tot het nieuwe verbond was, dat Hij het offer werd. Wat aangaat de offerande, gij vindt, dat ze niet moest worden opgeofferd aan

alle soorten van beesten, als leeuwen, beren, wolven, tijgers, draken, slangen of soortgelijke dieren, om aan te duiden, dat niet alle soorten van schepselen, zoals de duivels, de gevallen engelen, gered zouden worden, maar de offerande moest uit sommige soorten van beesten en vogels genomen worden om aan te duiden, dat het Gods welbehagen was om sommigen van Zijn schepselen, die gezondigd hadden, weer met Zich zelf te verzoenen, zoals de gevallen man en vrouw, die jammerlijke schepselen, op hen had God, de God des hemels, na hun val, een goed oog, maar niet op de vervloekte duivels, hoewel deze bij de schepping edeler schepselen waren dan wij. Hier is genade.

Ofschoon nu deze offeranden geofferd werden, zo werden ze toch niet geofferd met het doel om hen, die tot het offer kwamen, of de offeraars, volmaakt te doen worden, maar ze dienden om aan de wereld voor te houden, wat God in latere eeuwen voor haar uitwerken zou, namelijk de zaligheid van Zijn schepselen door de opoffering van het lichaam van Jezus Christus, waarvan deze offeranden een schaduw en een type waren, ter volbrenging van het tweede verbond. Want Christus moest volgens het verbond een offerande offeren, en dat wel een die een krachtdadige uitwerking had, indien Hij de zaligheid van zondaren beoogde. ‘Gij hebt Mij het lichaam toebereid, zie, Ik kom om Uw wil te doen.’ Hebreeën 10. Ik zal u dus aantonen:

Ten eerste. Wat door God in de offerande in de type verwacht werd, en u dan aantonen, hoe het in de antitype (het tegenbeeld) beantwoord werd.

Ten tweede zal ik u de wijze van het offeren van de type aantonen, en zo, in antwoord daarop, u de gepastheid van de offerande van het lichaam van Christus aantonen, bij wijze van beantwoording van enige vragen.

Ten eerste. Wat het eerste aangaat: Wat door God in de offerande in de type verwacht werd, en hoe het in de antitype beantwoord werd.

1. God verwachtte die offerande, welke Hij zelf had aangewezen en niet een andere, om aan te duiden, dat Hij nergens anders mee gediend zou wezen dan met het lichaam en de ziel van Zijn aangewezen Christus, de Middelaar van het nieuwe verbond. Johannes 1:29.

2. Deze offerande moest niet kreupel of verminkt Zijn, ze moest geen litteken, vlek of smet hebben, om aan te duiden, dat Jezus Christus een volkomen offerande moest zijn volgens het verbond. 1 Petrus 1:19.

3. Deze offerande moest uit de kudde genomen worden, om aan te duiden, dat Jezus Christus uit het geslacht der mensenkinderen moest voortkomen, overeenkomstig het verbond. Hebreeën 10:5. Maar,

Ten tweede. Wat de wijze aangaat van het offeren van de typen, en alzo, als daaraan beantwoordende, de gepastheid van de offerande van het lichaam van Christus aan te tonen.

1. Bij de offerande moesten, voor zij geofferd werd, al de zonden van de kinderen Israël’s beleden worden, om aan te duiden, dat Jezus Christus de zonden van al Zijn kinderen moest dragen volgens het verbond. Jesaja 53:4-7, 1 Petrus 2:24. ‘U ook aangaande door het bloed van uw verbond, ‘ in zijn eigen lichaam op het hout. Zacheria 9:10-11.

2. Het offerdier moest te krijgen zijn op de aangewezene plaats, namelijk buiten de legerplaats van Israël, om aan te duiden, dat Jezus Christus naar de berg Calvarie moest geleid worden. Lukas 23:33.

3. Het offerdier moest daar gedood worden, om aan te duiden, dat Jezus Christus moest lijden en ook werkelijk leed buiten de stad Jeruzalem voor onze zaligheid.

4. Het offerdier moest niet alleen van het leven beroofd worden, maar ook moest een gedeelte van zijn vlees op het altaar verbrand worden, om aan te duiden, dat Jezus Christus niet slechts een natuurlijke dood zou sterven, maar dat Hij ook de smarten en de martelingen van de verdoemden in de hel zou ondergaan.

5. Soms moest er een levend offer en een dood offer zijn, zoals de bok, die gedood werd en de zondebok, de dode vogel en de levende vogel, om aan te duiden, dat Jezus Christus moest sterven, en weer tot het leven terugkomen. Leviticus 14:4.
6. De bok, die gedood moest worden, moest het zondoffer zijn, dat is, om geofferd te worden als de overige zondoffers om verzoening aan te brengen als een type, en over de andere bok moesten al de zonden van de kinderen Israël's beleden worden en dan mocht men hem in de woestijn laten gaan, zonder dat hij weer gevangen mocht worden. Leviticus 16:7-22. Om aan te duiden, dat Christus' dood een verzoening zou aanbrengen voor de zonde, en Zijn wederkomst ten leven een eeuwigdurende rechtvaardiging van de macht, de vloek en de vernielende natuur der zonde. Romeinen 4:25.
7. De zondebok moest door een man, die daarvoor paste, in de woestijn gebracht worden, om aan te duiden, dat Jezus Christus beide gepast en bekwaam zou zijn om onze zonden geheel van ons weg te voeren, zó dat zij ons nimmer weer ten laste gelegd zouden worden. Hier is genade.
8. De offeranden onder de wet moesten gewoonlijk voor een gedeelte gegeten worden, om aan te duiden, dat zij, die zalig gemaakt worden, in een geestelijke zin zich zouden voeden met het lichaam en bloed van Jezus Christus, of anders hebben zij geen leven door Hem. Exodus 12:5-11, Johannes 6:51-53.
9. Deze offerande moest gegeten worden met ongedesemd brood, om aan te duiden dat zij, die hun zonden, die duivelse zuurdesem der boosheid, beminnen, hun voedsel niet trekken van Jezus Christus.
Nu is van hetgeen gezegd is, dit de som, dat er een offerande is onder het nieuwe verbond, gelijk er offeranden waren onder het oude, en dat gene offerande in elk opzicht aan deze laatste beantwoordde, inderdaad, deze leden slechts voor de zonde in vertoon, maar Hij in werkelijkheid, zij als de schaduw, maar Hij als het wezen. O! dat gij moogt verstaan, dat toen Jezus Christus kwam om Zichzelf tot een offerande te maken, of om Zichzelf voor de zonde op te offeren, onze zonden inderdaad met een doel op Hem geladen werden. O! hoe zij Zijn ziel bedroefden, hoe zij Zijn lichaam verbraken, aangezien zij het bloed deden stromen langs Zijn gezegend gelaat en uit Zijn dierbare zijde, daarom moet gij de volgende zaken in het oog vatten.
Ten eerste. Dat Jezus Christus verbondsgewijze voor de zonde stierf.
Ten tweede. Dat Zijn dood niet een bloot natuurlijke dood was, maar een 'vervloekte dood, ' juist zulk een als God de mensen doet ondergaan voor hun zonden, ofschoon Hij zelf geen zonden had, zelfs zulk een dood, dat Hij de smarten en folteringen der hel daardoor uitstond. O diepe smarten en onuitsprekelijke folteringen, die deze onze offerande voor de zonde onderging! Zijn lichamelijke pijn was nog niet alles, neen, maar de smarten van Zijn ziel! Want zijn ziel werd even goed tot een offerande gemaakt als Zijn lichaam, echter was het al slechts één offerande. Jesaja 53. Om aan te duiden, dat het lijden van Christus niet slechts een lichamelijk lijden was, maar een zielenlijden, dat Hij niet alleen had te lijden wat de mens Hem kon opleggen, maar dat Hij ook folteringen der ziel had te lijden, die niemand dan God kan opleggen, of dulden, dat zij op Hem gelegd werden. O, de folteringen van Zijn ziel! dat waren inderdaad de folteringen, Zijn ziel was het, die de toorn van God gevoelde. 'Mijn ziel, ' zegt Hij, 'is geheel bedroefd tot de dood toe.' Mattheus 26:38. 'Nu is Mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen?' Johannes 12:27. De rots werd niet zo vaneen gescheurd als Zijn dierbare ziel, er was niet zulk een verschrikkelijke duisternis op de aardbodem als er was over zijn dierbare ziel. O! de folteringen der hel en het onttrekken van het vriendelijk aangezicht van God waren beide tegelijkertijd op Hem, de aanval des duivels en de verlating van God, en alles op eens!' Mijn God, Mijn God', zegt Hij, 'waarom hebt Gij Mij verlaten?' Mattheus 27:46. Nu in Mijn uiterste nood, nu wordt de zonde op Mij geladen, de vloek grijpt Mij aan, de smarten der hel

omknellen Mij, en Gij hebt Mij verlaten. O, hoe jammervol! Zondaars, dit was geen voorwenden, maar werkelijkheid, geen vertoon, maar wezenlijkheid, anders zou Christus geveinsd en niet de waarheid gesproken hebben, maar de waarheid daarvan verklaart u Zijn bloedig zweet, verklaren u Zijn ontzettende kreten, verklaren u de dingen welke en waarvoor Hij leed. Ja, dit moet ik zeggen, dat al de verdoemde zielen in de hel, met al hun verdoemenissen, nog nimmer die foltering en pijn gevoelden, welke deze gezegende Jezus in een korte tijd gevoelde. Zondaar, kunt gij lezen, dat Jezus tot een offerande voor de zonde gemaakt werd, en toch in uw zonden voort gaan? Kunt gij horen, dat de last van uw zonden het hart van Christus brak, en Zijn dierbaar bloed vergoot? en kunt gij in uw hart besluiten om u af te matten om nog meer zonden op Zijn schouder te leggen? Kunt gij horen, dat Hij de smarten, de vuurvlammen der hel uitstond? en kunt gij in uw hart er toe besluiten om aan Zijn smarten toe te voegen door Zijn lijden te versmaden? O hardvochtige ellendeling! hoe kunt gij zo liefdeloos tegen zulk een lieve Heere Jezus te werk gaan?

Vraag. Maar waarom offerde Christus Zich zelf als een offerande op?

Antwoord. Opdat gij de duivels niet zoudt voorgeworpen worden.

Vraag. Maar waarom vergoot Hij Zijn kostbaar bloed?

Antwoord. Opdat gij de vreugde des hemels mocht genieten?

Vraag. Maar waarom leed Hij helse pijnen?

Antwoord. Opdat gij niet zoudt braden met de duivel en de verdoemde zielen.

Vraag. Maar konden wij niet gered zijn, indien Christus niet gestorven ware?

Antwoord. Neen, want zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving, en bovendien was er geen dood, die Gods rechtvaardigheid kon bevredigen dan de Zijne, hetgeen duidelijk is, daar er niemand in staat was om te sterven, zodanig, dat zijn lijden genoegzaam was om aan de eisen van een oneindig God te beantwoorden dan Hij.

Vraag. Maar waarom liet God Hem sterven?

Antwoord. Daar Hij in de plaats van zondaren stond, en dat in hun naam en in hun natuur moest Gods rechtvaardigheid op Hem neervallen, want de rechtvaardigheid neemt wraak over de zonde, waar zij ze ook vindt, al is het ook bij Zijn geliefde Zoon. Ja, God begunstigde Zijn Zoon niet meer, daar Hij onze zonden op Hem vond, dan Hij een van ons zou begunstigd hebben, want, zouden wij gestorven zijn, Hij ook. Zouden wij tot een vloek gemaakt zijn, Hij ook. Zouden wij helse pijnen ondergaan hebben, Hij ook.

Vraag. Maar stond Hij inderdaad de folteringen der hel uit?

Antwoord. Ja, en dat wel op zulk een verschrikkelijke wijze, dat het niet uit te spreken is.

Vraag. Kon Hij niet geleden hebben zonder dat Hij zo leed? Zou het niet voldoende geweest zijn, indien Hij bloot een natuurlijke dood gestorven was?

Antwoord. Neen, op generlei wijze.

1. De zonden voor welke Hij leed, eisten de folteringen der hel, want Christus stierf niet de dood van een heilige, maar de dood van een zondaar, van een vervloekte en verdoemde zondaar, omdat Hij in hun plaats stond, eiste de wet, waaraan Hij onderworpen was, de folteringen der hel, de natuur van Gods rechtvaardigheid kon in het geheel niets van Hem aflaten, de dood welke Hij moest ondergaan, had zijn prikkel niet verloren, al deze dingen tezamen genomen verklaren ons op een onweerstaanbare wijze, dat Hij, als een offerande, de folteringen der hel uitstond. Galaten 3:13. Maar,

2. Was Hij de vervloekte dood niet gestorven, had Hij die niet uitgestaan, dan zou het verbond nietig geworden en Zijn borgschap verbeurd geweest zijn, bovendien zou de wereld verdoemd geworden zijn in de vlammen van het hellevuur, het was dus een deel van het verbond, dat Hij een offerande werd, want de voorwaarden van het verbond waren, dat Hij Zijn bloed zou storten. O, gezegende Jezus! O, gezegende genade! Zacheria 9:10-11.

Vraag. Maar waarom wordt Zijn dood dan door sommigen zo geminacht?

Antwoord. Omdat zij vijanden van Hem zijn, hetzij uit onwetendheid of uit hovaardigheid, hetzij uit gebrek aan kennis of uit boosaardigheid, want voorzeker, beminden en geloofden zij Hem, dan kon het niet anders, of het hart moest hun breken en bloeden, wanneer ze over Hem gingen denken en nadenken. Zacheria 12:10-11.

Christus de Hogepriester van het nieuwe Verbond.
Ten vierde.
Een vierde ambt van Christus onder het nieuwe verbond is Zijn priesterlijk ambt of bediening. Afstappende van het pas behandelde zal ik dan nu het een en ander spreken over het priesterlijk ambt van Christus. Maar, in het voorbijgaan, er mocht eens iemand denken, dat ik hier mijn draad te lang spin, wanneer ik Christus' priesterlijk ambt onderscheid van Christus als een offerande, door de veronderstelling, dat Christus als priester en als offerande al een en dezelfde zaak is. En het is mogelijk, dat dit daarvandaan komt, omdat zij hierover niet zo goed hebben nagedacht, als zij wel behoren te doen, namelijk, dat Hij als offerande lijdend was, dat is: weggeleid of weggevoerd als een lam ter slachtbank. Jesaja 53, maar als priester handelend, dat is: Hij gaf Zijn lichaam gewillig en vrijwillig over tot een offerande. 'Hij heeft Zijn leven gegeven tot een rantsoen voor velen.' Deze overweging met enig gewicht en klaarheid op mijn geest zijnde, was en ben ik genoodzaakt hen neer te vellen in twee bijzondere afdelingen.
En daarom wilde ik het een en ander spreken over deze zaak, namelijk, dat, even als er priesters waren onder het eerste verbond, er evenzo een priester is onder dit tweede, tot dit nieuwe verbond behorende, een hogepriester, de voornaamste priester, gelijk duidelijk is uit de plaats waar gezegd wordt: 'Wij hebben een grote priester over het huis Gods.' Hebreeën 3:1, 5:5, 10, 7:24-26, 8:1, 4, 10:21.
De zaken nu waarover ik zal handelen, zijn deze. Ten eerste zal ik u de eigenschappen tonen, die er vereist worden in een priester onder de wet, Ten tweede, zijn ambt, en Ten derde, hoe Jezus Christus beantwoordde aan hetgeen afgebeeld werd door die priesters onder de wet, ik zeg, hoe Hij aan de typen beantwoordde, en waar Hij ze overtrof.
Ten eerste, wat aangaat Zijn eigenschappen:
1. zij moesten daartoe van God geroepen zijn. 'En niemand neemt zich zelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron.' Hebreeën 5:4. Dat nu Aäron van God geroepen werd om priester te zijn, betekent dat Jezus Christus een priester is, door God aangewezen, zulk een, die God heeft uitverkoren, die Hem naar genoegen is, en die Hij aan het werk gezet heeft-'van God genaamd een Hogepriester, ' enz. Hebreeën 5:10.
2. De priesters onder de wet moesten mensen zijn, volkomen, niet misvormd-'spreek tot Aäron, ' zegt God tot Mozes, 'zeggende: Niemand uit uw zaad, naar hun geslachten, in wie een gebrek zal zijn, zal naderen om de spijze aan zijn God te offeren. Want geen man in wie een gebrek zal Zijn, zal naderen, hij zij een blind man, of kreupel, of te kort of te lang in leden, of een man in wie een breuk van de voet, of een breuk van de hand zal zijn, of die bultachtig of die dwergachtig zal zijn, of een vel op zijn oog zal hebben, of droge schurftheid, of etterige schurftheid, of die gebroken zal zijn aan zijn gemacht. Geen man uit het zaad van Aäron, de priester, in wie een gebrek is, zal toetreden om de vuuroffers des Heeren te offeren, een gebrek is in hem, hij zal niet toetreden, om de spijs van zijn God te offeren.' Leviticus 21:17-21. Wat betekent dit alles dan dit:
(1.) Hij moest niet kreupel zijn, om aan te duiden, dat hij niet hinkend of weifelend tot het werk van onze zaligheid moest gaan. (2.) Hij moest niet blind zijn om aan te duiden, dat hij niet onwetend te werk moest gaan, maar vlug van bevatting moest zijn in de dingen van God. (3.) Hij moest geen etterige schurftheid hebben, om aan te duiden, dat de priester niet bedorven of onrein moest zijn in zijn bediening. (4.) In één woord, hij moest in alle opzichten volkomen zijn, om ons te kennen te geven, dat Jezus Christus in elk opzicht allervolkomenst en

allervolmaaktst zou zijn en is, een aannemelijke Hogepriester in de dingen, welke God aangaan, in betrekking tot Zijn tweede verbond.
3. De priesters onder de wet moesten niet hardvochtig, maar medelijdend en meedogend Zijn, gewillig en bereidvaardig, overvloedig in medelijden, om voor het volk te offeren, en verzoening voor hen te doen. Hebreeën 5:1-2. Om aan te duiden, dat Jezus Christus een teerhartig Hogepriester zou zijn, bekwaam en gewillig om gevoel te hebben voor en aangedaan te worden door de gebreken van anderen, om voor hen te bidden, om Zijn dierbaar bloed voor hen op te offeren, Hij moest iemand zijn, die medelijden kan oefenen met een gezelschap van arme, onwetende zielen, en met hen, die buiten de weg zijn, om hen terug te voeren en in veiligheid te stellen. Hebreeën 4:15. En opdat Hij dit mocht kunnen doen, moest Hij een mens zijn, die ondervinding had van het nadeel, dat zwakheid en zonde aan deze arme schepselen toebracht. Hebreeën 2:17.
4. De hogepriesters onder de wet moesten niet beschroomd of overdreven gevoelig zijn, ingeval er eens mensen waren, die de plaag der melaatsheid, of de schurft, of puisten hadden, maar ze moesten op hen toezien, tot hen gaan, en voor hen offeren, (Leviticus 13, lees dat hele hoofdstuk), hetgeen alles te betekenen had, dat Jezus Christus niet zou weigeren om Zijn opmerkzaamheid te wijden aan de onderscheidene zwakheden en gebreken van het armste volk, maar hen zou onderwijzen en er voor zorgen, dat niemand van hen verloren ging uit oorzaak van zijn zwakheid, uit gebrek aan opzicht en verzorging. Dit voorrecht hebben wij ook onder dit tweede verbond. Dit is de weg om de genade schitterend te maken.
5. De hogepriesters onder de wet moesten gezalfd worden met zeer voortreffelijke olie, door de kunst samengesteld. Exodus 29:7, 30:30. Om aan te duiden, de grote Hogepriester van dit nieuwe verbond, op een allerverhevenste wijze gezalfd zou worden tot Zijn priesterlijke bediening door de Heilige Geest des Heeren.
6. De spijs en het levensonderhoud van de priester moest gedurende de tijd van Zijn dienstwerk bestaan uit de gewijde en heilige dingen. Exodus 29:33. Om aan te duiden, dat het juist de spijs en drank van Jezus Christus is om Zijn priesterlijke bediening te verrichten, en Zijn arme, verzochte en bedroefde heiligen zalig te maken en te behoeden. O, welk een Hogepriester van het nieuwe verbond hebben wij!
7. De priesters onder de wet moesten met water gewassen worden. Exodus 29:4. Om aan te duiden, dat Jezus Christus niet heen zou gaan om het werk van Zijn priesterlijke bediening te verrichten met het vuil der zonde op Zich, maar dat Hij zonder zonde als Hogepriester zou verschijnen voor het aangezicht van Zijn Vader, om daar Zijn priesterlijke bediening tot ons voordeel te verrichten. ‘Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onschuldig, onbesmet, afgescheiden van de zondaren en hoger dan de hemelen geworden.’ Hebreeën 7:26.
8. De hogepriester onder de wet moest, voor Hij in de heilige plaats ging, gekleed zijn in een vreemdsoortig gewaad, een borstlap, en een efod, en een mantel, en een rok vol oogjes, een hoed en een gordel, en die moesten gemaakt zijn van goud, en hemelsblauw, en purper, en scharlaken en fijn linnen, en in zijn kleding en heerlijke versierselen moesten edelgesteenten zijn, en op die stenen moesten de namen geschreven staan van de kinderen Israël’s (Lees Exodus 28), en dit alles diende om aan te duiden welk een heerlijke hogepriester Jezus Christus zou zijn, en hoe Hij in de gerechtigheid Gods zou verschijnen als onze Hogepriester, om de offerande op te offeren, die geofferd moest worden voor onze zaligheid aan God Zijn Vader. Maar daar stap ik van af.
Ten tweede. Nu zal ik spreken over zijn ambt. Het dienstwerk van de hogepriester was in het algemeen tweevoudig.
1. De offerande te offeren buiten de legerplaats.
2. Deze tot binnen in de voorhang te dragen, dat is: in het heilige der heilige, hetwelk de hemel afbeeldde.

1. Het eerste deel van de hogepriesterlijke bediening. (1.) Het was het werk van de priester om de offerande te offeren, dit deed Jezus Christus ook, Hij offerde Zijn eigen lichaam en ziel als een offerande. Ik zeg, HIJ OFFERDE ze, en niet een ander, gelijk geschreven is: 'Aangezien Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het zelf weer neme. Niemand neemt hetzelve van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af, Ik heb macht hetzelve af te leggen, en heb macht hetzelve weer te nemen.' Johannes 10:17-18. En weer wordt er gezegd: 'Maar deze, ' Jezus, 'een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods.' Hebreeën 10:12.
(2.) De priesters onder de wet moesten de offeranden opofferen, welke God had aangewezen, en geen andere, een volkomen offerande zonder enige smet, dat deed onze Hogepriester ook, gelijk Hij zegt: 'Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid, ' en dat zal Ik opofferen. Hebreeën 10:5.
(3.) De priester moest van de as van de offerande nemen, en die op een reine plaats leggen, en dit betekent, dat het lichaam van Jezus, nadat het geofferd was, in Jozefs graf zou gelegd.
2. Het tweede deel van de hogepriesterlijke bediening. Hetgeen nu behandeld is, was het eerste deel van Zijn dienstwerk, en wanneer dit verricht was, moest hij in de volgende plaats.
(1.) De heerlijke kleding aantrekken, wanneer hij in het heilige der heiligen zou gaan, en van het bloed nemen, en het daarheen dragen, enz., hij moest. de heilige kleren aantrekken, welke de gerechtigheid van Jezus Christus betekenen.
(2.) Hij moest in deze heilige kleren, waarin de stenen waren, en in de stenen de namen van de twaalf stammen van de kinderen Israël's, in de heilige plaatsen verschijnen. 'En gij zult twee sardonyx stenen nemen, en de namen der zonen van Israël daarop graveren. Zes van hun namen op een steen, en de zes overige namen op de andere steen, naar hun geboorten.' Exodus 28:9-10. En dit diende om aan te duiden, dat wanneer Jezus Christus zou ingaan in het heiligdom, Hij daar de namen van Zijn uitverkorenen in de tafelen van zijn hart voor de troon van God en de troon der genade zou dragen. Hebreeën 12:23.
(3.) In dit heilig gewaad moest hij nemen van het bloed der offeranden, en het dragen in het heilige der heilige, hetwelk een type was van de hemel, en daar moest hij het verzoendeksel besprengen, en dit moest alleen door de hogepriester gedaan worden, om aan te duiden, dat niemand dan Jezus Christus het ambt en het voorrecht zou hebben om de hogepriester van het volk te zijn om voor hen te offeren. 'Maar in de tweede tabernakel ging alleen de hogepriester, eenmaal in het jaar, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zich zelf en voor des volks misdaden.' Hebreeën 9:7.
(4.) Hij moest daar verzoening doen voor het volk met het bloed, daarvan op het verzoendeksel sprengende, maar dit moest met veel reukwerk geschieden. 'Aäron dan zal de var van het zondoffer, die voor henzelf zal zijn, toebrengen, en voor zich zelf en voor zijn huis verzoening doen, en zal de var van het zondoffer, die voor hemzelf zal zijn, slachten. Hij zal ook een wierookvat vol vurige kolen nemen van het altaar, van voor het aangezicht des Heeren, en zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen, klein gestoten, en hij zal het binnen de voorhang dragen. En hij zal dat reukwerk op het vuur leggen, voor het aangezicht des Heeren, opdat de nevel van het reukwerk het verzoendeksel, hetwelk is op de getuigenis, bedekke, en dat hij niet sterve.
En hij zal van het bloed van de var nemen, en zal met zijn vinger op het verzoendeksel oostwaarts sprengen, en voor het verzoendeksel zal hij zeven maal met zijn vinger van dat bloed sprengen. Daarna zal hij de bok des zondoffers, die voor het volk zal zijn, slachten, en zal zijn bloed tot binnen in de voorhang dragen, en zal met zijn bloed doen, gelijk als hij met het bloed van de var gedaan heeft, en zal dat sprengen op het verzoendeksel, en voor het verzoendeksel.' Leviticus 16:11-15. Dit nu was voor de priester en het volk, al hetwelk betekent, dat Jezus Christus na Zijn dood in de hemel zelf zou gaan, waarvan deze heilige

plaats een voorstelling was, om daarheen de offerande te dragen, die Hij offerde aan het kruis voor het aangezicht van God om genade voor het volk te verwerven in een weg van rechtvaardigheid. Hebreeën 9. En dat er gezegd wordt, dat hij zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen moest nemen, betekent, dat Jezus Christus Zijn offerande opofferde voor het aangezicht van Zijn Vader in een weg van tussenkomst of bemiddeling en gebeden.
Ik zou deze zaken in onderscheidene bijzonderheden hebben kunnen afdelen, maar ik wil kort zijn. Ik zeg dus, dat het werk van de priester was om het bloed in de heilige plaats te dragen en het daar voor het verzoendeksel aan te bieden, met zijn hart vol van tussenkomst en voorspraak voor het volk, voor hetwelk hij priester was. Lukas 1:8-11. Dit is nu Jezus Christus' werk in het koninkrijk der heerlijkheid, om op Zijn eigen bloed, op de natuur en de kracht daarvan, te pleiten, met een voortdurende tussenkomst en voorspraak bij de God van genade ten behoeve van ons, arme, ellendige zondaren. Hebreeën 7:25.
Troostrijke beschouwingen uit Christus' tussenkomst en voorspraak.
In de tussenkomst en voorspraak nu van deze Jezus, hetwelk een deel is van Zijn priesterlijk ambt, zijn deze zaken tot onze vertroosting te overwegen:
1. Er wordt gepleit op de kracht van Zijn bloed voor hen, die alreeds binnengekomen zijn, dat ze mogen bewaard worden voor de boosheden van ketterijen, verleidingen, verzoekingen, genietingen, voordelen of iets, wat deze wereld aanbiedt, hetwelk hun te zwaar moge zijn. 'Vader, ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, ' zegt Christus, 'maar dat Gij hen bewaart van de boze.' Johannes 17:15.
2. Ingeval de duivel mocht trachten voor het aangezicht van God één der arme heiligen te beschuldigen en hun afwijkingen tegen hen in te brengen, gelijk hij doen zal als hij kan, dan staat Jezus, onze Heere Jezus, daar in het hemelhof, aan de rechterhand Gods, gereed om te pleiten op de kracht van Zijn bloed, niet alleen voor de grote en algemene voldoening, die Hij gaf, toen HIJ aan het kruis hing, maar ook op de kracht, die daar nu in ligt voor de reiniging en vernieuwde zuivering van Zijn arme heiligen onder hun onderscheidene verzoekingen en zwakheden, gelijk de apostel zegt: 'Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven, ' dat is: door Zijn tussenkomst en voorspraak. Romeinen 5:10.
3. De onderhouding der genade geschiedt ook door Jezus Christus' tussenkomst en voorspraak, het tweede deel van Zijn priesterlijk werk. O, hadden wij geen Jezus, die aan de rechterhand van God voor ons tussen beide treedt en ons verse toevoer van genade doet toestromen, doordat de kracht van Zijn bloed bepleit wordt aan Gods rechterhand, hoe spoedig zou het dan met ons zo zijn als het is met hen, voor wie Hij in het geheel niet bidt! Johannes 17:9. Maar de reden, waarom gij staat, terwijl anderen vallen, de reden waarom gij de menigvuldige verzoekingen der wereld doorkomt, en ze van u afschudt, terwijl anderen daarin verstrikt en gevangen worden, is, dat gij een voorsprekende Jezus hebt. 'Maar Ik heb voor u gebeden, ' zegt Hij, 'dat uw geloof niet ophoude.' Lukas 22:32.
4. Het is gedeeltelijk door de kracht van Christus' tussenkomst en voorspraak, dat de uitverkorenen ingebracht worden. Er zijn velen, die tot Christus zullen komen, welke nog niet tot Christus ingebracht zijn: en het maakt een deel van Zijn werk uit om ook voor hun zaligheid te bidden. 'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen, ' hoewel zij tot nog toe niet in Mij geloven. Johannes 17:20. En laat mij u, ziel, die inkomende zijt tot Christus, hijgende en zuchtende, alsof uw hart wilde breken, tot uw vertroosting zeggen, ik zeg u, ziel, gij zoudt nimmer tot Christus gekomen zijn, indien Hij niet eerst, door de kracht van Zijn bloed en tussenkomst, in uw hart een ernstige begeerte naar Christus gezonden had, en laat mij u ook zeggen, dat het Zijn werk is, voor u voorspraak te doen, niet slechts opdat gij moogt inkomen, maar opdat gij bewaard moogt worden, wanneer gij ingekomen zijt. Vergelijk Hebreeën 7:25, Romeinen 8:33-39.

5. Het is door de tussenkomst en voorspraak van Christus, dat de gebreken der heiligen in hun heilige plichten vergeven worden. Helaas! ware het niet vanwege het priesterlijk ambt van Christus Jezus, dan konden de gebeden, aalmoezen en andere plichten der heiligen verworpen worden, ter oorzake van de zonde, die daarmee vermengd is, maar daar Jezus onze Hogepriester is, staat Hij gereed om de ongerechtigheden van onze heilige verrichtingen weg te nemen, onze gebeden met de heerlijkheid van Zijn eigen volmaaktheden aangenaam makende, en daarom is het, dat er een antwoord gegeven wordt op de gebeden der heiligen, en eveneens daarom, dat hun heilige plichten worden aangenomen. Openbaring 8:3-4.
'Maar Christus, de Hogepriester der toekomende goederen, gekomen zijnde, is door de meerdere en volmaaktere tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende. Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de onreinigheid van het vlees: hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf God onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken om de levende God te dienen? En daarom is hij de Middelaar van het Nieuwe Testament' of verbond, 'opdat, de dood daar tussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament varen, degenen, die geroepen zijn, ' niettegenstaande al hun zonden, 'de belofte der eeuwige erve ontvangen zouden.' Hebreeën 9:11-15.
Ten derde. De derde zaak, waarover nu gesproken zal worden, is, aan te tonen waar en hoe Jezus Christus deze priesters overtrof en te boven ging in al hun eigenschappen en dienst verrichtingen, tot troost voor de arme heiligen.
1. Zij, die tot het priesterschap geroepen werden onder de wet, waren slechts mensen, maar Hij is beide God en mens. Hebreeën 7:3, 28.
2. Hun eigenschappen waren in hen op een zeer onvolkomene wijze, maar Jezus was in elk opzicht op een oneindige en volkomen wijze toegerust.
3. Zij werden slechts voor een tijd geheiligd, maar Hij voor eeuwig. Hebreeën 7:23-24.
4. Zij werden priester zonder een eed, maar Hij met een eed. Vers 20-21.
5. Zij als dienstknechten, maar Hij als Zoon. Hebreeën 3:6.
6. Hun kleren waren slechts dezulke, welke met handen konden worden gemaakt, maar de Zijne de gerechtigheid Gods. Exodus 28, Romeinen 3:22, Filippenzen 3:8-9.
7. Hun offers waren slechts het lichaam en bloed van beesten, en dergelijke, maar Zijn offer was Zijn eigen lichaam en ziel. Hebreeën 9:12-13, 10:4-5, Jesaja 53:10.
8. Zij waren op zijn best slechts een schaduw of type, maar Hij was het wezen en einde van al die ceremoniën. Hebreeën 9:1, 10-11,
9. Hun heilige plaats was slechts door mensen gemaakt, maar de Zijne, of die, welke Jezus is ingegaan, is in de hemel zelf. Hebreeën 9:2-3, 24.
10. Wanneer zij heengingen om hun offerande te offeren, waren zij genoodzaakt om voor zichzelf te offeren als mensen, door gebrek en zwakheid omringd, maar Hij was heilig en onschuldig en beging nimmer de geringste overtreding. Hebreeën 7:26, 10:11.
11. Wanneer zij ingingen om te offeren, waren zij gewoon het staande te doen, om aan te duiden, dat God daarin geen voldoening had, maar Hij, 'een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods, ' om aan te duiden, dat God zeer wel voldaan was met Zijn offerande. Hebreeën 10:11-12.
12. Zij waren 'dezelfde slachtoffers dikwijls offerende, die de zonden nimmermeer kunnen wegnemen, ' maar Hij 'heeft met één offerande in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.' Hebreeën 10:11, 14.

13. Hun offeranden konden op zijn best slechts dienen tot reiniging van het vlees, maar de Zijne diende tot reiniging beide van lichaam en ziel-het bloed van Jezus Christus reinigt het geweten van dode werken om een heilig leven te leiden, Hebreeën 9:13-14.
14. Die Hogepriesters konden slechts eenmaal in het jaar in het heilige der heilige offeren, maar onze Hogepriester leeft eeuwig om onze Voorspraak te zijn. Hebreeën 9:7, 12:24-25.
15. Die hogepriesters moesten, niettegenstaande zij priesters waren, niet altijd hun heilige kleren dragen, maar Jezus legt ze nooit af, maar is er altijd mee bekleed.
16. Die hogepriesters waren niet tegen de dood opgewassen, maar onze Hogepriester heeft die wrede vijand van ons overwonnen, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het heerlijke evangelie. Hebreeën 7:21, 23, 2:15, 2 Timotheus 1:10.
17. Die hogepriesters waren niet in staat zichzelf te redden, maar deze is in staat Zichzelf te redden, en allen, die door Hem tot God gaan, zalig te maken. Hebreeën 7:25.
18. Het bloed van die hogepriesters kon de zonden niet wegmaken, maar het bloed van Jezus Christus, die onze Hogepriesters is, 'reinigt ons van alle zonde.' 1 Johannes 1:7.
19. Die hogepriesters noodzaakten God soms door de zonde om hun offeranden te verwerpen, maar deze hogepriester doet altijd de dingen, die Hem behagen.
20. Die hogepriesters konden nimmer de Geest verlenen, uit kracht van hun offeranden of van hun ambt, maar deze Hogepriester, onze Heere Jezus, kan geven en geeft ook werkelijk alle gaven en genadegiften, die aan de mensenkinderen gegeven worden.
21. Die hogepriesters konden nimmer door hun offeranden de ziel van één zondaar tot de heerlijkheid brengen, uit kracht van die offeranden zelf, maar Jezus heeft door één offerande, zoals ik vroeger zei, in eeuwigheid volmaakt al degenen, voor wie Hij stierf. Aldus heb ik u kort in enige bijzonderheden aangetoond, hoe en waarin Jezus, onze Hogepriester, die hogepriesters te boven ging, en er zou buiten twijfel nog veel meer kunnen worden vermeld, maar dat laat ik achterwege.

Christus de voorloper der heiligen.
Ten vijfde.
Een vijfde ambt of bediening van Christus in betrekking tot het tweede verbond was, dat Hij de voorloper naar de hemel zonde zijn, voor Zijn heiligen, die naderhand zouden volgen. Eerst staat Hij toe in het verbond, (en dan) staat Hij als borg om te zorgen, dat alles in het verbond volvoerd wordt, dat van Zijn zijde moest gedaan worden, (vervolgens) brengt Hij de boodschap van de hemel aan de wereld, en voor Hij teruggaat, offert Hij zich zelf op voor dezelfde zonden, waarvoor Hij overeenkwam te zullen lijden, en zo spoedig als dit gedaan was, gaat Hij snel weer naar de hemel, niet slechts om het tweede deel van Zijn priesterlijk ambt uit te oefenen, maar als onze voorloper, om voor ons bezitting te nemen, en wel in de hemel zelf, zoals gij kunt zien in de plaats, waar gezegd wordt: 'Daar de voorloper voor ons is ingegaan.' Hebreeën 6:20.
Ten eerste. Hij is vooruitgesneld om de poorten des hemels te openen. Heft op, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga.
Ten tweede. Hij is vooruitgegaan om in onze natuur voor ons bezit te nemen van de heerlijkheid.
Ten derde. Hij is vooruitgegaan om ons plaats te bereiden tegen dat wij later komen. 'Ik ga heen om u plaats te bereiden.' Johannes 14:1-3.
Ten vierde. Hij is daarheen gegaan om de weg gemakkelijk te maken, omdat Hij zelf het pad eerst betreden heeft.
Ten vijfde. Hij is daarheen gesneld om gaven voor ons te ontvangen. Alle geestelijke en hemelse gaven waren ons onthouden geworden, zo niet Christus, zo spoedig als de vastgestelde tijd gekomen was, naar het koninkrijk der heerlijkheid was terug gesneld om ze

voor ons in ontvangst te nemen. Maar ik kan hier niet bij blijven stilstaan, om over deze heerlijke zaken uit te weiden, de Heere breide ze uit in uw harten door overdenking en bepeinzing.
Christus vervulde de voorwaarden van het nieuwe verbond volkomen.
Hier zou ik nu kunnen beginnen te spreken over Zijn profetisch en koninklijk ambt, en over de voorrechten, die daardoor verkregen worden en zullen worden, maar omdat ik vrees, dat ik dan te wijdlopig zal worden, zal ik dat nu overslaan. Gij kunt dus zien hoe het verbond der genade luidt, en met wie het werd gemaakt, en ook, welke de voorwaarden van het verbond waren. Nu dan, deze genade, deze eeuwigdurende genade van God, komt tot ons als een vrije, door de voldoening, overeenkomstig de voorwaarden, door een ander voor ons gegeven. Want ofschoon ze vrij is en ons om niet gegeven wordt, kostte toch het verwerven der genade aan ons Hoofd, onze publieke persoon, een zeer hoge prijs. 'Want gij zijt duur gekocht, ' en wel met het dierbaar bloed van Christus. Zo bestaat zij door een ander, zeg ik, niet door ons, even wel is ze even zeker aan ons overgemaakt, aan zo velen van ons als er geloven of zullen geloven, alsof wij het gedaan, en de genade van God zelf verworven hadden. 1 Corinthiërs 6:20, 1 Petrus 1:9.
Neen, zekerder, want overweeg, zeg ik, dat deze genade ons om niet verstrekt wordt en dat ze tot ons komt op een voldane rekening, uit kracht van de arbeid en de aankoop van een ander voor ons, let er op, datgene wat door een ander voor ons verworven wordt, wordt niet voor ons verworven door onszelf, neen, maar Christus heeft, niet door het bloed der bokken en kalveren, dat geofferd werd door mensen onder de wet, 'een eeuwige verlossing teweeg gebracht, maar door Zijn eigen bloed' is Hij 'eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende.' Hebreeën 9:12.
Zij is onveranderlijk door de volmaaktheid van die voldoening, welke aan God voor ons gegeven werd door de Zoon van Maria, want wat de goddelijke, oneindige en eeuwige rechtvaardigheid van God ook eiste van de hand des mensen, zo hij ooit deel wilde hebben aan de genade van God, deze Jezus, deze éne mens, deze publieke persoon gaf er volkomen een voldoening voor, zo krachtdadig, dat het God noopte niet slechts om te zeggen: Ik ben voldaan, maar: 'Ik ben goed voldaan, ' volkomen en genoegzaam met U voldaan te hun behoeve, want zo moet gij het opvatten. Mattheus 3:17. Let dus op de volgende woorden: 'En dat Hij door Hem vrede gemaakt hebbende, ' of volkomen het verschil goedgemaakt hebbende, 'door het bloed Zijns kruizes, door Hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen, die in de hemelen zijn.
En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden in het verstand door de boze werken, nu ook verzoend, ' hoe?' in het lichaam van Zijn vlees, door de dood, opdat Hij u zou heilig, ' let er op, 'heilig en onberispelijk, en onbeschuldiglijk voor Zich stellen.' Colossenzen 1:20-23.
En alzo is het genade, onveranderlijke genade aan ons, omdat zij voor ons verworven werd, ja volkomen verworven werd door Jezus Christus, de Godmens.
Tegenwerping. Maar sommigen zullen misschien zeggen: Hoe was het mogelijk, dat één mens Jezus door één offerande zo volkomen onveranderlijke genade verwerven en aanbrengen kon voor zulk een ontelbare schare van zondaren als er zalig gemaakt zullen worden?
Antwoord. Ten eerste. Omdat Hij in alle opzichten geschikt en gepast was voor zulk een werk. En ten tweede. Omdat Hij, zoals ik vroeger zei, datgene, hetwelk beledigd was door onze ongehoorzaamheid aan het vorige verbond, volkomen bevredigde.
Ten eerste. Hij was in elk opzicht geschikt en gepast voor zulk een werk. En, om dit op te helderen.
1. Overweeg, was het de mens, die overtreden had? Hij, die de voldoening gaf, was mens. 'Want omdat de dood door een mens is, zo is ook de opstanding der doden door een mens.' 1 Corinthiërs 15:21.

2. Was het God, die beledigd was? Hij die een voldoening gaf, was God. ‘Een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en men noemt Zijn naam Sterke God.’ Jesaja 9:5. ‘Die in de gestalte van God zijnde, geen roof geacht heeft, God even gelijk te zijn, maar heeft Zich zelf’ om onzentwil, ‘vernietigd, ‘ enz. 2 Corinthiërs 8:9, Filippenzen 2:5-7.
3. Om dit verder op te helderen en u te tonen, dat Hij in alles juist geschikt en gepast was voor dit grote werk, zie wat God zelf van Hem zegt, Hij noemt Hem in de eerste plaats man, en ten tweede erkent Hij, dat Hij Zijn metgezel is, zeggende: ‘Zwaard! ontwaak tegen Mijn herder en tegen de man, ‘- let erop, ‘tegen de man, die Mijn metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen.’ Zacheria 13:7. Zodat nu de goddelijke en oneindige rechtvaardigheid, laat zij zich net heen wenden naar welke kant zij wil, zodat nu de goddelijke en oneindige rechtvaardigheid, zeg ik, iemand vindt, die de zaak weet overeen te brengen, want als zij zegt: Ik wil de voldoening van de mens eisen, dan is hier een mens om haar eis te bevredigen, en als zij zegt: Maar ik ben een oneindig God, en moet en wil een oneindige voldoening hebben, dan is hier eveneens iemand, die oneindig is, zelfs een metgezel van God, een metgezel in Zijn wezen, een metgezel in Zijn macht en sterkte, een metgezel in Zijn wijsheid, een metgezel in Zijn barmhartigheid en genade, benevens in de overige van de eigenschappen van God, zodat hier, zeg ik, laat de rechtvaardigheid zich net heen wenden naar welke kant zij wil, een volkomen persoon is om een volkomen voldoening te geven. Spreuken 8:23, 1 Corinthiërs 1:24, Titus 2:10, vergeleken met vers 11. Tot zo ver over de gepastheid van de persoon.
Ten tweede. Wat aangaat de volkomenheid van de voldoening, door Hem voor ons gegeven. Dit blijkt uit de volgende bijzonderheden:
1. Eist de rechtvaardigheid het bloed van die natuur, welke gezondigd heeft, hier is het hartenbloed van Jezus Christus. ‘Wij hebben de verlossing door Zijn bloed.’ Efeze 1:7, 14, 1 Petrus 1:18-19, Zacheria 9:10-11.
2. Zegt de rechtvaardigheid, dat dit bloed, zo het niet het bloed is van een, die waarlijk en natuurlijk God is, geen voldoening zal geven aan de oneindige rechtvaardigheid, hier is God, Zijn kerk kopende ‘met Zijn eigen bloed.’ Handelingen 20:28.
3. Zegt de rechtvaardigheid, dat zij niet alleen voldoening moet hebben voor zondaren, maar dat zij, die gezaligd zijn, ook gewassen en geheiligd moeten worden met dit bloed, hier is Hij, die ons zo lief had, dat Hij ‘ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.’ Openbaring 1:5.
4. Moet er een gerechtigheid zijn om diegenen daarmee te bekleden, welke voor de goddelijke rechtvaardigheid zullen gesteld worden, hier is de gerechtigheid van Christus, namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof.’ Romeinen 3:22, Filippenzen 3:8-10.
5. Zijn er nu énige zonden, die op deze Zaligmaker zullen aanvliegen, als zo vele leeuwen of razende duivels, zo Hij de verlossing van de mens ter hand neemt, Hij zal tevreden zijn met ze alle zelf alleen te dragen, en wel in Zijn eigen lichaam op het hout. 1 Petrus 2:24.
6. Is er nu énige wet, die deze Zaligmaker zal vervloeken en veroordelen, omdat Hij in onze persoon staat om voldoening te geven aan God voor de overtreding des mensen, Hij zal gewillig zijn om vervloekt, ja, om tot een vloek gemaakt te worden voor zondaren, liever dan dat zij zelf vervloekt en verdoemd zullen worden. Galaten 3:13.
7. Moet de grote en heerlijke God, die zo rein van ogen is, dat Hij het kwade niet kan aanschouwen, ik zeg, moet die grote en heerlijke God niet slechts het bloed, maar het leven hebben van hem, die het op zich zal nemen om de verlosser en zaligmaker van ons, arme, ellendige zondaren te zijn, Hij is gewillig Zijn leven af te leggen voor zijn schapen. Johannes 10:11.
8. Moet hij niet slechts een natuurlijke dood sterven, maar moet zijn ziel in de hel neerdalen, ofschoon ze daar niet zou gelaten worden, Hij zal dat ook ondergaan. Psalm 16:10 en Handelingen 2:3.

9. Moet hij niet slechts begraven worden, maar weer opstaan uit de doden en de dood overwinnen, opdat Hij de eersteling aan God mocht zijn dergenen die ontslapen zijn, welke zalig gemaakt zullen worden, Hij zal begraven worden en eveneens door de kracht van zijn Godheid zelf uit het graf opstaan, al houdt de dood Hem ook nog zo zeer omklemd, en al leggen de Joden ook nog zulk een grote steen op de mond van het graf, en al verzegelen zij deze steen ook nog zo goed. 1 Corinthiërs 15:4, Lukas 24:34.
10. Moest Hij dat lichaam voor het aangezicht van Zijn Vader dragen om bezit te nemen van de hemel, en moest Hij daar verschijnen als priester, als voorloper, als voorspraak, als een schathuis, als een bemiddelaar en bepleiter van de zaken van Zijn volk, Hij zal dit alles en nog veel meer zijn, opdat de genade van God door het geloof in Jezus Christus aan al het zaad verzekerd worde. 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, die gestorven is, ja, wat meer is, die ook opgewekt is.' Wie zal, nu hij ziet, dat dit alles op zulk een afdoende wijze tot stand gebracht is, iets, ook maar het geringste, ten laste leggen? wie kan de geringste vlek, de geringste rimpel, het geringste gebrek of de geringste onvolmaaktheid in deze heerlijke voldoening vinden? Hebreeën 6:20, 9:24, Johannes 14:2-3, 1 Johannes 2:1.
Tegenwerping. Maar is het mogelijk, dat Hij zo spoedig aan de oneindige rechtvaardigheid een voldoening, een volkomen voldoening, kon geven? De eeuwige God toch eist een eeuwig liggen onder de vloek, opdat Hij tot in eeuwigheid voldaan moge zijn.
Antwoord. Inderdaad, dat, hetwelk oneindig is, heeft een eeuwigheid nodig om God te bevredigen-d.i. zij, die in de kerker en de kuil der uiterste duisternis vallen, moeten daar blijven tot in alle eeuwigheid, opdat de rechtvaardigheid Gods ten volle haar wraak over hen moge kunnen uitoefenen. Maar nu is Hij, over wie ik spreek. God, en alzo oneindig. Jesaja 9:6, Titus 1:15-16, Hebreeën 1:8-9, Filippenzen 2:4-6korte tijd als Adam nodig had om zich de toorn en het ongenoegen van God op de hals te halen. Want de reden, waarom de nakomelingschap van Adam, namelijk degenen onder hen, die het leven niet deelachtig worden, tot in alle eeuwigheid in de hel hun straf zullen ontvangen, is, dat zij niet in staat zijn om aan de rechtvaardigheid van God voldoening te geven, daar zij niet oneindig zijn, zo als te voren gezegd is. 'Maar Christus', dat is, de Godmens, 'de Hogepriester der toekomende goederen gekomen zijnde', dat is, om te offeren en voldoening te geven, 'is door de meerdere en volmaaktere tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, nog door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, ' let daarop, 'maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende.'
Maar hoe?' Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reiniging van het vlees: hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest' die door de macht en de kracht van Zijn oneindige Godheid 'Zich zelf God onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen? En daarom', dat is, omdat Hij zowel God is als mens, en alzo in staat om aan de rechtvaardigheid een oneindige voldoening te geven, 'daarom is Hij de Middelaar van het Nieuwe Testament, opdat, de dood daar tussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofte der eeuwige erve ontvangen zouden.' Hebreeën 9:11-15. Zoals ik vroeger zei.
Tegenwerping. Dat is veel, maar is God hiermee tevreden? Is Hij nu in betrekking tot de zondaren voldaan door het lijden van deze mens. Zo ja, hoe blijkt dat?
Antwoord. Het is duidelijk, ja wonder duidelijk, dat Hij hierin ten volle een welgevallen genomen heeft, gelijk blijkt uit de volgende betogen:
Ten eerste. Omdat God Hem in Zijn tegenwoordigheid toeliet, ja, Hem bij Zijn opstijging en intocht in de hemel met vreugde en muziek ontving, zelfs met geklank der bazuin. Psalm 47:5. En dat Hij heenging tot Zijn Vader en zij Hem niet meer zagen, daarvan maakt Christus voor

Zijn kinderen een bewijsgrond, dat Zijn gerechtigheid genoegzaam was: ‘En van gerechtigheid’, zegt Hij, ‘omdat Ik tot Mijn Vader heenga, en gij zult Mij niet meer zien.’ Johannes 16:10. Alsof Hij gezegd had: Mijn Geest zal aan de wereld tonen, dat Ik een voldoende gerechtigheid aangebracht heb om zondaren daarmee te rechtvaardigen, omdat Mijn Vader, wanneer Ik heenga ten behoeve van hen om voor Zijn aangezicht te verschijnen, Mij zal opnemen en Mij onderhoud zal verschaffen, en Mij niet van de hemel zal neerwerpen, omdat Ik het niet op een voldoende wijze deed.

Wederom, indien gij let op de hoge prijs, die God de Vader stelt op de dood van Zijn Zoon, zult gij bevinden, dat Hij daarmee wel tevreden is. Toen de Heere Jezus Zijn Vader op een klagende toon verhaalde, dat Hij en Zijn verdiensten niet op de rechte prijs werden geschat, antwoordde Zijn Vader: ‘Het is te gering, dat Gij Mij een knecht zoudt zijn om op te richten de stammen van Jakob, en om weer te brengen de bewaarden in Israël, Ik heb U ook gegeven tot een licht der Heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.’ Jesaja 49:6. Alsof de Heere had gezegd: Mijn Zoon, Ik schat Uw dood op een te hoge prijs dan dat Gij alleen de stammen van Israël zou zalig maken, zie de Heidenen, de barbaarse Heidenen, ook zij zullen binnengeleid worden als de prijs van Uw bloed. Het is te gering, dat Gij alleen Mijn knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob toe te brengen of te verlossen en de bewaarden van Israël weer te brengen, ‘Ik heb u ook gegeven tot een licht der Heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.’

Wederom, gij kunt het ook zien uit het gedrag van God de Vader tegenover al de grote zondaren, aan wie de genade werd aangeboden. Wij vinden niet, dat God enige tegenwerping maakt tegenover hen, die tot Hem komen om vergeving van hun zonden, omdat Hem een voldoening ontbrak, welke gepast was voor de grootheid van hun zonden. Daar hebt gij Manasse, hij was iemand, die zijn kinderen door het vuur deed gaan voor de duivel, die tovenarij pleegde, die zich neerboog voor het heir des hemels en hen diende, die het woord, dat God tot hem zond, de rug toekeerde, ja, die erger deed dan de Heidenen, die God voor het aangezicht der kinderen Israël’s uitgeworpen had. 2 Kronieken 33:1-13. Eveneens zij, van wie gesproken wordt in het negentiende hoofdstuk van de Handelingen, die zoveel tijd in bezwering en dergelijke zaken doorbrachten, want dezulken oordeel ik, dat zij waren, dat zij, toen ze kwamen om hun boeken te verbranden, de prijs daarvan op vijftig duizend zilveren geldstukken berekenden. Handelingen 19:19.

Ook Simon de tovenaar, die toverij pleegde en de zinnen des volks van de gehele stad verrukte, en wie evenwel herhaalde malen de genade werd aangeboden. Handelingen 8. Ik zeg, God maakte in het geheel geen tegenwerpingen tegen de zaliging der zielen van deze zondaren of van een ontelbare schaar van anderen, vanwege de grootheid van hun zonden, waartoe toch de rechtvaardigheid Hem genoopt zou hebben, indien Hij geen genoegzame voldoening had ontvangen door het bloed van de Heere Jezus. Ja, verder nog, ik vind, dat God de Vader, omdat Hij niet wil, dat de verdiensten van Zijn Zoon onderschat worden, met Zijn toestemming om niet de genade laat aanbieden aan de grootste zondaars-in de eerste plaats voor de Joden, die de slechtste mensen waren van die dagen, vanwege hun lastering tegen het evangelie, evenwel bood de apostel hun in de eerste plaats de genade aan. ‘Het was nodig’, zegt hij, ‘dat eerst tot u het woord Gods gesproken zou worden’. Handelingen 3:26, 13:46.

En Christus gaf hun bevel dit te doen, want, zegt Hij: Laat berouw en vergeving van zonden in Mijn naam gepredikt worden onder alle natiën, en begin-let daarop ‘beginnende van Jeruzalem’. Lukas 24:47. Laat tot hen, die slechts enige dagen geleden hun handen tot aan de ellebogen toe in Mijn hartenbloed staken, de eerste aanbieding van Mijn genade geschieden. En, zegt Paulus, ‘daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwige leven.’ 1 Timotheus 1:16. Zoals de apostel zegt, dat Hij die

zondaren, die dood waren, met de duivel bezeten en kinderen des toorns, heeft levend gemaakt, verlossing geschonken en zalig gemaakt, ‘opdat Hij zou betonen in de toekomende eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.’ Efeziërs 2:7.
Ten tweede. Het is duidelijk, dat deze mens datgene, hetwelk Hij deed als een algemeen persoon, volkomen deed, op een wijze, die de goedkeuring en de voldaanheid wegdroeg, gelijk blijkt uit de geopendheid, als ik het zo mag noemen, welke er in het hart van God voor Hem was bij Zijn opstanding en hemelvaart. ‘Eis van Mij, en Ik zal de Heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting.’ Psalm 2:8. En dit was bij Zijn wederopstanding. Handelingen 13:33. Terwijl de rechtvaardigheid Hem niet enig ding zou gegeven hebben, zo Hij geen volle en volkomen voldoening gegeven had, al had Hij ook geëist, want de rechtvaardigheid, de rechtvaardigheid van God, is zo rein, dat zij niets dan vloeken geeft, zo zij niet volkomen in elke bijzonderheid bevredigd wordt. Galaten 3:10.
Ten derde. Het is nog veel duidelijker, dat Hij inderdaad aan God behagen geschonken heeft ten behoeve van zondaren, daaruit, dat God Hem gaven gegeven heeft om uit te delen aan zondaren, ja, aan de voornaamste der zondaren, als een vrucht van Zijn voldoening, en dat wel bij Zijn hemelvaart. Psalm 68:18. Christus heeft God zo bevredigd, dat Hij Hem al de schatten beide van hemel en aarde gegeven heeft, om er over te beschikken, zoals Hem goeddunkt, Hij heeft God zo behaagd, dat Hij Hem een naam gegeven heeft boven alle naam, een scepter boven alle scepter, een kroon boven alle kroon, een koninkrijk boven alle koninkrijk, Hij heeft Hem de hoogste plaats in de hemel gegeven, en wel aan Zijn rechterhand,
Hij heeft al de macht van hemel en aarde, en onder de aarde, in Zijn band gesteld, om te binden, die het Hem behaagt en in vrijheid te stellen, die Hij het waardig keurt, in één woord, Hij geniet zulk een hoge achting in de ogen van Zijn Vader, dat Hij alle dingen in Zijn band gesteld beeft, die ten dienste van Zijn volk zijn, beide in deze wereld en in de toekomende, en dit alles als de vrucht van Zijn getrouwheid in het doen van Zijn werk als de Middelaar van het Nieuwe Verbond. Filippenzen 2:9, Openbaring 19:6. Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd, Gij hebt gaven genomen-let er op, Gij hebt ze genomen-voor mensen, zelfs voor de slechtste mensen, ook voor de wederhorigen, en Gij hebt sommigen uitgezonden, met deze gaven toegerust, sommigen, zeg ik, tot het werk der bediening, tot opbouw van hen, die alreeds geroepen zijn, en eveneens tot nodiging van al degenen, voor wie Hij een verbond aanging met Zijn Vader, totdat allen komen tot de enigheid des geloofs, enz. Efeze 4:8-13.
Ten vierde. Het treedt nog veel duidelijker aan het licht, want wilt gij horen, wat de Vader zelf zegt om te tonen, dat Hij er een welgevallen in neemt, let dan op deze twee bijzonderheden.
Ten eerste. Hij beveelt de arme zielen om te horen en te doen, zoals Christus van hen verlangt. Mattheus 3:17, Lukas 9:35.
Ten tweede. Hij besluit om hen, die Hem de rug toekeren, die Hem versmaden, hetwelk in een zeer hoge mate gedaan wordt door hen, die Zijn verdiensten, door Hem zelf verworven ter rechtvaardigmaking, van Zich stoten, ik zeg, Hij besloot om hen te zetten tot een voetbank van Zijn voeten, gelijk Hij zegt: ‘Zit aan mijn rechter hand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.’ Psalm 110:1. Zijn zij vijanden van U? zegt God. Ik wil hun ook ten vijand zijn. Versmaden zij Uw verdiensten, versmaden zij Uw kermen, Uw tranen, Uw bloed, Uw dood, Uw wederopstanding, Uw tussenkomst en voorspraak, Uw tweede komst in hemelse heerlijkheid? Ik zal hen verscheuren, Ik zal hen maken als modder in de straten, Ik zal Uw vijanden maken tot Uw voetbank. Mattheus 22:44, Hebreeën 1:13, 10:13. Ja, zegt Hij, en ‘Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkers vat.’ Psalm 2:9. Denk er om, gij, die de verdiensten van het bloed van Christus gering acht en versmaadt.

Ten vijfde. Verder nog, nog zal God aan de gehele wereld bekend maken, dat Hij een welgevallen genomen heeft en nog neemt in Zijn Zoon, doordat God de toekomende wereld in Zijn hand gegeven heeft, en daarvan zal doen blijken. Hij zal de doden opwekken, hen voor Zijn rechterstoel stellen, het oordeel uitspreken over hen, die Hij verkiest te veroordelen tot de eeuwige verdoemenis, en hen opnemen tot een eeuwig zalig leven, die Hij begunstigt, en wel juist zo velen als er bevonden zullen worden te geloven in Zijn naam en verdiensten. Hebreeën 2.

'Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelf, en heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is. Verwondert u daar niet over: want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen, en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.' Johannes 5:26-29. Ja, en de ergste vijand, die Christus nu heeft, zal te dien dage komen met een bleek gelaat, met een bonzend hart, en gebogen knieën, voor Hem sidderende, belijdenis doende van de heerlijkheid van Zijn verdiensten, en van de zaligmakende kracht, die er in gelegen was, 'tot heerlijkheid van God de Vader.' Romeinen 14:11, Filippenzen 2:11.

Veel meer zou er nog kunnen worden bijgevoegd om de heerlijke volmaaktheid van de voldoening van deze mens aan het licht te doen treden, maar wat u aangaat, die begeerte hebt om verder voldaan te worden betreffende deze zaak, onderzoek de schriften, en smeek God u geloof en verstand daarin te geven, en wat u aangaat, die deze dingen gering acht en versmaadt, en daarin volhardt, met u zal God een andere weg houden: Hij zal u in stukken slaan gelijk een pottenbakkers vat, want dit zal Christus over u volvoeren, overeenkomstig de macht, die Hij van Zijn Vader ontvangen heeft. Openbaring 2:27.

Aldus heb ik u in bijzonderheden aangetoond, dat het verbond van de genade van God vrij en onveranderlijk is tot de mensen, en wel, omdat de genade verworven is voor de mensen, en dat volmaakt, ter voldoening van de rechtvaardigheid, en om alles uit de weg te ruimen, wat in enig opzicht een hinderpaal was voor onze zaligheid. Colossenzen 2:14.

Het verbond der genade onveranderlijk, de tegenstanders beantwoord.

De tweede zaak ter blootlegging van dit vrije en standvastige van het verbond van de genade van God wordt aldus aan het licht gebracht.

Ten eerste. Alles wat een mens bezit van de genade van God, bezit hij als een vrije gift van God door Christus Jezus, de Middelaar van dit verbond, zelfs wanneer zij op een vijandige voet tegenover Hem staan, hetzij Christus als het fundament, of het geloof om Hem aan te grijpen, let daarop. Romeinen 5:8-9, Colossenzen 1:21-22. 'Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, ' niet om iets in u of gedaan door u om het te verwerven, maar 'het is Gods gave, ' Efeze 2:8, aan u geschonken, juist toen gij 'dood waart door de misdaden en de zonden'. Efeze 2:1, 9. Ja, indien gij slechts één goede begeerte hebt, dan is die begeerte een gave van God, want uit ons zelf zegt de apostel, zijn wij niet bekwaam om een goed woord te spreken of een goede gedachte te denken. 2 Corinthiërs 3:5.

Was het niet genade, absolute genade, dat God aan Adam de belofte deed na de overtreding? Genesis 3:15. Was het geen vrije genade in God om zulk een ellendeling als Manasse was, te behouden en zalig te maken, zulk een ellendeling als Manasse, die toverij en goochelarij pleegde, zijn kinderen door het vuur deed gaan, en veel kwaad? 2 Kronieken 33. Was het geen vrije genade om zulken te behouden en zalig te maken als die waren, van wie gesproken wordt in het zestiende hoofdstuk van Ezechiël, over wie geen oog medelijden had? Was het geen vrije genade van Christus om Petrus liefhebbend aan te zien, nadat deze zich zelf vervloekt, en gezworen, en Hem verloochend had? Was het geen vrije genade, die Paulus ontmoette toen hij op weg naar Damascus was om te vervolgen, welke hem bekeerde en hem tot een vat der barmhartigheid maakte?

En wat zal ik zeggen van de zodanige als waarvan gesproken wordt in 1 Corinthiërs 6:9-10, waar sprake is van hoereerders, afgodendienaars, overspelers, ontuchtigen, die bij mannen liggen, dieven, gierigaards, dronkaards, lasteraars, rovers, die de laaghartigste zondaren van de wereld waren, en toch afgewassen werden, en toch gerechtvaardigd werden, was dat geen vrije genade? O heiligen, gij, die in de hemel zijt, roept uit: Wij kwamen hier uit genade, en ik ben er zeker van, dat gij, die op de aarde zijt, uitroept: Als wij er ooit komen, moet het uit vrije genade zijn.
Ten tweede. In de volgende plaats blijkt het onveranderlijk te zijn uit hetgeen hier volgt:
1. Omdat de rechtvaardigheid, wanneer zij eens bevredigd is, de schuld niet weer pleegt op te eisen. Neen, laat er nog zulk een grote zondaar tot Jezus Christus en alzo door Hem tot God komen, de rechtvaardigheid zal zeggen, in plaats van tegen de zaligheid van die zondaar het woord te voeren: ik ben zowel rechtvaardig als getrouw om hem zijn zonden te vergeven. 1 Johannes 1:9. Wanneer de rechtvaardigheid zelf met een mens voldaan is, en voor hem in plaats van tegen hem spreekt, mogen wij wel uitroepen: Wie zal beschuldiging inbrengen.
2. Omdat er geen wet is om op te komen tegen de zondaar, die in Jezus Christus gelooft, want zulk een zondaar is niet onder de wet, en deze heeft rechtens over geen anderen iets te zeggen dan over degenen, die daaronder zijn. Maar de gelovigen zijn niet onder de wet-dat is, niet hun Heer, daarom heeft zij niets met hen te maken, en bovendien, Christus' bloed heeft niet alleen de vloek der wet weggenomen, maar Hij heeft ook in eigen persoon haar volkomen vervuld als een publiek persoon in onze plaats. Romeinen 8:1-4.
3. De duivel, die hen beschuldigde, is te niet gedaan. Hebreeën 2:14-15.
4. Dood, en graf, en hel zijn overwonnen. 1 Corinthiërs 15:55, Hosea 13:14.
5. De zonde, die grote vijandin van 's mensen zaligheid, is afgewassen. Openbaring 1:5.
6. De gerechtigheid van God is gelegd op hen, die geloven, ze is hun gegeven, en zij worden daarin gevonden. Filippenzen 3:8-10, Romeinen 3:22.
7. Christus is altijd in de hemel om voor hen te pleiten en hun plaats te bereiden. Hebreeën 7:24, Johannes 14:1-4.
8. Hij heeft niet alleen beloofd, dat Hij ons niet begeven en ons niet verlaten zal, maar Hij heeft ook gezworen, dat Hij Zijn beloften vervullen zal. O rijke genade! vrije genade! Heere, wie begeerde van u, dat Gij beloften zoudt doen? wie noodzaakte U om te zweren? Wij zijn gewoon eerlijke lieden bloot op hun woord te geloven, maar God 'willende de erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad' is 'met een eed daar tussen gekomen, opdat wij door twee onveranderlijke dingen, ' Zijn belofte en Zijn eed, 'in welke het onmogelijk is, dat God liege, ' of een van die beide breke, 'een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden.' Hebreeën 6:13-18. Ik sta er u voor in, dat God nooit Zijn eed zal breken, daarom hebben wij zeker wel goede grond om op zulk een goed fundament als dit is, onze hoop te bouwen, dat God ons inderdaad nooit verlaten zal. Wederom,
Ten derde. Dat niet alleen, maar,
1. God heeft de gelovigen wedergeboren tot Zichzelf, om Zijn aangenomen en geliefde kinderen te zijn, in en door de Heere Jezus. 1 Petrus 1:3.
2. God heeft een koninkrijk voor hen bereid voor de grondlegging der wereld, door Jezus Christus. Mattheus 25.
3. Hij heeft hun een onderpand van hun geluk gegeven, terwijl zij hier in deze wereld leven: 'In welke gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte, die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid. Efeze 1:13-14.
4. Indien Zijn kinderen zondigen uit zwakheid of door plotselinge verzoeking en zij er belijdenis van doen, schenkt hij hun gaarne vergiffenis, heelt Hij al hun wonden, vernieuwt Hij

Zijn liefde tot hen, is Hij er op uit om hun goed te doen en werpt Hij hun zonden in de diepten der zee, en dit alles vrijwillig en om niet, zonder enig werk door mensen als mensen gedaan. Zij het u bekend, zegt de Heere, dat Ik het niet doe om uwentwil, o huis Israël's, maar geheel en alleen door het bloed van Jezus. Ezechiël 36:22-23.
5. In één woord, om het u nu eens alles op eenmaal te laten zien, Gods liefde was de oorzaak, om welke Jezus Christus gezonden werd om voor zondaren Zijn bloed te storten. Het bloedig lijden van Jezus Christus stuit de kreten der goddelijke rechtvaardigheid, God ziet op hen neer als volkomen in Hem, geeft hen aan Hem als de zijnen, omdat Hij hen door Zijn bloed heeft verworven. Jezus leeft in eeuwigheid om te bidden voor hen, die op deze wijze aan Hem gegeven zijn. God zendt Zijn Heilige Geest in hen om dit aan hen te openbaren, Hij zendt Zijn engelen om voor hen diensten te verrichten, en dit alles uit kracht van een eeuwigdurend verbond tussen de Vader en de Zoon. Driewerf gelukkig het volk, dat in zulk een geval mag verkeren! Ja, verder nog, Hij heeft hen gesteld tot broeders van Jezus Christus, tot leden van Zijn vlees en benen, tot de bruid van deze Heere Jezus, en dat alles om te tonen welk een tedere, waarachtige en standvastige liefde Hij ons toedraagt, die door het geloof, dat Hij gewerkt heeft, Hem hebben omhelsd en aangenomen.

Verdere bewijsgronden. Enige tegenwerpingen beantwoord.
Ik zal nu enige weinige bewijsgronden aan geven om dit meer dan overvloedig op te helderen, daarna twee of drie tegenwerpingen beantwoorden, die daartegen mogen worden gemaakt, en alzo op de volgende zaak neerkomen.
Ten eerste. God heeft de heiligen lief, gelijk Hij Jezus Christus lief heeft, en God heeft Jezus Christus lief met een eeuwige liefde, dus heeft Hij de heiligen ook lief met een eeuwige liefde. 'Opdat de wereld bekenne, dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.' Johannes 17:23.
Ten tweede. Die liefde, welke God zelf is, moet noodzakelijk eeuwigdurende liefde zijn, en dat is de liefde, waarmee God Zijn heiligen liefgehad heeft in Christus Jezus, dus moet Zijn liefde tot Zijn kinderen in Christus noodzakelijk een eeuwigdurende liefde zijn. Er is niemand, die zeggen durft, dat de liefde van God vermengd is met iets, dat geschapen is, als dat niet het geval is, dan moet ze noodzakelijk Hemzelf zijn. 1 Johannes 4:16.
Ten derde. Die liefde, welke steeds op ons gevestigd is, moet in een voorwerp zo heilig als God, noodzakelijk een eeuwigdurende liefde zijn. Nu was en is die liefde van God steeds op ons gevestigd, door Jezus, daarom moet ze noodzakelijk onveranderlijk zijn.
Ten vierde. Indien Hij, met wie het verbond der genade gemaakt werd, in alle opzichten en volgens alle voorwaarden deed, wat de Heere van Hem kon begeren of eisen, opdat Zijn liefde tot ons mocht worden uitgestrekt, en dat voor eeuwig, dan moet Zijn liefde noodzakelijk een eeuwigdurende liefde zijn, omdat alles, wat van ons geëist werd, volkomen door ons door Hem volbracht werd, en dit alles heeft onze Heere Jezus gedaan, en dat op de allerheerlijkste wijze, ten behoeve van ons, dus moet het noodzakelijk een liefde zijn, die tot in aller eeuwen eeuwigheid voortduurt.
Ten vijfde. Indien God zelf verklaard heeft de God te zijn, die niet verandert, en gezworen heeft onveranderlijk te zijn in Zijn belofte, dan zal Hij voorzeker onveranderlijk zijn, en dat heeft Hij gedaan, dus is het onmogelijk, dat God liege, en dat alzo Zijn eeuwige liefde onveranderlijk zij. Hebreeën 6:13-18. Ziehier een bewijsgrond, die de Geest zelf heeft aangegeven! Wie kan dat tegenspreken? Indien iemand tegenwerpt en zegt: Maar het is nog altijd op de voorwaarde van geloof, dan antwoord ik: Ook de voorwaarde is Zijn vrije gift, en geen vrucht voortspruitende uit de natuurlijke stam. Efeze 2:1, Filippenzen 1:28-29. Zodat wij hier de onveranderlijke liefde hebben, hier hebben wij eveneens de voorwaarde gegeven door

Hem, wiens liefde onveranderlijk is, hetwelk nog verder tot een sterk bewijs moge dienen, dat Gods liefde niet veranderen zal. Zondaar, dat wordt beter gevoeld en genoten, dan besproken.
Eerste tegenwerping. Maar al is deze liefde van God onveranderlijk in zichzelf, zo is ze toch niet op een onveranderlijke wijze gevestigd op de heiligen, tenzij zij zich des te beter gedragen.
Antwoord. Gelijk Gods liefde bij het begin aan de heiligen geschonken werd, zonder dat er iets door de Heere werd voorgezien in hen, als gedaan door hen, Deuteronomium 9:4-6, zo volhardt Hij daarin, zeggende: 'Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten.' Hebreeën 13:5.
Tweede tegenwerping. Maar hoe komt het dan, dat velen weer van de genade van het evangelie afvallen, nadat zij een tijdlang die genade beleden hebben, sommigen tot misleidingen, en sommigen weer tot hun openbare zonden?
Antwoord. Zij zijn allen vervallen, niet van de eeuwigdurende liefde van God tot hen, maar van de belijdenis van de liefde van God tot hen. De mensen kunnen belijden, dat God hen lief heeft, wanneer er niets van aan is, en dat zij de kinderen van God zijn, wanneer de duivel hun vader is, gelijk het voorkomt in Johannes 8:40-44. Dus, wanneer er dezulken zijn, die volkomen afvallen van een belijdenis van de genade van het evangelie, dan komt dat: Ten eerste, omdat zij bastaarden zijn, en geen zonen. Ten tweede, omdat God toelaat, dat zij vallen, daar zij geen zonen zijn, om het te doen blijken, dat zij geen zonen zijn, dat zij geen deel uitmaken van de huishouding Gods. 'Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet: Want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij' ongetwijfeld 'met ons gebleven zijn, maar dit is geschied, ' dat zij uitgingen van ons, 'opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons Zijn.' 1 Johannes 2:19. En al werpen Hymeneus en Filetus zich ook hals over kop in de hel, 'evenwel het vaste fundament van God staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de zijne Zijn.' 2 Timotheus 2:17-19.
Derde tegenwerping. Maar de Schrift zegt, dat er sommigen zijn, die het geloof deelachtig waren, en het toch verloren en er schipbreuk aan geleden hebben. Nu heeft God niet langer lief dan de tijd, dat zij geloven, gelijk duidelijk is, want 'die gelooft, zal niet verdoemd worden.' Zo dan, als sommigen het geloof bezitten en het toch verliezen, en alzo de liefde van God verliezen, omdat zij hun geloof verloren hebben, dan is het duidelijk, dat Gods liefde niet zo onveranderlijk is als gij zegt dat zij is tot iedereen, die gelooft.
Antwoord. Er wordt in de Schrift van meer dan een soort van geloof gesproken.
1. Er is een geloof, dat de mensen kunnen hebben, terwijl zij toch niets zijn, terwijl ze toch niet behoren tot de heiligen Gods, hoewel zij grote dingen daarmee kunnen doen. 1 Corinthiërs 13:1-4.
2. Er is een geloof, dat bloot gewrocht werd door de werking van de wonderen, welke in die dagen door Christus en Zijn volgelingen gedaan werden. 'En velen uit de schare geloofden in Hem.' Hoe kwamen zij aan hun geloof? Wel, door de werking van de wonderen, die Hij onder hen deed, want, zeiden zij: 'Wanneer de Christus zal gekomen zijn, zal Hij ook meer tekenen doen dan die, welke deze gedaan heeft?' Johannes 7:31. De grote zaak, die hun geloof in hen wrocht, was alleen het gezicht van de wonderen, die Hij deed, Johannes 2:23, hetwelk niet dat zaligmakend geloof is, hetwelk het geloof van Gods uitverkorenen genoemd wordt, gelijk duidelijk is, want er moeten niet slechts wonderwerken verricht worden aan uitwendige voorwerpen om dat te verwekken-dat is er te zwak voor-maar het moet geschieden door dezelfde kracht, die aangewend werd in het opwekken van Christus uit de doden, ja door de uitnemende grootheid van die kracht, Efeze 1:18-19. Alzo bestaat er een geloof, dat opgenomen wordt bij het verrichten van het een of ander wonderwerk, dat uitwendig waargenomen wordt door het zintuig van het gezicht, en er bestaat een geloof, dat in het hart gewrocht wordt door een onzichtbare werking des Geestes, de zekerheid van de voldoening van de verdiensten van Christus aan de ziel op een heerlijker wijze openbarende, beide wat

aangaat de zekerheid en de duurzaamheid, beide wat aangaat de belofte en de vastheid der belofte. Mattheus 16:17-18.
3. Er is een geloof van eigen maaksel, maar het geloof door de werking van God wordt daar in de Schrift tegenovergesteld, want, zegt hij, uit genade zijt gij zalig geworden, ‘door het geloof, en dat niet uit u, ‘ niet van uw eigen maaksel, maar dat, hetwelk de vrije gift van God is. Efeze 2:8.
4. Wij zeggen, dat er een historisch geloof is, dat is: zulk een, dat bloot verwekt is door de historie (geschiedenis) van het Woord, niet door de medewerking van de Geest met het Woord.
5. Wij zeggen, dat er een overgeleverd geloof is, dat is: dingen te geloven door overlevering, omdat anderen zeggen, dat zij ze geloven, dit ontvangt men door overlevering, niet door openbaring, en het zal nooit in staat zijn om stand te houden, noch op de dag des doods, noch in de dag des oordeels, ofschoon mogelijk de mensen, zo lang zij hier zijn, zichzelf en hun staat zeer goed mogen achten, omdat hun hoofd er geheel en al vol van is.
6. Er is een geloof, dat in de Schrift een dood geloof genoemd wordt, het geloof der duivels of van de duivel, zij, die slechts dit bezitten, zij zijn ook gelijk aan de duivel, en kunnen er even zeker op rekenen, dat zij verdoemd worden als hij, niettegenstaande hun geloof, indien zij geen beter in hun hart ontvangen, want het is er verre vandaan, dat het hen in staat stellen zou om Jezus Christus aan te nemen, en Hem aan te doen tot een eeuwig leven en heiligmaking, hetgeen zij moeten doen, indien zij ooit zalig gemaakt zullen worden. Jakobus 2:19, 26. Maar al deze soorten van geloof staan verre ten achter bij het zaligmakend geloof van Gods uitverkorenen, gelijk openbaar is. Ten eerste, zeg ik, omdat deze soorten kunnen gewrocht zijn, en niet door die kracht zo uitnemend uitgewerkt worden. Ten tweede, omdat deze gewrocht zijn, gedeeltelijk,
(1) Door het zintuig van het gezicht-namelijk, het geloof der wonderen-niet uit het gehoor, en
(2) Het overige is gewrocht door de invloed, die de woorden, volgens overlevering of als historie, in hun hoofd uitoefenen, niet door een hemelse, onzichtbare, almachtige en zaligmakende werking van de Geest van God in hun harten,
7. Ik veronderstel ook, dat er een geloof is, dat in de mensen gewrocht wordt door de invloed van die gaven en bekwaamheden, welke God soms geeft aan hen, die niet de zijnen zijn door de uitverkiezing, ofschoon wel door de schepping. Mijn bedoeling is, dat sommige mensen, wanneer zij bevinden, dat God hun zeer grote gaven en bekwaamheden geschonken heeft-als gaven om te prediken, of te bidden, of wonderen te doen-ik zeg, dat zij, wanneer ze dat merken, daaruit besluiten, dat God hun Vader is en zij Zijn kinderen zijn, en ook de grond van dit vertrouwen rust niet op de heerlijke werking van de Geest, maar door een overweging van de grote gaven, die God hun verleend heeft in betrekking tot de dingen, die te voren vermeld zijn.
Op deze wijze: De arme ziel overleggende, ten eerste, hoe onwetend zij was, en hoe kundig zij nu is, en ten tweede, hoe ijdel ze vroeger was en hoe beschaafd ze nu is, komt terstond tot dit besluit: Voorzeker, God heeft mij lief, voorzeker, Hij heeft mij gemaakt tot een van de Zijnen en wil mij zalig maken. Dit nu is een verkeerd geloof, gelijk duidelijk is, omdat het op een verkeerd voorwerp rust, want, let er op, dit geloof rust niet enig en alleen op Gods genade, door het bloed en de verdiensten van Christus, krachtdadig aan de ziel ontdekt, maar op God door die dingen, welke God haar gegeven heeft, als gaven, hetzij om te prediken, of te bidden of grote werken te doen, of dergelijke, hetgeen voorzeker op niets uitlopen zal, zo waar als er een God in de hemel is, indien er geen beter geloof en geen betere grond van geloof voor uw ziel gevonden wordt, om daarop zaligmakend te rusten.
Wat het tweede deel der tegenwerping aan gaat, hetwelk hier op neerkomt, dat God de mensen lief heeft ter oorzake van hun geloof, antwoord ik, dat God de mensen lief heeft voor zij

geloven, Hij heeft hen lief, Hij roept hen en geeft hun geloof om te geloven-‘Maar God, die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, ‘ Wanneer? toen hij geloofde of eerder?’ ook toen wij dood waren door de misdaden, ‘ en het er alzo ver vandaan was, dat wij gelovigen waren, ‘heeft ons levend gemaakt met Christus, uit genade zijt gij zalig geworden.’ Efeze 2:4-5. Nu veronderstel ik ook, dat gij in uw hart zult zeggen: Ik wou, dat gij ons dan wilde aantonen wat zaligmakend geloof is. Het kan zijn, dat ik dat een eind weegs verder nog eens aanroer, in het behandelen van de volgende zaak, waarover ik nu ga spreken. O, zij. die dat bezitten, zijn inderdaad veilig!

TEN TWEEDE. WIE METTERDAAD IN HET NIEUWE VERBOND GEBRACHT WORDEN, EN HOE ZIJ ER IN GEBRACHT WORDEN.

De tweede zaak, waarover ik ga spreken, is deze: WIE zij zijn, die metterdaad in het verbond van vrije en onveranderlijke genade gebracht worden, en eveneens, HOE zij daarin gebracht worden.
Inderdaad, nu zijn wij gekomen aan dat gedeelte van de verhandeling, waar hem de kneep zit, en als God mij slechts helpt om hier op de rechte wijze door heen te komen, zoals ik waarlijk geloof dat Hij doen zal, dan kunnen mijn pogingen u, lezer, ten goede komen, en dan zal mijn God de eer en heerlijkheid worden toegebracht. De vraag bevat deze twee afdelingen.
Ten eerste. Wie zijn in het verbond gebracht?
Ten tweede. Hoe zijn zij daarin gebracht?

Ten eerste. Wie zijn in het verbond gebracht? Het eerste is spoedig beantwoord. ‘Christus Jezus is in de wereld gekomen om de zondaren zalig te maken, ‘ Joodse zondaren, Heidense zondaren, oude zondaren, jonge zondaren, grote zondaren, de voornaamste der zondaren, hoeren en tollenaars-dat is, de grootste sletten, bedriegers en uitzuigers-zullen ingaan in het koninkrijk der hemelen. 1 Timotheus 1:15, Romeinen 6:7-11, 1 Corinthiërs 6:9-10, Mattheus 21:31. ‘Ik ben niet gekomen, ‘ zegt Christus, ‘om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.’ Markus 2:17. Een zondaar wordt in de Schrift in het algemeen beschreven als een overtreder van de wet. ‘Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid, want de zonde is de ongerechtigheid.’ In de Engelse bijbel: Een iegelijk, die zonde begaat, overtreedt de wet, want de zonde is de overtreding van de wet.) 1 Johannes 3:4.
Maar in het bijzonder, zij worden op een meer bijzondere wijze beschreven als
1. De zodanige, in wie de duivel woont. Efeziërs 2:2-3.
2. De zodanige, die zijn dienst willen volbrengen. Johannes 8:44. 3 De zodanige, die vijanden zijn van God. Colossenzen 1:21.
4. De zodanige, die dronkaards, hoereerders, leugenaars, meinedigen, gierigaards, lasteraars, afpersers, ontuchtigen, vloekers, van de duivel bezetenen, dieven, afgodendienaars, tovenaressen, tovenaars, bezweerders, moordenaars en meer van die aard zijn. 1 Corinthiërs 6:9-10, 2 Kronieken 33:1-13, Handelingen 2:36-37, 9:1-6, 19:19, 1 Timotheus 1:14-16. Dit zijn zondaren, en voor zulke zondaren heeft God de hemel, de gelukzaligheid, de vergeving der zonden, en een erfdeel van God bereid, met Christus, met Zijn heiligen en met de engelen, indien zij tot Hem komen en de genade aannemen, zo als ik uitvoerig zou kunnen bewijzen, want Gods genade is zo groot, dat als zij door Christus tot Hem komen, hun terstond alles is vergeven, werp dus nimmer tegen, dat uw zonden te groot zijn om vergeven te worden, maar kom, smaak en zie hoe goed de Heere is voor een iegelijk, die tot Hem komt.
Ten tweede. De tweede zaak is: Hoe worden deze gebracht in dit eeuwigdurend verbond der genade?
Antwoord. Wanneer God inderdaad en waarheid een zondaar inbrengt in dit allerzaligst verbond, want dat is het, volgt Hij gewoonlijk deze weg:
Ten eerste. Hij doodt hen aan alles behalve Hemzelf, en Zijn Zoon Jezus Christus, en de vertroostingen des Geestes. Om dit op te helderen, zal ik u aantonen:
1.. Waarmee God doodt.
2.. Hoe God doodt.
3.. Waaraan God diegenen doodt, die Hij levend maakt in Jezus Christus.
1.. Wat God doodt. Wanneer God zondaars in het verbond der genade brengt, doodt Hij hen eerst met het verbond der werken, hetwelk de wet der zeden of de tien geboden is. Dit is Paulus’ leer en eveneens Paulus’ bevinding. Het is zijn leer, waar hij zegt: ‘De bediening des

doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt-de bediening der verdoemenis, ‘ welke is de wet, in die plaats de letter genoemd, ‘doodt.’ 2 Corinthiërs 3:6-9. De letter, zegt hij, doodt, of de wet, of de bediening des doods, welke in een andere plaats genoemd wordt ‘de stem der woorden, ‘ Hebreeën 12:19, omdat zij geen leven in zich hebben, maar eerder de dood en de verdoemenis, door onze onbekwaamheid om ze te vervullen, doodt. Romeinen 8:3, 2 Corinthiërs 6 , Het is zijn bevinding, gelijk blijkt uit de plaats, waar hij zegt: ‘En zonder de wet, zo leefde ik, ‘ dat is: aan de dingen van mij zelf, Filippenzen 3:7-10, ‘eertijds vóór dat God hem met de wet doodsloeg, ‘maar als het gebod gekomen is, ‘ dat is: om datgene aan mij te volbrengen en over mij uit te oefenen, wat juist haar werk is, namelijk mij te doden, ‘zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven, ‘ en ik werd gedood. ‘En het gebod, ‘ of de wet, ‘dat ten leven was, datzelve is mij ten dood bevonden. Want de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en door hetzelve gedood.’ Romeinen 7:9-11. En inderdaad, om mijn eigen bevinding uit te spreken, benevens de bevinding van al de heiligen, zij kunnen met mij meer of minder hieraan het zegel hechten.

2.. Maar hoe doodt God met deze wet of dit verbond?

1. Door aan de ziel de geestelijke zin van de wet te openbaren. ‘Want wij weten, ‘ zegt hij, ‘dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk verkocht onder de zonde.’ Romeinen 7:14. De geestelijkheid van de wet nu wordt op deze manier ontdekt:

(1.) Door aan de ziel te tonen, dat elke zondige gedachte een zonde tegen de wet is. Ja, zondaar, wanneer de wet inderdaad in haar geestelijke zin op uw ziel neerkomt, zal ze u dingen als zonde leren kennen, waar gij nu over heen ziet en niet op let. Het is een opmerkenswaardig gezegde van Paulus: ‘Zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven.’ De zonde is weer levend geworden, zegt hij, alsof hij zei: Die dingen, waar ik te voren geen waarde aan hechtte, waar ik niet op lette, maar er op neerzag als nietigheden, als dood en vergeten, maar toen de wet op mijn ziel gebonden werd, wekte zij ze zo uit de doden op, riep zij ze mij zo voor de geest, monsterde zij ze zo voor mijn gelaat, en legde zij er zulk een kracht in, dat ik er door overmeesterd werd, bij de gedachte aan de schuld, die ik daardoor op mij geladen had. De zonde herleefde door het gebod, of mijn zonden hadden een geweldige kracht, leven en overvloedige macht op mij, ter oorzake van de wet, omdat ze mij doodden. Mattheus 5:28.

(2.) Zij toont ons, dat iedere zodanige sonde de eeuwige verdoemenis verdient. Vrienden, ik twijfel er aan of er velen onder u zijn, die de geestelijkheid van de wet der werken gezien hebben. Maar dit is één zaak, in welke zij haar geestelijkheid openbaart, en dit is het eigenlijke werk van de wet.

(3.) God ontdekt, tegelijk met een ontdekking hiervan, Zijn eigen, goddelijke en oneindige rechtvaardigheid, van welke de wet een beschrijving is, welke datgene ondersteunt, hetwelk door de wet ontdekt is, en wel doordat zij aan het licht brengt, dat de reinheid en heiligheid van die rechtvaardigheid zo goddelijk, zo rein, zo oprecht, en er zo ver af is van een oog te sluiten voor de geringste zonde, dat Hij door die wet, zonder enige gunst, de zondaar om die zonde veroordeelt. Galaten 3:10. Wanneer Hij nu de ziel in deze toestand, in deze verlegenheid gebracht heeft, dan,

2. Toont Hij aan de ziel de natuur en de voorwaarde van de wet in betrekking tot haar handeling met of onthouding aan de zondaar, die daartegen gezondigd heeft, welke bestaat in het uitspreken van een eeuwige vloek beide over ziel en lichaam van de partij, die zo de wet schendt, tot hem zeggende: Vervloekt is de man, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen. Want, zegt de wet, dit is juist mijn eerste werk om u eerst uw zonden te tonen, en u, wanneer ik dat gedaan heb, dan in de volgende plaats daarom te veroordelen, en dat wel zonder dat er iets aan te doen is van MIJN kant of van de kant van iets, dat binnen de grenzen van mijn gebied ligt, want ik zal niemand zalig maken, ik zal niemand vergiffenis schenken, ja zelfs niet een van degenen, die tegen mij gezondigd hebben, in

de geringste zaak begunstigen, want God heeft mij niet gezonden om levend te maken, maar om de zonde aan het licht te brengen, en daarom te veroordelen.
Zodra dit nu aan het geweten voorgesteld is, toont de Heere in de volgende plaats eveneens door deze wet, dat er nu geen rechtschapen daad is overeenkomstig de zin en de inhoud van dat verbond, die hem kan bevrijden of ontheffen van al die verschrikking en die vloek, die op hem ligt, omdat dat niet een bediening der vergiffenis is, zoals ik vroeger zei, om de zonde te vergeven, maar een bediening der verdoemenis ter oorzake van de overtreding. O, deze ontdekking slaat de ziel aan de grond en brengt haar in een dodelijke bezwijming, ja brengt haar zelfs de dood nabij! Maar wanneer God inderdaad het werk doet, toont Hij in de volgende plaats aan de ziel, dat hij de man is, die van nature eeuwig onder dit verbond is, en dat hij het is, die tegen deze wet gezondigd heeft en van rechtswege de vloek en het ongenoegen der wet verdient, en dat alles, wat hij maar bij mogelijkheid doen kan, geen voldoening zal geven aan die heerlijke rechtvaardigheid, die deze wet gaf, heilige verrichtingen, tranen van bloed, alles verkopen en het aan de armen geven, of wat verder ook maar door u kan gedaan worden, het schiet alles te kort, het is al van geen nut. Filippenzen 3.
Ik geef hem, die dit ziet, de verzekering, dat het hem doden zal aan datgene, aan hetwelk hij vroeger levend was, al had hij ook duizend levens. O, zondaars, zondaars, had gij slechts inderdaad een bewustheid van de gestrengheid en waarheid hiervan, het zou u op de rechte wijze om u heen doen zien! O, hoe zou het een streven in u opwekken om op te houden met datgene, wat gij nu met vermaak leegdrinkt! Hoeveel vloeken zou het niet in uw mond terughouden! Ja, het zou u op de tong doen bijten bij de gedachte, dat deze gebruikt zou worden als een instrument van de duivel om uw ziel in zulk een onuitsprekelijke ellende te brengen, dan zouden wij ook niet langer de zaligheid van uw zielen zien hangen aan zulke tedere steunsels als gij nu doet, neen, neen, maar gij zoudt dan in een andere gemoedsstemming zijn.
O, dan zouden wij u horen uitroepen: Ik moet Christus hebben! wat zal ik doen voor Christus? hoe zal ik komen tot Christus? Was ik toch zeker, helemaal zeker van Christus! Mijn ziel is verloren, verdoemd, weggeworpen en moet voor eeuwig branden met de duivels, indien die dierbare Jezus Christus mijn deel niet wordt!
3. Wanneer God dit gedaan heeft, toont Hij de ziel in de volgende plaats verder, dat dat verbond, waaronder zij van nature is, onderscheiden is van het verbond der genade, en ook, dat zij, die daaronder zijn, van nature buiten een van de genadegaven zijn, welke zij bezitten, die onder het verbond der genade zijn, als,
(1.) Dat zij geen geloof heeft. Johannes 16:9.
(2.) Geen hoop. Efeziërs 2:12.
(3.) Noch de Geest om deze dingen in haar te werken, zoals zij van nature is.
(4.) Ook zal dat verbond hun geen vrede schenken met God.
(5.) Geen belofte van beveiliging tegen Zijn wrekende wet uit oorzake van dat verbond.
(6.) Maar ligt van nature onderworpen aan al de vloeken, en veroordelingen, en donderslagen van dit strenge verbond.
(7.) Dat zij geen bekommernis, geen berouw, geen voldoening, als van u komende, wil aannemen.
(8.) Dat zij niets minder eist dan de vergieting van uw bloed.
(9.) De verdoemenis van uw ziel en uw lichaam.
(10.) En als haar iets door u aangeboden wordt, bij wijze van vergoeding en tevredenstelling, werpt zij het u weer als modder in het gezicht, alles versmadende, wat gij kunt brengen.
Nu, wanneer de ziel in deze toestand gebracht is, dan is zij inderdaad dood, gedood aan datgene, waaraan zij eens levend was. En daarom ga ik u aantonen,
3.. In de volgende plaats, waaraan zij gedood wordt: en dat is

1. Aan de zonde. O, zij durft niet zondigen! Zij ziet, dat het hellevuur bereid is voor hen, die zondigen, dat Gods rechtvaardigheid haar niet zal sparen als zij in de zonde leeft, dat de wet haar zal verdoemen als zij in de zonde leeft, dat zij de duivel ten deel vallen zal, als zij haar zonden opvolgt. O, zeg ik, zij beeft, ook maar bij de gedachte aan de zonde! Ja, als de zonde zich slechts aanbiedt om de ziel te verleiden, om de ziel van God af te trekken, roept zij, zucht zij, vermijdt zij zelfs de aanblik der zonde, ze is zo verachtelijk in haar ogen. Als God u, die uw wellusten opvolgt en naar het goeddunken van uw hart leeft, maar eens zo in het hart greep, dan zoudt gij de zonde niet zulk een kleinigheid achten als gij nu doet.
2. Zij is gedood aan de wet van God als het verbond der werken. O, zegt de ziel, de wet heeft mij aan zich zelf gedood, 'ik ben door de wet der wet gestorven.' Galaten 2:19. De wet is een ander ding dan ik dacht. Ik had niet gedacht, dat het zulk een ziel verdervende, zulk een verdoemende wet was. Ik had niet gedacht, dat ze zo gestreng tegen mij was wegens mijn kleine zonden, wegens mijn spel, mijn jokkernij, mijn veinzerij, mijn krakelen en dergelijke dingen. Werkelijk, ik dacht wel, dat ze grote zondaars zou neervallen, maar mij zou ze toch laten lopen, al ging ze grote zondaars veroordelen, ze zou mij toch voorbijgaan. Maar nu, nu wou ik maar, dat ik van dit verbond af was, nu wou ik maar, dat ik van deze wet af was.
Ik wil u vertellen, dat een ziel, waar zo op gewerkt wordt, banger is voor het verbond der werken dan voor de duivel, want ze ziet, dat het de wet is, die haar in zijn handen overlevert vanwege de zonde, en als ze daar maar vrij van was, dan behoefde ze niet zo bang te wezen voor de duivel. O, nu rijt elk gebod afzonderlijk zijn hart vaneen, nu is elk gebod een groot geweer goed geladen tegen zijn ziel, nu ziet hij, dat hij even goed in het vuur kan lopen om zich voor verbranding te vrijwaren, als dat hij naar de wet kan lopen om zich voor de verdoemenis in veiligheid te tellen, en dit ziet hij werkelijk, ja en hij voelt het ook, tot zijn grote bekommernis en verlegenheid.
3. De ziel wordt nu ook gedood aan haar eigen gerechtigheid, zij rekent die niet meer dan drek, dan afval, niet zoveel waard als de modder die aan zijn schoenen hangt. O! dan zegt hij: Gij vuile gerechtigheid! hoe hebt ge mij bedrogen! hoe hebt ge mijn arme ziel misleid! Jesaja 64:6. Hoe heb ik mijzelf bedrogen met een weinig aalmoezen doen, met onthouding van sommige grove besmettingen, met het wandelen in sommige ordinantiën, hetwelk alleen maar betrekking had op de buitenzijde. Hoe hebben mijn goede woorden, mijn goede overleggingen, mijn goede bedoelingen, zoals de wereld ze noemt, mijn onwetende ziel bedrogen! De gerechtigheid des geloofs, de gerechtigheid van God heb ik nodig, want ik zie nu, dat er niets minder bestaan kan om mij enig goeds aan te brengen.
4. Zij is ook gedood aan haar eigen geloof, haar opvatting van het evangelie, haar eigen hoop, haar eigen berouw, haar eigen beloften en besluiten, haar eigen kracht, haar eigen waardigheid, of wat ze vroeger ook bezat. Nu is het geloof, dat ik meende te bezitten, zegt de ziel, slechts inbeelding geweest, nu zie ik, dat de hoop, die ik meende te bezitten, slechts een geveinsde, slechts een ijdele, ongegronde hoop is geweest. Na ziet de ziel, dat ze van nature geen zaligmakend geloof, geen zaligmakende hoop heeft, dat ze van nature door het eerste verbond in het geheel geen genade deelachtig wordt. Nu roept zij uit: Hoe veel beloften heb ik verbroken! en hoe menigmaal heb ik tevergeefs besluiten opgemaakt, toen ik ziek was, op die en die tijd, toen ik daar zo en zo lag, op die en die plaats! Werkelijk, eertijds meende ik, dat ik een wijs man was, maar nu zie ik, dat ik een grote dwaas ben.
O, hoe onbekend ben ik nu met het evangelie, en met de zalige ervaring van het werk van God in het hart van een Christen. In één woord, zij ziet zichzelf van nature bezet met alle kwaad, en ontbloot van alle goed, hetgeen genoegzaam is om de moedigste, de hardnekkigste zondaar, die ooit op aarde leefde, te doden, O, vrienden, zou er eenvoudig met u gehandeld worden volgens deze ontdekking van de handeling Gods met een zondaar wanneer Hij hem tot een heilige maakt, en wilde gij uzelf daarbij ernstig beproeven, zoals God u eens beproeven zal, hoe

weinigen zouden er ouder u bevonden worden ook maar verstandelijk bekend te zijn met het werk van God, veel minder er een bevindelijke kennis van om te dragen. En inderdaad, God is gewoon deze weg met zondaars te houden, hen dus te doden met het oude verbond aan alle dingen, beneden een gekruisigde Christus.

Zes redenen voor het verhandelde.

1. Omdat er anders niemand ter wereld zou zijn, die wilde uitzien naar deze lieve Jezus Christus. Er zijn, vergelijkenderwijs, in het geheel maar weinigen, die naar de hemel gaan, en met deze weinigen is God gewoon op deze manier te handelen, of anders moeten Zijn hemel, Zijn Christus, Zijn heerlijkheid en eeuwigdurende gelukzaligheid op zichzelf blijven, niettegenstaande de zondaars, die er zijn. Denkt gij, dat Manasse acht geslagen had op de Heere, als deze niet toegelaten had, dat zijn vijanden de overhand over hem kregen? 2 Kronieken 33:1-16. Denkt gij, dat Efraïm zou hebben uitgezien naar redding, indien God hem niet eerst had verschrikt met de schuld van de zonden van zijn jeugd? Jeremia 31:18. Wat denkt gij van Paulus? Handelingen 9:4-6. Wat denkt gij van de stokbewaarder? Handelingen 16:30-32. Wat denkt gij van de drie duizend? Handelingen 2:36-37. Was dit niet de weg, die de Heere met hen hield, opdat zij zich tot Jezus Christus zouden wenden? Ging Hij hen niet doden aan alles beneden een Christus, hen, die ten einde raad waren, aangezien zij gedrongen werden om uit te roepen: ‘Wat zullen wij doen, mannen, broeders?’ om zalig te worden. Ik zeg, God zou de hemel en de gelukzaligheid wel voor Zichzelf kunnen houden, indien Hij met de zondaars niet op deze wijze te werk ging. O, drieste opstandelingen! O, teerhartige God!

2. Omdat de zondaars dan, en eerder niet, Jezus Christus willen aannemen, op de voorwaarden, die God gesteld heeft. Zolang als de zondaars het leven kunnen vinden bij iets beneden Christus, zolang willen zij niet tot Christus komen zonder dat ze iets medebrengen, maar wanneer de God des hemels hen gedood heeft aan alles beneden Zichzelf en Zijn Zoon, dan moeten zij Christus hebben tot elke prijs. En inderdaad, dat is de reden, waarom de zondaars, wanneer zij van Christus horen, zich nog niet tot Hem willen wenden, er is iets buiten Hem, waarmee zij zich kunnen tevreden stellen. De verloren zoon bleef zo lang weg van zijn vaders huis als hij zich kon tevreden stellen met de draf, die de zwijnen aten, maar toen hij nergens voedsel kon vinden aan deze zijde van zijn vaders huis, toen zei hij, maar ook eerder niet: ‘Ik zal opstaan, en tot mijn vader gaan’ enz.

Ik zeg, dit is dus de reden, waarom de mensen niet sneller komen tot en zich niet bereidwilliger aansluiten bij de Zoon van God, maar weifelend staan en onderhandelen willen over de voorwaarden, waarop Christus hun deel moet worden, want, zegt de dronkaard, ik zie Christus aan als het bezitten wel waard, maar toch ben ik er niet aan toe om ALLES om Zijnentwil te verliezen, alles, behalve mijn glas, zegt de dronkaard, en alles behalve de wereld, zegt de begerige. Ik wil afstand doen van alles behalve mijn lusten en mijn hoogmoed, zegt de wellusteling. Maar indien Christus niet mijn deel wordt, zonder dat ik alles verlaat, zonder dat ik alles wegwerp, dan moet het met mij zo zijn als het was met de rijke jongeling in het evangelie: zulk nieuws zal mijn hart bedroefd maken.

Maar wanneer een mens goed en wel gedood is aan al zijn zonden, aan al zijn gerechtigheid, aan al zijn bronnen van troost, welke die ook mogen zijn, wanneer hij ziet, dat er geen uitweg is of hij valt de duivel toe, of hij moet verdoemd worden in de hel, indien hij niet bekleed wordt met Jezus Christus, o, dan zegt hij: Geef mij Christus op elke voorwaarde, wat hij ook koste, al kost Hij mij ook vrienden, al kost Hij mij ook levensgemakken, al kost Hij mij ook alles, wat ik maar bezit, gelijk de wijze koopman in het evangelie, zullen zij alles verkopen om dit pand van grote waarde te krijgen.

Ik zeg u, wanneer een ziel er toe gebracht is om haar behoefte aan Christus recht in te zien, dan zal ze niet teruggehouden worden: vader, moeder, man, vrouw, landerijen, middelen van bestaan, ja het leven en alles zal er eerder aan gegeven worden dan dat de ziel Christus wil

missen. Ja, en de ziel rekent Christus een goedkope Zaligmaker, als hij Hem maar kan krijgen, op welke voorwaarden dan ook, nu onderhandelt de ziel niet langer over het sluiten van een verdrag. Nu, Heere geef mij in elk geval Christus, wat Hij ook moge kosten, want ik ben een dood man, een verdoemd man, een weggeworpene, als ik Christus niet heb. Wat zegt gij, o gij gewonde zondaars? Is het niet zoals ik gezegd heb? Zoudt gij geen tienduizend werelden willen geven, als gij er zoveel had, als gij wel verzekerd mocht zijn, dat uw zonden u zullen vergeven worden, en dat uw ziel en uw lichaam gerechtvaardigd en verheerlijkt zullen worden bij de komst van de Heere Jezus Christus?

3. De Heere houdt ook om deze reden deze weg, dat het de ziel gevoelig mocht maken voor wat het Christus kost haar van dood en hel te verlossen. Wanneer een mens de prikkel en de schuld van zonde, dood en hel in zijn geweten begint te voelen, dan, en ook eerder niet, kan hij vertellen, wat het Christus kostte om zondaars te verlossen. O! zegt de ziel, als weinige zonden al zo verschrikkelijk zijn en de ziel onder zulk een toorn en zulk een foltering leggen, wat onderging Christus dan niet, die de zonden van duizenden bij duizenden droeg, en dat alles op eens!

Dit is ook een der middelen om de zielen teder te maken ten opzichte van de zonde (het kind, dat zich gebrand heeft is bang voor het vuur), om hen nederig te maken bij het gevoel van hun eigen snoodheid, om hen elk ding, dat God hun geeft, als een genadegave te leren beschouwen, om iets groots te zien in de geringste zonnestraal van de liefde Gods en die boven de gehele wereld te stellen. O zondaars, waart gij inderdaad gedood (aan de zonde), dan zou de hemel inderdaad de hemel en de hel inderdaad de hel zijn, maar omdat gij het werk Gods aan uw ziel niet op deze wijze ondervindt, daarom rekent gij de wegen van God even slecht als een goed man de wegen van de duivel rekent, en de wegen van de duivel en de hel even goed als een heilige de wegen van God rekent.

4. Wederom is God gewoon om deze weg te houden om de zondaars zekerheid te geven van de hemel. Zo lang als de zielen ongevoelig zijn voor de zonde, en voor de verdoemelijke staat waarin zij van nature zijn, zo lang zullen zij van het koninkrijk der hemelen en van de zaligheid van hun eigen arme zielen een lichte zaak maken, maar wanneer God hun komt doden waar zij zijn, en wat er van hen zal worden als zij de gekruisigde Zaligmaker missen, o dan zegt de ziel: Och, mocht ik toch zeker zijn van Jezus, wat zal ik doen om zekerheid te verkrijgen van Jezus? En aldus is God genoodzaakt, zoals ik het noemen mag, om de zielen aan te drijven tot Jezus Christus, omdat zij zo veilig, zo ongevoelig en zo zeer vijanden van zichzelf zijn, dat zij niet uitzien naar hun eigen eeuwig voordeel.

5. Een vijfde reden, waarom God aldus met de zondaar handelt, is, omdat Hij Christus en de zondaar in een rechte weg bij elkaar brengen wil. Christus en de zondaars zouden nooit in liefde bij elkaar komen, zij zouden niet zo geschikt bij elkaar passen, indien zij niet langs deze weg, de zondaar gedood zijnde, bij elkaar gebracht werden. O, wanneer de ziel gedood, en inderdaad doodgeslagen is aan alles beneden een naakte Jezus, hoe geschikt passen de ziel en Christus dan bij elkaar. Dan is hier een naakte zondaar voor een rechtvaardigen Jezus, een arme zondaar voor een rijke Jezus, een zwakke zondaar tegen een sterke Jezus, een blinde zondaar tegen een ziende Jezus, een onwetende zorgeloze zondaar tegen een wijze, zorgvuldige Jezus. O, hoe wijs is God, dat Hij zo met de zondaar handelt! Hij ontbloot hem van zijn eigen kennis, opdat Hij hem moge vervullen met de kennis van Christus, Hij doodt hem aan het vermaak in de zonde, opdat hij vermaak moge vinden in Jezus Christus, enz.

6. God volgt deze weg met de zondaars, omdat Hij de eer van hun zaligheid wil hebben. Indien niet mannen en vrouwen gedood werden aan de dingen van henzelf, zouden zij daaraan offerande doen, in plaats van te zeggen tot het Lam: ‘GIJ ZIJT WAARDIG, zij zouden zeggen, dat hun eigen arm, hun eigen rechterhand hen had gered, maar God zal er voor zorgen, dat dit hovaardig pochen nimmer binnen de grenzen der eeuwige heerlijkheid treedt, want Hij is

besloten de eer van het begin, het midden en het einde te willen hebben, van de beraming, en de redding en het verlenen der zaligheid aan hen, die de vreugde der eeuwigdurende heerlijkheid zullen smaken. Job 40:14, Romeinen 3:27, Efeze 2:8-9, Titus 3:5, Openbaring 5:9. 'Opdat zij genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde.' Jesaja 61:3. Ik zou vele dingen hebben kunnen doorlopen, die hierop betrekking hebben, maar ik zal ze overslaan en verder gaan.

Ten tweede. Wanneer nu de ziel aldus gedood is aan zich zelf, aan haar zonden, aan haar gerechtigheid, geloof, hoop, wijsheid, beloften, besluiten en de verdere zaken, waarin zij van nature haar vertrouwen stelde, wordt haar, in de volgende plaats, een aller heerlijkst, volmaakt en nimmer verwelkend leven geschonken, hetwelk is:

1. Een leven, dat haar toegerekend wordt, echter zo waarachtig, dat zelfs de gedachte daaraan in de ziel zoveel werking uitoefent en zoveel gezag heeft, voornamelijk wanneer de overdenking daarvan met geloof vermengd is, dat zij daardoor, hoewel veroordeeld door de wet, triomfeert en haar vijanden met vertroosting in het aangezicht ziet, niettegenstaande zij een grote menigte vormen, en de woestheid van hun toorn en de voortduring van haar kwaadaardigheid ook nog zo heet tegen haar moge zijn.

Dit toegerekend leven-want dit is het-is de gehoorzaamheid van de Zoon van God als zijn gerechtigheid in Zijn lijden, wederopstanding, hemelvaart, tussenkomst, en alzo bijgevolg in Zijn triomferen over al de vijanden der ziel, en dit leven wordt mij geschonken als opzettelijk voor mij gewrocht. Is er alzo gerechtigheid in Christus, het is de mijne. Is er volmaaktheid in die gerechtigheid, het is de mijne. Stortte Hij Zijn bloed voor de zonde, het was voor de mijne. Heeft Hij de wet, de dood en de hel overwonnen, de overwinning is de mijne, en ik word als de overwinnaar gerekend, ja, meer dan overwinnaar door Hem, die mij heeft lief gehad.

En ik reken dit voor een aller heerlijkst leven, want door middel hiervan is het, dat ik, in de eerste plaats, beide in hemel en op aarde, onschuldig verklaard word als een die, zoals ik in Christus ben, geen zondaar is en alzo niet onder de wet om veroordeeld te worden, maar even heilig en rechtvaardig als de Zoon van God zelf, omdat Hij zelf mijn heiligheid en gerechtigheid is, zodat mij hierdoor eveneens alle dingen uit de weg genomen worden, die mij zouden veroordelen.

Soms loof en prijs ik de Heere, dat het leven, waarvan ik nu spreek, mij niet alleen toegerekend is, maar dat ik de heerlijkheid daarvan aan mijn ziel ondervind, want op een tijd toen ik onder vele veroordelingen mijns harten gebukt ging en, vanwege mijn zonden, vreesde, dat mijn ziel de eeuwige heerlijkheid zou ontgaan, was het mij alsof ik een geheime stem in mijn ziel gewaar werd, die tot mij sprak: Uw gerechtigheid is in de hemel, tegelijk met de glans en het schijnsel van de Geest der genade in uw ziel, hetgeen mij duidelijk te zien gaf, dat mijn gerechtigheid, waardoor ik zou gerechtvaardigd worden van alles, wat kon veroordelen, de Zoon van God zelf was in eigen persoon, nu aan de rechterhand van Zijn Vader mij volkomen voor de genadetroon voorstellende in Zichzelf, zodat ik duidelijk zag, dat nacht en dag, waar ik ook was en wat ik ook deed, steeds mijn gerechtigheid volmaakt was voor de ogen der goddelijke heerlijkheid, zodat de Vader nimmer gebrek bij mij kon vinden wegens enige onvoldoendheid in mijn gerechtigheid, aangezien ze volkomen was, ook kon Hij niet zeggen: Waar is zij? omdat ze voortdurend aan Zijn rechterhand was.

Op een andere tijd, toen ik schuld op mijn ziel geladen had en mijn lichaam door een ongesteldheid aangetast was, waande ik, dat de dood mij aangrijpen en van onder de mensen wegnemen zou, en toen dacht ik: Wat zal ik nu doen? Is het met mijn ziel wel in orde? Heb ik het rechte werk Gods in mijn ziel? En dan antwoordde ik mijzelf: Neen, zeker niet, en dat wel, omdat er zoveel zwakheden in mij waren, ja, zoveel zwakheden in mijn beste verrichtingen. Want, dacht ik, hoe kan zo iemand als ik ben genade vinden, wiens hart zo bereid is tot het kwaad, en zo achterlijk in hetgeen goed is, in zo verre het natuurlijk is. Aldus peinzende en

vervuld met de vreze des doods, kwamen mij deze woorden voor de geest, ‘Er worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is.’ Romeinen 3:24. Alsof God had gezegd: Zondaar, gij denkt, dat gij niet op genade kunt hopen, omdat gij zoveel zwakheden en gebreken in uw ziel hebt gehad, terwijl gij Mij beleden hebt, maar zij het u bekend, dat het niet iets was, dat eerst door u gedaan werd, hetwelk Mij bewoog om Mij over u te ontfermen, evenmin is het iets, dat nu door u gedaan wordt, hetwelk Mij u zal doen aannemen of verwerpen. Aanschouw Mijn Zoon, die voor Mijn aangezicht staat, Hij is rechtvaardig, Hij heeft Mijn wet vervuld en Mij goede voldoening gegeven, op Hem zie ik dus, en op u slechts, zoals gij in Hem Zijt, en overeenkomstig hetgeen Hij gedaan heeft, wil Ik met u handelen.

Toen dit mijn hart sterkte gegeven en de schuld weggenomen had, doordat het zo met kracht op mijn ziel kwam, kwamen mij verder die woorden voor als een tweede getuigenis: ‘Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, ‘ de werken der gerechtigheid, die wij gedaan hebben, ‘maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen.’ 2 Timotheus 1:9. En aldus wordt de zondaar van de doden levend gemaakt, hij wordt gerechtvaardigd uit genade door de gerechtigheid van Christus, welke tot allen en over allen is, die geloven, overeenkomstig de woorden der schrift: ‘En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.’ Galaten 2:20. ‘Ik stel Mijn leven voor de schapen.’ ‘Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben.’ Johannes 10:10, 15. ‘Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot de dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heere.’ Romeinen 5:10, 21.

2. Dit leven wordt niet alleen toegerekend aan hem, die de werking van de Geest der genade ondervindt, dat is: het wordt niet alleen als het zijne gerekend, maar er wordt ook in de ziel een bevatting ingestort, het verstand wordt opzettelijk verlicht om de dingen van God te kennen, welke zijn Christus en Zijn toegerekende gerechtigheid, 1 Johannes 5:20, waaraan zij vroeger nooit dacht en hetwelk zij ook niet verstond. 1 Corinthiërs 2:9-11. Het verstand wordt verlicht en krijgt zulke dingen te zien, dat de ziel niet tevredengesteld kan worden zonder dat ze Christus aangrijpt en aan zichzelf toepast, zo krachtdadig, zeg ik, dat de ziel geheel en al herleven zal in een bijzondere hemelse mate door de toepassing van deze toegerekende gerechtigheid, want zij weet, dat God daardoor met een Vaderlijke toegenegenheid van vrede zal spreken, zeggende: ‘Wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven, ‘ de gerechtigheid van Mijn Zoon schenk Ik u, ‘want hetgeen der wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees, ‘ uw vlees, ‘krachteloos was, ‘ heb Ik gedaan: Ik heb Mijn eniggeboren Zoon gezonden en uw zonden in Zijn vlees veroordeeld. Romeinen 8:3-4.

En ofschoon gij afgedwaald zijt gelijk een verloren schaap, heb Ik toch uw ongerechtigheden op Hem gelegd, en ofschoon gij u zelf daardoor voor eeuwig in het verderf stortte en verwoestte, heb Ik u toch door Zijn striemen geheeld. Aldus, zeg ik, brengt de Heere de ziel er toe om door het geloof datgene zich toe te eigenen, hetwelk Hij haar uit genade toerekent, want zo wordt meer of min met iedere ziel gehandeld. De ziel, aldus verlicht, aldus levend gemaakt uit die staat des doods, waarin zij zich vroeger bevond, of ten minste het begin van dit leven hebbende, heeft onderscheidene heilzame voordelen, welke zij niet hebben, die dood zijn in de zonden en misdaden en onder de wet leven.

De voordelen, die de levend gemaakten bezitten.

Ten eerste. De ziel ziet in welk een treurige toestand alle mensen van nature zijn, daar zij in die staat zich bevinden, waarin zijzelf nog maar kort geleden was, maar nu is zij door genade begonnen zich daaruit te worstelen, nu ziet zij, ‘dat de gehele wereld in het boze ligt, ‘ en alzo

onderworpen is aan de eeuwige wraak, ter oorzake van hun boosheid. 1 Johannes 5:19. Ach, vrienden, laat mij u zeggen, dat, al zijt gij onwetend van uw staat en toestand, de arme, zuchtende, hongerende heiligen Gods toch wel zien in welk een treurige, jammerlijke, ellendige staat gij u bevindt, hetgeen hen soms doet sidderen, wanneer zij denken aan uw aller beklagenswaardigst uiteinde, wanneer gij zo sterft, en hen eveneens des te sneller tot de Heere Jezus doet vlieden, uit vrees, dat ook zij deelgenoten zuilen worden van dat aller jammerlijkste verderf. En dit heeft zij uit kracht van haar eigen ondervinding, wetende, dat zijzelf nog maar pas geleden in dezelfde toestand verkeerde, onder dezelfde veroordeling.

O! er is nu een hartelijk loven en prijzen van God, dat Hij haar haar treurige toestand ging tonen, en dat Hij haar hart ging over buigen om naar een betere toestand te zoeken. O, gezegend zij de Heere! zegt de ziel, dat Hij mij ooit deed ontwaken, dat Hij mij ging opwekken en mij uit die treurige toestand bracht, waarin ik mij eens met hen bevond, Psalm 103:1-3. Het brengt de ziel ook in verwondering wanneer zij ziet, hoe dwaas en ijdel de rest van haar naasten hun kostbare tijd verspillen, dat zij zo ontbloot zijn van verstand, zo weinig indachtig aan hun uiteinde, zo gevoelloos voor de verdoemende natuur van hun zonden. O, dat hun ogen slechts verlicht werden om te zien waar zij zijn! voorzeker, zij zouden in een andere gemoedsgesteldheid zijn dan waarin zij zich nu bevinden. Nu verwondert de ziel zich, wanneer zij ziet aan welke tedere pinnen deze arme schepselen de eeuwige zaligheid van hun zielen hangen.

O! mij dunkt, zegt de ziel, het dompelt mij in rouw te zien, dat sommigen denken, dat zij als Christenen geboren zijn, en anderen, dat hun doop hen tot Christenen maakt, anderen verlaten zich bloot op een overgeleverd historisch geloof, dat hun zielen in het midden der verlegenheid in de steek laten zal. O, dat zij zich toevertrouwen aan zulke fabelen, inbeeldingen en boze kunstgrepen van de duivel als hun goede handelingen, hun goede gedachten, hun betamelijke wandel en omgang met de wereld. O, ellendige belijdenis, uw einde zal jammerlijk zijn! Maar nu, nu de ziel de werking van Gods Geest ondervindt, nu moet zij er op rekenen, dat de poorten der hel opengezet worden om haar met al haar macht en geweld te vernielen. Nu gaat de hel aan het woeden, de duivel brult en de gehele wereld vat het besluit op om haar best te doen ten einde de ziel weer in slavernij en tot ondergang te brengen.

Eveneens zal het de ziel niet aan vijanden ontbreken in de lusten en begeerlijkheden van haar eigen hart, als begeerlijkheid, overspel, godslastering, ongeloof, hardheid des harten, koelheid, halfslachtigheid, onwetendheid, met een ontelbare schaar van aanhangers, gelijk zoveel blokken aan haar hielen hangende, gereed om haar ieder ogenblik in het vuur der hel te doen wegzinken, benevens vreemde vreesachtige gevoelens in betrekking tot God en Christus, alsof deze nu geheel en al in haar vijanden waren veranderd, hetgeen haar doet twijfelen aan de zekerheid van haar zaligheid, want gij moet weten, dat een ziel, ofschoon haar in werkelijkheid de gerechtigheid van de Zoon van God moge toegerekend zijn, en zij ook geloof bezit in een zeer sterke mate om dat aan te grijpen, op een andere tijd toch weer, door de verzoeking, kan vrezen en twijfelen, aangezien de ziel door een zeer grote vrees kan bevangen worden, dat zij weer zou terugkeren tot de toestand, waarin zij zich eens bevond. Jeremia 32:40. O, zegt de ziel, wanneer ik denk aan mijn vorige staat, hoe ellendig die was, dan doet mij dat beven en sidderen, en wanneer ik denk, dat ik weer in die toestand kan vervallen, hoe treurig is mij dan de gedachte daaraan! Ik zou voor de gehele wereld mij niet weer in die toestand willen bevinden.

En deze vrees rijst al hoger en hoger als de ziel de verzoekingen van de Satan ondervindt of de werking van haar eigen bederf gevoelt. Ach! die onreine begeerlijkheden, dat onreine bederf, o dat ik er van bevrijd was, dat zij in een ogenblik verteerd werden, dat ik er geheel van ontslagen kon worden, zij verontrusten mijn ziel, zij onteren mijn God, zij bevlekken mijn geweten zo, en soms verslappen zij mijn handen zo in de weg van God, en mijn vertroostingen

in de Heere worden er zo door verzwakt, o, hoe blij zou ik zijn, indien ik er van verlost kon worden. Romeinen 7:24. Deze vrees drijft de ziel aan om tot de Heere te vlieden door het gebed om de bedekking van zijn toegerekende gerechtigheid, en om kracht tegen de verzoekingen des duivels en haar eigen bederf, om God te smeken, dat Hij Zijn Heilige Geest neer zende om haar kracht te verlenen tegen de dingen, die de ziel zo vermoeien en afmatten en haar zo ontmoedigen in haar wegen, met het besluit, door genade, om ondertussen niet te zullen rusten, (totdat) zij in zich een triomferen over dat alles bevindt, door het geloof in het bloed van een gekruisigde Jezus.

Ten tweede. De ziel, die aldus door de wet gedood is, aan de dingen, waarin zij vroeger haar vermaak vond, kan nu, o nu niet tevredengesteld worden met dat zwakke ongegronde geloof en die zwakke, ongegronde hoop, waarmee zij zich eens tevreden stelde. Neen, neen, maar nu moet zij gebracht worden tot de rechte zaligmakende kennis van Jezus Christus, nu moet Hij door de Geest aan de ziel ontdekt worden, nu kan zij niet voldaan worden doordat deze en die vertellen, dat het zo en zo is. Neen, maar nu zal zij uitroepen, Heere, toon mij voortdurend, in het licht van Uw Geest, door Uw Woord, dat Jezus, die geboren werd in de dagen van Caesar Augustus, toen Maria, een der dochters van Juda, met Jozef naar Bethlehem ging om beschreven te worden, de ware Christus is. Heere, laat het mij zien in het licht van Uw Geest, en in de werking daarvan, en laat mij niet tevreden zijn zonder zulk een geloof, dat zo gewrocht is door de ontdekking van Zijn geboorte, kruisiging, dood, bloed, wederopstanding, hemelvaart, tussenkomst en tweede-welke is Zijn persoonlijke- komst, dat het geloof daaraan mijn ziel met troost en heiligheid moge vervullen.

En o, wat is de ziel bevreesd, dat zij dit geloof en de hoop, die door zulke ontdekkingen als deze zijn verwekt wordt, niet deelachtig wordt! Want de ziel weet, dat zij, indien zij dit niet heeft, niet in staat zal zijn om staande te blijven in de dood of het oordeel, en daarom, zegt de ziel, Heere, waar de andere arme zielen zich ook mee tevreden stellen, laat mij datgene deelachtig worden, wat mijn ledigheid aanvullen en mij door een gevaarlijke wereld voeren zal, dat mij kan helpen om een listige duivel te weerstaan, dat mij kan helpen om ware, de ziel bevredigende vertroosting te trekken uit Jezus Christus door Uw beloften, door de kracht en de macht van Uw Geest. En wanneer nu de ziel soms enige ontdekking ontvangt van de liefde van God door een bloedende, stervende, opgestane, tussen tredende Jezus, o, hoe omzichtig is zij dan om zich daaraan toe te vertrouwen, omdat zij niet gaarne bedrogen wil zijn en vrees koestert, dat het niet het rechte is, dat het niet van God komt.

Dan zegt de ziel: Kan ook niet de duivel iemand zulk een vertroosting schenken? Kan hij zich niet op deze wijze veranderen in een engel des lichts? Zodat de ziel, omdat zij op een vaste grond wil staan, uitroept: Heere! toon mij Uw zaligheid, en dat niet één- of tweemaal, maar laat mij Uw tegenwoordigheid, Heere! voortdurend aan mijn hart ondervinden, vandaag en morgen, en elke dag. Want wanneer de ziel op de rechte wijze van onder het verbond der werken gebracht en in het verbond der genade ingeplant is, kan ze niet tevreden gesteld worden, tenzij zij onder de een of andere geweldige verzoeking ligt, zonder de tegenwoordigheid Gods, waardoor de ziel wordt onderwezen, vertroost, bevestigd en geholpen om te groeien in de dingen van de Heere Jezus Christus omdat zij weet, dat zo God Zijn tegenwoordigheid slechts in enigerlei opzicht aan haar onttrokken heeft, zoals Hij soms voor een tijd doet, dat dan de duivel dicht bij de hand zal wezen om te werken met zijn verzoekingen en alle middelen te beproeven ten einde de ziel weer in slavernij te brengen en tot de zonde terug te voeren, en dat ook het bedorven beginsel zich bij de boze voegen en met hem samenspannen zal, en gaarne een deelgenoot met hem wil wezen om de ziel in jammer en ellende te brengen, hetgeen een ziel aandrijft tot een ernstig en voortdurend hijgen en jagen naar meer van de versterkende, bewarende, vertroostende, en onderwijzende tegenwoordigheid

Gods, en om een sterke toevoer van geloof, opdat zij Hem krachtig moge aangrijpen en omhelzen.
Ten derde. De ziel is zo levend gemaakt, dat zij nu niet voldaan is zonder dat zij inderdaad en waarheid deelneemt aan de vrede van de uitverkorenen Gods, nu gaat zij onderzoek doen naar de wezenlijkheid van haar vreugde en van haar vrede. Er was inderdaad een tijd, dat alles in haar kraam te pas kwam, elke valse opvatting, volgens welke zij haar staat als goed beschouwde, maar nu past en voldoet haar elke soort van vrede niet, alle soorten van vreugde worden niet door haar aangenomen, nu moet zij zich verheugen in God door Jezus Christus, nu moet haar vrede komen door de kracht en waarde van het bloed van Christus, dat tot het geweten van vrede spreekt door zowel de schuld als het vuil der zonde weg te nemen, eveneens door aan de ziel haar vrijwillige aanneming te tonen bij God door Jezus Christus, die al de voorwaarden van het eerste verbond volkomen vervuld en haar vrijwillig in veiligheid gesteld heeft door hetgeen Hij heeft gedaan, zodat Hij de ziel volkomen en vlekkeloos voor de ogen van God stelt door Zijn gehoorzaamheid.
Nu, zeg ik, heeft hij ‘vrede door het bloed des kruizes, ‘ en ziet hij zich met God verzoend door de dood van Zijn Zoon, of anders zal zijn troost door hem in twijfel getrokken worden. Colossenzen 1:20-21. Niet iedere belofte, die nu in zijn hart komt, voldoet hem, neen, maar hij moet zien of het kind Jezus aan de ziel wordt aangeboden in en door die belofte. Indien nu het kindje opspringt in zijn schoot, als ik mij zo mag uitdrukken, is het, omdat des Heeren belofte luid in zijn hart weerklinkt en vol van de liefde en de vergevende genade van God in Jezus Christus tot hem komt, ik zeg, dit is de eerste en voornaamste blijdschap van een ziel, die levend gemaakt en in het verbond der genade gebracht is.
Ten vierde. Nu vindt de mens hemelse heiligmaking in zijn ziel gewrocht door het aller dierbaarste bloed van de mens, wiens naam in Jezus Christus. ‘Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.’ Hebreeën 13:12. Nu bemerkt de ziel een verandering in het verstand, in de wil, in het gemoed, in de genegenheden, in het oordeel en ook in het geweten, een verandering in de inwendige mens, en een verandering in de uitwendige mens, van het hoofd tot de voeten, zoals wij gewoon zijn te zeggen, want ‘indien iemand in Christus is, ‘ en alzo in dit verbond der genade, ‘die is een nieuw schepsel, ‘ of is tweemaal gemaakt-gemaakt en nog eens gemaakt. 2 Corinthiërs 5:17.
O, nu is de vaste keuze der ziel gevallen op de hemel en de heerlijkheid, nu roept zij uit: Heere, als er een rechteroog is, dat U ergert, ruk het uit, of een rechtervoet, snijd hem af, of een rechterhand, neem ze van mij. Nu begint de ziel te overpeinzen, hoe zij God de eer geven en Hem lof en prijs toebrengen kan. Nu gaat de ziel zich voorbereiden voor de tweede komst van Christus, alles trachtende af te leggen wat hinderlijk kan zijn, en tot een aansluiting bij die dingen, welke haar in een aangename en liefelijke gesteldheid kunnen brengen tegen die dag.
Ten vijfde. En dit alles komt voort uit een evangelische geest en niet uit een wettisch natuurlijk beginsel, want de ziel bezit deze dingen als de vruchten of gevolgen van haar afzondering tot het verbond der genade, en doordat ze alzo nu bezield is met die geest, die hen vergezelt, ja woont in hen, die van onder het oude verbond in het verbond der genade gebracht zijn, ik zeg, deze dingen spruiten in de ziel voort uit een andere wortel en een andere stam, dan die, waaruit de handelingen van andere mensen voortspruiten, want de ziel, die deze werking ondervindt, is zowel dood aan de wet en de gerechtigheid der wet-als het eerste verbond-als aan haar zonden.
Ten zesde. Nu begint de ziel enige zalige ervaring te smaken van de dingen van God, zelfs van de heerlijke mysteries van het evangelie.
1. Nu kent zij de betekenis van de woorden: ‘Want Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank, ‘ en dat wel bij bevinding, want de ziel heeft vrede in het geweten ontvangen door dat bloed, door de krachtdadige toepassing daarvan aan de ziel. Johannes 6:55. Ten eerste, doordat ze de schuld der zonde van het geweten voelde wegsterven, door de werking

daarvan. Ten tweede, doordat ze de kracht daarvan gevoelde om de vloek der wet weg te nemen. Ten derde, doordat ze bevindt, dat de macht der hel faalt, wanneer eens het bloed van de mens Jezus Christus in werkelijkheid in de ziel ontvangen is.

2. Nu kent de ziel ook bij ervaring de betekenis van die schriftplaats, welke zegt: 'Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde.' Romeinen 6:6. Nu ziet zij, dat toen de mens Jezus aan het hout hing op de berg Calvarie, dat toen het lichaam van haar zonden daar opgehangen werd, dat het met Hem stierf en begraven werd, ofschoon het toen nog niet geboren was, zodat het haar nimmer ten laste gelegd wordt, noch hier, noch hiernamaals, zodat het haar ook nimmer als gevangene wegvoeren zal in eeuwige gevangenschap en slavernij, daar het overwonnen is door Hem, door Christus, die het hoofd is van dat arme schepsel. En inderdaad, dit is de weg voor een ziel om wel getroost te leven, beide wat aangaat de schuld der zonde en de macht van het vuil der zonde, want de ziel, die dit inderdaad en waarheid ontvangt of ontvangen heeft, vindt kracht en sterkte daartegen bij en door die mens, die ze voor hem en zijn mede zondaren zo glorierijk overwonnen heeft, en de overwinning aan hen heeft geschonken, zodat er nu van hen gezegd wordt, dat zij overwinnaars zijn, ja 'meer dan overwinnaars door Hem, ' door die éne mens Jezus Christus. Romeinen 8:33-37.

3. Nu heeft de ziel inderdaad een geloof, nu heeft zij inderdaad een levendige hoop ontvangen, zodanig een, dat zij nu kracht kan putten uit de volheid van Christus en uit de verdiensten van Christus.

4. Ja, nu kan de ziel met het ene oog op zichzelf en met het andere op Christus zien, en zeggen: Inderdaad, het is waar, ik ben een ledige ziel, maar Christus is een volle Christus, ik ben een arme zondaar, maar Christus is een rijke Christus, ik ben een dwaze zondaar, maar Christus is een wijze Christus, ik ben een onheilig, ongoddelijk, ongeheiligd schepsel in mij zelf, maar Christus is mij geworden 'wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing.' 1 Corinthiërs 1:30.

5. Nu ook kan zij zich verheugen in die strenge wet, welke zij eens niet kon uitstaan, waarin zij zich eens niet kon verheugen, ik zeg, nu kan zij zich daarin verheugen naar de inwendige mens, nu is deze wet haar vermaking, zij zou er wel altijd in willen wandelen, zij zou er zich wel altijd in willen verheugen, daar zij een mishagen vindt in elke zonde of in elk bederf, dat haar in enigerlei opzicht of op enigerlei wijze tot een hinderpaal zou kunnen zijn. Romeinen 7:24-25. En toch zal zij zich er niet rustig bij neerleggen, en toch zal zij niet dulden, dat de wet zich zou aanbieden om Christus het werk van haar zaligheid uit de handen te nemen, neen, als ze ooit komt om dat te doen, dan moet ze de deur uit, al was ze ook nog eens zo goed. Want de ziel, die het rechte werk van God inderdaad in zich heeft, roept: Niet mijn gebeden, niet mijn tranen, niet mijn werken, niet mijn verrichtingen, al komen ze ook van het werk van de Geest van Christus zelf binnen in mij, toch zullen zij de eer niet hebben van mijn zaligheid, neen, niets dan het bloed van Christus, de dood van Christus, van de mens Christus Jezus van Nazareth, de zoon van de timmerman, zoals ze hem noemden, moet de kroon en de eer van mijn zaligheid ontvangen. Niemand dan Christus, niemand dan Christus. En aldus is de ziel er op uit om aan Christus de eerste plaats te geven. Colossenzen 1:18.

Een woord van bevinding.

Voor ik nu verder ga, moet ik een enkel woord spreken uit mijn eigen ervaring van de dingen van Christus, en dat wel des te eerder, omdat wij in deze dagen van onwetendheid een schare van onnozelen hebben, die of zich troosten met een verstandelijke kennis zonder de kracht of beide de verstandelijke kennis en de kracht van dit aller heerlijkst evangelie verwerpen. Daarom zal ik, ter verdere overtuiging van de lezer, hem met David iets vertellen van hetgeen de Heere aan mijn ziel gedaan heeft, want inderdaad, een weinig van de ervaring van de dingen van Christus is veel meer waard dan de gehele wereld. Het zou mij te lang ophouden, u hier

alles van het begin tot het einde te vertellen, maar iets zal ik u toch vertellen, opdat gij niet moogt denken, dat deze dingen fabelen zijn.
Lezer, toen het de Heere behaagde te beginnen met mijn ziel te onderrichten, vond Hij mij als een van de zwarte zondaren van de wereld: van vloeken en ook van leugens maakte ik een spel, en menigmaal vergiftigde ik mijn ziel door onderscheidene lusten van het vlees, als: het drinken, het dansen, het spel, genoten vermaak met de boze lieden der wereld. Toen de Heere mij in deze toestand vond, opende Hij de spiegel van Zijn wet voor mij, waarin Hij mij zo klaar mijn zonden toonde, niet alleen hoe groot, maar ook hoe afschuwelijk die waren in Zijn ogen, dat ik dacht, dat ook zelfs de wolken beladen waren met de toorn van God en gereed om het vuur van Zijn jaloersheid op mij te laten vallen. Echter was ik, niettegenstaande dit alles, zo aan mijn zonden gehecht, dat ik bij mijzelf dacht: Ik wil ze aanhouden al zou ik mijn ziel ook verliezen, (o, goddeloze ellendeling die ik was!) maar God, de grote, de rijke God, die oneindig is in barmhartigheid, ging mij om die voorkeur van mijn ziel niet wegwerpen, Hij zei niet: Neem hem dan, duivel, Ik zie, hij geeft om Mij toch niet meer, neen, maar Hij vervolgde mij steeds en won veld op mijn hart, door mij enig inzicht te verlenen, niet alleen in mijn ellendige staat, welke ik mij zeer wel bewust was, maar ook daar in, dat er op genade mocht gehoopt werden.
Ook nam Hij die liefde tot vleselijke genietingen weg en stelde er een liefde tot de godsdienst voor in de plaats, en aldus verwekte de Heere in mijn hart een begeerte naar de middelen, om het Woord te horen, om mij langzamerhand af te scheiden van mijn oude kameraden, en mij te voegen bij het volk van God, terwijl Hij mij bovendien vele liefelijke aanmoedigingen schonk uit onderscheidene beloften in de Schriften. Maar daarna drukte de Heere mij mijn zonden geweldig zwaar op het geweten, voornamelijk die zonden, welke ik begaan had sedert mijn eerste overtuigingen, de verzoekingen vervolgden mij ook geweldig, en voornamelijk zulke verzoekingen, die de strekking hadden om mij omtrent de weg der zaligheid op een dwaalspoor te brengen, namelijk of Jezus Christus wel de Zaligmaker was, en wat of wel het beste zou zijn, om mijn ziel te wagen op Zijn bloed ter verkrijging van de zaligheid, of een andere weg te volgen, Maar ik werd door genade, in zekere mate, dicht bij God gehouden in het gebed en de overige ordinantiën, maar toch wandelde ik langer dan een jaar daarheen zonder enige gezonde blijk van God aan mijn ziel betreffende de zaligheid, die door Jezus Christus komt.
Maar ten laatste, zoals ik het noemen mag, toen de vastgestelde tijd gekomen was, juist voor die mensen, die onder de naam van Kwakers bekend staan, in het land kwamen, zette de Heere mij zo zalig neer in de waarheid van de leer van Jezus Christus, dat het mij eerst in verwondering bracht te zien hoe Jezus Christus geboren werd uit een maagd, een tijdlang in de wereld wandelde met Zijn discipelen, daarna aan het kruis hing, Zijn bloed vergoot, begraven werd, weer opstond, opsteeg boven de wolken en de hemelen, daar leeft om onze Voorspraak te zijn, en dat Hij ook zal wederkomen in de jongste dag om de wereld te oordelen, en Zijn heiligen tot Zich te nemen. Deze dingen, zeg ik, zag ik zo klaar, even alsof ik er bij gestaan had, toen Hij in de wereld was en ook toen Hij opgenomen werd. Dat er zulk een verandering in mijn ziel had plaats gehad, was mij een wonder, en bij mijzelf peinzende over de grote omkering in mijn geest- want de Heere ontdekte op een zeer heerlijke wijze in Zijn dierbaar Woord de Zoon van God aan mij, tot mijn ondersteuning, zodat ik door genade kan zeggen, dat het was naar de Schriften, 1 Corinthiërs 15:1-4.
En als ik bij mijzelf overpeinsde, wat deze dingen toch zouden te betekenen hebben, was het mij als hoorde ik een stem in mijn hart, die op volgende wijze tot mij sprak: Ik heb u met opzet neergezet, want Ik heb wat meer dan gewoon voor u te doen, hetwelk mij nog te meer in verwondering bracht, en ik zei: Wat, Heere, zulk een arme ellendeling als ik ben? Maar dat bleef zo, Ik heb u met opzet neergezet, en zo voort, en ik ontving meer uitlatingen van de Heere Jezus, en de kracht van het bloed van Zijn kruis aan mijn ziel, ja, het werd mij zo

duidelijk, dat ik door genade zag, dat het bloed, dat op de berg Calvarie vergoten werd, zondaren verlost en zalig maakt, dat ik dat met mijn zielsogen zag even klaar en even werkelijk als ik ooit, dacht mij, iemand een stuivers broodje had zien kopen voor een stuiver, en de dingen, die toen ontdekt werden, hadden zulk een werking op mijn ziel, dat zij, zo ik hoop, alle zielsvermogens aangenaam aandeden.
Lezer, ik spreek als in de tegenwoordigheid Gods, en Hij weet, dat ik niet lieg, ik zou veel van deze en soortgelijke handelingen van God kunnen verhalen, doch het is op het ogenblik mijn werk niet om dat te doen, maar alleen om u te vertellen welke werking het bloed van Christus over en op mijn geweten gehad beeft, en dat wel op onderscheidene tijden, en ook wanneer ik in onderscheidene gemoeds stemmingen was.
Ten eerste dan, soms was ik zo belast en beladen met mijn zonden, dat ik niet wist wat ik doen zou of waar ik rust zou vinden, ja, op zulke tijden dacht ik, dat het mij van het verstand brengen zou, echter heeft God uit genade op die tijd geheel onverwachts het bloed, dat op de berg Calvarie vergoten werd uit de zijde van Jezus, zo krachtdadig toegepast aan mijn arm, gewond, schuldig geweten, dat ik terstond zulk een liefelijke, vaste, kalme, hart vertroostende vrede gevonden heb, dat het mij was, alsof zij (mijn verschrikking en benauwdheid) niet bestaan had, en gelijk daarmee, mag ik zeggen en behoor ik te zeggen, heeft de kracht daarvan zulk een krachtige werking op mijn ziel gehad, dat ik een tijdlang in verlegenheid en onrust was bij de gedachte, dat ik Hem niet meer lief had en vereerde, zo werd ik door de kracht van Zijn bloed belemmerd.
Wederom, soms schenen mij mijn zonden zo groot toe, dat één van mijn zonden, dacht mij, even groot was als al de zonden van al de mensen in ons land, ja, en van andere landen ook, lezer, deze dingen waren geen inbeeldingen, want ik heb smarten geleden bij deze ervaring, maar toch de geringste stroom van het hartenbloed van deze mens Jezus heeft alles weggevaagd en op de vlucht gedreven, tot verbazing van zulk een armen zondaar, en, zoals ik daar pas zei, het heeft mij liefelijke en hemelse vrede en blijdschap geschonken in de Heilige Geest.
Wederom, soms wanneer mijn hart hard, dood, traag, blind en ongevoelig was, hetgeen inderdaad treurige gestalten zijn voor een arme Christen, op zulk een tijd, wanneer ik in zo'n omstandigheid verkeerde, dan heeft het bloed van Christus, het dierbare bloed van Christus, het bewonderenswaardige bloed van de God des hemels, dat uit Zijn lichaam vloeide, toen het aan het kruis hing, Mijn ziel zo verzacht, verlevendigd, levend gemaakt en verlicht, dat, waarlijk lezer, dat ik kan zeggen: O, het brengt mij in verwondering!
Wederom, wanneer ik met de zonde belast was, en door onderscheidene verzoekingen gekweld werd, en in een zeer treurige toestand verkeerde, dan kwam de beproeving van de kracht van Christus' bloed, met de beproeving van de kracht van andere dingen over mij, en dan heb ik bevonden, dat wanneer tranen niet hielpen, en gebeden niet hielpen, en berouw en boete en alle andere dingen mijn hart niet konden bereiken, dat dan, o dan, één aanraking, één druppel, één lichtstraal van de kracht van het bloed, van dat bloed, dat door een steek met de speer uit het lichaam van Christus stroomde, mij op een zeer zalige wijze verloste, zodat het mij in verwondering deed uitbreken. O! mij dunkt, het kwam met zulk een leven, met zulk een kracht, met zulk een onweerstaanbare en wonderbaarlijke heerlijkheid, dat het al de schandvlekken afveegde, al de uitroepen stilde, en al de vurige pijlen en al de vlammen van het hellevuur uitdoofde, die verwekt werden door de beschuldigingen van de wet, de Satan en de twijfel wekkende herinneringen aan mijn zondig leven.
Vrienden, zoals Petrus zegt tot de kerk, zo zeg ik tot u, ik heb u geen kunstig verdichte fabelen gepredikt, toen ik u vertelde van het bloed van Christus, en van de kracht, die het gehad heeft op mijn geweten, o neen, maar hetgeen Petrus zegt betreffende de komst van de Heere Jezus in de wereld, dat kan ik tot op zekere hoogte zeggen van het bloed van de Heere Jezus Christus,

dat vergoten werd toen Hij in de wereld kwam. En het is niet enkel mijn getuigenis hieromtrent, neen, maar alle profeten stemmen hierin overeen, dat zij dit in hun geschriften doen uitkomen, en ook al de heiligen verklaren nu hetzelfde, wanneer zij zich uitspreken over de beminnelijkheid en de vele krachtige eigenschappen van dat bloed. ‘U ook aangaande door het bloed van uw verbond, ‘ zegt God tot Christus, ‘heb Ik uw gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uitgelaten.’ Zacharia 9:11. Wij hebben de verlossing door Zijn bloed.’ Efeziërs 1:7.
‘Wederom: ‘Wij hebben de verlossing door Zijn bloed.’ Colossenzen 1:14. ‘Onze kleren zijn gewassen en wit gemaakt in het bloed des Lams.’ Openbaring 7:14. De duivel is overwonnen door het ‘bloed des Lams.’ Openbaring 12:11. Ja, en het geweten is ook gereinigd, en dat wel door het bloed des Lams. Hebreeën 9:14. Wij hebben vrije toegang tot de troon der genade door het bloed van Jezus. Hebreeën 10:19. Ik zou u een wolk van getuigen kunnen brengen uit al de typen en schaduwen en uit de onderscheidene profeten, en nog veel meer uit het Nieuwe Testament, maar dat laat ik na, omdat ik voor de lezer niet te omslachtig wil zijn door te ver uit te weiden, hoewel ik hier in deze verhandeling geen overtreding begaan heb, want het bloed van Christus is dierbaar bloed. 1 Petrus 1:18-19.

TEN DERDE. DE VOORRECHTEN VAN HET NIEUWE VERBOND.

In de volgende plaats zal ik u de onderscheidene voorrechten en voordelen aantonen, die de man of de vrouw heeft, die onder dit verbond der genade is, boven hetgeen zij hebben, die onder het verbond van de wet en de werken zijn. Als,

Ten eerste. Het verbond der genade is niet gegrond op onze gehoorzaamheid, maar op Gods liefde, op Zijn vergevende liefde tot ons door Christus Jezus. Met het eerste verbond stond het zo, dat het door ons kon worden verbroken of gehouden, en dat Gods liefde of gramschap dienovereenkomstig verloren zou zijn of genoten zou worden, al naar dat wij, als schepselen, ons gedroegen, maar nu is de grond van het verbond der genade Gods liefde, bloot Zijn liefde door Jezus Christus. 'De HEERE heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren om uw veelheid boven alle andere volken: want gij waart het geringste van alle volken, maar omdat de HEERE u lief had, en opdat Hij hield de eed, die Hij uw vaderen gezworen had.' Deuteronomium 7:8-9.

Wederom: 'Door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen verlost, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen behouden, ' dat is, Jezus Christus. Jesaja 63:9. En weer: 'Die ons heeft zalig gemaakt-niet naar onze werken' der gerechtigheid, welke wij gedaan hebben, 'maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden der eeuwen.' 2 Timotheus 1:9.

Ten tweede. Deze liefde strekt zich niet naar ons uit door hetgeen wij gedaan hebben, zoals tevoren bewezen is, maar door hetgeen Hij gedaan heeft, met wie het verbond werd gemaakt, dat ons gegeven werd in Christus. Gelijk Hij ons uitverkozen heeft in Christus. 'Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus.' 'Gelijkerwijs ook God in Christus u vergeven heeft, ' dat is, door hetgeen Christus gedaan heeft, door Christus lijden. 2 Timotheus 1:9, Efeziërs 1:3-4, 4:32. Indien dit nu maar recht verstaan wordt, ligt er overvloed van troost in voor hen, die binnen de grenzen van het verbond der genade zijn. Want,

1. Hieruit ziet een gelovige, dat hij zal staande blijven, als de verrichtingen en het lijden van Christus staande blijven, hetwelk een zekere grondslag is, want God handelt met hem door Christus. En alzo, ten tweede, dat hij niet zal vallen, tenzij het lijden en de verdiensten van Christus, schuldig bevonden zijnde, voor de ogen der Goddelijke rechtvaardigheid verworpen worden, hetgeen nimmer zal geschieden, want met Hem werd het verbond gemaakt en Hij was de borg er van, dat is, even als het verbond met Hem gemaakt werd, zo was Hij gehouden om het te vervullen. Zacheria 9:11, Hebreeën 7:22. Want gij moet in het oog houden, dat het verbond gemaakt werd tussen de Vader en de Zoon lang voor het vervuld of openbaar verzegeld werd met Christus' bloed, het werd gemaakt voor de wereld begon. Titus 1:2, Efeziërs 1:4, 1 Petrus 1:18-20.

Maar de voorwaarden daarvan werden niet eerder vervuld dan nog geen twee duizend jaar geleden, en al die tijd stond Jezus er voor, gelijk een borg, zo als ik vroeger zei, gewoon is te doen, tot aan de tijd in welke de betaling zou plaats hebben. En het was uit kracht van zijn borgschap, omdat Hij verbondsgewijze Zich verbonden had om alle dingen te doen, waaromtrent Zijn Vader en Hij waren overeengekomen, dat de uitverkorenen, die geboren waren vóór Hij kwam, konden zalig worden, en de rust ingingen. Want de vergeving der zonden, die tevoren geschied waren, ofschoon die plaats had door het bloed van Christus, zo had zij toch ook plaats door de verdraagzaamheid Gods. Romeinen 3:25. Dat is, Christus werd borg voor hen, die stierven vóór Zijn komst, opdat Hij inderdaad en waarheid in de volheid des tijds of op de vastgestelde tijd een volkomen en volle voldoening voor hen zonde geven, overeenkomstig de zin of de voorwaarde van het verbond. Galaten 4:4. Wederom,

2. Even als van het tweede verbond, waar onder de gelovigen zijn, de grond en het fundament veilig is, zo zijn ook de beloften daarvan beter, zekerder, vrijer en voller, enz.

(1.) Zij zijn beter, indien gij de voortreffelijkheid van het een vergelijkt met de voortreffelijkheid van het andere. Het eerste heeft niets beloofd dan een aards paradijs. Doe dat, en gij zult leven, namelijk, hier in een aards paradijs. Maar het andere brengt de belofte van een hemels paradijs.
(2.) Al is het dat het verbond der werken een aards paradijs belooft, zo is het toch een paradijs of een zegen, die, ofschoon eens verkregen, toch weer kan verloren gaan, want niet langer dan gij weldoet, niet langer wordt gij daardoor aangenomen. Maar de beloften in, het nieuwe verbond brengen ons de zegening van een eeuwige erfenis. Opdat 'degenen, die geroepen zijn, de belofte der eeuwige erve ontvangen zouden.' O wonder boven wonder! het is een 'eeuwige erve.' Hebreeën 9:15.
(3.) Even als het andere niet zo goed is als dit, zo is het ook niet zo zeker als dit, en daarom noemt Hij het ene een zodanig verbond, dat kon worden en werd bewogen, maar van dit wordt gezegd, dat het zodanig een is, dat niet kon bewogen worden. En dit woord, ' zegt hij, handelende van de twee verbonden van vers 18 tot vers 24. 'En dit woord: Nog eenmaal, wijst aan de verandering der beweeglijke dingen, ' der dingen, die bewogen of geschud worden of kunnen worden, 'als welke gemaakt waren, opdat blijven zouden de dingen, die niet beweeglijk zijn, ' hetwelk is het tweede verbond, Hebreeën 12:27, want, zegt hij, vers 28, wij ontvangen 'een onbeweeglijk' koninkrijk. Daarom, gij gelukkige heiligen, ziende dat gij een 'onbeweeglijk' koninkrijk ontvangt, daarom, 'laat ons de genade vasthouden, door welke wij welbehaaglijk' onze God 'mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid.' Dit in het algemeen, maar nu meer in het bijzonder.
(4.) Zij zijn zekerder, daar zij eveneens op Gods liefde gefundeerd zijn, en tot ons komen zonder die dingen uit onze handen te eisen, die het middel kunnen zijn om een einde te maken aan onze zekere genieting van die beloften. Aan de beloften onder of van de wet zou gemakkelijk een einde gemaakt kunnen worden door onze ongehoorzaamheid, maar de beloften onder het evangelie zeggen: 'Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fundamenten der aarde beneden doorgrond kunnen worden, ' dan en eerder niet 'zal Ik ook het ganse zaad Israël's verwerpen, om alles, wat zij gedaan hebben.' Jeremia 31:37.
Wederom: 'Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg, om Mijnentwil, en Ik gedenk uw zonden niet.' Jesaja 43:25. Ik wil u tot een deelgenoot maken van Mijn belofte, en opdat Ik dat moge doen, wil Ik datgene wegnemen, wat in de weg zou staan, 'Ik wil al hun zonden in de diepten der zee werpen, ' opdat Mijn belofte zeker moge zijn aan al het zaad. En daarom zegt de apostel, wanneer hij ons wil aantonen, dat de beloften van het nieuwe verbond zekerder zijn dan die van het oude, daarom zegt hij ons duidelijk, dat de wet en de werken op zij gezet zijn, en die beloften louter de onze worden door de rechtvaardigheid des geloofs, welke is de rechtvaardigheid van Christus. 'Want de belofte, ' zegt hij, 'is niet door de wet, ' of de werken, 'aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam van de wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. Want indien degenen, die uit de wet of de werken zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte te niet gedaan. Daarom is zij uit het geloof, teneinde de belofte vast zij al de zade.' Romeinen 4:13-16.
(5.) Zekerder, omdat niet alleen datgene weggenomen is wat in de weg zou staan, maar zij ook toevertrouwd zijn aan de hoede van een getrouwe vriend. Want al de beloften van God zijn in Christus, niet ja en neen, maar ja en amen, zeker en gewis, zeker, omdat zij in de hand zijn van ons hoofd, onze vriend, onze broeder, onze man, ons vlees en benen, omdat zij in het hart en in de hand zijn van onze dierbare Jezus.
(6.) Omdat al de voorwaarden van die beloften alreeds voor ons vervuld zijn door Jezus Christus, elke belofte, die behoort tot het nieuwe verbond, zo er enige voorwaarde in is, onze ondernemer heeft die voor ons volbracht, en bovendien geeft Hij ons die genade, waardoor Wij

de aangename vruchten ontvangen, die er uit voortvloeien door Zijn gehoorzaamheid aan alles, wat er in vereist werd.
(7.) Zekerder, omdat, daar zij gegrond zijn op de liefde van God, alles uit de weg genomen is, in de hand van een vertrouwde vriend. En gelijk Christus elke voorwaarde in betrekking tot de rechtvaardigmaking, die daarin vervat is, vervuld heeft, zo heeft de Heere plechtig met een eed gezworen, opdat wij des te beter vertrouwen zouden hebben in deze bijzonderheid. 'Want als God aan Abraham, ' en alzo aan al de heiligen, 'de belofte deed, omdat Hij bij niemand, die meerder was, had te zweren, zo zwoer Hij bij zichzelf. Zeggende: Waarlijk, zegenende zal Ik u zegenen, en vermenigvuldigende zal Ik u vermenigvuldigen. En alzo, lankmoedig verwacht hebbende, heeft Hij de belofte verkregen. Want de mensen zweren wel bij de meerdere dan zij zijn, en de eed tot bevestiging is dezelve een einde van alle tegenspreken, ' opdat er geen twijfel of vrees meer mocht bestaan, betreffende de zekere vervulling van de belofte. 'Waarin God, willende de erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, ' of van het zekere, standvastige, onveranderlijke besluit van God in het doen van de belofte, tot vertroosting van Zijn kinderen, 'met een eed daar tussen is gekomen, opdat wij door twee onveranderlijke dingen, ' Zijn belofte ondersteund door een eed, 'in welke het onmogelijk is dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden.' Hebreeën 6:13-18.
(8.) Dat zij beter zijn, blijkt ook daaruit, dat zij vrijer en voller zijn. Dat zij vrijer zijn, is duidelijk, daar het een zegt: Geen werken, geen leven. Doe dat, en dan zult gij leven, zo niet, gij zult verdoemd worden. Maar het andere zegt: Wij worden gezaligd door het geloof in hetgeen een ander gedaan heeft, zonder de werken der wet. 'Doch degenen, die niet werkt, maar gelooft in Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.' Romeinen 4:4-5. Het ene zegt: Betaal mij wat gij schuldig zijt, het andere zegt: Ik vergeef u alles vrij en frank. Het ene zegt: Omdat gij gezondigd hebt, zult gij sterven, het andere zegt: Omdat Christus leeft, zult gij ook leven. Johannes 15.
(9.) En gelijk zij vrijer zijn, zo zijn zij ook voller, voller van aanmoediging, voller van troost, het ene, te weten de wet, ziet er uit als Farao's zeven magere koeien meer gereed om ons op te eten dan om ons enig voedsel te verschaffen, het andere is gelijk aan de volle druif in de wijntros, welke voorzeker een heerlijke zegen in zich heeft. Het een zegt: Keer weer als gij gezondigd hebt, het andere zegt: Als gij gezondigd hebt, zult gij verdoemd worden, al heb ik ook een belofte in mij.
3. Zij, die tot het tweede behoren, zijn beter dan die van het eerste, dat blijkt ook uit het volgende. Door de beloften van de wet ontvangen wij noch geloof, noch hoop, noch de Geest, maar door de beloften van het evangelie komt dit alles tot ons. 'Door welke ons de grootste en dierbaar6te beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve de Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden.' 2 Petrus 1:4. O!' laat ons' dan 'de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden, want die het beloofd heeft, is getrouw.' Hebreeën 10:23. 'In de hoop van het eeuwige leven, ' hoe zo? Omdat 'God, die niet liegen kan, ' het 'beloofd heeft voor de tijden der eeuwen.' Titus 1:2.
4. Zij, die in dit verbond zijn, verkeren in een gelukkige staat, want ofschoon er onderscheidene voorwaarden in het evangelie te verrichten zijn, zo verwacht Christus Jezus toch niet, dat zij gedaan zullen worden door de mens als mens, naar door zijn eigen Geest in hen, gelijk geschreven is: 'Gij hebt al onze werken in ons gewrocht.' Bestaat er de voorwaarde, dat zij geloven moeten? Wel, Hij wil beide 'de Leidsman en Voleinder des geloofs' zijn. Hebreeën 12:2-3. Moet er ook hoop in zijn kinderen zijn? Hij geeft hun ook en heeft hun ook gegeven 'goede hoop in genade'. 2 Thessalonicenzen 2:16. Wederom, moet het volk van God zich gedragen tot eer en verheerlijking van God de Vader? Hij wil in hen werken 'beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen.' Filippenzen 2:13.

5. Wederom, gelijk Hij al onze werken in ons en voor ons werkt, zo wordt ons ook uit kracht van dit verbond een andere natuur gegeven, waardoor of door welke wij gewillig gemaakt worden tot de verheerlijking van God, beide in ons lichaam en in onze geest, welke de zijne zijn. ‘Uw volk zal zeer gewillig zijn in de dag Uwer heirkracht.’ 1 Corinthiërs 6:20, Psalm 110:3.
6. In de volgende plaats, al degenen, die onder dit tweede verbond zijn, verkeren in een wonderbaar veilige toestand, want ingeval zij uitglijden of na hun bekering in enige zonde of zonden vallen, (want wie leeft er, die niet zondigt? Spreuken 24:16) zullen hun hun zonden vergeven worden door de verdiensten en de tussenkomst van Christus Jezus, die hun ondernemer is in dit verbond, hun zouden zullen hun vergeven, hun wonden geheeld worden, en zij zullen weer worden opgericht, welk voorrecht de kinderen van het eerste verbond niet hebben, want als zij zondigen, wordt naderhand nimmer acht op hen geslagen vanwege dat verbond. Zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. Hebreeën 8:9.
Maar wanneer Hij komt te spreken over het verbond der genade, zegt Hij, eerst sprekende over de publieke persoon onder de naam van David, het volgende: ‘Hij zal Mij noemen: Gij zijt mijn Vader! mijn God, en de Rotssteen mijns heils! Ook zal Ik hem ten eerstgeboren zoon stellen, ten hoogste over de koningen der aarde. Ik zal hem Mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden, en Mijn verbond zal hem vast blijven. En Ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten, en zijn troon als de dagen der hemelen. Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen, indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hen niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen.
Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid, zo Ik aan David liege! Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwig bevestigd worden, gelijk de maan, en de Getuige in de hemel is getrouw. Sela.’ Psalm 89:27-38. ‘Mijn verbond zal hem vast blijven, ‘ let daarop. Alsof God gezegd had: Ik maakte dit verbond niet met de mens, maar met Mijn Zoon, en met Hem wil Ik het volbrengen, en ziende, dat Hij MIJ een volkomen voldoening gegeven heeft, ofschoon Zijn kinderen uit zwakheid overtreden, zo wordt toch Mijn verbond daarom niet verbroken, omdat Hij, met wie het gemaakt werd, vast staat overeenkomstig de begeerte van Mijn hart, zodat Mijn rechtvaardigheid voldaan is, en Mijn wet niets te zeggen heeft, want er is geen gebrek aan volmaaktheid in de offerande van Christus.
Als gij uw zielen liefhebt, en begeert dat zij leven in de vrede van God, waartoe gij geroepen zijt in één lichaam, zelfs alle gelovigen, dan smeek ik u ernstig om deze ene zaak te overpeinzen en er op uit te wezen om ze vast in te prenten in uw ziel, deze namelijk, dat het nieuwe verbond niet verbroken wordt door onze overtredingen, en dat wel, omdat het niet gemaakt werd met ons. De reden, waarom de heiligen van God zo ontzettend op en neer zijn op hun reis naar de hemel is, dat zij zo zwak zijn in het geloof in betrekking tot deze ene zaak, want zij menen, dat als zij tekort schieten in deze of gene bijzondere verrichting, als hun harten dood en koud en hun lusten machtig en sterk zijn, dat God daarom nu vertoornd is, en nu zal Hij hen uitsluiten van Zijn Gunst, nu is het nieuwe verbond verbroken, en nu wil Christus Jezus hun vriend niet langer Zijn, nu heeft de duivel ook weer macht, en nu moeten zij hun deel hebben in de opstanding der verdoemenis, terwijl, helaas! het verbond met dat al volstrekt niet meer verbroken, en alzo de genade van God volstrekt niet meer beperkt is dan zij vroeger was. Daarom zeg ik, als gij bevindt, dat gij hier zwak zijt en daar tekort schiet, dat gij achterlijk zijt in dit goede en uw hart voordelig is in dat kwade, zorg er dan voor, dat gij het oog vast gericht

houdt op de Middelaar van dit nieuwe verbond, en houdt u overtuigd, dat het niet slechts met Hem gemaakt en Zijn deel ook vervuld is, maar dat God de Vader zo op Zijn vervulling neerziet, dat Hij u uw zonden niet ten laste legt, al moge Hij u als een Vader daarvoor kastijden. 'Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen, indien zij Mijn inzettingen ontheiligen en Mijn geboden niet houden, zo zal ik hun overtredingen met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar, ' let op, 'maar Mijn goedertierenheid zal Ik van HEM niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen.' En wat was dat? Zie hier het antwoord: 'Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon.' Psalm 89:31-37.

7. Een ander voorrecht, dat de heiligen hebben uit kracht van het nieuwe verbond, is, dat zij de hemel en de heerlijkheid reeds gedeeltelijk bezitten, en dat wel in tweeërlei opzicht:

(1.) De Goddelijke natuur is van de hemel in hen overgebracht, en, ten tweede, de menselijke natuur, dat is, de natuur des mensen, is opgenomen in, wordt onderhouden in, en heeft bezit genomen van de hemel. Wij hebben de eerstelingen des Geestes, zegt de mens Gods, wij hebben het onderpand des Geestes, hetwelk de plaats inneemt van het geheel, want het is het onderpand van het geheel. 'Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid.' Efeziërs 1:13-14, Romeinen 8:8-11.

(2.) De natuur des mensen, onze natuur is de heerlijkheid ingegaan als de eersteling van het mensdom, als een voorloper om bezit te nemen, totdat wij allen daar komen. 1 Corinthiërs 15:20. Want de mens te Bethlehem geboren, die een deel uitmaakt van de klomp van het mensdom, is opgevaren in de heerlijkheid als een publiek persoon, als de eersteling, de gehele massa van de kinderen Gods voorstellende, zodat in zekere zin gezegd kan worden, dat de heiligen alreeds bezit genomen hebben van het koninkrijk der hemelen door hun Jezus, hun publiek persoon, omdat Hij in hun plaats ingegaan is om hun plaats te bereiden. Johannes 14:1-4. Ik smeek u, overweeg, dat toen Jezus Christus van de heerlijkheid neerkwam, dit geschiedde, opdat Hij ons tot de heerlijkheid mocht brengen, en opdat Hij er zeker van mocht zijn niet te falen, bekleedt Hij Zich met onze natuur, even als iemand een stuk uit de gehele klomp zou nemen in plaats van het geheel, totdat het andere komt, en zet dat in die heerlijkheid, waarin Hij was voor Hij neerkwam van de hemel. Hebreeën 2:14-15. En zo moet die uitdrukking verstaan worden, waar gezegd wordt, sprekende van Christus en Zijn heiligen: 'En' Hij 'heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus.' Efeziërs 2:6.

8. Wederom, dat niet alleen, maar al de macht van God, benevens de overige van Zijn heerlijke eigenschappen, zijn aan onze zijde, daar zij wonen in onze natuur, welke is de mens Jezus, en het voor ons arme, eenvoudige, ledige, niets bezittende en niets betekenende schepselen opneemt, in betrekking tot ons eeuwig geluk. 1 Petrus 1:5. 'Want in Hem, ' dat is, in de mens Christus, die onze natuur, ons hoofd, onze wortel, ons vlees, ons been is, 'woont al de volheid der Godheid lichamelijk.' Colossenzen 2:9-10. Let er op, hoe zij tezamen gevoegd worden: 'In Hem woont de volheid der Godheid. En gij zijt volmaakt in Hem.' God woont volmaakt in Hem, die het Hoofd is van alle overheid en macht, en dit alles met toestemming en goedvinden van de Vader. 'Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou.' Colossenzen 1:19. Let nu op, de Godheid woont niet in Christus Jezus voor Hemzelf alleen, maar opdat zij langs een weg van gerechtigheid tot ons moge gebracht worden, tot onze troost en tot onze hulp in al onze behoeften. 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.' Mattheus 28:18. En dan volgt: 'En ziet, Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der wereld.' Vers 20.

'Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja ook de wederhorigen.' Psalm 68:19. 'En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.' Johannes

1:16. En hiervan kunnen de heiligen niet beroofd worden, omdat het verbond met Christus gemaakt, in elke tittel zo volkomen vervuld werd, wat aangaat de gerechtigheid, beide handelend en lijdend, dat de rechtvaardigheid niet enig ding kan tegenwerpen, de heiligheid kan nu nergens gebrek in vinden, ja, al de macht van God kan niet enig ding bewegen, dat voor ons gedaan is door den Middelaar van het Nieuwe Verbond, zodat er nu geen verbond der werken is voor een gelovige, geen geboden, aanklachten, beschuldigingen, veroordelingen of de geringste tittel van het oude verbond om geladen te worden op een van hen, die de kinderen zijn van het tweede verbond, geen zonde kan ten laste gelegd worden, omdat er op geen wet kan worden gepleit, maar alles is vereffend door onze Middelaar, Jezus Christus. O, zalig verbond! O, zalig voorrecht! Wees wijs daarom, o gij arme, terneer gebukte zielen, die de zonen zijt van dit tweede verbond, en ‘staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet weer met het juk der dienstbaarheid, ‘ noch met de geboden, beschuldigingen of veroordelingen van de wet of het oude verbond ‘bevangen, ‘ of in uw geweten verschrikt. Galaten 5:1.

Twee tegenwerpingen, in de hel uitgebroed, beantwoord.

Tegenwerping. Als het zo gelegen is, dan hoeft men er zich niet aan te storen, wat men doet, dan kan men maar al door zondigen, omdat Christus toch voldoening aangebracht heeft.

Antwoord. Als ik iemand moest aanwijzen, die onder de macht des duivels was, en met grote snelheid naar de hel ging, dan zou ik van mijn leven niet verder willen omzien naar zulk een man dan tot hem, die zulk een gebruik als dit is van de genade van God zou willen maken. Hoe! omdat Christus de Zaligmaker is, daarom wilt gij een zondaar zijn, omdat Zijn genade overvloedig is, daarom wilt gij overvloedig zijn in de zonde! O goddeloze ellendeling! hark de hele hel op, en waarlijk ik geloof uws gelijke zal nauwelijks gevonden worden! En laat mij u dit zeggen voor ik u verlaat-gelijk Gods verbond met Christus voor Zijn kinderen, welke uit het geloof zijn, zeker, onbeweeglijk, onherroepelijk en onveranderlijk vaststaat, zo ook heeft God zulk een weg met u gevolgd, dat het onmogelijk is, tenzij gij God Zichzelf kunt doen vervloeken, dat gij naar de hemel zoudt gaan, zo gij in die toestand sterft. ‘Zij verzochten Mij, zij beproefden Mij, ‘ en verkeerden de genade van God in ontuchtigheden, ‘zo heb Ik dan gezworen, ‘ let daar op, ‘zo heb Ik dan gezworen, ‘ en dat nog wel in Mijn toorn, dat zij nimmer in Mijn rust zullen ingaan. Vergelijk Hebreeën 3:9-11, met 1 Corinthiërs 10:5-10.

Neen, zegt God, als Christus hun niet past, maar zij ook hun zonden moeten aanhouden, neem ze dan, duivel, als de hemel hun niet voldoet, neem ze dan, hel, verslind hen, hel! verschroei hen, braad hen, verbrand hen, hel! God heeft meer plaatsen dan een om de zondaars heen te brengen. Als de hemel hun niet aanstaat, zal Hij hen geschikt maken voor de hel, als Christus hun niet aanstaat, zullen zij genoodzaakt worden om de duivel als hun deel te ontvangen. Daarom moeten en willen wij spreken van de waarheid der natuur van het verbond der genade van God aan Zijn arme heiligen, tot aanmoediging en tot troost van hen, die blij zouden wezen om op een sprong naar Christus te gaan, op welke voorwaarden er ook maar te bedenken zijn, en daarbij kunnen wij uit genade zeggen, dat er geen woorden voor te vinden zijn om uit te drukken en de zwijnen en zonen dezer wereld aan te zeggen, welk een varkenshok er voor hen is bereid, juist zulk een, als God heeft bereid om de duivel en zijn engelen daarin te werpen, is geschikt voor hen toebereid. Mattheus 25:41.

Tegenwerping. Maar als Christus God een volle en volkomen voldoening gegeven heeft, dan behoef ik niet te vrezen, al ga ik ook in de zonde voort, omdat God alreeds voldaan is. Het zou onrechtvaardigheid in God zijn te straffen voor die zonden, voor welke Hij reeds voldoening ontvangen heeft door Christus.

Antwoord. Opstandeling, opstandeling, er zijn sommigen in Christus, en sommigen buiten Hem.

1. Zij, die in Hem zijn, hebben vergiffenis van zonden ontvangen, en zijn nieuwe schepselen geworden, en zij hebben de Geest van de Zoon, welke een heilige, liefhebbende, zelfverloochende Geest is. En zij, die aldus in Jezus Christus zijn, zijn er zo verre van af zich in de zonde te verheugen, dat de zonde de voornaamste zaak is, die hen verontrust, en o hoe gaarne zouden zij zelfs van de gedachte der zonde ontslagen willen worden. Psalm 119:113. Het is hun ziel tot smart, wanneer zij in een rechte gemoeds toestand zijn, dat zij niet meer tot eer van God kunnen leven, en in al hun gebeden tot God gaan de ademtochten van hun ziel evenzeer uit tot heiligende genade als tot vergevende genade, opdat zij een heilig leven mochten leiden. Zij zouden even gaarne hier heilig willen leven als gelukkig zijn in de toekomende wereld, zij zouden even gaarne gereinigd willen worden van het vuil der zonde als de schuld der zonde te zien weggenomen, zij zouden even gaarne God hier willen verheerlijken als hiernamaals door Hem verheerlijkt worden. Filippenzen 3:6-21.
2. Maar er Zijn sommigen. die buiten Christus zijn, onder de wet, en wat aangaat die allen, laten zij burgerlijk of onheilig zijn, zij zijn degenen, die God voor de goddelozen rekent, en ik zeg, wat hen aangaat, als al de engelen in de hemel hen voor de rechterstoel van Christus kunnen slepen, zullen zij daarvoor gebracht worden om zich te verantwoorden over al hun goddeloze daden, en als al het vuur der hel hen, daarom veroordeeld zijnde, verbranden zal, zullen zij daar verbrand worden, zo zij in die toestand sterven. Judas: 15. En daarom, als gij uw zielen liefhebt, geef dan geen plaats aan zulk een boze geest. ‘Dat u niemand verleide met’ zulke ‘ijdele woorden, ‘ dat gij denken zoudt: omdat Christus God voldoening gegeven heeft voor de zonde, daarom kan ik in mijn zonden leven. O neen, God verhoede dat ook maar een zo zou denken: ‘want om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid.’ Efeziërs 5:6.
Zo heb ik u, lezer, een korte verhandeling gegeven betreffende het verbond der werken en het verbond der genade, eveneens van de natuur van het een tegelijk met de natuur van het andere. Ook heb ik u in deze verhandeling de toestand trachten aan te tonen van hen, die onder de wet zijn, hoe treurig die is, beide uit de natuur van het verbond, waaronder zij zijn, alsook door de houding en het gedrag van God tegenover hen, vanwege dat verbond. En nu zal ik, omdat ik alles in zulk een kort bestek wens samen te vatten als ik maar kan, beginnen met het gebruik en de toepassing van het geheel op zulk een korte manier als mij maar mogelijk is, terwijl het mijn begeerte tot de Heere is het aan u te zegenen.

GEBRUIK EN TOEPASSING.

Een gebruik van zelfonderzoek omtrent het oude verbond.
Ten eerste. En laat ons hier nu allereerst beginnen met een weinig onderzoek te doen betreffende het verbond, waarin gij staat voor God of het het verbond der werken is of het verbond der genade, en om dit op de rechte wijze te doen zal ik deze voorstelling vooropzetten, namelijk, dat alle mensen van nature in de wereld komen onder het eerste van deze, hetwelk genoemd wordt het oude verbond of het verbond der werken, hetwelk is de wet: 'En waren allen van nature kinderen des toorns gelijk ook de anderen, ' hetgeen zij niet hadden kunnen zijn, zo zij niet onder de wet geweest waren, want er zijn geen, die onder het andere verbond zijn, die nog kinderen des toorns zijn, maar wel zijn zij kinderen des geloofs, kinderen der belofte, aangenomen kinderen, kinderen niet der dienstmaagd maar der vrije. Galaten 4:28-31.
Vraag. Nu ligt hier de vraag: Onder welke van deze twee verbonden, zijt gij, ziel?
Antwoord. Ik hoop, dat ik onder het verbond der genade ben.
Vraag. Maar welke grond hebt gij om te denken, dat gij onder dat gezegende verbond zijt, en niet eerder onder het verbond der werken, dat gestrenge, dat ziel verdoemende verbond?
Antwoord. Welke grond? Wel, ik hoop het.
Vraag. Maar welke grond hebt gij voor deze uw hoop? Want een hoop zonder grond is gelijk aan een kasteel, dat in de lucht gebouwd is, hetwelk nimmer in staat zal zijn u enig heil aan te brengen, maar zal blijken gelijk te wezen aan datgene, waarvan gesproken wordt in Job 8:'Van dewelke zijn hoop walgen zal, en Zijn vertrouwen zal zijn' gelijk 'een huis der spinnenkop. Hij zal op zijn huis leunen, maar het zal niet bestaan, hij zal zich daaraan vasthouden, ' zoals gij waarschijnlijk uw hoop zult vasthouden, 'maar het zal niet staande blijven.' Job 8:13-15.
Antwoord. Mijn hoop is gegrond op de beloften, waarop zou ze anders gegrond zijn?
Tegenreden. Inderdaad, mijn hoop op Christus Jezus te bouwen, op God in Christus, door de belofte, en deze hoop op de rechte wijze te bezitten, door de tentoonspreiding van de liefde van God in het hart, dat is een recht gegronde hoop. Romeinen 5:1-7.
Vraag. Maar op welke beloften in de Schrift vindt gij uw hoop gebouwd? en hoe weet gij of gij uw hoop bouwt op de beloften in het evangelie, de beloften van het nieuwe verbond, en niet eerder op de beloften van het oude verbond, want hierin zijn even goed beloften als in het andere?
Antwoord. Ik hoop dat ik, zo ik weldoe, zal worden aangenomen, omdat God dat gezegd heeft. Genesis 4:7.
Tegenreden. O ziel, als uw hoop daar gegrond is, is uw hoop niet gegrond op de evangeliebeloften, of het nieuwe verbond, maar waarlijk op het oude, want deze woorden werden gesproken tot Kaïn, een zoon van het oude verbond, en zijzelf zijn de zin en inhoud daarvan, want dat luidt aldus: 'Doe dat, en gij zult leven. De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. Als gij weldoet, zult gij aangenomen worden.' Leviticus 18:5, Ezechiël 20:11, Romeinen 10:5, Galaten 3:12, Genesis 4:7.
Tegenreden. Wel, als het weldoen en welleven van een mens, en zijn streven om God te dienen zo goed als hij kan, hem niet zullen helpen om tot Christus te komen, dan weet ik waarlijk niet wat helpen zal, zondigen tegen God helpt niet, dat weet ik zeker.
Vraag. Hebt gij nimmer die schriftplaats gelezen, welke zegt: 'Israël, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen?' Romeinen 9:30-32.
Tegenwerping. Maar zegt niet de Schrift: 'Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens?' Openbaring 22:14.
Antwoord. Er moet dus eerst onderzocht worden of het onderhouden van Zijn geboden hetzelfde is als te streven om de wet als een verbond der werken te onderhouden, of dat het

ziet op de grote geboden van het Nieuwe Testament, welke aangehaald worden in 1 Johannes 3:22-23. ‘En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden bewaren, en doen hetgeen behaaglijk is voor Hem.’ Maar wat bedoelt gij, Johannes? Bedoelt gij het verbond van de wet of het verbond van het evangelie? Wel, ‘Dit is Zijn gebod, ‘ zegt hij, ‘dat wij geloven in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkaar lief hebben, ‘ als de vruchten van dit geloof, ‘gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft.’ Als het het oude verbond is, als een verbond der werken, dan is het evangelie slechts een verloren zaak. Als het uit de werken was, dan was het niet meer uit genade, dus is het niet het oude verbond als het oude verbond.
Vraag. Wat bedoelt gij met deze woorden-het oude verbond als het oude verbond. Licht uw bedoeling nader toe.
Antwoord. Mijn bedoeling is, dat gij niet op de wet moet zien om het leven te ontvangen, zoals zij uitgereikt werd van de berg Sinaï, zo gij ooit inderdaad wilt gered worden, ofschoon gij, nadat gij het geloof in Christus zijt deelachtig geworden, daarin voor uzelf troost en vermaak scheppen kunt en moet, om uw liefde uit te drukken tot Hem, die u alreeds zalig gemaakt heeft door Zijn eigen bloed, zonder uw gehoorzaamheid aan de wet, hetzij van de Sinaï of ergens elders.
Vraag. Denkt gij, dat ik meen, dat mijn gerechtigheid mij zal behouden zonder de gerechtigheid van Christus? Zo ja, dan verstaat gij mij verkeerd, want zo denk ik er niet over, maar dit zeg ik: Ik wil mij er op toeleggen om te doen wat ik kan, en wat ik niet doen kan, dat zal Christus voor mij doen.
Antwoord. Ach, arme ziel, dit is ook de verkeerde weg, want dit is van Christus slechts een stuk van een Zaligmaker te maken, gij wilt iets doen en Christus zal de rest doen, gij wilt de dingen van uzelf op de eerste plaats zetten, en als gij ten laatste tekort komt, dan wilt gij van Christus lenen, gij behoort tot de zodanige, die Christus de allergrootste smaadheid aandoen. Ten eerste, doordat gij Zijn verdiensten onderschat, door uw eigen werken voor de zijn te verkiezen, en ten tweede, door de vuile, haveloze gerechtigheid van uw werken met Zijn gerechtigheid te vermengen.
Vraag. Hoe, zoudt ge dan willen, dat wij niets deden? Zoudt gij willen, dat wij van Christus zulk een sloof maakten, dat Hij alles moest doen, terwijl wij stil en werkeloos bleven zitten?
Antwoord. Arme ziel, gij begrijpt Jezus Christus verkeerd, wanneer gij zegt, dat gij van Hem een sloof maakt, als gij Hem alles laat doen, ik zeg u, Hij rekent het een grote heerlijkheid alles voor u te doen, en het is een grote oneer voor Hem, als gij ook maar anders denkt. En zo rekenen het ook de heiligen Gods, die het werk der genade aan hun zielen ervaren hebben: ‘zeggende-Gij zijt waardig het boek te nemen, en zijn zegelen te openen.’ Openbaring 5:9. ‘ Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging.’ Vers 12. En waarom? Lees weer het 9e vers: ‘Want Gij zijt geslacht, en hebt ons God gekocht met Uw’ eigen ‘bloed.’ Zie ook Efeziërs 1:6-7. ‘Tot prijs der heerlijkheid van Zijn genade-in welke wij hebben de verlossing door zijn bloed.’
Tegenreden. Dit alles belijden wij, wij belijden, dat Jezus Christus voor ons stierf, maar hij, die door Christus denkt behouden te worden, en in zijn zonden leeft, zal nooit zalig worden.
Antwoord. Ik stem dat toe. Maar dit zeg ik weer: een mens moet niet van zijn goede verrichtingen de laagste sport maken van de ladder, met welke hij naar de hemel gaat, dat is, hij, die naar de hemel wil en zal gaan, moet geheel en alleen, zonder enige van de dingen van hem zelf, zijn kostbare ziel op Jezus Christus en Zijn verdiensten wagen.
Vraag. Wat, en tot Christus komen als een zondaar?
Antwoord. Ja, met al uw zonden op u, net zo onrein als gij maar enigszins kunt.
Vraag. Maar is dit niet de weg om Christus van ons te doen walgen? Gij weet, dat wanneer kinderen in de modder vallen, zij gewoonlijk voor ze naar huis gaan, hun kleren zo schoon

maken als ze kunnen, uit vrees dat hun ouders hen zouden kastijden, en zo denk ik moeten wij ook doen.
Antwoord. Deze vergelijking wordt verkeerd toegepast, als gij ze overbrengt om ons te tonen, hoe wij moeten doen wanneer wij tot Christus komen. Hij, die zichzelf schoon maken kan, heeft geen behoefte aan Christus, want de gezonden, de reinen en rechtvaardigen hebben geen behoefte aan Christus, maar zij, die vuil en ziek zijn. Zo als gij weet, zeggen de dokters, als zij gaarne geëerd willen zijn, niet tegen de patiënten, dat zij zich eerst gezond maken en dan tot hen komen moeten, neen, maar zij verzoeken hen te komen met hun pijnen en gezwellen lopende en etterende over hun gehele lichaam, zoals de vrouw met haar vloed des bloeds. Markus 5. En zoals Maria Magdalena met haar buik rol van duivels, en de melaatsen geheel en al schurftig, en dat is het rechte komen tot Jezus Christus.
Tegenreden. Wel, ik hoop, dat Christus mij zal zalig maken, want Zijn beloften en Zijn genade zijn zeer ruim, en zo lang als Hij beloofd heeft ons het leven te geven, heb ik voor mijn staat niet de minste vrees.
Antwoord. Het is zeer waar, Christus' beloften zijn zeer ruim, gezegend zij de Heere tot in eeuwigheid, en Zijn genade evenzo, maar niettegenstaande dat alles zijn er velen, die ingaan door de wijde poort, en daarom zeg ik, uw taak is: ernstig te onderzoeken of gij onder het eerste of tweede verbond zijt, want tenzij gij onder het tweede zijt, zal de Heere nimmer acht op u slaan, omdat gij een zondaar zijt. Hebreeën 8:9. En te eerder, omdat, als God zo goed voor u zou wezen om u een aandeel te geven in het tweede, al uw zonden u zullen vergeven en gij voorzeker het eeuwige leven deelachtig zult worden, ofschoon gij een grote zondaar geweest zijt. Maar verwacht niet, dat gij enig deel of lot zult hebben in de ruime beloften en genade van God, tot heil en troost van uw arme ziel, zolang gij onder het oude verbond zijt, omdat gij zolang buiten Christus zijt, door wie God Zijn barmhartigheid, genade en liefde aan de zondaars toevoert. 'Want al de beloften van God zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen.' Inderdaad, Zijn barmhartigheid, genade en liefde zijn zeer groot, maar zij zijn opgesloten in Hem, worden uitgegeven in Hem, door Hem. 'Maar God, die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad-opdat Hij de uitnemende rijkdom van Zijn genade mocht betonen' maar langs welke weg?-' in Zijn goedheid tot ons door Christus Jezus.' Maar buiten Christus zult gij God een rechtvaardig God bevinden, een zonde wrekend God, een God, die met geen middel de schuldigen sparen zal, en wees er zeker van, dat een ieder, die buiten Jezus Christus gevonden wordt, schuldig zal bevonden worden in de oordeelsdag en dat over hen de toorn van God zal roken tot hun eeuwig verderf. Denk er dus nu over na, en volg de raad van de apostel op in 2 Corinthiërs 13:5, welke is, u zelf te onderzoeken of gij 'in het geloof' zijt, en u zelf te beproeven of gij de Geest van Christus in uw ziel hebt ontvangen, of gij bekeerd zijt, of gij wedergeboren en een nieuw schepsel geworden zijt, of uw zonden afgewassen zijn in het bloed van Christus, of gij van onder het oude verbond in het nieuwe gebracht zijt, en doe geen los en oppervlakkig onderzoek, want gij hebt een kostbare ziel, die behouden of verdoemd kan worden.
En, opdat gij niet bedrogen moogt uitkomen, overweeg, dat het één ding is overtuigd te wezen en een ander bekeerd te zijn, één ding gewond te zijn en een ander gedood, en alzo weer levend gemaakt te zijn door het geloof van Jezus Christus. Wanneer de mensen gedood zijn, zijn zij gedood aan alle dingen, waaraan zij vroeger leefden, beide de zonde en de gerechtigheid, gelijk al hun oud geloof en onderstelde genade die zij dachten dat ze hadden. Inderdaad, het oude verbond zal u tonen, dat gij een zondaar zijt, en een grote ook, maar het oude verbond, de wet, zal u niet tonen, zonder de hulp van de Geest, dat gij van nature buiten alle genade zijt, neen, maar te midden van uw onrust zult gij u zelf van Christus afhouden, door uw ziel te overreden, dat gij alreeds tot Hem gekomen en alreeds enige genade deelachtig zijt.

O, smeek derhalve ernstig de Geest, dat uw ziel verlicht en de boosheid van uw hart ontdekt moge worden, opdat gij de ellendige staat moogt zien, waarin gij u bevindt ter oorzake van zonde en ongeloof, hetwelk de grote veroordelende zonde is, en alzo een gezicht en gevoel moogt krijgen van uw treurige toestand, als God met u in gestrengheid zou handelen, naar uw verdiensten. Roep (nu) tot God om het geloof in een gekruisigde Christus, opdat al uw zonden mogen worden afgewassen in Zijn bloed, en er zulk een recht werk der genade in uw ziel gewrocht worde, dat bestaan kan in de oordeelsdag. Wederom,

Ten tweede. In de volgende plaats, gij weet, dat ik u vertelde, dat een mens een heel eind in een belijdenis kan voortgaan, en vele voortreffelijke gaven kan hebben, zoals het doen van vele wonderwerken, terwijl hij toch onder de wet is. Hieruit kunt gij leren niet van uzelf te oordelen, dat gij de kinderen van God zijt, omdat gij mogelijk wat meer gaven van kennis of verstand hebt dan anderen, neen, want gij kunt de kundigste man in het hele land zijn, wat aangaat kennis die in het hoofd zetelt, en toch onder de wet zijn, en alzo bijgevolg onder de vloek, niettegenstaande die kennis. 1 Corinthiërs 13. Omdat nu dit zo is, namelijk, dat de mensen dit alles kannen bezitten en toch verloren gaan, wat zal er dan worden van hen, die in het geheel geen goed doen, en geen verstand hebben noch van hun eigen jammerstaat, noch van Christus genade? O! hoe jammervol! Lees met verstand Jesaja 27:11. ‘Daarom zal Hij, die het gemaakt heeft, Zich deszelve niet ontfermen, en die het geformeerd heeft, zal aan hetzelve geen genade bewijzen.’ Zie ook 2 Thessalonicenzen 1:8-9.

Nu is er een zaak, uit gebrek aan welke de meeste mensen omkomen op een zeer treurige manier, en dat is, omdat zij niet in staat zijn onderscheid te maken tussen de natuur van de wet en het evangelie. O, mensen, mensen, dat gij hier geblinddoekt zijt in betrekking tot de kennis van deze zaak, is één der grote oorzaken van het verderf van velen. Zoals Paulus zegt: ‘Wanneer Mozes gelezen wordt, ‘ of wanneer de wet blootgelegd wordt, ‘ligt een deksel op hun hart, ‘ 2 Corinthiërs 3:15, dat is, het deksel of de sluier der onwetendheid is nog op hun hart, zodat zij noch de natuur van de wet, noch de natuur van het evangelie kunnen onderscheiden, omdat zij zo duister en blind zijn in hun gemoed, zoals gij kunt zien, als gij het vergelijkt met hoofdstuk 4:3-4. En waarlijk, ik vertrouw, dat als gij maar goed onderzocht werd, het te betwijfelen zou staan of velen van u niet zo onwetend zonden bevonden worden, dat gij niet in staat zoudt zijn, om één goed antwoord te geven, zowel wat de wet betreft als wat betreft het evangelie.

Ja, mijn vrienden, stel het geval, dat men u ging vragen, wat tijd gij besteedt en welke moeite gij neemt, teneinde gij de natuur en het verschil dezer twee verbonden moogt vatten, zoudt gij niet zeggen als gij de waarheid zoudt spreken, dat gij er nog niet eens op gelet hebt of er twee waren of meer? Zoudt gij niet zeggen: Ik heb niet aan verbonden, of aan het bestuderen van de natuur daarvan gedacht? Ik dacht, dat als ik braaf geleefd had en zo goed handelde als ik kon, dat God mij dan aannemen en Zich over mij ontfermen zou, gelijk Hij Zich ontfermde over anderen. Ach, vrienden, dit is de oorzaak van de ondergang van duizenden, want als zij hiervoor geblinddoekt zijn, dan is beide het rechte gebruik van de wet en van het evangelie verborgen voor hun ogen, en alzo zullen zij voorzeker in gevaar zijn van op de ellendigste wijze om te komen, arme zielen die ze zijn, tenzij God uit louter genade en liefde de sluier van hun hart afscheurt, de sluier van onwetendheid, want die is het die deze arme zielen in deze verdwaasde en geblinddoekte toestand houdt, in welke zij, als zij sterven, kunnen bejammerd maar niet geholpen, beklaagd maar niet bewaard worden voor de slag van Gods eeuwigdurende wraak.

Een wettische geest.

In de volgende plaats vermaan ik u, zo gij inderdaad verlost wilt worden van het eerste en overgebracht in het tweede verbond, tot de inachtneming van de volgende bijzonderheden. Ten eerste. Draag zorg, dat gij u zelf niet tevreden stelt, ofschoon gij goede werken doet, dat is,

dezulke, die in zichzelf goed zijn. Ten tweede. In en met een wettische geest, welke op deze manieren gedaan worden, als volgt:
Ten eerste. Als gij iets doet, dat in de Schrift bevolen wordt, en onder uw verrichting denkt, dat God daar goed mee ingenomen is, omdat gij het doet als godsdienstige mensen. Op deze misvatting was Paulus zelf in gevaar schipbreuk te lijden, want hij dacht, omdat hij ijverig was en een van de striktste sekten inzake godsdienst, daarom zou God goed tegen hem geweest zijn, en zijn verrichtingen aangenomen hebben, gelijk duidelijk is, want hij rekende ze als zijn winst. Titus 3:4-8. Dit nu wordt aldus gedaan. Wanneer een mens, omdat hij denkt dat hij oprechter, milder is, zich meer moeite geeft, of meer van zijn vermogen wegschenkt, ik zeg, als een mens te dezer oorzake denkt, dat God zijn arbeid aanneemt, wordt het gedaan uit een geest van het oude verbond.
Wederom, sommige mensen denken, dat zij verhoord zullen worden, omdat ze het gebod in hun huisgezin hebben, omdat zij lang kunnen bidden, en voortreffelijke uitdrukkingen bezigen, of zich voortreffelijk uitdrukken in het gebed, omdat zij grote uitweidingen hebben in het gebed, en ik zeg, als zij daarom denken dat God behagen vindt in hun verrichtingen en hun werken aanneemt, komt dit voort uit een wettische geest.
Wederom, sommige mensen denken, dat zij, omdat hun ouders godsdienstig waren voor hen, en inderdaad het volk van God waren, als ze nu ook maar zo doen in betrekking tot de uitwendige inachtneming van datgene, hetwelk zij van hun voorgangers leerden, dat zij daarom door God aangenomen worden, maar dit komt ook uit een verkeerde geest, en toch, hoe velen zijn er heden ten dage in Engeland, die des te betere gedachten over zichzelf hebben, bloot op die grond, en nog wel menen, dat het volk van God er ook zo over behoort te denken, niet wetende, dat een Eli gewoonlijk een Hofni en een Pinchas heeft, beide zonen Belials, en een goede Samuel een verdorven kroost, gelijkerwijs ook David een Absalom. Ik zeg, omdat zij daarvan onwetend of anders daaromtrent onachtzaam zijn, zodat ze er niet op letten, denken zij, evenals de Joden in hun geslachten, dat zij, omdat ze van die en die afstammen, dat zij daarom wat bij God voor hebben boven anderen, terwijl daar niets van aan is, maar voorzeker, als hetzelfde geloof, dat in hun voorlopers was, niet in hen is om de Christus Gods te omhelzen en aan te nemen in dezelfde geest als zij, zullen zij stellig verloren gaan met al de hoge gedachten, die ze van zichzelf hebben. Johannes 8:33-35, Mattheus 3:7-9.
Ten tweede. Wanneer de mensen naderen voor het aangezicht van God, zonder het oog te hebben op de Goddelijke Majesteit, door het vlees en bloed van de Zoon van Maria, de Zoon van God, dan komen zij ook voor God en doen zij, hetgeen zij doen, uit een wettische geest, een geest van het oude verbond. Daar hebt gij, bijvoorbeeld, sommige mensen, die, het is waar, zich ogenschijnlijk zeer vurig in het gebed zullen begeven, en zeer sterk bij God zullen aandringen, dat Hij hun hun begeerten moge inwilligen, hun behoefte en de overvloed daarvan voordragende, zij zullen ook bij God pleiten op Zijn grote genade en eveneens op Zijn vrije beloften, maar toch, omdat zij verzuimen voor Hem te verschijnen in het tevoren genoemde lichaam of de persoon van Christus, het rechtvaardige Lam Gods, ik zeg, omdat zij dat doen, verschijnen ze niet anders voor de Heere dan in een geest van het oude verbond, want zij gaan tot God slechts als een genadige Schepper en zij zelf als Zijn schepselen, niet als hun vader in de Zoon en zij Zijn kinderen door wederbaring door de Heere Jezus.
Ja, en ofschoon zij God hun Vader mogen noemen, als een verstandswerk-niet wetende wat zij zeggen, omdat zij die dingen allen door overlevering geleerd hebben-zoals de Farizeeën deden, zo zal er toch een tijd komen, waarop Christus tot hen zeggen zal, waarop Hij hun vlak in het aangezicht zeggen zal, gelijk eens tot de Joden: ‘Uw vader is, met al deze uw belijdenis, de duivel, ‘ tot hun smart en eeuwigdurende ellende. Johannes 8:44.
Ten derde. De derde zaak, die in acht genomen moet worden, als wij niet onder de wet willen zijn of dingen doen in een wettische geest, is, zorg te dragen, dat wij geen van de werken van

de heilige wet van God doen om het leven of aanneming bij Hem deelachtig te worden, neen, en ook niet van het evangelie. De werken der wet te doen met het doel, opdat wij door God mogen worden aangenomen, of dat wij Hem mogen behagen en onze begeerten van Hem ontvangen, is, dingen te doen uit een wettische geest of een geest van het oude verbond, en dat wordt uitdrukkelijk verklaard waar gezegd wordt: 'Degenen, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld, ' Romeinen 4:4-5, dat is, hij verschijnt voor God door de wet en zijn gehoorzaamheid daaraan. En weer, ofschoon die dingen in zichzelf evangelie verordeningen zijn, zoals de doop, de breking des broods, het horen, het bidden, het overpeinzen en wat dies meer zij, toch, zeg ik, als zij niet gedaan worden in een rechte geest, worden zij daardoor gebruikt als een hand, waardoor de duivel u onder het verbond der werken trekt, gelijk hij in vorige tijden de besnijdenis gebruikte, welke geen deel was van het verbond der werken, de tien geboden, maar een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof, toch, zeg ik, omdat zij gedaan werd in een wettische geest, werd de ziel daardoor gebracht onder het verbond der werken, en alzo op de aller jammerlijkste wijze ten verderve gevoerd, zonder dat zij het zichzelf bewust was, en dat wel, omdat er geen rechte kennis was van de natuur en de voorwaarden van genoemde verbonden. En zo is het ook nu: omdat de zielen onwetend zijn van de natuur van het oude verbond, lopen zij zelf, zelfs door hun onderwerping aan onderscheidene evangelie verordeningen, onder het oude verbond, en vluchten weg van Christus, juist wanneer zij menen, dat zij dichter bij Hem komen. O, naamloze ellende!
Als gij wilt weten wanneer of hoe dit gedaan wordt, hetzij in één bijzonderheid of meer, zal ik het u aantonen als volgt:
1. De mens brengt zichzelf onder het verbond der werken door de ordinantiën van het evangelie wanneer hij er niet vanaf te brengen is, dat God hem slechts genadig zal zijn als hij gehoorzaamheid bewijst aan deze of gene bijzondere zaak, die in het Woord geboden wordt. Dit is de eigenste geest, die er was in de valse broeders (van wie gesproken wordt in Handelingen 15 en de gehele zendbrief aan de Galaten), die van oordeel waren, dat, tenzij die en die dingen gedaan werden, 'zij niet zalig konden worden.' Gelijk wij heden tendage ook sommigen hebben, die zeggen: Tenzij uw kinderen gedoopt worden, kunnen zij niet zalig worden, en anderen, die zeggen: Tenzij gij op de rechte wijze gedoopt zijt, hebt gij geen grond om verzekerd te zijn, dat gij gelovigen of leden der gemeente zijt, hetgeen zover af is van zo goed als een wettische geest te zijn, dat het de geest der godslastering is, gelijk duidelijk is, omdat dezulken rekenen, dat de Geest, gerechtigheid, en geloof in Jezus, en de belijdenis daarvan, niet voldoende is om te verklaren, dat de mensen leden van de Heere Jezus zijn, terwijl zij aan de andere kant, ofschoon zij grote hypocrieten zijn, toch, als zij een uitwendige onderwerping betonen aan het een of ander, dadelijk voor leden gerekend worden, die gerechtigd zijn tot het avondmaal, hetgeen duidelijk te kennen geeft, dat er niet zoveel eer gegeven wordt aan de bekleding met de gerechtigheid van de Zoon van God als aan datgene wat een mens kan doen, en toch binnen het volgende uur naar de hel gaan, ja, in het verrichten daarvan sluit hij zich voor eeuwig buiten Jezus Christus.
2. De mensen kunnen dingen doen uit een wettische geest, of geest van het oude verbond, wanneer zij zich tevreden stellen met hun verrichting van deze en gene zaak, zoals het gebed, het lezen, het horen, de doop, de breking van het brood of iets van dien aard, ik zeg, wanneer zij zich kunnen tevreden stellen met de verrichte zaak, en op hun gemak en tevreden neerzitten, omdat de zaak verricht is. Zoals bijvoorbeeld sommige mensen, wanneer zij er van overtuigd zijn, dat dit of dat hun plicht is en dat God, als zij dat niet doen, niet met hen tevreden zal zijn, noch loslaten, dat zij erfgenamen worden van Zijn koninkrijk, er op los gaan en de zaak verrichten, en wanneer dit gedaan is, tevreden zijn, omdat zij de overtuiging hebben, dat zij nu zonder twijfel in een gelukkige toestand verkeren, omdat zij zulke dingen gedaan hebben, gelijk aan de Farizeeër, die, omdat hij dit en dat gedaan had, op een snoevende toon zei: 'Heere, ik

dank U, dat ik niet ben als deze tollenaar, ‘ want ik heb zo en zo gedaan, terwijl de Heere hem, helaas! nooit een goed woord voor zijn moeite geeft, maar eerder een berisping.
3. Die mens handelt uit een wettische geest, die van de nauwgezetheid van zijn wandel de grond maakt van zijn verzekerdheid van het eeuwige leven. Bij sommige mensen ligt daar al de grond, op welke zij geloven, dat zij zalig zullen worden: zij wandelen niet zo lichtzinnig als hun naasten, zij zijn niet zo slecht als anderen, en daarom twijfelen zij niet of het zal hen welgaan. Dit nu is een valse grond en wel terdege wettisch, en smaakt alleen naar een geringe en oppervlakkige vrees en schrik voor het oude verbond. Ik noem het een oppervlakkige vrees en schrik, omdat het niet het rechte en ware is en de ziel geen goed doen zal, maar haar misleidt, daar de kennis van de natuur van dit verbond niet aan de ziel geopenbaard wordt, maar alleen een zekere gebiedende macht, die het over de ziel heeft, en omdat de ziel zich hieraan tracht over te geven, vindt zij een zekere rust en tevredenheid, voornamelijk als zij zichzelf zeer gewillig bevindt om zich onder haar geboden te stellen.
En is niet dit juist de grond van uw hoop, dat God u zal redden van de toekomende toorn? Als men u ging vragen, welke grond gij hebt om zalig te worden, zoudt gij niet zeggen: In der waarheid, omdat ik mijn zonden verlaten heb en omdat ik meer geneigd ben om goed te doen, en te leren en meer kennis te verkrijgen, ik tracht te wandelen in de regelen der kerk, zoals ze dat noemen, en daarom hoop ik, dat God een goed werk voor mij gedaan heeft, en dat Hij mijn ziel zal zalig maken, Helaas, helaas! dat is nu juist een streek van de duivel om de zielen de grond van hun zaligheid te doen bouwen op deze hun nauwgezetheid, en hun onthouding van de goddeloosheid van hun vroeger leven, en omdat zij begeerte hebben om nog al nauwgezetter te wezen.
Als gij nu zulk een man of zulk een vrouw wilt leren kennen, gij zult hen in deze gesteldheid vinden. Wanneer zij denken, dat hun hart goed is, dan denken ze ook, dat Christus hun genadig zal zijn, maar wanneer hun bederf woelt en werkt, dan twijfelen en vrezen zij, totdat hun hart weer meer bereidwillig is om de dingen te doen, die in de wet en de ordinantiën van het evangelie vervat zijn. Wederom, zulke mensen gaan gewoonlijk hun hart opvrolijken en zichzelf aanmoedigen om te blijven hopen, dat het alles goed gaan zal, en dat wel omdat zij niet zo slecht zijn als de rest, maar beter gezind en meer geneigd tot het goede, zeggende: Ik ben blij, dat ik niet zo ben als die tollenaar, maar beter dan hij, rechtvaardiger dan hij. Lukas 18:11.
4. Het is een wettische geest, een geest van het oude verbond, die de ziel heimelijk overreedt, dat zo zij ooit door Christus zal behouden worden, zij eerst geschikt gemaakt moet worden voor Christus door de verkrijging van een goed hart en goede genegenheden om het een en ander voor Christus te doen, ik zeg, het is een wettische geest, die de ziel wijsmaakt, dat zij dit eerst moet hebben, opdat zij, wanneer ze tot Christus komt, niet verworpen of afgewezen worde, terwijl dit inderdaad en waarheid juist de weg is voor de ziel om zich van, Jezus Christus af in plaats van naar Hem toe te wenden, want zulk een ziel ziet eerder op Christus als een geschilderde Zaligmaker of een nul dan een wezenlijke en werkelijke Zaligmaker. Vriend, als gij uzelf geschikt kunt maken, wat behoefte hebt gij dan aan Christus? Als gij hoedanigheden kunt verkrijgen om ze tot Christus te brengen, opdat gij mocht worden aangenomen, hebt gij het oog niet op de aanneming, in de Geliefde. Zal ik u eens wat zeggen? Gij zijt gelijk aan een man, die zegt: Ik wil mij schoonmaken, en dan wil ik naar Christus gaan, opdat Hij mij moge wassen, of gelijk aan een bezetene, die eerst de duivels uit zijn eigen lichaam wil werpen en dan tot Christus gaan om genezing van Hem.
Gij moet dus, als gij Christus zo wilt aangrijpen, dat gij niet door Hem verstoten wordt, ik zeg, gij moet tot Hem komen als de snoodste in de wereld, meer geschikt voor de verdoemenis, als gij uw verdiende loon zoudt ontvangen, dan om de minste glimlach, de geringste hoop of troost van Hem te ontvangen. Kom met het vuur der hel in uw geweten, kom met uw hard hart dood, koud, vol van goddeloosheid en razernij tegen uw eigen zaligheid, kom met verzaking

van al uw tranen, gebeden, waken, vasten, kom als een bloedrode zondaar, blijf niet van Christus weg, totdat gij een dieper gevoel hebt van uw eigen ellende of van de wezenlijkheid van Gods genade, wacht niet tot uw hart zachter en uw geest in een betere stemming is, maar ga tegen uw gemoed en tegen de zin van de duivel en de zonde in, werp u neer aan de voeten van Christus, met een strop om de hals, en zeg: Heere Jezus, hoor een zondaar, een zondaar met een hard hart, een zondaar, die verdient om verdoemd en in de hel geworpen te worden, en besluit nimmer terug te keren of op te houden met tot Hem te roepen, totdat gij bevindt, dat Hij uw geweten gewassen heeft van dode werken door de innerlijke kracht van Zijn bloed, en dat Hij u met Zijn eigen gerechtigheid bekleed, en volmaakt gesteld heeft in Zichzelf, dat is de weg om tot Christus te komen.

HET GEBRUIK VAN HET NIEUWE VERBOND.

Nu nog enige woorden over het tweede leerstuk, en dan zal ik komen tot een besluit.

Het eerste gebruik.
Het leerstuk bevat zeer veel troost voor de ziel van u, die een man zijt van het nieuwe verbond of een van diegenen, die onder het nieuwe verbond zijn. Er is, ten eerste, vergeving van zonden, en, ten tweede, de openbaring daarvan, en, ten derde, een kracht om u in staat te stellen om door het geloof te volharden tot aan het einde van uw leven.
Ten eerste. Er is, ten eerste, vergeving van zonden, hetwelk niet in het oude verbond is, want daarin zijn niets dan geboden, en, zo deze niet gehoorzaamd worden, veroordelingen. Maar hier, o hier is vergeving van zonden, zelfs van al uw zonden tegen het eerste en tweede verbond, onder hetwelk gij zijt, en dat om niet, op rekening van Jezus Christus de rechtvaardige, omdat Hij in uw naam, in uw natuur, en in de plaats van uw persoon de gehele wet in Zichzelf voor u vervuld heeft, en u die vergiffenis om niet schenkt. O, moge de wet een bediening des doods en der verdoemenis zijn, het evangelie, waaronder gij zijt, is de bediening des levens en der zaligheid. 2 Corinthiërs 3:6-9. Acht God niet op hen, die leven en sterven onder het eerste verbond, Hebreeën 8:9, zij, die onder het tweede zijn, zijn als de appel van Zijn oog. Deuteronomium 32:10, Psalm 17:8, Zacheria 2:8. Zijn zij, die onder het eerste, de wet zijn, ‘gekomen tot donkerheid, en duisternis, en onweer, en tot het geklank der bazuin, ‘ en tot een brandende berg, welk gezicht zo verschrikkelijk was, dat Mozes zei: ‘Ik ben geheel bevreesd en bevende, ‘ Hebreeën 12:18-22, tot hen, die onder het tweede zijn, wordt gezegd: ‘Maar gij zijt gekomen tot de berg Zion, en de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen, tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, ‘ wier namen ‘in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen, en tot de Middelaar van het nieuwe testament, Jezus, ‘ de zalige Jezus, ‘en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.’ Hebreeën 12:22-24. Zelfs vergiffenis van zonden. Efeze 1:7.
Ten tweede. Het verbond, waaronder gij zijt, staat berouw toe, ingeval gij mocht komen uit te glijden of te vallen door plotselinge verzoeking, maar de wet wil van geen berouw weten. Openbaring 2:5, Galaten 3:10. Het verbond, waaronder gij zijt, verleent u ook kracht, maar de wet is slechts een klank van woorden, van gebiedende woorden, maar er wordt daarbij geen kracht gegeven om de dingen, die geboden worden, te vervullen. Hebreeën 12:19. Gij, die onder dit tweede zijt, zijt een zoon geworden, maar zij, die onder het eerste zijn, zijn slaven en zwervers. Genesis 4:12. Gij, die onder het tweede zijt, hebt een Middelaar om te staan tussen de rechtvaardigheid en u, maar de middelaar van hen, die onder het andere zijn, is omgezet in een aanklager, die de bitterste dingen spreekt tegen hun zielen. 1 Timotheus 2:5, Johannes 5:45.
Wederom, uw weg naar het paradijs is een verse en levende weg, let wel, een levende weg, maar zij, die onder het oude verbond zijn, hun weg naar het paradijs is een dodende en verdervende weg. Hebreeën 10:20, Genesis 3:24.
Wederom, gij hebt de gerechtigheid van God om daarmee voor God te verschijnen, maar zij, die onder het oude verbond zijn, hebben niets dan de gerechtigheid der wet die Paulus voor modder en drek rekent. Filippenzen 3:7-9. Gij hebt datgene, hetwelk u volmaakt zal stellen, maar het andere zal dat niet doen. ‘Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, ‘ welke is de Zoon van God, ‘door welke wij tot God komen.’ Hebreeën 7:19.
Ten derde. Het nieuwe verbond belooft u een nieuw hart, zoals ik vroeger zei, maar het oude verbond niet, en een nieuwe geest, maar het oude verbond niet. Ezechiël 36:26. Het nieuwe

verbond brengt geloof mee, maar het oude niet. Galaten 3. Door het nieuwe verbond wordt de liefde van God in het hart uitgestort maar door het oude verbond wordt ze niet zaligmakend door Jezus Christus ons deel. Romeinen 5. Het nieuwe verbond geeft niet alleen een belofte van leven, maar ook daarnaast de verzekering van leven, maar het oude verbond geeft niets van dat alles, het oude verbond werkt toorn in ons en tot ons, maar het nieuwe werkt liefde. Romeinen 4:15, Galaten 4:6.

Het tweede gebruik.
Al deze en nog veel meer voorrechten komen tot u uit of door het nieuwe verbond, en opdat gij niet zoudt twijfelen aan de zekerheid van deze heerlijke voorrechten, heeft God het zo beschikt, dat ze allen tot u komen langs de weg van aankoop, daar ze voor u verworven zijn, en gij er uw hand alzo slechts naar behoeft uit te steken, door die ene mens Jezus, die de Middelaar is of de persoon, die hoofdzakelijk te doen heeft beide met God en uw ziel in de dingen tot dit verbond behorende, zodat gij nu uw blikken kunt richten op al de heerlijke dingen, waarvan gesproken wordt in het nieuwe verbond, en zeggen: Dit alles moet het mijne zijn, ik moet er een aandeel in hebben, Christus heeft het voor mij verworven en het aan mij gegeven. Nu behoef ik niet te zeggen: O! maar hoe zal ik er aankomen? God is heilig, en ik ben een zondaar, God is rechtvaardig, en ik heb overtreden. Neen, maar gij kunt zeggen: Hoewel ik laaghartig en snood ben, en niets verdien, Christus is heilig en Hij verdient alle dingen, hoewel ik God zo getergd heb door de verbreking van Zijn wet, dat Hij niet in rechtvaardigheid op mij kon neerzien, Christus heeft zo glorierijk de schuld betaald, dat God nu kan zeggen: Welkom, ziel! Ik wil u genade geven, Ik wil u de heerlijkheid schenken, gij zult aan Mijn boezem liggen en daar altijd blijven, Mijn Zoon heeft Mij voldoening geschonken, Hij heeft de luide kreten van de wet en de rechtvaardigheid, die om spoedige wraak over u riepen, bevredigd, Hij heeft de gehele wet vervuld, Hij heeft een eeuwige gerechtigheid aangebracht. Daniël 9:24-25. Hij heeft de duivel overwonnen, Hij heeft uw zonden afgewassen met Zijn aller dierbaarst bloed, Hij heeft de macht van de dood vernietigd, en triomfeert over alle vijanden. Dit deed Hij in eigen persoon, als een algemene Jezus, in de plaats van alle personen, die door Hem zullen ingaan, want Zijn overwinning geef Ik aan hen, Zijn gerechtigheid geef Ik aan hen, Zijn verdiensten schenk Ik hun, en Ik zie op hen als heilig, onschuldig, onbesmet, en voor eeuwig bevallig in Mijn ogen door de overwinning van de Overste van hun zaligheid. 1 Corinthiërs 15:55-57.
En opdat gij inderdaad en waarheid dit heerlijke leerstuk niet slechts moogt horen en lezen, maar moogt bevonden worden iemand te zijn, die het leven daarvan in zijn hart heeft, moet gij veel bezig zijn in de overdenking van de twee verbonden, de natuur van de ene, en de natuur van de andere, en de toestand zowel van hen, die onder het ene, als van hen, die onder het andere zijn. Ook moet gij wel gegrond zijn in de wijze van de overwinning en de verdiensten van Christus, hoe die de uwe worden.
Ten eerste. En hier moet gij in de eerste plaats geloven, dat het kind, dat geboren werd uit Maria, dat in een kribbe lag te Bethlehem, in de tijd van Caesar Augustus, dat Hij, die zuigeling, dat kind, waarlijk de Christus was.
Ten tweede. Gij moet geloven, dat in de dagen van Tiberius Caesar, toen Herodes Viervorst was van Galilea, en Pontius Pilatus stadhouder van Judea, dat Hij in die dagen gekruisigd of aan een hout gehangen werd tussen twee dieven, hetwelk, volgens berekening of naar de beste berichten, meer dan zestien honderd jaren geleden is!
Ten derde. Gij moet eveneens geloven, dat Hij, toen Hij aan dat houten kruis hing op de berg Calvarie, dat Hij daar toen stierf voor de zonden van hen, die gestorven waren voor Hij gekruisigd werd, benevens voor de zonden van hen, die leefden ten tijde van Zijn kruisiging, en ook, dat Hij door die éne dood God voldoening gaf voor al diegenen, die geboren worden en in Hem geloven zouden na Zijn dood, tot aan het einde der wereld. Ik zeg, gij moet geloven, op straffe van eeuwige verdoemenis, dat Hij, toen Hij stierf, door die ene dood een einde maakte aan de vloek van de wet en de zonde, en te dier tijde door Zijn kruisdood en wederopstanding uit Jozefs graf een voldoende gerechtigheid aanbracht om u daarmee volkomen te bekleden. ‘Want met een offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.’ Niet dat Hij Zichzelf menigmaal zou opofferen, ‘anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af, maar nu is Hij EENMAAL in de voleinding

der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen, door Zijn zelfs offerande, ‘ namelijk, toen Hij aan het kruis hing. Want het geschiedt door de opoffering van het lichaam van deze zalige Jezus Christus EENS voor al. Inderdaad, andere priesters mogen menigmaal, offeranden en slachtoffers offeren, welke nimmer de zonden kunnen wegnemen, maar deze mens, deze Jezus, deze gezalfde en aangewezen offerande is, nadat Hij ÉÉN offerande voor de zonde geofferd had, voor eeuwig gezeten aan de: rechterhand van God. Hebreeën 10:14, 9:24-25.

Een woord tot raadgeving. Maar omdat gij in uw najagen van het geloof in het evangelie er zeker van kunt zijn in aanraking te komen met duivels, ketters, bijzondere verdorvenheden, als ongeloof, onwetendheid, de geest der werken aangewakkerd door inblazingen, valse besluiten, benevens verdoemelijke leerstellingen, daarom zal ik, voor ik afscheid van u neem, nog in het kort naast hetgeen alreeds gezegd is een enkel woord spreken tot verdere raadgeving, hoofdzakelijk betreffende deze twee zaken:

Ten eerste. Welke gedachten gij u moet vormen omtrent de Zaligmaker.

Ten tweede. Welke toepassing gij van Hem hebt te maken.

Ten eerste. Wat aangaat de Zaligmaker.

1. Gij moet op Hem zien als waarlijk God en waarlijk mens, niet mens alleen, noch God alleen, maar God en mens in één persoon, beide naturen tezamen gevoegd om Hem in staat te stellen om een gepaste Zaligmaker te zijn, gepast, zeg ik, om aan beide zijden en partijen te beantwoorden, met welke Hij te doen had in het werk van Zijn Middelaarschap en in Zijn hoedanigheid als Zaligmaker.

2. Gij moet dit niet alleen doen, maar gij moet ook bedenken en geloven, dat datgene, hetwelk gedaan werd door Jezus Christus, niet gedaan werd door één natuur zonder de andere, maar gij moet bedenken, dat beide naturen, beide de Godheid en de mensheid, op een heerlijke wijze samenwerkten en zich bij elkaar voegden in de onderneming van de zaliging van ons lichaam en van onze ziel, niet dat de Godheid iets ondernam zonder de mensheid, noch dat de mensheid iets deed zonder de kracht en de vereniging van de Godheid, en gij moet dit noodzakelijk doen, anders kunt gij geen vaste grond en rustplaats vinden voor uw ziel.

Want als gij op een van deze afzonderlijk ziet, dat is te zeggen, de Godheid zonder de mensheid of de mensheid zonder de Godheid, zult gij tot het besluit komen, dat hetgeen gedaan werd door de Godheid niet gedaan werd voor de mens, omdat het zonder de mensheid gedaan werd, of anders, dat datgene hetwelk gedaan werd met de mensheid, niet beantwoorden kon aan de goddelijke rechtvaardigheid, doordat zij hetgeen gedaan werd niet deed door de kracht van en in vereniging met de Godheid, want het was de Godheid, die kracht en waarde gaf aan het lijden van de mensheid en de mensheid daarbij gevoegd zijnde, die ons een aandeel geeft in de hemelse heerlijkheid en de vertroostingen van de Godheid. Welke grond kan een mens hebben om te geloven, dat Christus zijn Zaligmaker is, als hij niet gelooft, dat Hij voor de zonde leed in zijn natuur? En welke grond kan eveneens een mens hebben om te denken, dat God de Vader, de Oneindige, voldaan is, als hij niet eveneens gelooft, dat Hij, die de voldoening gaf, gelijk stond met Hem, die beledigd was?

Daarom, geliefden, wanneer gij leest van de opoffering van het lichaam van de Zoon des mensen voor onze zonden, bedenk dan, dat Hij dat deed in vereniging met, en door de hulp van de eeuwige Godheid. ‘Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken.’ enz. En wanneer gij leest van de heerlijke werken en de glans van de Godheid in Christus, bedenk dan, dat alles wat gedaan werd door de Godheid, gedaan werd zoals deze vereniging en gemeenschap had met de mensheid. En dan zult gij zien, dat de duivel is overwonnen door de Godmens, zonde, dood, hel, het graf en alles overwonnen door Jezus, de Godmens, en dan zult gij ondervinden, dat zij inderdaad overwonnen zijn. Zij moeten wel overwonnen zijn wanneer

God hen overwint, en wij hebben goede grond om te hopen, dat de overwinning de onze is, wanneer zij in onze natuur zijn overwonnen.
Ten tweede. De tweede zaak is: Hoe deze Christus toe te passen of toepassing van Hem te maken aan de ziel. En hieromtrent moeten de volgende bijzonderheden overwogen worden:
1. Dat toen Jezus Christus aldus verscheen, geboren uit Maria, de Vader op Hem neerzag, alsof de zonde van de gehele wereld op Hem was, ja, wat meer zegt, God zag op Hem en beschouwde Hem als de zonde des mensen. 'Want die, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt ,' 2 Corinthiërs 5:21, dat is, God maakte Zijn Zoon Jezus Christus tot onze zonde, of rekende Hem te zijn, niet slechts een zondaar, maar de hele massa der zonde van de gehele wereld, en veroordeelde Hem zo gestreng alsof Hij niets dan zonde geweest ware. 'Want hetgeen der wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid van het zondige vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, ' dat is, voor onze zonden Zijn Zoon Jezus Christus veroordeeld, alsof Hij inderdaad en waarheid werkelijk onze zonde geweest ware, ofschoon geheel 'zonder zonde.' Romeinen 8:3, 2 Corinthiërs 5:21. Daarom moet gij, in betrekking tot de wegneming van de vloek van u, Hem aanmerken als zonde voor u gemaakt. En Hem aangemerkt als uw rechtvaardigmaking, moet gij Hem beschouwen als uw rechtvaardigheid, want, zegt de Schrift, 'DIEN, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij, ' dat is, God, 'zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden RECHTVAARDIGHEID Gods in HEM.
2. Overweeg om wiens wil geheel dit heerlijke ontwerp van de Vader en de Zoon ten uitvoer gebracht werd, en gij zult bevinden, dat het was voor de mens, voor de zondige mens. 2 Corinthiërs 8:9.
3. De voorwaarden, op welke het tot het onze gemaakt wordt, en gij zult bevinden, dat het een vrije gift is, louter voortspruitende uit de teerhartigheid van God, gij wordt 'om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is: welke God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, ' enz. Romeinen 3:24-25.
4. Hoe de mensen het als het hun hebben te rekenen, en dat geschiedt op dezelfde voorwaarden op welke God het aanbiedt, hetwelk is om niet, daar zij onwaardige schepselen zijn, die alles hebben verbeurd, zonder enig goed en evenzo onbekwaam tot enig goed. Dit, zeg ik, is de rechte weg om de verdiensten van Christus aan uw ziel toe te passen, want zij worden om niet gegeven aan u, die een arm zondaar zijt, niet om iets, dat in u is of door u gedaan wordt, maar om niet, omdat gij een zondaar zijt, en alzo volstrekte behoefte daaraan hebt. En, Christen, gij moet in deze zaak uw gevoel niet volgen, maar enkel het Woord van God. De zaak, die aan het volk van God de grootste schade toebrengt, is, dat zij te weinig luisteren naar hetgeen het evangelie zegt, en te veel vertrouwen schenken aan hetgeen de wet, de zonde, de duivel en het geweten zegt, en juist op deze grond te besluiten, dat, omdat een zekerheid van schuld op de ziel is, dat daarom ook voorzeker, vanwege de zonde, verdoemenis over de ziel zal worden gebracht. Dit nu is het Woord van God terzijde te zetten, en vertrouwen te schenken aan hetgeen er ingebracht wordt door het tegenovergestelde, maar gij moet meer vertrouwen schenken aan een syllabe van het geschreven woord van het evangelie dan aan al de heiligen en engelen in de hemel en op de aarde, laat staan aan de duivel en uw eigen schuldig geweten.
Laat mij u een gelijkenis geven. Er was eens een man, die hoogverraad begaan had tegen zijn koning, maar aangezien de koning medelijden met hem had, zond hij hem door de hand van een getrouwe bode een brief van kwijtschelding, met zijn eigen hand en zegel bekrachtigd. Maar nu waren er in het land, waar deze arme man woonde, ook velen, die hem zochten te verontrusten door hem dikwijls aan zijn hoogverraad en de wet, die op de overtreder moest worden toegepast, te herinneren. Op welke manier zou deze man zijn koning nu zo eren als door zijn handschrift te geloven, hetwelk de kwijtschelding inhield? Zeker, hij zou hem hierdoor meer eren dan door te letten op al het geroep en geschreeuw van zijn vijanden, dat zich voortdurend

tegen hem verhief. Juist zo is het hier: gij hebt hoogverraad begaan tegen de Koning des hemels, en Hij heeft uit medelijden, om Christus wil, u een kwijtbrief geschonken, maar de duivel, de wet en uw gezeten zoeken u voortdurend te verontrusten door u uw zonden al weer voor de geest te brengen. Wilt gij echter uw Koning eren? Welnu dan, hij, die gelooft 'de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon, ' die heeft verzegeld, dat God waarachtig is. 'En dit is de getuigenis, namelijk dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft, en ditzelfde leven is in Zijn Zoon.' 1 Johannes 5:10-11.

En daarom, mijn broeders, ziende dat God onze Vader ons, verdoemenswaardige verraders, een kwijtbrief gezonden beeft van de hemel, zelfs al de beloften van het evangelie, en dat Hij die ook voor de zekerheid verzegeld heeft met het hartenbloed van Zijn geliefde Zoon, laat ons niet verschrikt worden, al brengen onze vijanden met vreselijke stemmen ons vorig leven ook nog zo vaak in herinnering.

Tegenwerping. Maar, zegt de ziel, hoe, als ik, nadat ik een kwijtbrief ontvangen heb, weer hoogverraad mocht begaan? Wat zou ik dan doen?

Antwoord. Stel het geval, dat gij hoogverraad begaan hebt in een overvloedige mate, bij Hem is overvloed van genade en schuldvergiffenis. 'De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechtige man zijn gedachten, en hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.' Jesaja 55:7. Soms was ik zelf zo in de engte, dat ik bijna ten einde raad was door het gezicht en gevoel van de grootheid van mijn zonden, maar mij voor de geest brengende, dat God God was in Zijn genade, medelijden en liefde, even goed als in Zijn heiligheid, rechtvaardigheid enz., en daarbij overwegende, dat de voldoening, die gegeven was aan de heiligheid en rechtvaardigheid, in staat was om de zondaars de weg te banen om deze genade aan te grijpen, ik zeg, dit overwegende, wanneer ik verzocht werd tot twijfel en wanhoop, antwoordde ik op deze manier. 'Heere! hier is een van de grootste zondaren, die ooit door de aardbodem gedragen werd, een zondaar tegen de wet, en een zondaar tegen het evangelie. Ik heb gezondigd tegen het licht, en ik heb gezondigd tegen de genade. En nu, Heere, de schuld daarvan breekt mij het hart. De duivel wil mij ook doen wanhopen, hij vertelt mij dat het er zover vandaan is, dat Gij mijn gebeden hoort in deze mijn nood, dat ik U niet meer kan vertoornen dan door tot u te roepen, want Gij zijt besloten, zegt hij, mij voor eeuwig te verdoemen, en mij niet het minste of geringste van Uw gunst te verlenen, toch, Heere! zou ik graag vergiffenis willen hebben. En Uw Woord, ofschoon veel daaruit tegen mij wordt aangevoerd, zegt toch, dat Gij mij, als ik tot u kom, geenszins uitwerpen zult.

Heere, zal ik U het meest eren door te geloven, dat Gij mij mijn zonden kunt vergeven, of door te geloven, dat Gij het niet kunt doen? Zal ik U het meest eren door te geloven, dat Gij mij mijn zonden wilt vergeven of door te geloven, dat Gij het niet wilt doen? Zal ik eveneens het bloed van Uw Zoon eren door er aan te wanhopen of de kracht daarvan wel voldoende is, of door te geloven, dat het voldoende is mij te reinigen van al mijn bloedrode en karmozijnrode zonden? Zeker, Gij, die zoveel genade kon vinden, dat Gij vergiffenis kon schenken aan Manasse, Maria Magdalena, de drie duizend moordenaars, de vervolgende Saulus, de moorddadige en overspelige David en de verloochenende Petrus. Gij, die de genade aanbood aan Simon de Tovenaar, en de sterrenkijkers en duivelbezweerders aannaamt, van wie we lezen in het 19e hoofdstuk van Handelingen. Gij hebt genade genoeg voor een arme zondaar. Heere, ondersteld, dat mijn zonden groter waren dan die van hen allen, en ik de genade minder verdiende dan één van hen, Gij hebt toch in Uw Woord gezegd, dat Gij hem, die tot U komt, geenszins uitwerpen zult.' En God heeft troost gegeven aan mijn ziel, zelfs aan zulk een zondaar als ik ben. En ik zeg u, er is geen weg om God zo te eren en de duivel er uit te slaan als vast te kleven aan de waarheid van Gods Woord en de verdiensten van Christus' bloed, door te geloven. Toen Abraham geloofde-zelfs tegen hoop en reden in-verheerlijkte hij God.

Romeinen 4. En dit is onze overwinning, namelijk ons geloof. 1 Johannes 5:4. Geloof, en alle dingen zijn u mogelijk. Hij, die gelooft, zal zalig worden. Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven, en zal nimmer omkomen, noch door enig mens gerukt worden uit de handen van Christus' Vader.

En als gij dit inderdaad gelooft, zult gij Hem niet slechts belijden zoals de Kwakers doen, dat is, dat Hij te Bethlehem geboren werd uit Maria, leed op de berg Calvarie onder Pontius Pilatus, stierf en begraven werd, weer opstond en ten hemel voer, enz., want dit alles belijden zij, en te midden van hun belijdenis gaan ze waarlijk ontkennen, dat Zijn dood op die berg Calvarie voldoening gaf aan God voor de zonden der wereld, en dat Zijn wederopstanding uit Jozefs graf de oorzaak is van onze rechtvaardiging in het oog van God, engelen en duivels, maar, zeg ik, als gij deze dingen inderdaad gelooft, gelooft gij, dat Hij toen, zolang geleden, zelfs vóór gij geboren waart, uw zonden droeg in Zijn eigen lichaam, dat toen aan het hout hing, en nimmer tevoren noch naderhand, dat uw oude mens toen met Hem gekruisigd werd, namelijk, in hetzelfde lichaam, dat toen gekruisigd werd. Zie 1 Petrus 2:24 en Romeinen 6:6. Dit is onzin voor hen, die niet geloven, maar als gij inderdaad gelooft, ziet gij het zo duidelijk, en evenwel is het u zulk een mysterie, dat het u in verwondering brengt. Maar,

Het derde gebruik.

In de derde plaats, dit heerlijke leerstuk van het nieuwe verbond en de Middelaar daarvan zal dienen tot vertroosting en tot de onderhouding van de troost van de kinderen van het nieuwe verbond, ook langs deze weg, namelijk, dat Hij niet alleen stierf en weer opstond, maar dat Hij ook in eigen persoon opvoer naar de hemel om daarvan bezit te nemen voor mij, om daar een plaats te bereiden voor mij, dat Hij daar staat in het tweede deel van Zijn borgschap om mij veilig daarheen te brengen en mij op een heerlijke manier voor te stellen zonder vlek of rimpel of iets van dien aard, dat Hij daar Zijn priesterlijk ambt uitoefent voor mij, pleitende op de volmaaktheid van Zijn gerechtigheid voor mij, en op de kracht van Zijn bloed voor mij, dat Hij daar gereed staat om de beschuldigingen van wet, duivel en zonde te beantwoorden voor mij. Hier kunt gij door het geloof de duivel in eigen persoon in het aangezicht zien, en juichende zeggen: O, Satan! ik heb een dierbare Jezus, een ziel vertroostende Jezus, een zonde vergevende Jezus. Hier kunt gij de zwaarste donderslag horen, die de wet kan geven, en toch niet verschrikt worden.

Hier kunt gij zeggen: O, wet! gij moogt brullen tegen de zonde, maar gij kunt mij niet bereiken, gij moogt vervloeken en veroordelen, maar niet mijn ziel, want ik heb een rechtvaardige Jezus, een heilige Jezus, een ziel zaligende Jezus, en Hij heeft mij verlost van uw dreigementen, van uw vervloekingen, van uw veroordelingen, ik ben buiten uw bereik en buiten de grenzen van uw gebied, ik ben gebracht in een ander verbond, onder betere beloften, beloften van leven en zaligheid, vrije beloften om mij te vertroosten zonder mijn verdienste, juist door het bloed van Jezus, door de voldoening, voor mij aan God gegeven door Hem, daarom, ofschoon gij mij mijn zonden ten laste legt, en zegt, dat gij bewijzen zult, dat ik schuldig ben, toch zal ik, zolang Christus boven de aarde is, en een eeuwige gerechtigheid aangebracht en die aan mij gegeven heeft, uw bedreigingen, uw beschuldigingen, uw ziel verschrikkende aanklagingen niet vrezen, mijn Christus is alles, heeft alles gedaan, en zal mij bevrijden van alles wat gij, en wie of vat ook anders, nog als beschuldiging tegen mij kunt inbrengen.

Zo kunt gij ook zeggen wanneer de dood u aanvalt: O dood, waar is u prikkel? Gij moogt wel is waar bijten, maar gij kunt niet verslinden, ik heb troost door en uit de ene mens Jezus, Jezus Christus, die heeft u gevangen genomen en uw kracht weggenomen, Hij heeft uw hart doorboord en al uw ziel verwoestend vergif laten wegvloeien, daarom, ofschoon ik u zie, toch ben ik niet bang voor u, ofschoon ik u voel, toch word ik niet verschrikt, want gij hebt uw prikkel verloren in de zijde van de Heere Jezus, door Hem overwin ik u, en zet ik u de voet op de nek. Eveneens: O Satan! hoewel ik u hoor grommen en een hels gedruis maken, en hoewel gij mij geweldig bedreigt, toch zal mijn ziel over u triomferen, zolang Christus leeft en gehoord kan worden in de hemel, zolang Hij u de kop vermorzeld en u uit het veld geslagen heeft, zolang als Gij in de kerker zijt en uw begeerte niet kunt krijgen. Ik vestig daarom, wanneer ik uw stem hoor, mijn gedachten op Christus mijn Zaligmaker en luister naar wat Hij zeggen zal, want Hij zal van troost spreken, Hij zegt, dat Hij de overwinning behaald heeft, en dat Hij mij de kroon geeft en mij doet triomferen door Zijn aller heerlijkste overwinning.

Ja, mijn broeders, de heiligen onder de Levitische wet, voor wie het nieuwe, verbond niets verder vergezeld of bevestigd was dan door de belofte, dat het zou geschieden, zij, zeg ik, wanneer zij dachten aan de heerlijke voorrechten, welke God beloofd had dat komen zouden, hoewel ze op die tijd nog niet gekomen waren maar in de verte gezien werden, hoe zeker waren zij daarvan overtuigd, hoe omhelsden zij ze, ja, zo ten volle waren zij voldaan in betrekking tot de zekerheid daarvan, dat de scheiding hun geen beletsel was, al vanwege de genieting van die voorrechten. Hoe menigmaal zien wij David in de Psalmen in bewondering wegzinken, hoe menigmaal horen wij hem een triomflied aanheffen en er bij anderen op aandringen om ook alzo te doen, enkel door het geloof, dat hij had in de dingen, die geschieden zouden. Ook Job, met welk een geloof zegt hij niet, dat hij zijn Verlosser zou zien, hoewel Hij

toen nog niet één droppel bloed voor hem had gestort, alleen omdat Hij beloofd had het te zullen doen, hetgeen afgebeeld werd door het bloed van stieren en bokken.
Ook Samuel, Jesaja, Jeremia, Zacharia, enz., hoe heerlijk, hoe vol vertrouwen spraken zij van Christus en Zijn dood, van Zijn bloed en overwinning en eeuwigdurende priesterschap, en wel vóór Hij Zich openbaarde in het vlees, hetwelk Hij aannam uit de Maagd. Wij, die na Christus leven, hebben meer grond om te hopen dan zij, die onder het oude verbond leefden, ofschoon zij het Woord van de rechtvaardige God tot grond van hun geloof hadden. Let er op, zij hadden slechts de beloften, dat Hij zou komen, maar wij hebben de zekere vervulling van die beloften, omdat Hij gekomen is, hun werd aangezegd, dat Hij Zijn bloed zou storten, maar wij zien, dat Hij Zijn bloed gestort heeft, zij waagden er alles op, dat Hij stond als borg voor hen, maar wij zien, dat Hij het werk van Zijn borgschap vervuld heeft, en dat wel getrouw, daar Hij, overeenkomstig de verbintenis, ons arme zondaren verlost heeft. Zij waagden het op het nieuwe verbond, ofschoon dit niet metterdaad verzegeld was, alleen, 'aangezien zij Hem getrouw' hebben 'geacht, die het beloofd had.' Hebreeën 11:11. Maar wij hebben het verbond verzegeld, alle dingen zijn volmaakt verricht, evenzo zeker als het hartenbloed van een gekruisigde Jezus bij machte is te doen.
Er is een even groot verschil tussen de troost, die hun werd toe beschikt, en de onze, evenzo veel als er is tussen het maken van een verbond met een belofte van het te zullen verzegelen en de verzegeling zelf. Het was inderdaad in hun tijd gemaakt, maar het werd niet verzegeld tot op de tijd, dat het bloed vergoten werd op de berg Calvarie, en opdat ons geloof inderdaad mocht opstijgen met vleugels als van een arend, toont Hij ons welk een aanmoediging en grond des geloofs wij hebben om te besluiten, dat wij tot in eeuwigheid verlost zullen zijn, zeggende: 'Want waar een testament', of verbond 'is, daar is het noodzaak, dat de dood des testament makers tussenkome. Want een testament is vast in de doden, omdat het nog geen kracht heeft, wanneer de testament maker leeft. Waarom ook het eerste niet zonder bloed is ingewijd.' Hebreeën 9:16-18. Gelijk Christus' bloed de bevestiging was van het nieuwe verbond, zo was dit toch niet verzegeld in de dagen van Abraham, Izaak en Jakob om het verbond te bevestigen, waarvan God tot hen sprak, en evenwel geloofden zij, daarom behoren wij des te meer ernstig zorg te dragen om de dingen te geloven, die wij gehoord hebben, en niet op enigerlei wijze toe te laten, dat zij in twijfel getrokken worden, en dat te eerder, omdat gij ziet, dat het testament nu niet slechts gemaakt, maar bevestigd is, dat niet slechts daarvan gesproken en een belofte daaromtrent gedaan wordt, maar dat het waarlijk verzegeld is door de dood en het bloed van Jezus, die de testament maker daarvan is.
Mijn broeders, ik zou niet willen, dat gij onwetend zijt van deze éne zaak, namelijk, dat de Joden, ofschoon zij de belofte hadden van een offerande, van een eeuwig durende hogepriester, die hen zou verlossen, toch slechts de belofte hadden, want Christus was niet opgeofferd, en was toen niet gekomen als een hogepriester der toekomende goederen, slechts de type, de schaduw, het beeld, de ceremoniën hadden zij, benevens Christus' verbintenis als borg om alle dingen in vervulling te brengen, die beloofd waren, dat komen zouden, en zo werden zij aangenomen en gezaligd. Het was met hen en hun lotsbedeling zoals deze gelijkenis u te verstaan geeft. Stel het geval, dat er twee mensen zijn, die een verbond maken, dat de een aan de ander tien duizend schapen zal geven, op voorwaarde, dat de ander hem twee duizend pond geeft, maar aangezien het geld niet dadelijk zal betaald worden, daarom eist de schuldeiser, als hij, die de schapen koopt, enige daarvan wil hebben voor de betaaldag, een borg, en op de verbintenis van de borg wordt er een deel van de schapen gegeven aan de schuldenaar reeds voor de betaaldag, maar de anderen op en na die tijd.
Zo is het hier: Christus ging een verbond aan met Zijn Vader voor Zijn schapen. 'Ik leg Mijn leven af voor de schapen, ' zegt Hij-maar het geld zou niet zo spoedig betaald worden als de koop gesloten was, zoals ik reeds gezegd heb, doch sommigen van de schapen werden gezaligd

reeds voor het geld betaald was, en dat wel ter oorzake van de borgschap van Christus, gelijk geschreven is: ‘En worden om niet gerechtvaardigd, ‘ of gezaligd, ‘uit Zijn genade, door de verlossing, ‘ aankoop, die in Christus Jezus is. Welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied, ‘ of van de zondaars, die stierven in het geloof, voor Christus gekruisigd was, onder de verdraagzaamheid Gods, totdat de betaling geschied was, tot een betoning zeg ik, van Zijn rechtvaardigheid in deze tijd, opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende diegene, die uit het geloof van Jezus is.’ Romeinen 3:24-26. Het doel, met hetwelk ik dit spreek, is, u aan te tonen, dat het nu niet wijs en verstandig is om te twijfelen of God u al dan niet zal zalig maken, maar wel om te geloven, omdat alle dingen voleindigd zijn, die betrekking hebben op onze rechtvaardigmaking: het verbond niet alleen gemaakt, maar ook verzegeld, de schuld betaald, de gevangenisdeuren opengevlogen, met een aankondiging van de hemel van bevrijding aan de gevangenen der hope, zeggende: ‘Keert gijlieden weer tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt! ook heden verkondig Ik ,’ zegt God, ‘dat Ik u dubbel zal weergeven.’ Zacheria 9:12.

En, zegt Christus toen Hij gekomen was: ‘De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd, Hij heeft Mij gezonden om de armen het evangelie, ‘ dat is, goede tijdingen, ‘te verkondigen, ‘ dat hun hun zonden zouden vergeven worden, dat hun zielen zullen gered worden, ‘om te genezen, die gebroken zijn van hart, om de gevangenen te prediken loslating, en de blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid, ‘ en de treurenden te troosten, ‘om te prediken het aangename jaar des Heeren.’ Lukas 4:18-19.

Daarom kunt gij hier, ziel, tot Jezus Christus komen om alles wat gij nodig hebt als tot een gemeenschappelijk schathuis, daar Hij de hoofdpersoon is voor de uitdeling van de dingen, vermeld in het nieuwe verbond, en ze alle zelf in bewaring heeft door het recht van aankoop, want Hij heeft alles gekocht en betaald. Ontbreekt u geloof? ga daarvoor dan naar de mens Christus Jezus. Hebreeën 12:2. Hebt gij behoefte aan de Geest, vraag Hem dan van Jezus. Ontbreekt u wijsheid? Begeert gij genade van enigerlei soort? Begeert gij een nieuw hart? Begeert gij kracht tegen uw lasten, tegen de verzoekingen van de duivel? Begeert gij kracht om er u door te helpen in droefenis naar het lichaam, en droefenissen naar de geest, in vervolgingen? Zoudt gij het graag willen uithouden, pal staan tot het laatste, en meer dan overwinnaar zijn? zorg er dan voor, dat gij uw gedachten maar genoeg bij de verdiensten van het bloed van Jezus hebt, hoe Hij het al voor u ondernomen heeft, dat Hij het werk van uw zaligheid in uw plaats verricht heeft, dat Hij door God vervuld is met het doel om u te vervullen, en gewillig is om hetgeen in Hem of aan Hem is aan u mede te delen. Overdenk dit, zeg ik, en triomfeer daarin.

Wederom, dit kan ons onderrichten van de veilige staat der heiligen in betrekking tot hun volharding, dat zij zullen stand houden, ofschoon de hel woedt, ofschoon de duivel brult, en de gehele wereld de ondergang tracht te bewerken van de heiligen Gods, ofschoon sommigen uit onbekendheid met de kracht van het opofferen van het lichaam van Jezus Christus zeggen, dat een mens vandaag een kind Gods en morgen een kind des duivels kan zijn, hetwelk grove onwetendheid is, want hoe? Is het bloed van Christus, de dood van Christus, de opstanding van Christus van niet meer kracht dan om ons een onzekere zaligheid aan te brengen? of moet de krachtdadigheid van Christus’ verdiensten in betrekking tot onze volharding, voort geholpen worden door de verrichtingen des mensen? Voorzeker, zij, die verordineerd zijn, zijn ook gerechtvaardigd, en zij die gerechtvaardigd zijn, zullen verheerlijkt worden. Romeinen 8:30. Heiligen, twijfel niet aan de zaligheid van uw ziel, tenzij het uw bedoeling is Christus’ bloed te onderschatten, en denk er aan, dat Hij, die het goede werk van Zijn genade in u begonnen heeft, het zal voleindigen tot de tweede komst van onze Heere Jezus. Filippenzen 1:6. Zouden wij niet, even goed als Paulus, zeggen: Ik ben verzekerd, dat niets ons zal scheiden van de

liefde Gods, die daar is in Christus Jezus? Romeinen 8. O, laten de heiligen weten, dat, tenzij de duivel Christus uit de hemel kan rukken, hij geen ware gelovige van Christus kan aftrekken. Wanneer ik zeg, een ware gelovige, bedoel ik zulk een, die het geloof, dat door God gewerkt is, in zijn ziel heeft.

Tenslotte. Is er zulk een genade als deze? Zijn er zulke voorrechten als deze? Is er zoveel grond tot troost, zoveel rede om blij te zijn? Is er zoveel voorraad in Christus, en zulk een bereidwillig hart om het aan mij te geven? Hebben Zijn bloedende wonden zoveel in zich, dat de vruchten daarvan de zaligheid zouden zijn van mijn ziel, van mijn zondige ziel, dat zij mij zouden behouden en zalig maken, mij zondaar, mij opstandeling, mij roekeloze? Wat dan? Zal ik nu niet heilig zijn? Zal ik nu niet peinzen, streven, en mijzelf blootleggen voor Hem, die Zichzelf, naar ziel en lichaam, blootgelegd heeft voor mij? Zal ik nu ooit een lust of zonde liefhebben? Zal ik mij nu schamen voor de zaak, de wegen, het volk of de heiligen van Jezus Christus? Zal ik nu niet mijn leden stellen tot wapens der gerechtigheid, ziende op het einde, hetwelk is het eeuwige leven? Romeinen 6. Zal Christus niets te dierbaar achten voor mij en zal ik iets te dierbaar achten voor Hem? Zal ik Hem grieven door mijn dwaas gedrag? Zal ik Zijn raad geringschatten door mijn eigen wil op te volgen? Alzo roept dus de leer van het nieuwe verbond tot heiligheid, aldus maant zij aan tot heiligheid, en doet zij de kinderen van dat verbond daarin vermaak scheppen.

Laat daarom niemand het besluit daaruit opmaken, dat de leer van het evangelie een lichtzinnige leer is, maar als ze dat doen, dan komt het, omdat zij dwazen zijn en de zodanige, die de kracht van het bloed van Jezus Christus niet gesmaakt hebben, noch ooit de natuur en de macht gevoelden, die de liefde van Christus heeft in het hart van de zijnen. En zo ook kunt gij zien, dat de leer van het evangelie van groot nut en voordeel is voor het volk van God, dat alreeds binnengekomen is, en voor hen, die bij de overdenking hiervan gewillig zullen zijn om binnen te komen, om deel te nemen aan de heerlijke heilgoederen van dit heerlijke verbond.

Maar, zegt de arme ziel,

Tegenwerping. Helaas! ik vrees, dat dit tegoed voor mij is.

Ondervrager. Waarom dat? Ik bid u, zeg het mij.

Tegenwerping. Helaas! omdat ik een zondaar ben.

Tegenreden. Wel, dit alles wordt geschonken aan geen anderen dan aan zondaars, gelijk geschreven is: Toen wij goddelozen waren, is Christus voor ons gestorven. Romeinen 5:6-8. Hij is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. 1 Timotheus 1:15.

Tegenwerping. Maar ik ben een van de voornaamste der zondaren.

Tegenreden. Wel, dit is voor de voornaamste der zondaren- ‘Christus Jezus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben, ‘ zegt Paulus. 1 Timotheus 1:15.

Tegenwerping. O, maar mijn zonden zijn zo groot, dat ik mij niet kan begrijpen, hoe ik genade zou kunnen ontvangen.

Tegenreden.

Hoe, ziel? Hebt gij ooit iemand gedood? Hebt gij ooit een van uw kinderen in het vuur verbrand voor de afgoden? Zijt gij een tovenaar geweest? Hebt gij ooit omgegaan met tovenarij en duivelbezwering? Hebt gij ooit, zwerende en uzelf vervloekende, Christus verloochend? En toch, als gij het gedaan hebt, is er nog hoop op vergiffenis, ja, zulke zondaars als deze hebben vergiffenis ontvangen, gelijk blijkt uit deze en soortgelijke schriftplaatsen: 2 Kronieken 33:1-10, vergeleken met vers 12, 13. Wederom: Handelingen 19:19-20, 8:22, vergeleken met vers 9, Mattheus 26:74-75.

Tegenwerping. Maar ofschoon ik die soorten van zonden niet bedreven heb, heb ik toch misschien even zwaar gezondigd.

Antwoord. Dat kan haast niet wezen, doch, al is het ook zo, nog is er grond van genade voor u, aangezien gij onder de belofte zijt. Johannes 6:37.
De onvergeeflijke zonde.
Tegenwerping. Helaas! man, ik ben bevreesd, dat ik de onvergeeflijke zonde begaan heb, en dat er daarom geen hoop voor mij is.
Antwoord. Weet gij wat de onvergeeflijke zonde, de zonde tegen de Heilige Geest, is, en wanneer die wordt bedreven?
Tegenreden. Het is een zonde tegen licht.
Antwoord. Dat is waar, toch is iedere zonde tegen licht niet de zonde tegen de Heilige Geest.
Tegenreden. Is dat waar?
Antwoord. Ja, en dat bewijs ik zoals iedere zonde tegen licht de zonde geweest ware, die onvergeeflijk is, dan hadden David en Petrus en anderen die zonde bedreven, maar ofschoon zij tegen licht zondigden, toch bedreven zij die zonde niet, dus is iedere zonde tegen licht niet de zonde tegen de Heilige Geest, de onvergeeflijke zonde.
Tegenwerping. Maar de Schrift zegt: 'Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden, maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden.'
Antwoord. Weet gij, wat die zonde is, die willens bedreven wordt?
Tegenreden. Wel, wat die is? Is het niet wanneer een mens willens zondigt, nadat hij verlicht is geworden?
Antwoord.
1. Ja, ongetwijfeld echter is niet iedere zonde, die willens bedreven wordt, die, van welke hier sprake is, want dan had David die begaan toen hij bij Bathseba lag, en Jona, toen hij vluchtte voor het aangezicht des Heeren, en Salomo ook, toen hij zoveel bijvrouwen had.
2. Maar die zonde is een zonde, die van een andere nabuur is, namelijk deze. Als een mens, na een zekere belijdenis, dat de zaligheid alleen komt door het bloed van Jezus, en nadat er bovendien enig licht en kracht daarvan op zijn geest is, ik zeg, als hij daarna wetens, willens en boosaardig trapt op het bloed van Christus, aan het kruis vergoten, en het een onheilig iets acht of niet beter dan het bloed van een ander mens, en liever zijn ziel waagt langs een andere weg, welke dan ook, dan gered te worden door dit kostbare bloed. En dit moet geschieden, zeg ik, na enig licht, Hebreeën 6:4-5, boosaardig, Hebreeën 10:29, wetens, 2 Petrus 2:21, en willens, Hebreeën 10:26, vergeleken met vers 29, en dat niet in overijling en in een onverwachte aanval, zoals met Petrus het geval was, maar nadat er enige tijd van beraad voorafgegaan is, zoals bij Judas, en eveneens met een voortgezet besluit nimmer weer te keren of bekeerd te worden, 'want het is onmogelijk dezulken wederom te vernieuwen tot bekering, ' zij zijn zo vastberaden en zo vol bozen opzet. Hebreeën 6.
Vraag. En wat zegt gij nu? Hebt gij ooit, nadat gij enig zalig licht van Christus had ontvangen, willens, wetens en boosaardig met uw voeten gestampt of getrapt op het bloed van de mens Christus Jezus, en zijt gij voor altijd besloten dit te doen?
Antwoord. O neen ik zou dat niet willens, wetens en boosaardig willen doen, voor de hele wereld niet.
Navraag. Maar toch moet ik u vertellen, nu gij mij op de gedachte brengt, dat ik werkelijk soms aller verschrikkelijkst godslasterlijke gedachten in mij heb tegen God, Christus en de Geest. Dat is toch mogelijk niet die zonde?
Antwoord. Verheugt gij u daarin? Zijn het zulke dingen als waarin gij vermaak schept?
Tegenreden. O neen, ik zou het ook voor geen duizend werelden willen doen. O, mij dunkt, soms sidder ik al wanneer ik er maar aan denk. Maar hoe als ik mij daarin eens verheugde, voor ik mij er van bewast ben?

Antwoord. Smeek God om kracht daartegen en als gij te eniger tijd bevindt, dat uw goddeloos hart in de geringste mate daaraan voet geeft, want dat is zeer waarschijnlijk, en ofschoon gij moogt bevinden, dat het plotseling voet kan geven aan die helse boosheid, die er in gelegen is, evenwel wanhoop niet, aangezien Christus gezegd heeft: 'Alle zonde en lastering zal de mens vergeven Worden. En zo wie enig woord gesproken z81 hebben tegen de Zoon des mensen, ' dat is, Christus, zoals, even als met Petrus, gebeuren kan, door de verzoeking, ' het zal hem, ' op boete en berouw, 'vergeven worden.' Mattheus 12:31-32.
Tegenwerping. Maar ik dacht, die zonde mocht soms heel onverwachts bedreven zijn, hetzij door de een of andere godslasterlijke gedachte of anders door het bedrijven van een andere vreselijke zonde.
Antwoord. Zeker, deze zonde en het bedrijven daarvan ligt in een wetens, willens, kwaadaardig of spijtig, benevens finaal vertrappen van het bloed van de lieve Jezus. Hebreeën 10.
Tegenwerping. Maar het schijnt eerder een tegenstaan van de Geest en diens drangredenen te zijn dan dat, hetwelk gij zegt, want vooreerst, haar eigenlijke titel is: de zonde tegen de Heilige Geest, en verder: 'die de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan, ' zodat het eerder schijnt, zeg ik, dat een tegenstaan van de Geest en diens drangredenen die zonde is.
Eerste antwoord. Voorzeker, de zonde wordt begaan door hen, die handelen, zoals ik boven gezegd hebt, dat is, door een finaal, wetens, willens, boosaardig vertrappen van het bloed van Christus, hetwelk vergoten werd op de berg Calvarie toen Jezus daar gekruisigd werd. En ofschoon zij de zonde tegen de Geest genoemd wordt, toch is, zoals ik vroeger zei, elke zonde tegen de Geest niet die zonde, waarvan hier sprake is, want als dat zo was, dan zou elke zonde tegen het licht en de overtuigingen van de Geest onvergeeflijk zijn, maar dat is een klaarblijkelijke onwaarheid, om deze redenen.
Ten eerste, omdat er de zodanige zijn, die gezondigd hebben tegen de drangredenen van de Geest in, en dat nog wel wetens ook, en toch niet die zonde bedreven, zoals Jona, die, toen God hem uitdrukkelijk door Zijn Geest geboden had naar Nineve te gaan, daarop een geheel andere weg oploopt.
Ten tweede, omdat de mensen, die gezondigd hebben tegen de drangredenen van de Geest in, toch, als zij terugkeren, in genade aangenomen worden. Getuige evenzo Jona, die gezondigd had tegen de drangredenen van de Geest des Heeren in, door tegengesteld daaraan te handelen, en toch, toen hij, zoals hij zegt, tot de Heere riep uit de buik der hel, hoorde de Heere hem, ofschoon hij dit gedaan had, en gaf Hij hem bevrijding, en zette Hij hem weer aan zijn werk. Lees het gehele verhaal van die profeet. Maar,
Tweede antwoord. Ik zal u aantonen, dat het noodzakelijk willens en wetens, en een boosaardige verwerping van de mens Christus Jezus als de Zaligmaker moet zijn, dat is, dat Zijn bloed, Zijn gerechtigheid, Zijn tussenkomst in eigen persoon, (want hij die een ding verwerpt, verwerpt alles) als van geen waarde gerekend wordt voor de zaligheid, ik zeg, ik zal u aantonen, dat dit de onvergeeflijke zonde is, en dan zal ik daarna in het kort aantonen, waarom zij de zonde tegen de Heilige Geest genoemd wordt.

Moet zijn een willens en boosaardig verwerpen van de Zaligmaker.
1. De mens, die, zoals tevoren gezegd is, het bloed, de dood, de gerechtigheid, de opstanding, de hemelvaart en de tussenkomst van de mens Christus verwerpt, verwerpt die offerande, dat bloed, die gerechtigheid. die overwinning, die rust, die God alleen ter zaliging heeft aangewezen. 'Zie het Lam' of de offerande 'Gods.' Job. 6:29. 'Wij hebben de verlossing door Zijn bloed.' Efeze 1:7. Opdat ik, in Hem gevonden worde, ' te weten, in Christus' gerechtigheid, benevens Christus' eigen, persoonlijke gehoorzaamheid aan Zijn Vaders wil. Filippenzen 3:7-10. Door Zijn opstanding komt de rechtvaardigmaking. Romeinen 4:25. Zijn

tussenkomst en voorspraak in eigen persoon in hemelen, nu, nu Hij afwezig is van Zijn heiligen, is de oorzaak van de volharding van de heiligen. 2 Corinthiërs 6:7-8, Romeinen 8:33-39.
2. Zij, die deze offerande en de verdiensten van deze Christus, die Hij door Zichzelf voor zondaren heeft aangebracht, verwerpen, hebben Hem verworpen, door wie alleen al de beloften van het Nieuwe Testament, benevens al de genade, daardoor ontdekt, tot arme schepselen komt. 'Want zoveel beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid.' 2 Corinthiërs 1:20. En alle geestelijke zegeningen worden ons overgemaakt door Hem, dat is, door en in deze mens, welke is (Christus, hebben wij al onze geestelijke, hemelse en eeuwige genadegaven. Efeze 1:3-4.
3. Hij, die wetens, willens en boosaardig deze mens ter zaliging verwerpt, begaat de onvergeeflijke zonde, omdat er nooit een ander slachtoffer zal geofferd worden. 'Daar is geen offerande meer voor de zonde. Zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden, ' Hebreeën 10:18-26, namelijk, dan het offeren van het lichaam van Jezus Christus als een slachtoffer eens voor al. Hebreeën 10:10, 14, vergeleken met vers 18, 26. Neen, maar zij, die na licht en klare overtuiging de eerste opoffering van Zijn lichaam ter zaligheid verwerpen, kruisigen Hem ten tweede male, hetwelk onherroepelijk hun eigene verdoemenis met zich brengt. 'Want het is onmogelijk, diegenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en van de Heilige Geest deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomende eeuw, en afvallig worden, die zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf de Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken.' 'En afvallig worden, die zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering.' En waarom? Omdat, zegt de apostel, zij zichzelf de Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. O, hoe jammerlijk heeft de duivel sommigen dan bedrogen, dat hij het zover met hen gekregen heeft, dat zij de verdiensten van de eerste opoffering van het lichaam van Christus verwerpen, welke diende tot zaligheid, en dat hij een vertrouwen op een vernieuwde kruisiging van Christus bij hen bewerkt heeft, hetwelk onvermijdelijk een haastig verderf over ben brengt.
4. Zij, die deze mens verwerpen, zoals tevoren gezegd is, begaan de onvergeeflijke zonde, omdat zij door Hem te verwerpen aan de rechtvaardigheid van God de weg banen om op hen los te breken, en met hen te handelen zoals ze hen zal bevinden, hetwelk zal zijn, in de eerste plaats als zondaars tegen het eerste verbond, hetwelk is het ziel verdoemende verbond, en eveneens als verachters, zelfs van het leven, en de heerlijkheid, en de vertroostingen, de vergiffenis, de genade en de liefde, die ontdekt is in het tweede verbond, aangezien zij de Middelaar en Priester van dat verbond verwerpen, welke is de mens Jezus. En ik zou wel eens willen zien hoe de mens, die dat doet, de zonden vergeven, en hoe zijn ziel gered zou worden, in aanmerking nemende, dat het middel, hetwelk is de Zoon des mensen, de Zoon van Maria, en Zijn verdiensten, verworpen worden, 'want, ' zegt Hij, 'indien gij niet gelooft, dat Ik die ben, gij zult, ' let er op, 'gij zult, ' doe wat gij kunt, 'gij zult, ' verschijnt waar gij kunt, 'gij zult, ' volg Mozes' wet op, of enige heiligheid welke ook, 'gij zult in uw zonden sterven.' Johannes 8:24. Zodat, zeg ik, de zonde, die de onvergeeflijke zonde genoemd wordt, is een wetens, willens en boosaardig verwerpen van het opofferen van de Zoon des mensen voor de eerste maal als een slachtoffer voor de zonde.

Waarom zij de zonde tegen de Heilige Geest genoemd wordt.
En nu zal ik u aantonen, waarom zij de zonde tegen de Heilige Geest genoemd wordt, gelijk in deze schriftplaatsen: Mattheus 12, Hebreeën 10, Markus 3.
1. Omdat zij zondigen tegen het geopenbaarde licht van de Geest, zoals ik vroeger zei, het is een zonde tegen het licht van de Geest, dat is, zij hebben vroeger licht ontvangen in de natuur

van het evangelie en de verdiensten van de mens Christus en Zijn bloed, gerechtigheid, tussenkomst enz., en dat ook beleden en bekend, daarnaast hadden zij enig leven en troost in en door de belijdenis van Hem, doch nu keren zij zich, tegen al dat licht in, boosaardig, en in spijt van geheel hun vroegere belijdenis, af, en trappen zij daarop.
2. Het wordt de zonde tegen de Heilige Geest genoemd, omdat zulk een persoon, zoals ik het mag noemen, schendige handen daarop legt als een, die zich stelt tegenover en besloten is weerstand te bieden aan al de beweegredenen van de Geest om hem tot het tegenovergestelde over te halen. Want ik geloof waarlijk, dat de mensen onder deze verwerping van de Zoon van God na een zekere kennis van Hem, voornamelijk bij hun eerste tegenstand bieden aan en weigeren van Hem, zekere beweeg- of drangredenen van de Geest Gods ondervinden om hen af te raden en af te brengen van zulk een ontzettende, ziel verdoemende daad. Maar daar zij vervuld zijn met een overweldigende mate van de geest des duivels, doen zij deze overtuigingen en beweegredenen smaadheid aan door er op te studeren en er op uit te zijn, hoe zij die beantwoorden en onder haar overtuigende natuur vandaan komen kunnen, en daarom wordt het genoemd een smaadheid aandoen aan de Geest der genade. Hebreeën 10:29. En alzo,
3. Omdat zij de smekingen van de Geest, en al zijn zachte beden aan de ziel om bij deze leer te blijven, verwerpen.
4. Omdat zij de getuigenis van de profeten en apostelen, benevens van Christus zelf, verwerpen, hun getuigenis, zeg ik, door de Geest, van de kracht, de waarde, de genoegzaamheid en het overwicht van het bloed, de offerande, de dood, de opstanding, de hemelvaart, en de tussenkomst en voorspraak van de mens Christus Jezus, waar de Schriften vol van zijn, beide in het Oude en Nieuwe Testament, gelijk de apostel zegt, want al de profeten van Samuel aan, die daarna gevolgd zijn, die hebben ook deze dagen tevoren verkondigd-namelijk, de dagen, in welke Christus een offerande zou zijn voor de zonde. Handelingen 3:24, vergeleken met vers 6, 13-15, 18, 26. Wederom zegt hij: ‘Zo dan, die dit verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God, die ook Zijn Heilige Geest in ons heeft gegeven, ‘ 1 Thessalonicenzen 4:8, dat is, hij verwerpt of veracht de eigen getuigenis van de Geest.
5. Het wordt de zonde tegen de Heilige Geest genoemd, omdat hij, die de leer der zaligheid door de mens Christus Jezus, door in Hem te geloven, verwerpt en ontkent, de wijsheid van de Geest veracht, tegenstaat en verwerpt, want de wijsheid van Gods Geest is nooit beter aan het licht gekomen dan in het uitvinden van een weg voor zondaren om met God verzoend te worden door de dood van deze mens, en daarom wordt Christus als offerande genoemd de wijsheid van God. En wederom wordt Hij wanneer Hij de Heere Jezus openbaart, genoemd, ‘de Geest der wijsheid en der openbaring, in Zijn kennis.’ Efeze 1:17.
Tegenwerping. Maar, zullen sommigen misschien zeggen, de versmading of verwerping van de Zoon des mensen, Jezus van Nazareth, de Zoon van Maria, kan niet die zonde zijn, die onvergeeflijk is, gelijk duidelijk is uit de schriftplaats in Mattheus 12:32, waar Hij zelf zegt: ‘ En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden, maar zo wie tegen de Heilige Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomende.’ Hierdoor nu is het duidelijk:, dat de zonde, die onvergeeflijk is, en de zonde tegen de Zoon des mensen, twee verschillende zaken zijn, die zonde, die tegen de Zoon des mensen bedreven wordt, is vergeeflijk, maar als dat de zonde tegen de Heilige Geest was zou zij niet vergeeflijk zijn, dus is de zonde tegen de Zoon des mensen niet de zonde tegen de Heilige Geest, de onvergeeflijke zonde.
Antwoord.
1. Ik weet heel goed, dat er verscheidene personen zijn, die vergiffenis ontvangen hebben en toch tegen de Zoon des mensen gezondigd en voor een tijd Hem verworpen hebben, zoals Paulus, 1 Timotheus 1:13-14, alsook de Joden. Handelingen 2:36-37. Maar dat was een

verwerping van Hem, die onwetende geschiedde zonder de verlichting, en de smaak en het gevoel van de kracht van de dingen van God, vermeld in Hebreeën 6:3-6.
2. Er is en heeft bestaan een hogere mate van zondigen tegen de Zoon des mensen, hetwelk eveneens vergeeflijk-geweest is, en nog is, zoals in het geval van Petrus, die in een hevige verzoeking, in een geweldige overijling, plotseling Hem verloochende, en dat nog wel na de openbaring van de Geest Gods van den hemel aan hem, dat Hij Jezus, de Zoon van God was. Mattheus 16:16-18. Dit is ook vergeeflijk als men weer tot berouw komt. O, rijke genade! O, wondervolle genade! dat God zo vol van liefde tot Zijn arme schepselen is, dat Hij hun vergiffenis schenkt, hoewel zij zondigen tegen de Zoon van God, hetzij uit onwetendheid, of omdat de een of andere plotselinge, hevige uitbarsting van de hel op hen losbreekt, ik zeg, dat Hij hun dan nog vergiffenis schenkt. Maar evenwel, neem het aan voor een zekere waarheid, dat als iemand de Zoon van God en de Geest versmaadt en verwerpt, op die wijze zoals ik boven heb aan gewezen, dat is, na een grote mate van de verlichting door de Geest van God, en de belijdenis, dat Jezus Christus de Zaligmaker en Zijn bloed, dat vergoten werd buiten de poorten van Jeruzalem, de verzoening is, ik zeg, als hij na dit alles wetens, willens en uit boosaardigheid en spijt die leer verwerpt, tegenspreekt en onder de voet vertrapt, met het besluit voor altijd zo te doen, en als hij daarbij blijft, wil ik mijn ziel er voor zetten, dat hij de onvergeeflijke zonde bedreven heeft, en nooit vergiffenis ontvangen zal, noch in deze wereld noch in de toekomende, of anders moeten die schriftplaatsen, die de waarheid hiervan getuigen, geschrapt en aangezien worden voor louter fabelen, namelijk de volgende.
‘Want indien zij, nadat zij, door de kennis van de Heere en Zaligmaker Jezus Christus, ‘ welke is de Zoon des mensen, Mattheus 16:13, ‘de besmettingen der wereld ontvloden zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden ,’ hetwelk moet geschieden door deze Heere te verloochenen, die hen gekocht beeft, 2 Petrus 2:1, ‘zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste.’ 2 Petrus 2:20. ‘Want het is onmogelijk, diegenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gaven gesmaakt hebben, en de Heilige Geest deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomende eeuw, en afvallig worden, ‘ niet slechts vallen, maar afvallig worden, dat is, volkomen, geheel en al, Hebreeën 10:29, ‘die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, ‘ en de reden wordt aangegeven, ‘als welke zichzelf de Zoon van God, ‘ welke is de Zoon des mensen, ‘wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Hebreeën 6:4-6. Als gij nu verder mocht willen weten, wat het is de Zoon van God wederom te kruisigen, het is dit-de verdiensten en de waarde van Zijn bloed tot vergeving der zonden te onderschatten en onder de voet te vertrappen, gelijk duidelijk aangewezen wordt in Hebreeën 10:26-29, waar gezegd wordt: ‘Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden, maar een schrikkelijke verwachting van het oordeel, en hitte van het vuur, dat de tegenstanders zal verslinden.
Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid. Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zoon van God vertreden heeft, ‘ daar hebt gij de tweede kruisiging van Christus, waardoor de Kwakers denken te worden gezaligd, ‘en het bloed van het testament onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, ‘ en dan volgt-‘en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?’ Alles wat Paulus had om hen voor deze zonde te bewaren was zijn onwetendheid in het vervolgen van de mens en de verdiensten van Jezus Christus. Handelingen 9. Maar mij is barmhartigheid geschied, zegt hij, omdat ik het onwetende gedaan heb. 1 Timotheus 1:13. En ofschoon Petrus Hem wetens of met bewustheid verloochende, toch deed hij het onwillens, en in een onverwachte en vreselijke verzoeking, en alzo ontsnapte hij door de tussenkomst van Jezus aan het gevaar. Alzo, zij, die deze zonde begaan, doen het, zeg ik, na licht, wetens, willens en boosaardig, openlijk voor het gezicht van de gehele wereld verwerpen zij de Zoon des mensen als hun Heer en Zaligmaker,

en daarom wordt het genoemd de zonde tegen de Heilige Geest. Het is een naam, die zo gepast mogelijk is voor deze zonde, die naam zonde tegen de Heilige Geest, om de redenen, die daar zo pas zijn neergelegd, want deze zonde wordt rechtstreeks begaan tegen de beweegredenen, en de overtuigingen, en het licht van die Heilige Geest van God, die er Zijn werk van maakt om de waarheid1 en wezenlijkheid van de verdiensten en de deugden van de Heere Jezus, de Zoon des mensen, voor ogen te stellen en te openbaren.

Bedenkt dat dan, Ranters en Kwakers, want ik ben er zeker van, dat gij de eersten zijt, die zondigen door belijdenis, hetwelk inderdaad het rechte bedrijven van die zonde is, van alle personen, die ik heden ten dage onder de gehele hemel ken, aangezien gij de zaligheid van uw zielen niet wilt wagen op het bloed, dat vergoten werd op de berg Calvarie uit de zijde van die mens, die geofferd werd als een offerande voor allen, die geloofden. Lukas 23:33. Terwijl gij vroeger beleed, dat de zaligheid langs die weg was uitgewerkt door de offerande, die toen geofferd werd, namelijk, door Zijn opoffering van Zijn lichaam op die tijd, zowel voor de gelovigen die leefden voor Hij het opofferde, als voor hen, die geloofd hebben, geloven of zullen geloven na die tijd, benevens voor hen, die toentertijd leefden, terwijl gij daaruit ook enige troost scheen te ontvangen, ja, terwijl sommigen van u dat verklaard hebben ten aanhore van velen, en er belijdenis van gedaan hebben, dat gij dat gelooft. O, wat ziet het er dus treurig met u uit, die eens zo verlicht waart, en deze goede dingen gesmaakt hebt, en toch, niettegenstaande al uw belijden, nu van de eenvoudigheid, die in Christus is, u afgekeerd hebt tot een andere leer, hetwelk u ten verderve zal strekken, als gij daarin voort gaat, want zonder bloed is er geen vergeving. Hebreeën 9:22.

Vele andere redenen zouden kunnen worden opgegeven, maar dat laat ik achterwege, omdat ik niet te omslachtig wil zijn, dit wil ik er echter bijvoegen, dat als er zielen zijn, die nu maar gewillig zijn om hun zaligheid te wagen op de verdiensten van een naakte Jezus, ik voor het tegenwoordige waarlijk geloof, dat zij die zonde niet bedreven hebben, omdat er nog een belofte voorgehouden wordt aan zulk een ziel, waar Christus zegt: ‘Die tot Mij komt, zal Ik geenszins, ‘ om niets dat hij gedaan heeft, ‘uitwerpen.’ Johannes 6:37. Die belofte is waard te worden geschreven in letters van goud.

Tegenwerpingen beantwoord tot troost van hen, die aandeel begeren in het nieuwe verbond.

Tegenwerping. Maar helaas! al zou ik nimmer die zonde begaan, toch heb ik andere zonden genoeg om mij te verdoemen.

Antwoord. Wel, al had gij ook de zonden van duizend zondaars, als gij tot Christus komt, zal Hij u zalig maken. Johannes 6:37. Zie ook Hebreeën 7:25.

Tegenwerping. Helaas! maar hoe zou ik komen? Ik vrees, dat ik niet kom, zoals ik behoor te doen. Mijn hart is slecht en dood, en helaas! hoe zou ik dan komen?

Antwoord. Wel, overdenk al de zonden, die gij ooit begaan hebt, en leg het gewicht van die alle op uw hart, totdat gij daaronder bezwijkt, en kom tot Hem in zulk een toestand, en Hij zal u rust geven voor uw ziel. Mattheus 11:28-30. En wederom, als gij wilt weten, hoe gij moet komen, kom als zo gering in eigen ogen als maar enigszins mogelijk is, zeggende: Heere, hier is een zondaar, de snoodste in het hele land, als ik mijn verdiende loon had, zou ik al lang in het hellevuur verdoemd zijn geworden, Heere, ik ben niet waard het geringste hoekje in het koninkrijk der hemelen te ontvangen, en toch, o, als Gij genade zoudt willen betonen! Kom zoals Benhadads knechten tot de koning van Israël, met een touw om de hals, 1 Koningen 20:31-32, en werp u neer aan Christus’ voeten, en blijf daar enige tijd liggen, met Hem worstelende door uw gebeden, en ik sta u in voor een spoedige uitkomst. Mattheus 11:28-30, Johannes 6:37.

Tegenwerping. O, maar ik ben niet geheiligd.

Antwoord. Hij zal u heiligen, en ook uw heiligmaking worden. 1 Corinthiërs 1:30, 6:10-11.

Tegenwerping. O, maar ik kan niet bidden.

Antwoord. Bidden is niet slechts dat gij op uw knieën neervalt en tal van schriftwoorden opzegt, want dat kunt gij doen en toch niets meer doen dan er los wat heen praten. Maar als gij uit gevoel van uw snoodheid uit de begeerte van uw hart voor de Heere kunt zuchten, zal Hij u horen en uw begeerte inwilligen, want Hij weet welke de mening is van de zuchten van de Geest. Romeinen 8:26-27.
Tegenwerping. O, maar ik ben er bang voor om te bidden, uit vrees, dat mijn gebeden als zonde zullen worden beschouwd in het oog van de grote God.
Antwoord. Dat is een goed teken, dat uw gebeden meer zijn dan louter klanken, en dat zij enig gewicht hebben bij de troon der genade door Christus Jezus, anders zou de duivel zich niet zoveel moeite geven teneinde u van het gebed af te slaan, door uw gebeden te onderschatten, u vertellende dat zij zonde zijn, want de beste gebeden zal hij de slechtste noemen en de slechtste de beste, hoe zou hij anders een leugenaar zijn?
Tegenwerping. Maar ik ben bevreesd, dat de dag der genade voorbij is, en als dat het geval mocht wezen, wat zou ik dan doen?
Antwoord. Waarlijk, met sommige mensen is het inderdaad zo gesteld, dat de dag der genade teneinde is voor hun loven teneinde is. Met andere woorden, dat de dag der genade voorbij is voor de dag des doods gekomen is, zoals Christus zegt: ‘Och of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient!’- dat is, het woord der genade of verzoening. ‘Maar nu is het verborgen voor uw ogen.’ Lukas 19:42. Maar om u des te beter voldoening te schenken betreffende deze zaak, overweeg de volgende dingen:
Ten eerste. Klopt de Heere nog aan de deur van uw hart door Zijn Woord en Geest? Zo ja, dan is de dag der genade niet voorbij voor uw ziel, want waar Hij zo klopt, daar biedt Hij ook aan en belooft Hij in te komen en avondmaal te houden, dat is, Zijn heilgoederen aan hen mee te delen, hetgeen Hij niet zou doen wanneer de dag der genade voorbij was voor de ziel. Openbaring 3:20.
Tegenwerping. Maar hoe zou ik dat weten of Christus zo aan de deur van mijn hart klopt en begeerte heeft om in te komen? Hoe kan ik eveneens te weten komen of de dag der genade al dan niet voor mij voorbij is?
Antwoord. Overdenk deze dingen.
1. Maakt de Heere u gevoelig voor uw ellendige staat buiten een aandeel in Jezus Christus, maakt Hij u er gevoelig voor, dat gij van nature geen aandeel hebt aan Hem, geen geloof in Hem, geen gemeenschap met Hem, geen verheuging in Hem, niet de minste liefde tot Hem? Als Hij dit gedaan heeft en nog doet, heeft Hij geklopt en is Hij kloppende aan de deur van uw hart.
2. Stort Hij daarnaast een ernstige begeerte in uw hart uit naar gemeenschap met Hem, benevens heilige besluiten van niet te zullen rusten voor gij werkelijk gemeenschap met Hem oefent?
3. Geeft Hij u soms heimelijke, ofschoon nauwelijks merkbare overtuigingen, dat gij daartoe kunt geraken en een aandeel in Hem kunt verkrijgen?
4. Zendt Hij nu en dan lichtstralen van sommige der beloften in uw hart, en maakt Hij, dat ze in uw geest een zekere hemelse geur of smaak achterlaten, ofschoon slechts voor een zeer korte tijd?
5. Ziet gij wel eens een weinig voortreffelijkheid of heerlijkheid in Christus? En wekt dit alles in uw hart enige verzuchtingen naar Hem op? Zo ja, vrees dan niet, de dag der genade is niet voorbij voor uw arme ziel, want als de dag der genade voorbij zou zijn voor zulk een ziel als deze is, dan moest die schriftplaats verbroken zijn, waar Christus zegt: ‘Die tot Mij komt, zal Ik geenszins, ‘ nergens om, in geen enkel geval ‘uitwerpen.’ Johannes 6:37.

Tegenwerping. Maar als de dag der genade niet voor mij voorbij was, dan zou ik voorwaar niet zolang zonder een antwoord zijn van Gods liefde aan mijn ziel, wat mij dus aan mijn staat des te meer doet wantrouwen, is, dat ik al wacht en wacht, en toch niet verlost word.
Antwoord.
1. Hebt gij zolang op de Heere gewacht als de Heere gewacht heeft op u? Het kan zijn, dat de Heere nu al sedert twintig, of dertig, ja veertig jaren of meer op U gewacht heeft, en gij hebt geen zeven jaar op Hem gewacht. Wees daaraan dus indachtig, wanneer de Satan u wil wijsmaken dat God u niet lief hoeft, omdat gij zolang gewacht hebt zonder een verzekering, want dat is een verzoeking van hem, want God wachtte langer op u en deed u de boodschap van het heil verkondigen door Zijn gezanten, keer op keer. Zeg daarom: ik wil wachten om te zien wat de Heere tot mij zeggen zal, en dat te eerder, omdat Hij van vrede zal spreken, want Hij is de Heere des Vredes. Maar,
2. Weet, dat die zaak, namelijk, dat gij een lange tijd in onrust verkeert, geen grond is om voldoende te bewijzen, dat het voor u een afgesneden zaak is, neen, het is juist andersom, want Jezus Christus nam onze natuur aan, Hij ondernam ook het werk der verlossing voor diegenen, en bracht het aan het licht voor hen, die 'DOOR AL HUN LEVEN der dienstbaarheid onderworpen waren.' Hebreeën 2:14-15.
Tegenwerping. Maar helaas! ik ben niet in staat om te wachten, al mijn kracht is vergaan, ik heb zolang gewacht, ik kan niet langer wachten.
Antwoord.
1. Het kan wezen, dat gij al lang geleden tot dit besluit gekomen zijt, denkende dat gij niet in staat zoudt zijn om het ook maar iets langer uit te houden, neen, geen jaar, geen maand, geen week, ja, mogelijk nog niet eens zolang. Het is mogelijk, dat gij des morgens hebt gedacht, dat gij het niet zoudt uithouden tot de avond, en des avonds, dat gij het weer niet zoudt uithouden tot de morgen: toch heeft de Heere u ondersteund, en u bewaard in het wachten op Hem vele weken en jaren, dat is dus slechts de verzoeking van de duivel om u in die gedachte te doen leven, opdat hij u tot wanhoop aan Gods genade mocht drijven, en alzo tot het aflaten van het volgen van de wegen Gods, en tot een vernieuwde overgave aan uw zonde. O, geef daar dan toch geen voet aan, maar geloof, dat gij 'het goede des Heeren' zult 'zien in het land der levenden. Wacht op de Heere, zijt sterk, en Hij zal uw hart versterken, ja wacht op de Heere.' Psalm 27:13-14. En overweeg, opdat gij dit moogt doen, de volgende dingen.
(1.) Als gij, na zolang te hebben gewacht, het nu zoudt opgeven en niet langer wachten, zou al de tijd en moeite, die gij tot hiertoe in de weg van God genomen hebt, verloren zijn, en zult gij gelijk zijn aan een man, die lang naar goud zocht, en omdat hij het niet vond, zich afkeerde van zijn werk en ophield met zoeken, hoewel hij dicht bij het goud was en het bijna had gevonden, en dat al, omdat hij er afkerig van was om een weinig verder te zien en te zoeken.
(2.) Uw tijd zal niet alleen verloren zijn, maar gij zult ook uw ziel verliezen, want de zaligheid is nergens anders dan in Jezus Christus. Handelingen 4:12.
(3.) Gij zult de grootste zonde begaan, die gij ooit vroeger begaan hebt, door u geheel te onttrekken, aangezien God kan zeggen: Mijn ziel heeft in hem geen behagen. Hebreeën 10:38. Maar, Gij zegt: al mijn kracht is vergaan, en daarom, hoe zou ik wachten? Wel, op die tijd, dat gij gevoelt en bevindt, dat uw kracht geheel en al vervlogen is, juist op die tijd zal de Heere uw kracht vernieuwen en u frisse krachten schenken. 'De jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen zeker vallen, maar die de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugels, gelijk de arenden, zij zullen lopen, en niet moede worden, zij zullen wandelen, en niet mat worden.' Jesaja 40:30-31.
Tegenwerping. Maar al wacht ik ook, als ik toch niet uitverkoren ben tot het eeuwige leven, wat goeds zal al mijn wachten mij dan doen?' Want het is niet degene die wil, noch degene die

loopt, maar des ontfermende Gods.' Daarom zeg ik, als ik niet uitverkoren ben is alles toch tevergeefs.
Antwoord.
1. Wel, in de eerste plaats, zeker, uw afwijking van God zal uw uitverkiezing niet bewijzen, evenmin uw vermoeid worden van het wachten op God. Maar,
2. Gij zijt mogelijk in onrust en begeert te weten of gij uitverkoren zijt, en, zegt gij, als ik dat maar wist, dan zou mij dat aanmoedigen in mijn wachten op God.
Antwoord. Ik geloof u, maar let op: gij zult uw uitverkiezing niet weten in de eerste plaats maar in de tweede-dat is te zeggen, gij moet eerst bekend worden met God in Christus, hetwelk geschiedt doordat gij vertrouwen schenkt aan Zijn beloften, en aan de getuigenissen, die Hij gegeven heeft van Jezus Christus' bloed en gerechtigheid, benevens de overige van Zijn verdiensten, dat is, voor gij kunt weten of gij uitverkoren zijt, moet gij geloven in Jezus Christus zo krachtdadig, dat gij door het geloof Hem aangrijpt, en het vlees en bloed van Christus eet en drinkt, zelfs zo, dat daardoor leven zal verwekt worden in uw ziel, leven van de veroordelingen der wet, leven van de schuld der zonde, leven over het vuil der zonde, leven ook om te wandelen met God in Zijn Zoon en in Zijn wegen, het leven der liefde tot God de Vader en Jezus Christus Zijn Zoon, de heiligen en de wegen, en dat wel omdat zij heilig, onschuldig en dezulke zijn, die geheel en al het tegendeel zijn van ongerechtigheid.
Want deze dingen moeten in uw ziel zijn als een voorloper van de bekendmaking aan u van het andere, God houdt deze beide wegen om aan Zijn kinderen hun uitverkiezing te tonen.
(1.) Door het getuigenis van de Geest-dat is, wanneer de ziel zucht onder de onrust van het geweten en met smart is vervuld vanwege de zonde, verzegelt de Geest de ziel door Zijn vertroostende getuigenis, haar overtuigende, dat God om Christus' wil al die zonden vergeven heeft, die zo zwaar op het geweten drukken en de ziel zo zeer beroeren, door haar te tonen dat die wet, die zulke verschrikkelijke vervloekingen tegen haar uitbraakt, door Christus' bloed voldaan en vervuld is. Efeze 1:13-14.
(2.) Door gevolgtrekking-dat is, wanneer de ziel bevindt, dat God goed voor haar geweest is, daar Hij haar haar verloren staat en ellendige toestand getoond heeft, en haar ook een troostrijke hoop gegeven heeft, dat Hij haar daaruit zal redden, ik zeg, wanneer de ziel daar een recht gezicht van heeft, kan zij daaruit trekken of trekt zij daaruit dit besluit, dat als God niet van zins geweest was om haar te redden, Hij voor haar niet zulke dingen zou gedaan hebben als deze zijn. Maar opdat uw ziel des te zekerder weg volge, is het niet goed een van deze afzonderlijk te nemen-dat is, het is niet goed het getuigenis van de Geest, dat gij veronderstelt te bezitten, afzonderlijk te nemen, afgescheiden van de vruchten daarvan, zodat gij het getuigenis, dat gij hebt ontvangen, voor een voldoende grond zoudt houden zonder het andere, niet dat het dat niet is, wanneer het het getuigenis is van de Geest, maar omdat ook de duivel de zielen misleidt door de werking van zijn geest in hen, voorgevende dat het de Geest Gods is.
En wederom: gij moet u niet vergenoegen, ofschoon gij in uzelf een zoeken bevindt naar hetgeen goed is, zonder het getuigenis van de andere-dat is te zeggen, van de Geest-want het is de getuigenis van twee, die voor waarachtig gehouden moet worden, daarom, zeg ik, evenals gij veel bidden moet om de getuigenis en verzekering van de Geest, evenzo ook moet gij het oog gericht hebben op het doel daarvan, wanneer gij denkt, dat gij die bezit, hetwelk is, u te tonen, dat het alleen om Christus' wil is, dat uw zonden u vergeven zijn, en eveneens daardoor een inspanning van u om Hem te openbaren, beide door woorden en werken, in heiligheid en gerechtigheid al de dagen van uw leven. Hieruit moogt gij vrijmoedig uw verkiezing besluiten. 'Zonder ophouden gedenkende het werk van uw geloof, en de arbeid der liefde, en de verdraagzaamheid der hoop op onze Heere Jezus Christus, voor onze God en Vader, wetende, geliefde broeders!' zegt de apostel, 'uw verkiezing van God.'

Maar hoe? Wel, hieruit: ‘Want ons evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in veel verzekerdheid. En gij zijt onze navolgers geworden, en des Heeren, het woord aangenomen hebbende in veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest, alzo dat gij voorbeelden geworden zijt voor al de gelovigen in Macedonië en Achaie. En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, welke Hij uit de doden verwekt heeft, namelijk Jezus, die ons verlost’ heeft ‘van de toekomende toorn.’ 1 Thessalonicenzen 1:3-7, 10.

Tegenwerping. Maar helaas! wat mij aangaat, in plaats van in mij iets te vinden dat goed is, vind ik in mij allerlei boosheid, hardheid des harten, geveinsdheid, koelheid der genegenheid tot Christus, een zeer groot ongeloof, benevens alles wat maar slecht is en in een kwade reuk staat. Wat hoop kan ik dus hebben?

Antwoord. Als gij niet zodanig een waart, had gij geen behoefte aan genade. Als gij gezond waart, had gij de medicijnmeester niet nodig. Ziet gij uzelf dus in zulk een treurige toestand, gij hebt des te meer behoefte om tot Christus te komen, opdat gij niet alleen moogt gereinigd worden van deze kwalen, maar opdat gij ook moogt verlost worden van de toorn, die zij tot in alle eeuwigheid over u zullen brengen, indien gij daarvan niet bevrijd wordt.

Vraag. Maar wat zou ik doen? en welk een weg zou ik inslaan om verlost te worden uit deze treurige en jammervolle toestand?

Antwoord. Ziet gij in u allerhande boosheid en goddeloosheid? De beste weg, die ik een ziel in zulk een geval kan aanwijzen, is, vast het oog te richten op Hem, bij wie een volheid is, en zo vast op Hem te zien door het geloof, dat gij daardoor zelfs van Zijn volheid moogt neertrekken in uw hart, want dat is de rechte weg, en de weg, die afgebeeld werd voor Christus in het vlees kwam in de tijd van Mozes, toen de Heere tot hem zei: ‘Maak u een vurige slang’ van koper, welke een type was van Christus, ‘en stel ze op een steng, en het zal geschieden, ‘ dat als een slang een mens gebeten heeft, ‘als hij haar aanziet, zo zal hij leven.’ Numeri 21:8. Evenzo nu in de tijden van het evangelie: wanneer een ziel gebeten is door de vurige slangen-hun zonden-dan is de naaste weg voor de ziel om genezen te worden de Zoon des mensen aan te zien, die, evenals de slang, hing aan een paal of hout, opdat al wie inderdaad op Hem ziet door het geloof, genezen moge worden van al zijn kwalen en gebreken, welke die ook mogen zijn. Johannes 3:14-15.

Zoals, om nu in enige dingen voorbeelden aan te halen:

1. Is uw hart hard? Wel, aanschouw dan hoe vol van medelijden en mededogen het hart van Christus is ten opzichte van u, hetwelk kan gezien worden uit Zijn nederdaling van de hemel om Zijn hartenbloed voor u te storten.

2. Is uw hart traag en nalatig? Zie dan hoe bedrijvig de Heere Jezus voor u is, daar Hij niet alleen voor u stierf, maar ook sedert Zijn opstijging in de hemel onafgebroken voor u tussen treedt en uw voorspraak is. Hebreeën 7:25.

3. Ziet en bevindt gij in u onrechtvaardigheid en ongerechtigheid? Zie dan op naar de hemel, en zie daar een rechtvaardige persoon, en wel uw rechtvaardige Jezus Christus, u nu in Zijn eigen volmaaktheden aanbiedende voor de troon van Zijn Vaders heerlijkheid. 1 Corinthiërs 1:30.

4. Ziet gij, dat gij ontbloot zijt van rechte heiligmaking? Zie dan op, en gij zult zien, dat uw heiligmaking voor het aangezicht van God een volkomen heiligmaking is, al de heiligen als rechtvaardigen, als geheiligden, voorstellende voor het aangezicht van de grote God des hemels. En wat gij alzo ook begeert of nodig hebt, laat niet af van te streven om uw geloof te vestigen op de Zoon van God, en houdt uw ogen vast op Hem gericht, en gij zult zo doende een machtige verandering in uw ziel ondervinden. Want wanneer wij Hem aanschouwen als in een spiegel, Hem, de heerlijkheid des Heeren, worden wij veranderd, namelijk, door het aanschouwen, ‘van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.’ 2 Corinthiërs 3:18. Dit is de ware weg om beide troost voor uw ziel, en heiligmaking en rechte heiligheid in uw

ziel te Verkrijgen. De arme zielen, die onder de last van een schuldig geweten en onder de werkingen van veel bederf gebukt gaan, gaan niet de naaste weg ten hemel als zij niet in de eerste plaats op zichzelf zien als vervloekte zondaars door de wet, en toch Zijn zij dan gelukkige, voor eeuwig gelukkige heiligen door de verdiensten van Christus. 'Ik, ellendig mens, ' zegt Paulus, en evenwel: O, gelukkig mens die ik ben door mijn Heere Jezus Christus, want dat is de zin en inhoud van de Schrift. Romeinen 7:24-25.

Tegenwerping. Maar helaas! ik ben blind en kan niet zien, wat zal ik nu doen?

Antwoord. Wel, gij moet tot Hem gaan, die der blinden ogen kan openen, namelijk tot onze Heere Jezus, door het gebed, zeggende, even als de arme blinde man: 'Heere, dat ik ziende mag worden, ' en zo voort gaan met Hem te smeken, tot gij het gezicht hebt ontvangen, en wel een gezicht op Jezus Christus, Zijn dood, bloed, wederopstanding, hemelvaart, tussenkomst, en dat voor u, zelfs voor u. En te eerder:

1. Omdat Hij u genodigd heeft te komen om zulke ogenzalf van Hem te kopen, die u ziende kan maken. Openbaring 3:18.
2. Omdat gij nimmer enige ware troost zult ontvangen voor gij aldus komt om het Lam Gods te zien en te aanschouwen, dat uw zonden heeft weggenomen. Johannes 1:29.
3. Omdat gij daardoor uit genade in staat zult zijn om over de onderscheidene struikelblokken heen te stappen en daar om toe te gaan, die de Satan, benevens zijn instrumenten, ons in de weg gelegd heeft, terwijl gij anders niet in staat zult zijn die te vermijden, maar zeker zult vallen wanneer anderen staande blijven, en in het duister rondtasten en struikelen wanneer anderen rechtop gaan, tot groot nadeel van uw arme ziel.

Tegenwerping. Maar helaas! ik heb niets om mee te nemen, hoe zou ik er dan heen gaan?

Antwoord. Hebt gij geen zonden? Als gij die hebt, neem ze mee en verwissel ze voor Zijn gerechtigheid, omdat Hij gezegd heeft: 'Werp uw zorg op de HEERE en Hij zal u onderhouden.' Psalm 55:22, en wederom, omdat Hij gezegd heeft, dat Hij u, ofschoon gij zwaar beladen zijt, als gij slechts tot Hem komt, rust zal geven. Mattheus 11:28.

Tegenwerping. Maar, zult gij zeggen, de Satan zegt mij, dat ik zo koud ben in het gebed, zo zwak in het geloof, zulk een grote zondaar, dat ik zo traag voort ga in de weg van God, dat ik zo licht uitglijd bij iedere verzoeking en zo gemakkelijk daarin verstrikt word, benevens andere dingen, zodat ik nooit in staat zal zijn om die heerlijke dingen te bereiken, die aan zondaars voorgehouden worden door Jezus Christus, en daarom komt mijn onrust ook veel uit deze oorzaak voort, en menigmaal vrees ik, dat over mij komen zal, hetgeen de Satan mij inblaast- namelijk, dat mij het eeuwige leven zal ontgaan.

Antwoord.

1. Wat het laatste deel der tegenwerping aangaat, dat gij nimmer tot het eeuwige leven zult geraken, dat is alreeds voor u verworven zonder hetgeen gij doet, hetzij uw bidden, uw streven of uw worstelen tegen de zonde. In de eigenlijke zin heeft Christus aan het kruis de dood afgeschaft in Zijn eigen lichaam, en door dit te doen licht, leven en heerlijkheid voor ons aangebracht. Maar dit is de zaak, waar gij maar alweer op neerkomt, dat gij nimmer een aandeel zult hebben in dit leven, alreeds verworven voor zo velen als er door het geloof tot Jezus Christus komen, en dat al omdat gij zo traag, zo koud, zo zwak, zulk een grote zondaar zijt, zo onderhevig aan uitglijdingen, aan zwakheden en gebreken.
2. Ik antwoord: Hebt gij nooit geleerd de duivel met zijn eigen wapen te treffen, en hem de kop af te slaan met zijn eigen zwaard, zoals David Goliath toetakelde, die een type van hem was.

Vraag. O, hoe zou een arme ziel dat doen? Inderdaad, dat is vreemd.

Antwoord. Wel, op deze manier. Zegt de Satan tot u, dat gij maar flauw bidt, en met een zeer koude toewijding? Antwoord hem aldus, en zeg: Ik ben blij, dat gij mij dat zei, want dit zal mij des te meer op Christus' gebeden doen vertrouwen, en des te minder op mijn eigen, ook wil ik van nu af aan trachten te kermen, te zuchten, en zo vurig te zijn in mijn roepen tot de troon der

genade, dat ik als ik kan de hemelen zal doen ratelen door mijn geweldig gekerm. En terwijl gij zegt, dat ik zo zwak ben in het geloof, ben ik blij, dat gij mij daaraan herinnert, ik hoop, dat mij dat van nu af aan opwekken en aansporen zal om des te meer uit de grond des harten tot God te roepen om een sterk geloof, en dat het mij des te rustelozer zal maken totdat ik het deelachtig geworden ben. En aanmerkende dat gij mij zegt, dat ik zo zachtjes voort ga, en dat het de vraag zal zijn of mij de heerlijkheid niet zal ontgaan, ook dat zal uit genade tot mijn voordeel zijn, en mij des te ernstiger doen jagen naar het wit tot de prijs van de hoge roeping Gods in Christus Jezus. En aanmerkende dat gij mij zegt dat mijn zonden verwonderlijk groot zijn, daardoor brengt gij mij de gedachte aan de onverdraaglijke wraak van God te binnen als ik buiten Jezus Christus sterf, en eveneens de noodzakelijkheid van het bloed, de dood en de verdiensten wan Christus om mij te helpen, ik hoop, dat mij dat te sneller zal doen vlieden en te sterker zal doen aandringen om een aandeel in Hem te krijgen, en dat des te eerder, omdat, zoals gij mij zegt, mijn staat onuitsprekelijk ellendig zal zijn buiten Hem.

En zo maar al door: als hij u spreekt van uw doodsheid, slapheid, koelheid of ongeloof, of van de grootheid van uw zonden, antwoord hem en zeg: Ik ben blij, dat gij mij dat zei, ik hoop, dat het een middel zal zijn om mij sneller te doen lopen, ernstiger te doen zoeken, en des te rustelozer te doen zijn in mijn streven naar Jezus Christus. Als gij die kunst slechts verstond om hem in zijn eigen schoenen vooruit te lopen, om mij zo uit te drukken, en hem met zijn eigene schichten te doorboren, dan zoudt gij ook kunnen zeggen, hoe de verzoekingen des Satans, evengoed als alle andere dingen, u ten goede, u ten voordeel medewerken. Romeinen 8:28.

Tegenwerping. Maar ik vind zoveel zwakheden in elke plicht, die ik volbreng, zoals in mijn bidden, in mijn lezen, in mijn horen of in enige andere plicht, dat ik niets meer met mijzelf op heb, en met de gedachte vervuld word, dat mijn plichten niets waard zijn.

Antwoord. Ik antwoord: Het kan zijn, dat het genade is, dat gij een gevoel van zwakheden en gebreken hebt in de beste dingen die gij doet, ja, een grotere genade dan gij u bewust zijt.

Vraag. Kan het een genade gave voor mij zijn verontrust en beroerd te worden door mijn verdorvenheden? Kan het een voorrecht voor mij zijn gekweld te worden door zwakheden en gebreken, en mijn beste plichten daarmee te zien besmet? Hoe kon dat bij mogelijkheid het geval zijn?

Antwoord. In der waarheid, wanneer uw zonden aan het licht komen in uw beste plichten, werken zij u ten voordeel langs deze wegen.

1. Omdat gij daarin grond genoeg vindt om u nederig te maken, en wanneer gij alles gedaan hebt uzelf toch nog maar te beschouwen als een onnutte dienstknecht. En,

2. Door dit middel wordt gij afgehouden van het leunen op iets beneden een naakte Jezus voor het eeuwige leven. Als gij uzelf niet bewust waart van vele nevengedachten en boosheden in uw beste verrichtingen, dan zoudt gij er waarschijnlijk dicht aan toe komen om een trotse, afschuwelijke hypocriet te worden, of op zijn best een onnozele, verwaande, veinzende ellendeling, zodanig iemand, die zijn ziel naar de duivel zou zenden in een bundeltje van zijn eigene gerechtigheid. Maar nu ziet gij uit genade, dat in alles wat gij doet zonde genoeg is om u te veroordelen. Dit doet u in de eerste plaats op uw hoede zijn voor een vertrouwen op uw eigen verrichtingen, en in de tweede plaats toont het u, dat er niets in uzelf is, dat u enig goed zal doen door de werking in u, wat aangaat de verdienende oorzaak van uw zaligheid.

Neen, maar gij moet een aandeel hebben in de geboorte van Jezus, in de dood van Jezus, in het bloed, de opstanding, de hemelvaart en de tussenkomst van een gekruisigde Jezus. En, zeg zelf, is het niet dat gij dit in u bevindt oorzaak van uw vluchten van een vertrouwen op uw eigen verrichtingen? En doet het u niet eveneens ernstiger zuchten en kermen om de Heere Jezus? Ja, en laat mij u ook zeggen, dat het oorzaak zal zijn van uw bewondering van de vrijgevigheid en teerhartigheid van Christus tot u, wanneer Hij het licht van Zijn aangezicht op

u zal doen neerdalen, omdat Hij acht geslagen heeft op zo iemand als gij zijt, op iemand, die zo vol van zonden is, en daarom zal het in deze zin een genade gave aan de heiligen zijn, dat zij de overblijfselen der zonde nog worstelende vinden in hun harten. Maar dit is niet enkel de natuur der zonde, maar de genade en wijsheid van God, die alle dingen doet medewerken ten goede van hen, die God liefhebben en vrezen. Romeinen 8. En daarom, wat gij ook in uw ziel bevindt, al is het ook zonde van nog zulk een zwarte, ziel verdervende natuur, laat het u aandrijven om des te sneller naar de Heere Jezus Christus te vlieden, en gij zult niet beschaamd worden-namelijk, over uw vlieden tot Hem.

Maar wanneer gij er over beducht zijt, dat gij besmet en ook uw beste plichten bezoedeld zijn door menigvuldige zwakheden, laat dan die schriftplaats u in de gedachten komen, welke zegt: 'Uit Hem zijt gij in Christus Jezus, die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en volkomen verlossing, ' en als gij dat verstaat, zult gij in Christus vinden wat gij niet kunt vinden in uzelf. Zijt gij een dwaas in uzelf, dan is Christus u van God geworden tot wijsheid. Zijt gij onrechtvaardig in uzelf, Christus is u van God geworden tot rechtvaardigheid. Bevindt gij, dat er slechts zeer weinig heilig makende genade in uw ziel is, hier is Christus, u geworden tot heiligmaking, en dit alles in Zijn eigen persoon, zonder u, zonder uw wijsheid, zonder uw rechtvaardigheid, zonder uw heiligmaking, zonder iets van u in Zijn eigen persoon voor uw Vaders aangezicht, daar verschijnende als volmaakte wijsheid, rechtvaardigheid en heiligmaking in eigen persoon: als een publiek persoon, zeg ik, voor u, zodat gij moogt geloven en tot uw ziel zeggen: Mijn ziel, ofschoon gij ontelbare zwakheden en gebreken in uzelf en in uw handelingen vindt, zie op uw Jezus, de mens Jezus, Hij is wijsheid, en dat voor u, om u te besturen, om voor u zorg te dragen en alle dingen u ten beste te doen keren.

Hij is eveneens uw rechtvaardigheid nu aan Gods rechterhand, altijd blinkende voor de ogen van Zijn heerlijkheid, zodat zij daar onbeweeglijk is, al verkeert gij ook in nog zulk een treurige toestand, toch schijnt uw rechtvaardigheid, welke is de Zoon van God, Godmens, even helder als altijd, en wordt zij evenzeer door God aangenomen als altijd. O! dit is soms leven voor mij geweest, en waaraan gij alzo in uzelf, o mijn ziel, ook behoefte gevoelt, door het geloof zult gij alles voor u zien opgelegd in Jezus Christus, hetzij wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking of verlossing. Ja zelfs, dat niet alleen, maar Hij is dat alles, zoals ik vroeger zei, in eigen persoon zonder u voor het aangezicht Zijns Vaders voor u.

Tegenwerping. Maar als nu eens iemand in zijn hart zou zeggen: O, maar ik ben bezorgd, dat ik een van de lieden van het oude verbond ben-dat is, ik ben bezorgd, dat ik niet binnen dit heerlijke verbond der genade ben. En hoe dan, als dat het geval is?

Antwoord. Wel, gij vreest, dat gij een van het oude verbond, een zoon der dienstmaagd zijt.

(1.) In de eerste plaats, weet, dat gij een van hen waart van nature, want allen zijn van nature onder dat verbond, maar stel het geval, dat gij tot op deze dag daaronder zijt, laat mij u nochtans in de eerste plaats zeggen, dat er hoop voor u is, want er is een gaping open, een weg gebaand, waardoor zielen van onder het verbond der werken vandaan komen, door Christus, want Hij heeft de middelste muur van de afscheiding gebroken tussen ons en u. Efeze 2:14. En daarom, als gij gered en gezaligd wilt worden, gij moogt komen tot Christus, als gij een gerechtigheid verlangt, zoals ik tevoren zei, er is een in Christus, als gij gewassen wilt worden, gij moogt komen tot Christus, en als gij gerechtvaardigd wilt worden, er is rechtvaardiging genoeg in de Heere Jezus Christus. Ziedaar het eerste.

(2.) En gij kunt niet zoveel begeerte hebben om tot Christus te komen als Hij begeerte heeft, dat gij zoudt komen tot Hem. Getuige Zijn nederdaling van de hemel, Zijn vernedering, het storten van Zijn bloed uit beide Zijn wangen door het zweten onder de last der zonde, Lukas 22:44, en het vergieten daarvan door de speer, toen Hij aan het kruis hing. Het blijkt ook uit Zijn beloften, uit Zijn uitnodigingen, uit het uitzenden van Zijn gezanten, om dat aan arme

zondaren te prediken en bedreigt de verdoemenis juist op de veronachtzaming van Hem, en verklaart, dat al de duizenden en tienduizenden van zonden in de wereld niet bij machte zouden zijn om diegenen te verdoemen, die in Hem geloven, dat Hij alles wil kwijtschelden, alles wil vergeven en voorbijgaan, als zij slechts tot Hem willen komen, belooft daarenboven niemand uit te werpen, neen, niet het armste, snoodste verachtelijkste schepsel van de gehele wereld.
'Komt tot mij allen, ' iedereen, al zijt gij ook nog zo velen, al zijt gij ook nog zo snood, al is uw last ook nog zo zwaar en onduldbaar, ofschoon gij geen hulp, geen de minste hulp, geen genade, niet het minste medelijden verdient, 'werp' nochtans 'uw last op Mij, en gij zult rust vinden voor uw zielen.' Kom tot Mij en Ik zal u helen, u lief hebben, u onderwijzen en u de weg tot het Koninkrijk der hemelen bekend maken. Kom tot Mij, en Ik zal u bijstand verlenen, u helpen, en u behoeden voor alle duivels en hun verzoekingen, voor de wet en haar vervloekingen, Ik zal zorgen, dat gij tot in eeuwigheid niet overwonnen wordt door enig kwaad. Kom tot Mij om wat gij behoeft, en vertel Mij wat gij begeert, of wat gij begeert, dat Ik voor u doen zal, en al Mijn kracht, liefde, wijsheid en invloed, die Ik heb bij Mijn Vader, zal voor u worden tentoongespreid. Kom tot Mij, uw lieve Jezus, uw liefhebbende en teerhartige Jezus, uw eeuwigdurende en zonde vergevende Jezus. Kom tot Mij, en Ik zal u wassen, en u overdekken met Mijn gerechtigheid, tot Mijn Vader voor u bidden, en Mijn Geest in u zenden, opdat gij moogt worden gezaligd. Dus,
Overweeg daarnaast welk een voorrecht gij in den dag des oordeels boven duizenden zult hebben, als gij u inderdaad en waarheid bij deze Jezus aansluit en Hem aanneemt, want gij zult niet slechts een voorrecht hebben in dit leven, maar in het leven, dat eeuwig voortduurt, ten tijde van Christus' tweede komst van de hemel, want dan, wanneer daar de gehele wereld tezamen vergaderd zal zijn, en al de goede engelen, kwade engelen, heiligen en verworpelingen, wanneer al uw vrienden, en magen, met uw geburen aan de rechter- en aan de linkerhand met u de wondervolle heerlijkheid en majesteit zullen aanschouwen van de Zoon van God, dan zal de Zoon der heerlijkheid, deze Jezus, in het gezicht en voor het oog van hen allen u toelachen en vriendelijk op u neerzien dan, wanneer een glimlach of een vriendelijke blik van Christus meer waard zal zijn dan tienduizend werelden, zal dat u ten deel vallen. Gij weet, dat het als een eer beschouwd wordt voor een arme man, wanneer op hem goedgunstig wordt neergezien door een rechter of een koning voor het oog van heren, graven, hertogen en prinsen, welnu, zo zal het zijn met u voor het oog van al de vorstelijke heiligen, engelen en duivels, voor het oog van al de grote en aanzienlijken der wereld, dan zal Christus tot u, hetzij gij rijk zijt of arm, dienstbare of vrije, wijs of dwaas, dan zal Hij tot u, als gij u bij Hem aansluit, zeggen: 'Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, ' en wel te midden van alle wereld bewoners, zij, die u lief hebben, zullen het zien, en zij, die u haten, zullen het allen tot hun schaamte aanschouwen, want als gij Hem hier in het verborgen vreest, zal Hij het juist op die dag openbaar maken van de daken.
Ten tweede. Dat niet alleen, maar gij zult te dien dage ook in liefde ontvangen en teder door Hem omhelsd worden, wanneer duizenden van roemruchtige heiligen als vader Abraham, Izaak, Jakob, David, Jesaja, Jeremia, benevens al de profeten en apostelen en martelaren om Christus zullen geschaard staan, benevens vele duizenden glinsterende engelen, dienende voor Zijn aangezicht, daarenboven, wanneer de goddelozen daar zullen verschijnen met hun bleke aangezichten, met hun schuldige gewetens en sidderende zielen, dan zouden zij duizenden en tienduizenden werelden willen geven, als zij zoveel hadden, indien zij zich slechts in één liefdevolle blik van Christus konden verheugen. Ik zeg, dan, dan zal de hand van Christus u vriendelijk worden toegestoken om u te ontvangen, zeggende: Komt, gij gezegenden, treedt opwaarts, gij waart gewillig om alles voor Mij te verlaten, en nu wil Ik alles aan u geven, zie hier een troon, een kroon, een koninkrijk, neem ze, gij hebt u voor Mij niet geschaamd, toen gij in de wereld waart te midden van Mijn vijanden, en nu wil Ik Mij voor u niet schamen voor uw

vijanden, maar voor het oog van al deze duivels en verdoemde verworpelingen u bevorderen tot eer en waardigheid. ‘Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het koninkrijk, hetwelk voor u weggelegd is voor de grondlegging der wereld.’
Gij zult zien, dat diegenen, die Mij in waarheid gediend hebben, niets daarbij zullen verliezen. Neen, maar gij zult zijn als pilaren in Mijn tempel en erfgenamen van Mijn heerlijkheid, en gij zult plaats hebben om te wandelen onder Mijn heiligen en engelen. Zacheria 3:7. O! wie zou niet in deze toestand willen zijn? wie zou niet in deze heerlijkheid willen zijn? Het zal zulk een ziel verrukkende heerlijkheid zijn, dat ik genegen ben te denken, dat de gehele verworpene wereld op het punt zal zijn om waanzinnig te worden bij de gedachte dat hun die heerlijkheid ontgaat. Deuteronomium 28:34. Dan zal de snoodste dronkaard, vloeker, leugenaar en onreine graag willen uitroepen: ‘Heere, Heere! doe ons open, ‘ doch dan wordt hun de toegang ontzegd, terwijl gij ondertussen omhelsd, onthaald, verwelkomd, terwijl u een schone mijter op het hoofd gezet en gij met onsterfelijke luister bekleed wordt. Zacheria 3:5. O! laat dit alles u dus bewegen en van gewicht zijn op uw ziel, om u aan te sluiten bij Jezus, bij deze teerhartige Jezus.
En als toch, met al wat ik gezegd heb, uw zonden u blijven aankleven en gij uw hels hart wars bevindt van ze te laten gaan, overleg dan bij uzelf op deze manier. Zal ik mijn zonden behouden en mijn ziel verliezen? Zullen zij mij enig goed doen wanneer Christus komt? Zou de hemel niet beter voor mij zijn dan mijn zonden? zou het gezelschap van God, Christus, heiligen en engelen niet beter zijn dan het gezelschap van Kaïn, Judas, Bileam, met de duivels in de oven des vuurs? Kunt gij, die deze regels leest of hoort, u nu afwenden en in uw zonden voort gaan? Kunt gij zo licht denken over de hemel, over God, over Christus en de zaligheid van uw arme, doch kostbare ziel? Kunt gij horen van Christus, Zijn bloedig zweet en dood, zonder dat gij daardoor wordt aangedaan, zonder dat gij daarom met smart en droefheid wordt vervuld en eveneens zonder dat gij daardoor bekeerd wordt? Zo ja, dan zou ik u onderscheidene overwegingen kunnen voorleggen om u op te wekken om uw schreden naar de hemel te richten, maar ik zal het niet doen, er is reeds genoeg geschreven om uw ziel zonder verontschuldiging over te laten, en u met een wraakneming neer te brengen in het hellevuur, het verslindende vuur, de poel des vuurs, het eeuwige, eeuwigdurende vuur, o, genoeg reeds om u te doen zwemmen en op en neer te doen rollen in de vlammen van de oven des vuurs!
Einde